

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARILYN MARKS

THE
VEIL OF
VIOLENCE

THE VEIL OF VIOLENCE

MARILYN MARKS

Copyright © 2024 by Marilyn Marks

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için Jabberwocky Literary Agency'den Susan Velazquez ile iletişime geçin.

Kitap Kapağı: Rin Mitchell

Çizimler: Rin Mitchell İlk

baskı 2024

Benim vahŖi Erica'm için,

Bu kitabı baŖtan sona okuyan, çılgınca telefon grüşmelerim sırasında bana destek olan, Jack ve Addie için durmadan çabalayan ve genel olarak oldukça havalı bir kız kardeş.

Yine de tişörtümü geri istiyorum.

Content Warning

Şunu açıkça belirtmek isterim ki bu kitabın adı Şiddet Peçesi ve başlığının hakkını sonuna kadar veriyor. Şahsen TVOV'un birçok yönden birinci kitaptan çok daha karanlık olduğunu düşünüyorum, özellikle de Jack'in SA, CA, intihar ve keder sahneleri içeren bölümlerinde. Kitabın geri kalanında grafik şiddet ve birinci kitapta gördüğümüz aynı karanlık temaların daha fazlasını bekleyebilirsiniz. Okuyucularımın ruh sağlığı her şeyden önce gelir, bu nedenle içerikle ilgili herhangi bir sorunuz veya endişeniz varsa bana ulaşmaktan çekinmeyin veya daha fazla bilgi için web sitemi ziyaret edin.

Contents

ÖNSÖZ

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM -

Aptal BİR

İKİ

ÜÇ

DÖRT

BEŞ

ALTI

YEDİ

SEKİZ

DOKU

Z ON

ON BİR

ON İKİ

ON ÜÇ ON

DÖRT

BEŞİNCİ BÖLÜM - On

Beşinci Yargı

ON ALTI

ON YEDİ ON

SEKİZ ON

DOKUZ YIRMI

YIRMI BİR YIRMI

İKİ YIRMI ÜÇ

YIRMI DÖRT

YIRMI BEŞ

YIRMI ALTI

YIRMI YEDİ

YIRMI SEKİZ

YIRMI DOKUZ

OTUZ

OTUZ BİR

OTUZ İKİ

OTUZ ÜÇ

ALTINCI BÖLÜM - Asılan

Adam OTUZ DÖRT

OTUZ BEŞ

OTUZ ALTI

OTUZ YEDİ

OTUZ SEKİZ

OTUZ DOKUZ

KIRK

KIRK BİR

KIRK İKİ

KIRK ÜÇ KIRK

DÖRT KIRK

BEŞ

EPILOG

Teşekkür

Marilyn Marks tarafından da yazılmıştır

Bir zamanlar kasvetli bir yaz mevsiminde, iki yalnız çocuk bir
çayırda karşılaşmış.

Böylece hiçbir şeyin onları ayıramayacağına dair aşk ve kan
üzerine yemin ettiler.

Unvanlar

değil. Sihir

değil.

Zaman

değil.

Ölüm bile değil.

ONE

JAEVIDAN

DİL ÇALIŞMALARI KORKUNÇTU.

Bilge Rindaw'ın öğrettiği her şey berbattı ama en çok dillerden nefret ederdim. Gerenstad Krallığı'ndan hiç ayrılmamıştık ve ortak dili yeterince iyi biliyordum. Bu yüzden yapacak çok daha iyi şeyler varken neden kütüphanede Leontish ve Tearachan -ya da daha kötüsü, insan dillerini- öğrenmek için sonsuz günler geçirdiğimizi anlayamıyordum. Kılıç eğitimi gibi.

"Sizi uyutuyor muyum, Prens Jaevidan?"

Dik oturdum, çalışma parşömenimin üzerindeki salyayı sildim. Ben uyuyakaldığımda Bilgin Rindaw tahta raketini kullanmıştı. "Hayır."

"Hm." Yaprak gibi teniyle aynı renkteki boncuk gözlerini bana dikti. Bir keresinde Donvidan'a âlimin her zaman yeşil olup olmadığını sormuştum da en büyük ağabeyim bana aptal demişti. Bunun iyi bir soru olduğunu düşünmüştüm. Bilgin Rindaw yüksek bir fae'ye benziyordu ama onun renginde birini hiç görmemiştim. Sorduğumda

Öğretmenimin kendisi lanetli miydi yoksa ters giden bir büyü müydü, tek cevabı tahta anahtar oldu.

"Çalışmalarınız son derece önemli Prensım."

"Biliyorum." Bilmiyordum ama bunu söylemeyecektim. Bu bana parmak eklemlerime sert bir vuruş kazandırdı.

Benim aptallıklarımından bıktığı anlamına gelen bir şekilde iç çekti. Bu iç çekişi sık sık yapardı, ben de görmezden gelirdim. "Çalışmaların bugünlük sona erdi."

Ayağa fırladım, aptalca formalitelerimizi hatırlamadan önce neredeyse yola çıkıyordum. Başımı salladım. "Kader gününüzü kutsasın, Bilgin."

Rüzgârlı bir el salladı. "Ve Bogoralılar, Prensım."

Sprite'lar ayak bileklerimi ısıtıyormuş gibi koştum. Güneş ağaçların tepelerine vuruyordu, bu da hızlı olursam dışarıda oynamak için hâlâ zamanım olduğu anlamına geliyordu. Annem hava karardıktan sonra bahçeden çıkmamı yasaklamıştı ve ben de bu kadar çok gözün izlediği avluda oyalanmayı sevmezdim. Her zaman aynı şeyler olurdu -*Bu bir kraliyet oğluna yakışmaz, Prensım ya da Kraliçe varlığınızdandır haberdar mı, Prensım?* Her gün çalışmalar ve formalitelerle geçiyordu, bu yüzden onlar sona erdiğinde eğlenceli şeyler yapmak istedim. Bilge Dreshen'in bana verdiği hançeri kullanmak ya da kuklamları oynamak gibi. Kalvidan ona oyuncak bebek diyordu ama Kalvidan aptalın tekiydi.

Birileri soru sormadan önce yatak odamdan eşyalarımı almayı umuyordum. Ne yazık ki ben geldiğimde kardeşlerim kraliyet dairelerindeydi. Her birimizin kendi yatak odası vardı ama annem salonu paylaşmamızda ısrar etti. Donvidan en sevdiği kanepesine uzanmış, çok sevdiği bıçaklarından birini bileyliyordu. Kalvidan onun karşısında oturmuş, en sevdiği eşyası Periwen ile oynuyordu.

Kurbağa kardeşimin kucağından gülümsedi. Kalvidan elbisesini kahverengi kalçalarının üzerinden aşağı çekti. "Oh, bakın. Üçüncü bir prens geldi."

Dondum kaldım.

Donvidan başını bıçağından kaldırmadı. "Ne yapıyorsun, Jaevidan?"

Karıştırarak, "Almaya geldim-" diye mırıldandım.

Kalvidan canlandı, yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi. "Bebeğin mi?" diye sordu.

Yanaklarım yandı. Başımı salladım. "Bıçağım."

"Peki bıçağa neden ihtiyacın olsun ki?" Donvidan çizdi. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Sesi her zaman sıkılmış gibi çıkardı. Bu onu Kalvidan'dan çok daha korkutucu yapıyordu. Ortanca kardeşim tüm duygularını belli ederdi ve ne zaman kabalaşacağını anlardım. Ama en büyük kardeşim her zaman kayıtsızdı ve ne zaman saldıracağını asla anlayamazdım.

"Onu rahat bırakın," dedi Periwen. Kalvidan'ın omzuna bir el koydu. "Hepimiz onun sadece kuklasıyla oynamaya geldiğini biliyoruz."

Ona ters ters baktım. İlk başta iyi biri olduğunu düşünmüştüm ama bu bir yalandı. O sadece iyi biriymiş gibi davranıyordu. Periwen ne zaman işe karışsa, başım belaya giriyordu.

"Neden bıçağa ihtiyacın olsun ki?" Donvidan tekrarladı.

Yutkundum. "Dışarıda oynamak istiyorum."

Periwen gülümsedi, keskin dişleri alt dudağını kesiyordu. "Küçük prens ne kadar da tatlı."

"Küçük bir aptal," dedi Kalvidan. Bana değil Periwen'e baktı, parmaklarını onun yanağında gezdirdi. Dudaklarını ısırdı. "Belki de şansımız yaver gider ve Dearg onu yer."

Kanım dondu. "Dearg?"

Donvidan, "Bu sabah arazinin dışında olduğu bildirildi," dedi. Bıçağı alçak fener ışığında parlıyordu. "Annem bu akşam onu avlamamı istedi."

İlk defa ilgimi çekmişti. Ağabeylerim nadiren heyecan verici şeyler yapar, günlerinin çoğunu şarap içerek ya da onları sadece prens oldukları için seven kadınlarla oynayarak geçirirlerdi. Bunu fark eden tek kişinin nasıl ben olduğumdan hiç emin değildim. Bu tür şeylere katılamadığım ve zaten katılmak da istemediğim için onlarla çok az zaman geçiriyordum. Bunun sebebinin bu olduğuna inanmayı seçtim. Birbirlerinin arkadaşlığını benimkine tercih ettikleri için değil. "Yardımcı olabilir miyim?"

Kalvidan ve Periwen güldüler, kardeşim "Bırak seninle gelsin Donvidan. Avlarda bir kardeşin daha az olması çok hoş olurdu."

Donvidan kaşlarını çattı. Kaçmak için zamanım olup olmadığını merak ederek geri çekildim. Olmadığı sürece her zaman kayıtsızdı. Kayıtsız kaldığında da, bu hiç iyi olmazdı.

En büyük ağabeyimin soğuk, yeşil gözleri bana dikilmişti. Gözlerini annemden almıştı ama siyah saçları tamamen babama aitti. Ya da bana öyle söylenmişti. Ben doğmadan kısa bir süre önce öldürülmüş ve annem onun tüm portrelerini kaleden kaldırtmıştı. "Neden küçük bir büyünün bana eşlik etmesine izin vereyim ki?"

Dilim ağırlaştı. "Yardım edebilirim."

Periwen bir kıkırdamayı bastırdı.

"Sen sadece yoluma çıkarsın." Artık bana değil bıçağına bakıyordu. "Ayrıca, Dearg muhtemelen seni yiyecek ve ondan önce ölürsen annem çok üzülür." Durakladı. "Ve ben de seni kendim öldüremeden ölürsen çok üzülürüm."

Ellerim yanımda yumruk oldu. "Avları kazanırsam olmaz."

Hepsi güldü, Donvidan bile. Periwen içini çekti ve bir tabloya poz verir gibi Kalvidan'ın üzerine kapandı. "O gerçekten çok tatlı. Zamanı geldiğinde onu gerçekten öldürebilir misin?"

Kardeşlerimden hiçbirisi cevap vermedi. Hiçbirine gerek yoktu. Annem öldüğünde ve üç prens taht için ava çıktığında, kılıçlarıyla ilk tanışacak olanın ben olacağımı son derece açık bir şekilde ifade etmişlerdi. Tek soru birbirlerini öldürüp öldürmeyecekleri idi. Periwen öyle düşünmüyordu ama ben öldüreceklerini biliyordum.

Hepsi beni görmezden geldi, ben de odama girdim ve hançerimi duvardan aldım. Yanında dokuz boş binek uzanıyordu. Eğitimimde ilerledikçe yeni silahlar alıyordum. Şimdiye kadar ikinci kademeye ulaşmak için altı ay uğraşmıştım. Donvidan benim yaşımda beşinci kademeye ulaşmıştı, bunu bana her gün hatırlatırdı.

Hançeri kınıma yerleştirdikten sonra, Lesther'i bulana kadar sessizce oyuncak kutumu karıştırdım. O bir oyuncak bebek değildi. Ben doğduğumda anneme verilen elle boyanmış bir kuklaydı ve benim en yakın arkadaşım idi.

Tahta kirişlerini tuttum ve ağzını hareket ettiren ipi çektim. Bir Bilge benimle konuşabilmesi için onu büyülemişti ama sadece çok fazla cevabı vardı. Aldırmadım. Her zaman benimle aynı fikirdeydi.

"Kardeşlerim beni sevmiyor," diye fısıldadım.

Lesther'in tahta dudakları gıcırdadı. "Dans etmemi ister misiniz, Prens Jaevidan?"

İçimi çektim. "Nedenini bilmiyorum. Tek dileğim benimle oynamaları."

Sırtından bir vınlama sesi çıktı. "Birlikte bir şarkı söyleyelim mi?"

Tekerlemeler bebekler içindi ve ben öyle değildim. "Arkadaşlığımdan hoşlanıyor musun, Lesther?"

Kuklanın cam gibi siyah gözleri bana dikildi. "Bu benim en sevdiğim türkü."

Kaşlarımı çatarak onu oyuncak sandığıma geri ittim. Belki de en *sevdiği* dediğinde benden bahsediyordu.

DONVIDAN beni Dearg hakkında uyarmıştı ama o olmadan bile kale arazisinden tek başıma ayrılmam yasaktı. Ama ben bir prenstim ve prensler ne isterlerse yapabilirlerdi.

Kardeşlerim salondan çıktıklarında güneş alçalmıştı. Pembe, turuncu ve sarı gökyüzünü kaplamış, dolunay ağaçların üzerinden başını uzatmıştı. Yakında hava kararacaktı ama ayın ışığı bana rehberlik ettiği için o kadar da kötü değildi. Sadece kraliyet ailesinin bildiği karanlık köşeler ve gizli koridorlar için herkesten kaçınarak kale ve avludan gizlice geçtim. Kapıların önünde birkaç muhafız belirdi ama hepsi sarhoştı ve ben küçük ve sessizdim. Avlanarak avları kazanabileceğimi düşünmüyordum ama Donvidan bile benim

Bir numarada çok başarılıydım: Bulunmak istemediğim zaman beni bulmak çok zordu.

Muhafızlar beni fark etmedi ve Bilgin Rindshaw bana koğuşlardan nasıl gizlice geçeceğimi öğretmişti. Kalemizin meşhur kemik köprüsünden olabildiğince hızlı geçtim. Beni korkuttuğu için *değil*, *fark* edilmemek için. Hiçbir şey beni korkutamazdı, tıpkı kardeşlerimi korkutamadığı gibi. Sonuna ulaştığımda, bunu kanıtlamak için kenardan bir göz atmaya cesaret ettim. Yüzlerce metre aşağıda, Draith Nehri kayayı kesiyordu. Kristaller sudan diken gibi sarkıyordu. Avuçlarım terledi ama bu sık sık oluyordu. Korkmuyordum.

Opal kale dolunayın ışığını emerek arkamda parlıyordu. Duvarların her ay döngüsünde yıkanıp temizlenmesi önemliydi çünkü ışıktan güç alıyordu ve ayın sadece üç gecesi ay vardı. Bizim dünyamızın kendi ayı yoktu, bu yüzden her ay yirmi sekiz gün karanlık olurdu, sonra da insan dünyasından ödünç aldığımız üç gün.

Darkwood ileride belirdi. Ağaç tepeleri ışığın içeri girmesini engelliyordu ve sis her yeri kaplamıştı. Neyse ki soluk mavi salkım söğütler çalılıkların arasından ve alçak yol boyunca sığıyordu. Beni yeme ihtimali olan herhangi bir şey onların ışığından kaçabilirdi. Kendi kendime bunu söyleyip durdum, vadiyle çevrili yalnız dağın tepesine tünemiş evimin güvenliğine dönüp bakmaya cesaret edemedim. Eğer dönersem, yatak odamın penceresindeki gümüş mumları göreceğimi ve geri dönmek isteyeceğimi biliyordum. Ama ben bir *feerg değildim*. Bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyordum ve annem de kullanmamı yasaklamıştı ama Donvidan her zaman bir korkağı tanımlamak için kullanırdı.

Hançerimi salladım ve ormana doğru yürüdüm.

Sprite'lar ağaçlarda şakırdadı ve alçak fae'ler çalılıklara doğru eğildi. Uzakta, tapınağın gürleyen şarkısı rüzgârda sürükleniyordu. Esnedim ve gözlerimi ovuşturdum ama ilerlemeye devam ettim. Her adımda daha da sinirleniyordum.

Donvidan neden bu kadar özel olduğunu düşünüyordu ki? Bir kılıç ustasıydı elbette, ama vahşinin tekiydi. Ve bilginlere göre Kalvidan *anlamsız* ve *şımarıktı*. Bu kelimelerin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama hakaret olduklarını biliyordum. Avları kazanmamam için hiçbir neden yoktu. Kardeşlerim benden seksen ve seksen üç yaş büyüktü, bu yüzden elbette benden daha iyi eğitilmişlerdi. Büyüdüğümde ben de en az onlar kadar vahşi olacaktım. Daha sert değil.

Annem karanlığa katıldığında, gelmiş geçmiş en iyi prens olacaktım. Ve sırf bunu kanıtlamak için, avlarda kardeşlerimin canını bile bağışlardım. Sadece gözlerini oyar ya da parmaklarını keserdim. Sonra onlara beni sevmekten başka çareleri olmadığını söyledim, çünkü krallar herkese ne yapacağını söyleyebilir, prenslere bile.

Ama önce kendimi kanıtlamam gerekiyordu.

Dearg'ı avlamak benim planım değildi, ama bunu düşündükçe daha iyi bir fikir gibi geliyordu. Onu kendim öldürdüğümde, artık kimse bana *küçük prens* demeyecek ya da aptal bir çocuk olduğumu söylemeyecekti. Anında kılıç eğitiminin beşinci aşamasına geçecektim ve annem benim şerefime bir ziyafet düzenleyecekti.

Adımlarımı hızlandırdım, kutsamamı isteyecek tüm âlimleri ve Rindshaw'un küreğini Felaket ateşimde nasıl yakacağımı hayal ettim. Donvidan ayaklarıma kapanacak, af dileyecek ve kılıç eğitimimi kendisinin tamamlamasını teklif edecekti. Periwen bana tatlı demeyi bırakacak ve Kalvidan bana ilk şarap yudumumu verecekti.

Darkwood'un bu kısmında daha az Will-o-Wisps vardı. Bir refakatçiyle bile bu kadar uzağa gitmeye cesaret edememiştim. Önemli değildi. Dearg'ı bulmak zorundaydım. Ayaklarımın toprak bir patikaya çarpmasını ya da perilerin sessizliğe bürünmesini umursamadan yoluma devam ettim. Bir çıkmaz sokakla karşılaşana kadar kaybolduğumu fark etmedim.

Arkamı döndüm ama alçak yol gitmişti. Her nasılsa, farkına varmadan patikadan çıkıp otların arasına dalmıştım. Boynumdan aşağı ter damlıyordu. Eğer Dearg

bir yere saklansa bile, yol boyunca olmayacağı için bu iyiydi.

Ne olur ne olmaz diye geldiğim yoldan geri döndüm ki zamanı geldiğinde yolu bulabileyim. Hatırlamadığım otların arasından sık bir diken ormanı yükseliyordu. Avuçlarım ıslandı ama endişelenecek bir şey yoktu. Orman her zaman kendi kendine hareket ederdi. Muhtemelen Darkwood da benim aptal bir çocuk olduğumu düşünmüş ve kaybolduğumu düşünmem için dikenleri buraya yerleştirmişti. Onu zekâmla alt ettiğimi bilerek sııttım. Yol diğer tarafta olmalıydı.

Dikenleri iterek geçtim, yüzüme çarptıklarında tısladım. Kolum kafamdan daha büyük bir dikene takıldı ve ince bir kan çizgisi çizdi. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ama öfkeyle onları sildim. Sadece çocuklar yaralandıklarında ağlardı. Kesiklerle kaplanıp diğer tarafa çıkana kadar durmadan ilerledim.

Alçak yol burada değildi.

Sağ elimle hançerimi kavradım ve sol elimle gözlerimi sildim. Kendime hiçbir şeyden korkmadığımı hatırlattım ama ağaçların tepeleri sık ve karanlık ağırdı. Sadece birkaç metre ilerisini görebiliyordum, o da çok iyi değildi. Karanlıktan nefret ederdim. Kardeşlerimden, onların hakaretlerinden, tahta kürekten ya da başka herhangi bir şeyden nefret ettiğimden daha fazla nefret ediyordum. Yere çöktüm, dizlerimi göğsüme çektim ve titredim. Burası soğuktu, açtım ve keşke en azından bana eşlik etmesi için Lesther'i getirseydim diye düşündüm.

Çalılıkta bir şey hareket etti. Büyük bir şey.

Ayağa fırladım ve koşmaya başladım. Ağaç köklerine ve kayalara takılarak tökezledim, kalçamda bir yarık oluşurken ağladığımı umursamadım. Hançer parmaklarımdan düştü ama durup onu bulamayacak kadar korkmuştum. Göğsüm ağrıdığına ve başım çarptığına yere düştüm ve aptal bir çocuk gibi hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Yumuşak bir esinti etrafımda kıvrıldı ve onunla birlikte alçak bir ağlama sesi duyuldu.

Gözlerimi sildim. Önümde bir çayır uzanıyordu.

Ayaklarım yumuşak çimenlere değene ve yukarıda insan ayı parlayana kadar durmadan ona doğru koştum. Darkwood arkamdan gürleyerek gülüyordu. Her ne kadar geri dönüp yanıldığını kanıtlamak istesem de, bunun yerine ay ışığıyla aydınlanmış tarlayı tercih ettim. Her yerde beyaz ay zambakları parlıyordu ve zemin üzerinde uyunacak kadar yumuşaktı. Ağlama sesini tekrar duyduğumda baştan çıkmış bir şekilde esnedim.

Çirkin ve kız gibiydiler.

Ama çayırda kimse yoktu. Dearg olabilir miydi? Kalbim hızla çarpıyordu ama beni yemek için hiçbir şey öne çıkmadı. Bir silah bulabilir miyim diye otları ararken ağaçları fark ettim.

İki taneydiler, en yüksek noktaları yıldızlara değecek kadar uzundu. Kalın dalları birbirlerine uzanıyor, parlayan gövdeleri arasında bir kemer oluşturunuyordu. Ve aralarında garip bir şey vardı.

Neredeyse bir tablo gibi görünüyordu. Bir tarlaydı ama içinde durduğum tarla değildi. Çirkin pembe ve mor çiçeklerle sapsarı otlar rüzgârda sallanıyordu. Benim çayırıma kıyasla, ağaçların arasındaki çayır ölmek üzereymiş gibi görünüyordu. Gökyüzü de farklıydı, çok uzakta görünen yıldızlarla daha koyu bir siyahtı. Uzakta çorak, kayalık dağlar vardı.

Bu bir illüzyon olmalıydı ama daha önce hiç böyle bir cazibe görmemiştim. Belki de gerçekten bir tabloydu ama çimenler hareket ediyordu ve ayrıca çok çirkindi. Gözlerimi kısarak ilerledim ve görüntüyü anlamlandırmaya çalıştım. Ağaçların arasında büyük gri bir kaya ve yanında bir kız belirdi.

Durdum, yüksek ağaçlardan birinin arkasına saklandım. Meşelerin arasında sihir uğulduyor, küçük kızın görüntüsü bir kova suya düşen çakıl taşı gibi dalgalanıyordu. Yüzünü sildi ve yüzünü dizlerine gömdü. Korkunç ağlama ondan geliyordu.

Görüntünün arkasından yürüdüm, ama sadece gövdeler arasındaki çayırımdan daha fazlasıydı. Tekrar ön tarafa geldiğimde küçük kızı bir kez daha görebildim. Beni fark edemeyecek kadar ağlamakla meşguldü.

Belki de beni göremiyordu.

Hiç kimse beni insanların dünyasına, hatta Peçe'nin aralarından birine götürmemişti. Ama fae'lerin kemerleri geçip ziyaret ettiğine dair hikayeler duymuştum. Nedenini merak ettim. İğrenç görünüyordu.

Kıza baktım. Elbisesi düz gri renkteydi ve her yeri yırtıktı. Ayakkabısı yoktu ve ayakları çamurdan simsiyah olmuştu. Küçük elleri dizlerinin etrafında titriyordu ve tırnakları kir içindeydi. Saçları sarı olabilirdi ama bunu söylemek için çok tozluysa.

Yukarı baktı.

Ve çığlık attı.

Onunla birlikte çığlık attım, tökezleyerek geri döndüm ve bir kayaya takıldım. Sırtım yere çarptı ve o da kayaya doğru tırmandı. "Beni yeme!" diye bağırdı, aynı anda ben de "Beni görebiliyor musun?" diye bağırdım.

İnsan dilinde konuşuyordu ve ne dediğini anlamam biraz zaman aldı. Belli ki herhangi bir Fae dili bilmiyordu. Çığlık atmaya ve ellerinin üzerinde zıplamaya devam etti.

Ayağa kalktım. Sulu görüntüsü perdenin arkasında titreşiyor, sıksa elleri önünde uzanıyordu. Bilge Rindshaw'un Galce derslerini düşündüm. "Beni nasıl görebiliyorsun?" Sonra kaşlarımı çatarak ekledim: "Ve seni neden yiyeyim?"

Gözleri kirli su gibi yeşil, çirkin ve yüzüne göre çok büyüktü. Genişlediler. "Sen adil halktan değil misin?"

Bu da ne demek oluyor? Başımı salladım. "Hayır, ben bir sidhe'yim."

Şimdi kaşlarını çatı. "Ama Sidhe'ler adil insanlardır."

Aptalca bir insan terimi olmalıydı. Yırtık elbisesini ve donuk tenini inceledim. Kulakları yuvarlak ve işe yaramazdı. Hatta

Perde'nin bu tarafında, ölmekte olan etin ve pisliğin kokusu kusma isteği uyandırıyor. İnsanlar böyle mi kokuyordu? Peçe'ye hiç götürülmemiş olmama şaşmamalı. Leş gibi kokuyordu.

"Yüksek fae'ler insan yemez, ama yeseydik bile tadının güzel olacağından şüpheliyim." Dizlerimin üzerine çöktüm ve Peçe'yi dürttüm. Soğuk hissettirdi. "Büyüyle mi etkilendin? Bilgin Rindshaw sadece sihirli dokunuşa sahip insanların Peçe'nin arkasını görebildiğini söylüyor."

Başını salladı, alt dudağı titriyordu. "Kim o?"

Cevap vermedim. Bilgin Rindshaw sıkıcı ve yaşlıydı ve ben daha çok bu iğrenç insanla ilgileniyordum. Benim yaşma yakın görünüyordu, belki biraz daha küçüktü. Baykuş gözleri parmağımı Peçe boyunca takip ediyordu, gözyaşları yanaklarında kurumuştı.

"Neden ağlıyorsun?" Onun yerine ben sordum. Önemseydiğimden değil, ama bunun için cezalandırılıp cezalandırılmayacağını merak ettim. İnsan ailesi de böyle şeyler için onu dövüyor muydu?

Bu sefer cevap vermedi. Bu çok sinir bozucuydu. Yüzünü çekilmiş dizlerine gömdü, bir gözü her hareketimi takip ediyordu. "Köydeki herkes, eğer bir tane görürsen fae'lerin seni öldüreceğini söylüyor."

"Aptal olmalılar," dedim. İnsanlar Perde'yi her zaman geçerlerdi. Genellikle hizmetçi yapırlardı ve asla uzun süre yaşamazlardı ama bazen öldürülürlerdi.

"Yani bana zarar vermeyecek misin?" diye sordu.

Donvidan'ı düşündüm ve ne yapacağını merak ettim. Muhtemelen cevap vermediği için onu öldürürdü ve Kalvidan kendisinden aşağı olan herkesin iradesine itaat etmesini sağlamaktan hoşlanıyordu. Ama onu öldürmek ya da köleleştirmek için bir nedenim yoktu. Sadece merak ediyordum.

Omuz silktim.

Belki o da merak etmişti, çünkü ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve yaklaştı. Peçeyi diğer taraftaki parmağımın üzerinden dürttüğünde kaskatı kesildim. Büyü parmak uçlarımızdan dışarı doğru dalgalandı ama birbirimize dokunmadık.

Gözleri büyüdü. "Biri karşıya geçebilir mi?"

Evet, ama bunu yapmam yasaktı. Ve eğer buraya gelirse, bir şeyin onu gerçekten yemesinin uzun sürmeyeceğinden şüpheliydim.

"Sadece çok güçlü fae'ler,"
diye yalan söyledim. Başını
eğdi. "Peki, yapabilir misin?"

Yeniden sinirlenmiştim. Kardeşlerim, annem, Bilge Rindshaw, Periwen... herkes zaten benden yeterince şüphe duyuyordu, şimdi de bu aptal küçük insan kız.

"Tabii ki yapabilirim. Sıkıcı mısın?"

Gözleri kısıldı. "Boş ver." Ayağa kalktı ve çantasını yerden alarak arkasını döndü.

Ayağa fırladım. "Nereye gidiyorsun?"
"Senden uzağa."

O da ciddiydi. "Bekle, geri gel!" diye bağırdığımda kayayı çoktan geçmişti.

Durdu, ellerini kalçalarına attı ve bana ters ters baktı. "Neden yapayım ki?"

"Çünkü ..." Onun ilgimi çektiğini, şatoda hiç çocuk olmadığını ya da başka hiç kimsenin benimle konuşma zahmetine girmediğini itiraf etmeyen herhangi bir şey düşündüm.

Gözlerini devirdi ve yürümeye devam etti.

Ellerim yumruk oldu. Kimsenin beni izlemediğinden emin oldum. Çayır sessizdi, sanki kurallardan birini çiğneyip çiğnemeyeceğimi görmek için bekliyordu. Perdeyi geçtim.

Hava soğuktu ve sonra daha da soğudu. İnsan dünyasının soğuk havası beni iliklerime kadar titretti ama yine de ilerledim. Kız onu takip ettiğimi fark ettiğinde, tuzağa yakalanmış bir peri gibi dondu kaldı.

Dişlerim takırdadı. Yüksek sesle. "Çok kabasın."

Sıska elleri yumruk oldu. "Ben mi? Korkunç olan sensin."

Korkunç ... belki de bu iyi bir şeydi. Hizmetçiler Donvidan hakkında hep bu kelimeyi fısıldarlardı.

Sırıttım. "Teşekkür ederim."

Bana aptalmışım gibi baktı. "Ve garip."

Bu kelimeyi bilmiyordum ama bunu başka bir iltifat olarak kabul ettim.

Uzakta, küçük bir köyün meşaleleri karanlıkta titriyordu. Küçük kız kirli elbisesi ve çıplak ayaklarıyla titriyordu. Yanında bir çanta vardı ama içi boş gibiydi. Burnum küflü ekmek kokusuyla kırıştı.

Aklıma onu çok daha ilginç kılacak bir fikir geldi. "Kaçıyor musun?"

"Senin için neden önemli?"

Omuz silktilim. "Sıkıldım."

"Belki de öyleyimdir."

Yere bağdaş kurup oturdum, otları ayıklıyordum. "Neden?"

"Babam öldü." Yerde bana katıldı, yığınma sarı bıçaklar ekledi. "Annem biz çocukları doyuramadığı için beni manastıra gönderdi ve Cardiff'e gitti."

"Bu da ne?"

"İstenmeyen çocukların gittiği bir yer." Sesi alçak ve hüzünlüydü, saçları gibi dağınıktı. "Dilekleri gerçekleştiriyor musunuz?"

Başımı salladım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Onun hayal kırıklığıyla ilgili bir şey beni rahatsız etti. Bir peri prensi olarak onun dileklerini yerine getirebilmeliydim. Bunun yerine, kılıç eğitiminin ikinci aşamasına zar zor geçebildim.

"Benimle geri gelebilirsin," dedim. Benim yaşımda biriyle oynamak güzel olurdu. Lesther olmayan ve yirmi kelimedenden fazla konuşabilen biri.

Güldü. "Senin peri numaraların bende işe yaramaz."

"Bu bir numara değil."

"Tabii ki öyle." Başını yana eğdi, iri gözleri onu bir kuşa benzetiyordu. "Faerie'de ne yapardım?"

"Şey ..." O ne yapardı? Daha da önemlisi, eve bir evcil hayvan getirsem annem kızarmıydı? Muhtemelen kızmazdı, bir sürü hayvanı vardı. "Bütün gün oynayabiliriz. Ve bizim

Ama kardeşlerim geldiğinde saklanmak zorundasın çünkü onlar çok acımasızlar ve oyuncaklarımı kırmayı seviyorlar. Ama benim odamda kalabilirsin."

Başını iki yana salladı. "Ama kızlar ve erkekler aynı odayı paylaşamaz. Kardeş olmadıkları ya da büyüüp evlenmedikleri sürece."

Bu kelime benim için yeniydi. "Evli ne demek?"

"Oh, o zaman ..." Kaşlarını çatı. "Şey, tam olarak emin değilim. Ama iki kişi birbirini seviyorsa ya da bir bebekleri varsa, Tanrı'nın önünde yemin ederler ve biri ölene kadar birlikte yaşarlar."

Bu insan kızı sevmiyordum ve bebekler için çok gençtim ama umutsuzca bir arkadaş istiyordum. "Yani, eğer evlenirsek, gelip benimle kalabilir misin?"

Bir anda kıkırdamaya başladı. Kaşlarımı çattım ama o sadece karnını tutarak çimlerin üzerine düştü. "Biz evlenemeyiz, aptal. Sadece yetişkinler evlenebilir!"

Ugh. Sadece yetişkinler eğlenirdi. Yanında çimlere uzandım. "Kaç yaşındasın o zaman?"

"Emin değilim ama annem altı ya da yedi yıl civarında olduğunu söyledi."

Bir insan yaşını nasıl bilmez? Bütün insanlar bu kadar aptal mıydı? "Ben sekiz yazım."

Başını sallarken başının altındaki çimen çıtırdadı. "O zaman evlenemeyiz ve biz kardeş değiliz. Bu yüzden seninle gelemem."

Yana doğru yuvarlandım. "Seni çalabilirim."

O tuhaf gözleri üzerime dikildi, sesi fısıltı gibiydi. "Eğer bunu yaparsan, senden sonsuza dek nefret ederim."

Kardeşlerim yine de onu çalacaktı ama sonra hoşlandıkları kadınları düşündüm. Sırf asil oldukları için onlardan hoşlanıyormuş gibi yapanları. Sahte hayranlık o kadar tatmin edici değildi.

"Belki büyüdüğümüzde?" Ben sordum.

Bir parmağını çenesine vurarak bunu düşündü. "Hm, büyüdüğümüzde bana *sormaya ne dersin?*"

Gözlerimi kıstım. Tek yapmam gereken sormak mıydı? Ama evet diyeceğinin garantisi yoktu.

"Ve eğer o zamana kadar senden hoşlandığıma karar verirsem," dedi, "o zaman söz veriyorum kabul edeceğim."

Bu daha uygun görünüyordu. Etrafımızdaki havada bir pazarlığı mühürlemeye hazır bir büyü dolaşıyordu. "Ne zaman sorabilirim?"

"Yirmi yaşına geldiğimde," dedi hiç düşünmeden. "Yirmi çok yaşlı bir yaş, yani bu yeterli bir süre olmalı."

Yirmi mi? Ama bu yıllar sonraydı. Şu anda sıkılmıştım.

Karnım çimlere çarptı ve çenemi ellerimin arasına aldım. "Fikrini değiştiremez miyim?"

Başını sallayarak sırttı. "Ben aptal değilim, küçük fae çocuğu. Yirmi yaşına geldiğimde, benimle evlenmek isteyebilirsin. O zamana kadar arkadaş olabiliriz. Zaten hiç arkadaşım yok." Kaşlarını çatı. "Ama büyüdüğümüzde bana kur yapman gerekecek."

Bogoran'ın gazabı daha da kötüleşti. "Woo?"

"Evet," diye haykırdı. "Şövalyelerin hanımlar için yaptığı gibi. Çiçeklerle, şarkılarla ve şiirlerle. Ve her şey bittiğinde, tek dizinin üzerine çöküp bana olan arzunu ilan etmelisin."

Öğürdüm. "Ew."

Yine kıkırdamaya başladı. "Şimdi, hala benimle evlenmek istiyor musun?"

Biraz bile değil, ama bu arada arkadaş olma fikri hoşuma gitti. Onun da hiç arkadaşı olmaması hoşuma gitti, böylece kendimi çok garip hissetmedim. Ve insan gibi koksa bile güzel bir gülüşü vardı.

"O halde manastırına gitmelisin," dedim. "Köyünden kaçarsan arkadaş olamayız."

Gülümsemesi güneşteki ay zambakları gibi soldu. "Zaten gitmek zorundaydım. Kaçmaya çalışmak aptallıktı."

Hayır, Dearg'ı avlamaya çalışmak benim için aptallıktı. İkimiz de aptaldık.

"Artık evin yolunu bulmalıyım." Ayağa kalktı ve çok kirli elbisesinin kirini fırçaladı. "Seni tekrar gördüğümde ekmek getirebilir misin?"

Fae yemeği onu büyüleyecek ve kölem yapacaktı ama muhtemelen bir şeyler bulabilirdim. Eğer onu tekrar görecekimi garanti ediyorsa, bir yolunu bulurdum. Çuvalına uzandım ve manastırından çalmış olması gereken kalıplanmış iri parçayı buldum. Cazibem henüz çok iyi değildi ama tadını daha iyi hale getirebilirdi.

Ellerini çırttı, ciyakladı. Bu sadece bir yanılsamaydı - ekmek hala küflüydü - ama o bunu bilmiyordu. Kollarını boynuma dolayarak yanağıma bir öpücük kondurdu ve "Sana şimdiden tapıyorum" diye fısıldadı.

Yanaklarım kızardı ama onun göremeyeceği kadar karanlıktı. Kaçtığını fark edemeyecek kadar telaşlıyđım. "Bir sonraki yeni ayda benimle burada buluş. Peçe en ince olduğu zaman!"

"Yapacağım!" diye karşılık verdi.

Bir şey fark ettiğimde etekleri bir tepenin zirvesinde sallanıyordu. Önemli bir şey. "Bekle!"

Durdu.

"Benim adım Jaevidan," dedim. "Seninki ne?"

Gözlerinin kenarları kırışarak gülümsedi. Bu haliyle aslında oldukça güzeldi.

"Annwyl," dedi.

TWO

ADELINE

Bir irkilmeyeyle uyandım, başım sandalyemin arkasına yaslanmıştı.

Okyanus, pencerenin dışındaki kıyıyı dövüyordu. Gossamer perdeler soğuk ve ıslak esintiyle dalgalanıyor, beni sabahın erken saatlerindeki buğuyla ıslatıyordu. Yanımdaki yırtık pırtık yatakta Tommy hâlâ derin bir uykundaydı.

Elim boynumdaki elması kavradı. Yanardöner bir gümüş renginde parlıyordu ama kararmış parmak uçlarım uzaklaştığında normal haline döndü. Tıpkı Jack'in anısının zihnimin ön planından kaybolması gibi.

Cardiff'in kıyısında, sabahın erken saatleri yavaş yavaş başlıyordu. Deniz kuşları dalgaların üzerinde viyaklıyor ve erken kalkanlar sokaklarda dolaşıyordu. Otelimizin mutfağından taze ekmek sesleri yükseliyor ve aşağıdaki kaldırımda bisikletler cirit atıyordu. Huzurluydu ama burada uzun süre kalamazdık.

Şimdiye kadar bunu biliyordum:

Birincisi, Estheria bana bu anıları vermişti. Kaç tane olduğunu bilmiyordum ama içimden bir ses bunun

Birçoğunun ilki. Ve her ne sebeple olursa olsun, önemliydiler.

İki, Wraith kesinlikle Jack'e aşıktı ama ben onun sonsuza dek gittiğinden daha çok emindim.

Üç, bir şekilde, Morrigan bizi alt etmişti. Kendilerini Şövalye olarak gizlemeyi ve sahte karargâhlarını Ildathach'ta, yani Fae dünyasında kurmayı başarmışlardı. Onlarla savaştım ve Galler'e kaçmayı başardık.

Dört, ben başka bir şeye dönüştürüldüm. Anlamadığımız bir şeye. Parmak uçlarım gece kadar siyahtı, çığlım ölüm ve yıkım çığlıydı.

Beş, son birkaç ayımı birlikte geçirdiğim adam, tüm kalbimle güvendiğim adam, beni yatağa atıp güçlerimi ortaya çıkaran ve her zaman yanımda olacağına söz veren adam - sözde ruh *eşim olan adam - benim için* belirlenmiş sevgi sözcüğünü ölü küçük bir kızın adı y a p m ı ş t ı .

Hasta olacaktım.

Çığlımı bastırmak için yumruğumu ağzıma götürdüm. Arkamda Tommy uykusundan uyandı.

"Bütün gece orada mıydın?"

Yatıştırıcı bir nefes alarak başımı salladım.

Çarşafklar arkamda hışırdadı ve çıplak ayakları yere vurdu. Dışarıda dalgalar sisli sahile çarpıyordu. "Bir şey söylemeliydin." Elini yüzünde gezdirdi, sonra inledi ve başını avuçlarının arasına aldı. "Bana her ne yaptıysan ... o yolculuk şeyi ... Tanrım, kendimi bok gibi hissediyorum."

"Üçüncüsünde uğur vardır," diye mırıldandım. Estheria'nın elması sabah güneşinin altında parlıyordu, avucumun içinde küçük ve mütevazı bir şekilde duruyordu. Kolyeyi boğazıma doladım ve titreyen dizlerimin üzerinde durdum. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Tuvalette saklanarak ellerimi lavabonun üzerine koydum ve derin nefesler aldım. Bir şey olmayabilirdi. Ne de olsa *Annwyl* Galce'de bir sevgi sözcüğüydü. *Sevgilim ya da*

Sevgilim ya da bazen bir kadının adı, dedi. Ya da Jack, çocukluğunda ölmüş bir insan kızın anılarını yeniden canlandırmaya çalışan saplantılı, psikopat bir ölümsüz olabilir.

Ya da henüz düşünmediğim üçüncü bir seçenek daha vardı.

Wraith'in bana söyledikleri üzerinde düşündüm ama cevaptan çok soru bıraktı. Kalan parçalarını bulduğunu söyledi ama nerede olduğunu söylemedi. Artık hayatına devam edebileceğini söyledi ama nasıl devam edeceğini söylemedi. Artık gitmişti ve sormak için çok geçti.

Bir de endişelenmeleri gereken Morrigan kardeşler vardı.

Ölmüşler miydi? Yoksa sadece yeniden mi toplanıyorlardı? Yarım bırakacak türden yaratıklara benzemiyorlardı. Henüz peşime düşmediler ama bu düşmeyecekleri anlamına gelmiyordu. Eğer gelirlerse, yakında gelirler.

Yansımama baktım. Pürüzsüz tenim ve altındaki ince ölümsüz parıltı. Parmak uçları kararmış olan ellerim hariç. *Beansidhe* - Wraith artık öyle olduğumu söylemişti. Hayal meyal, Arthur'un bir keresinde bunları açıkladığını hatırladım. Açıklayabildiği kadarını açıklamıştı çünkü ona göre onlar hakkında pek bir şey bilinmiyordu. Sadece insanların kaderi ve ölümüyle bağlantılı oldukları, wraithlerden geldikleri ve her zaman üç tane oldukları biliniyordu.

Şimdi ben de onlardan biriydim ve bunun ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Morrigan, Tapınak Şövalyeleri ve şimdi de her ne anlama geliyorsa bu yeni olay. Jack'in rehberliğini, yüzyıllara dayanan bilgisini, hatta ben ve diğer herkes hiçbir şeyden haberdar değilken tüm ipleri elinde tutmasının sinir bozucu yolunu arzuluyordum. En azından planları vardı. Onun planları olmadan, tamamen kaybolmuştum. Daha da kötüsü, artık onun büyük tasarımına nasıl uyduğumdan emin değildim.

Dost, düşman, sevgili, alet... saplantı. Onun için bunlardan biriydim ama hangisi olduğunu söyleyemezdim.

Tommy tuvaletin kapısını çaldı. "Her şey yolunda mı Jake?"

Yüzüme biraz su sıçrattım. "Ben iyiyim, sadece bir dakika."
Peki kardeşimle ne halt edecektim?

Odaya yeniden girdiğimde Tommy sandalyeye oturmuş, parmaklarını pencere pervazına vuruyordu. O bundan bahsetmeden önce eldivenlerimi giydim ve yatağa oturdum. Her hareketi izliyor, ince değişiklikleri not alıyordu. Tekrar bir insan gibi hareket edebilmek için haftalarca çalışmıştım, ama bu hâlâ devam eden bir çalışmaydı.

Tommy sessizliği bozmadan önce uzun ve zorlu bir sessizlik rüzgârda sürükleniyordu. "Yola devam etmeliyiz."

Başımı salladım. Hareket etmek iyiydi. Hiçbir yön olmasa bile hareket etmek bir şeyler yapmak gibi hissettiriyordu. Eğer Morrigan hayattaysa, bizi avlıyorlardı. Şövalyeler, eğer varlıkları ölümsüz kız kardeşler tarafından yaratılmış bir saçmalık değilse ya da onları öldürmemişlerse, Tommy'nin peşinde olacaktı. Ve eğer Jack yaşıyorsa, beni avlıyor olacaktı.

Sessizliğim yeterince anlaşılırdı çünkü Tommy harekete geçti, kalan birkaç eşyasını topladı ve silahlarımızla cephanemizi gözden geçirdi. Şövalyelerin karargâhından aldığımız kılıçlar hâlâ elimizdeydi, pek göze batmıyordu ama hiç yoktan iyiydi. Silahlar daha yararlıydı, ama cephanemizi yenilemezsek yakında tükenecekti. Para her şeyi satın alabilirdi ama Cardiff'in demir mermi tedarik edebileceğinden şüpheliydim.

"Doğuya doğru gideceğiz," dedi, hanın komodinine tikiştirilmiş bir şehir haritasını çıkararak. "Kıtada Peçe'de daha az kırım var. Ve ondan sonra ..."

Görünüşe göre sessizlik. Acaba planındaki boşluğu benim doldurmamı mı bekliyordu diye düşündüm ama yüzüne bir bakış aksini söylüyordu. O bakışı tanıdım. Asker Tommy'ydi. Ağabey Tommy. Evin erkeği Tommy. Tüm endişeleri ve korkuları, başkalarının kendisine bağlı olduğunu hisseden ama verecek cevabı olmayan birinin taktığı metanetli bir maskenin ardına gizlenmişti. Ben kendi kendime seçenekleri düşünürken o haritayı inceliyormuş gibi yapıyordu. Eğer ne düşündüğümü bilseydi

izin vermedi. Gerçek şu ki, bu dünyada düşmanlarımızdan birinin bizi bulamayacağı hiçbir yer yoktu. Babam bunu çoktan denemişti ve bakın nasıl sonuçlandı.

Odanın içinden bir kapı sesi duyuldu.

Tommy'nin sağlam gözü açıldı, yüzü gerildi. Bir parmağını dudağına götürdü ve silahı kavrayarak yavaşça ayağa kalktı.

Bir adım öne çıktı. Kolunu tuttum, sessizce "*Hayır*" dedim ve aynayı işaret ettim. Eğer diğer tarafta bir tehlike varsa, bizi gölgeleyebilirdim.

Yüzünde kararsızlık ifadesi vardı. Dizginleri küçük kız kardeşine vermek ya da dinamiğimizdeki her zamanki rolünü oynamak arasında seçim yaptı. İkincisi kazandı. Onu yakalayıp uzaklaşmak için bir hamle yaptım ama o hızlıydı. Durmasını öfkeyle fısıldayamadan, silahını çekmiş, kapıdaydı.

Kapı bir kez daha vurulunca ortam iyice gerildi. Tommy kapının yanında durdu ve duvara yaslandı.

Sandalyemde daha da alçaldım ve sehpanın üzerinde kalan silahı kaptım.

"Alo?" diye seslendi biri. Bir erkek sesi, yüksek ve tiz. "Burada kimse var mı?"

Tommy rahatlayarak iç çekti. Ben rahatlamadım. Bu ses bir hancıya ya da fae'lerin şekil değiştiren yaratıklarından birine ait olabilirdi. Elini kapı tokmağına doğru uzattı. Ayağa fırladım. "*Hayır!*"

Kapı açıldı. Silahımı kaldırdım, Tommy dondu kaldı ve ... çarşafı bir adam gözlerini açmış titriyordu.

Ellerini havaya kaldırarak bir çift gözlüğü yüzünde daha yükseğe itti. Elbisesi bana Tommy'nin okuduğu Yunan masallarını anımsattı; omuzlarından altın bir tokayla tutturulmuş beyaz, bol bir keten toga. Adamı tanı mıyordum ama kokusunu tanıyordum. Topraksı ve derin, büyüye eşlik eden metalin hafif tınısıyla birlikte. Bir *beansidhe* olarak yeni statümün bir getirisiydi bu; belirli türlerin ortak alt tonlarını tanımak. Arthur'da bu kokuyu birçok kez almıştım.

Druid titreyen ellerini daha yukarı kaldırarak aceleyle eğildi. "Leydi Kader, size hizmet etmeye geldim."

THREE

ADELINE

Tommy bana boş bir bakış attı. Ben de karşılık verdim. "Affedersiniz?" diye sordum.

Druid titreyen ellerini indirdi. Dehşete kapılmış bir ifade Tommy ile benim aramda gidip geldi ve havada tuttuğum silaha yerleşti. "Lonca çağrınızı duydu. Size eşlik etmek için gönderildim."

Tommy gerçekten kaybolmuş görünüyordu. Acaba Şövalyeler druidlerin varlığından haberdar mıydı, yoksa kıpır kıpır adamın da kendisi gibi insan olduğunu mu düşünüyordu? Bir insan olarak, kendimle onlar arasındaki farkı ayırt edemiyordum. Her iki durumda da tehdidi sezmiş, adamı omzundan tutup ileri doğru itmişti. Silah araması yaptı ve adama oturmasını emretti.

"Siz şu anda Adeline Colton'sınız, değil mi?" diye sordu druid.

Şu anda. Ne tuhaf bir kelime seçimi, gerçi Arthur'un söylediklerine bakılırsa druidler tuhaf insanlardı. "Neden sordunuz?"

"Dediğim gibi, Lonca çağrınızı duydu." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi elleriyle açık bir şekilde işaret etti. "Bana Morris diyebilirsiniz. Korkarım takımyıldızlar çok az zamandan bahsediyor ve böcekler aralarında kargalar olduğunu fısıldıyor. Seni güvenli bir yere götürebilirim ama şimdi gitmeliyiz." Kendisini hâlâ togasından tutan Tommy'ye kötü kötü baktı. "Bırak beni, insan."

"İnsan benimle birlikte," dedim. "Beni bağışlayın ama ne arıyorsunuz?"

Tommy çalışan kaşlarını kaldırdı. "Kuşlar ve takımyıldızları mı?"

"Yol boyunca açıklayacağım." Morris tuhaf kıyafetinin tozunu alarak ayağa kalktı. Ne kardeşim ne de ben kıpırdadık. "İnsanın da bize katılacak mı o zaman?"

Tommy boğazını temizledi. "Addie, biraz konuşabilir miyiz?"

İki adamın arasına baktım. "Morris, şimdi bir açıklama yapmanı tercih ederim, lütfen."

Kaşlarını çattı. "Sen en yenisi misin, değil misin? *beansidhe*?"

Sanırım öyleydim ama bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrim yoktu.

Ama Lonca yaptı.

"Öyleyim," dedim yavaşça. "Bu Lonca için ne anlama geliyor?"

Morris sanki ondan kan içmesini istemişim gibi bir yüz ifadesi takındı. "Hizmetinizdeyiz leydim."

İlerledikçe bu daha az mantıklı gelmeye başladı. Önümüzdeki birkaç dakika içinde bir anlam ifade edeceğinden şüpheliydim ama Tommy ve ben hiçbir çözüm bulamamıştık ve bir tanesi kucağımıza düşmüş olabilirdi. Bu ziyaretin dostça olduğunu varsayarsak.

"Neden benim hizmetimdesin?"

"İşler böyle yürüyor," dedi druid, şaşkınlık içinde bize katılarak. Güzel, hepimiz aynı fikirdeydik. "Lonca her zaman sizin hizmetinize cevap vermiştir, siz ve kız kardeşleriniz."

"Benim hiç kız kardeşim yok."

Korku içinde ciyakladı. Hiçbir yere varamıyorduk.

"Tehlikedeyim," dedim, doğrudan konuya girerek. "Diğerleri beni arıyor. Bizi güvende olacağımız bir yere götürebilir misin?"

Bir kez daha eğilerek, "Benim için onurdur," dedi.

"Pekâlâ Addie, konuşmamız gerek." Tommy druidi togasından yakaladı ve kapıdan dışarı sürükledi. "Beş dakika," diyerek kapıyı itiraz eden adamın suratına çarptı.

Tommy arkasını döndü. "Hayır."

Seçeneklerimizi düşünerek derin bir nefes aldım. Şu anda elimizdeki seçenekler tükenmişti ve bu yeni gelişmeye tam olarak güvenmesem de elimizdeki en iyi seçenek buydu. Bildiğim kadarıyla druidler zararsızdı. Delsaran'ın aykırı biri olduğunu düşünmüştük ama onun bir tehdit olmadığı ortaya çıktı. Hepsi Morrigan'dı. Onlar bilginler, kütüphaneciler ve tarihçilerdi, savaşçı değiller. İnanmak için herhangi bir büyü varlık seçmem gerekseydi, bu bir zamanlar insan olanlar olurdu.

Derin düşüncelere dalmıştım, Tommy'nin onca zamandır saçmaladığını fark etmemiştim. "-Bu yanlış bir hareket. Bizi hemen dışarı çıkar."

"Lütfen sessiz ol," diye mırıldandım. Düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Kafamın içinde durmak bilmeyen ve zonklayan bir çarpıntı vardı. Bana bir şeyi hatırlatıyordu, tam olarak ne olduğunu çıkaramadığım bir şeyi. Elimi şakağıma götürdüm ve ağrıyan yeri ovdum.

"Bunu düşünüyor olamazsınız," dedi.

"Druidler tarafsızlığıyla ünlüdür," dedim. "Ve onu duydun - benim ne olduğumu biliyor ve bizi korumaya istekli."

"Size *hizmet etmek*."

Bir el salladım. "Onlar bu yüzyıldan değil, Tommy. Kullandığınız dile dikkat edin."

"Tanrı bilir kaç tane şeytan-folk ve insandan kaçıyoruz ve senin ilk düşüncen gizemli bir şekilde kapıda beliren bir adama güvenmek mi? Gerçekten mi, Addie?"

Yeniden çocuk olmak gibiydi, ama bu sefer bu alanda eşit deneyime sahiptim ve kafam yanıyordu. Benim

Sabrim dal gibi soldu. "Sanırım doğruyu söylüyor."

"Bizi öldürmeye çalışan bu kadar çok insan varken düşünmek yeterince iyi değil." Yanımdan koşarak geçti ve perdeleri kapattı. Oda karanlığa gömüldü ve kalan silahlarımızı topladı. "Biz gidiyoruz."

Onu görmezden gelerek oturdum. Bir dakikaya daha ihtiyacım vardı. Üç dakika daha. Tommy savaşa, hızlı kararlara, ölüm kalım anlamına gelen saniyelere alışkındı ama druidin kapının ardındaki ürkek nefesini duyabiliyordum ve o hiçbir yere gitmiyordu. Bunu tartışmak için biraz vaktimiz vardı. Artıları ve eksileri tartmak için.

Ne olduğumu anlamak istiyordum. Sürgünler Çetesi hiçbir bilgi vermemişti ama görünüşe göre Lonca verebilirdi. Ve eğer Lonca bunu yapabiliyorsa, bana geride bıraktıklarım hakkında daha fazla bilgi verebilirdi. Arthur, *Beansidhe* hakkında hiçbir bilgisi olmadığını iddia ediyordu ama daha önce kardeşleriyle vakit geçirmişti. Eğer yalan söylüyorsa - daha da önemlisi Jack için yalan söylüyorsa- bu Jack ve ekibine ne kadar güvenebileceğime dair birkaç sorudan daha fazlasını cevaplıyordu. Bu şu anda umutsuzca ihtiyacımız olan bir bilgiydi.

Ne olduğumu ve neler yapabileceğimi daha iyi bilseydim, daha da iyi olurdu. Ildathach'ta Morrigan'a yaptığım şey bir kez canımızı kurtarmaya yetmişti. Nasıl yapacağımı bilseydim, tekrar yapabilirdim. Ve bu arada Lonca bizi saklamayı teklif ederse, en azından baş gösteren sorunlarımızdan birkaçını çözmüş olurduk.

"Gidecek başka yerimiz yok," dedim sakın ve açık bir şekilde. Tommy'nin enerjisi çılgıncaydı, vahşi bakışları anılarımı daha karanlık zamanlara götürüyordu. Çıgıllıklarıyla yatak odamın duvarını deldiği geceler. Kapana kısılmıştı ve bunu biliyordu.

"Hayır."

"Eğer işler kötü giderse, bizi tekrar gölgeleyebilirim. İhtiyacım olan tek şey yansıtıcı bir yüzey, ki dünyada bol miktarda olduğunu öğrendim."

"Bu çok riskli."

"Diğer planımız nedir?" Sözcükler niyet ettiğimden daha sert çıkmıştı. Son birkaç aydır yaşanan her şeye rağmen, Tommy ve benim için her şey yeniydi. İlişkimizdeki ve bendeki değişimler. Artık onun gözetimi altındaki korkak küçük kız değildim. Ben bir kadındım, ikimizin de anlamadığı bir şeye bulaşmış güçlü bir kadın. Onunla bu kadar mücadele etmemi beklemiyordu. Doğrusu, ben de beklemiyordum.

"Doğuya gidiyoruz," dedi. "Ya sonra?"

"O zaman her zaman yaptığım şeyi yapacağım. Güvende olacaksın, bu Tanrı'nın unuttuğu yerden uzakta olacağız ve ihtiyacımız olduğu sürece saklanacağız."

Başımı salladım. "Bu bir plan değil, Tommy."

"Bundan daha iyi." Her hecesinde güvensizlik vardı. Elime uzanarak bunu gizlemeye çalıştı ama artık çok geçti. Fark ettim. Büyüdüğünüzde olanlar inanılmazdı. Hayatınızdaki yetişkinlerin de en az sizin kadar bilgisiz olduğunu fark ediyordunuz.

"Ne yaptığını biliyorum," diye mırıldandım. "Her şeyi düzeltmek, her zamanki gibi erkek olmak istediğini biliyorum ama bu sefer bana güvenmene ihtiyacım var. Bu harika bir seçenek değil, kabul ediyorum ama şu anda elimizdeki en iyi seçenek bu."

Hiçbir şey söylemedi. Öylece durduk, ben sandalyedeydim ve elini bana doğru uzatmıştı. Tommy'nin elini tutup bana yol göstermesine o kadar alışmışım ki, neredeyse içgüdüsel olarak aynı şeyi yapıyordum. Ama bu kez değil. Her şey tehlikeyken olmazdı.

"Onu tekrar içeri alıyorum," dedim. Kardeşimin yanından geçtim. İrkildi. Kapının arkasında Morris gergin bir gülümseme sundu. "Hazır mısın?"

"Benim için ne yapabileceğini söyle, sonra gidelim."

MORRIS daha önce de söylediği gibi yol boyunca AÇIKLAMA YAPMAYI SEÇTİ. Tommy mutlu değildi.

Yol, Cardiff'te dolaşmak anlamına geliyordu, fae diyarında değil, aynı fikirde olmaya daha meyilliydim.

Kalabalık bir kavşaktan geçerken eski şehir koşturup duruyordu. Eski dünya ile yeni dünya her köşe başında çarpışıyor; sebze ve meyvelerle dolu at arabaları parlak yeni Ford'ların yanında, Orta Çağ'dan kalma taş tavernalar art deco tarzındaki kafelerle aynı mekânı paylaşıyordu. İnsanlar yanımızdan geçip gidiyor, Tommy ve beni tuhaf giyimli arkadaşımız için görmezden geliyorlardı. Eldivenli ellerin ardında kıs kıs gülenlerin sayısı bana insan toplumunu neden terk ettiğimi hatırlattı.

Bu sırada Morris saçma sapan bir bilinç akışıyla konuşuyordu. Kargalar ve takımyıldızları açıklanmadı ama gezegen hizalanmaları, yerel bitki örtüsünden gelen fısıltılar ve Zaman Havuzu'ndaki bir değişim hakkında daha şifreli ifadeler katıldı. Uzaktan tanıdık gelen tek şey, Morris'e göre bir şekilde rahatsız edilmiş olan gölgeden bahsedilmesiydi. Başlarda, tam olarak nereye gittiğimizi sormak için sözünü kestim. Bana üç kafam varmış gibi baktı. "Loncaya tabii ki."

Lonca'nın ne olduğunu bilsem de, gerçek bir yer olduğu hiç aklıma gelmemişti. Arthur bana burayı sadece druidlerin koalisyonu olarak tarif etmişti, bir tür karargâh olarak değil. Ne yazık ki Morris, ağaçların her zaman dinlediğine dair bir şeyler söyleyerek bu yerin nerede olduğunu tarif etmek istemedi.

Asırlar gibi gelen bir süreden sonra bir sokak köşesinden şehrin daha sakin bir kısmına döndük. Burada şehrin ne kadar eski olduğunu anlamak çok kolaydı. Ana meydanların modern gelişmelerle övündüğü bu bölüm, çocukken okuduğum masal kitaplarından fırlamış gibiydi. Dar, Arnavut kaldırımlı sokaklar, bodur taş binalar arasında uzanıyordu. Demir direklere asılı ahşap tabelalar her bir işletmenin ne olduğunu ilan ediyordu. Elmas panelli pencereler, pervazlarındaki mumlarla parıldıyor ve giysiler başımızın üzerinden geçen kuru hatlara asılıyordu. Çiçek kutuları yabani otlarla çiçek açmıştı ve tavuklar

sokaklarda gıdaklıyordu. Solmuş ve sarkmış ahşap bir kapısı olan, yıkık dökük gri bir binaya rastladık. Bu işletmenin adı doğrudan taş kazınmıştı-Oracle Books.

İçeri girdik. Kasvetli dış cepheye rağmen, taş duvarların ardında sıcak ve rahat bir ortam vardı. Ayaklarımızın altında renkli, üst üste binen halılarla kaplı ahşap bir zemin uzanıyordu. Odanın etrafında ve apliklerin içinde mumlar yanıyordu. Işık yerine, görünürlüğü arttırmak için gaz lambaları titriyordu. Koltuklar için için yanan bir taş fırının etrafında toplanmıştı ve tek kulaklı bir kedi ısıcağın yanında uyukluyordu. Her duvarda, deri ciltli kitaplarla dolu, yerden tavana kadar uzanan kitap rafları bulunuyordu. Süsler ve meraklı eşyalar kalan her yeri süslüyordu -ki çok az yer vardı- bir masanın arkasında okuyan solgun yaşlı kadını gizliyordu.

Kitabını yere bıraktı, tel çerçeveli gözlüklerinin üzerinden baktı. Kırıksıklıklar yüzünü sonsuz bir yumuşak dalgalar denizine dönüştürmüştü ama buz gibi gözlerinde hiçbir şey nazik görünmüyordu.

"Bu o mu?" diye sordu.

Morris başıyla onayladı.

"Evet, Sibyl."

Sibyl beni, ölmek üzere olan avının etrafında dönerek yemini bekleyen bir akbaba gibi izliyordu.

"Bu sefer gençsin," dedi. "Gerçi sanırım her seferinde öylesin."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Şu anda* Morris'inkine benzer bir başka tuhaf yorum. Arthur'un bana *beansidhe* hakkında söylediği birkaç şeyi hatırladım. Her zaman kadındılar ve her zaman üç kişiydiler. Küçükken Tommy bana bir tarikata girdikten sonra isimlerini bırakıp yeni bir kimliğe bürünen ve kendilerine verilen yeri benimseyen şövalyelerin hikâyelerini anlatmıştı. Belki bu da benzer bir şeydi. Bir *beansidhe* olarak yeni statüm sadece değiştiğim değil, aynı zamanda başka bir şeyin rolünü üstlendiğim anlamına geliyordu. Eski ve iyi bilinen bir şeyin.

Dürüst olmak gerekirse, bu sesi hiç sevmedim.

Morris ona "Yirmi yaz," diye bilgi verdi. Omurgamdan aşığı bir ürperti geçti. Benim hakkımda çok şey biliyorlardı.

Tommy de aynı şeyi düşündü çünkü dirseğimden tutup beni geri çekti. "Biz gidiyoruz."

Sibyl başını eğdi, tıpkı ona benzettiğim kuş gibi. "Bu kadar çabuk mu Thomas?"

Durakladı, parmakları hariç hepsi kolumda seğiriyordu. "Tanıştık mı?"

"Hayır." Yüzünde cafcaflı bir sırıtma belirdi. "Ama senin hakkında her şeyi biliyorum. Burada pek çok şey hakkında her şeyi biliriz."

Tommy yavaşça başını salladı. "Tabii, sen nasıl istersen. Artık senin hizmetlerine ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum."

"Öyle değil mi?" Kelimeler zehirle doluydu, dilinin şaklaması engerek yılanları gibiydi. "Morrigan'dan kaçmak için planın ne olacak evlat? Sen, bir insan. Sadece otuz bir yaz. Bir çocuk. Ya da kelleni isteyen Tapınak Şövalyeleri'nden. Liderleri hâlâ hayatta, biliyorsun."

Başımı salladım. "Liderleri hiç var olmadı. Başından beri Babd'dı."

"Babd sadece kısa bir süre için o adamdı. Sadece sana yakınlaşacak kadar uzun bir süre. Gerçek adam hayatta ve iyi durumda. Avlanıyor." Cık cık etti. "Lonca uzun zamandır kadere hizmet ediyor. Adeline'i sorgusuz sualsiz ve sonsuz bir sadakatle eğitecek ve koruyacağız. Sarsılmaz sadakatimizin bir göstergesi olarak, bu teklifi yol arkadaşına da sunuyoruz." Şahin gözleri Tommy'nin üzerinde gezindi. "Bağlılığınızı ve sadakatınızı görüyorum. Görünüşe bakılırsa sende çok fazla var. Bu senin hem gücün hem de zayıflığın, etten ve kemikten oğlum. İkinizin de aradığı şeyi elde etmenin daha iyi yolları varken bunun başınıza dert açmasına izin vermeyin."

Sybil'e baktım, zamanla buruşmuş yüzünün ardında ne yattığını merak ediyordum. Kokusu druidlerin kokusuydu ama sözleri, *hissedebildikleri*, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Ama karşılaştırma yapmak için tek dayanağım Arthur'du ve o da pek iyi olmadığını birçok kez itiraf etmişti.

Druidlerin şimdiye kadar ürettiği örnek. Jack'in çemberine girmesinin tek sebebi buydu.

Tommy sinirlendiyse bile bunu iyi saklıyordu. "Güvende olacağımıza dair güvence istiyorum. Onun iyiliğini düşündüğünüze dair."

Sybil başını salladı. "Güvensizliğinizi anlamıyorum ama insanoğlunun yöntemlerini iyi bilirim. Yıldızlar sizi uzun zaman önce koruyucu olarak yarattı. Zalim yaratıklar bu dünyada dolaşırken. Görünüşe göre bu sizin türünüzü hiç terk etmemiş." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Yüksek fae kardeşlerimiz gibi yeminler ya da pazarlıklar yapamayız ama size sözümü ve onurumu verebilirim. Eğer beklentilerinizi karşılayamazsam, beni kendiniz öldürebilirsiniz. Anlaştık mı?"

Tommy yaşlı kocakarıya baktı. Bu benim de hoşuma gitmemişti ve bu yeni druidler de beni aynı derecede tedirgin ediyordu ama Morris'in tüm bu saçmalıkları Sybil'in uyarılarıyla bir anlam kazanıyordu. Morrigan hayattaydı ve arıyordu. Şövalyeler arıyordu. Ve . . .

"Jack," diye fısıldadım. " Ya da Jaevidan Valdivia, onu nasıl tanıyorsan. Ne olmuş ona?"

Sybil sustu. "O da seni arıyor."

"Bu bir uyarı mı?"

Omuz silkti, rahatsız edici bir merakla bana baktı. Sanki Arthur'un oturma odasına serpiştirilmiş köpüren şişelerden biriymişim gibi. Bir deney. "Yerleştikten sonra karar verebiliriz."

FOUR

ADELINE

Sybil sadece büyücülük olarak tanımlayabileceğim bir şey yaparken MORRIS bize çay getirdi. Dördümüz için için yanan ateşin etrafında oturmuş, yer minderinden sessizce onun çalışmasını izliyorduk. Karmaşık bir bitki ve çiçek karışımını kesiyor, fokurdayan bir kazana aralıklarla atıyordu. Mırıldanarak söylediği sözcükler soluğunda dans ediyordu ama duyabildiğim birkaç sözcük başka bir dildeydi. Eski bir dilde.

"Çay size iyi geliyor mu? Hoş olmayan yan etkileri var mı?" Morris sordu.

Tommy fincanını düşürdü. Ben de kaşlarımı çatarak kendiminkine baktım. "Olmalı mı?"

"Bu çok alışılmadık bir durum, ancak geçmişte bazı ... endişe verici tepkiler meydana geldi." Sırıttı. "Yine de endişelenecek bir şey yok. Bu sadece yolculuğu daha konforlu hale getirmek için."

"Hareket hastalığı gibi mi?" Tommy sordu.

"Gibi-" Ellerini çırpı. "Gölge ilk başta tedirgin edici. Sanırım daha önce kullandınız?"

Son soru bana yöneltilmişti. "Evet, o da öyle."

"Çok benzer duygular, ancak bu sefer gölgeden ayrılmayacağız. Bir tolerans oluşana kadar, gideceğimiz yer özellikle insanlarda hastalığa neden olabilir. Çay, fizyolojilerinizi uzun vadeli etkilere hazırlayacaktır."

Tommy fincanını tekrar aldı. Ben de kendiminkinden uzun bir yudum aldım. "İnsan nasıl gölgede kalabilir?"

"Sessizlik," diye mırıldandı Sybil. Ritmik sallanmalar, menekşe rengi cübbesinden çıkardığı bir kitapla birlikte onun ilahilerine katıldı. Nerede olsa tanıyacağım bir kitap.

"Bu bir Dianomican," diye mırıldandım. Dianomican, Bogoralılar tarafından yaratılan ve onların tüm kadim ritüellerini, sırlarını ve büyülerini içeren bir kitaptı. Tanrıların soyu tükenmeden önce onu on cilde bölmüşler ve dünyalara dağıtmışlardı. Paralel bağı mühürleme ritüelini içeren ikinci Dianomican'ı elde etmek için bir ejderhayı suratından vurmak gibi talihsiz bir macera yaşamıştım.

Kitapların lanetli olduğu hiçbir zaman doğrulanmadı ama oybirliğiyle kabul edildi. Kitaplardan birine sahip olanların başına genellikle kötü talih gelirdi ve ayinlerin birçoğu Bogoran'ın güçleri rehberlik etmeden tüyler ürpertici sonlarla sonuçlanırdı. Eğer doğru hatırlıyorsam, druidler iki cilde sahipti. Ben sadece iki tanesini görmüştüm; Ajan Rodney'nin -ya da onun kılığına girmiş olan Babd'ın- bana gösterdiği ve benim geri aldığım. Bir daha asla görmemeyi umuyordum.

Morris, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "Tabii ki öyle," dedi.

Büyü havada uğulduyor, çamur gibi derimden aşağı sızıyordu. Sanki kitap, onu tanımladığım için varlığının bilinmesini istiyordu. Sanki beni arıyordu.

"Güvenli mi?" Ben sordum.

"Elbette," diye cevap verdi Morris, ama kendine güveni yoktu. "Biz hazırız," dedi Sybil. Morris elindeki budaklı bastonuyla kazanı işaret etti. "Şimdi girebilirsiniz."

Hareket etmedik.

"Sadece on dakika açık kalıyor," diye tersledi Sybil. "Çekil." Tommy bir kolunu önüne uzattı. "Önce ben gideceğim." Orada öylece durdu. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Kazana gir," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Pekâlâ," diye mırıldandı, yaklaşırken. Kazanın kokusu beni bastırdı, druidler gibi topraksı ve metalikti ama mide bulandırıcı derecede tatlıydı. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Morris sıırttı. "Gerisini biz hallederiz."

Tommy bana son bir kez baktı ve ayakkabılarını köpüren malzemeye batırdı.

Ortadan kayboldu.

İrkildim ve çay fincanımı öyle sert kavradım ki paramparça oldu. "Bunun olması gerekiyor muydu?"

"Çabuk, şimdi," dedi Sybil, beni ileriye doğru yönlendirerek. Çamura baktım, korkunç bir yeşil renkteydi. İçine girdim.

Morris yalan söyledi. Bu normal gölge seyahatinden çok daha kötüydü.

Karanlık beni sardı ve düştüm. Aşağı, aşağı, aşağı, hiçbir insan mekanizmasının yaratamayacağı hızlarda, var olmaması gereken bir hızda. Karnım boğazıma çarptı ve uzuvlarım tutunmak için çırpındı, ama her yönde sadece mürekkep gibi bir hiçlik ve ölüme doğru inişimin tadını çıkaran yaratıkların neşeli kahkahaları vardı. Çığlık attım ve uzuvlarımı savurdum, mermer zemine çarptığımda homurdandım.

Tıpkı gölge yolculuğumun ilk günlerinde olduğu gibi kustum.

"Al, biraz daha çay iç," dedi Morris, elime bir fincan tutuşturarak. Tommy yanımda korkunç bir şekilde sefilleşti. Druid'in ellerini ittim.

Dondum kaldım.

Açık bir oda her yöne doğru uzanıyordu. Pencere yoktu ama ortada, üzerinde yüzen devasa bir ışık kaynağından gelen altın ışıyla parlayan bir havuz vardı. Soğuk, beyaz mermer yayılmış ellerimin altında uzanıyordu.

siyah ve deniz mavisi damarlar. Dairesel duvarı çepeçevre saran bir düzine kemer, mavi sihirli değneklerin salındığı gölgeli koridorlara açılıyordu. Oda, rengârenk cübbeleriyle dolaşan yüzlerce druid'den gelen gürültü, ışık ve sesle uğulduyordu.

Bir anda gürültü kesildi. Ağzı açık bir şekilde Tommy ve benim yerde yattığımız yere baktılar.

Eğildiler.

Tek ses kumaşın yerde sallanmasıydı. Dizler taşa çarptı ve alınlar yere bastırıldı. Kalbim göğsümde durdu, kulaklarımda donuk bir gümbürtü yankılandı. Büyü Tommy'nin bir kez daha hastalanmasıyla bozuldu.

"Üçüncü kader," diye duyurdu Morris. Sesi gururla doluydu. "Hepiniz ayağa kalkabilirsiniz."

Druidler ayağa kalktı, dik omurgaları ve gergin bakışlarıyla görevlerine devam ettiler. Tommy'nin parmakları bana doğru uzanırken yere çarptı. Elini tuttum ve Sybil'le konuştum. "Burası neresi?"

"Lonca," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Tommy elimi sarsarak dikkatimi çekti. Yüzü kıpkırmızı olmuştu, koyu kahverengi gözlerinin arkasında ateşli bir ışık yanıyordu. Bu bakışı tanıdım.

"Yaralandın mı?" diye sordum ama bu onun paniğini daha da arttırdı. İşitme cihazlarını kurcalamak için beni bıraktı, küçük düğmeleri tekrar tekrar çevirdi. Boğazından garip sesler geldi ve ne olduğunu hemen anladım. Sybil de öyle.

"İnsan teknolojisi burada çalışmıyor," dedi.

Ayağa fırladım. "Bundan bahsetmeyi düşünmedin mi?" "Zaman yoktu," diye homurdandı.

Tommy'nin yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Sorun yok, diye yavaşça bağırdım. Paniğini yatıştırmak için hiçbir şey yapmadım. Zavallı inatçılığına ve işaret dilini öğrenmeyi reddetmesine lanet olsun. Druidlere doğru döndüm. "Yapabileceğiniz bir şey var mı?"

Morris, "Geçici bir çözüm bulabileceğimize inanıyorum," dedi ve Sybil kaşlarını çatınca sessizleşti.

"Seni yerleştirdikten sonra," diye değiştirdi.

Bunun için artık çok geçti. "şimdi," dedim elimle etrafı işaret ederek. "Onu nereye gtrecekim? Onu iyileştirene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Sybil temkinli bir i geçirdi ve Morris'e sanki bütün bunlar onun suuymuş gibi bir bakış fırlattı. "Benimle gel."

Tommy'nin ellerini tutarak, "*Sana yardım edecekler*" diye bağırdım. Kıpırdamadı, inatla başını salladı ve tavanı işaret etti. Mesajı almıştım. Geri dönmek istiyordu.

Başımı salladım. *Güven bana.*

Yüz ifadesi soluklaştı. Hastaydı, bitkin düşmüştü ve az önce duyularından birini kaybetmişti. Endişe midemi kemiriyor, başka bir sinir krizi geçirip geirmeyeceğini merak ediyordum. Kabuk şoku onu yıllardır etkilememişti ama tüm işaretleri biliyordum. Bir uçurumun kenarında sallanıyordu. Yüzünün her yerinde bir kitaptaki kelimeler gibi yazıyordu.

"Bana kalem ve kâğıt bul." Talepte bulunacak durumda olup olmadığımı bilmiyordum ama Morris cppesi alevler içindeymiş gibi koşarak uzaklaştı. Sybil kısılmış bir ifadeyle bizi izledi. İçimden bir huzursuzluk geçti.

Morris geri döndü ve ben de durumu açıklayan bir not yazdım. Tommy daha az memnun görünmüyordu, ama tavrı sakinleşmişti, alnındaki ter kurudukça insan kokusu daha az yoğundu. Hâlâ yeşil görünüyordu ama Morris ve ben küçük bir manevrayla onu ayağa kaldırdık.

"Size reviri gösterecek. Bu iş bittiğinde konuşmalısınız," dedi Sybil.

Bunu görmezden gelerek Tommy'nin kollarından birini omuzlarıma attım ve Morris'i koridorlardan birinde takip ettim.

Burada daha az druid vardı ama tepkileri belirgindi. Gevşek eneler, açık merak ve dar gözlü şüphenin istikrarlı bir karışımı. Uyarı zilleri çaldı. Bize güvenilir oldukları ve bana hizmet etmek için burada oldukları söylenmişti ama Morris dışında kimse bundan memnun görünmüyordu.

Labirent gibi koridorlardan geçtikten sonra kendimizi yuvarlak bir kapının önünde bulduk. Ağır, altın bir tokmağın etrafındaki ahşapta altın kakmalar dönüyordu. Morris tokmağı iki kez vurdu ve kapı yırtılarak açıldı.

Önce hiçbir şey görmedim, sonra bakışlarım şimdiye kadar gördüğüm en ufak tefek kadına kaydı. Yumuşak, kahverengi teni ve dolgun yanakları ona genç bir görünüm veriyordu ama koyu renk gözleri yüzyıllardan bahsediyordu. Diğer druidlerle benzer cübbeler giyyordu, rengi sıvı altındı. Diğerlerinden farklı olarak, saçlarını günümüz insan modasına göre taramıştı. Kısa, siyah bukleler mükemmel halkalar halinde yüzünü çevreliyordu.

Başını eğdi. "Nedir bu?"

"Üçüncü kader geldi," dedi Morris, her kelimesinden baş dönmesi fişkırıyordu.

"Onu kastetmiştim."

"Oh, bir insan. Leydi Kader onun rahatsızlığının kaldıkları süre boyunca giderilmesini istiyor."

Öncekinden daha az memnun görünmüyordu ama kapıyı daha geniş açtı. "Elimden geleni yapacağım ama insan fizyolojisi hakkında çok az şey hatırlıyorum."

Arthur'a druid fizyolojisinin aslında ne kadar farklı olduğunu sormak için aklıma bir not aldım. Sonra içinde bulunduğum durumu hatırlayarak bu düşünceyi zihnimin gerisine ittim.

Morris eğildi. "Bana ihtiyacınız olursa dışarıda olacağım."

Minyon druid'i içeride takip ederek, sadece revir olduğunu tahmin edebildiğim bir yer gördüm. Hiçbiri dolu olmayan birkaç pirinç yatak sıra sıra dizilmişti. Temiz, beyaz çarşaf lar askeri bir mükemmellekle köşelere sıkıştırılmıştı ve her istasyonun üzerinde eczane şişeleri, küçük ameliyat tepsileri ve gazlı bezlerle dolu bir raf asılıydı. Standart hastane eşyaları odanın yarısında sona eriyor, yerlerini laboratuvar malzemeleri, defterler ve kurumaya bırakılmış otlarla kaplı uzun ahşap masalar alıyordu. Tüylü bir tüy kalem, sararmış bir parşömen yaprağının üzerine kendi başına notlar karalıyordu.

Druid aceleyle eğilerek yataklardan birini işaret etti. "Benim adım Guinevere. Onu oraya yerleştirin."

Tommy'yi yatağa doğru yönlendirdim ve oturması için ısrar ettim. Tekrar yeşile dönmesi uzun sürmedi. Guinevere bir ameliyat tepsiyi getirip kucağına bıraktı ve yaklaşık üç saniye sonra bunu kullandı. Yanına oturup sırtını okşadım ve minik yarattığın çalışma masasının etrafında uçuşup eşyaları toplamasını izledim. Aletler insanlardaki benzerlerine benziyordu ama kullanımlarını sorgulamama neden olacak kadar da tuhaftı. Gözlerimi kısarak baykuş tüyleriyle kaplı bir steteskopa baktım. Kaldırıldığında sallanan ve şekil değiştiren bir refleks çekici.

Guinevere ellerini kalçalarına koyarak yaklaştı. "Sadece bir gölge hastalığı mı?"

"Bu ve işitme duyusu," dedim. "Genelde işitme cihazı takar. Onlar bu insan aygıtları-"

"Anlaşıldı." Ekipmanlarını karıştırmaya geri döndü. Odanın arka tarafından, "Ona uyuması için bir şeyler vereceğim," diye seslendi.

Tommy'ye bir not yazdım, o da bir kez başını salladı ve gözlerini kapattı. Saç çizgisinden ter damlıyordu ve solgundu ama kusması düzelmişti. Guinevere o güne kadar gördüğüm en büyük şırıngayla geri döndü ama Tommy neredeyse hiç irkilmedi. Hızlı bir çimdik ve bir damla kandan sonra, baygın bir şekilde çarşaflara yığıldı.

Kaşlarımı çattım. "Bu onun için güvenli mi?" Omuz silkti. "Büyük ihtimalle."

Bu pek güven vermedi ama artık çok geçti. Guinevere'in etrafımda telaşla dolaştığı ve çalıştığı yatakta oturmaya devam ettim. "Demek en yeni kader sensin." dediğinde tam bir saat geçmişti.

Tommy'nin gözlerinden bir tutam saçı çektim. "Öyle derler."

"Hiç böyle biriyle karşılaşmadım. Daha korkutucu olmanızı beklerdim."

Morrigan'la tek başıma savaştım. Gölgeyi daha önce kimsenin yapmadığı şekilde kullandım. Bogoran olmadan dönüştüm ve bir wyvern'i tommy gun ile vurdum. İhtiyacım yoktu

Bir zamanlar inandığımdan çok daha fazlasını yapabileceğimi bilmek için bu kadının onayına ihtiyacım vardı.

İlk yorumu daha çok dikkatimi çekti. Guinevere genç görünüyordu ama yüzyıllarca yaşlı olmalıydı. Konuşma tarzı ve eski aksanı, bakışlarının derinliğiyle birlikte bunu doğruluyordu. Buraya bir kader gelmeyeli uzun zaman olmuş olmalıydı.

"Kaderlere hizmet ettiğini sanıyordum."

"Çok uzun zamandır yeni bir tane olmadı. En azından benim hayatım boyunca ve onlar asla kendi alanlarını terk etmezler."

Tommy'nin yatağının yanında küçük bir çalışma masasının üzerinde notlar alıyor ve bitkileri karıştırıyordu. Boynumdaki elmasa bakarken her şeyi unutmuştu. "İlginç bir objeniz var."

Elim boğazımdan düştü. Farkında olmadan onu tutuyordum. "O bir hediye idi."

"Oldukça iyi bir hediye." Ayağa kalktı. Parlak, parlayan maviyle dolu bir eczacı şişesi elinde duruyordu.

Sessizce Tommy'nin kulaklarının her birine birkaç damla damlattı. "Umarım bu işe yarar. Her iki durumda da, korkarım ki bu sadece geçici bir çözüm olacak."

"Sorun değil. Teşekkür ederim." Tommy'nin tekrar kalıcı işitme duyusuna sahip olmak isteyeceğinden emindim ama onun adına konuşamazdım. Eğer böyle bir seçenek ortaya çıkarsa bu onun tercihi olacaktı.

"Tekrar uyandığında göreceğiz." Guinevere şişeyi yere bıraktı. "Bana izin verirseniz, *yeteneğinizi* nasıl kazandığınızı bilmek isterim. Yıldızlar ve *beansidhe* ayrı kalmaya meyillidir."

Merakım arttı. Sibyl benimle daha fazla konuşmak istiyordu ama ona tam olarak güvenmiyordum. Birden fazla kaynaktan gelen cevaplar tercih edilirdi, böylece çapraz karşılaştırma yapılabilir, birinin yalan söyleyip söylemediğini veya gerçeği saklayıp saklamadığını görebilirdim.

"Eğer bir soruma cevap verirsen sana hikayeyi anlatırım."

Güldü. Bunda hiç mizah yoktu. "Görüyorum ki Fae'lerle vakit geçiriyorsun."

Cevap vermedim. Uzun bir süre sonra ekledi, "Isırırım."

"Kader nedir?" diye sordum.

"Bu çok karmaşık bir soru olurdu."

"Karşılığında uzun bir hikaye alacaksınız."

"Umarım öyledir. Şimdiye kadar bildiğinizden emin olduğum gibi, kaderler ya da *beansidhe*, üç kadından oluşan bir gruptur. Morrigan'a benzerler, eğer onları duyduysanız."

"Adlarını duymuştum," dedim kuru bir sesle.

"Sizin dilinizde onlara banshee deniyor. Onları tam olarak anlamıyoruz, çünkü hiçbir zaman anlamamız gerekmedi, ama ne yaptıklarını biliyoruz. Onları koruyucular olarak düşünün."

"Koruyucular mı?"

"Kader, zaman... ölüm." Başını eğdi. "Herkesin yolunu ve nihayetinde sonunu belirleyen iplikler örüyorlar. Ama kız kardeşleriniz sizi çağırdıklarında daha fazlasını açıklayacaklar."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "Beni mi çağıracaksın?"

"Bir kaderin yerini yeni bir kaderin alması gerçekten de nadir görülen bir şeydir. Dediğim gibi, bu benim hayatımda ilk kez gördüğüm bir şey. Sizi ne zaman çağıracaklarını bilemiyorum. Bu tür şeyler druidler için bile bir gizemdir."

Daha fazlasını umuyordum. "Yeni bir kader nasıl ve neden seçilir?" "Pek çok söylenti var, ancak bazıları kaderlerin sadece

belirli bir süre için pozisyonlarına izin verilir. Diğerleri ise kaderin, kendilerini hazır hissettiklerinde devam etmeyi seçeceğini söylüyor. Nasıl seçildiklerine gelince ..." Omuz silkti. "Bildiğimiz kadarıyla, wraith olarak başlıyorlar."

Wraithler çok fazla tecrübe edindiğim başka bir şeydi. Özellikle de bir tanesiyle. "O zaman sanırım ben nadir bir istisnayım."

Guinevere gözlerini kısarak baktı, dilinin ucunda sonunda yutacağı kelimeler oluşuyordu. "Bana eserden bahset."

Estheria'ya yaptığım ziyaretin kısa hikâyesini anlatmaya başladım. "Bir kutsamaya ihtiyacım vardı, bu yüzden yüksek bir sidhe beni bir yıldızı ziyarete götürdü."

İkimiz ve özellikle benim yolum ilgisini çekmişti. Bunu bana bir hediye olarak verdi."

"Peki tam olarak ne içeriyor?" "Anılar."

"Kimin?"

"Beni onu görmeye getiren Sidhe." Kasıtlı olarak belirsiz davranıyordum ama Guinevere daha fazlasını istedi.

"Bir yıldız neden böyle bir şey yapsın ki?"

Dürüst bir cevabım vardı. "Bilmiyorum. Henüz çözemedim."

Aslında, aklımda sadece daha fazla soru vardı. Jack'in son anısı zihnimde canlandı. Bir aşinalık duygusu dalga dalga bana çarptı. Hem somut hem de bulanıktı, uyandıktan sonra kaybolan bir rüyanın anısı gibi. O duyguyu, yakınlık hissini hatırlayabiliyordum ama nedenini anlayacak kadar güçlü bir şey değildi.

Özellikle de gördüğüm anı yüzünden. Bunun dört yüz yıl sonrasıyla ne ilgisi vardı, bilemiyordum ama Jack hakkında daha fazla fikir veriyordu. Bu bilgiyle ne yapacağımdan emin değildim. İstememem de mümkündü. Jack'in bana olan saplantısı asla bir sır değildi, ama ben her zaman bunun onun paralelini sahiplenme ve sonra da Morrigan'ını yapma arzusu olduğunu düşünmüştüm. Ama ya daha haince bir şeyse? Benimle o küçük kız arasındaki benzerlikler göze batıyordu. İkisi de sarışın, ikisi de yetim, ikisi de belli bir sidhe tarafından Annwyl diye çağrılıyor. Eğer Estheria bana karanlık fae doğasının on altıncı yüzyıldan bir insana saplandığını göstermek istediye, o zaman benim rolüm neydi? Bir yedek mi?

Oda bir an öncesine göre daha soğuktu.

"Kimdi bu sidhe?" Guinevere'in sorusuyla irkildim ve onun yanımda durduğunu unuttum.

Sybil zaten biliyordu. Diğer druidlerin de öğrenmesi an meselesiydi. "Jack Warren."

"Bu ismi bilmiyorum." "Bu onun insan takma adı." "Peki ya gerçek adı?"

"Jaevidan Valdivia."

Guinevere kaskatı kesildi, tek hareketi kalın bir yutkunmaydı. "Ah." Bununla birlikte odanın arka tarafındaki laboratuvarına çekildi.

Onu takip ettim. "Onu tanıyor musun?"

"Evet," dedi sertçe. Tavrındaki gözle görülür sarsıntıyı fark etmedim. "Artık çok geç olabilir ama gelecek için bir tavsiye. Eğer bir sidhe size takıntılı hale gelirse, bu asla iyi bir şey değildir."

Kaşlarım çatıldı. "Bu da ne demek oluyor?"

Beni görmezden gelerek daha da garip bir soru sordu. "Hâlâ Arthur adında bir druid ile mi çalışıyor?"

Kaşlarımı çattım.

"Evet, ama-" "O nasıl?"

"Son konuştuğumuzda iyiydi." "Sanırım her zamanki gibi saçmalıyorsun?"

"Her zamanki gibi saçma." Başka bir şey söylemedi. Kollarımı kavuşturarak bu konuşmanın ölmesini engelleyecek bir şeyler aradım. Hâlâ cevaplara ihtiyacım vardı. "Komik, biliyorsun. İkinizin arkadaş olması ve adlarınızın Guinevere ve Arthur olması."

Dudağını çiğnedi. "Öyle değil."

Dinlenmesine izin verdim. Arthur Lonca'dan iyi şartlarda ayrılmadığını itiraf etmişti. Bu konuyu açmanın güvenli olmadığını bilmeliydim.

"Evet, Jaevidan," diye devam etti. "Yıllar boyunca onun ne yaptığına dair fısıltılar duydum ama bunlara pek aldırmış etmedim. Ama şimdi sen burada, canlı bir kanıt ve her şeyin kaderi olduğuna göre, rahatsız edici bir soru sorarsam beni affetmelisin."

"Ne sorusu bu?"

Sesi alçaldı, tonu uyarı sinyalleri veriyordu. "Bunu nasıl yaptı?"

"Ne yapmak?"

Boynunun arkasına dokunarak yeni keşfettiğim doğum lekesini gösterdi. Babd'ın bana söylediğine göre Jack'in yıllar boyunca ilişkiye girdiği her kadında varmış.

"Özür dilerim, ne sorduğunuzdan emin değilim." Durakladım. "Bu paralel bağın bir yan etkisi mi?"

Uzun bir sessizlik anı. Dilinin ucuna gelen kelimeleri görebiliyordum, bir tartışma. "Bunun pek önemi yok," dedi, bir yatağı işaret ederek. "Dinlenmelisiniz. Arkadaşınız saatlerce uyanmayacak."

Geceyi bir sandalyede geçirdikten sonra dinlenmek kulağa harika geliyordu ama Tommy bir yabancı tarafından dürtölüp dürtüklenirken uyuyamazdım. Hâlâ burada güvende olup olmadığımızı söyleyemezken.

Guinevere tedirginliğini hissetti. "Kendim ve Lonca üzerine yemin ederim ki ikinize de zarar gelmeyecek. İyi ya da kötü, ikiniz de burada güvendesiniz."

"İyi mi kötü mü?"

Omuz silkti. "Yerinizde olsam bu fırsatı değerlendirirdim."

Çok az yer olduğu için Tommy'nin yatağından ayrıldım ve bitişikteki yatağın başlığına oturdum. Bilinçaltımda elim boğazıma gitti, elmas narin zincirinden sarkıyordu. Guinevere Tommy'ye çeşitli ilaçlar verirken bir saat daha geçti; ilaçları şırıngayla göndermeden ya da dudaklarına merhem sürmeden önce yatağın başucunda havan ve tokmakla eziyordu. Bir saat daha geçti, o çalışma masasında macunları öğütürken gözlerim bir açılıp bir kapanıyordu. Karanlık görüş alanımın sınırlarını zorluyordu. Oda ısınmaya başladı. Uykuya daldım ve onunla birlikte Jack'in anılarının derinliklerine daldım.

FIVE

JAEVIDAN

"SEN. ARE. GEÇ KALDIN!"

Öfkelendim. "Değilim."

Annwyl elleri kalçalarında, yüzü çilek kırmızısı bir renkte duruyordu. Arkasında insan güneşi yeni batmaya başlamış, soluk pembe ve donuk turuncuyu ölmekte olan tepelere yayıyordu. Son altı aydır her dolunayda ziyaret ettim ama insan dünyasının bu kadar ... tükenmiş görünmesine hiç alışamadım.

Tek parlak nokta her zaman Annwyl'di, ancak şu anda çok hoşnutsuzdu. Dilini şaklatarak çantasından uzun, ipliksi bir kumaş parçası çıkardı ve omuzlarıma doladı. "Gözler," dedi.

Annwyl panayırın yaz ortasında köyünden geçeceğini açıkladığından beri aylardır pratik yapıyordum. Anlattığı her şey bana sıkıcı geliyordu; sarayda bir sürü soytarı, şarkıcı ve yemek vardı.

-Ama o çok heyecanlıydı, ben de öyleymiş gibi davrandım. İlgimi çeken tek şey Annwyl ve diğer köylülerin tarlalardan üç gün izinli olmalarıydı. Bu yüzden

Kardeşlerimin dikkatli gözlerinden gizlice kaçabildiğim sürece birlikte oynamak için daha fazla zamanım olacaktı.

Tek sorun, onunla birlikte panayıra katılmak için insan kılığına girmem gerekmesiydi. Keşke cazibem işe yarasaydı.

Annwyl kaşlarını çattı. "Sadece bir kez daha dene."

Hep böyle derdi ama hiç işe yaramadı. Denemediğim için değil. Artık tek yaptığım güçlerimi ortaya çıkarmaya çalışmak gibi görünüyordu. Birkaç ay önce bir şekilde kullanabiliyordum ama aniden tamamen durdu. Kalvidan beni bir *lurgga-büyüsüz* olmakla suçladı.

"Kapüşonumu aşağıda tutacağım, söz veriyorum." Koyu renk kumaşı kaşlarımın üzerinden çektiirdim ve sırf bunu kanıtlamak için yüzümü aşağıya doğru eğdim. Gözlerim ve kulaklarım kapalı, yırtık pırtık pelerinin içinde tıpkı bir dilenciye benziyordum. "Gördün mü? Kimse bilmeyecek."

İnce kumaşın arasından kaşlarını çattı. "Dikkatli ol, lütfen." Sırıttım. "Ne zaman değilim ki?"

Gözlerini devirdi ama küçük gülümsemesi bunu kastetmediğini gösteriyordu. Elimi tutarak yamaçları süsleyen çuha çiçeğı, çuha çiçeğı ve çançiçeklerinin arasından atladı. Ben kendi dünyamda kır çiçeklerinin isimlerini söyleyemezdim ama Annwyl'in tüm bitkileri, isimlerini, tadı yavan ama yemesi güvenli olanları ve lezzetli görünen ama korkunç derecede zehirli olanları ezberlemek gibi bir yeteneğı vardı.

Karanlık tepelerin üzerine çökerken köyün dört bir yanında meşaleler yanıyordu. Buradan bile, şekerli tatlıların ve gürültülü kahkahaların kokusu beni insanlığıyla boğdu. Evde kahkahalara her zaman güncel eğlencelerin işkence çığılıkları eşlik ederdi.

Tüm insan kokuları yüzüme bir tekme gibi gelse de Annwyl'in eğlence anlayışını aileminkine tercih ederdim; gübre, ter ve ölümlülerin hiç bitmeyen çürümesi. Yine de buna değdi, çünkü Annwyl tepenin dibinde sevinçle çığılık attı ve beni peri bacaklarımın taşıyabileceğinden daha hızlı çektiirdi.

"Öncelikle badem ezmeli tartları denemelisiniz. Annem ve ben her yıl bir tane almak için bir groat biriktirirdik."

Kelimeyi kafamda seslendirerek başımı salladım. Mar-zipan. Annwyl'le geçirdiğim zamandan beri Galce'm ilerlemişti ama yine de çoğu zaman kelimeleri bana anlamsız geliyordu.

Beni kenara çekti ve elini açarak iki küçük, kirli madeni parayı gösterdi. Yakınıma eğilerek fısıldadı, "Onları manastırdan çaldım. Kimse bilmemeli."

Kaşlarımı çattım. Eğer cazibem olsaydı, çalmasına hiç gerek kalmazdı. Birkaç çiçek tomurcuğu koparabilir ya da biraz ot bükebilir ve dünyadaki tüm mükemmel şilinleri üretebilirdim ... ta ki satıcı elinde ne olduğunu fark ettiğinde bizi yakalayamayacak kadar uzaklaşana kadar.

Onun yerine, işe yaramazdım. Tekrar.

"Manastırdan çalmamalısın, Annwyl. Ya bu sefer tehditlerini gerçekleştirirlerse?"

Omuz silkti. "Dayak yemeye dayanabilirim. Ve eğer beni dışarı atarlarsa, sen hala yanımdasın." Sırıttı. "Buna değecek, sana yemin ederim, Jaevidan. Şimdi gel, tazeyken en iyisi!"

Yüzümü buruşturarak yoğun insan kalabalığının arasından onu takip ettim. Belki Annwyl dayağa dayanabilirdi ama kolları rahibeler yüzünden çoktan mosmor olmuştu. Ve eğer onu gerçekten yetimhaneden ayrılmaya zorlarlarsa, gidecek hiçbir yeri olmayacaktı. Yiyecek hiçbir şeyi. Tek arkadaşımı Ildathach'a geri götürme riskini asla alamazdım. Benim insanım bir gün bile dayanamaz.

Annwyl'in dünyada umurunda bile değildi ama bir tanesi, tatlılarla dolu sarkık bir tezgahın önünde bir o yana bir bu yana zıplıyordu. Hepsi bana aynı iğrenç kahverengi gibi göründü, ama Annwyl en iyisini seçti ve ona üç peni geri alarak groat'ını verdi.

Kimsenin kutlama yapmadığı sessiz bir sokak bulduk. Karanlıkta yeterince iyi görebiliyordum ama Annwyl'e insan atığı yığınlarının ve toprak yığınlarındaki deliklerin etrafında rehberlik etmek zorunda kaldım. Bir taş kulübeye yaslandık ve aynı anda tartı ısırдық. Annwyl zevkten bir ses çıkardı. Öğürmemeye çalıştım.

"Şimdiye kadar tattığın en güzel şey değil mi?" diye sordu, ikramı ikiye bölerken. Bana yarısını uzattı ve ben hâlâ yutmaya çalışarak başımı salladım.

"Lezzetli," diye boğuldum sonunda.

Gülümsedi ve saniyeler içinde kendi parçasını bitirdi. Akşam yemeğinden doymuş olduğumu söyleyerek benimkinin kalanını ona uzattım. Onu mutlu etseydi ben de yerdim ama onun aç olduğunu ve benimkini de istediğini biliyordum.

Daha sonra bizi tezgahattan tezgaha sürükledi, kalıpla yapılan ikramlara ve tüccarların mallarına hayran kaldı. Bir adam taşıdığı tekstil ürünlerinin Pers İmparatorluğu'ndan kalma antik eserler olduğunu yüksek sesle ilan etti. Annwyl'e bunun ne anlama geldiğini sordum ama söyleyemedi, biz de yolumuza devam ettik.

Rengarenk kıyafetler içinde numaralar yapan bir adamın etrafında bir çember oluştu. Annwyl heyecanla onun Lord Beynon tarafından köylüler için kaleden gönderilen bir kraliyet soytarısı olduğunu fısıldadı. Adam vücudunu garip şekillere soktuğunda güldü ve büyük ateş dumanları üflediğinde inledi. Birkaç dakika içinde sıkıldım ama Annwyl onayımı almak için bana her baktığında sıırıttım.

Soytarı havaya bir ateş topu daha bırakarak gece gökyüzünü aydınlattı. Arkasında bir çocuk kalabalığı, çürümeye yüz tutmuş küçük bir sahnenin önünde yere bağdaş kurmuş oturuyordu. Onu işaret ettim. "Nedir bu?"

"Oh!" Annwyl ciyakladı ve ellerini birbirine vurdu, ateş püskürten unutulmuştu. Sarı saçları meşale ışığında altın renginde parlayarak büyüyen kalabalığa doğru koştu. Diplerimize çöktük ve kulağıma fısıldadı, "Kuklalar benim favorim."

Hepsi onun en sevdikleriydi ama benim ilgimi çekmişti. Lesther'i oynamak için oyuncak kutumdan çıkaralı aylar olmuştu. Zaten yaşlı ve sıkıcıydı, Annwyl ise çok daha ilginçti. Yine de insan kuklaların neye benzediğini görmek istiyordum. Eğer evdekiler gibi büyüleri varsa.

Evimi hatırlatacak çok şey istediğimden değil. Annwyl benim en iyi arkadaşımdı ve onu ziyaret etmeyi seviyordum ama kaleden uzakta geçirdiğim saatleri de seviyordum. Kardeşlerim. Eğitimimde ne kadar bocalarsam, şakaları da o kadar kötüleşiyordu. Daha da kötüsü, annem de onlarla aynı fikirde olmaya başlamıştı. Kılıç eğitiminde ilerleyemediğimde, yatağa yemeksiz giriyordum. Büyü yapmayı başaramadığımda, artık benimle konuşmuyor ya da bana hiç ilgi göstermiyordu. Yaptığım her şey bir hata, bir yanlış haline geldi ve sözler ve alay beni daha iyi hale getiremediğinde, kardeşlerim sonsuz dayaklara dönüştü.

Annwyl'in kollarındaki çürüklere baktım. En azından eşleştik.

İnsanları anlayamıyordum ama onlardan hoşlanıyordum. Yoksuldular, açtılar ve çok ama çok kötü kokuyorlardı ama peri sarayından çok daha mutluydular. Donvidan asla gülümsemezdi ve Kalvidan sadece zalim olmak için gülümserdi, ama Annwyl her şeye gülümserdi. İğrenç tatlılara ve sihirsiz soytarılara bile. Hatta bana bile.

Yamalı perdeler aralandı ve en yüksek sesle Annwyl olmak üzere herkes alkışladı. Kaburgalarımın dirsek attı, ben de ondan daha yüksek sesle alkışlayarak acıdan irkildiğimi gizledim. Aptal kıyafetler giymiş iki adam ahşap pencerenin arkasındaki kuklaları kaldırdı. Hiçbiri büyülmü deildi ama giysileri güzeldi ve iyi boyanmışlardı. Peri zanaatkârları büyü kullanırdı ama bunlar elle yapılmak zorundaydı. İlki gerçek metal zırhlı bir şövalyeydi. İkincisi küçük bir tacı olan güzel sarışın bir bebektir. Sonuncusu ise yeşil ve siyaha boyanmıştı, sivri dişleri ve ... kulakları vardı.

Bir kuklacı kız gibi bir sesle şarkı söyleyerek prensesi oynattı. "Bir zamanlar karlar krallığında, güzel saçlı ve gül ışıltılı bir prenses yaşarmış."

Prens kımıldadı, minik tahta elleri kalabalığa doğru sallanıyordu. İnsanların ipleri göremeyeceği kadar karanlıktı ama benim sidhe gözlerim için ipler sinew gibi parlıyordu.

Bütün çocuklar öne doğru eğildi.

"Prenses gündüzleri yükseklerdeki şatosunda yaşıyordu, çünkü anlatılmamış tehlikelerle bir genç kız kalmalıydı."

"Onları nasıl böyle hareket ettiriyorlar? Sence bu sihir mi?" Annwyl fısıldadı.

Güldüm. "Belki."

"Ama güzel kız yaşlandı ve yaşlandıkça daha da huzursuz oldu, çünkü o bir ronyon değildi."

Herkes kıkırdadı ama ben kelimeyi bilmiyordum. Annwyl'e bir göz attım ama hikayeye o kadar dalmıştı ki fark etmedi.

"İyi şövalye!" diye bağırdı kuklacı, prensesin kolunu sallayarak. İkinci kuklacı yeşil bir bayrak sallayarak şövalyeyi yaklaştırdı. "İyi şövalye," diye tekrarladı prenses. "Bir iyilik isteyeceğim. Çünkü ben bu kulede kapana kısıldım, senin görevin ise bir arayış. Ormanda bir canavar dolaşüyor ve eğer bana onun kellesini verirsen, dönüşünde benimle evleneceksin."

Çocuklar arasında bir sevinç korosu dalgalandı. Annwyl pembeye döndü.

Sonra şövalye şarkı söyledi. "Görevini kabul ediyorum ve canavarı arayacağım. Endişelenme güzel prenses, sinsiyi öldüreceğim! Yüksekteki kulenizde artık sıkışıp kalmayacaksınız. Ve görevim tamamlandığında, eğilmeye hazır ol."

Etrafımızdaki yetişkinler gülüyordu. Nedenini söyleyemem ama insan mizahı tuhaftı.

Şövalye atını sürerken kuklacılar tak tak sesleri çıkardı. Setin arkasındaki biri, kuklanın ormana girişini gösteren bir ağaç resmini havaya kaldırdı. Üçüncü kukla, sivri kulaklı olan, karanlıktan yükseldi.

"Dikkat edin!" diye bağırdı küçük çocuklar, yarattığı işaret ederek. Şövalye kuklası dönerek onların neden bahsettiğini görmemiş gibi yaptı. "Dikkat edin! Tam arkanızda!"

Kukla hareket etti, böylece atı geriye doğru şaha kalktı. "Vay canına!" diye bağırdı şövalye.

Çirkin olan genizden gelen bir sesle şarkı söyledi: "Günaydın küçük şövalye, senin etinle ziyafet çekeceğim. Ormanıma girdin ve

Şimdi canavarla yüzleş. Prensesin için plan yapmıştım ama sen iyi yapacaksın. Kılıcını kaldır ve cehennemde bana katıl."

Kuklalar savaşa tutuştu. Daha iyi bir şey bulmak için etrafıma bakınarak esnedim ama Annwyl kendinden geçmişti. Kukuleta başımdan kaydı. Tekrar yerine oturttum.

"Geri dön seni iblis, kılıcımın üzerine yatacaksın. Senin türünü ve kötü yolunu biliyorum. Etimi ve korkumu kapamazsın. Öl, kötü peri, çünkü eşinle karşılaştın!"

Kuklalar dövüşürken ayaz tenimi karıncalandırdı. Küçük bir çocuk ayağa kalkmış bağıırıyordu: "Öldürün onu! Kötü periyi öldürün!"

"Evet, kafasını koparın!"

"Kalbini sök!"

Sarhoş bir adam arkamda tökezleyerek pelerinine içki döktü. "Hadi o zaman, çocukları duydun. Öldürün şu küçük piçi."

Küçük görünmeye çalışarak büzüldüm. Annwyl elimi tuttu, fısıldadı ama insanın çığlıklarından onu duyamadım.

Bu sadece bir kukla gösterisi, diye düşündüm ama heyecan kalabalığın içinde dalgalanıyordu. Yetişkinler bile artık bağıırıyordu, sarhoş olanlar giderek daha korkunç bir şiddet için çığlık atıyor ve buna gülüyorlardı.

Yere yakın durarak, toplanmış insanların bacakları arasından geri çekildim.

"Küçük yavruyu

öldürün!"

"Kulaklarını kesin!"

Eteklerine basıp tökezleyerek bir kadına çarptım. Göğsüm yere çarptı ve gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Yanımda diz çöktü, "Üzülme küçüğüm. Bu sadece bir hikâye."

Başlığım alnıma düştü ve yılan gözlerim onunkilerle buluştu. Ürkek bir çığlıkla sıçradı.

Diğer yetişkinler fark etti. Ayağa fırladım ve koşmaya başladım. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor, yüzümden aşağı akıyordu. Donvidan görse beni döverdi. Onları sildim,

Arkamdan alarm sesleri yükselirken karanlık çayıra doğru koşuyordum. Durmayı reddettilim. Ne bacaklarım yandığında, ne göremeyecek kadar ağladığımda, ne de çayırları bulduğumda şiddetli bir rüzgâr beni neredeyse devirdiğinde. Rüzgâra karşı mücadele ettim ve Peçe'nin yakınındaki kayanın üzerine yığıldım. Bu şekilde geri dönemezdim, bir bebek gibi hüngür hüngür ağlamayı bırakana kadar olmazdı. Kapuşonumun kenarlarını iki yumruğumla kavradım, böyle bir aptal olduğum için kendime lanet ederken onu parçaladım.

"Jaevidan!"

Gölgelerin gizlediği kayaya yaslandım. Rüzgârı biraz engelliyordu ama titriyordum.

"Jaevidan, neredesin?"

Onu görmezden geldim. Annwyl biliyor muydu? Başından beri planı bu muydu? Beni aptal panayırına çekip ne olduğumu ortaya çıkarmak, sonra da yetişkinlerin kalbimi söküp kulaklarımı kesmesine izin vermek mi? İnsanların adil haktan korktuğunu biliyordum ama bizden *nefret* ettiklerini sanmıyordum.

Daha da kötüsü, Annwyl'in arkadaşım olduğunu sanıyordum.

Boğazımdan bir inilti çıktı. Kayanın arkasından belirdi, saçları başının etrafında uçuşuyordu. "İşte buradasın."

Ellerimin üzerinde geri çekildim. "Git buradan!" "Ama neden?"

"Ne yaptığını biliyorum. Bana zarar vermelerini istediğini biliyorum." Ağzımdan kelimeler döküldükçe daha doğru olduklarını hissediyordum. Elbette Annwyl beni hiç sevmemişti. Elbette benden kurtulmak istiyordu. Herkes istiyordu.

"Ah, Jaevidan." Dizlerinin üzerine çöktü. Uzaklaştım. "Çok özür dilerim. Böyle olacağını düşünmemiştim. Böyle olmaması gerekiyordu. Bilseydim sana asla göstermezdim."

"Yalancı," diye tükürdüm.

Alt dudağı titredi, gözyaşları kirpiklerine doldu. Benim yüz ifademi göremeyecek kadar karanlıktı ama ben onun yüzündeki her şeyi görebiliyordum. "Sana yemin ederim. Yalan söylemiyorum."

"Sadece git buradan." Sesim son kelimede kesildi. Kulağa nasıl geldiğinden nefret ediyordum. Zayıf.

Ağabeylerim her zaman zayıflığın bir erkeğin sahip olabileceği en kötü şey olduğunu söylerdi. İnsanlar sizi sadece güçlü olduğunuzda sever ya da isterdi. Ve bu doğrudu. İşe yaramazlığım yüzünden annem artık beni istemiyordu. Küstahlığım yüzünden ağabeylerim beni dövdü. Güç, kendini korumanın tek yoluydu. Arkadaş edinmenin tek yolu güçtü.

"Korkmanızda bir sakınca yok" dedi.

Ona dişlerimi gösterdim. "Ben korkmuyorum! Benimle böyle aptalca şeyler konuşma, insan. Belki de kulaklarını kesmeliyim. Ya da daha iyisi, dilini."

Sessizce, sarı çimlerin üzerine çömeldi. Rüzgar hızlandı, tenimizi dondurdu.

Sessizce, neredeyse rüzgâr tarafından boğulacak şekilde, "Hâlâ en yakın arkadaşım olman benim için ne ifade ediyor?" diye fısıldadı.

Sözlerim iyiydi. Güçlü olanlar. Kardeşlerimin kullanacağı ve onaylayacağı türdendi. Ama içime garip bir his çöktü, daha önce hiç hissetmediğim bir his. Kötü bir şey, çok yanlış bir şey yaptığım düşüncesi. Ama öyle bir yanlış değil ki, birilerinin hoşuna gitmediğim için beni cezalandırsınlar. Yapmamam gereken bir şeyi söylemiş olmam gibi bir yanlış. Hak etmediği halde onu incitmişim.

"Söyleyemem." Dizlerimi göğsüme çekerek tekrar ağlamamak için mücadele ettim. Birden Annwyl'in bana karşı komplo kurmadığından korktum ama tehditlerim onun benden sonsuza dek nefret etmesini sağlamıştı. "Özür dilerim, sanırım."

Güldü, sesi gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Öyle mi dersin?"

Başımı salladım, kendimden emin değildim. Yaptığım zayıf bir şeydi ama Annwyl benden çok farklıydı. Ona söyleyecek doğru şeyleri asla bilemedim.

"Biliyorum." Sürünerek yaklaştı, insan kokusu burnuma doldu. Genelde bundan nefret ederdim ama şimdi beni rahatsız etmiyordu. Kolları boynuma dolandı ve sıcaklığı bana baskı yaptı. "Biliyorum. Seni affediyorum. Ve seni hâlâ herkesten çok seviyorum."

Yutkundum. "Bu da ne?"

"Ne?"

"Aşk."

Kendini çekti. Onu geri çekmeye çalıştım ama vazgeçmedi. "Aşkın ne olduğunu bilmiyor musun?"

Hayır ve içimden ona tekrar saldırmak için ani bir dürtü geldi. Beni aptal gibi gösterdiği için ona lanet okuyacaktım. Onun yerine başımı salladım.

Başını yana eğdi, kaşlarına şaşkınlık dokunuyordu. "Ama annen ve kardeşlerin seni seviyor olmalı, değil mi? Sana bunu söylemiyorlar mı? Yoksa sen Galce'de bu kelimeyi bilmiyor musun?"

Eğer dilimizde böyle bir kelime varsa bile, çevirisini hiç öğrenemedim. Annwyl bunun bir dil engeli olduğuna ikna olmuş bir şekilde bana tarif etmeye devam etti. O anlattıkça ben kendi içime gömüldüm. Hayır, Ildathach'ta böyle bir kelime, böyle bir fikir yoktu.

Gözleri yine ıslaktı. Nedenini merak ettim - aptalca bir kelime bilmediğim için mi? Bana bakışı daha da kötüydü. Kendisi için değil, benim için ağlıyordu. Birinin bir başkası için ağladığını hiç duymamıştım.

"Kes şunu," dedim.

Gözyaşlarını silerek, "Şimdi anlıyorum," diye mırıldandı.

"Neyi anladın?"

Tekrar yaklaştı, bizi yakın tuttu ve yanağını göğsüme koydu. Bunu ben istemeden yaptığı için mutluydum. Bu hissi düşündüğümünden daha çok sevmiştim. "Kimse beni sevmiyorsa ve kimse seni sevmiyorsa, sanırım en çok birbirimizi sevmeliyiz."

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Yumuşak ve ipeksiydi, göğsümdeki acıyı yatıştırıyordu. "En çok birbirinizi mi seviyorsunuz?"

"Her şeyden çok," diye mırıldandı omzuma. "Bunu yapmayanları telafi etmek için."

Kulağa hoş geliyordu. Annwyl'in beni affetmesi, onu kaybetmemiş olmam daha da hoşuma gitti. Onu kendime doğru çektim, şiddetli rüzgâra karşı yüzümü saçlarının arasına soktum. A

Etrafımızda fırtına kopuyordu ama umurumda değildi. Burası güvenli ve sıcaktı. "Tamam. O zaman en çok seni seviyorum."

SIX

ADELINE

Uyandığımda GUINEVERE çalışma masasında uyuyordu. Tommy yanımdaki yatakta derin bir uykundaydı. Parmaklarım boğazımdaki elması kavradı, bir sürü duygu dikkatimi çekmek için yarışıyordu.

Loncada saat ya da pencere yoktu ama gecenin hüküm sürdüğünü varsaymak güvenliydi. Dönüşümünden beri çok az uyudum ama druidler insan uyku döngülerini sürdürüyorlardı. Kimsenin uyanması saatler sürerdi. En akıllıca hareket burada kalıp Tommy'ye göz kulak olmaktı ama ben artık bu odada oturmak istemiyordum. Sessiz karanlığa dayanamıyordum.

Tommy'yi üstünkörü bir kontrol ettikten sonra kapıdan çıktım. Morris hâlâ nöbet tutuyorsa uyuyabilirdi ve ben de bu zamanı etrafımı keşfetmek için kullanabilirdim. Kimsenin beni durduracağından şüpheliydim.

Onun yerine Sybil'in yaşlı gözleri benimkilerle buluştu.

"Geç oldu," dedi. Parmakları bir pipoyu kavırıyor, dudaklarından kalın duman dalları süzülüyordu. Tütün odayı doldurdu

Dar bir salon.

"Pek uyuyamıyorum."

"Ben de öyle." Uzun bir nefes çekerek bastonuna yaslandı.
"Benimle yürü canım."

Duyguları zorlama değildi. Cübbesiyle bile şu anda bilge bir yaşlı kadın gibi görünüyordu. Büyükanne gibi, bir bakıma. İnsan hayatında kim olduğunu, druid olmadan önceki deneyimlerini merak ettim. Ölümsüzlük onu kesinlikle katılaştırmıştı ama diğerleri gibi değil. Yaz boyunca karşılaştığımız, evi bir phooka tarafından ele geçirilen druid Henry Foster gibi adamların bu şekilde yaratılmak yerine yanlış mı doğduklarını merak ettim.

Sybil'in iradesi ve zihni güçlüydü ama bedeni zayıftı. Kolumu onunkine dolayarak mermerin üzerinden geçmesine yardım ettim. "Nereye gidiyoruz?"

"Henüz karar vermedim." Koluma baktı. Pürüzsüz, soluk teni yaşlılığına karşı. "Bu kadar genç yaşta dönüşmek bir hediye."

Genel olarak dönüşmüş olmanın bir hediye olup olmadığına karar vermemiştim.

Şu anda bir lanet gibi hissettiriyordu.

"Ama konuşacak çok şeyimiz var," diye devam etti.
"Sanırım Guinevere seninle konuşmuştur?"

"Söyledi ama pek bir şey söylemedi."

"Çünkü o bilmiyor. Ben de bilmiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Kaderlere hizmet etmeye yemin ettiysen, onların ne olduğunu nasıl anlayamazsın?"

"Çünkü hayatım, bazı şeyler bizim bilmemiz için değildir." Pipoşundan yüzüme doğru dumanlar yükseldi. Sybil kıvrılan buharları sanki cevaplar taşıyorlarmış gibi izledi. "Sizin dokumacı olduğunuzu biliyoruz. Yeni nesillere aktardığımız tarihleri sizin yüklediğinizi biliyoruz. Korunmanız ve tapınmanız gerektiğini de biliyoruz. Yıldızlar bize bunu söyledi, biz de bunu yapıyoruz."

Bu, Guinevere'in bana önerdiği birkaç kelimedenden daha az yardımcı oldu. Farklı bir yaklaşım denedim. "Guinevere dedi ki

diğer kaderler beni çağıracaktı. Bu ne anlama geliyor?"

Sybil omuz silkti. "Öğreneceksin."

Harika.

"Sorularınıza cevap verebilseydim, verirdim," dedi. "Kaderler uzun zamandır bizim için bir muamma. Bilgi denizimizde boş bir kitap. Pek çok kişi daha fazlasını öğrenmeye çalıştı ve pek çoğu da başarısız oldu. Dediğim gibi, bu insanların ya da bir zamanlar insan olanların bilebileceği bir şey değil."

Onun sözleri bana başka bir hayatı, Appalachia'daki küçük, dindar bir kasabayı hatırlattı. Ailem hiçbir zaman diğerleri gibi İncil'i takip etmedi, ama bir şey her zaman aynıydı - ilahiyat insan anlayışının ötesindeydi. Tanrı'nın planı insan aklı için değildi.

"Asıl önemli olan şimdi ve burasıdır. Şu anki ikilemleriniz. Kız kardeşleriniz sizi çağırana kadar korunmalısınız."

"Morrigan'dan mı?" Ben sordum.

"Morrigan, Şövalyeler . . diğerleri." Koridorun sonunda durduk. Bir kavşakta peri ışıkları yanıp sönüyordu, revire açılan kapılar gibi başka kapılar da koridorda sıralanmıştı. Sybil en yakındakini işaret etti. "Buraya gidelim."

Kapıların arkasında bir kütüphane vardı. Devasa bir kütüphane. Zemin boyunca uzanan mermer, eski halılarla kaplıydı. Masalar ve sandalyeler ana kata yayılırken, iki geniş merdiven sonsuz kitap raflarıyla dolu ikinci bir kata çıkıyordu. İki merdivenin arasında duvardan duvara uzanan kitap sıraları vardı, öyle ki onlara ulaşmak için bir merdiven gerekiyordu.

Çok güzeldi, bir okuyucunun rüyasıydı ama ben sadece wyvern ile geçirdiğim zamanı düşünebiliyordum. İkinci Dianomican'a ulaşmaya çalışırken neredeyse öldüğüm kütüphaneyi.

Sybil, "Buraya sadece seçkin birkaç kişinin girmesine izin veriliyor," dedi. "Bu bir çeşit sır. En nadir ve en tehlikeli bilgilerimizin bulunduğu bir kütüphane."

Gizli bir kütüphane. Kadim druidlerin paylaşamayacak kadar değerli bulduğu kitapları içeren bir kütüphane. Bana hiçbir şey getirmedi.

Sybil görmemi istedi.

"Söyleyecek bir şeyin var," dedim ona.

Başını salladı. "Druidlerin size zarar vermeyeceğini yinelemek istiyorum. Kaderleri korumaya yemin ettik ve bunu yapacağız. Hem Fae'ler hem de insanlar görevimizin altındadır. Biz hizmet etmek, tarihi aktarmak ve yıldızlara itaat etmek için yaşıyoruz." Kolunu benimkinden ayırdı, soğuk bakışları yüzümü taradı. "Bunu korumak için her şeyi yapacağımızı söylediğimde, bunlar boş sözler değil. Yeminlerimiz duman gibi solmaz. Burada Morrigan'a karşı güvendesiniz. Loncaya yalnızca giriş izni olanlar ya da kapılarımız hakkında bilgi sahibi olan druidler girebilir. Burası ne Ildathach'ta ne de insan dünyasında, ikisinin arasında bir yerde. Gölgede asılı. Tek başına bulmak imkânsızdır ve içeride kimse tespit edilemez."

Gölgede asılı. Bunun nasıl mümkün olduğunu merak ettim ve sonra anlaşıldı. Sahip oldukları Dianomicanlar. Tommy, Şövalyelerin de benzer bir şey yaptığını, üsleri arasında erişim noktaları olan tüneller oluşturduklarını söylemişti. New York'tan Cardiff'e bir gecede böyle ulaşmıştık. Druidler de benzer bir şey yapmış olmalıydılar, ama kendi sihirlerini kullanarak, daha gelişmiş bir şekilde.

Büyüleyici. Bana defalarca hiçbir şeyin gölgede uzun süre hayatta kalamayacağı söylenmişti ama bir şekilde druidler bunu başarmıştı. Bazılarının bu kadar güçlü olmasına şaşmamalı.

Sybil, "Bununla kardeşin de Şövalyelere karşı güvende olacak," diye ekledi. "Sen de öyle. Ama seni arayan bir kişi daha var, onu uzak tutmak daha zor olabilir."

"Jack," diye
fısıldadım. Başını
salladı.

Sanki o da büyük bir tehditmiş gibi onu Morrigan ve Şövalyelerle bir tutması hoşuma gitmedi. Onu hiç bu şekilde düşünmemiştim, hatta fae'lerden korktuğum ilk günlerde bile. Ama onu en tehlikeli yapan da buydu.

Jack'i takip etmiştim. Jack için savaştım. Ona gvenmiştim, hayatıma girmesine izin vermiştim. Onu sevmiş bile olabilirim.

Neyin gerçek olduğunu söylemek imkansızdı. Ajan Rodney kılığına giren Babd bana paralel bağımızın bir saçmalık olduğunu söyledi. Daha da kötüsü, Jack'in beni köleleştirmek için yarattığı bir bağdı. Yalan da olabilirdi ama bana Dianomican'ın kendi ritüelini gösterdi. Yalan söyleyebilir ve bunu bana karşı hiç kullanmadığına, her şeyin büyük bir yanlış anlaşılma olduğuna dair aptalca umutlara tutunabilirdim, ama yaptığım seçimlerin kendi zgr irademle olup olmadığını asla bilemeyecektim.

Sonra, başka her şey vardı. Diğer kızlar, yüzyıllar boyunca doğum lekelerini paylaşanlar. Babd'a göre hepsi genç yaşta ve genellikle Jack tarafından yönetilen paralel ritüellerde ölmüşlerdi. Hâlâ işaretin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Estheria yıldızının bana neden Jaevidan ve daha birkaç gün önce bana adını söylediği kk bir kızla ilgili anılar vermeyi seçtiğini bilmiyordum.

Gerçeği biliyordum ama bunu kabul etmek başka bir meseleydi. Eğer Jack yalan söylediyse, eğer gerçekten de tüm işaretlerin söylediği kadar kötüyse, bunun sonuçları çok ağır olacaktı. Kendim için ne anlama geldiklerinin ötesinde, aklımda tutmam gereken bir dünya vardı. Onunla kendi Morrigan'ımı oluşturdum. Onu daha güçlü yaptım.

Sybil beni analiz etti, yüz ifadesi sanki ben düşüncelerimi üretirken onları okuyabiliyormuş gibi değişti. "O senin için ne ifade ediyor?"

Başımı salladım.

"İkisini de söyleyemem." Piposundan bir nefes çekti, sessizlik dumanın üzerinde sürükleniyordu. "Sözde paralel bağınız hakkında konuşamam. Büyüyü hiç görmedim, bu yüzden doğasını kanıtlayamam. Paralel çiftlerin ne anlama geldiğine dair pek çok söylenti var, ancak fae'ler genellikle yalan söyler. Bunu unutmamalısn."

Bir daha asla unutmayacağım.

"Ayrıca Morrigan'ın seni ele geçirirken sana ne söylediğini de bilmiyorum. Sadece yetenekleriniz uyandıktan sonra sizi ele geçirdiklerini biliyoruz. Dünyalar ötesinden bile bizimle

konuştular. Kendi Morrigan'ınız çok g, muhtemelen

hayatta kalmanın tek sebebi. Bu yüzden Jaevidan'ın eylemlerine göz yummuyorum ama onlar için minnettar olmalıyım. O güç bizim kurtaramadığımız yerde sizi kurtardı ve bunun için paralel bağa teşekkür etmeliyiz, ne kadar kötü olsa da."

"Yani bu bir yalan mıydı? O benim ruh eşim değil ya da başka bir şekilde çerçeveledi."

Sybil kaşlarını çattı, gözleri parlak ve dalgındı. "Bu ne bildiğinize bağlı. Boynunun arkasındaki doğum lekesini açıklayan oldu mu hiç?"

Damarlarımdan buz fışkırdı. "Birazcık."

"Ve sizden önce pek çok kadının üzerinde görüldüğünü biliyor musunuz?"

Dosyalar zihnimde parladı. İsimler, tarihler, Jack'in bir Fransız düşesiyle çekilmiş portresi. "Evet."

"Ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun." Düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Bugüne kadar bunu nasıl yaptığına dair hiçbir teorim yok. Bu benim hayatımın en büyük gizemlerinden biri."

Guinevere'in söylediklerine ürkütücü derecede benziyordu ama bu sefer cevapsız bırakmayacaktım. "Neyi nasıl yaptı?"

Beni görmezden geldi, topallayarak bir masaya gitti ve bir karta bir şeyler karaladı. "Bu, o doğum lekesiyle ilgili kendi dosyalarımızın, bulmayı başardığımız tüm o geçmiş kadınların yeri. Bunu sadece üçümüz biliyoruz. Eğer diğerleri gerçeği öğrenirse, bunu kendileri de kullanmaya meyilli olabilirler. Bu bilgi yanlış ellere geçerse sonuçları yıkıcı olur. Jaevidan'ın bunu sadece senin için kullanmış olması yıldızlardan gelen bir lütuf." Kâğıdı terli avucuma itti. "Sana onun bir tehdit olup olmadığını söyleyemem. Buna sadece sen karar verebilirsin. İşin bittiğinde beni bul."

Havaya yayılan bu son sözlerle birlikte koridorda gözden kayboldu.

Druid'in dosyalama sistemi tertemizdi ve bahsettiği deri ciltli kitabı hemen bulmamı sağladı. İkinci kattaki rafların arasında durdum ve

gelişigüzel bir omurga. Kapaklarının arasında gerçek vardı. Tek yapmam gereken onu açmaktı.

Ama gerçekten bilmek istiyor muydum?

Jack'in karakteri hâlâ belirsizlik içinde, sahip olduğum yetersiz bilginin arasında asılı duruyordu. Bana anlattıkları, inanmak istediklerim ve son iki günde öğrendiklerim vardı. Sybil bana hangi gerçeği verirse versin, onu ya biri ya da diğeri belirleyecekti. Dost ya da düşman. Ruh eşi ya da efendi. Sevgili ya da düşman.

Bir yıl önce cehalet mutluluktur derdim ama artık o kadın değildim. Gerçek hepimizi yakalar, biz yokmuş gibi davransak bile.

Kitabı alt kata götürdüm ve bir sandalyeye yerleştim. İlk sayfa Babb'din elindekine çok benziyordu, tarihler ve isimlerden oluşan bir listeydi ama bu çok daha kapsamlıydı. Şövalyelerden gelen dosyada boşluklar ve boşlukları doldurmak için soru işaretleri vardı. Burada on üç kadın listelenmişti, en altta da benim adım ve doğum tarihim vardı.

Sen on üçüncü kişinin, demişti Wraith bir keresinde. On üçüncü neydi, öğrenmek üzereydim.

Sonraki sayfalarda kadınlar hakkında bilgiler vardı. Gözlerim birkaçına takıldı. Sabina Costa. Clara May. Zahra Emad. Göz gezdirdim. Neden dahil edildiklerini anlamadan bu diğer insan kızlar hakkında bir şeyler okumak istemiyordum.

Sonlara doğru birinin hararetli notları vardı. Sybil'in olduğunu tahmin ediyorum. Hepsinin birbiriyle nasıl bağlantılı olduğuna, neden *çoğunlukla* genç yaşta öldüklerine dair teorileri tartışıyorlardı. Hindistan'daki bir kadın altmış sekiz yaşına kadar yaşamış.

Bu beni ileri itti. Sayfaları gözden geçirdim, hedefimden bahseden herhangi bir şey aradım. Yüzlerce sayfalık saçmalık ve varsayımdan sonra nihayet buldum. Sybil garip bir şekil çizmişti, aşağı doğru inen iki kılıç ve vardığı sonucun altını üç kez çizmişti.

Reenkarnasyon, diyordu.

Kelimeye bakakaldım, hissizleşmişim. Reenkarnasyon.
Reenkarnasyon.

Reenkarnasyon.

Birisi kapıya vurdu.

Kitap kucağımdan düştü, gevşek sayfalar yere saçıldı. Uğursuz kapı sesi kütüphanede yankılandı ve eski mermer duvarlarda kendini tekrarladı.

Tanıdık bir şey tenimin altına yerleşti, gizemli bir karanlık hissi, bir varlık. Ayağa kalktım, ileriye doğru attığım her adımda göğsüm daralıyor, girişe yaklaştıkça hava daha da yoğunlaşıyordu. Girişin arkasında biri bekliyordu ve bu kişi bir druid değildi.

Koku bana çok geç ulaştı; kapıyı çoktan açmıştım. Önümdeki manzara ve tanıdık bir anı dalgası karşısında felç geçirerek hareketsiz kaldım. Zakkum ve yağmur. Benim karanlık prensim.

Jack kapı pervazına yaslandı, yılan gözleri parlıyordu. "Merhaba aşkım."

SEVEN

ADELINE

SÖNÜK FAERIE IŞIKLARI gözlerindeki altını belirginleştiriyor ve yüzünü gölgede bırakıyordu. Buruşuk takım elbisesi yıpranmış görünüyordu ve ceketini yoktu. Parmak uçlarını iki yanlarında titrediler. Oda birdenbire çok küçülmüştü, zihnimi hâlâ telaşlıydı ve damarlarımda yeni bir panik havası esiyordu, aklıma gelen tek şeyi yaptım.

Kapıyı suratına kapattım.

Sonra en yakın aynayı buldum ve parmaklarımı cama bastırdım. Nereye gideceğime dair hiçbir fikrim yoktu ama her yer buradan daha iyiydi. Gölgeye girdiğimde Jack'in gürleyen "Annwyl?" sesi duyduğum son şey oldu.

Loncanın ana odası etrafımda ardına kadar açıldı. Bu saatte sadece birkaç druid kalmıştı. En yakın karanlık koridora doğru koşarken düşünmedim, kararlarımı sorgulamadım.

O kelime, reenkarnasyon, dikiş kutusundaki bir yüksük gibi kafatasımın etrafında zıpladı. Kakofoniye Guinevere ve Sybil'den gelen uyarılar da katılıyordu -Fae'lere asla güvenmeyin. Eğer bir

sidhe sana takıntılı hale geldi, bu asla iyi bir şey değildi.

Jack'in burada olduğumu asla bilmemesi gerekiyordu. Korunmam ve saklanmam gerekiyordu. Ona ihtiyacım olacağını düşünmemiştim ama şimdi o kadar emin değildim. Neydim ben? *Kimdim* ben? Eğer doğum lekemin anlamı o kitabın söylediği şeyse, Jack şimdi benden ne istiyordu?

İyi bir şey değil. Bu düşünce hiç beklenmedik bir anda aklıma geldi ve ardından içimi bir korku kapladı. Günlerdir, haftalardır, hatta belki de aylardır görmezden geldiğim gerçek. Jack'e güvenmek istiyordum. Onunla gerçek bir şeyler yaşadığıma inanmak istiyordum.

Ama paralel bağ gerçek değildi.

Babam ve pazarlıkları hakkında bana anlattığı her şey, hiçbirisi gerçek değildi.

Ve şimdi boynumdaki bu iz, yalanların en büyüğü.

Tüm bunların ne için olduğunu anlamıyordum, artık neyin gerçek olduğunu bilmiyordum ve ona kesinlikle güvenemiyordum.

Koridor koridor koştum, kendimi Lonca'nın derinliklerine gömdüm. Ama sonsuza kadar kaçamazdım. Saklanmak için bir yola ihtiyacım vardı. Kaçmak için bir yola ihtiyacım vardı. Tommy'yi bulmalıydım.

Bu düşünce beni çılgın atarak durdurdu. *Tommy*. Onu geride bırakamazdım, ne druidlerle ne de Jack'le.

Koku bana ulaştığında topuklarımın üzerinde döndüm.

Alnım çenesine çarptı ve sonra sırtım duvara çarptı. Jack her iki pazumu da birer eliyle sarmış, beni vücuduyla taşlar arasında tutsak etmişti. Nefesim ciğerlerimden kesildi ve çılgın atmak için ağzımı açtım ama dudakları dudaklarıma bastırdı.

"Benim, benim," diye mırıldandı, mırıldandığı güvenceler arasında nefes almak için hiç ara vermedi ve dudaklarıma saldırdı. Kıpırdamadan durdum, onun yakınlığıyla yükselen sıcaklıkla savaştım. Sıcaklığının tanıdıklığıyla. Vücudum içgüdüsel olarak tepki verdi, bir kas hafızası o kadar içime işlemişti ki onun içinde erimeyi düşünmeme gerek kalmadı.

Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. "Özür dilerim, önceden haber vermeliydim."

Ne demek istediğini anlayana kadar kaşlarım çatıldı. Onun bir illüzyon olduğuna inandığım için kaçtığımı düşünüyordu. Ya phooka'nın bir etkisi olarak, ya da Morrigan'la tanıştığımı biliyordu. Ajan Rodney'e dönüştüklerini ve bunu kardeşimin güvenini kazanmak için kullandıklarını.

Ondan kaçtığımı bilmiyordu.

Bir şeyler değişti ve tavrı bir anda değişti. "Yaralandın mı?" diye sordu ve ellerini yanlarımda aşağı yukarı gezdirerek kendi sorusuna cevap verdi. Ildathach'a yaptığım yolculuktan kalan çürükler ve şişlikler çoktan solmuştu ama bu onun acımasız bakışlarını durdurmadı. Kalın deri eldivenleri kollarımdan aşağı inerek ipek eldivenlerimi aşağı çekti. Kararmış parmak uçlarım açık havayla buluştuğunda durakladı.

"Annwyl," dedi usulca, her harfi endişe, pişmanlık ve içinden çıkılamayacak kadar çok duyguyla doluydu. Ama artık bunu Galler'e özgü samimi bir sevgi sözcüğü olarak duymuyordum. Gerçekte ne olduğunu duydum. Bir ilk isim.

Benim adım.

Bu beni sersemliğimden kurtardı. Ellerimi onunkilerden çekip duvara yaslandım. Aramızdaki bağda, *köle* bağında acı titreşti ama bu duyguyu kendimden uzaklaştırdım. Bir adım öne çıktı. En yakın yansıtıcı yüzeyi aradım.

"Böyle bir şey olduğu için üzgünüm. Hiç olmamalıydı ve tüm suçu ben üstleniyorum. Seni daha iyi korumalıydim," dedi, bir kez daha tepkimi yanlış yorumlayarak.

İlişkimizin tüm temeli yalanlar üzerine kuruluydu. Sırlar. Ama artık benim de sırlarım vardı. Gerçeği bildiğimi bilmiyordu, bu sahip olduğum tek avantajdı.

Wraith ona güvenip güvenemeyeceğimi hiç söylemedi ama ona olan nefreti yeterince açıktı. Ta ki onu gördüğüm son ana kadar, her şeyden çok çelişkili görünüyordu. Şimdi bu da mantıklı geliyordu. Kendisinin geri kalanını bulana kadar devam edemeyeceğini söylemişti.

ve bir banshee'nin yardımına ihtiyacı vardı. Onu tekrar bir araya getirmem için bana ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm ama bana ihtiyacı olan şey bu değildi. *Bana* ihtiyacı vardı. Onun geri kalanına.

Eğer Wraith bensem -benden bir parçaysa- o zaman bana her zaman söyleneni yapmalıydım. İçgüdülerime güvenmeliydim.

Ama Estheria'nın fısıldadığı sözler hâlâ aklımdan çıkmıyordu. *Her zaman Jaevidan'a güvenmelisin. Işığın içinde kalmanın tek yolu bu.*

Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Oyalanmaya ihtiyacım vardı. Eğer ondan kaçamıyorsam, kendimi ondan gizleyemiyorsam, o zaman göz önünde saklanmalıydım.

Kollarımı boynuna doladım ve yüzümü terden sırlıslıkla olmuştuk yakasına gömdüm. Ellerimi sırtında ve yanlarında gezdirerek silah olup olmadığını kontrol ettim. Onlara ihtiyacı yoktu ama ona yaslandığım yerde bir silah kalçamı dürttü. Kalçasında en az bir hançer saklıydı.

Dikkat dağıtma işe yaradı. Duyulabilir bir rahatlama iç çekişi saçlarımı ısıttı ve sanki günlerdir değil de yıllardır yokmuşum gibi beni kucakladı. Dudakları tekrar dudaklarıma çarptı ve bu sefer mırıldandığı kelimeleri duyamayacak kadar kafam karışmıştı.

Aşk. Öfke. Korku. Hepsini ona geri verdim, tüm hareketlerimi tam olarak görmek istediği şeyle karıştırmasına izin verdim.

Tommy'nin Şövalyelerden çaldığı hançer bacağımda ısındı. Demir. Cardiff'ten ayrıldığımızdan beri onu hiç çıkarmadım.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. İstirap gözyaşları. Öfke gözyaşları. "Çok endişelendim," diye nefes aldı Jack ve ben ona hak vermekle onu cehenneme göndermek arasında kaldım. Kafamın içinde iki ses bağıırıyordu; biri körü körüne düşmemi, diğeri ise kendimi korumamı söylüyordu.

Parmaklarım bacağıma doğru seğirdi. Tutmak ya da tutmamak. Ona güvenmek ya da güvenmemek. O bu kadar yakinken tüm duygularım daha da arttı. Onun tadı hatırladığım mükemmel zehirdi. Onu istiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki, kendi hayatım da dahil olmak üzere her şeyi riske atabilirdim.

Onun gücüne maruz kalmak, onu tutmak için. İşte tam da bu yüzden yapamadım.

Onu öldürmezdim ama kaçacak kadar canını yakabilirdim.

Parmaklarım elbisemin kıvrımlarının altında gizlenen kabzanın etrafına dolandı. Etek ucunu kalçamın tepesine kadar sürükledim. Jack büyülenmiş bir adam gibi karşılık verdi, beni daha sert öptü, daha hızlı nefes aldı, beni duvara o kadar derinden bastırdı ki nefes alacak yerim kalmadı. Elleri elbisemin altına, kalçalarımın arasına girdi, koridorda bir aşağı bir yukarı hızlı bir bakış atarken sertliği karnıma baskı yapıyordu. Bir eli saçlarıma dolanırken, diğeri kemerini çözdü. Her öpüşü, her dil darbesi, her çaresiz inleyişi kalbimi daha da kararmış bir uçuşuma sürüklüyordu.

Hançeri durduğu yerden çıkardım.

Dudaklarıma karşı adımın inledi.

Parmaklarımı sırtında gezdirdim, silahla ona dokunmamaya dikkat ettim.

Beni ne kadar istediğini, ne kadar özlediğini söyledi.

Bağırmamaya çalışarak bıçağı ona doğru eğdim, bunu gerçekten isteyip istemediğimi, yapabileceğim bir şey olup olmadığını merak ediyordum.

Biri dilini şaklattığında öyle olmadığına karar verdim. "Yok öyle bir şey."

Jack davetsiz misafirin üzerine doğru atıldı ve hançer parmaklarımın ucundan düştü.

Demirin mermere çarparken çıkardığı takırtı koridorda yankılandı. Jack önce rahatsız edici nesneye, sonra bana, sonra da silaha bir kez daha baktı. Dudaklarını yaladı, yavaş bir adım atarken elleri titriyordu. Koridorun sonunda Violet tısladı.

"Siz ikiniz bensiz nasıl hayatta kalırsınız?" diye söylendi. Topuklarını taşa vurarak yaklaştı ve silaha tiksintiyle baktı. Harold başını onun saçlarından kaldırdı ve tısladı.

"Adeline ..." Jack başladı. Ona bakmadım. Bakamazdım. Ama gözlerim yine de onunkilere kaydı ve ciğerlerimdeki tüm havayı boşalttı. Gözlerimin önündeki sıcak yaşlar sonunda döküldü. Yüzündeki ıstırap ve *ihanet ifadesi dayanılamayacak kadar fazlaydı*. Ben de aynı ifadeyi takınmıştım.

Violet kaşlarını çatarak dağınık halimi inceledi. "Kendine çeki düzen ver. Konuşmamız gerek."

EIGHT

ADELINE

BANYO YA DA NEREDE OLMAM GEREKTİĞİNE DAİR HİÇBİR FİKRİM OLMADAN, temizlik yapmak sadece elbisemi yerine koymak ve saçlarımı düzleştirmek anlamına geliyordu. Jack, ben daha bir şey söyleyemedim, Violet ve Harold'dan başka kimseyi yanımda bırakmadan çekip gitti.

İlki sıkılmış görünüyordu, ikincisi ise gövdesinde bir aşağı bir yukarı dolanıyor, arada bir el değmemiş hançere dilini değdiriyordu. Kendimi yeterince sakinleştirdiğimde, uzattığı kola uzandım. Silahı görünce başını salladı. "Bunu boşa harcamanın anlamı yok."

Az önce olanlardan sonra bunu yapmak istemedim. Sonunda pragmatizm kazandı.

Bana bir kartpostal ve pudrası boşaltılmış bir kompakt verdi. Geriye sadece ayna kalmıştı. "Bizi burada gölgelendir."

Daha önce bir fotoğrafa ya da bilmediğim bir yere dayanarak hiçbir yere gölge düşürmemiştim. Ama bir yeri zihnimde canlandırabiliyor ve oraya inebiliyorsam, bunun neden işe yaramayacağını anlamıyordum. "Burası Lonca'da mı?"

"Hayır."

"Ama-"

"Size istediğiniz gibi ileri geri dolaşma izni verildi. Ve druidlerin aksine, gölgeyi kullanmak için iksirler ve demlemelerle vakit kaybetmene gerek yok." Bir kaşını kaldırdı. "Hazır mısın o zaman?"

Hayır, ama varlığı için garip bir şekilde minnettardım. Violet ve benim en iyi ihtimalle çalkantılı bir ilişkimiz vardı, ama bir şey her zaman kesin kalmıştı - bana asla yalan söylemedi. Bir kere bile. Aslında zamanının çoğunu beni tüm bu karmaşadan uzak tutmak için uyararak geçirirdi. İkizinin beni sevgiyle içine sürüklediği karmaşanın aynısı.

Birkaç saniye gölgede kaldık. Yıldızlardan oluşan bir gölgelik ve geceyle savaşılan uzun bir sıra sokak lambasına göz kırptım. Havayı egzoz kokusu sarmıştı ve köşeden kahkahalar yankılanıyordu. Kartpostalındaki kapı kiraz kırmızısı renginde parlıyordu, yüzeyinde parıldayan bir 8 rakamı vardı. Yansıma yapacak kadar cilalanmıştı.

Neşeli ara sokaktan tökezleyerek çıktım ve kalçamı dövme metal bir sandalyeye çarptım. Köşeyi dönünce, bir meydan boyunca uzanan bir deniz vardı; her birinde göz kamaştırıcı bir şekilde giyinmiş insanlar kapuçinolarını ya da şaraplarını yudumluyorlardı.

Bir otomobil sokaktan çekilmem için korna çaldı.

Violet sırtarak yanıma geldi.

"Neredeyiz biz?" diye sordum.

"Paris."

"Ama-"

"Lonca onun altına inşa edildi. Gölgeye gömülmüş yeraltı mezarlarının bir uzantısı." Gümüş bir kutu çıkardı ve insan tüketimine uygun olmayan bir sigara yaktı. "Gerçi bu çok iyi korunan bir sır, o yüzden bu konuda atıp tutmayın."

Yine de Violet biliyordu. Elbette Jack de biliyordu. Büyük ihtimalle bu bilgi küçük çemberimizdeki tek druid olan Arthur'dan geliyordu.

Kolunu benimkine doladı. Meydandan geçtik, deniz kadınları ve bakır süslemelerle oyulmuş devasa bir çeşmenin yanından geçtik. Artık büyüü anımsatan her şeye ihtiyatla yaklaşmaya alışmış olduğumdan çeşmeye pek yaklaşmadım. Dünya hiçbir zaman görüldüğü gibi değildi.

Hepsi gece için kapalı olan birkaç dükkânın önünden geçtik. El yapımı takım elbiseler giyen mankenler ve deri çantalarla dolu çantalar pencerelerden yansıyan ışıklarda parlıyordu. Her yerde, genellikle güzel, kıvrak kadın karikatürleriyle süslenmiş, Fransızca yazılı, elle boyanmış tabelalar vardı. Saat kaç olursa olsun, sokaklar geveze insanlarla doluydu.

Violet sonunda bizi çoğunlukla erkeklerle dolu kalabalık bir caddeye getirdi. Buradaki tabelalar daha gösterişliydi, sessiz sokak lambaları yerine altın sahne ışıkları vardı. Bir kulübün önünde uzun bir kuyruk oluştu, ama Violet kapıcıya başıyla işaret etti ve o da bizi içeri aldı.

Sigara dumanı alçak, şehvetli ışıkların arasından süzülüyordu. Karanlık masaların üzerinde titreyen mumlar, bir yıldız denizi gibi, heyecanla uğuldayan kalabalık bir salon boyunca uzanıyordu. Kadife perdeleri çekilmiş bir sahne uzakta belirliyordu. Arkamızda maun ve kristal bir bar.

İnsan atmosferine rağmen Violet'in bizi buraya getirmesinin bir sebebi olduğunu biliyordum. Büyüye sıklıkla eşlik eden metal tadı dilimi kapladı, keskin ve acıydı. Anlayabildiğim kadarıyla, burada insan olmayan tek kişi bizdik, ama yeni ve gelişmiş gözlerimle bile sihir görünmek istemeyenleri gizlemeye devam ediyordu.

Bu mekânı seçmesinin bir başka nedenini hemen fark ettim. Sağımızdaki ve solumuzdaki duvarların her santimi aynalarla kaplıydı. Küçükler, büyükler, altın çerçevelere işlenmiş olanlar ve gümüş lekelerle beneklenmiş diğerleri. Duvardan duvara, büyük bir dairesel aynanın yukarıdan aşağıya doğru uzandığı tonozlu tavana kadar üst üste yığılmışlardı.

"Burası insanlara ait değil," dedim. Bu bir soru değildi.

Violet homurdandı. "Sana bu izlenimi veren ne?"

Violet'in işaretiyle telaşlı bir garson geldi ve bizi masaların karanlık labirentinden geçirerek duvarın yanında تنها bir yere götürdü. Oturduk ve Violet devam etti. "Jack'in mekan sahipleriyle bir anlaşması var. Lonca'nın dışında sohbet etmek için en güvenli yer burası."

Ama sadece bir süreliğine gvendeydim. Söylenmemiş mesaj aramızda dalgalandı. Bir sigara daha yaktı ve ben de bir tane yakmak için bir jest yaptım. Hayatım boyunca iki kez sigara içmiştim -ikisinde de Jack'leydim- ama buna ihtiyaım olacağını hissediyordum.

"Biliyor muydun?" Ben sordum.

Bir duman bulutu üfledi. "Hangi bölüm?" Nereden başlayacaktım ki? "Annwyl," dedim.

"Ah." Sigara tabakasını gürültülü bir şapırtıyla kapattı. "Bunu bir araya getirmenin ne kadar süreceğini merak ediyordum."

"Genelde ne kadar sürer?" Omuz silkti. "Genellikle yapmazsın."

Bu sefer neyin farklı olduğunu sormak istedim ama zaten biliyordum. *Ben* farklıydım. Değişmiştim. Artık insan değildim. Çoğunlukla paralel bağ yüzünden ama kısmen de doğuştan cazibeli olduğum için. Belki diğer zamanlarda öyle değildim. Babd ve Sybil'in notlarına göre, ortalama ölüm yaşımı çoktan geçmiştim.

"Herkes biliyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Sadece ben ve Jaevidan." Gerçek adını aniden kullanmasına neyin sebep olduğunu merak ettim.

"Ama nasıl?"

"Bazıları bundan şüphelendi. Druidler tabii ki, çünkü onlar yalaka küçük pislikler. Ama bunun mümkün olmaması gerekiyordu. Bunu daha önce hiç kimse yapmadı."

Bu konuya birazdan döneceğim. "Ama Lillian, Will ve Arthur yüzyıllardır sizinle birlikte."

"Unuttuysanız diye söylüyorum, zaman bizim için daha az endişe kaynağıdır. Jack birkaç yıl, hatta on ya da yirmi yıl ortadan kaybolsa bile, bu süre zarfında kimse endişelenmezdi. Her zaman birbirimize geri dönmenin bir yolunu bulurduk."

Buna inanmakta zorlandım. "Peki ya paralel bağ?" Bir duman daha üfledi ve başını sertçe salladı.

"Bu özel büyü binlerce yıldır saklı. Kaydedildiği tek yer onuncu Dianomican, o da bildiğiniz gibi yüzyıllardır kayıp."

"Ama öyle değil. Tapınak Şövalyeleri'nin elinde. Daha doğrusu, artık Morrigan'ın elinde."

"Babd ve Nemain'in elinde. Macha'yı sen öldürdün," diye düzeltti. Kanıma don damladı, görüşüm karardı. Bir şans olduğunu biliyordum ama bunu duymak farklıydı. Onaylanmış olması.

Violet bana baktı ve devam etti. "Ama Şövalyelerin eline geçtiğinde yok olmuş sayılırdı. Jaevidan onu babandan istediğinde ve tamamen şans eseri bulduğunda içinde ne olduğunu bilmiyordu. Ne olduğunu bilmiyordu, çünkü çoğumuz bilmiyoruz. Binlerce kez duyduğunuz gibi, paralel bağlar inanılmaz derecede nadirdir. Hem büyü nadir olduğu için hem de onu kullananlar etrafında bir efsane yarattıkları için."

"Neden?"

"Çünkü insana güç veriyor tabii ki. Kendinizi cazibeyle dokunmuş insan sifonlarına bağlayabilseydiniz, başkalarının da bunu aramasını ve aynısını yapmasını ister miydiniz?" Bir kaşını kaldırdı. "Muhtemelen bin yıl öncesinden bir piç bunun eşsiz bir ruh eşi bağı olduğunu, doğada nadiren bulunan bir şey olduğunu söylemek için bu fikri ortaya attı. Bu nadir güç kaynağını sadece kendilerine saklamakla kalmayıp, diğer herkesi insan dünyalarına insan avına göndererek var olmayan bir eş bulmaya çalışıyorlar. Aslında oldukça zekice."

"O zaman nereden biliyorsun?"

"Kardeşimin tüm sırlarını biliyorum," dedi, gözlerini gölgeli odaya dikerek.

Aramızdaki sessizlik salondan yükselen alkış sesleriyle doldu. Binlerce aynanın arasında çan ve davul sesleri yankılandı, kadife perdeler masmavi ışıkla yıkanmış sahneden kalktı.

Sahnenin solundan bir kadın girdi, çıplak ayakları yerde kayıyordu. Vücudu dalgalar gibi hareket ediyor, kalçalarını ve parmaklarını sallıyordu. Başörtüsü, ışığı hapseden madeni paralar ve mücevherlerle damlayan birkaç koyu bukle dışında her şeyi örtüyordu. Uzun eteği yere değiyordu ama mütevazılıktan uzaktı; çıplak bacaklarının ikisi de belinden başlayan yırtmaçlardan görünüyordu. Göbeği çıplaktı ve korsesi yerine, dolgun göğsünün meme uçlarından sarkan uzun, ışıltılı püsküllerden başka bir şey yoktu.

"Paris'i sevmiyor musun?" Violet yanaklarımın kızarmasından zevk alarak sordu.

"Neden bana söylemedi?"

Dikkati sahneden ayrılmıştı. Kulübün bunaltıcı karanlığına rağmen cazibesini kaybettiğini görebiliyordum. İkinininkine ürkütücü derecede benzeyen altın yılan gözleri bana dikilmişti.

"Sadece seni hayatta tutmaya çalıştığına inanır mıydın?"

"Paralel bağ değil," diye tısladım.

Kadın cevap vermeden önce uzun bir süre geçti. Bu arada kadın, odayı dolduran erkeklerin heyecanlı alaylarına neden olan şehvetli bir dansa başladı.

"Ondan yapmamasını istedin."

Bir kahkaha attım. "Ben öyle bir şey yapmadım. Aslında, Times Meydanı'nda bana her şeyi anlatması için ona bağırdığımı çok net hatırlıyorum."

Elbisesinin yakasını geri çekerek daha önce hiç görmediğim bir izi ortaya çıkardı. Karmaşık bir yara izinin ince çizgileri köprücük kemiğinin etrafını sarıyordu. Bir yemin izi. "Bu hayatta değil." İşaretindeki defne desenine baktım. Daha önce fark etmiş olmalıydım, gözden kaçırmak imkânsızdı.

kasıtlı olarak benden saklıyordu.

"Ondan sana kim olduğunu ya da diğer yaşamları asla söylememesini istedin. O da bir yemin işareti aldı ve benden de aynısını yapmamı istedi." Elbisesinin püskülünü serbest bırakarak yakasının tekrar yerine düşmesine izin verdi.

Jack'in çıplak göğsünü gördüğüm onca zamanı düşündüm. Vücudunda yer değiştirmeyi seven karmaşık dövmeleri ezberleyecek, derisini bir harita gibi kesen sonsuz yara izlerini takip edecek kadar. Hiç yemin izi görmemiştim. Violet'ın yaptığı gibi saklıyor olabilirdi, ama aynı zamanda tüm o anlar boyunca cazibesinin yüzünün çatladığını da merak ettim. Öfke, şehvet ya da üzüntü anlarında yanıp söndüğünde, uykuya daldığında havadaki bir parıltıdan başka bir şeye dönüşmediğinde .

Onu bu kadar uzun süre saklamak için aşırı miktarda güç ve konsantrasyon gerekirdi. Ama bu Jack'i daha önce hiç durdurmamıştı.

"Bunu neden sorayım ki?"

Etrafımızda büyük bir alkış tufanı koptu ve dansçı zarif bir selam verdi. Birkaç dakika içinde yerini aynı derecede skandal yaratan başka bir kadına bıraktı.

"Ben nereden bileyim?" Violet hayranlıkla havaya bir duman üfledi. "Bu ikinizin arasında kalacak."

Aklıma daha önce hiç düşünmediğim tuhaf bir düşünce geldi. Violet biliyordu. Violet *beni* tanıyordu. Muhtemelen, çok çok uzun zamandır. Bana verdiği tüm uyarıları düşündüm. Beni otele geri getirdiği ilk gün Jack'e ne kadar kızmıştı. *Zamanını doldurdun*, demişti ona, o ana kadar hiç anlamadığım bir şey. Her zaman benden nefret ettiğini düşünmüştüm ama belki de tam tersiydi.

"Hep yakın mıydık?" diye sordum. Alaycı olmak istememiştim ve Violet'ın sessizliği benim için soruyu cevapladı.

Benden başka bir yere baktı. "Birini bu kadar çok kez gömmek oldukça ... hantal hale geldi."

Kalbim kaburgalarımaya çarptı. Bu kadar soğuk olmasına şaşmamalı. Duygusuz. Geldiğim andan itibaren beni uzaklaştırmaya çalıştı, kim olduğum için değil, yas tutmaktan yorulduğu için. Kardeşinin de aynı şeyi yapmasını ve bunun onları parçalamasını izlemekten.

"Artık benden kurtulamayacaksın," dedim.

Homurdandı. "Ve bu ne kadar talihsiz bir durum."

"Peki, neden?" diye sordum. "Bir insan için bunca çaba niye?" "Bu benim seçimim değildi," diye homurdandı. "Ama nedenine gelince, ben

Jack'in bana ne söylediğini biliyorum. Seni ne gördüğümü biliyorum. Ama sonuçta bunu söylemek bana düşmez." Köprücük kemiğinin üzerindeki işarete dokundu. "Estheria sana anıları kendi başına vermedi. Bu uzun zaman önce Jaevidan'ın önerisiydi. Yeminini bozmadan olanları açıklamanın bir yoluydu."

İstemsizce elim boynuma gitti. Elmas boğazımın çukurunda asılı duruyordu. Cevaplar anılardaydı, birçok yaratık tarafından bana defalarca söylenen bir şeydi bu. Sadece şimdiye kadar ne anlama geldiğini anlayamamıştım.

Ama şimdiye kadar gördüğüm tek anı iki yalnız çocuktu. Ve Jack ilkinde pek de sıcak ve sevgi dolu bir arkadaş olmamıştı. Annwyl'e olan ilgisi, kısa hayatındaki boş bir alanı doldurma isteğinden biraz daha fazlasıydı. Tanrı aşkına, onu köleleştirmekle tehdit etmişti.

Bunu fark edince nabzım durdu.

"Beni sevmiyor," dedim. "Ne olduğunu ya da nedenlerini bilmiyorum ama bu aşk, dostluk ya da adına ne derse desin, böyle bir şey değil. Sevdiğin insanları bir bağ ile köleleştiremezsin. Onları tekrar tekrar ölüme mahkum edemezsiniz. Onlara yalan söylemezsiniz, bir yeminle sizin için yalan söylemelerini *istemezsiniz*. Bu aşk değildir. Bu saplantıdır."

"Bir konuda açık olalım," dedi yavaşça. "Hiçbir şekilde onun eylemlerini ya da yöntemlerini savunmuyorum ama kardeşimi herkesten daha iyi tanıyorum. Onun ne olduğunu biliyorum. Niyetinin her zaman saf olup olmadığını söyleyemem.

Çünkü sizin için aşkın ne olduğu ile bizim için ne olduğu çok farklı şeyler. İnsanlar arasında ne kadar uzun süredir bulunduğumuzu unutuyorsunuz. Diğer fae'lerle olan deneyimleriniz sınırlı, bu yüzden bizim gerçekte nasıl olduğumuzu anlamıyorsunuz. Çoğu zaman insan gibi görünebiliriz, hatta öyle davranabiliriz, ama değiliz. Bu yüzden eğer size bir fiyonkla sarılmış derli toplu bir cevap vermemi istiyorsanız, bunu yapamam. Bunun ne olduğuna - bütün bunlara değip değmediğine- karar verebilecek tek kişi ikinizsiniz."

Bir alkış daha. Kulakları sağır eden gürültüde aramıza sessizlik çökmüş, beni düşüncelerime hapsetmişti. Ona güvenmek ya da güvenmemek. Wraith'e sormuştum. Druidlere sormuştum. Violet'e sormuştum. Ama kendime sormamıştım.

Bilmiyordum. Sıralanması gereken dört yüz yıllık bir tarih vardı. Bir ömür yetmemiştir. Görünüşe göre, birkaç ömür de yeterli olmamıştır.

"Bunun imkânsız olması gerektiğini söylemiştin. Reenkarnasyon.

Eğer bu doğruysa, o zaman bunu nasıl yaptı?"

Gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturdu. İçimde çirkin bir his kabardı. Violet'i tanıdığım onca zaman boyunca, en azından yaşayan hafızamda, onun kıvrandığını hiç görmemiştim.

"Bir keresinde sana fiyatlar hakkında ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Unutamadım. Sadece birkaç hafta önceydi ama bana bir ömür gibi gelmişti. Violet her şeyin bir bedeli olduğunu ve bunların çoğunun bu bedele değmediğini söyledi. Aynı konuşmada bana büyük bir sır verdi, en büyük pişmanlığı olduğuna hiç şüphe duymadığım bir şey.

"Bogoran'ı bu yüzden öldürdü." Yüksek sesle mi yoksa kafamın içinde mi söylediğimden emin değildim. Kulaklarıma hücum eden kanla bunu söylemek imkânsızdı.

Herhangi bir Bogoran değil, *sonuncusu*. Violet, Jack'le birlikte öldürdüklerini söylemişti. Sahip olduğu sonsuz büyü birikimini kullanmamasının nedeni buydu. Her gücün bir bedeli vardı ve Violet'inkinin ne olduğunu hâlâ anlamamış

olsam da Jack için ne olduğunu biliyordum. Bedel, bütün bir ırkın yok olmasıydı. *Tanrıların*. Ve bedeli de ben olmuşum.

Kalabalık oda dayanılmaz derecede sıcaklaştı, gürültülü tezahürat kafatasıma çarptı. Çığlık atmak istedim, ona buna değip değmediğini sormak istedim ama cevabı zaten biliyordum. Bir insanın buna gerçekten inanması için ne kadar sefil olması gerekirdi? Varlıklarının bütün bir ırkın tamamen yok olmasına değeceğini düşünmek için. Başarılı bir yok oluşun kendi hayatı için, sevdiği birinin hayatı için ödenecek adil bir bedel olduğunu düşünmek...

Havaya ihtiyacım vardı. Violet ben daha yerimden kalkmadan bileğimi masaya kilitledi. "Otur," diye emretti. Her zamanki alaycılığına benzemiyordu, bu da kusma ihtiyacımı daha da artırdı.

"Hoşuna gitse de gitmese de artık güç sende, anlıyor musun?"

Konuşamadım, başımı bile sallayamadım. "Neden bilmiyorum ama seni bir Kader yaptılar. Sende Gerçek güç, hiçbirimizin henüz anlayamadığı şekilde gerçek kontrol. Bunu bir kenara bıraksak bile, sen çok güçlü bir Morrigan'ın üçüncü parçasısın. İki gün öncesine kadar var olan tek parça."

Çünkü üçüzlerden birini öldürmüştüm. Yıkım yolum sınırsızdı.

"Size tavsiyem?" diye devam etti. "Bunun bir değeri olsun. Ben ve Jack'le ya da tamamen tek başına olman umurumda değil ama artık bir sorumluluğun var. Bunu sen istemedin ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. O yüzden bir seçim yap. Her gün yap. Senden Jack'i affetmeni, onunla birlikte olmanı ya da ona güvenmeni istemiyorum ama şu anda ona ihtiyacım var, şu anda senin ona ihtiyacın var ve şu anda insanların ona ihtiyacı var."

Sesim titreyen bir fısıltıya dönüştü. "Ama bu doğru mu? Gerçekten doğru tarafta mıyız Violet?"

Cevabı uzun süre gelmedi. Ta ki gösteri büyük bir alkış tufanıyla sona erene kadar.

"Hiçbirimiz değiliz."

NINE

ADELINE

UYKU UYANIKLIĞA DÖNÜŞTÜ ve bir an için nerede olduğumu tamamen unuttum. Fokurdayan şişeler ilk ipucuydu, küçük druid ise ikinci. Guinevere işine devam etmeden önce kaşlarını çatarak başını kaldırdı.

Paris'teki kısa maceradan sonra Violet Lonca'nın labirentine çekildi ve ben de revirdeki görevime devam ettim. Loncaya nasıl geldiklerini ya da hoş karşılanıp karşılanmadıklarını hiç söylemedi ama bu soruşturmanın Jack'in nerede olduğuna yol açacağından korkuyordum. Gecenin bir yarısı, saatler süren ifşaatlardan ve kendi düşüncelerimin çok fazla yer kaplamasından sonra, bu hazır olmadığım bir sorundu.

Sabahın köründe, hala değildi. Tommy yanımda uyuyordu ama yanaklarına renk gelmişti. Nefes alış veriş de düzleşmişti. Karyolamdan kalkıp yanına oturdum ve ben küçükken yaptığı gibi saçlarını düzelttim. Guinevere meraklı bir bakış takındı ve ben ona soru sormadan eşyalarını toplayıp revirden çıktı.

"Benden pek hoşlandığını sanmıyorum."

Tommy'nin sesiyle irkildim. Ellerini yüzünde gezdirerek uykuyu göz kırparak uzaklaştırdı. İşitme cihazları olmadan onunla konuşmak garipti ama sesime cevap verdiğiğine göre Guinevere'in iksiri işe yaramış olmalıydı.

"Daha iyi görünüyorsun."

"Daha kötüsü de olabilirdi." Çenesini kapıya doğru salladı. "İkimiz de hâlâ hayatta olduğumuza göre, sana iyi davrandıklarınızı varsayıyorum?"

"Peki." Kıpırdanmamaya çalışarak bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Ona söylemek zorundaydım ve bunu bir an önce yapmanın daha iyi olacağını biliyordum ama sabahı yalnız geçirmeyi umuyordum. Ve Jack'in son anısı hâlâ aklımdayken, bu konudan kaçınmaya daha meyilli hissediyordum.

"Sence yiyecek bir şeyleri var mıdır-"

"Jack burada."

Tommy gözlerini kırıştırdı. Babamın beni her zaman vazgeçirmeye çalıştığı, kadınlara yakışmayan bir alışkanlık olan tırnaklarımı karıştırdım.

"Jack Warren?"

Başımı
salladım.

Alt dudağını çiğnedi. "Bu kötü haber mi yoksa iyi mi?"

Jack'le olan ilişkiyi Tommy'ye tam olarak tanımlamadığımı fark ettim. Morrigan'ın bizi öldürmeye çalışması, peri dünyasından kaçışımız ve Druidler Loncası'na kadar eşlik edilmemiz arasında romantik çabalarım öncelikli değildi. Birkaç gün önce, cevap basit olabilirdi. Bugün, nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Bir kez karşılaştıklarında da koşullar pek iyi değildi. Tommy, Şövalyeler için gizli görevde olduğunu ve söylediklerinde ciddi olmadığını itiraf etmişti ama bu kin tamamen uydurma olamayacak kadar gerçektir. Jack'in bildiği kadarıyla da öyleydi.

Bir süre düşündükten sonra, "Üzerinde çalışıyorum" demeye karar verdim.

Tommy'nin gözleri kısıldı. "O bir sorun olacak mı?"

"Karmaşık bir durum," dedim gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle. "Ama bırak Jack için ben endişeleneyim. Şu anda üzerinde durmamız gereken çok daha önemli şeyler var."

"Pekala, şimdi bunun üzerinde duracağım." Yorganı geriye itti ve doğrulup oturdu. "Seni korkutmuyor, değil mi?"

Duygularım çok tatlıydı ama asıl söylemek istediğim bunun pek de önemli olmadığıydı. Ben istesem bile Tommy beni Sidhe'den koruyamazdı.

Omzunu sıktım ve yataktan zıpladım. "Benden daha fazla endişelenecek şey bulmalısın. Unutma, artık neredeyse yenilmezim."

Gözleri sanki tüm ince değişiklikleri ilk kez fark ediyormuş gibi beni bir aşağı bir yukarı taradı. Gerçek buydu. İnsan gibi görünebilirdim ama değildim. Artık değildim. Birkaç gün önce bunun önemli olmadığını söylemişti, ama şimdi takındığı küçük kaşlarla, her zaman böyle hissedip hissetmeyeceğini merak ettim.

Revirin kapısı çalındı. Bağ göğsümün içinde dalgalandı ve ayağa kalkmaya fırsat bulamadan gelenin kim olduğu konusunda beni uyardı. Kapı Jack'i ortaya çıkarmak için açıldı.

Mümkünse, dünden daha dağınık görünüyordu. Gözlerinin altında mor yarım aylar uzanıyordu, altın rengi teni revirin soluk ışıkları altında solgunlaşmıştı. Yorgunluk sadece birkaç dakika sürdü ve yanımdaki yatakta yatan kardeşime bıçak gibi keskin bir dikkatle bakmaya başladı.

Üçümüzün arasında sessizlik yankılandı. Jack hâlâ Tommy'nin çifte ajan olduğu gerçeğini bilmiyordu ve yüzündeki ifadeye bakılırsa kardeşimin varlığından da haberdar değildi.

Jack kapı aralığından kayıtsızca eğildi. Onunla yeterince zaman geçirdiğim için bunun başka bir şey olduğunu biliyordum. Yavaşça ve abartılı bir telaffuzla konuşarak Tommy'nin dudaklarını okuyabileceğinden emin oldu. "Druid ev sahiplerimiz bağlılıklarınızın farkında mı?"

"O bizimle," dedim, hangisiyle konuştuğumdan tam olarak emin değildim.

Tommy yataktan fırladı, hastalık, sakatlık ve yolculuk

günlerini unutmuştu. "Adeline'le birlikteyim," diye düzeltti.

Havada gerginlik artmıştı. Jack bir adım öne çıktı. "Adeline eskiden olduğu gibi mi yoksa şimdi olduğu gibi mi?"

Dişlerim birbirine çarptı. "Tommy benim ne olduğumu biliyor ve eğer bilmeseydi, onu bilgilendirmek sana düşmezdi."

Gözleri bana doğru kaydı. Aramızdaki bağ sayesinde, belli belirsiz bir hoşnutsuzluk hissettim. İhanet. "Buna inanmakta güçlük çekebileceğini biliyorum ama ben sadece seni korumaya çalışıyorum."

"Kendimi koruyabilirim." Sözcükler alçak sesle, emin olmadan geldi. Violet öyle düşünmüyor gibiydi ve her zamanki hiddetiyle değil, karşı karşıya olduğumuz şeyin pragmatik değerlendirmesiyle. Morrigan kardeşlerden biriyle tek başıma karşılaşmış olabilirdim ama bu, sorunun üstesinden tek başıma gelebileceğim anlamına gelmiyordu.

Tommy önüme geçti. Gereksiz, aptalca bir hareketti ama eski alışkanlıklar bir gecede yok olmuyordu. "Kız kardeşimle konuşmamız gerek. Özel olarak."

"Seni son gördüğümde böyle demiştin. Hatırladığım kadarıyla sen de bir tılsım takıyordun," diye mırıldandı Jack.

"Yeter." Aralarına girdim. "Tommy, burada kal. Druidlerle konuşmam gerek ve Guinevere senin gitmek için yeterince iyi olup olmadığını söylemedi. Jack, benimle gel."

İki adam da bu durumdan heyecan duymuşa benzemiyordu ama ikisine de tartışacak zaman vermedim. Revir kapısı arkamdan tıkırdayarak kapandı ve son gördüğüm şey Tommy'nin ağzından dökülen sessiz sözler oldu. *Bana ihtiyacın olursa çığlık at.*

Tommy'nin onu korumak için bana ihtiyacı olduğunu ne zaman anlayacağını merak ediyordum. Jack ve ben kapının girişinde karşılıklı dururken bu düşüncem sona erdi.

Druidler yanımızda bir ileri bir geri gidip geliyor, bu tedirgin anı görmezden geliyormuş gibi davranıyorlardı. "Bir yerde konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Kardeşimden çok uzaklaşmak istemiyorum," dedim. Gerçeğin sadece yarısıydı bu.

Dişlerinin arasından sıcak havayı içine çekti. "Addie, sana ne söyledi bilmiyorum-"

"Tommy'yi başka bir zaman tartışabiliriz."

Jack tartışmak ister gibi görünüyordu ama boş verdi. Belli ki buraya benimle başka bir şey konuşmak için gelmişti. Bu başka şeyin ne olduğu şu anda umurumda değildi, ama Jack'i tanırıyorsa, bu konuda bir seçeneğim olmayacaktı.

"Loncaya nasıl girdin?" Ben sordum.

"Kendi yöntemlerim var."

"Sybil'in izni olmadan druidler dışında kimse giremez."

"Sanırım bir druid'in hizmetimde olması iyi bir şey.

ve yasalara saygı

göstermiyor." Birbirimize baktık.

"Burada olduğunu biliyor mu?" Ben sordum.

"Farkında," diye mırıldandı, saatini ayarlayarak dikkatini dağıttı. "Sorun çıkarmadığım sürece aramızda küçük bir anlaşma var."

"Bu sizin için zor olacak."

"Kuşkusuz."

Öfkeyle Jack'ten başka her yere baktım. Üzerindeki gerginlik bir anda kaybolmuş, yerini adlandıramayacak kadar ağır bir yorgunluğa bırakmıştı.

"İyi misin?" diye sordu, dün gecenin bir yankısıydı, ama bu sefer bana dokunmak için hiçbir hamle yapmadı. Aramızdaki boşluk kendi başına bir varlık haline geldi.

"Ben zarar görmedim."

"Sorduğum şey bu değil."

Göğsümün derinliklerinde bir suçluluk duygusu filizlendi. Yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce onu öldürmek istediğimi düşünmüştü ama yine de endişeleri benim iyiliğim üzerineydi. Son anısı istenmeyen bir şekilde ortaya çıktı. Jaevidan küçük bir çocukken, küçük bir insan kızının mutluluğu için heyecanını taklit ediyordu. Bir çocuğun arkadaşına küçücük mutluluk anları yaşatmak için gösterdiği çaba ve karşılığında o arkadaşının da onun yanında olmasıyla yaşadığı keskin rahatlama.

Ama Jaevidan artık küçük bir çocuk değildi ve o küçük kız, Annwyl, çoktan ölmüştü. Galler kırsalında birbirlerinde teselli bulan iki çocuk, bu karanlık salonda duran aynı insanlar değildi.

"Violet ve ben konuştuk," dedim, sorusuna cevap vermeyi reddederek.

"Sana ne söyledi?"

Her şey ve hiçbir şey. Jack'in bu anda benim için en iyisini düşünmüş olabileceğini bilmeye yetecek kadar, belki de her zaman öyle olduğuna inanıyordu, ama emin olmak için ona karşı çok fazla darbe vardı.

"Konuşabileceğin bir şey yok." Koridordan aşağı döndüm. Bunu yapamazdım, şu anda olmazdı. Sybil ile konuşmam gerekiyordu. Kaderler, Babd ve Nemain hakkında ne bildikleri ve druidlerin daha iyi bir plan oluşturulana kadar bizi gerçekten koruyup koruyamayacakları hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyordu. Jack bir canlının yapabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde uzandı ve bileğimi yakaladı.

"Ne biliyorsun, Annwyl?"

Kalbim kaburgalarımın çarptı. "Bu artık benim adım değil."

Şok, bağa çarptı ve ardından garip bir rahatlama sarmalı geldi. Ben daha fazlasını öğrenemedim bağı kendi tarafını gizledi.

"Yemin ederim, bunu senden saklamazdım."

"Biliyorum." Tutuşundan kurtuldum. "Yemin işaretini biliyorum. Paralel bağı biliyorum ve Bogoran'ı biliyorum."

Aramızda tedirgin bir sessizlik vardı. İki druid ayaklarını sürüyerek geçti. Jack cevap vermek için onların gözden kaybolmasını bekledi. "Bogoran hakkında ne biliyorsun?"

Göz kırptım. Her şey bir yana, en çok endişelendiği şey buydu. Yaptığı vahşeti bilmem mi? "Onu benim için öldürdüğünü biliyorum, ya da Annwyl, nasıl düşünürsen düşün." Sesim yükseldi, bir maske gibi takındığı nötr ifadeyle birlikte öfkem de artıyordu. Aramızdaki bağ

O kadar sıkı mühürlenmişti ki, içinden bir şey çıkarma umudu yoktu. İşte böyle, benden başka bir sır sakladığını biliyordum. Önemli bir sır.

Alaycı bir kahkaha boğazımı düğümledi. "Sen bir canavarsın."

Fısıltıyla söylenen iki kelime, lekeleri asla çıkarılamayacak kadar kana bulanmış bir geçmişin ağırlığını taşıyordu. "Biliyorum."

"Öyle mi?" Nefes aldım.

"I-" Dondu kaldı, beni her zaman tedirgin eden o doğaüstü durgunluğa kapıldı. Dudaklarımı araladım ama o bir parmağını kaldırarak koridorun aşağısını daha iyi duyabilmek için başını çevirdi. İşte böyle anlarda onun gerçekten ne kadar *başka biri* olduğunu hatırlıyordum. İnsan görüntüsünü korumak için yaptığı aşırı küçük tikler artık yoktu. Açık havada, sıvının içinde açılmış bir mürekkep damlası gibi hareket ediyordu.

Yavaşça, gözlerini koridordaki boş karanlıktan ayırmadan arkaya uzandı ve üst kolumu kavradı. Geri adım atarak benim de aynısını yapmamı istedi. Fısıltıdan daha alçak bir sesle, "Dün gece Violet'le nereye gittiniz?" diye mırıldandı.

"Neler oluyor?" Onun yerine ben sordum. Ne kadar sessiz olduğunu fark ettim. Druidlerin koridorlardaki ayak sesleri gitmişti. Mırıltılı seslerin yankısı kalın taş duvarlarda yankılanıyordu. Duvarları süsleyen fae ışıkları bile solmuş, hastalıklı bir parıltıya dönüşmüştü.

"Nerede?"

"Bana gölgelenmem için bir kartpostal verdi. Bir plazanın yanında bir yerleşim sokağı, sonra birkaç blok ötedeki bir kulübe yürüdük. Açık saçık bir yer."

"Duvarlarda aynalar varken mi?"

"Bu o olmalı." Kolumu kurtarmaya çalıştım ama o taştan yapılmış olabilirdi. "Sen ne-"

Duvara doğru fırlatıldım. Bana doğru bastırdı ve bir eliyle ağzımı kapattı. Gözlerim öfkeyle irileşti ama aşağı bakarak sessiz olmam için beni uyardı.

Eli kayarak uzaklaştı. *Kardeşim*, diye mırıldandım, koridorun karşısına kaçamak bir bakış fırlatarak. Bir anlık tereddüt ve

Sonra revir kapısı görüş alanımdan kayboldu. Büyüleyici.
Güçlü bir cazibe.

Nefesini tut, diye karşılık verdi. Ayak sesleri taşlara çarpıyordu. Suyun sürekli damlaması, gıcırdayan sesin yanında ağır, gıcırdayan nefeslerle birleşti. Hareketsiz kalmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak büyük bir yudum hava çektim.

Jack'in gözleri ısrarcı bir bakışla büyüdü. Artık tam bir fae'ydi, insan cazibesinden eser kalmamıştı. Boynundaki dövmeleler kaotik bir dansla kıpırdandı. Genellikle koluna dolanan yılan boğazından yukarı doğru kayarak öfkeli dilini gürültünün geldiği yöne doğru savurdu. Yan tarafındaki savaş sahnesi yukarı doğru kaymış, çarpışan kılıçların uçları gömleğinin yakasının üzerinde sallanıyordu.

Göğsüm bayat havayla ağrıyordu ama hareket etmedim. Ses gittikçe yaklaşıyordu. Jack'in omzunun yanında, zemin boyunca kalın bir gölge büyüdü.

Yaratık görüş alanıma girdiğinde bir çığlık atmaktan kendimi alıkoydum. Vücut şekli belli belirsiz bir kunduzu andırıyordu ama benzerlikler burada sona eriyordu. İnsan versiyonundan beş kat daha büyük olmakla kalmıyor, aynı zamanda her santimi pullarla kaplıydı. Yosun ve balçık onu parıldayan bir kürkle kaplamıştı, yüzlerce iğneye benzer dişle kaplı kalın ağzından su damlıyordu. Yanımızdan geçip giderken çingiraklı nefesi bizi sıcak havaya boğuyordu.

Ciğerlerim yanıyordu. Vücudum seğiriyor, ellerim titriyor ve oksijen istiyordu. Jack sıcak bakışlarını sürdürdü, bu bir uyarıydı. Başparmağı omzumda geziniyor, küçük kasılmaları yatıştırmaya çalışıyordu.

Dudaklarımdan küçük bir nefes tıslayarak geçti, ancak hava almaya yetecek kadar. Yaratık koridorun ortasında durdu.

Uzattığım elimle fırçalayabileceğim kadar yakındı. Bataklığın ve nekrotik bir şeyin çürümüş kokusu burnumu yaktı. Kocaman başını çevirdi, iki boncuk gözünü yüzüme dikti. İğneye benzeyen dişlerinin köşesinden sürekli bir tükürük akışı oluşuyordu. Yere sıçradı ve çıplak ayak bileğime sıçradı.

Jack'in eli bana doğru seğıirdi, kalçasındaki hançeri almaya hazırlanıyordu.

Canavar kafasını kaldırdı, benim duyamadığım ya da göremediğim bir şey görmüştü. Kendi boyutlarında bir yaratığın yapabileceğinden daha hızlı bir şekilde dörtnala koşmaya başladı ve koridorda gözden kayboldu.

Nefes nefese kaldım, nefesim kesilirken Jack'e doğru çöktüm. Bir kolu belime dolandı, diğeri ise giysilerinin içinde saklı olan tüm silahları serbest bıraktı.

O şeyin ne olduğunu sormak istedim. Ne olduğunu. Bunu yapamadan, ana odanın yönünden yüksek bir gürültü ve ağır ayak sesleri geldi.

Sonra çığlıklar başladı.

TEN

ADELINE

JACK çoktan harekete geçmiş, beni tökezleyen ayaklarımın üzerinde koridorda sürüklüyordu. "Tommy," diye nefes nefese kaldım, revire gitmek için ona karşı koymaya çalışıyordum. Tutarsız bir şeyler geveledi, o sırada başka bir ses daha kavgaya katıldı.

"Ne oluyor lan?" Violet, yanında Arthur ve Lillian olduğu halde sordu. Tanrım, ne kadar da güzel görünüyorlardı. Ve *hiçbir şey bilmiyorlar*, diye kendime hatırlattım. Jack'e sadık olsalar da aramızdaki bağın gerçek doğası ya da neden var olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

"Yıldızlara şükürler olsun," diye soluk soluğa bağırdı Lillian, kollarını bana dolayarak. Uzun boyunun ağırlığıyla sallandım ve ona sıkıca sarıldım. Arthur görüş alanımın bir köşesinde kıpırdanıyor, terden ıslanmış mendiliyle gözlüklerini temizliyordu. Bu gergin alışkanlığın içimi neden sıcaklıkla doldurduğunu açıklayamıyordum.

"Will nerede?" Onu son gördüğümde bir çatıda demir kurşun yaralarından kan kaybediyordu.

"New York'ta. Hâlâ iyileşme sürecinde."

Mutlu buluşma başlamadan bitmiş, başka soruların da önu kesilmişti. Jack Violet'a döndü. "Sanırım onu buldular."

Onların ya da *onun* kim olduğunu doğrulamaya gerek yoktu. Bir şekilde, kız kardeşler benim Lonca'da olduğumu keşfetmiş ve Sybil'in güvencelerine rağmen Lonca'ya sızmışlardı.

"Bu mümkün olmamalı," diye tersledi Violet. Bu ifade yeni bir çığlık sesiyle ve ardından midemi yuvarlayan ıslak bir gurultuyla yalanlandı.

"Belki Tharonnen bize ihanet etti, bilmiyorum."

"Piç kurusu," diye tısladı Violet. "Kemiklerinden etini sıyrıp dans eden amcıklarına yedireceğim."

Bu onun için bile aşırı bir şeydi. Tharonnen'in ziyaret ettiğimiz kulübün sahibi olduğunu tahmin edebiliyordum ama bunun pek önemi yoktu. Babd, Nemain ve takipçileri buradaysa, başka bir yerde olmamız gerekiyordu.

"Bunun için zamanımız yok," dedi Jack. "Lillian, Violet ve Arthur'u yedek bölgeye götür. Addie ve ben sizinle orada buluşacağız."

"Peki ya Tommy?"

Hepsi bana baktı. Belli ki kimse onlara kardeşim hakkında bilgi vermemişti.

Jack içini çekti ve başını revire doğru salladı. "Kardeşini al. Onu yakından izleyin."

Lillian sarsak bir selam verdi ve üçü birden gözden kayboldu. Jack koşmaya başladığında hangi yansıtıcı yüzeyi kullandığını düşünecek vaktim olmadı.

Eli koluma kilitlenmişken tökezledim. Ayakkabılarım taşlara vuruyor, etrafımızda yükselen kaotik seslere rağmen kulakları sağır edecek kadar yüksek ses çıkarıyordu. Koridordaki bölümümüz boştu ama bunun uzun sürmeyeceğinden korkuyordum.

"Neden ayrıldık?" Nefes nefese kaldım. Yeni formumla bile Jack zar zor koruyabildiğim bir hızla hareket ediyordu.

"Bir şeye ihtiyacımız var." Bizi sola çekti ve duvara dayalı bir şeye doğru geniş bir mesafe bıraktı. Şans eseri bir göz attım.

boğazımda safra yükseliyordu. İki druid, ya da eskiden öyleydiler, parçalanmış, kanlı bir yığının içinde yığılmışlardı.

"Sybil'i bulmamız gerek," dedi beni başka bir ceset yığınının yanından geçirirken. Çığlıklar daha da arttı, sesler daha da netleşti. Her ne oluyorsa, ona *doğru* koşuyorduk.

Patika bizi ana odaya doğru sürükledi. Cam kubbenin tepesindeki parlak, güneşe benzer ışık sönmüş, geriye ışık için çılgın iradelerden başka bir şey kalmamıştı. Her şeyi hastalıklı bir maviyle yıkıyor, sönmeden ve sahneler karanlığa gömülmeden önce katliam flaşlarını aydınlatıyorlardı. Revirde gördüğümüz o yaratıklardan birkaç tane daha vardı, dişleri eti erimiş tereyağı gibi parçalıyordu. Kırmızı başlıkları aylar önce trendeki karşılaşmamızdan tanıdım. Yerde sürünüyorlar, enkazı eşeliyorlar ve pelerinlerini kan göllerine bulaştırıyorlardı. Daha fazlası vardı, adını bilmediğim ya da tanımlayamayacağım yaratıklar. Jack beni ileri doğru çekti, başka bir engelden kaçınmak için sağa ya da sola doğru her sert çekişte ayaklarımı yerden kaldırıyordu. Ama yanımızdaki kanlı paçavra yığını inlediğinde bizi durdurmak için yere yatırdım.

"Hâlâ hayattalar," dedim. Zihnimin derinliklerinde, duramayacağımızı biliyordum. Bu odada çok uzun süre durmak kesin ölüm demekti. Ama kaos tüm duyularımı ele geçirmiş ve kalan tüm mantığımı bastırmıştı. Düşünecek, plan yapacak, sadece bir sonraki adıma geçecek yer yoktu. Düşüncelerim hızlı bir emir dizisi halinde geldi. İnsan. Canlı. Yardım edin. Kaçın.

Jack beni ileri itti ama ben çoktan harekete geçmiştim. Druid'in yırtık pırtık cübbesini omuzlarından yakaladım. Yüzleri, inleyen bir insanın ötesinde bir şey tanıyamayacak kadar kanlıydı. Yeni ölümsüz gücüm onları sürüklememi sağladı ama bunun bizi ne kadar yavaşlattığını ben bile fark ettim.

Jack bir çığlık attı, sonra druidi omzuna aldı ve beni ileri doğru itti. Kısa bir süre içinde

Will-o-wisp öldüğünde, kanın içinden kabarık, beyaz saç telleri gördüm. Bir gün önce tanıştığım yaşlı bir kadının sessiz yüz ifadesini. Sybil.

Jack'e kimi bulduğumuzu haber verecek zaman yoktu. Odaya daha fazla yaratık doluştu ama titrek karanlıkta nereden geldiklerini anlayamadım. Beni düşmüş cesetlerle neredeyse gizlenmiş bir koridora doğru itti ve arkama bakmak için bir fırsatım daha oldu. Druidlerin bazılarının silahları vardı ama zırh ve kılıç kullananlar bile yaratık yığınları karşısında ezilmişti. Yardım etmeliydik. Bir şeyler yapmalıydık ama ruhumun derinliklerinde onların çoktan öldüğünü biliyordum.

Bir grup Will-o-wisps son bir çabayla bir araya geldi. Soluk ışıltıları duvara doğru uzanan bir şeyi aydınlatmaya yetti, tavana doğru onlarca metre yükselen bir karanlık lekesi. Gözleri fark edene kadar karanlığı takip ettim, tavandan aşağı doğru inen iki büyük, yanan kırmızı küre.

Kalan vasiyetnameler söndü, ışığın sonuncusu daimi gölgelere dönüştü.

Jack bizi ileriye doğru çekti, bıçak duvarlara çömelmiş bir sonraki yemeklerini bekleyen canavarların etlerinde sallanıyordu. Bir grup Will-o-Wisps de bizimle birlikte hareket ediyordu ama onların ışığı, önümüzdeki dehşeti görmemize yetiyordu. Lonca'nın çukurunun derinliklerine doğru çekildik, zemin eğimli bir şekilde alçalıyordu. Karanlığın içinden açık kahverengi bir el uzanıncaya kadar durmadık ve Jack kayarak durdu.

Guinevere hiç vakit kaybetmeden Sybil'i Jack'in omzundan çekip aldı ve yaralarını sildi. Uzaktan yankılanan çığlıklar, daha önce duyduğumuzdan çok daha azdı. Damarlarımda dolaşan adrenalin, daha sonra hissedeceğimi bildiğim tüm dehşet ve ıstırapı bastırdı.

"Sybil," dedi Jack, şifacının yanında diz çökerek ve kanamayı durdurma çabalarına katılarak. Bu yeterli değildi. Yamaladıkları her yara için bir başkası ortaya çıkıyordu. Kan, büyüyen bir hale gibi etrafında birikiyor, zeminde genişliyordu.

Ölümün kızıl halkası. Solan gözleri beni buldu ve rahatladi. Suçluluk duygusuyla. Bunu hayatımın sonuna kadar hissedecektim ama şimdi değil.

"Ona yardım edeceksin," diye fısıldadı. Bunun bir soru mu yoksa emir mi olduğunu anlayamadım.

"Nerede o?" Jack sordu.

Sybil cevap vermedi, Guinevere'e baktı. Şifacının yüzünü ciddi bir teslimiyet kapladı ve o da başını salladı.

Jack ve Guinevere ayağa kalktı. Sonuncusu başını eğdi ve yabancı bir dilde bir şeyler okudu, ses tonu bunların bir tür son ayın olduğunu gösteriyordu. Sybil titreyen parmaklarıyla uzandı, ben de elini tuttum. Dişlerine kan bulaşmış ve boğazı tıkanmıştı ama birkaç cızırtılı kelime söyleyebildi. "Druidleri unutmayın Leydi Kader. Onları koruyun."

Gözyaşları. Onları hissedemiyordum ama çenemden damlayıp onun kanına karıştılar. "Yapacağım."

Biri beni ileri itti ve vasiyetname ilerledi. Sybil'in dakikaları, belki de anları kalmıştı ama bu dünyayı karanlıkta yalnız bırakacaktı.

Zaman yavaşça ve aynı anda akıyordu. Biz koşarken sonsuzluk geçebilirdi, ama her an bir sonrakine o kadar mükemmel bir şekilde karıştı ki, durmak için sarsılmadan önce saniyeler gibi hissettim. Guinevere bir bıçak çıkardı ve elimi tutarak avucuma derin bir iz bıraktı. Acı beynime ulaşmaya fırsat bulamadan düzleşmiş elimi duvara doğru itti.

Nokta diğer duvardan ayırt edilemiyordu ama bir şeye işaret ediyordu çünkü kanım hemen etkisini gösterdi. Kırmızı damlacıklardan derin bir parıltı yükseldi ve gözyaşı gibi duvardan aşağı yuvarlandı. Yakut çizgiler alev aldı, yandı ve yerçekimine meydan okuyan açılarla mermer boyunca ilerledi. Kıpkırmızı parıltıdan bir kapı oluştu ve ardından taşın bir bölümü içeri doğru itilerek kalan duvarın arkasından ayrıldı. Jack beni içeri itti ve Guinevere

Arkamızdan takip etti ve birkaç kelime mırıldanarak taşları tekrar arkamıza mühürledi.

İçeriye sıkışan irade-o-wisps yere çöktü, yorgunluk ışıklarının en zayıfı dışında her şeyi çaldı. Birden fazla kişinin aynı anda geçemeyeceği kadar dar bir koridor ileriye doğru uzanıyordu. Karanlık ve küfün bayat sisi içeriye bastırıyordu ama altın bir parıltı önümüzü aydınlatıyordu. Jack beni hafifçe iterek ileriye doğru itti, az önceki şiddetli manevraların hayaleti gibiydi.

Yürüdüm. Yirmi metreden fazla olamazdı ama kilometrelerce yürümüş gibi hissettim. Parıltı, ellerini uzatmış yan yana duran üç som altın figüre ayrıldı. Ağızları ve kolları dışında hepsi dalgalı altın pelerinlerle gizlenmiş üç kadın. Yukarı kalkık altı avuç içi bir çanak oluşturunuyordu, ışık kaynağı parmaklarının içindeydi.

"Nedir bu?"

Guinevere cevap verdi. "Kutsal bir yer. Druidler onu korumakla görevlendirildi. Sadece atanmış birkaç kişi varlığını biliyor."

Heykellerin etrafında, önlerinde üç kişinin durmasına yetecek kadar bir oyuk açıldı. Jack'in geçitten çıkabilmesi için kenara çekildim, o da Guinevere için aynısını yaptı. "Ne olduğunu bilmiyoruz ama bir *beansidhe'nin* varlığını belli etmesi durumunda sizi buraya getirmekle görevlendirildik. Kapıyı sadece bir kaderin kanı açabilir."

Jack'e baktım. "Nereden biliyorsun?"

"Ben yapmadım," dedi. "Sybil bana, sana bir obje bahşetmeden önce seni uzaklaştıramayacağımı söyledi. Bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu söyledi."

Öne doğru eğildim, heykelin parmaklarının oluşturduğu tepenin üzerinden bakabilecek kadar. İçinde bir şamdan vardı.

Kaşlarımı çatarak, bir şey kaçırıp kaçırmadığımı görmek için başımı çevirdim. Sadece bir mumdu; beyaz ve normal sarı bir alevle parlıyordu. Tutacağı olmadan dik duruyordu.

Balmumunun üzerine kırmızı mürekkeple semboller kazınmış, bir kenarı boyunca uzanan pürüzsüz bir dikdörtgen dışında her şey oyulmuştu.

"Ne olduğunu bilmiyor musun?" Buna inanmakta zorlandım. Druidler doğaları gereği meraklıydı, tek amaçları bilgiyi bulmak ve kaydetmektir. En azından ne olduğunu ortaya çıkarmaya çalışmadan bir şeye bu kadar uzun süre sahip olacaklarından şüpheliydim.

Guinevere kaşlarını çattı. "Teorilerimiz var." Ardı ardına gelen sessizlik hiçbirini duymayacağımı söylüyordu.

"Ben-"

Yankılanan bir gümbürtü duvarları sarsarak saçlarımıza toz yağdırdı. Bunu uğursuz bir sessizlik izledi, odayı düzensiz nefeslerimizden başka bir şey doldurmuyordu.

Jack önce yukarı, sonra arkasına baktı. "Bence yapmalıyız-"

Geçitten cızırtılar yükseliyordu. Köşeyi göremiyordum ama Jack ve Guinevere gözlerini kocaman açarak etraflarına bakındılar.

Onu cübbesinden tutup öne doğru çekti. "Sadece onun kanının açabileceğini sanıyordum."

"Eğer kanı duvarda kalsaydı, onu kullanabilirlerdi," diye hırıldayarak adamın ellerini sonuçsuzca pençeledi. "Gitmeniz gerekiyor."

Jack onu bıraktı ve çenesini heykellere doğru salladı. "Mumu yakala. Buradan gidiyoruz."

"Bekle!" diye seslendi ama artık çok geçti. Jack cebinden bir kadın pudrası çıkarmıştı ve parmaklarım şamdanı kaptı. Onu heykelin uzattığı ellerinden zorlukla kaldırmıştım ki Jack kolumu yakaladı, yüzünün her kasına korku sinmişti.

Yukarı baktım.

Heykeller bana baktı. Üçünün de boynu aniden bana doğru büküldü, ağızları kaşlarını çattı. Bir nefeslik boşluk için, durgunluk vardı. Jack'in tenime değen sıcaklığı, Guinevere'in hırıltılı nefesleri, ateşin cızırtısı ve çatırtısından başka bir şey yoktu.

Geçitten aşağı taşlar fırlatıyordu. Sonra ortadaki heykel beni yakamdan yakaladı ve gökyüzüne kaldırdı.

"*Jack!*" Ayaklarım havada sallanıyor, çılgınca tekmeliyordum. Topuğum som altına çarptı ve acı kemiklerime kadar yayıldı. Heykel ikinci eliyle beni yakaladı ve daha iyi görebilmek için kaldırdı. Diğer ikisi çömeldi ve altın pelerinlerinin kılıflarından bıçaklar çıkardı.

Guinevere çığlık attı ve Jack homurdanarak geçide çarparak geri çekildi. Arkama dönüp baktığımda ayağa fırladığını gördüm, parmakları çoktan dalgalanan aynasının yüzeyine bastırmıştı. Arkasında, koridorun yirmi metre aşağısında, ateşli ışık bir kapının dış hatlarını oluşturunuyordu.

Guinevere'in en yakınındaki heykel pelerinini tutarak onu daha yakına sürükledi. "Bir şeyler yap!"

Zihnim silindi. Ne yapacağımı bilmiyordum. Kaderin ne olduğunu bile bilmiyordum. Jack arkamdan bir çığlık attı ve altın bir hançer kulağımın dibinden vızıldayarak geçti. Cam kırılmadan önce bir küfür patladı, ardından koridorda taşlar yerinden oynadı.

"*Adeline,*" diye bağırdı Guinevere. Bir heykel altın kollarını göğsüne dolamış, içindeki yaşamı sıkıyordu. "Bir şey yap, ne olursa," diye mırıldandı.

Üçüncü heykel etrafımda dönerek pelerininin bir parçasını eritti ve başka bir hançere dönüştürdü. Jack'ten homurdanarak bir lanet daha, ardından taşların yerine çarpma sesi geldi. Bunu neşeli kahkahalar izledi.

Dehşet tüm duyularıma sızmıştı. O kahkahayı, o boş ürpertiye her yerde tanıyabilirdim.

"Durun," diye emrettim heykellere. "*Dur, dur, b e n bir Beansidhe.*"

Heykel beni daha da yaklaştırdı. Altın gözleri kapalıydı ama beni inceledi, kokumu almak için altın burun deliklerini iyice genişletti. Dudakları alaycı bir şekilde geriye kıvrıldı ve sıra sıra keskin metal dişleri ortaya çıktı.

Çığlıklar arkamda çınladı. Metallerin çarpışması ve öfke çığlıkları. Artık çok geçti. Etrafımız sarılmıştı. Gidiyorduk

ölmek için. Ölecektim. *Ölecektim.*

Neye dönüştüğümüzü bilmek ister misin? diye sormuştu Wraith bana. O anda da kan kaybediyordum, çaresizdim ve ölümle burun buruna gelmiştim. Arkamdaki aynı yaratıklar Tommy'nin kemiklerini kırarken kıkırdamışlardı. Acımdan zevk alırken.

O zaman çığlık at, demişti.

Altın pençelerini boynuma doğru kaldırdı. Derin bir nefes aldım.

Bu sefer rüzgâr yoktu. Zehirli beyaz yapraklardan oluşan bir girdap havayı kaplamadı. Sessizlikten başka bir şey yoktu, tam ve mutlak bir sessizlik. Etrafımızdaki taşlar sallanırken bile. Heykelin pençesinde kıvranırken bile. Boğuk bir çığlık atarken ağızma kan sıçrasa bile.

Metal eller açıldı ve ben yere düştüm. Guinevere'i tutan heykel ayağa kalktı ve ikisi de geçide baktı.

Gözlerimi yukarı kaldırdım. Hayattan daha büyük görünen, siyah saçları etrafında bir hale gibi süzülen, kâbuslarımın yüzüydü.

Babd'ın gözleri benimkilerle buluştu. Cam gibi yüzeylerinin ardında ölümden başka bir şey yatmıyordu.

O zaman üç şey oldu.

Babd parlayan bir hançeri kaldırdı ve koridordan aşağı fırlattı.

Altın heykeller ileriye doğru sıçradı, duvarlar ve tavan boyunca sürünerek beni, Jack'i geçti ve ötesindeki karanlığa doğru ilerledi.

Ve Jack kendini ileri attı, kanlı avucundan kalan aynanın bir parçası fırladı. Eli bileğime değdi ve ben de Guinevere'e uzandım.

Babd uzaktan kükredi ama çığlığı benimkiyle boy ölçüşemezdi.

Parmaklarım Jack'in avucundaki cama dokundu. Gölgeden önce gördüğüm son şey burnumun birkaç santim ötesindeki demir bir hançerdi.

ELEVEN

ADELINE

Bizi nereye göndereceğimi bilmiyordum, bu yüzden Violet'in kartpostalındaki küstah sekiz numarayı hayal ettim. Üçümüz bir yığın halinde ön sahanlığa düştük. Sokağın karşısında kilise kıyafetleri giymiş küçük bir çocuk çığlık atarak plazaya doğru koştu.

"Herkes Jake mi?" diye sordum. Jack'in sayılamayacak kadar çok yarasından kan sızıyordu ama neyse ki çoğu kapanmaya başlamıştı. Guinevere fırtınadaki bir yaprak gibi titriyordu ama başını salladı. Jack bardağı elinden çekip aldı ve yere fırlattı. Bardak kaldırım taşlarının üzerinde parıldayan tozlara dönüştü.

Meydandan sesler -insan sesleri- yankılandı. Çocuk hâlâ çığlık atıyordu, yetişkinlerin ayak sesleri de onun çığlıklarına eşlik ediyordu. Jack bizi kanlı avuçlarıyla yakaladı ve ortadan kaybolduk.

Anında başka bir sokağa indik. "*Lanet olsun,*" diye tükürerek yakındaki bir çöp kovasını tekmeledi. Metal kapak yere çarparak kırıldı.

Dizlerinin üzerine çöktü ve bir elini omzuna bastırdı. Kalbinin atışıyla birlikte kan fışkırdı, gömleğinin ön kısmında endişe verici bir hızla kırmızı çiçekler açtı. Guinevere ayağa fırladı, sanki tanıdık bir görev onu kendine getirmiş gibi titremeleri silinmişti. Jack hırıltılı nefesler alarak tuğla duvara yaslandı.

"Kaç tane demir var?" diye sordu. Omzunu, sonra da kaburgalarının arasındaki başka bir noktayı işaret etti. Cübbesinden kumaş şeritleri kopardı ve yeleği ile gömleğini yırtarak açtı. Düğmeler yere düşmüş çöp kovasına ve tuğlalara çarptı.

Başını büyük bir çabayla yukarı kaldırdı ve druidin arkasında durduğum yerden beni izledi. Büyüsü tamamen kaybolmuştu - demirin bir yan etkisi. Eğer herhangi bir insan penceresinden dışarı bakar ya da sokağa girerse, başımız çok daha fazla belaya girerdi.

Guinevere de aynı şeyi düşünmüştü. "Şu sargı bezlerini benim için tut, çabuk," diye seslendi.

Tereddüt. Jack'in yılan gözleri bana dikilmiş, dünyayı iki siyah yarığa indirgemişti. İçlerinde bir soru yatıyordu. Ham bir yakarış.

Kendimi sorgulamadan önce dizlerimin üzerine çöktüm. Ben bez parçalarını yaralarına saplarken o dişlerinin arasından hava emiyordu.

Guinevere cüppesindeki bir dizi dikişi yırttı ve şişeler sokağa doğru şangırdadı. İçlerini karıştırdı ve tıpasını açtığı anda havayı kükürt kokusuyla dolduran küçük bir karışım da karar kıldı. "Bu kanamayı yavaşlatacaktır ama zaman alır."

Dişlerini sıktı ve başını salladı. Guinevere ellerimi itti ve her yaranın üzerine birkaç damla döktü. Derisinden dumanlar yükseldi ve dudaklarının kapalı duvarına karşı çığlık attı. Bir an hiçbir şey olmadı ve sonra kanama yavaşladı, nabız gibi atmaya başladı ve sabit bir damlaya dönüştü.

"İşe yaradı mı?" Ben sordum.

"Yaşayacak." Şişeyi yeniden doldurdu ve sokağın bir aşağısına bir yukarısına baktı. "Onu taşımamız gerek."

"Buluşma yeri," diye seslendi.

"Gölge yapabilir misin?" diye sordum.

Bu düşünceye kaşlarını çatarak başını salladı. Demek ki cazibesi hâlâ yerindeydi. "Ne kadar uzakta?" diye sordum.

"Birkaç blok."

"Bunu başarabilir," dedi Guinevere. Yıkık dökük cübbesinden kollarını sıyırdı ve üzerinde ince bir slipten başka bir şey kalmadı. Dikkat çekiyordu ama en azından çıplak ayaklarının üst kısmına değiyordu.

Jack homurdandı ve destek için duvara tutunarak kendini ayağa kaldırdı. Guinevere'den bezi alarak başının üzerinden geçirdim ve çıplak karnının etrafına sardım.

Gözlerini kapatmak için üstünü çektiştirirken, déjà vu beni çarptı. Kendi anılarım için değil ama onunkiler için.

"Başlığı aşağıda tut. Kimse bilmeyecek," diye mırıldandım.

Jack gerildi. Yüzünün yarısı kapalı olduğu için ifadesini okuyamadım ama bağ sayesinde onu hissettim.

Sesi yumuşak bir fısıltıyla çıkıyordu. "Marzipan beni büyüttü, biliyorsun."

Hüzünlü bir gülümseme dudaklarımı kaldırdı. "Hazır mısın?"

Başıyla onayladı. Sağlam kolunun altına girdim ve doğrulmasına yardım ettim. Tehlikeli bir şekilde sallanıyordu ve ağırlığıyla neredeyse beni deviriyordu ama ölümsüz gücü ve adrenalinin son kalıntıları için yıldızlara şükürler olsun.

"Yavaş gidin ve yaraları açmamaya dikkat edin. Birkaç gün dinlenmeye ihtiyacı var ama ikinizin de bunu yapabileceğinden şüpheliyim."

Guinevere'e aval aval baktım. "Bizimle gelmiyor musun?"

"Bazılarımız hâlâ orada, Lonca'da." Yutkundu ve ilk duygu dalgası nihayet vurduğunda gözlerini kaçırdı. "Druidlerden geriye ne kalacak bilmiyorum ama halkımın bana ihtiyacı var. Yeniden inşa etmek uzun zaman alacak, tabii eğer yapabilirsek."

"Eğer yapabileceğimiz herhangi bir şey varsa-"

Başını iki yana salladı. "Kendinizi koruyun Leydi Fate. Druidlerin bana ihtiyacı var. Diğer herkesin sana ihtiyacı var." Küçük bir selam verdi ve sonra kendinden emin bir şekilde bir kez daha yukarı baktı. "Arthur'u gördüğünde ona selamımı söyle."

Başımı salladım. "Tabii ki."

"Fikrini değiştirirsen kapım her zaman açık," dedi Jack. "Ve druidler her zaman New York'ta sığınak bulacaklar. Kendi bedenim üzerine yemin ederim."

Büyü havada titreşiyor, metalik tınısı dilimi kaplıyordu. Jack bana daha ağır bir şekilde yaslandı, boynuna bir yara kazınırken boğazının arkasından küçük bir homurtu geldi.

Guinevere yeni yemin işaretini görünce kıpırdandı. "Sizi bu yemine bağlı tutabilirim, Prens Jaevidan."

Ağzı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Umarım öyledir. Yine de bilmelisin ki bana artık Sürgünlerin Kralı diyorlar."

"Keşke hepimiz olduğumuz şeyi değiştirebilsek." Bana şöyle bir baktı. "Yıldızlar ikinizi de kutsasın. Arthur'a söylemeyi unutmayın." Sonra gitti, ara sokaktan aşağı koştu ve gözden kayboldu.

Jack'i omzumla dürttüm. "Hadi gel." "Objeye mi?"

Etrafıma bakındım, onu tamamen unutmuştum. Lanetli şamdan tuğlalara çarpıp yuvarlanmıştı. Jack'i duvara yaslayarak diz çöktüm ve lanet şeyi pantolonunun cebine soktum.

Yürüyüş yavaştı. Jack beni daha az kalabalık bölgelere yönlendirmek için elinden geleni yaptı, ancak karşılaştığımız birkaç Parisliden endişeli bakışlar aldık. Zavallı bir beyefendi Jack'in derme çatma pelerinini boyayan taze kanı görünce bembeyaz kesildi. Fransızca bir şeyler geveleyerek beni Jack'in yanından uzaklaştırmaya ve oturmasına yardım etmeye çalıştı. Jack'le birkaç yabancı kelime konuştuktan sonra adam yumuşadı ve biz ayaklarımızı sürüyerek ilerlerken endişeli bir şekilde mırıldandı.

Neredeyse dili ne zaman öğrendiğini soracaktım ama Babd'ın tutsaklığım sırasında beni aydınlattığı bir ayrıntıyı hatırladım. Jack'in tanıştığı kadınlardan biri

Boynunun arkasında benimle aynı izi taşıyan bir kadın, bir Fransız düşesiydi.

Paris sokaklarını içime çekerek etrafıma bakındım. Yüzyıllar öncesinin antik kaldırım taşları ve vitraylı kiliseleri. Vitrinlerinde kurutulmuş et ya da şarap satan küçük dükkânlar ve her köşede sıcak hamur işlerinin ve kapuçinoların yayılan kokusu. Bir parçam buraya aşına olmalıydı. Bedenim değil ama bir zamanlar bu şehri görmüş olan ruhum. Bazı duygular uyandırmalıydı. Ama çevrem bana New York'u ilk gördüğüm zamanki kadar yabancıydı.

Gideceğimiz yeri şehrin daha kaba bir mahallesinde bulduk. Burada, iki kanlı insan kapalı pencere perdeleri ve donuk gözlerden başka bir şey ortaya çıkarmadı. Jack, terk edilmiş iki binanın arasına sıkışmış derme çatma bir binayı işaret etti. Yıpranmış bir tabela çöp ve sidik kokan bir esintiyle gıcırıyor, yapının bir otel olduğunu ilan ediyordu.

Karanlık ve küflü lobi iki duvara da değecek kadar küçüktü. Gri ışık, parmaklıklı bir pencereden eski püskü bir merdiveni yıkıyordu ve daha eski püskü bir adam anahtarlarla dolu bir duvarın yanında uyuyordu. Tahta ayaklarımızın altında inledi ve adam sarsılarak uyandı.

"*Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır! Je ne veux pas des problèmes ici.*" Ellerini Jack'in göğsündeki yaraya bastırdı ve bizi kapıdan dışarı çıkardı.

Jack Fransızca bir şeyler geveledi ama adam sadece başını salladı ve Jack'in kanlı pelerinini işaret etti. Violet için aşağıya seslensem mi diye düşünerek yukarıya baktım.

Birkaç kelime daha konuştular ve Jack mırıldandı: "Sevgilim, bana bir iyilik yap ve arka cebimden cüzdanımı çıkar."

Kaşlarımı kaldırdım ama görevi tamamladım. "Beyefendiye yüz dolar ver," diye ekledi.

Yüzümü buruşturarak birkaç yeni Amerikan yirmiliği çıkardım. Adam duraksadı, düşündü, sonra parayı avucumdan çekip aldı ve Jack'e birkaç kelime daha söyledi. Hepsinin küfür olduğundan oldukça emindim. En azından bir tanesi annesine.

Jack dinlenmeye ihtiyaç duymadan önce ancak ikinci katın sahanlığına çıkabildik. Guinevere'in pelerini silkerek soyulmuş bir duvar kâğıdına yaslandı. Ter ve kan yüzünden sırlıklam olmuştu.

Onun altındaki merdivene çöktüm. "Diğerlerinin nerede olduğunu biliyor musun? Gelip sana yardım etmelerini sağlayacağım."

Başını salladı ve iyi bir önlem için elini salladı. Kanama nihayet durmuştu ama yaralar çok kötüydü. Sadece kesilmemişti, bıçaklanmıştı. Hem de derinden.

O başını ellerinin arasına alırken ben elbisemin eteğiyle oynadım. Uzun bir süre sonra fısıldadım: "Hepsi benim için öldü. Bu bir alışkanlık haline geldi."

Yüzü hâlâ kapalıydı, başını salladı. "Ne Bogoranlar ne de druidler senin suçundu."

Bogoranlar belki, ama druidler tartışmaya açık değildi. Arthur'un henüz bilip bilmediğini merak ediyordum. Eski dostlarının ve meslektaşlarının ölmesinin sebebinin ben olduğumu bildiği halde benimle bir daha konuşacak mıydı?

"Bana bak."

Yapmadım, dizlerimin etrafındaki yıpranmış kumaştan çok daha fazla etkilenmiştim.

"Addie, bana bak."

Öne doğru eğildi ve belli belirsiz merdivenlerden yana doğru devrilmesinden endişelendim. Druid'in bana olan bağlılığını kanıtlayan şamdanı almak için elini cebine attı ama sadece bir sigara tabakası çıkardı. "Sanırım biraz hoşgörüyü hak ediyoruz."

"Az önce akciğerinden bıçaklanmadın mı?"

"Bu sadece başka bir Salı." Bir sigara yaktı ve bana çantayı uzattı. İçimi çektim ve ondan aldım.

"Daha iyi," dedi bir nefes duman üfleyerek. Tütün değildi, sadece kokusundan bile bu kadarını anlayabiliyordum. Kendi çektiğim dumanda tatlı bir şey tadı ve ardından büyüünün alametifarikası olan metal kokusu vardı. Huzur içimde bir fırtına gibi esti.

Sigarasını sulu bir ışık akımına doğru tuttu. Parlayan korun etrafında tozlar dönüyordu. "Biliyor musun, bu karışım bir peçe açıcısı tarafından kaçak olarak getirildi."

"Ildathach'tan mı?" "Tam da o yerden."

Mengeneye olan iştahım kayboldu ama pahalı bir şeyi israf edecek biri değildim. Kadın yoksulluğu terk edebilir, ama yoksulluk kadını terk etmez.

"Bu sana çok mu pahalıya patladı?" Ben sordum. "Çok fazla."

"O zaman neden zahmet ediyorsun?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanırım aşinalığı seviyorum. Ölümsüz alışkanlıklarım arada bir ortaya çıkıyor."

Bir duman üfledim. "Bu kadınlar için de geçerli mi? Aşinalığı seviyor musun?"

Uzun bir an geçti, hava duman ve pişmanlıkla doluydu.

"Hayır," dedi dikkatle. "Ben karımı seviyorum ve her zaman sevdim."

Başımı kaldırdım. Ben daha konuşmadan ayak sesleri merdivenlerden aşağı indi.

"Şu ikinize bakın," diye haykırdı Lillian. Elbisesi soluk bir bahar yeşiliydi, ışıltılı mücevherleri çevredeki duvarların antiteziydi. "Lanet olası kaderler üzerine."

Jack sigarasını söndürdü. "Adeline'i beceren tek kişinin ben olduğumdan oldukça eminim."

"Şu anda kimsenin Adeline'ı becermediğinden oldukça eminim," diye tersledim, tam da kardeşimin sahanlıkta belirmediği sırada.

O anda, kanla ıslatıldığım için inanılmaz derecede minnettardım. "Lanet olsun." Jack'in uzanmış bacaklarının üzerinden atladı, gömleğinden şeritler koparmaya başlamıştı bile.

Jack kaşlarını kaldırdı. "Burada çok fazla küfür dönüyor."

Onu görmezden geldim ve Tommy'yi yanıma çektim. "Sakin ol. Hiçbiri benim değil."

İkna olmamıştı. Elbisemin üstünü okşadım ve "Yara yok" diye mırıldandım.

Tatmin olmuş bir şekilde bakışları sırtan Jack'in üzerinde gezindi. "Cesur çabalarınızdan birazını umursamazdım."

Tommy onu görmezden geldi. Kardeş gibi, kardeş gibi. "Haydi, yukarıda yemek ve banyo var."

"Çok büyük bir banyo," diye ekledi Lillian göz kırparak. "Bana ve Violet'e bağlı bir de ebeveyn banyosu var. Seni ve Jack'i oraya yerleştiririz."

"Ben Tommy ile kalacağım." Jack'e başımı salladım. "Yardıma ihtiyacın var mı, yoksa bunları yıkayabilir miyim?"

Lillian kaşlarını çatı. Şüphesiz, bu beklediği ateşli, tutku dolu bir buluşma değildi. Bütün aşk romanlarını saklamam gerekiyordu.

Tommy yanımda kaskatı kesildi ve sırtıma nazik bir el koydu. Jack sessiz kaldı. Kelimelerle konuşmamıza gerek yoktu, bunun için aramızda bir bağ vardı. Ama ruhlarımızın yapay durumu olmasa bile, onu kabul etmek istediğimden daha fazla tanıyordum. Merdivenleri çıkarken yardımımı ihtiyacı yoktu ama başka şekillerde yardımına ihtiyacı vardı.

"O ne isterse," dedi sonunda. Üçüncü kata çıkmak için yanından geçtim.

TWELVE

ADELINE

Üzerimdeki tüm kanı yıkayana kadar kusmadım ve bunu küçük bir zafer olarak değerlendirdim. Yalnız kalmak istediğimi anlayan Tommy odadan çıktı ve akşam yemeğini Lillian ve Violet ile birlikte yedi. Öğleden sonra bir şekilde baldızımdan uzak durmayı başarmıştım. Onun sert yorumları çoğu zaman müjde niteliğinde olsa da, şu anda ihtiyacım olan şey bu değildi.

Uyumaya çalıştım ama gözlerimi her kapattığımda, bir zamanlar evlerinin güzel salonlarını dağıtan ölü druidleri gördüm. Sybil'i karanlıkta tek başına ölüme terk etmeyi düşündüm.

İçeri girdiğimde Arthur'un tuvaletin kapısında sessiz hıçkırıklarını düşündüm. Daha da kötüsü, ben orada kardeşlerinin kanına bulanmış bir şekilde dururken nasıl temizlendiğini ve her şey yolundaymış gibi davrandığını. Kolumu okşamış, "Jack'le senin güvende olmanıza çok sevindim," demiş ve ayaklarını sürüyerek koridora çıkmıştı.

"Guinevere'in selamı var."

Bunun üzerine donup kalmış, kapıya yapışmıştı. "O mu ..."

"Jack ve benimle birlikte dışarı çıktı. Onu da yanımızda götürmeyi teklif ettik ama o diğerlerini bulmak istedi."

Başını salladı, asla arkasına dönmedi. "Doğru. Güzel. Haber verdiğin için teşekkür ederim." Ve hepsi bu kadar.

Akşam, nihayet Lillian'ın deyimiyle *büyük odada* diğerlerine katıldım. Köşede eli kolu bağlı ve hareketsiz duran Tommy'ye kimse ne diyeceğini bilemiyordu. Arthur baş ağrısı numarası yaptı ve gece için yatmaya gitti. Violet, odada sinsice dolaşan bir fare yakaladığında Harold'ı alkışlayarak oyalanıyor, Lillian ben ve Jack arasında gidip geliyordu.

Sıvıyı kendi etrafında döndürdü. "Sanırım onun kafasını bir mızrağa geçireceğim."

Sadece Violet cevap verdi. "Babd mı Nemain mi?"

"Henüz karar vermedim." Jack bardağın tamamını devirip sessiz kalırken Tommy'nin ağzı kaşlarını çattı. "Lanet olası bir tekneden kaçınmanın bir yolu var mı?"

Şakağımı ovuşturdum, arkasında baş ağrısı oluşuyordu. "Ne teknesi?"

"New York'a dönüş teknesi."

"Umarım çok yakında olmaz," diye cıvıldadı Lillian. Hepimiz ona ters ters baktık. "Paris'e daha yeni geldik."

"Buraya alışveriş yapmaya gelmedik," dedi Violet. "Ama-"

"Adeline artık bir köylü gibi giyinmiyor. Acil durum bahanelerin tükendi."

Lillian sandalyesine yığıldı.

"Neden bir tekne?" diye sordum.

"Druid kanalları hâlâ açık olabilir," dedi Violet sessizce.

"Bakmaktan zarar gelmez."

Jack yüzünü buruşturdu. "Bunu riske atamam. Ayrıca, kız kardeşler bunu bekleyeceklerdir."

"Neden bir tekne?"

"Peki ya Thomas ve Adeline'in buraya gelmek için kullandıkları kanal?" Lillian araya girdi.

"Neden bir tekne?"

"*Tapınak Şövalyeleri'nin* kanalını mı kastediyorsun? Aklını mı kaçırdın sen?" Violet çenesini Tommy'ye doğru salladı. "Belki o kullanabilir. Kartını hâlâ yanında taşıyor musun hayatım?"

"Ben iltica ettim. Sizi öldürmek istedikleri kadar beni de öldürmek istiyorlar" dedi.

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldandı Jack.

Kafatasımdaki çarpıntı daha da şiddetlendi.

"Burada ne kadar kalmamızın güvenli olacağını düşünüyorsun?" Lillian sordu. "Will evde işleri yeterince iyi götürüyor. Önceliğimiz bir plan yapana kadar Adeline'i saklamak. Belki de New York'a dönmek onun güvenliği için en iyi seçenek değildir."

Violet gözlerini devirdi. "Sadece alışveriş yapmak istiyorsun."

Jack başını salladı. "Gizli ya da değil, New York'ta en iyi şekilde korunur. Tüm korumalarımız, tüm silahlarımız ve tüm müttefiklerimiz orada."

"Ama-"

"Belki-"

"*Affedersiniz*," diye bağırdım. "Neden lanet bir tekne?"

Violet bana bir ahmakmışım gibi baktı. "Böyle bir yolculuğu yapabilecek tek kanal druidler ve görünüşe göre Tapınak Şövalyeleri'ne ait. Sihirli bir süpürge yoksa, Amerika'ya başka nasıl gitmemizi öneriyorsun?"

Ona ters ters baktım. "Gölge yapabilirim." Hepsi bana baktı.

"Addie, hayatım," dedi Lillian yavaşça, "düşüncene minnettarız ama altı kişiyi Atlantik'in öbür yakasına geçiremezsin. Bir atacı o kadar uzağa göndermek mümkün değil."

"Yapabilirim," dedim. Neden ve nasıl olduğundan emin değildim ama yapabileceğimi biliyordum. Ben onlar gibi değildim. *Beansidhe* olduğumdan beri gölgeye çekilmiştim. Aslında, onu her kullandığımda daha yumuşak buluyordum.

Yapamadım

Ama onlar bile gölgeyle daha önce hiç görmedikleri şeyler yaptığını kabul etmek zorunda kaldılar.

Jack bardağını yeniden doldurarak

tersledi. "Hayır." Ona ters ters

baktım. "Hayır mı?"

"Bu delilik. Buna kalkışmayacağız bile." "Denemeye değer."

"Denemeye değmez çünkü başarısız olursanız ya sonsuza kadar dünyalar arasında sıkışıp kalırsınız ya da okyanusun ortasında boğulursunuz."

Tommy pencereye doğru kaydı. "Ona katılmak zorundayım Ads. Buna değecek gibi görünmüyor."

Violet'e sert bir bakış attım.

Omuzlarını geriye atarak iç çekti. "Bir daha asla mızımızlanmanı dinlememe düşüncesi her ne kadar hoşuma gitse de, itiraf etmeliyim ki bunu denemek aptallık olur."

"Yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorsun."

Bir omzunu kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse, olabilirsin. Yine de faydaları risklerinden daha ağır basmıyor."

"Buna karar vermek bana düşmez mi?"

"Buna hepimiz karar vermeliyiz," dedi Jack. "Şu anda hepimizin güvenli bir geçişe ihtiyacı var."

"Ne zamandan beri?" Tersledim. "Ne zamandan beri bir şey grup kararı oldu?"

Benimle aynı hizaya geldi, belden aşağı bardak unutulmuştu. "Biz her zaman birlikte hareket ederiz. Her zaman da öyle oldu. Ve eğer tek başıma bir karar veririm, geri kalanlar bunun hepimiz için en iyisi olduğunu bilecek kadar bana güvenirler."

"Ama her zaman neyin en iyi olduğunu bilemezsiniz."

Sıkılmış dişlerinin arasından bir nefes çekti. "Mükemmel değilim ve hiçbir zaman da öyle olduğumu iddia etmedim. Ancak bir noktayı kanıtlamak uğruna boynunuzu riske atmanın kimsenin yararına olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim."

"O zaman bütün bunların ne anlamı vardı!" Ellerim yumruk oldu, yanaklarım kızardı. "Bogoran'ı öldürmenin ya da paralel bağın ya da babamın ölümünün ya da Morrigan'ımızın ya da Arthur'un tüm arkadaşlarının

Önemli bir şey yapmayacaksam beni koruyacak mısın? Şimdiye kadar tek değeri senin için ölümsüz bir yatak arkadaşı ve lanet olası bir şamdandan ibaretse, neden bir kader olmak için *her şeyi göze* aldın?"

Oda ölüm sessizliğine büründü.

"Özür dilerim," diye fısıldadım titreyerek. "Üzgünüm, uzun bir gün oldu.

Biraz uyumam lazım."

Kapıyı kapatmadan önce duyduğum son şey Lillian'ın sessiz fısıltısıydı. "Bogoran?"

Kısa bir süre sonra Tommy ortak odamıza geldi. "Addie? Uyanık mısın?"

O beni yalnız bırakana kadar sessiz kaldım, gözlerimi sımsıkı kapattım. İç çekti. "Bana ihtiyacın olursa buradayım."

Saat ilerliyordu. Karşı odadan planlarımızı onaylayan boğuk sesler duydum. Birkaç saat uyuduktan sonra hepimiz Dunkirk'e gidecek ve New York'a giden ilk gemiyi yakalayacaktık.

Saatler geçti. Hala uyuyamıyordum.

Gökyüzü gecenin en karanlık anını yaşadığında yatağımın başucunda bir not belirdi. Birinin yatağın yanına koyduğu aynaya baktım ve ay ışığı sayfayı aydınlatacak şekilde ayarladım.

Annwyl,

Şimdiye kadar çok iyi bildiğin gibi, söylemem gerektiğinde doğru şeyleri söyleme konusunda her zaman çok iyi değilim. Bunun daha iyi olup olmayacağından emin değilim ama bir zamanlar sana sık sık mektup gönderirdim ve sen onları hep severdin. Belki artık sevmiyorsun ama denemekten zarar gelmez. Bilmen gerektiğini düşündüğüm birkaç şey var.

Öncelikle, gerçekten bir amacı olduğuna inanıyorum. Her zaman bir nokta vardır ve bu nokta vücudunuz için değildir (ki bunu oldukça sık düşünüyorum, (Disregard-şu anda önemli değil)) ve kesinlikle lanet bir nokta değildir.

şamdan. Keşke neden böyle biri olduğunu söyleyebilseydim. Dürüst olacağım, bu senin için olduğu kadar benim için de bir gizem. Bu planın bir parçası değildi ama kader seni bir sebepten dolayı seçti. O nedeni henüz bilmiyoruz olabiliriz ama söz veriyorum seni bekliyor. Dürüstlük adına, Beansidhe hakkında bildiğim az şeyi size söyleyeceğim: bu kolay bir kader değil. Korkarım önünüzde uzun bir yol var ve istemediğiniz şekilde kararlar almak ve liderlik etmek zorunda kalabilirsiniz. Bunun için çok üzgünüm ve eğer bu kendi başına seçmeyeceğin bir yolsa bunu asla telafi edemem. Senin için her zaman en iyisini istedim, ancak çoğu zaman niyetlerimiz gerçekte örtüşmez ve asla kaderinde payım yokmuş gibi davranmayacağım. Bununla birlikte, bunu yapabilecek biri varsa o da sensin diyeceğim. Sen tanıdığım en iyi insansın ve her zaman da öyle oldun.

İkincisi, Violet bana paralel bağı bildiğini söyledi. Doğru şeyi yapıp yapmadığımı söyleyemem. Buna sadece siz karar verebilirsiniz ama bilmediğinizi düşündüğüm bir şey var. Paralel bağı çoğumuzun inandığı gibi ruh eşlerinin buluşması olmadığı doğru. Ayrıca bunu tamamlayacak ritüeli baban tarafından bana verilen onuncu Dianomican'da bulduğum da doğru. O zaman bile, erdemli bir şey uğruna her zaman bildiği inançlara karşı savaşmak için inanılmaz bir adam gerektiğini biliyordum. Bu durumda, o kişi sendin. Kızını kurtarmak için türümüze karşı yıllarca beslediği nefreti bir kenara bıraktı ve bu yüzden ona her zaman büyük saygı duyacağım.

Ama bana güvenmedi. Yemin işaretiyle, benim için ne ifade ettiğini ya da seni neden kurtarmak istediğimi açıklayamazdım. Açıklayabilseydim bile, fikrini değiştireceğinden şüpheliydim. Bu yüzden anlaşmamıza bir şey ekledim. Paralel bağı oluşturmadan önce, başka bir yemin ettim. Tam ifadesini şimdi unuttum ama paralel bağı asla kullanamayacağıma dairdi.

sizi istemediğiniz herhangi bir şekilde hissetmeye, düşünmeye veya hareket etmeye zorlamak için. Her zaman tamamen özgür iradeye sahip oldun ve oldun. Seni bulmamın bu kadar uzun yıllar almasının gerçek nedeni de bu, çünkü o işaret olmasaydı, babanın tüm korumalarına rağmen seni bana getirebilirdim. Ama bu yapmak istediğim bir şeydi çünkü (ve bunu ne kadar vurgulasam azdır) niyetim asla sana zarar vermek ya da seni kontrol etmek değildi. Hayatım ve tüm dostlarımızın hayatı üzerine yemin ederim ki seni kurtarmanın başka bir yolu olsaydı, bunu yapardım. Ama olduğu gibi, paralel bağ en iyi seçenektir. Jonathan yemin işaretiyle bile bana güvenmedi ve doğrusu bunun için onu suçlamıyorum. Bu yüzden seni yirmi yıl boyunca sakladı ve seni bu şekilde tutmak için isteyerek öldü. Onu kaybettikten sonra bunun sizi kesinlikle teselli etmeyeceğini biliyorum, ama bu ~~tam ve eksiksiz bir gerçek.~~

İtiraf etmem gereken bir şey daha var. Size yalan söyledim ya da en azından bağla ilgili tüm gerçeği sizden sakladım. Sana söyleyip söylemeyeceğimi dürüstçe söyleyemem. Bunu düşünmek için çok zaman harcadım. Bencilceydi, çünkü tüm gerçeği bilseydin, inşa ettiğimiz tüm kırılgan güveni yok edeceğini biliyordum. O yemini ettiğim ve istesem bile bağı amaçlandığı şekilde kullanamayacağım için, bilmemenin bir zararı olmadığını düşündüm. Senin için, tam olarak olmasını beklediğin şey olacaktı ve sen mutlu olduğun sürece, bunu mahvetmenin bir anlamı yoktu. Bu yüzden her iki yemin işaretini de gizledim, geçmişinizi tartışmamı engelleyen ve paralel olanı. Ama eğer görmek istersen her iki işareti de sana gösteririm ve eğer içini rahatlatacaksa ne için var olduklarına dair otuz kez Abstruse üzerine yemin eder ve Lillian'ın anılarımı çekmesini sağlarım. ~~Her zaman doğru şeyi yapmam,~~ çoğu zaman da yapmam.

Bunun için özür dilerim ama ben çürümüş bir piçim. İşte bu yüzden benim için çok önemlisin. Bana ışıktta kalmam gerektiğini hatırlatıyorsun.

Üçüncüsü, Bogoran'a olanlar senin suçun değildi. Bu yalnızca bana, Violet'e ve bizden önce onları öldüren binlerce kişiye ait. Sebeplerimiz vardı ve belki bir gün bunları öğreneceksiniz ama bu sizin taşımanız gereken bir yük değil. Umarım bir gün gerçeği öğrenirsiniz ama bu size verebileceğim bir şey değil. Bu benim anlatacağım bir hikâye değil ve söz veriyorum bu uyduruk bir mazeret değil. Sadece Violet ve benim bunu telafi edeceğimizi bilin.

Üç buçuk, aynı duygu druidler için de geçerlidir. Onlara olanlar için suçu üzerinize alamazsınız. Bu suç yalnızca Babd'a, Nemain'e, onların takipçilerine ve en azından druidlere aittir. Sizin tarafınızdan bir kandırmaca yoktu. Druidler tam olarak ne olduğunuzu, kimin ve neden peşinizde olduğunu biliyorlardı ve sonuçlarının ne olabileceğini bile bile, tek amaçları sizi korumaktı. Lonca'nın başına gelenlerin hiçbir haklı gerekçesi olamaz ve yakında bir gün, aldıkları her canın bedelini kız kardeşlere ödeteceğim. Ancak druidlere sonsuza dek borçluyum çünkü nihayetinde görevlerini tamamladılar. Seni güvende tuttular. Bu yüzden Guinevere'e bir yemin teklif ettim ve umarım bunu kullanır. Ama herkesin suçlayacağı son kişi sensin. Arthur bile (ve özellikle). O yüzden lütfen kendini suçlama. Korumak için öldükleri kaderleri olarak onları onurlandır. Onlar için yapabileceğin en iyi şey bu.

Saat sabahın üçünü çoktan geçti ve size küçük bir roman yazdığımın farkındayım. Ayrıca bana kendimi becermemi ve bunu çöpe atmamı söyleyebileceğinizi de biliyorum. Buna ek olarak, bunu çöpe atıp bana da

Yine de okudunuz, bu durumda şifre "marzipan" ve bunu bana sağlayamazsanız, tüm bu felaketi size yüz yüze tekrarlamak zorunda kalacağım, ki ikimizin de bunu istediğinden şüpheliyim. Yapacak çok az şeyimiz ve kaçış yolumuz olmadan Amerika'ya uzun bir gemi yolculuğu yapmak üzere olduğumuz için, bunu okumanızı içtenlikle umuyorum.

Son olarak, şu anda en sevdiğiniz kişi olmadığımı biliyorum, ancak size sadece birkaç hafta önce her zaman yanınızda olacağımı söylemiştim. Ve hep öyleyim. Belki henüz nedenini anlamıyorsun ama anılarda cevaplar var. Bunlar görmek isteyeceğin cevaplar mı yoksa sonunda sana bir şey ifade edecekler mi bilemem ama en azından anlamana yardımcı olacaklarını umuyorum. Daha konuşacak çok şeyimiz var ama bunu başka bir geceye saklayacağım. İyi rüyalar sevgilim. Seni çok seviyorum.

**Saygılarımla,
Jaevidan**

THIRTEEN

JAEVIDAN

"TAHMİN ET KİM?"

Annwyl gerildi, sonra bir kıkırdama çıkardı. Gözlerini kapattım ve her geri uzanıp beni itmeye çalıştığında sıçrayarak uzaklaştım.

"Saçmalamayı kes!"

"Sen tahmin edene kadar olmaz."

"O zaman sanırım gözbağım çok işgüzar bir prene bağlı." Ellerimi yüzünden çekti ve arkasını döndü. "Haklı mıydım?"

"Kısmen, sadece makul ölçüde işgüzarım."

Yüz ifadesinden daha azını kabul edemeyeceği anlaşılıyordu ama yine de gülümsedi. Güneş gökyüzünde tek bir bulut olmadan parlıyordu ve hava insan dünyası için makul olmayacak kadar sıcaktı. Bana gayet iyi geldi ama alnında kalın bir ter tabakası parlıyordu. Garip bir şekilde başını örtüyordu.

"Nedir bu?" Saçındaki kumaşı kopardım. Kaşlarını çattı ve kumaşa uzandı ama az önce saçımda büyük bir büyüme olmuştu.

Yükseklik. Başımızın üzerinde tutarak ince, sararmış kumaşı inceledim.

"Bu benim başörtüm ve artık her zaman bunu takmak zorundayım.

Onu geri ver, Jaevidan."

Kaşlarımı çattım. "Hangi saçma sebepten dolayı? Bugün havayı hissediyor musun?"

"Çünkü İhtiyacım var," diye homurdandı ve kadehi ya da her ne diyorsa onu almak için atladı. Dördüncü denemesinde başarılı oldu. "Perde'yi nasıl bu kadar erken geçebildin? Daha öğlen oldu."

Omuz silktim. "Bilemiyorum ama yeterince inceydi. Belki de Lughnasadh olduğu içindir."

Peçe'yi neden bu kadar erken test ettiğimi sormayacağını umuyordum. Aslında bu sabah uyanır uyanmaz dışarı çıkmış, gece ay doğana kadar çayırda parmaklarımı oynatmayı planlamıştım. Annwyl'i görmek için sabırsızlanmamın yanı sıra -geçen ay Leonta Sarayı'nı karşılamam gerektiği için bir gün kaybetmiştik- kutlamalardan da kaçınıyordum. Lughnasadh'ı pek sevmezdim. Herkes çok fazla şarap içerdi ve en az bir düzine insan diri diri yakılırdı. Ayrıca, Lugh'un kendisi anneme düşküncü ve her yıl ziyaret etmeye özen gösterirdi. Donvidan ona adeta tapardı ama ben onun tam bir göt olduğunu düşünürdüm.

"Lughnasadh nedir?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. Bilgin Rindshaw bize Peçe'nin ötesindeki tüm insanların bayramı kutladığını öğretmişti ama bu konularda genellikle yanılırdı. İnsanlar çok hızlı yaşar ve ölür, sürekli değişirlerdi. Sidhe aynı kalırdı ve yıldızın çocuklarının da öyle olduğunu varsayma konusunda oldukça kötüydü. Annwyl'i tanıdığım birkaç yıl içinde, eski yöntemlerini sürdüren pek çok insan görmüştüm ama çoğu artık sürdürmüyordu. Annwyl'in kendisi de Katoliklere ait olduğu varsayılan bir manastırda yaşıyordu. Ama sadece birkaç yıl önce, aptal krallarından biri Katolikliğin artık var olmadığını ve şimdi başka bir şey olduklarını ilan etti. Artık Katolik olmadığıyla ilgili bir şey.

artık karısından hoşlanıyordu. Emin olamıyordum. Her şey çok kafa karıştırıcıydı ve insan politikalarını düşünmeksizin peri politikaları beni yeterince sıkıyordu.

Birden aklıma parlak bir fikir geldi. Belimden eğildim. "Neden, Lughnasadh yılın en önemli günüdür. Senin doğum günün."

Annwyl güldü. "Seni aptal çocuk. Benim doğum günüm yok."

"Tabii ki var. Herkesin bir doğum günü vardır ve ben sizinkinin bugün olduğunu ilan ettim."

"Hm, böyle bir şey yapılabilir mi?"

"Tabii ki yapabilirim. Ben bir prensim." Ona gülümsedim. "Bugün Gallerli Annwyl'in on birinci doğum yılı. Ve böyle bir günü anmak için kutlama yapmalıyız. Başlıyoruz.

. şimdi." Elini tuttum ve bir sıra çalının yanından geçerek onu ormana doğru götürmeye başladım.

Benden kurtuldu. "Jaevidan, öylece çekip gidemem."

"Elbette gidebilirsin."

İçini çekti ve içkiyi hatırlamadan önce bir tutam saçını kulağının arkasına doğru taramak için hareket etti. "Lord Beynon gün sonuna kadar en az altı kova böğürtlen istedi ve ben daha yarısını bile bitirmedim. Onları kendim teslim edeceğim." Bunun üzerine gururla gülümsedi ve ben sessiz kaldım. Geçtiğimiz aylarda küçük bir anlaşmazlık konusu olmuştu. Annwyl'in lordu köye yaptığı ziyaretlerden birinde onunla yakından ilgilenmişti. Bunun nedeninin ruhu ve manastırdaki en hızlı ellere sahip olması olduğunu iddia etmişti ama ben başka bir şey olduğundan endişelenmiştim. Sık sık ondan kale ile manastır arasındaki yazışmaları iletmesini ya da manastırın ondan istediklerine ek olarak başka görevler vermesini isterdi. Ve tüm bu ek işler için ara sıra şilin, tatlı ikramı ya da başını okşamaktan başka bir şey teklif etmiyordu. Bana soracak olursanız bu tamamen kandırmacaydı ama Annwyl bunun iyi bir şey olduğuna inanıyordu. Lord ona kalede kalıcı bir iş teklif edebilirdi, bu da artık manastırda yaşamayacağı anlamına geliyordu. Ya da daha kötüsü, ona göre rahibe olarak eğitime başlayacaktı.

Zamanımızda önemli bir azalmaya daha neden olmuştu. Bugünlerde tek konuştuğu şey Lord ve onu ne kadar memnun etmek istediğiydi. Kiskanmamıştım, sadece kızmıştım.

"O halde lorda, yılımızın en kutsal gününde adak sunmaktan vazgeçmesi halinde adil halkın gazabına uğrayacağını bildireceğim."

"Lord hakkında kötü konuşmamalısınız. O bana iyi davrandı," dedi. "Bugünkü işimi bitirdikten sonra bu gece kutlama yapacağız."

Yüce Tanrım. Mübarek Bogoralılar, ne saçmalık. "Burada bekle," dedim.

Bir pelerin giydim ve makul bir kulübe arayarak köye girdim. Köylülerin evlerinden birinin yanında büyü burnumu gıdıkladı. Odaların boş olduğunu kontrol ettikten sonra içeri girdim.

Bu aile diğerlerinden daha zengin olmalıydı çünkü sadece yaşamak için iki odaları değil, hayvanları için de üçüncü bir odaları vardı. Hayvanları da fakirlere göre oldukça etkileyiciydi; üç domuz, sıska bir düve ve bir düzine tavuk. Ocak yeni süpürülmüş ve yataklar temiz samanla doldurulmuştu. Tozdan arınmış tek pencere kenarında bir kase süt duruyordu.

Islık çalarak pencereye doğru yürüdüm ve sütü yere döktüm.

Duvarlardan tiz bir gıcırtı geldi, ardından nergis yaprakları giymiş küçük bir brownie. Küfürler mırıldandı ve dökülenler için bir bez parçası çıkardı. "Bu haftaki ikinci ikram, gitti! Sefil insanlar. Yeni bir ev bulabilirim, yeni bir-"

Gözlerini sırtışıma dikti. Eğilerek selam verdi.

"Kutsanmış Sidhe, beni affet. Geldiğinizi duymadım."

"Süt için beni affet. Daha fazlasını sağlayacağım." Yanına çömelip bulanık çenesini kaldırdım. "Korkarım bir iyilik isteyeceğim. Gün sonuna kadar büyük miktarda böğürtlen toplamam gerekiyor ama çalıştırdığım insan artık bu iş için uygun değil."

görev. Valdivia Hanesi'nden alacağınız bir iyilik karşılığında bugün ve belki de arkadaşlarınız için çalışmaya ne dersiniz?"

Gözleri kocaman açılmıştı. "Yüce Prensime, sizden bir iyilik isteyemezdim."

Brownie'yi bedavaya çalıştırırsam Annwyl bundan hoşnut olmaz. "Israr ediyorum." Yönlendirmeyi yaptıktan ve ödeme koşullarımızı görüştüğten sonra sırtarak Annwyl'in yanına döndüm. Ön kolları böğürtlen suyu ve çalının dikenlerinden akan kanla lekelenmişti.

"Bugünlük görevinden alındın, ey Galler'in kutsal Annwyl'i. Artık Lughnasadh kutlamalarına başlama vakti çoktan geçti ve daha fazla mazeret kabul etmeyeceğim."

Bana yan gözle baktı. "Ne yaptın sen?"

"Korkma, korkunç bir şey yok." Göz kırptım. "Hadi, gidebileceğimiz güzel bir yer biliyorum."

Annwyl'in dinlenmeye ihtiyacı olduğunda ya da güzel bir şey fark ettiğinde durarak orman boyunca yürüdük. İfritler ağaçların arasında cirit atıyor, çiçek perileri rüzgârda şarkı söylüyordu. Ormanlarında seyahat eden cazibeli bir insan ve sidhe'ye çok sevindiler ama bir spriggan Annwyl'e on yıllık anı karşılığında bir güzellik tılsımı teklif ettiğinde müdahale etmek zorunda kaldım. Annwyl zaten güzeldi ve ayrıca bu pazarlık ona kim olduğumu unutturacaktı. Bu küçük engelden sonra, onu bir gece uykuya daldığında ve eve dönmeyi ertelediğimde bulduğum yere aceleyle götürdüm.

"Oh, ne kadar güzel!" dedi. Ağaçlar, mor kayalar ve pembe kır çiçekleriyle çevrili küçük bir vadide son buluyordu. Yukarıdaki dere bir taş yığınının aşağıya, dipteki berrak, mavi bir havuza doğru akıyordu. Annwyl'in kayalardan inmesine yardım ettim ve o küçük balıkları işaret ederken gülümsedim. Bir ateş festivalini kutlamanın en uygun yolu değildi ama bunu insanları diri diri yakmaya tercih ederdim.

"Ne güzel bir yer. Ne zaman buldunuz burayı?"

"Bahar, sanırım." Botlarımın bağcıklarını çözdüm, tuniğimi ve pantolonumu çıkardım ve havuza atladım.

Braies.

Tekrar yüzeye çıktığımda Annwyl kıyıda durmuş kıpırdanıyordu.

Ona su fırlattım. "Ne yapıyorsun sen? Atla. Sanırım şelalenin arkasında yüzebiliriz."

Ayaklarını sürüyerek boş ormana baktı ve orada olmayan insanları aradı. "Hayır, teşekkür ederim."

"Ha? Neden olmasın?" Annwyl ve ben yaz aylarında sık sık yüzmeye giderdik, gerçi bu yeni yer genelde gittiğimiz bulanık derelerden çok daha güzeldi. "Burada sizi boğacak hiçbir peri yaratığı yok, söz veriyorum."

"Biliyorum."

"O zaman sorun nedir?"

Güneşli bir kayanın üzerindeki kıyafetlerimi işaret ederek iç çekti. "Ve?" diye sordum.

"Yüzecek bir şeyim yok."

Deliriyor muydu? "Her zaman yaptığın gibi iç çamaşırlarınla yüz."

"Jaevidan, *yapamam*."

"Bu senin içkilerinle mi ilgili?" Ben sordum. "Zaten aptalca görünüyor. Saçını beğendim."

"Bu bir *şapka*, quaff değil. Ve size söyledim, artık her zaman bunu giymek zorundayım. Ve kesinlikle bir ... önce soyunamam." Bana el salladı.

Kaşlarımı çattım. "Prens mi?

Adil halk mı?" "Hayır, seni aptal, bir çocuk."

Neredeyse kesinlikle delirmek üzereydi. "Biz her zaman yüzeriz, Annwyl."

"Evet, ama bu daha önceydi. Artık bir kadını."

Güldüm. "Hayır, değilsin."

"Evet, öyleyim."

"Annwyl." Kollarımı yakındaki bir kayaya dayadım ve kendimi yarıya kadar sudan çektim. "Seni temin ederim ki sen bir kadın değilsin. *Kadınlara özgü* şeylere sahip değilsin."

Alay etti. "Ben biliyorum."

"Hayır, kadınların ... kıvrımlı kısımları var ve daha uzunlar. Ve göğüsleri. Sizde kesinlikle bunlar yok."

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Göğüslerim var." "Annwyl, erkek gibi görünüyorsun."

Bu söylenecek en yanlış şeydi. "Bir çocuk mu? A *Çocuk mu?*" diye mırıldandı.

"Öyle demek istemedim," diye acele ettim. "Biliyorsun, demek istediğim ... şey, herkes senin çok güzel olduğunu ve bir erkek çocuğuna hiç benzemediğini görebilir, ama sen hala küçüksün, bu yüzden saçını kesersen ve belki de yüzüne biraz kir sürersen-"

"Bir erkek çocuğuna benzemiyorum," diye tükürdü. "Ve kanamalarımın başladığını bilmenizi isterim, bu yüzden rahibelere göre ben bir kadınlık ve bu yüzden bu aptal başlığı takmak zorundayım ve bu yüzden soyunup yüzmeye gidemem çünkü bunu yaparsam ya cehennemde lanetleneceğim ya da asla bir koca bulamayacağım."

Yüzüm kızardı. "Kanama mı? Neren kanıyor?"

Bir iniltiyle ellerini havaya kaldırdı. "Kadınlık organımdan, Jaevidan. Kadınlar her ay, genellikle ölene kadar kadınlık organlarından kan akıtırlar."

Birdenbire, açıklanamaz bir şekilde, bundan *çok rahatsız oldum*. "Ama bu iğrenç."

"İğrenç değil. Bebek yapmak için."

Yüzümü buruşturdum. "Ama bütün kadınlar değil, değil mi?" "Evet, tüm kadınlar. Neyin var senin?"

Gece geç saatlerde, kızlar hakkında umutsuzca gözden geçirmem gereken birkaç özel düşünce vardı. "Yani ... kadınlık organlarınızdan kan akıyor ve bu da saçlarınızı kapatmanız gerektiği ve yüzmeye gidemeyeceğiniz anlamına mı geliyor?"

"Evet."

"Neden?"

"Bilmiyorum, çünkü insanlar aptaldır." İç çekti ve bir kayanın üzerine yığıldı. "İyi olmak zorundayım, Jaevidan. Aksi takdirde, manastırdan asla ayrılamam."

"Tabii ki yapacaksın." Kayamı bıraktım ve kıyıya doğru yüzdüm. "Lord sana iş teklif etmeyecek mi? Vermese bile

sen çok zekisin Annwyl. Bir yolunu bulacaksın."

"Hayat böyle işlemiyor, yetim insan kızları için değil."

"Ama-"

"Anlamıyorsun, Jaevidan. Sen bir prensisin. Büyük bir kalede yaşayan, bilginlerle çalışan ve bütün gün kılıç talimi yapan bir peri prensi. Senin bir ailen ve bir tacın var. Benim hiçbir şeyim yok ve asla bundan fazlasına sahip olamayacağım. Lord Beynon bana karşı nazik davranan tek erkek ve her şey onu mutlu etmeye bağlı." Uzanıp yanağındaki bir damla gözyaşını sildi.

"Sana karşı nazik değil miyim?" Fısıldadım.

"Hayır, elbette öylesin, ama ..." İç çekti. "Seni sadece dolunayda görüyorum. Bazen o zaman bile göremiyorum çünkü siz önemlisiniz ve yapacak önemli işleriniz var, ben değilim."

"Bence sen önemlisin. Sen benim için dünyadaki en önemli kişisin."

Başını sallayarak bana sulu bir gülümseme verdi. Kendini sakinleştirdikten sonra, "Bunu unutam. Şu anda pek önemi yok."

Kaşlarımı çattım. "Ama mutlu değilsin."

"Öyleyim." Bunun kulağa ne kadar inandırıcı gelmediğini fark edince boğazını temizledi ve başını salladı. "Gerçekten öyleyim. Ve doğum günümü gözyaşlarıyla heba etmek istemiyorum."

Zaten gün mahvolmuştu. Annwyl kötü ruh halinden asla kurtulamadı, ormandan sessizce geçerek köyüne geri döndü. Bir peri elbisesinin kıvrımlarına saklanıp biz yürürken mutlu bir melodi mırıldanırken gülümsemedi bile.

Böğürtlenlerini teslim edip gece çöktüğünde yorgun olduğunu ve yarın görüşeceğimizi söyledi.

Peçe'ye geri dönerken, neyin yanlış gittiğini merak ettim. Ona erkek gibi görüldüğünü söylediğim için miydi? Özür dilemiş ve hatta çok güzel olduğunu söylemiştim. Ama belki de sprigganla araya girdikten sonra emin olamadı ve ben de

sadece daha kötü hissetmesine neden oldu. Ya da belki de Lord Beynon'du ve ona meyvesini teslim etmek için sabırsızlanıyordu.

Lord Beynon. Muhtemelen yaşlı, sıkıcı ve sidik kokan biriydi.

Ya da aptalca kuralları olan rahibeler. Ya da belki . . .

Durdum. Peçe önümde uzanıyordu, çimler serin bir esintiyle dalgalanıyordu. Belki de benden hoşnut değildi. Ona erkek dediğim için değil, tamamen işe yaramaz olduğum için.

Dur, kardeşlerin konuşuyor. Ama düşünce çoktan oluşmuştu. Annwyl manastırdan ayrılmak istiyordu. Bir sonraki yemeğinin nereden geleceğini merak etmediği bir hayat istiyordu. İnsanların onu önemseydiği bir yer. Ona bunları verebilmeliydim. Elimden geldiğince onu besledim ama peri yemekleri tehlikeliydi ve herhangi bir büyü yeteneği olmadan bu dünyada yemek çalmak ya da elde etmek zordu. Onu daha fazla ziyaret edebilmeliydim, ama herhangi bir gücüm olmadan, en ince haline gelene kadar Peçe'yi geçmem imkansızdı. Ve onu manastırdan almaya gelince. . . Bir keresinde onu eve götürmeyi teklif etmiştim ama bu yıllar önceydi. Ben sekiz yaz yaşındaydım, o ise sadece altı. Belki o zamandan beri fikrini değiştirmişti ama ben de değiştirmiştim. Onu Ildathach'ta koruyamazdım. Ildathach'ta kendimi bile zor koruyabilirdim. Kendimi kılıç eğitimine vermiştim.

-Aslında Donvidan'ı bir kez olsun bir konuda geride bıraktı ama büyü ve sürekli tetikte olma olmasa Annwyl ölmüş sayılırdı.

Donvidan ve Kalvidan onun varlığından haberdar olsalardı ne yaparlardı diye ürperdim. Önemseydiğim hiçbir şey onların elinde uzun süre kalmadı.

Yani ben tam bir nefes kaybıydım. Bunu ben de biliyordum, Annwyl de biliyordu, kardeşlerim de biliyordu. Annemiz öldüğü anda avlarda ilk ölecek kişinin ben olacağım bir sır değildi.

Ellerim yumruk oldu. Neden? Neden o sefil Bogoralılar beni bir *Iurgga* yapmak zorundaydı?

İç çekerek kendi dünyama doğru ilerledim.

Peri'nin tanıdık sıcaklığı etrafımı sarmıştı. Yılın bu zamanında çayır, insan dünyasından ödünç alınmış dolunayın altında parlayan binlerce soluk beyaz ay zambağıyla dolup taşardı. Darkwood'un kenarına doğru yürüdüm, dikenlerin ilkinde ulaşmadan önce avuçlarımı kestim. Dokuz yaşına geldiğimde sırrı keşfetmiştim; toprağa sürekli kan akıttığın sürece, Karanlıkorman seni istediğin yere götürüyordu. Eğer o gece kendini çok cömert hissederse, kestirme bir yol sağlardı.

Beni dışarı atmaya hevesli olmalıydı çünkü kendimi alçak yolda bulmadan önce sadece birkaç dakika yürüdüm. Ateş festivalini onurlandırmak için her iki tarafta meşaleler kükrüyordu. Yolcuların çoğu Gerenstad'a giden yolu çoktan bulmuştu ama birkaç kişi de bana katıldı. Tanınmak istemediğim için pelerinimi gözlerimin üzerine çektim.

Vadinin bu tarafında kapılar ardına kadar açıldı, bu da beni koğuşlardan gizlice geçmek için harcayacağım bir saatten kurtarıyordu. Şömine ateşleri kalenin etrafını sarmış, yüksek kulelerle boy ölçüşüyordu. Dolunaya denk gelen her bayram coşkuyla kutlanırdı ve bugün de bir istisna değildi. Annem, Draith Nehri'nin erimiş bir ateş yolu gibi görünmesi için phooka'ları kullanmıştı. Lugh'u onurlandırmak için yapılan dekor kemik köprü'nün her santimini kaplamış, korkuluklar sonsuz ateşle ıslatılmıştı. Davulların sesi ve udların telleri aşağıda kükreyen suyun üzerinde yükseliyordu ve başımın üzerinde, dansçılar kaleye ulaşana kadar canlı bir tavan gibi performans sergiliyorlardı. Öfkeli ateşler ve dolunay arasında, cilalı kale duvarları sarı ve kırmızı renklerde parlıyordu, karanlık dağ yamacında minyatür bir güneş.

Şatonun bahçesine vardığımda, bana gerçek aşkı bahşedecek bir tonikten, tacıma takmam için alev çiçeklerinden oluşan bir çelenge ve güney kulesinin tepesinde bir seks partisine katılma teklifine kadar her şey teklif edilmişti. İkinci hediye uyuşukça kabul ettim ve birinci ve üçüncüye sadece on üç yazım olduğunu mırıldandım.

En yakındaki şenlik ateşinin üzerinde büyük bir canavar kızarıyor ve eğlence düşkünleri onun etrafında ritüel bir dans sergiliyordu. Ayaklarım katılmak için kaşınıyor ve midem şiddetle gurulduyordu ama kardeşlerim bu gece dışarıda olacak ve muhtemelen bela arayacaklardı. Saraya girerken bile kılığımı koruyarak ilerlemeye devam etmek için kendimi zorladım. Birinci kat kutlama yapanlara açtı ama yukarıdaki her şey her zamanki gibiydi. Bir muhafızın geçmeme izin vermesine yetecek kadar kimliğimi açık ettim ve odalarımın ulaşana kadar koridorlarda gizlice ilerledim.

Oraya varır varmaz kapımın arkasına barikat kurar, sonra da tüm korumalarımın yerinde olup olmadığını iki üç kez kontrol ederdim. Şimdi birkaç saat uyumayı başarabilirsem, özel odalardaki şenliklerin çoğunun devam ettiği saatlerde uyanacaktım. Yiyecek bir şeyler bulmak ve sabah kılıç talimi için kalkmadan önce birkaç saat daha dinlenmek güvenli olurdu.

Zekice planım daha başlamadan bozuldu. Periwen'in çınlayan kahkahası salonun kapısından içeri süzüldü. Periwen'in olduğu yerde Kalvidan vardı. Kalvidan'ın olduğu yerde de Donvidan vardı.

Beni fark edemeyecek kadar sarhoş olmaları için dua ederek geri çekildim. Öyle bir şansım yoktu. Periwen kapıyı fırlatıp açtı. "Küçük prens," diye mırıldandı.

Bu yaz itibariyle boyum ondan çok daha uzundu ama beni içeri çekerken kendimi hâlâ küçük hissediyordum. En az yirmi peri salona dağılmıştı, çoğu soyunmuş haldeydi. Odanın ortasında sonsuz bir şenlik ateşi vardı ve yüzlerce mum duvarlar boyunca süzülüyordu. Kristal sürahiler eğlenenlerin üçte biri kadardı ve kardeşlerimden biri özel bir performans için bir müzisyen çalmıştı. Hepsinden önemlisi, çıplak bir insan kadın türkü eşliğinde dans ediyor, dikkatini çekmek isteyen her periye öpücükler sunuyordu. Cam gibi gözleri bana dikilmişti, kalın cazibe ve zorlama katmanlarının ardında bulanık ve boştu.

Periwen kapıyı arkamdan çarparak kapattı.

"Bu küçük b c r değil mi!" Kalvidan seslendi, neredeyse cesetlerle kıvranan bir divandan düşüyordu. "Neden her dolunayda gizlice kaçtığında bok gibi kokarak dönüyorsun?"

Periwen kıkırdarak ellerini omuzlarıma koydu. "Onu oldukça baştan çıkarıcı buluyorum, değil mi?"

 ğ rerek onun elinden kurtuldum. "İyi geceler."

"Neredeydin, b c r?"

Buz gibi sesi duyunca kanım dondu. Donvidan kürklerden bir çemberin üzerine uzanmı , tırnaklarını karıştırmak için meşhur bıçaklarından birini sallıyordu. Bir alı  kurbağası ellerini çıplak göğsünde gezdiriyordu.

"Eğitim," diye yalan söyledim. Bu benim her zamanki bahanemdi ve kılı larda yeni ke fettiğim m kemmmelliğim için herkesin satın aldığı tek bahaneydi. Pratikte kölesi olmadığım bir şeyde nasıl iyi olabilirdim ki?

Donvidan dudaklarının bir k  sesini kaldırarak, "Yalancı," diye söylendi. "Sahip olduğun her kılıç yatak odanda duruyor."

Yüzüm kızardı. "Odama mı girdin?"

Kalvidan öne doğru eğildi. "Bu bir sorun mu, k  k kardeşim?"

Bizden bir şey mi saklıyorsun?"

Bir nefes gev ettim. "Kendiminkini mahvetmemek için cephanelikteki kılıçlarla çalışıyorum. Sabah ilk i  olarak geri döneceğim için, bu gece dinlenmeye çekiliyorum."

Ben bir adım bile atamadan Donvidan bıçağını fırlattı. Bıçak alnımı kesti ve ateşin içinden geçip uzaktaki duvara gömülmeden önce acı bir kan çizgisi bıraktı.

Ona di lerimi gıcırdattım. "Gidip kendini becerir misin?"

"Sana hakaret mi etti?" Kalvidan mırıldandı.

Periwen parmağını sallayarak, "Yaramaz kelimeler," diye azarladı.

Donvidan gülümsedi. "Sanırım bu bir hakaretti." Odaya şöyle bir göz gezdirdi. "Siz ne diyorsunuz sevgili dostlarım? Bu b c r az önce bana hakaret mi etti?"

Alevlerle birlikte kıkırdamalar da yükseldi. Çıplak insan kadın durdu, sonra havlayan kahkahalara katıldı.

"Onu nasıl cezalandırmalıyım?" Donvidan mırıldandı.

"Kılıçlar çok gereksiz olmaya ba ladı, katılmıyor musun?"

Belki de biz

onu kırbaçlayacak ve kuleden asacak."

Kalvidan, "Diyorum ki, bu yavru iyi bir dayak yemeyeli çok uzun zaman oldu," dedi.

"Ya da," diye devam etti Donvidan, "saygıdeğer konuğumuzun onuruna, bugünün ruhunu ateşle destekliyoruz."

Oda ölüm sessizliğine büründü, insan kadın hariç herkes hâlâ gülüyordu.

"Sen ne diyorsun?" Donvidan fısıldadı.

Koştum.

Adımlarım koridorda hızla ilerliyordu. Diğerleri de ava katılırken arkamdan neşeli kahkahalar ve tezahüratlar geliyordu. Kendimi daha önce hiç olmadığı kadar zorladım, zihnimin aniden unuttuğu gizli geçitlere her girişi hatırlamaya çalıştım.

Galler'de kalmalıydim. Annwyl'den af dilemeliydim. Kadere bak, tam bir aptalmışım.

Kan kulaklarıma hücum etti. Nefesim kesik kesik geliyordu. Cephanelikte kolayca saklanabilirdim; sadece oraya ulaşmam gerekiyordu. Sadece bir kat daha merdiven, sadece üç ya da dört koridor daha-

Yüzüme bir şey çarptı.

Geriye doğru düştüm, taşlara çarptığımda ciğerlerimdeki hava patladı. Görüşüm birkaç kalp atışı boyunca karardı ve sonra Donvidan'ın yüzü gözümün önüne geldi.

"Nereye kaçtığını sanıyorsun?"

Homurdandım ve tekme attım ama o çoktan üstüme çıkmıştı. Kalvidan ve bir düzine neşeli yabancı daha kavgaya katıldı. Kıyafetlerimi pençelediler ve saçlarımı kopardılar. Biri ayak bileklerimi yakaladı ve yere sabitledi. Pençeler, tırnaklar ve dişler derimi yırttı.

"Kıpırdatmayın onu," diye homurdandı Donvidan. Kalvidan yüzümün iki yanından tuttu. Çığlık atarak onları itmeye çalıştım ama saldırganların ağırlığı çok fazlaydı. Donvidan'ın gözleri neşeli bir öfkeyle parlıyordu ve aklında her ne varsa özellikle acı verici olacağını biliyordum.

Düşünmedim. Bir elimi kurtardım ve kalçasına doğru hamle yaparak bir bıçak çaldım ve havada savurdum. Kardeşlerim kolayca kurtuldu ama ben Donvidan'ın bacaklarının arasına tekme attım ve aynı anda yukarı doğru kestim. Kırmızı yüzüme sıçradı ve dilimi kapladı.

Hareket etmeyi bıraktım. Nefes alıyordum. Yıldızlar görüşümde dans ediyor, kan kulaklarımda uğulduyordu. Ne yapmıştım ben? Ama Donvidan hırlayarak bir eliyle boğazımı sıktağında o an sona erdi. Boynumdaki hava sıkıştı ve bir yara kanını yüzüme damlattı. Tam alnımın ortasına. Kötü bir his ortaya çıktı, artık eşleştığımız için mutluyduk.

"Seni pislik," diye tısladı. "Seni küçük pislik."

Biri yüzüme vurdu. Sonra tekrar. Neşeli kahkahalar öfkeli çığlıklara dönüştü ve elleri her yerdeydi. Yırıyor, parçalıyor, yok ediyorlardı. Kanıyordum. Acı içindeydim. Artık göremiyordum. Zihnimin işleyebildiği tek şey bunlardı, beynimi dolduran tek düşünce bunlardı. Kan. Acı. Karanlık.

"Bana bir meşale getirin," diye tersledi

Donvidan. Kan. Acı. Karanlık.

Dur, demek istedim ama artık dudaklarımı hissetmiyordum.

"Buraya gel, bücür."

Kan. Acı. Karanlık.

"Umarım bu acıtiyordur."

Dur.

Yakıcı bir sıcaklık koluma dokundu. Çok üşümüştüm, bunu fark edemeyecek kadar uyuşmuştum.

Dur. Lütfen. Özür

dilerim. Bir daha asla

yapmayacağım.

Bunu bir daha asla

yapmayacağım. Asla-

Üstümde Donvidan'ın ölü, buz kesmiş gözleri vardı. "Aç ağzını, bücür."

Başımı salladım.

Beni çenemden yakaladı ve başımı yere çarptı. "*Yap şunu.*"
Ölecektim.

Bu düşünce beni daha çok korkutmalıydı. Dehşete düşmeliydim. Donmuş uzuvlarım kaçınılmaz olana karşı çırpınmalı ve savaşmalıydı. On üç yaz. Çok uzun sayılmazdı ama her gün bana sonsuzluk gibi geliyordu. Asla kılıç eğitiminin en üst kademesini kazanamayacaktım. Bilge Rindshaw ile derslerimi asla bitiremeyecek ya da avlarda kardeşlerimle savaşamayacaktım. Asla daha uzak krallıklara seyahat edemeyecek ya da güzel bir kızla yatamayacaktım. Hayatım başlamadan sona ermişti ama garip bir şekilde bununla birlikte huzur da vardı.

Donvidan dudaklarıma yapıştı.

Güneşin doğuşunu asla
göremeyecektim. Kalvidan
yüzümü tırmaladı.

On dördüncü yazımı asla göremeyecektim.

Donvidan çenemi kaptı ve kemiğimi ikiye ayırdı.

Annwyl'i bir daha asla göremeyecektim.

Kalbim durdu. Biri üç parmağını dişlerimin arasına sokarak
dudaklarımı yavaşça ayırdı.

Annwyl.

Gri elbiseleri ve kirli ayaklarıyla Annwyl. Hokkabazları seven ve gördüğümüz her soytarıyı zevkle alkışlayan Annwyl. Manastırdaki diğer yetimler için çiçek toplayan ve hava solur gibi iltifat eden Annwyl. Adil halktan korkmayan ama benim rehberliğimle onları sevmeye başlayan Annwyl. Çiçek perileriyle şarkı söyleyen ve fırsat buldukça keklere süt bırakan. Huysuz, yaşlı bir lordu memnun etmek için kanayana kadar böğürtlen toplayan kız. Şiddetli bir rüzgarda bana sarılan ve beni seveceğine yemin eden. Annwyl, tanıdığım en vahşi, en nazik ve en aptal insan. En iyi arkadaşım. En çok sevdiğim kişi.

Annwyl, yarın uyandığında öldüğümü asla bilmeyecekti. Bir sonraki dolunayda beni bekleyecek ama asla geri dönmeyecek olan. Dünyanın tüm sevgisini ve şefkatini hak eden ama bir kez daha terk edilecek olan Annwyl.

Donvidan kırık çenemi yırtarak açtı. Kan ağzıma doldu. Periler güldü, çitirdadı ve çığlık attı. Ateş görüşümü doldurdu.

Acıya hazırlandım.

Onun yerine karanlık vardı.

Dışarıdan değil, içeriden. Göğsümü doldurdu, küçük bir tohum olarak başladı ve kontrolden çıkarak çiçek açtı. Zevk damarlarımda dalgalandı ve coşku sinirlerimi kapladı. Beni tüketti. Etimin son kalıntılarını da yedi ve ne olduğunu ancak çığlıklar atmaya başlayınca anladım.

Güç.

Yanan et burnumla buluştu. Dehşet çığlıkları ve yerde genişleyen siyah bir daire. Kalvidan geri sıçradı ama Donvidan hâlâ tepemdeydi, gözleri korkudan kocaman açılmıştı. *Korku*. Kendi gözlerimde bu duyguyu kaç kez kıskırtmıştı? Şu anda takındığı ifadeyi takındığımda kaç kez zevk almıştı? Saf, katıksız bir coşku içimi doldurdu ve o benim lanet gazabımdan kaçamadan uzanıp yüzünü kavradım.

Ne kadar dehşet verirsem, o kadar güçlü hissediyordum.

Etrafıma ne kadar çok ceset düşerse, o kadar çok yaşadığımı hissediyordum.

Kardeşim çığlık attıkça ben daha çok sevdim.

O anda kaderimi anladım. Tek bir şüphe kırıntısı olmadan.

Annwyl'e hediyeler bahşedecektim. Ona daha yararlı olduğumu kanıtlayacaktım. Efendisine duyduğu tüm sevgiyi çalacaktım ve dilediğim zaman dilediğim şeyi yapacaktım, çünkü artık dünyayı fethetmek için her türlü imkâna sahiptim.

Ve bir daha hiç kimse, *hiç* kimse ikimize de zarar veremeyecekti.

FOURTEEN

ADELINE

Uzakta bir sis düdüğü öttü ve neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Havada tuz kokusu vardı ve tepemde deniz kuşları viyaklıyordu. İleride, yolcu gemileri ve yük gemileriyle dolu bir liman gri kaplı dalgalarla sallanıyordu. Ve arkamızda, bir tahta kaldırım boyunca uzanan liman kenti Dunkirk. Farklı koşullar altında, bu eksantrik küçük şehre bayılırdım. Binaların hepsi farklı bir renge boyanmıştı, pencereler ve balkonlar bir araya getirilmiş oyuncak evler gibi narin bir işçilikle süslenmişti. Rıhtımlar denizciler ve işçilerle dolup taşıyor, caddeleri kaplayan kafeler ve dükkânlar tarafından kollarını açarak karşılanıyorlardı.

Yanımdaki bankta oturan Tommy'nin durumu da pek iyi değildi. Guinevere'in işitmesine yardımcı olması için yaptığı tentür gün içinde etkisini yitirmişti. Bir nedenle işitme cihazlarını çıkarmış ve son yarım saatini düzensiz bir tempoyla dizini zıplatarak geçirmişti. Bir paket sigara almak için kısa bir süreliğine uzaklaştı. Onu daha önce hiç sigara içerken görmemiştim.

Jack rıhtımda birini dolandırmakla meşguldü. Violet birkaç dakika oyalandı, sıkıldı ve tahta kaldırımında dolaştı, sonra döngüyü tekrarladi. Lillian ve Arthur herkese yeni giysiler almaya gitmişlerdi.

Tommy dudaklarıma bakana kadar omzuna hafifçe vurdum. "Neyin var senin?"

Başını salladı ve zemini yoğun bir şekilde incelemeye geri döndü. Jack bir an sonra ortaya çıktı.

Kendi sigarasını yakarken, "Lanet olası soygun," diye mırıldandı. Son birkaç gündür bundan çok fazla oluyordu. Hem kazıklama hem de sigara içme.

"Ne zaman gidiyoruz?"

"Yaklaşık bir saatimiz var." Tommy'yi işaret etti. "Onu bu kadar kızdıran ne?"

"Yok bir şey, sadece Fransa'yı pek sevdiğini sanmıyorum. Kötü anılar," dedim.

Jack kaşlarını çatı ama kabul etti.

Teorim doğruydü çünkü Tommy limandan ayrıldığımız anda sakinleşti. Daha önce hiç gemiye binmemiştim ve anında kuru zemine ağıt yaktım. Dalgalar güvertayı ayaklarımin altında kaydıldı ve karnım ilk kez gölgelik kullandığım zamanki gibi yuvarlandı.

Soğuk sonbahar yağmuru kalın tabakalar halinde yağarak herkesi üst güvertelerden içeri girmeye zorladı. Birinci sınıf salonu şık giyimli insanlarla dolup taşıyordu. Lillian'ın çılgın alışveriş çılgınlığına rağmen, bizim ayak takımı grubumuz göze çarpıyordu. Oryantal halılar gerçek ahşap zeminlere serpiştirilmişti. Kırmızı ve altın rengi duvar kâğıtları kristal avizelerin altında parlıyordu ve duvarları pirinç pervazlar kaplıyordu. Pelüş sandalyeler, fildişi kumaşlar ve altın süslemelerle işlenmiş porselenlerle donatılmış mükemmel masaları çevreliyordu. Her şey yeterince sağlam görünüyordu, ama benim huzursuzluğum karşısında Tommy bana askerlik günlerinde onlarca kez gemilere bindiğini hatırlattı. Yine de, on beş yıl kadar önce bir White Star gemisinin battığını, haberlerin küçük maden kasabamızda bile bütün gazetelerin manşetlerinden çığlık çığlığa duyurulduğunu hatırlayacak kadar yaşlıydım. O sırada

Diğerleri içecek için bir masanın etrafına yerleşirken ben pencerenin yanında durmuş güverte boyunca filikaları sayıyordum.

Lillian seyahat programımızı planlamakla meşguldü. Varışımıza kadar yapacak çok az işimiz olduğundan, sunulan tüm olanakları keşfetmekte özgürdük. Birinci sınıf alanların çoğunda sıkı kıyafet kuralları vardı, bu yüzden Jack demir hastalığından kurtulurken hem insan gibi görünmek hem de sosyal *hatalardan* kaçınmak için cazibemizi idare etmekten o sorumlu olacaktı. Uygun tenis kıyafetleri ve yemek elbiseleri hakkındaki fikirlerini duymazdan geldim, parmaklarım boynumdaki pırlantayı okşuyordu.

Jack fark etti. Burada güvende olduğumuzu söyledi; kız kardeşlerin bile erişimlerinin ve büyülerinin bir sınırı vardı ve okyanusun ortasındaiken endişelenmemizi gerektirecek pek bir şey yoktu. Ama içimde sürekli bir endişe dalgasından kurtulamıyordum. Hâlâ cevaptan çok sorum vardı, Morrigan ya da Şövalyeler konusunda hâlâ bir çözümüm yoktu ve Amerika'ya döndüğümüzde Tommy ve bana ne olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Bu düşünceler beni yemek boyunca ve önümüzdeki altı gün boyunca kalacağım odaya kadar takip etti. Adab-muaşeret gereği Jack hepimizi evli çiftler olarak kaydetmişti; Arthur ve Violet ikinci güvertede, Tommy ve Lillian koridorun sonunda, Jack ve ben de onların bir alt katındaydık. Uygun gördüğümüz şekilde yer değiştireceğimizi düşünmüştüm ama Lillian diğer yolcuların ve mürettebatın "evli" kadınların odalarına farklı erkeklerin girdiğini görürlerse ne düşünecekleri konusunda yaygara kopardı. Jack'in birkaç tanınmış iş ortağının yanı sıra Belçika'dan gerçek bir dük ve Amerika Birleşik Devletleri'nden bir grup diplomatla birlikte seyahat ediyorduk. Ayrıca, Jack ve benim öpüşmek ve "son birkaç günün stresinden sonra aramızdaki küçük sürtüşme" olarak adlandırdığı şeyi telafi etmek için mahremiyete sahip olmamızı istediğinden oldukça şüpheliydim. Tüm bu olanları açıklayacak ne yüreğim ne de enerjim vardı, ya da açıklamam gerekip gerekmediğini bile bilmiyordum. Elbette Lillian'la konuşmak istiyordum ama bunun nasıl olacağını bilmiyordum.

onun benim ya da Jack hakkındaki düşüncelerini etkileyecek olması, biz kaçarken göze alamayacağım bir kumardı.

Violet hemen pes etti ve Arthur'u sürükleyerek süitlerine götürdü. Tommy onun şaka yapmadığını ve önümüzdeki haftayı gerçekten de bu kadınla aynı yatağı paylaşarak geçirmesi gerektiğini anladığında yüzü ve kulakları kıpkırmızı oldu. Bunun ne kadar centilmenlik dışı olacağına dair bir şeyler kekeleydikten sonra, tek başıma iyi olup olmayacağımı sordu ve yerde yatma niyetini açıkladı.

Bu beni yalnız bıraktı. İş adamlarından biri Jack'ten puro istedi ve o da bu davete icabet etmek zorunda hissetti kendini. Beni odamıza götürdükten ve ekstra anahtarı verdikten sonra sessizce uzaklaştı.

Yatak odası, salon ve yemek alanlarından bile daha güzeldi. Maun mobilyalar ve yaldızlı tablolar krem ve altın rengi duvarları destekliyordu. Odanın ortasını kaplayan tek kişilik yatak, brokar yorgan, işlemeli çarşaf ve göz alıcı bir manzaranın üzerinde kabarık, beyaz bulutlar gibi duran yastıklarla tamamlanmıştı. İçimi çektim ve Lillian'ın bana gece kıyafeti olarak ne aldığını fark etmeden önce mücevherlerimi, sonra da elbisemi çıkardım. Eğer önceki alışverişlerinin skandal olduğunu düşündüysem, bu başka bir dünyadan geliyordu.

Şeffaf, dantel süslemeli sabahlığı elime aldım ve kaşlarımı çattım. Kıvrımlarından Lillian'ın geniş yazısıyla yazılmış küçük bir not sarkıyordu. *Şimdi öpüşün ve barışın*, diyordu, ama "öpüşmek" çok daha kaba bir kelimeydi.

Yeni günlük elbisemi giydim ve yatağa girdim. Okyanus günün fırtınasıyla kabarıyor, beni tereyağı yumuşaklığındaki çarşafın içinde sallıyordu. Geminin yan tarafında kırılan ritmik dalgalar dışında her yer mutluluk verici bir şekilde karanlık ve sessizdi. Burası güvenliydi. Neredeyse bir haftadır boğazımda bir el ile uyanma korkusu olmadan uyuyacağım ilk uykuydu. Ama gözlerimi her kapattığımda Jack'in anısına geri dönüyordum. Yüzüne gelen acı darbeleri ve derisini yalayan ateşin sıcaklığını hissettim. Sonra o gücü. O çiğ, acımasız zehir,

nasıl içten dışa doğru kemirdiğini ve bu duyguya nasıl acımasızca saygı duyduğunu.

Yağmur gece yarısından sonra durdu. İpek terlikler giydim.

Üst güverte sessiz ve karanlıktı. Herkes ya derin bir uykuya dalmış ya da kötü alışkanlıklarını sürdürürken soğuktan korunmak için içeride kalmıştı. Tek insan, güvertedeki şezlongları gece için bağlayan genç bir mürettebattı. Bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu ve servis merdivenlerinden aşağı indi.

Parmaklıklara yaslandım. Kalın bulut tabakası kabarık gri kümeler halinde dağıldı. Azalan kambur ayın üzerinde sürüklenerek güverteyi zifiri karanlığa daldırıp çıkarıyorlardı. Şehir ışıkları olmadan, yıldızlar geniş, açık gökyüzünde parlak diziler halinde titriyordu. Kasım ayının amansız esintisi yüzünden havanın soğuk olduğunu söyleyebilirdim ama yeni halim bu soğukluğu azaltıyordu.

Elmasa tekrar dokundum. Düşünmeye fırsat bulamadan zinciri boynumdan koparıp küpeştenin üzerinden sarkıttım. Ay yeniden ortaya çıktı ve onlarca metre aşağıda çalkalanan siyah suyu aydınlattı. Ama parmaklarımın açılmasını emretsem bile kıpırdamadım.

Yeterince görmüştüm. Ya da daha fazlasını görmek için iştahım kalmamıştı, emin değildim. Her şeyi anlamlandırmak için çok fazla çelişkili duygu vardı. Estheria neden bu anıların bilmem için hayati önem taşıdığını düşünüyordu? *Jaevidan'a güvenmemi söylemişti* ama bu görüler beni pek ikna etmiyordu.

Aksine, beni dehşete düşürdüler.

Biraz zarafet gerektiğini fark ettim. Bunlar bir adamın değil, yalnız ve acı çeken bir çocuğun anılarıydı. Aynı anda hem bir insan kızına hayranlık duyan hem de ona göz diken bir çocuk. Onu ya da onun neye ihtiyacı olduğunu anlamayan bir çocuk. On üç yaşındaki bir çocuğun kafasından daha fazlasını bekleyemezdim ama yine de kabul etmem gereken başka şeyler de vardı. Sadece güce olan aşkı değil, *acı* da. Ölüm ve yıkımın coşkusu. Ve onu kim suçlayabilirdi ki -zalimlikten başka pek bir şey bilmeyen bu korkmuş çocuğu? Ama Violet

Bir kez daha doğru. Sidhe bizim gibi hissetmiyordu. Bizim gibi değillerdi. Kötülükten zevk alırlar, felaket ve yıkımı yüceltirlerdi. Jack'in o zamanlar bildiği tek şey bu olabilirdi ama gerçekten değişmiş miydi, yoksa insan gibi görünmekte daha mı iyiydi?

Hayır demek istedim, hiç değişmemişti. Hâlâ şiddete başvuruyor, durum onu kıskırttığında gözlerinde hâlâ acımasız bir parıltı belirliyordu. Hâlâ düşünmeden ve merhamet göstermeden hareket ediyordu, hem de sık sık.

Ama Lillian ve Will'i kurtarmıştı. Tommy'ye güvenmemesine rağmen onu -en azından şimdilik- yalnız bıraktı. Tanıdığım en nazik ve kibar ruhlardan biri olan Arthur tarafından çok seviliyordu. Sinemaya gitmeyi, mektup yazmayı... yatakta saçlarını taramayı ve sabaha kadar ne kadar güzel olduğunu fısıldamayı seviyordu.

Bir keresinde bana zor zamanların bizi tanımladığını, o anlarda verdiğimiz kararların bize gerçekte kim olduğumuzu gösterdiğini söylemişti. Ama ben Jack'in kim olduğuna karar veremedim.

Yavaşça elimi raydan çektim. Görmek istemesem de cevaplar anılarımdaydı.

Güverteden takırtılar geliyordu. Başka bir bulut azıcık ay ışığını engellediği için lanet okuyarak donakaldım. Zincir şakırtıları ve büyük bir su sıçraması bunu izledi.

Biri denize mi düştü? Hava karanlıktı ve güverte yağmurdan kayganlaşmaya devam ediyordu. Kaburgalarımın arkasında panik ateşi yandı. Elbette gözcülerden biri birinin denize düşüp düşmediğini görebilirdi ama hava gölge gibi karanlıktı ve onlar da tüneklerinin tepesindeydiler. Güverte tamamen boştu. Birinin yardıma ihtiyacı olup olmadığını bilebilecek tek kişi bendim.

Küpeşteye tutunarak hızla güverteden aşağı indim ve gözlerimi aşağıdaki okyanusa diktim. Artık karanlıkta çok daha iyi görebiliyor olsam da, aşağıda bir şey olup olmadığını anlamak imkânsızdı. Birini çağırmalı mıydım? Belki-

Karanlıktan ince, tıslayan bir ses yükseldi.

Elim kalçama gitti ama hançerimi bu yeni elbisenin altına saklamayı unutmuştum. Güvende olacağını düşünmüştüm.

Jack

buranın güvenli olduğunu söyledi. Aptal, aptal, aptal.

Geri çekildim, ay yeniden ortaya çıktıığında daha rahat nefes aldım. O her neyse gitmiş gibiydi, sonra zincirler şangırdadı ve kaygan korkulukta bir el belirdi.

Bogoralıların canı cehenneme, birileri gerçekten aşırıya kaçmıştı. İleri atıldım, hatamı çok geç fark ettim. Bu ele, daha önce hiç görmediğim bir yaratığa ait ikinci bir el daha eklenmişti. Balçık kaplı, koyu renkli, perdeli parmakları ince, sivri pençelerle çevriliydi. Ön kollarını kaplayan pullar gümüş ayın altında parlıyordu.

Yaratık kendini güverteye atarken titreyerek geri adım attım. Pullu bacakları yere çarpan yüzgeçlerle son buluyordu. Pürüzsüz, kel kafasının her iki yanında narin yüzgeçler parlıyordu ve derinliksiz siyah gözler güvertede sinmiş beni buldu. Gülümsedi ya da ona yakın bir şey yaptı, uzun tırtıklı dişlerini gösterdi.

"Leydi Kader," diye tısladı yaratık, uzun ve törensel bir selam verdi.

Kalbim tekledi. Daha fazla olup olmadıklarını anlamak için başımı çevirdim ama yaratık tek başına gelmişti.

"Korkma," diye nefes aldı peri. Sesi tuhaftı, boğazının arkasından gelen tiz bir fısıltıydı. "Sadece sana bir mesaj iletmek istiyorum."

"Siz kimsiniz?" "Nesin *sen?*" diye sordum, kabalık etmiş olabileceğime karar vererek.

"Bana Grillow derler, Denizaltı'nın koruyucu habercisi." Bir kez daha aşırı hevesli bir şekilde eğildi. "Efendilerim adına, gelgitlerin elçisi olarak geldim. Bir Kader Leydisi sularımızı ziyaret etmeyi seçtiği için en büyük minnettarlıklarını sunmak istiyorlar."

Ne kadar korkunç. Tedirginlikle okyanusa baktım. "Efendileriniz mi?"

"Evet, Atlantik'in büyük Kraliçeleri Tarelus ve Syruna'nın kendileri." Sanki alkış bekliyormuş gibi durakladı.

Bu lanet olası Fae'ler ve onların gülünç gururları. "Gerçekten mi, büyük ve asil kraliçeler? Ne büyük bir onur."

Memnun olan Grillow'un ağzı bir başka korkunç sırıtışla gerildi. "Bu bir onurdur. Bu gemi kurban edilmek üzere işaretlenmişti ama bu geminin kimleri taşıdığını anlayan büyük kraliçelerim onu batırmayı reddettiler. Umarım bu kurbanı hoş bulursunuz."

"Evet, evet, çok hoş," diye kekeledim. "Hayır, hoş değil. Bunun için daha iyi bir kelime kullanmalıyım. Onların cömertliği beni gerçekten etkiledi."

"Denizaltı'nın gururunu okşuyorsunuz, Leydi Kader. Şimdi de efendilerim adına mesajımı iletiyorum. Ahem." Boğazlarını gıcırtılı bir öksürükle temizlediler. "Bakire Kader'i kudretli okyanusumuza büyük bir zaferle kabul ediyoruz. Gelgitler onu yatıştırsın, tuz dilini süslesin ve sular gemisini hoş limanlara götürsün. En içten saygılarımızla, kendisinden gelecek yıllarda kutsama ve iyi talih diliyoruz. Kutlu olsun."

Tanrı aşkına! "Tabii ki. Onlar benim en yüksek kutsamalarımın sahipleri."

"Oh, kutsanmış kader. Oh, şanslı olan." Grillow dizlerinin üzerine çöktü, perdeli elleri ayaklarımı okşuyordu. "Size nasıl teşekkür edebiliriz?"

"Teşekkürü gerek yok," diye mırıldandım, yavaşça ellerinden kurtuldum. "Eğer hepsi buysa ..."

"Ah, ama bir şey daha var." Tuhaf bir et parçasını, zarif vücuduna takılı bir keseyi karıştırdı ve altın bir para çıkardı. "Lütfen size bizzat Whydah Gally'nin kasasından bahşedilen bu ikramı kabul edin."

Grillow'un perdeli eli sikkenin etrafında titredi. Gerçekten kabul etmek istemiyordum ama kraliçeleri küçümsemenin, hediyeden sızan büyüden çok daha kötü olacağından korkuyordum.

"Teşekkür ederim," dedim ve fikrimi değiştiremeden balçık kaplı parayı kaptım.

Ayak sesleri güverteye çok yakındı.

Grillow eğildi. "İsimlerimiz senin vahşî mumundan titresin. Tekrar görüşene dek."

"Bekle! Mumdan haberin var mı?"

Artık çok geçti. O şey her neyse korkulukların üzerinden atladı ve denize düştü.

Jack karanlıktan çıktı, ellerini paltosunun içine sokmuştu. Bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Sesler duyduğumu sandım."

Konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde omuz silktim ve korkuluktaki yerime geri döndüm.

"Paltonu getirdim."

Teklif edilen giysilere yan gözle baktım. "Teşekkür ederim ama ben iyiyim."

"Evet ama Kasım ayındayız ve denizdeyiz. İnsan kadınları şimdiye kadar iliklerine kadar üşümüş olmalı." İzin beklemeden paltosunu omuzlarıma bıraktı. "Korumamız gereken bir imajımız olduğunu unutamazsın."

Kumaşın her iki yanını kavradım ve boynuma doğru çektim. "Özür dilerim, daha dikkatli olacağım."

Yanımda geziniyordu. Kaçınılmaz olarak onunla konuşmam gerekecekti. Bu lanet olası teknede en az altı günümüz daha vardı, ortak yatak odasından bahsetmiyorum bile. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

"Mektubu okudun mu?" diye sordu.

"Marzipan," diye mırıldandım.

Dudakları köşeden kalktı. "Ee, boktan mıydı?"

Hayır, en kötüsü de buydu. Ona ne kadar kızmak istesem de, onu ne kadar kınamak istesem de, bunu o kadar zorlaştırdı ki.

"Onu sevdim, seveceğimi biliyordun. Ama ben hala-"

Sana ihtiyacım var. Senden nefret ediyorum. Seni istiyorum. Seni suçluyorum.

"Sana güvenmiyorum," dedim. "Ve dürüst olmak gerekirse, hiç güvenebilir miyim bilmiyorum."

"Sana yeminden bahsetmiştim-"

Başımı salladım. "Mesele paralel bağ değil. Her şeyle ilgili." İmkânsız anlardaki tüm o zor kararlar. Onun seçtikleri.

Esinti paltolarımızı tuttu ve tuzlu su yüzümüze sıçradı. Dalgaların altında bir şeylerin dinlendiğine dair belli belirsiz bir fikrim vardı ama bu konuda yapılabilecek çok şey olduğundan şüpheliydim.

"Annwyl-"

"Annwyl öldü, Jack." İrkildi ama cevap vermedi. "Nasıl ya da ne zaman bilmiyorum ama artık burada değil. Galler'de tanıştığın o küçük kız olduğumu düşündüğünü biliyorum ama değilim."

Alt dudağını ısırdı ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Aranızdaki farklar sadece et derinliğinde," dedi, her kelimeyi dikkatle telaffuz ederek. Bu yemin işaretiydi - sözde başka bir hayatta ondan almasını istediğim yemin.

"Bu doğru değil." Konuşmam uzadıkça beni rahatsız eden başka bir şeyin daha farkına vardım. "Benimle ilgili hatırladığın şeyler, Jack... bunlar ben değilim. Paris'teyken bir şeyler hissetmek istedim ama hiçbir şey yoktu. O dili bildiğime ya da o yeri ziyaret ettiğime dair hiçbir fikrim yoktu. O parçalarım ya ölüp gitti ya da o kadar sıkı kilitlendi ki bir önemi kalmadı. Bana seçimlerimizin bize gerçekte kim olduğumuzu gösterdiğini söyledin, ama ben ne kendime ait ne de o hayatlara dair hiçbir şey hatırlıyorum. Senin anıların bile senin bakış açısından, benim değil." Onunla aynı seviyeye geldim. "Benim adım Adeline Ruth Colton. 1906 yılında doğdum ve Georgia'da bir çiftlikte büyüdüm. Bir erkek kardeşim var ve bale yapıyorum. Beni ben yapan yaklaşık yirmi bir yıllık seçimlerim oldu ve bunların hiçbirisi Annwyl'in, bir düşesin ya da bir başkasınıninkiyle aynı olamaz."

Bana bakmayı reddederek başını salladı. "Anlıyorum."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "İstedığinin bu olmadığını biliyorum ama kim olduğumu yeni anlamaya başladım. Kendi kararlarımı vermeye ve kendi sesimi bulmaya başladım ve bana yapabileceğimi gösterdiğin için sana ve tüm arkadaşlarımıza minnettarım, ama senin için olmadığım bir şey olamam. Birlikte yeni anılar inşa edeceğin birini hak ediyorsun, ben de öyle."

Sesi alçak ve hüzünlü bir şekilde karanlığa karıştı. "Bu doğru değil."

"Söyleyemezsin-"

"Bu tam da benim istediğim şeydi," dedi. "Tek istediğim senin mutlu olmandı. Hiç sahip olamadığın hayatı yaşama fırsatına sahip olman. Söz veriyorum."

Her nasılsa, bahsettiği hayatın bu hayat olmadığını biliyordum. "Ona ne oldu? Annwyl'e?"

"Önemli değil. Dediğin gibi, hepsi geçmişte kaldı. Benim geçmişimde," diye ekledi. "O yüzden nasıl bir hayat istiyorsan öyle yaşa, Addie. Artık sonsuza dek senin olacak."

"Sen içinde olmasan bile mi?"

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "O ne isterse." "Pazarlığımız ..." Ben başladım.

"Tamamlandı," dedi. "Morrigan'ı bulmama yardım ettin ve Lonca'ya getirildin. Sihirli bir şekilde konuşursak, artık birbirimize hiçbir şey borçlu değiliz."

İşte bu kadar. Beni özgür bıraktı.

Onu anlamıyordum ama belki de bu kötü bir şey değildi. Son birkaç günümü gerçekleri ve bilgileri gözden geçirerek, olayları iyi ve kötü olarak küçük kutulara yerleştirerek geçirdim. Evet ya da hayır. Güvenilir ya da değil. Ama artık onun anılarına ve gerçeğe sahiptim. En azından bir kısmı.

"Babd ve Nemain hâlâ yaşıyor," dedim yavaşça. "Ve Violet ile birlikte hâlâ bir Morrigan oluşturuyoruz. Lonca artık yok ve ayrıca ben bir druid olmadım. Ben bu oldum."

Başını salladı, yüzünde umutlu bir ifade vardı.

"Dünyayı onlardan kurtarmak istiyorum Jack. Ben de seninle aynı şeyi istiyorum, insanların güvende olmasını. Ve hala bilmediğim çok şey var, özellikle de kendim hakkında. Bu işe seninle başladım, o yüzden bu şekilde bitirelim. Ama belki bu sefer arkadaş olarak."

"Bununla yaşayabilirim," dedi.

Ama kararlı olmak istedim. Anladığından emin olmak istedim. "Ciddiyim Jack. Artık sır ve yalan yok, arkamdan iş çevirmek yok. Artık tamamlanmamış bir paralelimiz yok, bu yüzden zorlayacak bir şey yok.

. . . her zaman daha fazla. Ben senin kız arkadaşın ya da karın değilim, ama

Senin ortağın olmayı denemek isterim. Ama sadece bana bu sözleri verebilirsen."

Kaşlarını kaldırdı. "Başka bir yemin işareti mi istiyorsun?"

"Yemin işareti yok. Sadece sözüne ihtiyacım var. Ve büyü, casusluk ya da başka bir şey tehdidi olmadan sözünü tutmana. Bana olan kırılğan güvenini gerçekten yeniden inşa etmek istiyorsan, böyle başlamalısın."

Sırıttı ve kolunu omuzlarıma doladı. Açıklayamadığım bir şekilde *doğru* hissettirdi. "Benden her zaman büyük beklentilerin var, değil mi?"

"Sadece küçük, aptalca umutlu bir parçam onları yerine getirebileceğine inandığı için."

"Belki öyle, ama elimden gelen her şeyi yapacağım. Yemin ederim. Gerçi şimdilik biraz dinselsek iyi olacak. Yarın su aeroibiği ve çay partileriyle dolu uzun bir gün geçireceğimiz konusunda önceden uyarıldım."

Bitmek bilmeyen çalkantılı günlerin ardından doğru kararı verdiğimi biliyordum. Geçmiş geçmişti ve gelecek kasvetliydi ama en güzel anlarımın çoğu Jack'in yanındaydı. Kendimle ve onunla ilgili öğrenmem gereken çok şey vardı ama bunu yapmak için ondan tamamen vazgeçmem gerekmiyordu. İkisine de sahip olabilirdim. Ona hâlâ güvenmiyordum, onu affetmemiştim ve bir parçam derisinin altında yatan şeyden dehşete düşmüştü. Ama şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Biz de yatak odamıza döndük ve bir centilmen gibi Jack sözü aldı. Ertesi gün uykulu gözlerle uyandık ve tüm salonla arkadaş olan nevroitik Lillian'a katıldık. Günler yavaş yavaş geçti, sonra bunu küçük bir tatil olarak düşünmeye başladığımda biraz fazla hızlı geçti. Paris'te geride bıraktığımız harabeden ve New York'ta bizi bekleyen tüm kaostan bir mola.

Daha iyi bilmeliydim.

New York Limanı'na yanaştığımızda içimde bir hayal kırıklığı belirdi. Özgürlük Heykeli alçak sonbahar güneşinin altında parlıyordu ve yolcular etrafımızda heyecanla konuşuyordu. Yola çıktığımız an, doğruca

otele geri döndü. Will'in geçici görevlerinden alınması gerekiyordu ve yapılacak çok şey vardı. İçki kaçakçılığı işine devam edilmesi, insanların sorgulanması, Tommy'yi Şövalyelerden saklamak için bir plan yapılması ve kız kardeşlerle savaşmak için yeni bir plan yapılması gerekiyordu.

Az sayıdaki eşyalarımızı topladık ve lobideki diğerlerine katıldık. Gemi yanaşırken sarsıldı, mürettebat yolcuların inmesine izin vermeden önce ileri geri koşturdu. Jack eşyalarımızla öne çıktı ama kaptan aceleyle merdivenlerden inerek arkamızdan seslendi.

"Bay Warren! Bir dakika lütfen."

Jack kaşlarını çattı. Tommy ve Lillian çoktan önden gitmişlerdi. Violet ve Arthur geride kalıp kalabalığın arasına karışarak gösteriye göz kulak oldular.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Özür dilerim, bir dakika." Kaptan sırtı ama sırtışının köşeleri gergindi. "Evraklarınızı gözden geçiriyordum ve-şey, bir ... vardı."

Jack iç çekti. Derinden. "Çıkar ağzındaki baklayı dostum."

"Özür dilerim. Sadece bir dakikanızı alacağım." Üniformasının içine uzandı ve bana gülümsedi. "Peki bu kim?"

"Yolcularınızdan biri. Sorun neydi?" Arkasından Violet ve Arthur'a işaret ederek yollarına devam etmelerini istedi.

"Pekâlâ, evraklarınız. Sadece bir iki şeyi teyit etmek istedim." Hiçbir anlam ifade etmeyen bir tutarsızlık hakkında saçmaladı. Gemi etrafımızdan çekilirken Jack de ona karşılık verdi. Birkaç dakika içinde geriye kalan tek yolcular bizdik.

Kaptanın alnı ter içinde kaldı. "Ah, şimdi anlıyorum. Benim hatam, Bay Warren. Umarım yolculuğunuzdan keyif almışsınızdır."

"Elbette." Kolumu tuttu ve çıkışa doğru yola çıktık. "Bu da neydi şimdi?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Delikanlı bu iş için çok yaşlandı."

İskeleye adımımızı attığımız anda sorunu fark ettim.

Altı polis rıhtımda bekliyordu, silahlarını bize doğrultmuşlardı. "Eller havaya!"

Jack bana yan gözle baktı, sonra kollarını yavaşça başının üzerine kaldırdı. "Beyler, bunun neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim?"

İki kişi öne atıldı ve onu kelepçeledi. Yüzbaşı rıhtımdan, "Jack Warren, yasal gözaltından kaçma, adaleti engelleme ve cinayet suçlarından tutuklusun," dedi.

FIFTEEN

ADELINE

"TEK YAPMANIZ GEREKEN içeri girip yüzünüzü göstermek. Senin için bile çuvallamak imkansız."

Violet ve ben, o sigarasını bitirirken kaldırımda durduk. Arkamda Manhattan şehir merkezindeki polis karakolu vardı. Çılgınca aramalar ve Jack ile Violet'in özel avukatı Bay Theodore King'le hızlı bir tanışma faslından sonra -bir insan ve dürüst olmak gerekirse bir tür diken- yıkandım, giyindim ve buraya "sessiz durmam ve güzel görünmem" için gönderildim. Talimatlar doğrudan Bay King'in masasından.

"Neden hapishaneden kaçtı ki?" Tısladım, yaklaşan memurlardan hiçbirinin duyamayacağı şekilde eğildim.

"Hapisten *kaçmadı*. Hapishanedeydi. Arada çok büyük fark var. Bazı koşullar binanın yanmasına neden oldu, o da fırsattan istifade kaçtı." Yüzüme bir duman bulutu üfledi. "Ve bildiğiniz kadarıyla, ki bu *hiçbir şey değil*, o günü alışveriş yaparak geçirmiş, seyahatiniz için toparlanmak üzere dairenize dönmüş ve Fransa'ya giden bir yolcu gemisine binmiştiniz."

"Ya bileti isterlerse?"

"Sanki havadan bir şey yaratamazmışız gibi davranıyorsun." Sigarasını kaldırırma fırlattı ve kolunu benimkine doladı. "Ve kıpırdanmayı kes. Bu seni aptal gibi gösteriyor."

Ona ters ters baktım, sonra binaya girerken yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "İsim?" diye sordu tarih öncesi bir sekreter.

"Bayan Adeline Ruth Colton. Jack Warren için geldim."

Kafasını kaldırdı, gözleri tel gözlüklerin üzerinden kısılmıştı. "Bana bir dakika müsaade edin."

Violet'e bir bakış attım, o da bana "*sana söyleneni yap yoksa seni yavaş yavaş öldürürüm*" e yakın bir şey söyleyerek karşılık verdi.

Ağzımı fermuarla kapatıp anahtarı fırlatıyormuş gibi yaptım.

Sekreter geri döndü ve beni arka tarafa götürdü. Birkaç hücre bloğunun ve beni biraz fazla yavaş bir şekilde aşağı yukarı süzen memurların yanından geçtik. Lillian beni şık göstermek için biraz abartmıştı. Başka bir kapıdan geçtik, puro dumanı ve şamatalı kahkahalarla karşılaştık.

"Şaka yapıyorsun," dedi biri kahkahalarla gürleyerek. Jack'in sesi. "İstesem de uyduramazdım."

Rahatsız edici sesin geldiği yere vardığımızda, üç polis tahta sandalyelere uzanmış, bir hücrenin etrafında yarım daire oluşturmuşlardı. Yasakların prensi o hücrede oturuyordu, dizlerinin üzerinde öne doğru eğilmiş, kolları parmaklıklardan dışarı sarkmış, parmak uçlarından bir puro sarkıyordu.

Bu adamın şeytan olduğuna yemin etmiştim.

"Ah, işte buradasın, sevgilim." Hepsi başını kaldırıp baktı, birinin gelişine hafifçe şaşırmışlardı. Belli ki zorlama. Jack'in yanında rahat etmeleri için birazcık.

Onlara ağırbaşlı Güneyli gülümsememi verdim. "Gördüğünüz gibi hayattayım ve iyiyim."

"Kesinlikle yapabilirim, hanımefendi," dedi üçünün en küçüğü, o an için fazla takdîr bir ifadeyle. Arkalarında, Jack'in gözü

seğirdi.

Yaşlı bir memur ayağa kalktı ve elini uzattı. "Memur Addams, bunu sorduğum için üzgünüm ama bazı teyitlere ihtiyacımız var."

"Benim için bir zevk. Adeline Colton." Cüzdanımdan bir avuç kâğıt çıkardım. "İçinde doğum belgemi ve Bay Warren'la benim bir haber kupürümü bulacaksınız."

Doğum belgesi sahteydi, en son bildiğim kadarıyla Babd ve Nemain gerçek belgemi ele geçirmişlerdi. Ama gazete kupürü öyle değildi. Jack ve benim birkaç ay önce balede çekilmiş bir fotoğrafımızı içeriyordu. Tommy'nin beni tanıdığı gazete.

"Dediğim gibi, hayatta ve iyi durumda."

Memur Addams bir çift okuma gözlüğü taktı ve varlığımın kanıtlarını taradı. Memnun olunca güldü. "Sanırım Bay Warren'ın sizi öldürmediğini kesin olarak söyleyebiliriz."

Jack arka planda sırıttı. "Korkarım bunun tadını alamıyorum."

Ona bir bakış attım, sonra da memura yalvardım. "Bu, bu pis işi arkamızda bırakabileceğimiz anlamına mı geliyor? FBI'daki bu adamın aklına böyle saçma bir fikir nasıl geldi bilmiyorum."

Violet yolda beni durumdan haberdar etti. Şövalyeler, Babd'ın pençesine düştüğüm gün otele baskın yapmışlar. İçki bulamamışlar - Jack'in hazırladığı yüce acil durum planları sayesinde - ama Jack'i gözaltında tutmak için bir bahaneye ihtiyaçları varmış. Resmi olarak kayıp olduğumdan, bahane bendim. Ajan Rodney tarafından üretilen mahkeme belgelerine göre, benim sözde cinayetim. Gerçek olan.

Hapishaneden kaçış başka bir hikâyeydi ama Jack'in bunun için bir planı olduğundan emindim.

"Ortada bir cinayet ve kaçak mal olmadığına göre, Bay Warren'ın yasal olarak gözaltına alınmadığını söyleyebilirim. Yine de, mahkemeler

hapishaneden ayrılmasını sorun edebilir. Özellikle de birkaç günlüğüne ülke dışında olduğu için."

Bu Jack'i korkuttuysa da belli etmedi. Bir haftadan kısa bir süre içinde Fransa'ya gidiş-dönüş yolculuğunu nasıl açıklayacağını merak ederek terlemeye başlamıştım bile. Yerel mahkemelerin druid kanallarını ve gölgelemeyi bildiğinden şüpheliydim.

"Eğer herhangi bir suç işlemediyse, o zaman anlamıyorum _."

"Sevgilim, kendini çok fazla endişelendirme. Bu iyi adamlar sadece işlerini yapıyorlar, ama yakında her şey açıklığa kavuşacak." Jack göz kırptı ama göz kırpmasının arkasında sert bir ifade vardı.

Violet'e göre, Şövalyeler bu öğleden sonra Chicago'ya gidiyorlarmış. Ajan Rodney bu davayı kendi başına incelemek istiyordu. Her nasılsa hapishane yangınından ve Jack'in kontrolsüz öfkesinden kurtulmuştu. Onlarla daha önce de karşılaşmıştım ama yine de onlar hakkında aldığım tüm uyarılara sıkı sıkıya bağlı kaldım. Şövalyelerin gözetimine girenler asla çıkamadı.

Genç subay söze girdi. "Bu arada ona çok iyi bakıyoruz. Endişelenmene gerek yok, tatlım."

Elbette. Tommy savaş esiriyken, Almanlar ona da *iyi bakmışlardı*.

Memur Addams'a çok önemliymiş gibi davranarak eğilmesini işaret ettim. Jack bana sorgulayan bir bakış fırlattı ama bağ aracılığıyla bunu bana bırakmasını işaret ettim.

"Bak, dürüst olmam gerek."

Memur Addams diğer iki polise baktı, artık mizahi bir havası yoktu. "Devam edin."

"Özür dilerim, sadece çok ..." Titrek bir kahkaha atarak ellerimi havada salladım. "Görüyorsunuz, gerçekte olan şeydu. Eminim Bay Warren'la birbirimizi çok sevdiğimizi artık biliyorsunuzdur."

Gözlerini kırptırdı. "Haberdar edildim."

"Ve bütün bu güzel geziyi planlamıştı çünkü ..." Sesimi alçaltarak eğildim. "Görüyorsunuz, bana bir yüzük vermeyi planlıyordu."

Memur başını salladı. "Anlıyorum."

"Ve size söyleyeyim, otelde olan tüm bu şeyler? Hiçbir fikrim yoktu. Kardeşimle evdeydim, seyahatimiz için eşyalarımı topluyordum. Ve başka ne var biliyor musunuz? Bay Warren'ın telefon etmesine bile izin vermediler çünkü sizi temin ederim ki telefon bana gelecekti. Ama o gemiye tek başıma bindim ve yola çıktığımız anda ekildiğime ikna oldum. Bunu hayal edebiliyor musunuz? Parasız, erkeksiz ve eve dönüş yolu olmadan Fransa'ya giden bir gemiye atladığımı?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bunu söyleyemem hanımefendi."

"Kendimi - dilimi mazur görün ama - lanet bir aptal gibi hissettim." Gözlerimden yaşlar gelene kadar kendimi çimdikledim. Memurların arkasında Jack sırttı. "Tabii ki Bay Warren bütün bunları biliyordu. Ayrıca hiçbir suç işlemediğini de biliyordu, bu yüzden hapislane yandığında, her ilgili beyefendinin yapacağını yaptı - beni bulmak için hemen gitti. Onu mümkün olduğunca hızlı bir şekilde oraya götürmek için özel bir kiralamaya yarım servet ödedi. Çok rahatlamıştım ama olanları anlattığı anda başının büyük bir belada olduğunu anladım. Tüm yolculuğu iptal ettik ve eve alabildiğimiz ilk bileti aldık. Sadece talihsizliği açıklayabileceğimizi düşünmüştüm ama sonra rıhtımda silahlı adamlar belirdi ve ..." Yanağımdan yeni bir damla gözyaşı süzüldü. Memur Addams sıkıntıyla bir mendil bulmaya çalıştı. Jack arka planda sessizce gülüyordu.

"Oh, teşekkür ederim." Aptal bir kız gibi gülümseyerek gözlerimi sildim. "Bunun için özür dilerim. Her şey çok stresliydi. Ama dönüş yolu boyunca Jack sürekli polisle her şeyi açıklığa kavuşturacağını, birkaç saatten fazla sürmeyeceğini, sonra da telafi etmek için bize Waldorf Astoria'da bir akşam yemeği ayarlayacağını söyledi. Bunun çok aptalca olduğunu kabul ediyorum ama aşık bir adamı suçlayamazsınız, değil mi? Ve o saçma FBI adamı buraya geldiğinde hikaye değişmeyecek. Tanrı aşkına, benim öldürüldüğümü düşündü. Fransa'daydım!"

Memur Addams başını salladı. "Anlıyorum hanımefendi, ama-"

"Ve söylemeyi unuttum ama kardeşim Thomas Colton - aslında bir savaş kahramanıdır, Almanlara karşı 77. Birlikte görev yaptı- kendisi de FBI'da, Bay Warren'ı tutuklayan aynı birimde. Tüm bu hikayeyi biliyor ve şu anda gelip evrakları imzalamaktan mutluluk duyacaktır. Ajan Colton hemen sokağın başındayken neden Chicago'dan buraya kadar gelip diğer ajanın zamanını boşa harcayalım ki?"

Memur Addams kıpırdandı. "Şey-"

"Tanrı'dan korkan her kadının hayatındaki en mutlu gün benim için mahvoldu." Yeni bir gözyaşının dökülmesine izin verdim. "İyi, namuslu bir beyefendiye benziyorsun. Bunu iki kez mahvetmenin sorumlusu olmak istemezsin, değil mi?"

"NEDEN AVUKATA ÖDEME YAPTIĞIMI HATIRLATIR MISINIZ?" Jack sekreterden eşyalarını aldı ve sekreterin yüzünü kızartan bir gülümseme attı. Onu merdivenlerden aşağı çektim.

"Beni aşar ama biri fikrini değiştirmeden önce buradan defolup gidelim."

Jack kolunu benimkine doladı. Kör edici güneş yukarıdan vuruyor, gölgelerimizi kaldırım boyunca uzatıyordu. Violet diğer herkesle buluşacağımız otele gitmek üzere yola çıkmıştı bile. Geri döner dönmez, Tommy ve Jack söz verilen evrakları doldurmak için hızlıca geri dönecek, sonra da herhangi bir kötü karakter gelmeden önce dışarı çıkacaktı.

Biz iki adım atmadan biri yaklaştı. Adam uzun boylu ve dağınık saçlıydı, ince bedeni tüvit bir takım elbisenin içinde yüzüyordu. Boynunda bir fotoğraf makinesi asılıydı ve ön cebinden bir not defteri çıkmıştı.

Jack'i gördüğünde iki kez baktı. "Bay Warren, iyi bir öğleden sonra geçiriyor musunuz?"

Jack onu iterek, "Harika," dedi. "Seni karakola getiren nedir?"

"Bir şey yok. Bir yanlış anlaşılma oldu ve şimdi çözüldü." Jack beni öne doğru çekti ama bir ses isimlerimizi haykırdı.

Memur Addams elindeki kâğıtları havada sallayarak merdivenlerden aşağı koştu. "Bay Warren, Bayan Colton. Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz ama gitmeden önce imzalanması gereken son bir şey var."

Jack iç çekti ve memurla yarı yolda buluştu. Muhabir bana döndü. "Bir yanlış anlaşılma mı?"

"Bay Warren'ın dediği gibi."

"Sizce Bay Warren sık sık 'yanlış anlamalar' yaşıyor mu?"

"Hayır."

Jack okumadan kâğıda bir göz attı.

"Sizin gibi genç bir hanımın onunla buraya kadar gelmesi ilginç."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Jack koşarak yanıma geldi ve muhabire sinirli bir bakış fırlattı. Memur Addams merdivenlerden el salladı. "Teşekkür ederim. Umarım gecenizden keyif alırsınız ve ilk tebrik eden ben olayım. İkiniz iyi bir çift oldunuz."

Ürperdim. Muhabir neşeyle titredi. "Tebrikler mi? Uzaktan düğün çanları mı çalıyor?"

"Yorum yok," diye mırıldandı Jack.

"Neden mutlu çiftin bir fotoğrafını çekmiyorum?"

"Sen-" Çok geç kalmıştım. Jack yarı yolda dönerken bir ampul kırıldı ve kameradan bir duman teli yükseldi.

"Harika atış!" dedi muhabir.

"Geri çekil-"

Yola koyuldu, caddede neredeyse sekerek ilerlerken notlar karalıyordu.

"Peşinden gitmeli miyiz?" Ben sordum.

Jack başını salladı. "Bu işi Violet'a sonra hallettiririm. Şu anda daha acil meselelerimiz var."

Aynı fikirde değildim ama içimi bir huzursuzluk kapladı. Jack'le arkadaş olmaya karar vermemizin üzerinden daha bir hafta bile geçmemişken, nişanlandığımız haberinin manşetlere taşınmasına ihtiyacım yoktu. Olmayan bir nişan.

Sessiz bir sokak bulduk ve otele doğru gölgelendik.

Çalışma odası tıpkı hatırladığım gibiydi. Taşlar eski bir halının altında uzanıyordu ve bitki örtüsü her açık alanı doldurmuştu. Ocağında çok aşına olduğum ateş çıtırdıyor, sarmaşıklar kitap raflarının üzerinde koruyucu bir şekilde süzülüyordu. Derin bir nefes aldım, son aylarda evimin rahatlığının tadını çıkarıyordum. Burada yaşamaya devam edip etmeyeceğim konusunu henüz açmamıştık. İhtiyacım olursa diye Abstruse hâlâ vardı ama o odadan tamamen taşınmıştım. Her şey değişmeden önce, her geceyi Jack ile aynı yatağı paylaşarak geçiriyordum.

Violet'in Harold'la birlikte bir şezlonga uzanması dışında çalışma odası boştu.

"Herkes nerede?" Jack sordu.

Violet elini bana doğru sallayarak, "Tebrikler, işi berbat etmedin," dedi. "Lillian, Arthur'la birlikte dairesinden bir şey almaya gitti. Will biz isteyene kadar evde."

"Peki ya Tommy?" diye sordum. Omuz silkti.

Jack derin bir nefes alarak gözlerini kapadı. "Lütfen bana onun Lillian ve Arthur'la birlikte olduğunu söyle."

Son bildiğim kadarıyla, Lillian beni evinde misafir ettikten ve Violet'le birlikte hapishaneye gönderdikten sonra onunla kalmıştı. Hiçbir perinin yanından ayrılmaması gerekiyordu. "Belki de Will'i ziyarete gitmiştir," dedim.

"Belki de." Ama Jack'in sesi pek emin değil gibiydi.

"Ben Lillian ve Arthur'u kontrol edeceğim. Sen de Will'i kontrol et." "Addie, tek başına gitmemelisin."

O cümlesini bitirmeden ben gölgeye girmiştim. Arthur gelişigüzel oturma odasına girdiğimde sıçradı. Lillian bir masanın üzerine uzanmış, yüzünün önünde bir kiraz sallıyordu. "İkinizden biri kardeşimi gördü mü?"

Arthur ağzını açtı ama Lillian araya girdi. "Seni karakolda bekleyeceğini söyledi."

Kendime Lillian'ı ne kadar çok sevdiğimi ve onun duygularını incitirsem ne kadar kötü olacağımı hatırlattım. "Ve onun yalnız gitmesine izin mi verdin?"

"Israr etti ve Babd ile Nemain onun peşinde değil."

Bu oldukça tartışmalı bir konuydu ve zamanım yoktu. "Bir şey duyarsan bana haber ver."

Sonra polis karakolunu kontrol ettim ama Ajan Colton'ı gören ya da ondan haber alan olmamıştı. Sonra Will'in evine baktım; ne o ne de Jack oradaydı. Çalışma odasına döndüğümde Violet bana kimsenin henüz dönmediğini söyledi.

Lanet olsun.

Saçlarımı yoluyor, onun olabileceği makul bir yer hakkında beyin fırtınası yapıyordum. Tapınak Şövalyeleri'nin hücreleri ya da Hudson Nehri'nin dibi olmayan bir yerde.

Son çare olarak eski dairemizi denedim.

Haftalar önce boşaltılmıştı ama Lillian'ın tam karşısındaydı ve belki de geride bir şey bırakmıştı. Tuvalet aynasından içeri girdiğimde içimde bir rahatlama hissettim. Tommy'nin kokusu eski yatak odasından geliyordu.

İçeride, döşeme tahtalarını parçaladı. İrkildi, ben olduğumu anlayınca sakinleşti. "Güzel, başarmışsın. Fazla zamanımız yok."

Bön bön baktım. "Sen neden bahsediyorsun? Ve sen neden buradasın? Sana Lillian ya da Violet'le kalmanı söylemedim mi?"

Beni görmezden geldi, bir kalas daha sıyırırken yüzünden ter damlıyordu. "Hâlâ burada olmalı."

"Hala burada olması gereken ne?"

"Bu," dedi ve yerin altından bir çuval çıkardı. İçinde iki tabanca, beş yüz dolar ve üç küçük kutu demir mermi vardı.

"Gerçekten mi, Tommy?" Tersledim. "Bir sürü silahımız ve paramız var. Burada tek başına kendini riske atmana değmez."

"Hayır, Jack Warren'ın bir sürü silahı ve bir sürü parası var." Omuz kayışlarını taktı ve ateşli silahları yerleştirdi,

Ceketini giyyordu. Parayı dişlerinin arasında tutarak mırıldandı: "On beş dakika içinde bir tren kalkacak. Eğer hareket sihrini yapabilirsen, yetişebiliriz."

"Buna gölgeleme deniyor, peki hangi tren?" Sessizlik. Yüzüme bakması için onu döndürdüm. "Sana ne oldu böyle?"

"Buradan gidiyoruz."

Gözlerimi ona diktim. "Ne zamandan beri? Neden?"

O da bana baktı. Yavaşça, sanki hayati bir şeyi kaçırmışım gibi, "Bu planı beğenmeyeceğini biliyorum ama seni herkesten korumanın bir yolunu biliyorum. Haklısın. O Morrigan kadınlarından sonsuza dek kaçamayız ve sanırım Jack'in de durmayacağı açık. Bu yüzden Chicago'ya gidip her şeyin bitmesini bekleyeceğiz."

"Tüm bunların bitmesini mi bekliyorsun? Neyi beklemek?"

"Kız kardeşler, Jack, hepsi. Bundan sonrası kolay olacak."

"Tommy, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Sanki yeniden çocukmuşum ve bana büyük bir bilgelik vermeye hazırlanıyormuş gibi iki elini omuzlarıma koydu. "Şövalyeler onlara karşı çalıştığını bilmiyorlar. O gece tümüyle o fae'lerin bir illüzyonuydu, yani Şövalyelere göre ben hâlâ onların ajanlarından biriyim. Senin ne olduğunu da bilmiyorlar. Hiç kimse seni yüz yüze görmedi. Gazetelerdeki tek bir fotoğraf bile değiştiğini anlamaya yetmez. Bunun riskli olduğunu biliyorum ama o kız kardeşlerin Lonca'da ne kadar güçlü olduklarını gördük. Diğer büyülü yaratıklar ve Jack Warren bile onlarla savaşamadı. Ama Şövalyeler yapabilir, Addie. Bunu yüzyıllardır yapıyorlar. Ne olduğunu gizlediğin ve ben de bu maskaralığı biraz daha sürdürdüğüm sürece seni koruyacaklardır. Daha da iyisi, o kız kardeşleri avlamaya giderler ve bu arada Jack'i indirirler. Bir taşla iki kuş. Dışarısı güvenli olduğunda, tekrar kaçabiliriz."

Kan kulaklarımda uğuldadı. "Bu delilik."

"Gördüğüm kadarıyla çok fazla seçeneğimiz yok. Aynı anda hem kız kardeşlerden, hem Jack'ten hem de Şövalyelerden kaçamayız ya da onları alt edemeyiz. Bir şeylerin ortadan kaldırılması gerekiyor."

"Bunu çoktan hallettim. Jack ve ben artık aynı fikirdeyiz. O bir tehdit değil."

"Jack başka bir dünyadan gelen bir deli. Onu oyalamak için söylediğin saçmalıkların onu tatmin etmemesi ne kadar sürer sanıyorsun? Ve eğer çoktan aklına girdiyse, bu seni ondan uzaklaştırmak için fazlasıyla yeterli bir sebep."

Kıpkırmızı boğazıma tırmandı. "Aklıma mı girdin? *Bu* ne anlama geliyor?"

"Sana aptal demiyorum Ads. Aranızdaki şu bağdan bahsediyorum."

Elimi salladım. "Bağ konusunu unutun. Bu iş halledildi."

"Elbette öyle," diye mırıldandı, beni kapıya doğru geri iterek. "Lonca'dan önce ondan neden bu kadar korktuğunu tam olarak açıklıyor, sonra birkaç gün birlikte olduk ve aniden her şey yine tıkırında."

İki elimle kapıyı tutarak onun oturma odasına girmesini engelledim. "Sana söyledim, bunu hallettik. Ayrıca bu parlak planınızın onu nasıl yakalayacağından da emin değilim. Şövalyeler onu daha önce tutmayı başarmış değil."

"Bu sefer hapishane yangınında dışarı çıkmayacak, tamam mı? Şövalyeler onu polisin elinden almak için başka bir şey bulmuşlar, sonra da doğruca Chicago'ya gidecek. Artık bir sorun olmayacak." Beni iterek geçmeye çalıştı ama ben onu geri ittim.

"Tommy, sen neden bahsediyorsun?"

Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Bunun için vaktimiz yok."

"Tommy," diye fısıldadım, her heceden sıcaklık akıyordu. "Ne yaptın sen?"

"İşlerimi hallettim. Her zaman yaptığım gibi," dedi. "Dunkirk'te bir telgraf ofisi vardı. Biz Amerika'ya varmadan önce her şeyin ayarlanmış olması için siz iskelede otururken bir mesaj gönderdim. Ve şimdi hazırlar, hadi gidelim."

Gözlerimi kapattım, ona kadar saydım ve bir nefes verdim. "Thomas Colton, bana Fransa'dan eski ajansınızla bağlantı kurduğunuzu mu söylüyorsunuz? Tapınak Şövalyeleri'nin emriyle silah zoruyla gemiden indirildiğimizi mi?"

Sesi yumuşadı. "Hoşuna gitmediğini biliyorum ama yemin ederim seni tehlikeden uzak tutmanın en iyi yolu bu. Her şey çözülene kadar bir süre daha onlarla birlikte oynayabilirim ve senin ne olduğunu bilmelerinin hiçbir yolu yok. Sana daha önce söyledim ama seni yalnız yakalayamadım. Şu anda tüm bunlar sarsıcı olduğu için üzgünüm ama yakalamamız gereken bir tren var."

Beni iterek geçti. Döndüm ama çok geç fark ettim. Koku bana bir anda çarptı, her şeyi tüketti. Yağmur ve zakkum.

Jack duvara yaslanmıştı, şapkasının altından gözleri parlıyordu, elleri ceketinin ceplerindeydi.

Sesim cızırtılı cızırtılı geliyordu. "Jack . . ."

Öne doğru yürüdü ve Tommy'yi boğazından yakaladı. "Merak etme, sevgilim. Sadece sohbet etmek istiyorum."

Gözden kayboldular.

SIXTEEN

ADELINE

Tam zamanında JACK'in kolunu yakaladım.

Gölge etrafımızda dalgalanıyordu, karanlık ve acımasız. Bunu daha önce hiç denememiştim, hoş karşılanmadığım bir yolculuk için peşime takılmışım. Nereye gittiğimizi bilmenin hiçbir yolu yoktu. Ve bana söylendiğine göre, gölgeye kim girirse yerini de o belirliyordu.

Parmaklarım buz gibi sisin içinde kayıyordu ama artık tehlikeli bir soğukluk hissetmiyordum, sanki sıvı karanlık ciğerlerimin her yerini işgal etmişti. Çalışma odasını düşündüm - krepitus ateşi ve sürünen sarmaşıklar. Üçümüz de oraya indik.

Homurdanarak yere düştüm, yıldızlar görüşümü sınırlıyordu. Jack bir süre derin bir şaşkınlıkla bana baktı ve sonra kardeşim yüzüne bir yumruk attı.

"*Tommy.*" Azarlamak işe yaramadı. Jack onu yere fırlattı ve kendi yumruğunu ya üç ya da on tane savurdu.

Violet sırtarak kitabını yavaşça yere bıraktı.

Jack hırlayarak onu gömleğinden tutup çekti. "Hâlâ lanet bir şövalye olduğunu biliyordum."

Bir tur daha. "Kesin şunu!" Jack'in ceketini yumrukladım. "Kes şunu, o lanet olası bir insan, Jack!"

Tommy bir darbeyi savuşturduktan sonra doğrudan çenesine bir darbe aldı. "Ben Şövalyelerle birlikte değilim. Addie'yle birlikteyim."

Jack onu yere vurdu. "Yani onu ölmesini isteyen insanlara mı vereceksin?"

Lillian, Arthur'la birlikte ortaya çıktı, Arthur kana susamış bir halde kitaplıklara çarparak tökezledi. Lillian ileri atıldı. "Jack, lanet olası kader, ne yapıyorsun?"

Violet kaşlarını çatı. "Bölmeyin. Biz de tam iyi kısmına geliyorduk."

Tommy savurdu ama bir mil farkla ıskaladı. "Onu kurtarmaya çalışıyorum."

Jack, "Onu öldürteceksin."

"Onlarla seninle olduğundan daha fazla şansı var!"

Lillian Jack'i çekiştirirken ben de Tommy'nin kolunu çektim. Daha fazla şiddet, yere daha fazla kan sıçraması ve Lillian'ın masaya fırlatılması. Jack'in omuzlarını pençeleyerek durması için yalvardım.

Jack ona vurdu. "Senin aksine-" Jab. "-Ben-" Jab. "ile-" Jab. "-siktiğimin düşmanı."

Lillian durakladı. "Neden bahsediyor bu?"

Arthur kekeleyerek, "Sanırım Thomas Şövalyelerle temasa geçti," dedi.

"Jack, dur," diye bağırdım. "Kes şunu, onu öldüreceksin!"

"Onu paralel bağla köleleştirdin," dedi Tommy. çığlık attı. Burnundan kan aktı ve dişlerinin arasından döküldü.

Lillian'ın rengi soldu. "Köleleştirilmiş mi?"

"Seninle kaç kez öldü? Bunu tekrar yapmak için onu kaç kez geri getirdin?"

Arthur bir adım öne çıktı. "Bekle, ima etmiyor-"

"Kesin şunu!" Jack'i saçından tutup çektim ama faydası olmadı. "Paralel bağ-" Lillian başladı.

Arthur, "Ama reenkarnasyon değil-"

Violet, "Sadece tekmele onu," dedi.

"Kes şunu!"

Oda dondu, acı verici bir şekilde hareketsiz ve sessizdi. Büyü havayı çatırdatıyor, şimşek gibi bulutların içinde toplanıyordu. Enerji göğsüme, uzuvlarıma doldu ve beni yerden kaldırdı. Bir an bu uhrevi durumda, sükûnet ve şiddet arasındaki boşlukta geçti. Sonra kaos geldi.

Kitaplar raflardan uçtu. Saksı bitkileri parçalandı, sarmaşıklar kendilerini yere bıraktı. Sandalyeler ve şezlonglar yanlarına çarptı, kâğıtlar ve yapraklar havada savruldu. Gök gürültüsü odanın içinde sekti ve güneş ışığı, bütün bir duvarın sokağa fırlatıldığı yerden aktı.

Yere yığıldım. Biri inledi ve Lillian kimsenin zarar görüp görmediğini sordu. Ardından, sessiz ve inanmayan yedinci bir ses kavgaya katıldı.

Will antrede durmuş, menteşelerinden sarkan çalışma odası kapılarına bakıyordu. "Artık hepiniz Fransa'ya dönebilirsiniz."

LOBİYİ İNSANLAR SARMIŞTI, bir polis ve karalama yapan muhabir denizi. Flaş tozu ve geveze seslerin tınısı havayı renklendiriyordu. Şalımı omuzlarıma daha sıkı doladım, başparmağımın tırnağını kemirdim.

Patlama oteldeki ya da sokaktaki kimseye zarar vermemişti, yıldızlara şükürler olsun, ama bitişik binaların camlarını kırmış ve herkesin ödünü koparmıştı. Polis arabaları dakikalar içinde dışarıda panik içindeki seslere ve meraklı yayalara karıştı. Tüm insan misafirlerimiz tahliye edilirken, bir bomba imha ekibi her katı gereksiz yere taradı.

Bu gerçekten de bu muhteşem günün taçlandırıcı vuruşuydu. Herkesin hayatta olduğuna ve öyle kalacağına dair güvence verdikten sonra Jack ve Violet polisle ilgilenmek üzere aşağı indiler. Lillian'a Tommy'yi *güvenli bir* yere koyması emredildi. Onu götürmeme izin vermesini istediğimde başını salladı ve sonra konuşacağımızı söyledi. Arthur ve Will hasar kontrolü yaptılar.

ve bana talimatları beklemem söylenmişti.

Muhabirler bana yaklaştı ama Jack'in bir yan bakışıyla geri çekildiler. Polis memurları o kadar kolay ikna olmadı. Beşincisi "hikayenin benim versiyonunu" sorduğunda, başım ağrıyormuş gibi yaptım ve hafızamı kaybettiğimi iddia ettim.

Jack performansında çok hızlıydı. İnsanlar bala üşüşen sinekler gibi Jack'in etrafını sarmış, anlattıklarından etkilenmişlerdi. "Ağır suçlamalarda bulunmak istemem," dedi, "ama hapisane yangınından ve asılsız suçlamalarımından sonra, bu bana tesadüf gibi gelmiyor." İğrenç hikayeyi sandalyeden önceki son yemek gibi yediler.

Polis şefi bizzat koruma teklif etti, ancak Jack kimseyi korkutmak ya da departmanın daha fazla zamanını almak istemediği için reddetti. Jack'e bombayı kimin yerleştireceğine dair şüphesi olup olmadığını sorduğunda, polis şefini özel bir köşeye çekti ve alçak sesle fısıldayarak konuştu.

Yaklaştım.

Jack, "Bence o departman üzerinde büyük etkisi olan birinin bunu ayarladığı açık," diye mırıldandı.

"FBI federal bir birimdir, Bay Warren. Birleşik Devletler hükümetini suçluyorsunuz."

"Ajan Rodney ile Chicago'daki bir grup arasında para alışverişi olduğuna dair sağlam duyumlarım var." Mümkünse sesi daha da alçaldı. "Yıllardır benimle uğraşıyorlar. New York piyasasını ele geçirdiğime inanıyorlar."

Polis şefi bakışlarını kısmıştı. "Hangi pazardan bahsettiğinizden emin değilim Bay Warren."

Jack boş bir gülümseme takındı. "Payınızı yüzde on beşe çıkarırsam hatırlar mısınız?"

Gerisini dinlemedim, ahlaki bir beşincilik için yalvardım. Her şey söylenip bittiğinde, Jack otelini havaya uçurduğum için biraz memnun görünüyordu. Duygularımız karşılıklı değildi.

Yanımda belirdi ve bizi dik dik bakan gözlerden uzaklaştırdı. "Polis şefinin yanına git, yardımları için teşekkür et.

Bu davayı çözüme konusunda gayret göstermesini ve eşiyle birlikte bir geceyi burada, evde geçirmesini çok isteriz."

Ona ters ters baktım. "Kardeşim nerede?"

O da t e r s t e r s baktı. "Lillian ona göz kulak olacak. Hazır başlamışken karısıyla çay içmeyi de teklif edin."

"Ben senin dans eden maymunun değilim Jack. Tommy ile konuşmak i s t i y o r u m . "

"Hayır."

Dişlerim birbirine çarptı. "Bunu yapamazsın."

"Yapabilirim," diye fısıldadı, yakınına eğilerek. "Beni şımarttıktan sonra seninle konuşabileceğini söyledim zaten. Şimdiye kadar bu teklifi kabul etmedi."

Vitriol dişlerimin arasından tıslayarak geçti. "Muhtemelen onu öldüresiye dövdüğün içindir."

"Onu öldürmediğim için kendini şanslı saymalı."

Nabzımı sabitleyerek sesimi alçalttım. "Onlarla birlikte değil. Sana katılıyorum, yaptığı şey mantığın ötesinde aptalcaydı ama o bir hain değil. Benim için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yaptı ve sen de aynı sebepten ötürü fevkalade kötü seçimler yapmadın değil."

"Bu sadece seninle ilgili değil. Bu benimle, Lillian'la, Violet'le, Will'le, Arthur'la ve korunmak için bana ve tüm bunlara bağlı olan diğer herkesle ilgili." Elini başımızın etrafında sallayarak *tüm bunları birbirinden ayırdı*. "Bu küçük numara senin hayatından çok daha fazlasına mal olurdu, ki bu da onu uyukum kaçmadan Brooklyn Köprüsü'nden atmam için yeter de artar bile. Ama sana olan saygımdan dolayı, boynunu kırmadan onu nasıl susturacağımı bulana kadar onu *kontrol altında tutacağım*. Bu konuda anlaşabilir miyiz?"

Jack kızgın ve haksız olduğunda, bu beni çileden çıkarırdı. Jack kızgın ve haklı olduğunda, bu beni neredeyse çileden çıkarıyordu. Bağlı suçlardım ama sanırım onun derimin altına girmek için özel bir yolu vardı. "Peki."

"İyi misin?"

I kaşlarını çattı. "Evet, Sevgilim. Sen mayıs git bitirmek Şimdi kuklacılık oynuyorum."

Daha fazlasını söylemek istedi ama Bogoralılar sağ olsun, bir kez olsun dilini ısırdı. Birbirimizi delirtme konusunda ne kadar yetenekli olduğumuz hayret vericiydi. Nasıl evlendiğimiz dünyanın sekizinci harikasıydı.

Birkaç saat sonra bomba imha ekibi binanın temiz olduğunu ilan etti. Patlamanın gerçek kaynağına rağmen, hiçbir şey bulamamalarına gerçekten şaşırmıştım. Kâr kaybı neredeyse kusmama neden oluyordu ama Jack, Will'in uzattığı numaraya gözünü bile kırpmadan baktı, sonra ben üst kata çıkarken konuklarla ve polisle son turlarını attı. Yıkılan duvar, inşaatçılar tamir için gelene kadar çarşaflarla örtülmüştü.

Çalışma odası boştu. Lillian'ın Tommy'yle birlikte geceyi geçireceğı yere gitmesi ve otel işlerinin halledilmesiyle birlikte herkes hak ettiği dinlenmeyi geçirmek üzere evlerine döndü. Will'le yeniden bir araya gelmemiz kısa ve ciddi olmuştu; onu gerçekten özlediğim için üzölmüşüm ama yakında mutfakta akşam yemeğı için buluşacağımıza söz vermişti. Arthur'un geceyi dairesinde yalnız geçirmesinden endişelendim ama Violet yalnız kalmak istediğini söyledi.

İçimi acıtan bir yalnızlık kapladı.

Sürgünler Grubu'nun bu kadar çabuk bir arkadaş grubundan daha fazlası haline gelmesi endişe vericiydi. Lillian'la dedikodu yapmak, Arthur'dan hikâyeler dinlemek, Violet'la şakalaşmak ve Will'le Charlene'e işkence etmek istiyordum. En çok da Jack'i istiyordum. Onun var olmayan versiyonunu.

Çalışma odasında anılar vardı. Hem de çok fazla. Duvarlara kazınmış ve havada dalgalanan bir ömür gibi görünen anlar ve hikayeler. Bu işlevsiz küçük aileme tanıştığım gün. İlk kez ne olduğumu keşfettiğim gün.

Daha az hoş karşılananlar da var. Jack kahvaltıda karşımda gazete okuyor. Jack'in bana Abstruse'da çiçek dağıtması. Jack'in beni halının üzerinde soyması ve tenime rünler çizmesi. Jack'in boğazımın çukurunu öpmesi, yatak odasının karanlığında bacaklarımın arasına gömölmesi.

Ama hoşuma gitse de gitmese de o anlar benimdi, *bu* hayatın anlarıydı. Addie'nin hayatının. Onlar birer yaraydı ve tıpkı diğlerleri gibi, onları ne kadar ihmal edersem o kadar kötöleşirlerdi. Stresi, öfkeyi ve yalnızlığı sadece bana zarar verecek yollarla savuşturmaya o kadar meyilli olurdum. Kendimi aç bırakmanın hiçbir faydası olmamıştı, kaçmanın da. Jack'e yaslanmak artık bir seçenek değildi, ilerlemek için geriye tek bir çözüm kalıyordu - enkazı temizlemek ve lanet şeyleri kendim sarmak.

Onun odasından başladım, eşyalarımı Abstruse'dan geriye kalanlara geri götürdüm. Kokusu her köşeye sinmiş, en çok da buruşuk çarşafıara sinmişti. O yatakta en son uyuduğunda yanında ben yatmıştım.

Ben ayakkabılarımı ararken Jack ortaya çıktı. Gözleri hareketlerimi takip ediyordu, yüzü taştan yapılmıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Abstruse'a Geri Dönüş."

Şaşırp şaşırmadığını, üzülp üzülmeydiğini ya da herhangi bir duygu hissedip hissetmediğini söyleyemezdim. "Burada kal."

"Arkadaş olmak için anlaşıştık, Jack. Seninle aynı yatağı paylaşmayacağım."

"O zaman yerde uyuyabilirim."

"Seni yerde yatırmayacağım, bu çok saçma."

"Abstruse şu anda yapısal olarak sağlam değil. Bu bir yana, birlikte olursak daha güvenli olur. Şövalyeler tetikte, rahibeler pusuda ve burası cehenneme çevrilmiş olsa da Lonca da öyleydi."

Bu şaşırtıcı derecede pragmatik bir noktaydı. Bilinçaltım aynı fikirde olmak için yanıp tutuşuyordu, şimdiden onun haklı olduğuna, kesinlikle art niyetli olmadığına ve çizgiyi aşmadan bir odayı paylaşabilecek iki yetişkin olduğumuza karar vermişti. Zaten bunu gemide bir hafta boyunca yapmıştık. Ama o oda asla bize ait olmadı. Hatıralar çarşafıara yapışmamıştı. Ya da yerlere. Ya da duvarlara.

"Çalışma odasında uyuyabilirim," dedim.

"Bir kez olsun işleri basitleştirebilir miyiz?"

Keşke, ama basit kelimesi lüğatimizde yoktu. Üzerimize çöken geçmişi boş verin; gelecek yeterince acımasızdı. Dönüşümümün ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyorduk ama bunun iyi bir şey olduğundan şüpheliydim. Bir an kontrolümü kaybetsem neredeyse çalışma odasındaki herkesi öldürecektim. Sokakta kimsenin olmaması büyük bir şanstı.

Jack bir zamanlar sesimi bulmama yardım etmişti. İronik bir şekilde, şimdi onu elimden alan eylemlerdi.

Nefes verdim. "Bir tartışma başlatmaya çalışmıyorum. Bu pasif saldırganlık değil ve yardım edersen çok daha hızlı ilerleyecek."

"İnan bana Annwyl, senin hakkında bildiğim bir şey varsa, o da fikrini söylemekten çok mutlu olduğundur."

Bu küçük isim sürçmesini görmezden gelerek devam ettim. "Bunun bizim için pek akıllıca olacağını sanmıyorum."

Yatağa uzandı, ayakkabılarını tekmeledi ve gözlerini tavana dikti. "Davranabilecek kapasiteden çok daha fazlasıyım."

Ne yazık ki bunu biliyordum. Sorunun *bende* olduğunu kabul etmek de istemiyordum. Buraya dönmek eski duygu ve düşüncelerimi canlandırmıştı ve şimdi kafam karışmıştı. Kargaşa onun sessiz sesiyle daha da yoğunlaştı. "Bunu sensiz yapamam, Addie."

Dolabı karıştırırken durakladım. "Ne yapacaksın?" "Herhangi birini."

"Buraya kadar geldin ve iyi idare ettin."

"Keşke." Bir elini yüzünde gezdirerek burnunun kenarını sıktı. "Eğer sadece Morrigan olsaydı, ölmüş olurlardı. Sadece Şövalyeler olsaydı, bir çözümüm olurdu. Sadece şu ya da bu olsaydı, hepsi çözüldü, ama sanki dünya bir anda boka sarmış gibi."

"Bu hep böyleydi," diye fısıldadım.

"Öyle mi?" İçi boş soru aramıza girdi. "Druidler konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Büyüsel ya da yasal olarak onlara hiçbir şey borçlu değilim ama bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum ve bunun ne olduğunu bilmiyorum. Ve hala ne olduğun ya da bunun bizi ne zaman kığımızdan ısıracığı hakkında hiçbir bilgimiz yok,

Patlamalara rağmen. Lillian ve Arthur öfkeli ve sorularla dolu, onları suçlayamam. Will hâlâ iyileşme sürecinde. Kız kardeşler peşimizde, Şövalyeler de öyle, tamirat bitene kadar lanet olası daireyi süslemek zorundayım ve şimdi sadece lanet olası polisler ödeme yapmak için kârda yüzde onluk bir artışa ihtiyacım var."

Bu karmaşanın ortak bir paydası vardı. Jack bunu bensiz yapamayacağını söyledi ama bu sorunların var olma sebebi bendim. Sebep *bizdik*. Onun aşkı, saplantısı, adına ne derseniz deyin, tüm bu kaosu hayatımıza getirmişti. Ardımızdan yıkımdan başka bir şey gelmedi.

Yanına uzandım, ayaklarımı kenardan sarkıttım. "Hiç bizim kötü adam olup olmadığımızı merak ettin mi?"

"Rahatlamak mı istiyorsun, yoksa gerçeği mi?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun."

Cevabının gelmesi uzun sürdü. "Bazen başka seçeneğimiz yoktur."

Hayır, her zaman bir seçenek vardı. Sadece yanlış seçim yapmıştık. O bir arkadaşını korumak için bir tanrıyı öldürdü. Ben bir kardeşi kurtarmak için bir kız kardeşi öldürdüm. O benim hayatımı kurtarmak için bir bağ kurdu. Ben onu korumak için bir lanet aldım.

Yıkım geride kaldı ama gelecek değişebilirdi. Jack bunalmıştı ve ben de onun çözümlerine tam olarak güvenmiyordum zaten. "Bana yapacak bir şey ver."

"Sen-"

"Bir dakika susar mısın?" Nefes aldım. "Kararlarımızı grup olarak aldığımıza dair süslü bir konuşma yaptın ama dürüst olalım Jack, sorun sensin. Geri kalanımız arkada çırpınırken sen hep üç adım öndesin ve yakın zamanda değişmeni bekleyemeyeceğime göre, en azından bana biraz yön ver. Lütfen yükünü hafifletmeme izin ver."

Bağ titredi, yanımda sözlerini tartıyordu. "Polis şefinin karısına bir mektup yaz."

Kaşlarımı çattım. "Jack-"

"Bugün o piçin payını artırdım çünkü bizim adımıza müdahale edebilecek silahlara ve siyasi araçlara sahip. Ama

Anlaşmayı ancak ona otelin altındaki rafineriyi gösterirsem kabul edecek ki bunu da tüm operasyonu riske atmadan ancak hava karardıktan sonra yapabilirim. Ama karısı onu kuzeniyle yatakta yakaladığından beri, geceyi evden uzakta onsuz geçirmesine izin vermiyor. Ve kadın son derece antisosyal olduğu için, onu bu yolculuğa ikna etmek için başka bir kadına ihtiyacım var. Bu çilenin aptallığı için hiçbir mazeretim yok, ama onu kendi tarafımıza çekebilirsek, hem Şövalyeleri hem de mevcut rakiplerimi yavaşlatan kanıtları ona verebilirim. Bu kalıcı bir çözüm değil ama bu süre zarfında birkaç oyuncuyu tahtadan silmiş oluruz."

Ay zambaklarıyla örtülü bir asma tavana doğru uzanıyordu. Dalgın dikkatimizi ona verdik. "Tüm bunlara nasıl yetişiyorsunuz?"

Uzun bir nefes verdi. "Neredeyse dört yüz yıllık pratik. Viski. Sen."

Yine o lanet duygular. Derinlerden yukarı yüzüyor, serbest kalmak için yüzeye çarpıyorlardı. "Hayatını çok daha karmaşık hale getiriyorum."

"Belki, ama aynı zamanda bunu çok daha eğlenceli hale getiriyorsunuz."

Elmas göğsümü yaktı. Daha önce geçmişin bir önemi olmadığını söylemiştim ama bu hüsnükuruntudan başka bir şey değildi. Jack, Adeline'i asla geçmişteki tüm anılarından ayırmayacaktı ve ben de ondan bunu isteyecek kadar gerçekçi değildim. Hatırlamadığım şeyler onun için birkaç yaşamdan ibaretti. Şu anda var olmamın tek nedeni o anılardı. Yıkımdan başka bir şey getirmediğimizi düşünüyordum ama Jack'in farklı bir bakış açısı vardı. Yüzyıllar boyunca yaşadığı yirmi yıllık hafızasıyla asla anlayamayacağım bir bakış açısı.

Elim yatağın üzerinde onunkine doğru ilerledi. Parmakları benimkilerin etrafına dolandığında rahatladım. Tanıdık bir his. Ev gibi bir şey.

Bunun için paralel bağı suçlayabilirdim ama artık suç onda değildi. Bugünlerde arka planda uyukluyor, sadece birimiz onu çağırdığında ya da fark ettiğinde ortaya çıkıyordu. Ama eğer Jack'e olan çekimim sihirden daha fazlasıysa.

Bu hayatın o kadar emin olmadığım anları, o zaman nereden geldi?

Döndüm, saçlarım başımın altından çarşaflara çarparak çıtırdadı. Jack bakışlarını yana kaydırarak beni izledi.

"Bir şeyler denemek istiyorum ama yine de arkadaş olmak istiyorum," diye fısıldadım.

Hareket etmedi. "Tamam" diye nefes alırken dudakları bile kıpırdamadı.

Bir dirseğime dayanarak yüzünün, boynunun her kıvrımını izledim. Sadece gözleri benimle birlikte hareket ediyordu, sanki onu keşfedişimi izleyerek sırlarımı öğrenebilirmiş gibi. Berbere gitmeye vakit bulamadan bir tutam siyah saçını yana savurdum. Eğildim, gözlerim kapalıydı ve dudaklarımı onunkilere değdirdim.

Her zamanki tepkiler; midemde bir çırpınma, yanaklarımda bir sıcaklık. Bağ, küçük bir dokunuşla aniden odaklandı. Ama başka bir şey daha vardı. Gerçek ile bilinçaltı arasında bir şey. Hiç şüphe yok ki bunu daha önce binlerce kez yapmıştım.

Gözlerim irkilerek açıldı ama kıpırdamadım. Bakışları kilitlendi, "Aradığın şeyi buldun mu?" diye fısıldadı.

Muhtemelen, ama cevap vermek yerine kendi sorumu yönelttim. "Annwyl evlendiğinde kaç yaşındaydı?"

Geçmiş yaşamlarım hakkında konuşamazdı ama dolambaçlı yollarla bazı parçalardan bahsetmişti. Sorumun çerçevesini şimdi bunu yapabileceği şekilde çizdim. Bu da başka bir testti. Ne zaman ya da nerede bir karısı olduğunu hiç söylemedi ama ben onun karısı olduğunu içten içe biliyordum.

"Yirmi," dedi, o kadar alçak sesle ki dudaklarını okumak zorunda kaldım.

Bir gülümseme seğirdi ama kırılmadı. "Yani Jaevidan ona kur mu yaptı?"

Başını salladı, çenesi dikleşmişti. "Jaevidan onu yalnız bırakmalıydı."

Altımdan kalkarak birkaç yastığı yere devirdi ve iç çekti. "Ben y e r e yatacağım. Bir tane daha var

Yarın uzun bir gün olacak."

SEVENTEEN

JAEVIDAN

SCHOLAR RINDSHAW tepemde dikilmiş, masanın üzerindeki boş parşömene kaşlarını çatarak bakıyordu. Mektup günler önce yazılmış olmalıydı ama kafatasımdaki çarpıntı beni yatakta tutuyordu. Bugünlerde yatak odam sessizdi - şu anda durduğum her yer sessizdi - ama büyüü günlerdir serbest bırakmamıştım ve bu şekilde inşa edildiğinde beni cezalandırdı.

Kaleme uzandım ve bu sırada bir kap dolusu mürekkebi yere düşürdüm. Yeni deri eldivenlerimle her şeyi elime yüzüme bulaştırdım. Kafamdaki sürekli çekiş sesleri yüzünden neredeyse hiçbir şey yapamıyordum. Yeni keşfettiğim güçlerimle tamamen yalnızdım.

"Şifacıyı çağırayım mı Prens Jaevidan?"

Dişlerimi kırılacak kadar sert sıktım. "Hayır."

Bilgin durakladı. Aşağıya bir bakış bana nedenini söyledi. Eldivenlerime rağmen, yayılmış parmaklarımın arasından dökülen mürekkeple yarışan karanlık akıyordu. Parşömen ellerimin altında dalgalandı ve yandı, altındaki masa simsiyah kavruldu.

"Daha fazla kontrol uygulamalısınız, Prensım."

Dudaklarımdan titreyen bir nefes geçti. Zehir durmuştu ama olan olmuştu. Sadece gözlerimin arkasındaki o rahatlama anı için minnettardım. Acı dakikalar sonra geri döndü, ama önemli ölçüde daha azdı.

"Sabırlı ol oğlum. Tıpkı baban gibi sen de bu yeteneklere alışacaksın. Ancak tozla işaretlenmek metanet ve zaman gerektirir."

Zehir neredeyse parmak uçlarımdan tekrar fışkıracaktı. Sabır ya da metanet dilemedim. Bu yakınlığı hiç istemedim.

Babamın portresi kütüphanenin batı duvarından bana bakıyordu. Ölümünden sonra annemin emriyle hepsi indirilmişti ama ben uyandıktan sonra bir tanesinin mezardan çıkarılmasını talep ettim. Kimse de bu konuda benimle tartışmaya cesaret edemedi. Artık kimse edemiyor.

Babam tozla işaretlenmişti, ya da bana öyle söylenmişti. Adam beni annemin rahmine koymuş ve doğum için yeterince uzun yaşayamamış. Hepimiz onu öldürdüğünü biliyorduk ama hiçbirimiz bundan bahsetmedik. Ne Gerenstad'da ne de daha uzaktaki hiç kimse onun ölümü için ağlamadı. Kadim Basilisk'in gücü onu bulduğunda, bunu tanıdığı her şeyi ve herkesi yok etmek için kullandı.

Annem Lughnasadh'dan beri beni ne görmüş ne de benimle konuşmuştu. Tehdit ettiğim bir periye göre, ona ne olduğumu söylediklerinde ölmek üzere olan bir hayvan gibi ulumuş.

Kalvidan bir daha salona dönmedi. Ertesi gün özel odaları boşaltıldı ve bildiğim kadarıyla artık sarayın diğer ucunda ikamet ediyordu. Sadece Donvidan geri geldi, belki de bir şeyler kanıtlamak, onun gözünde hâlâ bir bûcür olduğumu göstermek için. Ama ne zaman yüzünü ikiye bölen acımasız yara izlerini incelesem, irkiliyordu.

Günler uzun ve yalnız geçmişti. Yakınlığının kontrolünü sağlayamadığımda daha uzun ve daha yalnız. Zehri ne kadar uzun süre tutarsam, bana o kadar çok işkence ediyordu. Ama eğer onu serbest bırakırsam, sonuçları daha kötü oluyordu.

"Babam tüm amcıkların en kötüsü olan şeytani bir amcıktı."

Bilgin elindeki anahtarla kafama vurdu. "B y klerinle saygılı bir şekilde konu acaksın. Bu senden istenen en basit görgü kuralıdır."

"Ama bunu inkar etmiyorsun. Değil mi, yaşı adam?" Gözleriyle karşılaştım ve bu k bus başladığından beri ilk kez gözlerine bir korku notası girdi.

Kadere bak, o da değil.

Ağzımı kapalı tutmanın neden imkansız hale geldiğini söyleyemezdim. Uyanışımdan sonraki tek değişiklik zehre olan yakınlığım değildi.  abuk öfkeleniyor, daha önce hiç olmadığım kadar kuduz dürtülere kapılıyordum. Her türlü mantık duygusu zihnimden kaçıyor gibiydi. Tek hissettiğim acıydı, tek kabul ettiğim d rt lerdi, tek istediğim serbest kalmaktı. Zehir benim efendimdi ve ben de onun vahşı hizmetk rıyım.

Pişmanlık hissetmeye çalıştım. Suçluluk. Herhangi bir şey. Sadece Annwyl'in ellerimi kaplayan kanı görseydi ne diyeceğini düşündüğümde i e yaradı.

Onu  zledim.

Bilgin Rindshaw masanın etrafında döndü ve karşımdaki sandalyeye oturdu. Bastonunu yeşil kucağına dayamış, bana uzun, yeşil bir bakış fırlatıyordu.

" zg rce konuşabilir miyim, Prensım?"

Yanlış hissettirse de devam etmesi için elimle işaret ettim. Daha önce benden hiç izin istememişti.

"Genç hayatında ilk kez sana hayatta kalma fırsatı verildi. Bunu gerçekten anladın mı?"

Ben de öyle sanmıştım. Yakınlık beni Donvidan'dan kurtardı ve sonunda yalnız kalmam için bana huzur verdi. Ama alimin kastettiği bu değildi.

"Hayatın boyunca senden bir *lurgga olmandan* korktuk. Bu Bogoranların herhangi bir çocuğu için ölüm cezası olurdu ama senin soyundan biri için bir vah et. Sadece erken ölümü garantilemenin bir yolu değil, aynı zamanda yüce isminize de bir leke. Görüyorsunuz, hayatlarımız karanlığa katıldıığımızda sona ermiyor, Prensım. Tıpkı  uradaki babanız gibi, şu anda bile bizi izleyen bir varlık var.

bir şeyleri geride bırakırız. Bir ölümsüz için ölmek üzücüdür ama unutulmak bir trajedidir."

Ellerini masanın üzerinde kavuşturdu, cübbesi yeni yanık izine sürtünüyordu. "Hepimiz biliyoruz ki annen karanlığa katıldığında, avlarda ilk öldürecekleri kişi sen olacaksın. Bu her zaman doğru olmuştur. Kardeşlerin birbirlerine çok yakın zamanlarda doğdular ve her zaman bu bağı paylaştılar, bu da seni daha önce en mantıklı seçim haline getirdi. Uyanışınızla birlikte bu durum değişmedi, sadece hiçbiri sizi tek başına öldüremez ama birlikte bir şansları olabilir. Ve onlar sevgili annenin ilk doğan oğulları oldukları için, annen onların yanında olacak. Bugünden itibaren artık aileniz yok Prensım. Tamamen kendi başınasınız."

Kaşlarını çatarak hançerimle masanın üzerine bir mühür çizdim. "Tacı istemiyorum."

"Bir gün kral olabilirsin ve olabilirsin de, Jaevidan."

Kardeşlerim olmasını tercih ederdim ama Bilge Rindshaw bunu anlamaz.

Eli eldivenli elime değdi ve masaya yaptığım acımasız saldırıyı durdurdu. Donup kaldım. Deri eldivenlere rağmen parmak uçları kırmızı ve çiğ kalmıştı. Hiçbir şey söylemedi, solmuş ellerini masanın altına sakladı.

"Bir gün kral olacaksınız, Prensım. Bu bir tartışma ya da kumar değil. Bir basilisk tarafından tozla işaretlenmişsin. Kanında zehirle yakınlık taşıyorsun. Arzu edebileceğin her şey elinin altında, ancak bunları elde etmek için gerekli adımları şimdi atmalısın."

Arzulayabileceğim tek şey. Yakınlığım bana sevgi dolu kardeşler verebilir mi? Damarlarımdaki basilisk kanı gurur duyacağım bir baba sağlayabilir miydi? Güç, taç ya da bana kaderimi söyleyecek tozlu, yaşlı bir bilgin istemiyordum. Ben annemi istiyordum.

Annwyl'i istedim.

Bu son düşünce beni duraksattı. Bilgin Rindshaw bana baktı ve sözlerinin dikkatimi çektiğini hissetti.

"Bir şey var mı?" Ben sordum. "Her şey, Prensım."

Sorumu dikkatle seçtim. "Peki ya bir kız?"

Karnından derin bir kahkaha yükseldi. Bu sesi daha önce hiç duymamıştım. "Evet, Prens Jaevidan. Arzu ettiğiniz herhangi bir kız. Ne *kadar isterseniz*."

"Aklımda belirli bir tane var." Annwyl'i Ildathach'a götürmek daha önce söz konusu bile değildi ama şimdi her şey farklıydı. Kardeşlerim bana aldırış etmiyordu, ne de başkaları. Onu koruyabilirdim. Burada güvende olabilirdi. Zehire olan yakınlığım sayesinde kimsenin ona zarar vermeyeceğinden emin olabilirdim.

Peki onu benden kim koruyacak?

İçime kapandım, lanetli ellerimi esnetip uzattım. Etrafımı saran bir zehir halkasıyla uyandığım çok gece oldu. Yürüdüğüm her yerde güzelavrat otu açıyor, yarım bıraktığım yemeklerden yüksükotu fışkırıyordu. Henüz yanmadan herhangi bir canlıya dokunamamıştım.

Uyanışımın üzerinden üç ay geçmişti ve insan dünyasını bir kez bile ziyaret etmemiştim. Yakınlığımı aldıktan sonraki günlerde kaleden ayrılmaya cesaret edemiyordum, ancak bir sonraki dolunay geldiğinde hala tecritteydim. Bir ay sonra, zehri odalarımından çıkabilecek kadar kontrol altına alabildim, ancak her seferinde sadece birkaç dakikalığına. Üçüncü dolunaydan sonra, tamamen giyindiğim ve eldivenleri taktığım sürece dışarı çıkabiliyordum. Yine de sık sık kayıyordu.

Görünüşe göre sahip olduğum tek erteleme, zehrin bana kulak vermeyi bıraktığı tek zaman, onu yanlışlıkla en son hangi zavallı hizmetkârı öldürdüysem onun cesedine yedirdikten sonraydı.

Annwyl bunu bilseydi bana asla aynı gözle bakmazdı.

"Bahsettiğiniz bu kız mahkemede mi?"

Hayır, o böğürtlen toplayan ve kadınlık organlarından kan akan pis bir yetimdi. Bunu söylemek yerine başımı salladım.

Büyükbabacan bir tavırla gülümsedi, yetişkinlerin sizi sevimli bir şekilde aptal bulduklarında kullandıkları türden bir gülümseme. "Dediğim gibi, kızların sayısı hiç de az olmayacak. Bu gizemli kız her kimse, ona ve ona layık bir prensese sahip olabilirsiniz."

unvanınız ve arzu ettiğiniz diğerleri. Ama bunu başarmak için şimdi strateji geliştirmeliyiz. Kaba kuvvet tek başına bir tahtı kazanamaz, Prensım. Destekçilere ve müttefiklere ihtiyacınız olacak. Sizden yazmanızı istediğim bu mektup başlangıç için iyi bir yer."

Burnum kırıştı. "Neden?"

"Basitçe söylemek gerekirse, Raiiash Krallığı küçük olabilir, ancak müthiş bir orduya, daha fazlasını yetiştirmek için büyük tahıl depolarına ve Kral'ın yeğeni yaş olarak size yakın güzel bir kıza sahipler. Geçtiğimiz iki hafta içinde elçilerinden haber aldım ve Zehirli Prens'le yazışmakla çok ilgileniyorlar."

Başımı elime yasladım ve masaya kazıdığım mührü izledim. "Artık bana böyle mi diyorlar?"

Bilgin Rindshaw bir omzunu kaldırdı. "Sen busun işte."

SCHOLAR RINDSHAW TAVSİYE ETTİ Derslerimiz bittikten sonra cephaneliği ziyaret ettim. Bu benim her zamanki rutinimdi, ama artık buna pek uymuyordum. Aşağıdaki askerleri izlerken, karanlık bir oyuk tarafından gölgelenen talim halkasının eteklerinde geziniyordum. Kılıçlarının her çarpışması, ayaklarının toprağa her vuruşu kafamın içindeki çarpıntıyı artırıyordu. Yine kontrolümü kaybedecektim, hem de çok yakında. Varlığımı belli etmeden odalarım doğru yola çıktım.

Ama bir zamanlar kardeşlerimle paylaştığım salona ulaştığımda yürümeye devam ettim. Yönüm ya da amacım yoktu, sadece kilitli kaldığım bir anı daha geçiremeyeceğimi biliyordum. Sadece gerçek canavarlar kafeslere kapatılırdı ve ben henüz onlardan biri olup olmadığıma karar vermemiştim.

Artık sarayda gizlice dolaşmaya gerek yoktu. Hizmetkârlar bana yol veriyor, saray mensupları adımlarımla yön değiştiriyordu. Kemik köprüye açılan kapılarda hiçbir asker yürüyüşümü durdurmadı.

Darkwood varlığımla ürperdi, kanımı dökmeden önce dikenler ayrıldı. Dikenler yer değiştirdi.

beni çayıra doğru yönlendirdi. Ardımdan  l mc l it z m  çiçekleri açtı ve Darkwood onları tuttu, arkamda bıraktığım her çiçeğin etrafında dikenli kafesler oluşturdu.

Alçak fae'ler çayırın çalılıkları arasından sıçrayarak yolumdan kaçtılar. Canlı  imenler ayaklarımın altında kararıyordu. Bu gece gökyüzünde ay yoktu ve en iyi  l  m me göre insanların dünyasında ay hilal şeklindeydi. Peçe ayın bu zamanında en kalın halini almıştı ama elimi uğuldayan kapıya bastırđıęımda hiçbir direnç göstermedi.

Annwyl'in dünyasının çorak çayırlarının derinliklerinde, sonunda çığlık attım.

Ve  ığlık attı. Ve  ığlık attı. Ve  ığlık attı.

Etrafımda, çimenlerin üzerinde yaklaşık yirmi adımlık bir nekroz çemberi oluştu. Acı yeterince dindiğinde, son zehir de derimden döküldüğünde, yürüdüm.

Bu berbat bir fikirdi. Duygularım ya da yakınlığım üzerinde çok az kontrolüm vardı. Bir hata kendimi insanlara ifşa etmeme neden olabilirdi. Ama sonunda bilgenin isteği üzerine kaleme aldığım o mektubu düşünüp duruyordum. Belki de daha fazla umursamalıydım ama Raiiash'a ve tahıl depolarına hiç saygı duymuyordum. Ya da askerlerine veya Kral'ın yeğenine. Hiç tanışmamıştık ve Bilgin Rindshaw hiçbir ayrıntı vermemişti ama ondan şimdiden nefret ediyordum.

Gülmek istedim. Aylardır g lmemiştim ya da g l msememiştim. Ildathach'ta hiçbir şey bana neşe ya da acı ve öfke dışında herhangi bir duygu veremezdi. Bu yüzden Annwyl'in manastırına doğru ilerlerken düşünmedim, maliyetleri hesaplamadım.

 eri hiç girmemiştim ama hangi odanın ona ve diğer yetim kızlara ait olduğunu biliyordum. Kendi topraklarıma dönmeden önce bir gece bana göstermişti. Ancak bu bilgi sonuçsuz kaldı çünkü demir parmaklıklı pencerenin altında durduğımda, arkasındaki insan bedenleri yığınında onun kokusu yoktu.

Ormanın kenarında karanlıkta, soluk ve mavi bir söğüt sallanıyordu. Onu takip ettim.

Çok uzağa gitmedik. Will-o-wisp'ler daha sık ortaya çıkıyor, alçak uğultularla dalgalanıyordu. İleride bir ağaç kümesi bir peri çemberi oluşturuyordu ve ortasında Annwyl vardı, gözleri kapalıydı. Telaaffuz edemediği kelimelerle şarkı söylüyor ve dans ediyordu ama ben melodiyi tanıdım. Her zaman sevdiğim bir şarkıydı, insan diyarlarındaki kar ruhları tarafından söylenirdi. İki kış önce ona öğretmiştim. Sese göre sallanıyordu, fae ışıkları sanki tüm tanrısallığın merkeziymiş gibi onu çevreliyordu.

Çemberin çok dışında kaldım. Wisps beni karanlıkta bıraktı. Kadim ağaçların ötesini çok fazla göremezdi ama dönüp insan gözlerini açtığında gözleri bana takıldı.

Şaşkınlıktan mı yoksa tiksintiden mi, bilemiyorum, sendeleyerek geri çekildi. Dış görünüşümü iyi süslemiştim ama insan dünyası bile ne kadar yanlış olduğumu hissedebiliyordu. Çimenler benden uzağa doğru uzanıyordu ve ağaçlar esintiyle dışa doğru eğilmekten mutluydu. Sadece Annwyl hareketsiz kalmıştı.

"Öldüğünü sanmıştım," diye fısıldadı.

Soğuk rüzgâr çemberi yararak saçlarını havaya kaldırdı. Will- o-wisps uyarı ile titredi. Başımı salladım.

"Öldüğünü sanmıştım," diye tekrarladı, daha yüksek sesle. "Sana bir şey oldu sandım, Jaevidan. İlk dolunaydan beri her gece ağladım. Senin peşinden gelmeye çalıştım ama Peçe geçmeme izin vermedi."

Yüzümdeki kan çekildi. "Annwyl, asla-" "Neredeydin?"

Cevap vermedim. Elleri yumruk olmuştu, onu son gördüğümünden daha kemikliydi. "Nerede. Nerede. Sen. Neredeydin?"

Koyu deriyle kaplanmış kendi ellerime baktım. Ellerin bu kadar çabuk değişebilmesi garipti. Onunki daha ince, benimki kırmızıya boyanmıştı.

"Nerelerdeydin, Jaevidan?" Geri adım attım. Bu bir hataydı.

"Ve şimdi benden kaçıyorsun?" Dudağı titredi, gözleri yaşlarla doldu. "Artık benimle yüzleşemiyor musun, artık beni sevmiyor musun? Hangisi? Ben ne yaptım?"

Kafatasımda patlayan acıyı görmezden gelerek yutkundum. "Ben ne yaptım, Jaevidan?"

"Hiçbir şey yapmadım. Sen hiçbir şey yapmadın, Annwyl."

Dalgaların ışığında yanakları kızarmıştı. Öfke, hiddet, son iki aydır hissettiğim her şey beni terk edip ona akıyor gibiydi. Bu benim lanetimin bir parçası olmalıydı. İyiliği birden fazla şekilde mahvetmiştim. "Söz vermiştin," diye tükürdü. "Her zaman geleceğine söz vermiştin. Söz vermiştin, Jaevidan. *Söz vermiştin.*"

Nefeslerimiz havada buzlu bulutlar oluşturdu. Dizleri titredi ve benimkiler kilitlendi. Özür dilemek istedim, açıklamak istedim ama o asla anlamayacaktı. Annwyl iyi, sevimli ve hayat doluydu. Will-o-wisps bile bunu biliyordu ve onun etrafında koruyucu bir çember oluşturuyordu.

Bir canavardan başka bir şey değildim.

"Veda etmeye geldim." Her kelime boğazımı haşladı, ruhumda asla iyileşemeyeceğim bir tahribat yarattı. "Haklıydın. Ben bir peri prensiyim ve sen de bir insan kızısın. Seni asla bu kadar uzun süre eğlendirmemeliydim. Aptalca bir oyundu ve bir daha geri dönmeyeceğim."

Dudakları kıstı, burnu gözlerinin arasında sıkıştı. "Senden nefret ediyorum."

Zehir ayakkabılarımdan sızdı ve yeri yaktı.

"Senden nefret ediyorum. Senden nefret *ediyorum.*" Bana bir taş fırlattı. "Git o zaman! Eğer gerçekten böyle hissediyorsan, devam et. Senin için çok fazla gözyaşı döktüm ve artık dökmeyi reddediyorum. Sadece *git.*"

Yanımdaki ağaçlar inledi. Gözlerimin arkasında keskin ve intikamcı bir acı kabardı. Yakınlığın sızdığını hissedebiliyordum, zehir nabzımla eş zamanlı olarak toprağı dövüyordu. Nefes almam, çığlık atmam ya da çok çok uzağa kaçmam gerekiyordu.

Bir adım daha geri attım. Öfkesini bekliyordum -öfkesine ihtiyacım vardı- ama o iniltili bir ağlama bıraktı, gözyaşları çağlıyordu

dizlerinin üzerine çökerken yanaklarını sıktı. "Beni terk ettin."

Görüşüm bulanıklaştı, Annwyl koruda bir altın çizgiydi.

"Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum." Hıçkırıklara boğuldu, omuzları titriyordu. "Herkes gibi senin de beni terk edeceğini biliyordum."

Göğsüm ikiye bölündü, keder gibi bir his ciğerlerimi kavradı. Görüşüm kötüleşti ve yanaklarım ıslandı. Bırakın koşmayı, ayakta duramayacak kadar kırılmıştım. Karanlıkta dizlerimin üzerine çöktüm, ikimizin de hıçkırıkları ormanda çınliyordu.

Will-o-wisps daha yakına sürüklendi ama sürünen yanıklık çemberinin dışında kaldı. Ben hıçkıra hıçkıra ağladıkça daha uzağa dokundu, sadece Annwyl'in işgal ettiği peri halkasında durdu.

Gözlerimi sildim. Zehir hâlâ beni terk ediyor, çemberin dışındaki her şeyi öldürüyordu. Ama Annwyl'in kederli çığlıklarına devam ettiği yerde onu çevreleyen vebadan kurtulmuştu.

"Sadece git," diye mırıldandı.

Nefesimi düzene soktum, vücudumdaki zehri kavradım. Acı kötülükle alevlendi, ama onu kontrol altına alabildim. "Etrafına bak," dedim.

Öyle yaptı. Will-o-wisps'in ışığında, yıkım tam olarak görünüyordu. Kekeleyen bir nefes havayı yoğunlaştırdı ve durdu. "Bu da ne böyle?"

"Benim ne olduğumu görmüyor musun, Annwyl?" Yeni bir gözyaşı dalgası yüzümü ısıttı. "Tozla işaretlendiğimi söylüyorlar. Bir zamanlar evimde büyük bir basilisk üredi ama gücü sadece seçilmiş birkaç kişiye geçti. Lanetli. Üç ay önce bana geldi ve beni *bu hale getirdi*."

"Sihrin mi var?" Korkudan sinmiş olmalıydı. Ama sesi yumuşak ve düşünceliydi, hipnotize olmanın sınırındaydı. Çiçek perilerinin şarkıları ya da yatağının altında uyuyan yardımsever browniler gibi yeni ve harika bir şey keşfettiğinde kullandığı ses.

"Yozlaşma," diye düzelttim. "Tozla işaretlenmiş olmanın anlamı budur. Türümüzün dışından gelen sapkın büyü tarafından bozulmak."

"Seni aptal çocuk." Başını iki yana salladı. "Sen yozlaşmış biri değilsin."

"Annwyl, beni dinlemiyorsun." Yıkım yayıldı, en yakınimdaki ağaç yere yıkıldı. Ölüm çanı sessiz ormanda yankılandı. "Büyüden ve Fae'lerden anladığını sanıyorsun ama anlamıyorsun. Ben *yanılıyorum*. Bunu göremiyor musun? Dünya beni reddediyor, hem bu dünyada hem de kendi dünyamda. Keşke kontrol edebilseydim, ama edemiyorum ve senin için neyin iyi olduğunu bilseydin, bir damla gözyaşı dökmezdin. Arkanı dön ve asla arkana bakma, *lütfe*."

Mantıklı düşünmesi, anlaması için ona ihtiyacım vardı. Ne yapmam gerektiğini biliyordum ama belki de vücuduma yerleşen toz zihnimi çürütüyor ve beni olmam gereken canavara dönüştürüyordu. Annwyl'den uzaklaşacak gücüm olsaydı, uzaklaştırdım.

Bilgin Rindshaw'ın sözleri aklımdan çıkmıyordu. *Bugünden itibaren artık bir ailen yok.*

Kardeşlerim ve annem için bu her zaman doğrudu, her ne kadar ben bunu şimdi fark etmiş olsam da. Ama bilgin bir konuda yanılıyordu. Benim bir ailem vardı, o da Annwyl'di ve ben onu koruyamayacak kadar bencildim.

Titreyen bacaklarının üzerinde yükseldi, karanlığa baktı. Yıkıntıya. Ama geldiği yoldan geri çekilmek yerine ileri doğru adım attı.

"Annwyl, yapma."

Bir adım daha attı, deri çizmelerinden biri korusunun dışına değene kadar durmadı. Sonra iki ayağı da. Devam etti.

"Annwyl, *dur*."

Büyüyü çektim ve etrafına göndermek için çılgılık attım. Acı gözlerimin arkasına vurdu ve sıcaklık göğsümü çizdi. Beni dinlemedi ama yürümeye devam etti.

Önümde diz çökene kadar durmadı. "Git buradan," diye tısladım. "Seni aptal kız, *git*."

Uzandı ve yüzümü okşadı. Gözyaşlarının buğusundan derisi çiğ ve kırmızı çıktı, parmak uçlarında kan lekeleri vardı.

"Nefes al," dedi. "Sadece nefes al."

Dişlerimin arasından hırıltılı bir nefes geçti. Tekrar hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. Elinin tersiyle yanağımı okşadı. Bu sefer eti lekesiz olarak geri döndü.

"Gördün mü?" diye fısıldadı. "Canavar değil."

Tekrar elini uzattı ve ben de bileğini yakaladım. Eldivenlerimi giymiştim ama bu bilgini yaralamama engel olmadı. Sadece derin büyüünün bildiği nedenlerden dolayı, Annwyl'i koruyorlardı.

Esintiden, orman zeminini örten narin kırağıdan daha yumuşak, kulağıma doğru konuştu. "Hâlâ en çok seni seviyorum."

Zehir durdu, ne vücudumdan süzüldü ne de tahtaya doğru ilerledi. Derimin arkasındaki hapishanesinde de beni çok fazla cezalandırmadı. Aylar sonra ilk kez nefes aldım. Acıdan arınmış gerçek bir nefes. Elim bileğinin etrafında titredi. Yavaşça yere indirdim.

Kucağıma süründü, kollarını sırtıma doladı ve yüzünü boynuma gömdü. Çekingen bir şekilde kollarımı kaldırdım ve sırtını sıktım.

"Bir daha asla gitme," diye fısıldadı. "Sahip olduğum tek şey sensin."

Sahip olduğum tek şey oydu. Ondan da öte, gerçekten istediğim tek şey. Dünyadaki tüm taşlardan, topraklardan ya da ordulardan daha fazla. Benim pis, küçük insan kızım.

O daha iyisini hak ediyordu.

Ama bu düşünceyi kendime sakladım. Bir gün farkına varacaktı ama bugün değil. Yumuşak, beyaz kar taneleri ağaçların arasından süzülüyor, sanki bu anı zamanın içinde tutuyorlarmış gibi havada asılı kalıyorlardı. Annwyl'in şarkısıyla çağrılan kar ruhları ormanda süzülüyordu. Onu her zamankinden daha yakın tuttum, sadece güneş dağların üzerinden yükseldiğinde bıraktım.

EIGHTEEN

ADELINE

"UYAN."

Jack'in çoktan kalkıp etrafta dolaşmaya başladığını hissedebiliyordum, ama donuk gözlerim kızıl bir saç şokuyla açıldı. Lillian yüzümden birkaç santim uzakta durmuş, omuzlarımı çarşafırlara doğru silkeliyordu. Gözlerimi ovuşturdum, beynim henüz diğerlerine yetişememişti. "Lillian, saat kaç-"

"Geç kaldım. Balo salonunda küçük bir ikilem yaşıyoruz."

Bu zihnimdaki son uyku kırıntılarını da alıp götürdü. Jack'in koridorda kaybolduğunu görmek için tam zamanında yataktan yuvarlandım. Buruşuk battaniye ve yastık yığını yerde kalmıştı.

Lillian kaşlarını çatarak benimle onun yankılanan ayak sesleri arasına baktı. Onunla yakında konuşmam gerekiyordu.

Bornozumu ve terliklerimi giydikten sonra Lillian'ı balo salonuna çıkan merdivenlere kadar takip ettim. Dışarı çıktığımızda kalın sis tabakaları dalgalanıyor, sadece adımlarımız ve düzensiz sarmaşıklar tarafından kırılıyordu. Otelin tepesinden -ve Jack'in fae'leri eğlendirmek için verdiği bitmek bilmeyen partilerden- uzak dururken

Ara sıra buraya gelirdi ve hep *insan gibi görünürdü*. En son bu şekilde görüldüğü zaman, Jack'in ne olduğunu keşfettiğim Calamity gecesi idi.

Endişe mideme yerleşti ama balo salonuna vardığımızda sadece iki ses konuştu.

İçerisi boştu, Jack ve ... dışında. Guinevere dışında içerisi bomboştu. Sessiz bir tonda konuşuyorlardı, Jack'in omuzlarındaki gerginlik bu konuşmanın hoş bir konuşma olmadığını gösteriyordu.

Druid varlığını fark etti ve belinden eğildi. "Lady Fate."

"Bir sorun mu var?"

Hoşbeşi atladığım için rahatlamış bir şekilde doğruldu. "Benden bir mesaj iletmem istendi."

Eğer Atlantik'in deniz kraliçelerinden daha fazla mektup geldiyse, bunu saklayabilirdi. "Ne var?"

Başını üstünkörü salladı ve başladı. "Kalan druidler yeniden inşa ediliyor. Siz ayrıldıktan sonra Morrigan sizi ve takipçilerini takip etti. Eski kanallarımızdan birkaçı sağlam kaldı ve diğer gruplardan bazılarıyla iletişim kurmamızı sağlayacak şekilde geri alındı.

"Kitamızdaki önde gelen sidhe liderlerinden birkaçıyla yeniden temas kurdum." Cübbesinden buruşuk bir mektup çıkardı ve kırıksıklıkları düzeltti. "Liste bu."

Jack listeyi onun parmaklarının arasından kaptı ve en az bir düzine kez taradı.

Boğazını temizledi. "Prens Jaevidan'a daha önce de bildirdiğim gibi, Macha'yı dönüştürüp yok ettiğinize dair haberler gün ışığına çıktı ve sidhe arasında bu durumdan hoşnut olmayanlar var."

Jack listeyi buruşturarak bir top haline getirdi ve burnunun kenarını sıktı. "Ne kadar zamanımız var?"

Guinevere başını salladı. "Söylemediler." "Ne için zaman?" Ben sordum.

Küçük druid, Jack'e açıklama yapması için yalvaran bir bakış attı. O ise şakaklarını ovuşturmakla meşguldü ve nefesinin altında mırıldanıyordu.

En son hatırladığım şey aklıma geldi. Derisinin altında kaynayan zehir ve sürekli bir acı. O zamandan bu yana neredeyse dört yüz yıl geçmişti, bu yüzden şimdiye kadar bununla nasıl başa çıkacağını öğrenmiş olması muhtemeldi. Ama gözlerini kapatıp nefes almaya çalışması beni aksi yönde uyardı.

Gücü hakkında bildiğim diğer her şey de aynı derecede yıkıcıydı. Çok uzun zaman önce kendini o kadar zayıflatmıştı ki bu onu öldürüyordu. İhtiyacı olan baston ve okuma gözlüğü dolapta duruyordu, paralel bağımız ve Morrigan onu gençleştirdiği için artık unutulmuştu.

Bir elimi sırtına koydum ve Guinevere'e işaret ettim.

Gözleri aramızda gezinip daraldı. "Basitçe söylemek gerekirse, size ve Prens Jaevidan'a karşı harekete geçmek isteyen pek çok grup var."

Solgunlaştım. "Neden?"

"Korkaklar ve fırsatçılar," diye mırıldandı Jack.

Guinevere, "Morrigan'ın bu dünyadaki en güçlü grup olduğunu ve çok uzun bir süre boyunca da sonuncu olduğunu anlamalısınız," diye açıkladı. "Pek çok kişi hâlâ onlardan korkuyor ve istediklerini vererek onları ve öfkelerini yatıştırmayı umuyor. Halkım, onların isteklerine karşı gelenlerin başına neler geldiğinin güzel bir örneği oldu."

Utanç kalbimi sıkıştırdı. "Peki ya fırsatçılar?"

Lillian içini çekti. "Yanılıyorsam beni düzeltin ama sanırım Guinevere'in söylemek istediği Macha'yı öldürdüğünüzde bir güç boşluğu yarattığınız."

Guinevere omuz silktili. "Gayri resmi olarak söylemek gerekirse, evet. Pek çok kişi artık Morrigan kırıldığı için Nemain ve Babd'a karşı bir şansları olduğunu düşünüyor."

"Bunun bizim lehimize olması gerekmez mi?"

"Hayır," dedi Jack. Gözleri dalgalanarak açıldı ve beni buldu. "Çünkü artık sen, Violet ve ben bir Morrigan oluşturduğumuza göre

-Hem de yeni ve denenmemiş bir hedef. Ayrıca, senin bir kader haline gelmenle birlikte, birçok kişi sahip olmam gerekenden daha fazla güç elde ettiğimi düşünüyor."

Babamın kullandığı eski bir deyim aklıma geldi. "Tanıdığın şeytan, tanımadığın şeytandan iyidir."

"Kesinlikle," dedi Guinevere. "Çoğu kişi için en iyi senaryo Babd ve Nemain'in sizi ve New York grubunu yok etmesi ve geriye kalanların da onları öldürmesi olur. Kız kardeşler öldürülemezse bile en büyük tehdit ortadan kalkmış olur."

Lillian kendi ana dilinde küfretti. Jack uzaklara dalmıştı. Druid'e "Neden bizi uyarman için seni gönderdiler?" diye sordum.

"Uyarı değil. Resmi bir savaş niyeti."

Lanet kaderler üzerine. "Peki şimdi ne olacak?"

Kaşlarını çattı. "Bunu söyleyemem. Druidler size sürekli koruma sağlayabilir ama korkarım biz yeniden inşa ederken burada daha güvendesiniz."

Başımı salladım. "Druidler yeterince şey yaptı. Kendinizi korumaya odaklanın."

Başını öne eğdi. "Çok cömertsiniz Leydi Fate. Verecek pek bir şeyimiz yok ama işinize yarayabilecek bazı bilgilerim var. Görünüşe göre siz Macha'yı öldürdükten sonra kız kardeşler onuncu Dianomican'ın mülkiyetini kaybetmişler. Tekrar Tapınak Şövalyeleri'nin eline geçmiş. Kimse nedenini bilmiyor ama görünüşe göre eski kitapları topluyorlar ve yakında onuncu cildi geri çalmayı planlıyorlar. Lonca'yı yok ettiklerinde bizden iki tane almışlardı."

Tüylerim diken diken oldu. Kız kardeşler Dianomicanlar'dan her ne istiyorlarsa, bu iyi bir şey olamazdı.

Guinevere devam etti. "Size verebileceğim tek öğüt şu olabilir: Kalan kız kardeşleri öldürme imkânına sahipsiniz. Ben olsam bunu onlar sizi bulmadan önce hızlıca yapardım. Ve bunu yapabilmek için onuncu Dianomican tekrar onların eline geçmemeli. Hepimizin bildiği gibi size gücünüzü veren paralel ritüeli içeriyor."

Lillian başını eğdi. "Sadece anlamıyorum."

Hepimiz ona baktık.

"Bütün bunların amacı ne?" diye sordu. "Delsaran'ın cesedini bir kukla olarak kullandıklarını ve insanlara karşı muhalefet tohumları ektiklerini biliyoruz. İnanılmaz derecede güçlü olduklarını, sürgünlerini atlatıp Ildathach'a yeniden girebilecek kadar güçlü olduklarını biliyoruz. Bu dünyada teknoloji ne kadar gelişirse gelişsin, zorlu olacaklar. Öyleyse bu aldatmaca niye? Bunca zaman sonra neden şimdi Dianomanları toplamaya çalışıyorlar? Ve neden Jaevidan ve Adeline'i öldürdüler?"

Peri dünyasında geçirdiğim o korkunç geceyi düşündüm. Babd'a bunu neden yaptığını, neden birdenbire insan işlerine ilgi duymaya başladığını sormuştum. Ve karşılığında söylediği şey . .

Ne aradığınızı bilmiyor. Zehirli prensin ona ne yaptığını bilmiyor, nasıl yaptığını da.

Bırakın nasıl olduğunu, zehirli prensin ona ne yaptığını bile bilmiyor.

Zehirli prensin ona ne yaptığını.

Nasıl?

"Bogoran," diye fısıldadım.

Jack bana sert bir bakış attı. Kadınlar çatık kaşlarıyla baktılar.

"İzninizle," dedi ve beni koridora doğru götürdü.

Kapı arkamızdan çarparak kapandı. "Ne yapıyorsun?" "Bu benimle senin aranda kalacak, anlıyor musun?"

Kapıları izledi, sivri kulakları ses için seğiriyordu. "Benim ne olduğumu zaten biliyorlar-"

"Kimse nasıl olduğunu bilemez." Sesi ateşli bir fısıltıya dönüştü, sıcak kelimeler dudaklarımı okşadı. "Bu konuda benimle tartışma, Addie. Lütfen."

Tenim öfkeyle kızardı. "Yani kimse ne yaptığını bilmiyor mu?"

"Yani kimse bizi bunun için öldürmeye çalışmıyor," diye tısladı. "Bir Bogoran'ın gücüne sahip olan çok az kişi hâlâ hayatta. Çoktan avlandılar ve güçleri binlerce yıl boyunca

yollar. Üçümüz belki de bu konuda yaşayan en güçlü kişileriz."

Korku ve tiksinti etimin altına işledi. "Beni korumaya yemin etmiş druidlerden sır saklamamı mı istiyorsun? *Lillian*'dan?"

"Niyetleri doğru olsa da, bilgi ne kadar çok kişi tarafından öğrenilirse o kadar çok sızar. Önem verdiğimiz kişilerin bu bilgiye sahip olmaması onlar için daha güvenlidir."

Haklıydı ama arkadaşlarımızı karanlıkta bırakma düşüncesi beni rahatsız ediyordu. "Bunu başka bir zaman tartışabiliriz. Demek istediğim hâlâ geçerli - kız kardeşler biliyordu, Jack. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama ne olduğumu biliyorlardı ve bunu nasıl yaptığını da biliyorlardı. Özellikle senin ve benim peşimde olduklarını sanmıyorum. Bogoranların gücünü istiyor olmalılar."

Başını iki yana salladı. "Ne için? Ne amaçla?"

Keşke bunun cevabını bilseydim. Daha da ötesi, keşke Jack bilseydi. Onun sürekli kuklacılık yapması varlığımın felaketi olsa da, arada bir değerini takdir etmeyi unutuyordum. "Bilmiyorum ama planları her neyse, bunun için Dianomanlara ihtiyaçları olmalı. Hangisinde diriliş ritüeli vardı? Belki de Macha'yı geri getirmek istiyorlardır."

"Bu, o ölmeden önce amaçlarının ne olduğunu açıklamıyor."

"Hayır, ama bu Dianomanları neden şimdi istediklerini açıklayabilir."

Peki hangisiydi?"

Uzun bir süre sessiz kaldı, gerginlikten kaskatı kesilmişti. "Bunun bir önemi yok. Eğer kitap Tapınak Şövalyeleri'ndeysen, gitmiş sayılır."

"Ama bir kez çalmayı başardılar," dedim. "Eğer onlar çalabildiyse, biz de çalabiliriz. Tercihen onlar bunu kullanmadan önce."

İçini çekti. "Addie, Tapınak Şövalyeleri Lorvellian gibi değildir. Ayrıca dünyanın her yerinde üsleri var. Kitabın nerede olduğunu bile bilmenin bir yolu yok."

"Hayır," dedim düşünerek. "Ama bilen birini tanıyor olabiliriz."

LILLIAN'IN ISRARI ÜZERİNE GUINEVERE Fransa'ya dönmeden önce bir gece kalmayı kabul etti. Ona bir otel odası önerdik ama biz ayrılır ayrılmaz odayı terk edeceğini hissediyordum. Lillian oradan bodrumun derinliklerine, aslında orada olmadığından şüphelendiğim birkaç koridordan geçerek var olan en güzel hücreye götürdü.

Parmaklıkların arkasında Tommy vardı.

İrkilmedi, bu da işitme cihazlarının kapalı olduğu ya da etrafta onca büyü varken arızalandığı anlamına geliyordu. Sırtını parmaklıklara dayayarak oturdu, parmak uçları mürekkeple kaplıydı ve günlüğüne bir şeyler karalıyordu. Hücrenin kendisi de neredeyse Abstruse kadar genişti; taş zemini kaplayan kalın bir halı, otel çarşaflarıyla döşenmiş tek kişilik bir yatak ve Japon oda bölmesinin arkasında özel bir banyo alanı vardı. Hapishanelere göre lüks bir yerdi ama yine de bir hapishaneydi.

Jack'e kaşlarımı çattım. "Bu gerçekten gerekli mi?"

Taşlara yaslandı, ellerini gri pantolonunun ceplerine soktu. Bir ayağını duvara dayayarak omuz silkti. "Daha az rahat bir şey istedim. Konaklama için Lillian'a teşekkür edebilirsin."

Aklımın bir köşesinde onu boğazlamak vardı ama bunun sonraya kalabileceğine karar verdim. Tommy'nin arkasında dizlerimin üzerine çöktüm. Havadaki değişikliği hissetmişti. Eli derginin üzerinde durakladı ve döndü. Bakışlarının arkamdaki Jack'e kayması sadece bir saniye sürdü.

Lillian yanımda yere oturdu, bacaklarını yana kıvırdı ve eteğini düzeltti. "Böldüğümüz için özür dileriz Thomas ama kız kardeşinin birkaç sorusu var."

Onu görmezden geldi, dikkati tamamen benim üzerimdeydi. Yüzünde temkinli bir ifade vardı ama onu herkesten daha iyi tanıyordum. Öfke ve ihanet maskesinin arkasından parlıyordu.

Duyabiliyor musun? Kulağıma dokunarak mırıldandım. Ağzı ince bir çizgi halinde, isteksizce yardımcı cihazlarını geri açtı.

"Seni burada bırakmasına şaşırdım."

Gerçek olmasına rağmen elimi salladım. "Sana daha önce de söylediğim gibi, Jack beni kontrol etmiyor. Sen iyi misin?"

"İyi," dedi, kelimenin kulağa hiç de öyle gelmemesini sağlayarak. "Bu ziyaretin bir nedeni var mı?"

Ya şimdi ya da asla. "Size Şövalyeler hakkında bir soru sormam gerekiyor."

Kaşlarını çattı. "Ona daha önce de söylediğim gibi, o piçler için çalışmıyorum."

"Mesele o değil." Bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşünerek durakladım. Jack şüphesiz itiraz edecekti ama onun endişeleri aklımdaki son şeydi. "Bak, Tommy. Bazı bilgilere ihtiyacımız var ve eğer sende varsa, o zaman tüm bu hapisane saçmalığını ortadan kaldırabiliriz. Zaten bu sadece bir önlemdi."

Jack bir adım öne çıktı ama ben tüm öfkemle bağın kopmasına izin verdim. Adımları durdu, kendi öfkesi ve tedirginliği geri tepti ama hareketsiz kaldı.

Tommy tedirgin bir şekilde aramıza baktı. "Biliyor musun, bana bunun nasıl çalıştığını hiç anlatmadın."

"Çoğunlukla duygulara dayanıyor," dedim.

"Yani yapamaz Bilmiyorum, aklını okuyamıyor mu?" Güldüm. "Eminim Jack okuyabilmeyi isterdi."

Bu cevap onu tatmin etmedi ama ekleyecek bir şeyi yoktu.

Lillian başını parmaklıklara yasladı ve ona Kuzey Kutbu'nu eritebilecek bir gülümseme attı. "Thomas, sevgilim, korkarım müttefiklerimizle ilgili oldukça talihsiz bir şey oldu. Tıpkı senin gibi bizim de tek derdimiz sevgili civcivimizi burada güvende tutmak. Ancak bunu yapabilmek için belli bir kitap hakkında umutsuzca bazı bilgilere ihtiyacımız var. Şövalyeler onu uzun zamandır ellerinde tutuyor, bu yüzden merak ediyoruz-"

"Hayır."

Lillian gözlerini kırptırdı. "Ama-"

"Hiçbir şey bilmiyorum." İşitme cihazını kapatarak arkasını döndü.

Jack yaklaştı. Ona sert bir bakış fırlattım ve parmaklıklar arasından Tommy'nin yardım malzemelerini gösterdim.

"Tommy, bu önemli."

"Ben hiçbir şey bilmiyorum." Jack'e ters ters bakacak kadar boynunu büktü. "Ve bilseydim bile, yapacağım son şey onu sana teslim etmek olurdu."

Jack kıpırdamadı bile. Hava durumunu okur gibi, "Lillian, anılarını al," dedi.

"Kimse kimsenin anılarını almıyor," diye tersledim, aynı anda Lillian "Hayır," diye fısıldadı.

Hepimiz durduk.

Başını hafifçe sallayarak çenesini sıktı. "Jack, sana her zaman sadık olduğumu biliyorsun ama şu anda kesinlikle talepte bulunacak durumda değilsin."

"Ya bunu yaparız ya da şansımızı Kütüphaneci ile deneriz," dedi.

Kollarımdan aşağı soğuk bir ürperti yayıldı. Herhangi birimizin isteyeceği son şey, Jack'le son karşılaşmasından sonra bize yardımcı olacaksa, o yarattığı bir kez daha ziyaret etmektir.

Tommy'nin rengi soldu. "'Anılarımı al' derken ne demek istedi?"

"Hiçbir şey, hiçbir anlamı yok," dedi Lillian. "Bunu riske atmayacağım. Addie'nin kardeşi olmasının yanı sıra, o hâlâ sadece bir insan Jack. Ona kalıcı zarar vermenin riskleri faydalarından çok daha ağır basıyor."

Jack'in burun delikleri alevlendi. "Eğer konuşmak istemiyorsa, bu onun seçimi. Bırakın riski o alsın."

"Unuttuysan diye söylüyorum, benim bir yeminim var," diye tersledi. "Başkalarına zarar vermeyeceğim. Öldürmeyeceğim. Ve hiç kimse, sen bile, beni bundan geri döndüremez."

Tommy onu tedirgin bir ilgiyle izledi, sanki onun fae fikri Lillian'ın gizemiyle tam olarak bağdaşmıyordu.

"Ona zarar vermeyeceğim ya da kimsenin anılarını almayacağım," dedi kararlı bir şekilde.

Jack bana yalvarırcasına uzun bir nefes verdi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Kendi fikrini söyleme hakkına sahipsin." Tommy'ye uzandım. "Bunun ne kadar önemli olduğunu vurgulayamam. Hakkında bildiğin her şey

nerede tuttuklarını, onunla ilgili protokolleri, bizi doğru yöne götürecektir her şey faydalı olacaktır. Kız kardeşlerde olduğunu sanıyorduk ama Şövalyeler geri aldı. Tekrar çalacaklar ve çalarlarsa sonuçları ağır olacak. Şövalyelerin her fae'yi alt edebileceğini düşündüğünü biliyorum, ama Babd ve Nemain farklı. Eğer Dianomican'ı istiyorlarsa, onu alacaklar."

Çenesinde bir tik tüylendi. Gözlerinin arkasında düşünce çarkları hararetle dönüyordu. "Yalan söylemiyordum. Fazla bilgim yok. Hiçbir zaman yemin etmedim ve tarikata resmen katılmadım, bu yüzden erişilemezdi."

Lillian canlandı. "Ama biliyor musun?"

"Fazla değil," diye uyardı. "Bana söylenen tek şey, Dia'ya - her ne diyorsanız- her yirmi yılda bir yeni bir muhafız atandığı. Kitap onların görev yerlerine gidiyor ve sadece onaylanmış kullanımlar için alınıyor, ki bir kez çalındığına göre bunun pek gerçekleşeceğini sanmıyorum. Son on yıldır Ajan Rodney'deydi, yani bu durum değişmediği sürece Chicago'daki Kuzey Amerika merkezinde kilit altında tutulacak. Oraya girmek de çıkmak da imkânsız."

"Güzel. Bunun zamanımızı boşa harcamamıza sevindim." Jack duvardan uzaklaştı.

"Karargâhın neresinde?" Ben sordum.

Üçü de ağzı açık kaldı.

Tommy başını salladı. "Önemli değil, bebeğim. Öyle elini kolunu sallayarak girip Şövalyelerin elinden alamazsın."

"Yine de benim insan olduğumu düşünüyorlar. Onlara da söyledin ve onlara göre Chicago'ya onların koruması altında gelmem bekleniyor."

"*Karargâhlarına* değil. Eğer her şey planlandığı gibi gitseydi, onlarla hiçbir etkileşiminiz olmayacaktı. Onların koruması altında ama ayrı yaşayacaktınız. Bizim için ayarlanmış bir adres vardı ve kesinlikle o ucubelerin yakınında bir yerde değildi."

"Ama benim ne olduğumu bilmiyorlar," diye belirttim.

"Addie, o yer cehenneme kadar korumalı. Oraya adınızı attığınız anda bunu fark ederler."

"İşte tam da bu yüzden bu konuşmayı gömüyoruz," dedi Jack. "Düşünceni takdir ediyorum Annwyl, ama hayır."

Onu görmezden geldim. "Ama *benim* ne olduğumu biliyorlar mı?" diye sordum. "Koğuşlar özeldir. Fae'lere, hatta onların alt kümelerine karşı yapılabilirler ama ben Fae değilim. Bir druid de değilim. Muhtemelen daha önce hiç karşılaşmadıkları bir şeyim. Büyü kullanmadığım sürece bunu bilemezler."

"Addie, bırak onu," dedi Jack.

Lillian alt dudağını çiğnedi. "Katılıyorum, sevgilim. Bu aptalca bir görev olurdu."

Tommy bana cevap vermedi ama gözlerinin ardındaki gerçeği görebiliyordum. Violet kardeşinin tüm sırlarını bildiğini söylemişti. Belki de kan bağıyla olan şey buydu çünkü Tommy'ninkini yeni öğrendiğimi biliyordum.

"Onlarla konuştuğum için parmaklıklar ardında olmamı istedin, Addie. Eğer senin için bu kadar tehlikelilerse, bence yapman gereken son şey onların kapısını çalmak olmalı," dedi.

"Seni parmaklıklar ardında istemedim. Bu benim kararım değildi ve asla da olmayacaktı. Sana güveniyorum." Sesim son kelimedede çatladı, içimde kilitli tuttuğum duygularla kabardı. Ona hâlâ çok kızgındım ama korkularını da anlıyordum. O sadece benim için en iyisini istiyordu, ben de onun için. Hayatın acımasız bir gerçeğiydi, işler hiçbir zaman bu şekilde yürümüyordu.

Dudağını çiğneyerek, "İsteddiğini biliyorum. Seni ve bunun yapmak zorunda olduğun bir şey olduğunu düşündüğünü de biliyorum ama buna değmez. Oraya girip tekrar geri çıkamazsın. Eğer kitap kız kardeşlerin eline geçerse, öyle olsun. Bizim için geldiklerinde bu sonuçlarla başa çıkacağız."

Bu planımın ölüm çanı gibi görünüyordu. Lillian, Tommy'ye evinde bakmayı teklif etti ama garip bir şekilde reddeden kardeşim oldu, iyi olduğunu ve şimdilik hücresinde kalacağını söyledi. Asla aynı hizada olmamamıza rağmen

hala Fae'lere güvenmediğini biliyordum. Jack'e bir şeyler söyledim, o da sadece şu anda onun için en güvenli yerin otelde saklanmak olduğunu söyledi. Başka kimse itiraz etmediği için üst kata çekildik.

Jack yer yatağına geri yığıldı ve bana bir iki saat daha dinlenmemi söyledi. Ama yatakta uzanıp tavana bakarken, uyku benden kaçtı.

Morrigan'ı -ya da onlardan geriye kalanları- henüz öldürememiştik. Zaten denemiştik ve Lonca'daki karşılaşmamız onların hâlâ çok güçlü olduklarını kanıtladı. Kaçmayı bırakıp plan yapmak için bir anımız olsaydı, birleşik gücümüz yeterli olurdu ama onlar bunun artık imkânsız olduğunu fiilen garanti etmişlerdi. Artık karşımızda sadece onlar değil, sürgün edilmiş bir sidhe kitlesi vardı. Ve lanetli kitaplardan her ne öğrendilerse.

Jack uykusunda dönüp durarak ve mırıldanarak uyudu. Bu nadir görülen, rahatsız edici bir manzaraydı. Eğer bu yeni ve daha büyük tehdit onu kıvrandırmaya yetiyorsa, başımız büyük beladaydı.

Yataktan kalktım ve çalışma odasını arşınladım.

O kitaba ihtiyacımız vardı. Kız kardeşlerin bize bir avantaj daha sağlamasına izin veremezdik. Jack'in çok zayıf olduğu ve gerçekten ihtiyacı olan yardımı asla istemeyeceği açıktı. Herkes bana bir kader olduğumu hatırlatmaya devam ediyordu -özel, nadir ve güçlü bir şey, ancak şimdiye kadar bana hiçbir faydası olmamıştı. Diğer ikisi henüz beni çağırmamıştı ve güçlerim gölgeyle sınırlıydı. Eğer sorunlarımızı sadece kaba kuvvet ya da güçle çözemiyorsam, o zaman başka bir şey yapılması gerekiyordu. Jack bundan kurtulmanın yolunu planlayamazdı. Bu sefer olmazdı.

Uyuduğundan emin olduktan sonra çalışma odasında sessiz bir telefon görüşmesi yaptım.

İlk zil sesinde telefonu açtı. "Saatin kaç olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"İnanılmaz derecede aptalca bir fikrim var ve bana yardım edecek kadar deli olan tek kişi sensin."

Violet durakladı, sadece sessiz nefesi hatta yankılanıyordu. "Pekala, dinliyorum."

NINETEEN

ADELINE

VIOLET beni dairesine götürdü. Bazı temel eşyaları birer valize koyduktan sonra planımızı yaptık. Chicago'ya bir sonraki tren Grand Central İstasyonu'ndan saat 18:00'de kalkacaktı. Atlayışı yapabileceğimden emin olsam da, Şövalyelerin bölgesine girmek için gölgeyi kullanmak bazı sihirli alarmları tetiklemenin kesin bir yoluydu, bu yüzden insani yoldan seyahat edecektik. Jack ve arkadaşlarının yanında doğal davranarak geçirdiğimiz bir günün ardından gizlice kaçacak ve tren istasyonunda buluşacaktık.

Peronda beklerken Violet bir sigara içti. Kasım ortasındaki rüzgâr üzerimize şiddetle geliyor, diğer birkaç yolcuyu paltolarını sıkılaştırmaya ve şapkalarını tutmaya sevk ediyordu. Ben de kendi şapkamın kenarını gözlerimin üzerine iyice çekerek karanlık demiryolu boyunca uzanan az sayıdaki ışıktan yüzümü sakladım.

"Bundan emin misin?" diye sordu.

Yer değiştirdim. Hayır, hiç emin değildim ama seçeneklerimiz hızla tükeniyordu. Dianomican'ı tutmamız gerekiyordu.

Kız kardeşlerden uzakta. Onlar saldırı için toparlanırken kendimize zaman kazandırmamız gerekiyordu. Ve belki de bencilce, bir şey kanıtlamam gerekiyordu.

Diğer herkes fedakârlık yapmıştı. Benim yörüngeme giren herkes acı çekiyor ya da henüz geri vermediğim bir şeyin bedelini ödüyor gibiydi. Ben bir köşeye itilirken diğer herkesin hayatını kaybetmesi ya da riske atması adil değildi. Bunu druidlere, arkadaşlarıma, Tommy'ye ve hatta Jack'e borçluydum. Belki de kendime. Gemide ona gerçekte kim olduğumu yeni keşfetmeye başladığımı söyledim ve druidlere olanlardan ve Tommy'nin beni korumak için ne kadar uğraştığını gördükten sonra, sesimin bir silaha dönüşmesinden ve bir tanrının ben yaşayabileyim diye öldüğünü öğrendikten sonra, bir soru beni zorladı. Korkup saklanan biri mi olmak istiyordum, yoksa ne kadar zor olursa olsun doğru olanı yapacak kadar cesur mu olmak istiyordum - herkesin yaptığı fedakarlıkları hak etmek için?

Birkaç dakika önce Jack'in yatak odasına soktuğum ve nereden geldiğini bulamasın diye banyoda pudra kâğıdımı parçaladığım mektubu düşündüm. Onunkinin aksine, kısa ve tatlıydı.

Jack,

Bildiğiniz gibi, kardeşim çocukken bana sık sık Tennyson okurdu. Göğüs cebindeki o kitap hayatını kurtarmıştı. Şiirle aranız hiç iyi olmasa da, sizi bununla baş başa bırakmalıyım:

Belki de körfezler bizi yıkayacak: Belki de Mutlu Adalar'a dokunacağız, Ve tanıdığımız büyük Aşil'i göreceğiz. Çok şey alınsa da, çok şey kalır; ve her ne kadar Eski günlerde yeri göğü yerinden oynatan o güç değiliz şimdi, olduğumuz şey, biziz vardır; Kahraman kalplerin eşit öfkesi,

Zaman ve kader tarafından zayıflatılmış, ama iradesi güçlü Çabalamak, aramak, bulmak ve teslim olmamak için.

İyi rüyalar, sevgilim. Yakında eve döneceğim. Adeline

Not: Şifre Ulysses.

Onu bulduğunda, Chicago'ya doğru yola çıkmış olacaktık. Umarım bizi takip etmeye çalışmazdı.

Trene binerken yazdığım son beş kelimeyi düşündüm.
Yakında eve döneceğim.

Home.

Bir zamanlar Georgia'da bir çiftlik evi, sonra yatak odası ipekten olan eski bir çalışma odası, sonra ... hiçbir şey. Kaçıyordum ve geçmişteki tüm evlerim onarılamayacak kadar harap olmuştu. Bu yüzden evin neden bir kez daha Jack'le eş anlamlı hale geldiğini açıklayamıyordum, sanki hiç sorulmamış gibi hiç düşünmeden mektubuna yazılmıştı.

Yine o rahatsız edici aşinalık duygusuydu. Hafızamın dışında kalsa bile bir şeyi binlerce kez yapmış olduğum fikri. On üç yaşında bir Jaevidan ağaçların arasında hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve yanında ailesi olmayan küçük bir kız vardı. Ormanda dans etmeyi ve ayaklarını toprakta hissetmeyi zevkten başka bir nedenle sevmeyen bir kız. Tamamen yalnız, yokluktan gelen ve hiçbir şeyi olmayan küçük bir kız - Jaevidan dışında hiçbir şeyi olmayan.

Şu anda ondan çok daha fazlasına sahiptim. Bir kardeşim, arkadaşlarım ve beni korumaya hazır insanlar vardı. Ama sonuçta duygular mantıkla bastırılamazdı. Ne kadar öyle değilmiş gibi davranmaya çalışsak da, ruhumuzun derinliklerinde hissettiklerimiz bir seçim ya da mantık meselesi değildi.

Beni en çok etkileyen onun dansıydı. Babamın şarkısında nasıl sallanıyorsam, çiftlik evinin etrafına tuz döküyordum.

Modaya uygun mavi ve altın rengi giysiler içindeki bir kondüktör bizi arabamıza götürürken düşüncelerimi gömdüm. Hem Violet'in hem de benim Jack'in hesaplarına erişimimiz olsa da, görevimiz bitene kadar kâğıt üzerinde iz bırakamazdık. Violet kendi birikimlerinden biletlerimizin parasını ödemiş ve tipik Warren ailesi davranışıyla bize birinci sınıf bilet almıştı.

Son tren deneyimim kirli bir bankta kırmızı kapakların saldırısına uğramaktı, bu yüzden bu girişimin daha sorunsuz geçmesini umduğumu söylemeye gerek yoktu.

Odamız küçüktü ama şirin olmaktan uzaktı. Yan yana duran iki lüks yatak, altın topuzlu küçük bir şifonyerle ayrılmıştı. Tek pencerenin üzerine çiçekli perdeler çekilmişti ve yan tarafta özel bir tuvalet vardı. Lüks, salona ve iki vagon ilerideki birinci sınıf yemek alanına kadar devam ediyordu. Duvarlarda kraliyet mavisi kadife koltuklar sıralanmıştı ve her birinde fildişi kumaşlar ve kristal kadehlerle donatılmış küçük bir masa vardı.

Violet ve ben yerimize oturduğumuzda neşeli bir ses "Üçüncüye yer var mı?" dedi.

Lillian ortaya çıktı, elleri kalçalarında.

Ağzım açık kaldı. Violet tehlikeli bir sırıtışla arkasına yaslandı. "Bizi nasıl buldun?"

Lillian göz kırptı. "Violet, canım, ikizin için ne tür işler yaptığımı unuttun mu?"

"Açıklayabiliriz-"

Sözümü kesti. "Gerek yok. Ben girmek istiyorum."

Violet ve ben birbirimize baktık. "Öyle mi?" Ben sordum.

"Elbette biliyorum. İkinizin kaçıp gitmesine ve kendi başınıza öldürölmenize izin veremezdim, değil mi? Ne kadar kaba."

Gauche benim kullanacağım bir kelime *değildi*. "Bana bunun berbat bir fikir olduğunu söylemiştin."

Bir el salladı. "Bütün fikirlerimiz berbat, sevgilim. Ayrıca, kardeşinle uzun uzun konuştum ve bana gerçekten de sizi kurtarabilecek bazı bilgiler verdiğine inanıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ama Jack-"

"Ne olursa olsun öfkeli olacak. Sadece önemseydiği için." Yanımdaki açık alana çöktü ve garsonların dikkatini çekmek için elindeki çatalı bardağına doğru şingirdattı. "Ayrıca, Addie'yle konuşacak çok şeyimiz var."

Violet başını ellerinin arasına aldı. "Bunun Jack'e nerede olduğumuzu haber vermek için bir oyun olmadığına yemin eder misin?"

"Şimdiye kadar zaten biliyordun," diye yanıtladı Lillian. "Beni parmağında oynattığını düşündüğünü biliyorum ama arada sırada kendi başıma düşündüğüm de oluyor. Adeline'in bunu a n l a y a b i l e c e ğ i n e inanıyorum."

Havada gerginlik vardı. Tanıştığımızdan beri Violet ve Lillian arasında hep bir sürtüşme olmuştu ama iki yüzyılı geride bıraktıkları için bunu derinlemesine araştırmaya hiç cesaret edememiştik. Neden şimdi ortaya çıktığını merak ediyordum.

Violet ile aynı şeyi düşündüğüm için suçluluk da duyuyordum. Lillian Jack'e çok sadıktı, çoğu zaman da hatalıydı. Ve coşkulu, sevgi dolu doğasıyla onu hafife almak kolaydı.

Sessizliği ilk bozan kızıl saçlı arkadaşımız oldu. "Violet, seni çok seviyorum ama senin kendi amaçların olduğunu ve bizim de kendi amaçlarımız olduğunu unutmamalısın. Yumuşak konuşan bir kadın genellikle odadaki en gürültülü kişidir."

Violet kaşlarını çattı. "Eğer buraya bana ders vermeye geldiyse, şimdi siktir olup gidebilirsin."

"Sadece bir hatırlatma," diye mırıldandı Lillian. Garson geldi ve ona ısıltılı bir gülümseme verdi. Adamın yanakları bir elma bahçesinden daha kırmızıya döndü. "Oh! Ne kadar tatlısınız. Söyleyin bana, bu güzel akşamda bir hanımefendi içecek ne bulabilir?"

YEMEKTEN SONRA, VIOLET biraz yalnız kalmak için ortak yatak odamıza döndü. Yorgun değildim ve yeni vücudum saatlerce yorgun olmama izin vermiyordu. Bu yüzden Lillian vagonda ona katılmamı istediğinde seve seve kabul ettim.

Karanlık kırlara bakan bir platformun üzerinde durduk. Metal raylar önceki yağmurdan kayganlaşmış, hava

yaklaşan bir fırtınanın kokusuyla yoğunlaşmıştı. Hiçbir insan dışarı çıkmaya cesaret edemiyordu.

soğuk gece havasıyla birlikte, bizi arka balkonda yalnızlığın tadını çıkarmaya bıraktı.

Kapıya yaslandım ve New York'un arka fenerlerin ötesindeki karanlıkta kayboluşunu izledim.

Lillian hiç vakit kaybetmedi. "Bana bağdan bahset." "Jack sana kendisi anlatmaz mıydı?"

Bu bir önseziydi. Ne kadar yakın olduklarını ve Lillian'ın onu sorgulamaktan çekinmeyeceğini biliyordum. Gerçi başından beri ne kadar ketum davrandığı düşünülürse, bu bilgiden vazgeçeceğinden de şüpheliydim.

"Hayır, o yaptı."

Gözlerimi kırdım. Bunu kesinlikle beklemiyordum. "O zaman neden bana soruyorsun?"

"Bakış açınızı öğrenmek için tabii ki." Sırıttı. "İstihbaratımı her zaman teyit ederim - bu iyi bir casusun işaretidir. Ve bunun yanı sıra, nasıl hissettiğini bilmek istiyorum. Hikâyenin senin tarafından da dinlenmeyi hak ediyorsun."

Lillian gibi insanlar için yıldızlara şükürler olsun.

Ona tüm bildiklerimi anlattım; Babd'dan bağın gerçekliğini nasıl öğrendiğimden, Violet'le Paris'te yaptığım konuşmaya ve Jack'ten gelen mektuba kadar her şeyi. Bitirdiğimde sadece "Peki ya geçmiş yaşamlar?" dedi.

O kısımları atlamıştım ama bunları da ona anlattım.

"Kimin aklına gelirdi ki?" diye düşündü.

"Sana daha önce söyleyecektim ama endişelendim..." Yemek vagonunda olanları göz önünde bulundurarak bunu nasıl nazikçe ifade edeceğimi düşünerek sustum.

Benden önce davrandı. "Jack hakkındaki düşüncelerimi nasıl etkileyecek?"

Neredeyse irkiliyordum. "Onu çok önemsiyorsun Lillian ve ona büyük saygı duyuyorsun. Ben sadece seni incitmekten korkuyordum."

"Ve sen de bunun senin hakkında ne düşünmememe neden olacağından endişeleniyordun."

Bu bir soru değildi ve bunu inkâr etmek yalan olurdu. Derinlerde bir yerde, Lillian'ın her şeyi benim açımdan görmeyeceği endişesi vardı. Jack'le uzlaşmamıza dair çocuksu umudu tüm endişelerimi gölgede bırakacaktı.

"Üzgün değilim," dedi. "Gerçekten, anlıyorum. Ama bir şeyi son derece açıklığa kavuşturmak istiyorum: Jack'e karşı nasıl olduğumu biliyorum. Benim için yaptıklarından sonra onu sık sık el üstünde tuttuğumun farkındayım ama onun da hatasız olmadığını farkındayım. Hiçbirimiz değiliz. Korkunç şeyler yaptığını ve bazı korkunç seçimler yaptığını biliyorum, ancak doğru seçimler için ona inandım ve inanmaya devam ediyorum."

Tırnaklarımı yolmaya ani bir ilgi duymaya başladım. "Çok basitmiş gibi söylüyorsun."

Güldü. "Hiçbir şey basit değildir sevgilim, hele de insanlar. Nerede olduğumuza bir bak. Ne yaptığımıza bir bak. Eğer dünya iyi ve kötü, doğru ve yanlış olarak ikiye ayrılırdı, çok uzun zaman önce tüm cevapları bulmuş olurduk."

Her nasılsa, Violet'in Paris'teki tavsiyesinin hem aynısı hem de tam tersiydi. Ona doğru tarafta olup olmadığımı sordum, o da hiçbirimizin doğru tarafta olmadığını söyledi. Lillian da aslında aynı şeyi söyledi ama sadece onun toplayabileceği bir umut ve iyimserlikle.

"Daha da önemlisi, nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Ona verebileceğim tek cevabı verdim. "Henüz karar vermedim."

"Senden bunu beklemezdim."

Düşüncelerim Lillian'ın az önce yıktığı barajın etkisiyle hızla ilerledi. "Belki benim için basit bir şey ama sanırım paralel bağ için onu affettim. Bunu neden yaptığını anlıyorum ama bunu bana karşı kullanmayacağına dair verdiği söze sadık kalıp kalmayacağını zaman gösterecek."

Başını salladı. "Katılıyorum."

"Geri kalanı. Bu sözde geçmiş yaşamlar, reenkarnasyon. Geçmiş, şimdiki zaman ve gelecekle ilgili her şey."

"Bugünü ve geleceği anlıyorum. Sanırım bahsettiğiniz geçmiş hem sizin eski hayatlarınız hem de onun öldürdüğü Bogoran?"

Gerildim, doğrulamam mı yoksa yalanlamam mı gerektiğine karar vermek için acele ettim. "Anladım, sevgilim. Yalan söylemene gerek yok."

İçimi çektim. "Benden bunu saklamamı istedi ama sana karşı bir şey değil, Lillian. Yemin ederim."

Kadın homurdandı. "Onunla iki yüzyıl geçirdim, nasıl düşündüğünü biliyorum. Beni yatıştırmaya gerek yok. Elbette, zaten uzun zamandır bundan şüpheleniyordum."

"Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Elbette öyle, ama olan oldu. Bir kötülük bir milyon iyiliği silmez ve eğer böyle bir şey olduysa bile bunun çok uzun zaman önce olduğunu hep biliyordum. O zamandan beri çok büyüdü ve değişti. Ben de öyle."

"Ama türünün son tanrısını öldürmedin," dedim.

Durakladı, yanımızdan hızla geçen karanlığın içinde kaybolmuştu. "Addie, sahip olamadığım bir taş için kardeşlerimin her birini öldürdüm. Bütün gün tartışabiliriz ama benim için kendi kanından birini öldürmek her zaman daha kara bir leke olarak kalacak. Ve bu beni asla yargılamadığın bir şey çünkü kendimi defalarca kanıtladım. Bizim dünyamız ve sizin dünyanız çok farklı değerlere sahip iki farklı yer. Bu bizi kötülüklerimizden affetmez, ancak daha iyi bir şey olma isteğimiz her zaman takdir edilmelidir. Bu olmadan hiç kimse değişmez."

Lillian'ın durumu hakkında soğuk ve katı gerçeklerin ötesinde çok az şey biliyordum ama Jack'in geçmişi hakkında çok şey öğrenmiştim. Dayaklar, işkenceler, ölümler ve parti oyunları gibi görülen köleleştirmeler. Gerçekten de çok farklı bir dünya.

Yine de . . . "Onu soğukkanlılıkla öldürdü. Benim için, ya da en azından benim geçmişteki bir versiyonum için. Farklılıklarımızı anlıyorum ama bir insanın böyle bir şeyi nasıl haklı çıkarabileceğini anlamakta zorlanıyorum. Bu bağlılık değil, saplantı. Önceki halim olsa bile, şu anda hiçbir şeyi haklı çıkarmaz. Ben tamamen farklı bir hayat yaşamış, tamamen farklı bir insanım. O

Annwyl'i seviyor, Adeline'i değil. Ben onun gerçekten istediği şeyin bir serabından başka bir şey değilim."

Yağmur, ısıtılmış raylara çarparak cızırdıyordu. Trenin önünden gelen korna sesi bizi sağır edici bir sessizliğe sürükledi.

"Ama o seni seviyor," dedi.

Başımı salladım. "Beni çok az tanıyor."

"Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun." Taze yağmurdan korunmak için küçük çıkıntının altına sıkışarak bana baktı. "Eğer öyle olmasaydı bizim saçmalıklarımızın yarısına bile tahammül edemezdi. Paralel bağı sana karşı asla kullanmayacağına dair ettiği yemine sadık kalmazdı ve inan bana, fae'ler isterlerse her şeyin bir yolunu bulurlar. Eğer şu anda olduğun kişide sevecek bir şey bulamasaydı, kesinlikle seni korumak için bunca zahmete girmez, seni eğitmez, boş zamanlarını dans salonlarında ya da sinemada arkadaşlığından nefret ettiği biriyle geçirmezdi. Şimdi gerçekten gülümsüyor, Addie, ve bu uzun zamandır o kadar nadirdi ki bunu görmek gerçekten garip. Ve eğer bu takıntıdan başka bir şey olmasaydı, kesinlikle gitmene izin vermezdi. Saplantılı bir adam kendini bulmak ya da hayattan ne istediğine karar vermek için ondan uzaklaşmanı izlemezdi. Sadece seni gerçekten seven biri senin mutluluğun için bu acıyı kabul eder."

Tren gecenin içinde özenle ilerliyordu. Duman burnuma doldu ve taze yağmur kokusu. Jack'in kokusu, sadece zakkum eksikti. "Violet bana Sidhe'lerin insanlar gibi sevemediğini söyledi. Senin çok farklı olduğunu."

Lillian başını salladı. "Bu Violet'in görüşü ve doğruluk payı olsa da gerçeğin tamamı değil. Farklılıklarımıza rağmen ona saygı duyuyor ve tapıyorum ama o her zaman olduğu gibi kendine has bir insan. Bakış açısı hayatı ve kim olduğu tarafından büyük ölçüde çarpıtılmıştır."

"Ama kendiniz söylediniz, Jack'le birlikte büyüdünüz ve değiştiniz. O da değişmedi mi? Neden onun fikri doğru olmasın ki?"

Lillian içini çekti. "Büyümek ve değişmek farklı anlamlara gelir. Birçok yönden gelişti, bazı yönlerden ise gelişmedi."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Kollarını kavuşturarak uzaklara baktı. "Emin değilim ama zaman her yarayı iyileştirmiyor. Bazıları daha da karmaşıklaşıyor."

Ağır bir sessizlik içinde durduk.

"Seni seviyor, belki de her şeyden ya da herkesten daha çok seviyor," dedi. Ama beni duraklatan, her kelimeye sinen hüznü oldu. Aklıma bir şey geldi, daha önce hiç aklıma gelmediği için kendimi aptal gibi hissettiğim bir düşünce.

"Ona aşkınsın, değil mi?"

Komplocu bir yan bakış, sıkı bir sırtı ve "Öyle olduğumu söylesem benden nefret eder miydin?" dedi.

Başımı salladım.

"Vurgu 'idi' üzerinde," diye ekledi. "Bir süre önceydi ve o zamandan beri hayatıma devam ediyorum."

Beni ilgilendirmezdi ama bilmek istedim. "Peki, siz ikiniz hiç ..."

Güldü. "Kutsanmış Bogoralılar, hayır. Denemediğim için değil ama Jack benimle hiç böyle ilgilenmedi."

Olmaması benim için akıl almaz bir şeydi. Lillian'ın akıl almaz derecede güzel olmasının yanı sıra, tanıdığım en sevimli insanlardan biriydi. Jack'e tamamen sadık ve bağlı olduğundan bahsetmiyorum bile. Aslında benim tam tersimdi.

"Bir kere bile mi?"

"Hayır, bir kez bile." Düşünerek dudaklarını yaladı. "Geçmişini konuştuğumuzda ilk aklıma gelen neydi biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Şimdi her şey daha anlamlı geliyor." Bir başka hüznü, küçük sırtı. "Tüm cazibesine ve insanlara sattığı kişiliğe rağmen, bu adam şimdiye kadar gördüğüm ahlaksızlıktan en uzak şey. Hadi

Dürüst olmak gerekirse, kadınlar kendilerini ona atarlar. Ben de onlardan biriydim.

-Ama hiç ısırmadı. Elbette bir imaj yarattı, ama asla ilişkiye girmedim. Geçmişte incinmiş olabileceğini düşündüm ama daha fazlası vardı. Sanki bir şey bekliyormuş gibiydi."

Bu Jack'in karakterine o kadar aykırıydı ki Lillian'ın bana yalan söyleyip söylemediğini merak ettim. "Bana o kadar sadık olduğundan şüpheliyim."

"Bilmiyorum," dedi. "Onunla ilk yıllarda, önce kaçmak için, sonra da onunla ilgili düşüncelerim ve duygularım değiştiği için sürekli onun beğenisini kazanmaya çalıştım. Ama o her zaman çok katıydı ve sonra, tabii ki, her seferinde yıllarca gidiyordu. Bir gün orada olurdu; ertesi gün Violet bir süreliğine gittiğini söylerdi. Bunu hep tuhaf buldum, ama Jack tuhaftır, bu yüzden seksen yıl öncesine kadar bu konu üzerinde fazla düşünmedim."

"Neden?"

"Geri geldi... kendisi değildi." Dudaklarını büzdü, aralarında milyonlarca kelime vardı. "Sanki güneş onun için artık yokmuş gibiydi. Ama ne zaman ne olduğunu anlamaya çalışsak, hepimizi daha da uzağa itti. Sadece Violet biliyordu, ama onu konuşturmayı deneyin."

"Sence ne oldu?"

"Sadece tahmin edebilirim ama sanırım sen ya da senin bir versiyonun ona geri gelmemesini söyledin." Köprücük kemiğine dokundu. "Yoksa neden o yemin işaretini alsın ki?"

Çünkü beni seviyor. Bu düşünce, merhamet ya da vicdan azabı duymaksızın aniden aklıma geldi. Çünkü ona benimle bir daha asla konuşmamasını, geçmiş yaşamlarımdan bahsetmemesini ya da onsuz bir hayat istediğimi söyleseydim, bunu yapardı.

Yine de şimdi ve burada olanları açıklamıyordu.

"Ama geri geldi. Bu yüzden buradayım, değil mi?"

Omuz silkti. "Bunu sadece Jack açıklayabilir." Ne yazık ki haklıydı.

Elimi onunkinin içinden geçirdim. "Yaşadığın her şey için üzgünüm. Tuhaf olduğunu biliyorum ama

Jack hakkında da."

Başını sallayarak gülümsedi. "Oh, sevgilim, bunun için asla özür dileme. Aşk ve saplantı arasındaki farkı neden anladığımı biliyor musun? İkisini de yaşadım. Jack'i bana verdiği şey yüzünden istedim, çünkü karanlık bir yerdeydim ve hâlâ karanlık bir insandım ve bu tek ışık kaynağına saplanıp kalmıştım. Derinlerde başka biri olduğunu bilmem umurumda değildi. Onu gerçekten sevmeye ancak kendimi ona aşık olduğuma *inandırmayı* bıraktığımda başladım. Onun mutluluğunu ve kendiminkini istediğimde. Ve o günden bu yana, dünyalara değişmeyeceğim uzun ve başarılı bir dostluğumuz oldu."

Başımı omzuna yasladım. "Eğer bugün söylemeyi unutursam, seni çok seviyorum Lillian. Ve seni çok özledim."

Kollarını bana doladı. "Ben de seni özledim."

Öylece kaldık, kucaklaştık ve yağmur altındaki kız öğrenciler gibi kıkırdadık.

Sırıtarak geri çekildi. "Endişelerinizin bir kısmını giderdiğimizize göre geriye tek bir sorun kalıyor."

"Ve bu?"

"Sen de Jack'i seviyor musun?" Bunu o kadar rahat söyledi ki, acaba yanlış mı duydum diye düşündüm.

"Oh, hepsi bu mu?"

"Tabii ki öyle, hayatım. Hepimiz onun nasıl hissettiğini biliyoruz. Gerisi senin kararın ve hayatında ne istediğine sen karar vereceksin. Ve neyi seçersen seç, sen her zaman benim en yakın arkadaşım olacaksın. Başka hiç kimse saçlarıyla senin gibi oynamama izin vermiyor."

Güldüm, bir düşünce su yüzüne çıkarken ses uzaklaştı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Wraith beni New York'ta bulduğunda, bana anılar verdi. Ama onlar bir lanetti ve

Bu yüzden Jack beni Estheria'yı görmeye götürdü. Ama ondan önce bana senin o anıları alıp götürdüğünü söyledi."

Başını salladı. "Ben yaptım."

Bunu nasıl soracağımı düşündüm. "Yakınlığınızın nasıl işlediğinden emin değilim ama beni rahatsız eden bir şey var, Jack'in etrafındaki tüm bu garip hisler. Sanki onu tanıyormuşum ama tanıımıyormuşum gibi. Ve onun anılarına sahip olmama rağmen, hala-"

"Ve bunu kendi bakış açınızdan görmek istiyorsunuz," diye bitirdi.

Başımı salladım. "Sanırım bu bana daha gerçekçi gelecek ve belki bazı şeyleri açıklayacaktır."

Alt dudağını ısırıldı. "Bilmiyorum, o anılar geçen sefer seninle pek uyuşmamıştı."

"Ama o zamanlar insandım," dedim. "Az önce Jack ve Tommy'ye bu tür bir büyü'nün insanlara diğerlerine vermediği şekilde zarar verebileceğini söyledin. Belki de olan buydu."

Düşünerek başını eğdi. "Bu mümkün ama Addie, dürüst olacağım. O anıların çoğu görmek isteyeceğin şeyler değil. Sanırım daha öncekilerden birkaç tane vardı ama çoğu yaşadığın ölümlerle ilgiliydi. Sanırım Wraith'in bu yüzden-"

Kaşlarımı kaldırdım. "Öfkeli ve şeytani mi?"

"Eksantrik diyecektim ama evet."

Riskliydi ama Lillian kararımı değiştirmemişti. O anılar ne kadar korkunç olursa olsun, yine de bana aitti. Jack'e geçmişteki o kadınlardan olmadığımı söylemiştim ve buna hâlâ inanıyordum, ama bunun bir kısmının tüm bunlardan ne kadar kopuk hissettiğim olduğunu fark ettim. Sahip olduğum tek şey garip dürtüler ve kavramlardı, daha önce yüzlerce kez yaptığım, düğüm atmaktan ya da yemek çatalı kullanmaktan farksız şeylerin kas anılarıydı. Ama Annwyl ormanda dans etmeyi severdi. Çiçeklerin isimlerini öğrenir ve çiftçilikten hoşlanırdı. Bu sadece bir tesadüf olabilirdi, ama eğer o hayatların parçaları hala içimde yaşıyorsa, onları anlamak istedim.

"Denemek istiyorum. Ve eğer bir terslik olursa, sana onları kafamdan söküp atman için tam izin veriyorum, sorgusuz sualsiz."

sordu."

İç çekti. "Tamam, ama bir şeyler ters gittiği anda onları çıkaracağım."

Violet gizemli bir şekilde kulübemizden kaybolmuştu, biz de bunun iyi bir zaman olduğuna karar verdik. Yatağında bağdaş kurup oturduk, Lillian'ın elleri alnımdaydı. "Hazır mısın?"

Başımı salladım.

Hatırladığım son şey onun parlak, mavi gözlerinin konsantre olduğuydu. Belli belirsiz bir uykuya dalma düşüncesi vardı.

-Başım yatağa düştü, zihnim bilinçli kalamayacak kadar çok düşünceyle doluydu. Gözlerim dalgalanarak kapandı ve o gece rüya gördüğümde, geçmişin görüntüleri aklıma geldi.

Ama Jack'in değil.

Bu sefer, onlar benimdi.

TWENTY

ADELINE

Bunlar JACK'in anıları gibi değildi, canlı ve doğrusal. Gerçek bir yeniden yaşama. Kısa kesitler halinde geliyorlardı, şurada ya da burada bir görüntü, bazıları daha uzun, diğerleri ise bir anlık bir görüntüden ibaretti. Kontrolüm dışında bir şey, bir kitabı çevirir gibi onları eliyordu -geri, ileri ve sebepsiz yere, ilgi çekici bir bölüme ulaşıldığında duraklıyordu.

Dün güneş çok şiddetliydi, birkaç kil hariç hepsini kuruttu.

Ve-

Muson yağmurlarından sonra topladığım sandal ağacı ve çiçeklerin yeni bir karışımı olan duman evimin içinden geçiyordu. Artık başımın üzerinde kuruyan çiçekleri göremediğim için üzgündüm, her sabah uyandığımda sadece çıplak, kırmızı kili görüyordum. Gelecek yıl daha fazla toplayacaktım. İyi sattılar, özellikle de

Ve-

Meyve suyu dilimin üzerinde patladı, tatlı ve zengindi. Meyveyi ne kadar özlediğimi unutarak sessiz bir iniltiyi bastırdım. Onlar

yılın bu zamanlarında her yerdeydi, turuncu renkte sıçramalarla yere saçılıyordu. Ama ilk tadımın doğru olmasını istedim, mango tamamen olgunlaşana kadar kendimi tuttum. Beklediğime değdi. Onu paylaşmak için sabırsızlanıyordum-

Sonra, daha uzun bir tane.

Girişte bir adam duruyordu.

Geldiğini duymamıştım, ki bu garipti. Genelde böyle şeylere dikkat ederdim, her zaman bir müşteri geldiğinde hazırlıklı olmak isterdim. Başörtümü çekiştirerek yüzümün büyük kısmını gizledim. Görünüşümü gizleyerek erkekler arasında daha iyi satış yapmamı sağlıyordu. Ve tabii ki evli olduğuma inanmalarını sağlamak gibi ek bir faydası da vardı. Bu şekilde kötü davranışlara daha az eğilimli oluyordı.

En yeni karışımım odayı zengin kokularla doldurdu. Çay yaprakları ve otlar yukarıda sallanan, renkli bir tavan oluşturunuyordu. Adam pırıl pırıl parlayan güneş ışığından içeri adımını attı ve ben şaşkınlıkla durakladım. Batı'dan etkilenmiş yerel erkekler arasında yaygın olan dhoti ya da sherwani giymiyordu. Bunun yerine kıyafeti tamamen Avrupalı idi, teni ziyaretçiler arasında nadir görülen açık bronz rengindeydi ama yine de benden ya da köyden diğerlerinden birkaç ton daha açıktı. Siyah saçları vardı ve gözleri şaşırtıcı bir altın tonundaydı. İngiliz erkekler beni nadiren etkilerdi ama o ürkütücü derecede güzeldi.

Elimi ona doğru uzattım, bileğimdeki bilezikler şingirdiyordu. "Merhaba yabancı."

Kendi dilini kullanmama şaşırmış gibiydi. Belinden eğildi ve Tamilce cevap verdi. "Bunları kendiniz mi yaptınız?"

Hah. Bu hoş bir sürpriz oldu. Tamilce cevabım gururla doluydu. "Ben yaptım."

"Çok güzeller." Kilden bir vazoyu rafından kaldırdı. En sevdiğim parçalardan biriydi, mükemmelleştirmek aylarımı almıştı. Tasarım kilin içine kazınmıştı ve renklerin tam olarak doğru olmasını isteyerek boya için meyve ve mineralleri öğütmekle gecelerimi geçirmiştım.

"Ne kadar?" diye sordu.

Başörtümün altından gülümsedim. "Sence ne kadar eder?"

Vazoyu yere bırakıp bana baktı. "Bu kadar güzel bir şey için korkarım ki paha biçilemez olmalı."

Sonra-

"Yabancı geri döndü."

Adam bana mahcup bir gülümseme verdi. Aradan aylar geçmişti ama yüzünü her yerde tanıyabilirdim. Garipti, çünkü çok kısa bir süre önce onu düşünmüştüm. Rüyalarımda belirmiş, ben resim yaparken o da yanımda, bağdaş kurmuştu. Ama konuştuğunda, bildiğim herhangi bir dilden konuşmuyordu.

Ve-

"Sana evimden bir şey getirdim." Boyalı kâğıda sarılı bir paketi uzattı.

İşıldadım. "Hediye mi?"

Ve-

Mango ağacının altında durduk, kolları bana sarılmıştı.

"Tekrar deneyebiliriz," dedi.

Başımı salladım, gözyaşlarım yanaklarıma süzülüyordu.

"Hayır, bu acıya ikinci kez katlanamam."

Ve-

Boğazımı yalayarak içime girdi. Sırtım zemine yaslandı, nefes nefese inlemeler havayı doldurdu.

Ve-

"Ne düşünüyorsun? Ben Michelangelo muyum?" Sopa bacaklı gülünç bir karikatür olan portreyi havaya kaldırdı.

Kahkahalara boğuldum, gözyaşlarım gözlerimi bulandırdı.

Ve son olarak-

Kırıksıklıklar ve ciğer lekeleri kollarımı kapladı. Elim tuttu, sessiz nefesler yanaklarımda geziniyordu. Tekrar uyandığım için şaşırıyıştım ama bu an için minnettardım. Altın rengi gözleri beni aradı, parlak ve hayat doluydu. Kaç yıl geçerse geçsin, zaman ne kadar mahvetmiş olursa olsun

hala aynı görünüyordu. Onunla tanıştığım ilk günkü kadar güzeldi.

Alçak sesi etrafımda kıvrılıyor, parmakları saçlarımı düzeltiyordu. Bir zamanlar onunki kadar siyah olan saçlarım şimdi bembeyazdı ve soluyordu. "Gidebilirsin aşkım," dedi.

Dudaklarımdan titreyen bir nefes geçti. Yorulmuştum, çok yorulmuştum. Bu beden acıdan başka bir şey getirmiyordu, toprağa dönmesi gereken zamanın üzerinden çok uzun yıllar geçmişti. Ama o hâlâ buradaydı, her zamanki gibi ısıldı ve aniden, bundan sonra olacaklar konusunda hiç huzur hissetmedim. "Seni terk etmek istemiyorum," dedim. Gözlerim yaşlarla doldu, elim onun elini olabildiğince sıkıca kavradı. Eğer ona tutunursam, asla bırakmazsam, belki birlikte kalabilirdik. Onun kutsal kanı benimkini iyileştirirdi ya da tanrılar merhamet eder ve onu benimle birlikte bir sonraki hayata taşırdı.

Yanağımı öptü ve gözyaşlarımı sildi. Daha sonra konuştuğunda dualarımın kabul olduğunu anladım. "Nereye gidersen git, seni her zaman bulacağım."

Yumruklarımızı dudaklarıma götürdüm ve parmaklarını öptüm. "Seni seviyorum."

Siyah görüşümün etrafını sardı, son bir an beni karanlığa doğru takip etti. Dudakları dudaklarıma değdi ve dört sessiz kelimeyle beni serbest bıraktı.

"En çok seni seviyorum."

Tuvalet odasında uyandım.

Ellerim lavabonun içindeydi, ağzına kadar sıvı doluydu ve kenarlardan akıyordu. Ama elimi boyayan su değildi-

Geriye sıçradım ve bir gümbürtüyle yere düştüm. Kararmış parmak uçlarım ve bileklerim pembeyle kaplanmıştı ve atletimi tuttum.

Kumaştan kırmızı sızıyor, kumaşta var olmayan bir yaradan damlıyordu. Tren yana doğru yalpaladı ve sulu kanın daha fazlasını fayansların üzerine gönderdi.

"Garip."

Başımı kaldırdım. Violet tuvaletin üzerindeki bir rafa tünemişti, yaklaşık altı metre havadaydı. Onunla ilgili bir şey . . . yanlış. Tüm cazibesi kaybolmuştu ama artık buna alışmıştım. Etrafındaki hava kararmış ciğerler gibi titreşiyordu. Gölgele etrafında yoğunlaşmış, karanlık sanki odanın her köşesinden çekilmiş gibi tenine yapışmıştı. Mürekkep gibi sisin içinde altın gözleri ışıldak gibi parlıyordu.

Gözlerimi kırptım. "Orada ne halt ediyorsun?"

Başını yana eğdi. "Gözlemliyorum."

Kalbimi sakinleştirmeye çalışarak sallanan bacaklarımı ittim. O kadar çok titredim ki gömleğim elimden düştü. "Neden böyle görünüyorsun?"

"Ne gibi? Sadece olmayı umabileceğin bir şekilde yıkıcı derecede çekici mi?"

Kaşlarımı çattım. "Gölgele ve karanlık. Ürkütücü."

Kaşlarını çattı ve yumuşak bir hareketle aşağı atladı. "Glamour, Jack'ten bu kadar uzakta sinirleniyor olmalı."

"Düzelt o zaman. Yapamayacağımı biliyorsun." Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve yerdeki dağınıklığa baktım. "Nedir bu, bir tür şaka mı?"

Kadın homurdandı. "Seni rahatsız etmek için ayrıntılı bir plan yapacağımı mı sanıyorsun? Bunu kendi başıma yeterince iyi yapıyorum." Burnumun dibinde bir parmak salladı. "Birkaç saat önce yataktan kalktın ve buraya geldin. Yatağa işediğini düşündüm ama sen o kanlı atleti yıkamaya devam ettin."

Kahveye ihtiyacım vardı. "Tüm bu zaman boyunca beni mi izliyordun?"

Kadın esnedi. "Daha eğlenceli hale gelmesini bekledim ama büyülenmiş olsan bile tam bir can sıkıcısın."

Sonunda koku beni çarptı. Havada metal, soğuk ve keskin bir koku.

Sihir. "Bunu bana biri mi yaptı?"

Tırnaklarını karıştırdı. "Sanırım bunu kendine sen yaptın. Her neyse, çok acıktım. Yemekte görüşürüz."

Tuvaletteki felaketi temizledikten sonra giyindim ve yemek vagonunda Lillian ve Violet'e katıldım.

Eldivenlerimi düzelterek kadife koltuk sıralarının arasından geçtim ve nefes alış verişimi dengeledim. Her ne olursa, muhtemelen Lillian'ın anıları geri getirmesinin garip bir yan etkisinden başka bir şey değildi. Wraith kanlı giysilerini çiftlik evimizin yanındaki nehirde ve yine Henry Foster'ın malikânesinin dışındaki Long Island Sound'da yıkamıştı. Eğer bu onun içine işlemiş bir alışkanlık ya da ritüelse, anılarıyla birlikte bana da ulaşması mantıklı olurdu.

Yine de, giysiler her zaman ölmek üzere olan birine aitti.

Pencerenin dışına attıktan sonra çoktan gitmiş olan kanlı atletimi düşündüm. Muhtemelen bir şey değildi. Belki de geçmişteki bir ölümümün yeniden canlandırılması, tersine bir önsezi.

En basit açıklama bu gibi görünüyordu. Buna karar verdim, kalbim uyandığımdan beri ilk kez sakinleşti.

Yemek vagonu ağızına kadar heyecanlı yolcularla doluydu, tüm gece uyuduktan sonra tazelenmişlerdi. Chicago'ya varmamıza yaklaşık iki saat vardı ve kızlar bensiz çalışmaya başlamışlardı bile. Notlar kahvaltı masasına dağılmış, kafalar hararetli bir sohbetin içinde birbirine kenetlenmişti. Ben geldiğimde Lillian sırtıttı. "Günaydın, sevgilim! Nasıl uyudun?"

Aralarına baktım. "Çıkar ağızındaki baklayı."

Violet gözlerini devirdi. "Senin için her şey bir komplo olmak zorunda mı?"

"Ben iyiyim," dedim Lillian'a. "Gerçekten mi? Nedir bütün bunlar?"

Kenarları gergin bir gülümseme takındı. "Sadece Thomas'tan not aldığım bazı şeyler. Ama gerçekten, nasıl uyudun?"

Bakışlarım, Harold'ı masanın altından beslemek için beni görmezden gelen Violet'e kaydı.

"Anıların garip bir yan etkisi oldu ama iyi uyudum. Gerçekten, endişelenecek bir şey yok."

"Belki de yapmalıyım-"

"Sorun değil, Lillian." Eteğimi düzelterek onun yanındaki boşluğa yerleştim. Anılara karşı duyduğum korumacılığın nereden kaynaklandığından emin değildim. Mantıklı olmam gerektiğini biliyordum - Lillian'a bir şeyler ters giderse onları geri alabileceğine söz vermiştim ve önümüzde tehlikeli bir görev vardı. Ama onları şimdi alırsa bir daha asla geri getiremeyeceğinden endişeleniyordum. Bu kaba uyanışa rağmen kendimi tuhaf bir şekilde daha iyi hissediyordum. Tabiri caizse daha tamamlanmış. Sanki uzun zamandır kayıp olan bir şeyi, ayakkabı kutusunun dibindeki bir fotoğrafı ya da varlığını unuttuğum sevgili bir bibloyu bulmuş gibiydim.

"Tamam . . ." Lillian kâğıtları işaret etti. "Kardeşiniz çoğunlukla birinci ve ikinci katla sınırlıydı ama hafızasındaki en iyi şemayı sundu."

Aceleyle karakalemle çizilmiş ilk sayfaya göz gezdirdim. Bir n kapı, küçük bir güvenlik istasyonu, ardından bir kavşağa açılan tek bir koridor gösteriyordu. Bu iki kolun her birinde, çoğu ofis ya da sorgu odası olarak etiketlenmiş altışar oda vardı. Ayrıca bir şapel, "Depo" yazan bir oda ve "Bodrum" yazan bir merdiven boşluğuna açılan ikinci bir güvenlik istasyonu vardı.

İkinci plan daha tanıdıktı. Babd bizi Ajan Rodney olduğuna inandırmak için kandırdığında, muhtemelen Tommy'yi yanlış bir şeyden haberdar etmemek için Ildathach'taki binayı yeniden yaratmışlardı. O koridorların düzenini, ek sorgu odalarını ve cephaneliği hatırladım.

Bodrum katındaki merdiven boşluğunu gösterdim. "Sanırım oraya gitmem gerekiyor."

Lillian başını salladı. "Thomas aşağıda başka ne olduğunu söyleyemedi ama gizli dosyalar ve eserler için bir tür depolama alanı olduğunu biliyordu. Körlemesine gireceksin."

Bu rahatlatıcı bir haber değildi. Özellikle de bir şeyin inine son kez *körlemesine* girdikten sonra. Lorvellian'ın beni neredeyse kle çevirmeden birkaç dakika önceki nefesinin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum.

"Bu merdiven boşluğu her zaman dört adam tarafından korunuyor. Girişte iki kontrol noktası ve iki nöbetçi var.

Her biri demir bir duvarla bölünmüş. Muhafızları geçmenize izin vermeye ikna edebilirsiniz ilk nokta idare edilebilir, ancak ikincisi yapışkan olacaktır."

"Neden?"

Violet, "Boka batırılmış," dedi. "Ve lanet olası güneşin altındaki her mühürle işaretlenmiş. Güç engelleyiciler, güç *tuzakları*, kötü niyete karşı işaretler, zorlama karşıtı semboller, gösteriş karşıtı ve bu boktan pastanın üzerindeki krema, aktif bir lanet."

Kalbim sıkıştı. Gerçekten de aptalca bir görevdi.

"Hepsi bu kadar mı?" "Hayır, daha da kötüsü var,"

diye mırıldandı Violet.

Lillian kaşlarını çatı. "Gördüğünüz gibi, birinci kattaki bu koridor çıkmaz bir sokağa açılıyor ve ikincisinde de ağır koruma altında olan bir dış acil durum kapısı var. Pencere yok ve başka bir kaçış yolu da yok. Bu iki kapı tek çıkış."

Arkama yaslandım. "Tamam, bununla daha önce de uğraştık. Bankanın sadece bir çıkışı vardı."

"Tüm duvarlar tek yönlü cam. Gölge yapamazsın." Hay sikeyim.

Violet sert, siyah bir kaş kaldırdı. "Kaybetmeye hazır mısın?"

Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu ama ne yazık ki hayır. Eski bir deyim olan "İstek varsa, yol da vardır" sözüne inanan biriydim. Sadece henüz o yolu keşfetmemiştik.

Lillian, "Ve tüm bunlardan sonra, hala altında ne yattığını bilmeyeceksin," diye ekledi.

"Boş ver onu. O köprüyü oraya vardığımızda geçeceğiz." Merdiven boşluğunu işaret ettim. "Şunu söylemem yeterli, bütün bunları tek başıma aşmamın imkânı yok. Bu da iki şeyden biri demek: Giriş izni olan biriyle gizlice geçmeyi başarırım ya da Şövalyelerden birini beni oraya götürmesi için ikna ederim."

Lillian alt dudağını sıktı. "Nasıl gizlice geçersin?"

İlk düşüncem -gösteriş- kesinlikle bir seçenek değildi. Lillian'ınki sadece böyle bir illüzyon yaratacak kadar güçlü değildi.

Babd'ın sahip olduğu, ama parıltı karşıtı m    r g  ze   arpan bir sorundu. Burada sadece Lillian ve ben olduğumuz i  in, sadece fae yetenekleriyle   alışıyorduk, ancak druid b  y  lerine karşı da m    r ve korumalar olduğunu varsaymak g  venliydi.

"Siktir et. Seni indirmesi i  in birini nasıl ikna edebiliriz?" Violet sordu.

Başımı salladım. "Aşağıda ne olduğunu bilseydik her şey   ok daha kolay olurdu."

"Ve d  n  p dolaşıp aynı noktaya geldik," dedi Lillian, planları katlarken bir garson yanlarına geldi. D  n geceki   ocukt  , kıpır kıpırdı ve Lillian'ın parlak sırtışının ışığında kıpkırmızı olmuştu.

"Size yiyecek bir şeyler getireyim mi hanımlar?"

Ben her şeyi d  ş  n  rken Lillian   zenle hazırlanmış bir yemek sipariş etti. Fark edilmeden Chicago'da ne kadar kalabileceğimizi bilmiyordum ama en fazla birkaç g  n s  rebilirdi. Bu da c  mertlik olurdu. D  n gece Lillian'la dikkatim dağıldığı i  in kendime kızmak istiyordum ama şimdi kaybettiğim zamanı geri almanın bir yolu yoktu. Trenden indiğimiz andan itibaren bir plan yapmak i  in ger  ek  i olarak yirmi d  rt saatimiz vardı. Yakalanmamı, sakat kalmamı ya da   lmemi i  ermeyen bir plan.

Lillian elimi okşadı. "Yemeğimizi yiyelim, otele yerleşelim ve beynimizi bir araya getirelim o zaman."

Duyguları g  ven vericiydi ama sa  malıktı. Ne d  ş  nd  ğ  n     ok iyi biliyordum. Bu tamamen boşa giden bir yolculukt   ve bu gece bunun ne kadar imk  nsız olduğunu anladığımızda kuyruğumuzu kıstırıp New York'a d  necektik.

Asık suratlı bir sessizlik i  inde yemeğimi karıştırdım. Tommy'nin s  ylediği bir şey aklımda d  n  p duruyordu, dikkat etmem gereken bir d  ş  nce. *Bu sefer hapishane yangınıyla dışarı   ıkmayacak. ş  valyeler onu polisin elinden almak i  in başka bir şey bulmuşlar, sonra da doğruca Chicago'ya gidecek.*

Jack için doğruca Chicago'ya, ama neden? Onu sorgulamak için mi? Bu uzun sürmezdi ve eninde sonunda ondan bir şekilde kurtulmaları gerekirdi. O odaların hiçbirinde *doğrama tahtası* ya da idam *mangası yoktu*, o halde Şövalyeler onunla başka ne yapacaktı?

Union İstasyonu'na girdiğimizde bu düşünce beni sıkıştırdı. Bir kondüktör valizimi aldı ve beni metal basamaklardan aşağı indirdi. Lillian ve Violet arkamdan yaklaştılar ama ben iki adım sonra durdum.

Jack duvara yaslanmış, katlanmış mektubumu iki parmağının arasında tutuyordu. "Ulysses."

TWENTY-ONE

ADELINE

JACK KOLLARINI başının üzerinde gererek bir tanesini omuzlarıma doladı. "Chicago'da hava çok güzel, değil mi?"

Hava karanlık ve karla karışık yağmurluydu ve platformun üzerinden soğuk bir rüzgâr geçiyordu. Lillian ağzı açık kaldı ve Violet kaşlarını çattı. Jack onlara göz kırptı, sonra bana baktı. "Sevgilim, biraz yalnız kalabilir miyiz?"

Kızlardan yardım istedim. Violet omuz silkti. "Kendi başınasın, sürtük."

Harika.

Jack bir eline benim valizimi, diğer eline de benimkini aldı ve merdivenlere yönelen insanların akıntısına karşı koyarak platformdan aşağı doğru yürüdü. Çıkıntı sona erdi ve bizi hava koşullarına maruz bıraktı. Her zamanki gri takım elbisesini, gümüş zincirini ve siyah paltosunu giymiş, siyah saçlarını gizleyen bir şapka takmıştı. Gemideki uyarısını hatırlamıştım ve kendi kışlık şapkam, atkım ve paltom vardı ama yine de yağmurun altında durmamız pek *insani* değildi.

Yağan kar şapkasını buz gibi damlacıklarla kapladı, ama bu onun soğuk bakışıyla kıyaslanamazdı. "Bana soracağınız ilk şeyin, sizi nerede bulacağımı nasıl anladığımı olduğunu biliyorum. Şimdiye kadar benim olağanüstü zekâmla tanışmış olmanız gerektiğini söyleyeceğim. Sonra buraya nasıl bu kadar çabuk geldiğimi soracaksınız, ben de dün New York-Chicago kanalını geri alan sevgili Guinevere'den bir iyilik istemiş olabileceğimi söyleyeceğim. O zaman muhtemelen kaşlarınızı çatacak, bunun yapmanız gereken bir şey olduğunu ve sizi kontrol edemeyeceğimi söyleyeceksiniz. Ben de bu gerçeğin farkında olduğumu ama hala yönetmem gereken bir yeraltı imparatorluğum olduğunu ve senin kendi isteğinle intihar görevlerine çıkamayacağını anlatacağım. İki hafta önce, herkes için en iyisi olaksa kendi başıma karar verebileceğimi söylediğimi yüzüme vuracaksın, peki sen neden yapamıyorsun? Benim de senin önemli olduğun ve evde sana ihtiyaç duyulduğu dışında iyi bir karşı argümanım olmayacak ve konu sen olunca inanılmaz derecede bencil oluyorum, bu nedenle sana zarar gelme ihtimali varsa bu kitabı geri almak umurumda bile değil. Kontrol argümanına geri döneceğiz, bu noktada sen öfkelenip benim ölümüm hakkında fanteziler kurarken ben de senin böyle heyecanlanmanın neden bu kadar erotik olduğunu düşüneceğim. Sanırım bu kadar yeter. Anlaştık mı?"

Ona baktım.

"Harika, bunu hızlandırabildiğimize sevindim." Uzun bir yoğunlaşma bulutu soludu. "Peki bunu nasıl yapıyoruz?"

"Ne yapıyorsun?"

"Tapınak Şövalyeleri'nin amiral gemisi olan bok çukuruna girmek, başka?"

Gözlerim kısıldı. "Ne oynuyorsun?" "Oyun oynamıyorum."

Parmağımı göğsüne sapladım. "Hayır, kesinlikle oyun oynuyorsun çünkü az önce intihar görevi olarak adlandırdığın plana uymak için beni avlayacağına ve bunca yolu geleceğine gerçekten inanamıyorum. Peki hangisi?"

Planlarımı öğrenip sabote etmek mi, yoksa beni tekmeleyerek ve bağırarak geri sürüklemek mi?"

Eğildi, dişleri yüzümden birkaç santim ötede parlıyordu. "Beni dinle ve açıkça dinle. Bence bu şimdiye kadar yaptığın en aptalca şey. Bunun korkunç bir şekilde yanlış gidebileceği ve muhtemelen gideceği tüm yolların bir destanını yazabilirim. Ama biliyorum ki planlarını sabote etsem de, seni saçından tutup New York'a sürüklesem de fark etmeyecek çünkü bir sonraki batı trenine binip tekrar deneyeceksin. Çünkü inatçısın ve yardım etmek istiyorsun ve itiraf etmeliyim ki bu, o yere girip tekrar çıkmak için tek şansımız olabilir. Hâlâ umurumda değil ama bu senin için önemli ve durmayacaksın. Bu yüzden evde oturup parmaklarımı oynatmak ve bir aptal gibi karımın dönmesini beklemek yerine buradayım. Planlarının ne olduğunu soruyorum. Ve sen istesen de istemesen de bunu seninle birlikte yapıyorum çünkü sen batarsan ben de seninle birlikte batacağım."

Nereye gidersen git, seni her zaman bulacağım.

Kesik kesik bir nefes aldım. "Ben senin karın değilim, Jack. Ve kendini feda etmek sana yakışmıyor."

"Bu kendini feda etmek değil. Ve sen söylemeden önce söyleyeyim, ben de seni bundan suçlu çıkarmaya çalışmıyorum. Gerçek şu ki ben seni kontrol edemem, sen de beni kontrol edemezsin. Yani ben seni bunu yapmaktan alıkoyamıyorsam, sen de beni yardım etmekten alıkoyamazsın."

Kar yağışı artmış, giysilerimizi eritiyordu. Cebini karıştırdı, öfkeyle bir sigara yaktı ve ölçülü adımlarla volta attı. Yabancı karışım burnumu gıdıkladı, gözlerimi platformda bıraktığı sürtünme izlerine diktim. "Önemli değil. Zaten muhtemelen hepsi boşunaydı. Burası neredeyse girilemez bir yer ve elimizde yeterince bilgi yok."

Bunlar küçük sıkıntılarımız gibi elini salladı. "Sen ne bilirsin ki?"

"Kardeşimden birinci ve ikinci katın planını aldık ama alt kata girmemiz gerekiyor. Merdivenlere erişmek imkânsız ve erişebilsek bile

yeraltında neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. E l i m i z d e k i en iyi şey bir önsezi. Bence bu bir pri-olabilir."

"Burası bir hapisane," dedi.

Kaşlarım birbirine çarptı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Benimle aynı hizaya geldi ve sanki şöyle der gibi kollarını iki yana açtı,

Çünkü ben Jack Warren'ım.

Yeterince adil.

"Bu hiç mantıklı değil. Karşılaştıkları tüm fae'leri öldürdüklerini ve bu kadar olduğunu sanıyordum," dedim.

"Kim bilir. Onları incelemek, işkence etmek, belki bazılarını öldürememek için." Sigarayı dudaklarına götürdü ve filtresini ezerek toz haline getirdi. "Fark etmez. Aşağıda, aşağıda olduğunu biliyorum ve yukarıda güvenliğin sıkı olduğunu düşünüyorsanız, aşağıda daha da kötüdür."

"Yani ümitsiz vaka mı?"

"Ben öyle bir şey demedim." Sigarasını söndürdü ve platformun aşağısına bir bakış fırlattı. Violet ve Lillian uzakta iki küçük leke gibi tek başlarına duruyordu. Lillian el salladı.

"Peki şimdi ne olacak?"

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Şu anda sırılsıklamsın ve ben açlıktan ölüyorum. Hadi, buna bir otel odasında devam edebiliriz."

Uyumak için yeterince rahat bir mesafeyi koruyarak karargâha yürüme mesafesinde bir YER BULDUK. Yükselen güneşle birlikte ısınan hava, sulu kar yağışını ılıman bir dondurucu yağmura dönüştürdü. Kadife bir koltukta dizlerimi altına çekmiş, aşağıdaki gri şehir manzarasını seyrediyordum. Jack a r k a m d a k i telefondan yararlandı.

"Her biri bin adet olmak üzere üç cep cüzdanı sevkiyatı," diye konuştu ahizeye, otel odamızdaki masaya bir kalem tıkırdatarak. Lillian ve Violet yanımızdaki bitişik odadaydı, kapı kapalı ve kilitliydi.

"Şemsiyeler," diye mırıldandım cama doğru. "Cüzdan değil. Eğer bu Bay Costa ise, geçen ay siparişi değiştirdi."

Cep kitapları viskinin şifresiydi. Absinthe için *şemsiye*. Öğreniyordum.

"Siktir, özür dilerim. Şemsiyeler." Dikkatimi çekmek için el salladı ve "*Teşekkür ederim*" dedi.

Orta parmağımı
kaldırdım. Bunun
üzerine gülümsedi.

Yağmur pencereden aşağı kayıyor ve aşağıdaki caddeyi dövüyordu. Soluk, gri ışıktaki bile Chicago gelişen bir şehirdi. Gökdelenler New York'la boy ölçüşüyor, restoranlar ve mağazalar her sokağın köşesini kaplıyordu. İnsanlar siyah şemsiyeleriyle sağa sola koşuşturuyordu. Bir blok ötede, göz kamaştırıcı bir kayan yazı altın harflerle yanıyor, sahne görevlileri bu geceki gösteri için içeri girip çıkıyorlardı. Chrysler'ler ve Bentley'ler, yağmura karşı üstlerini çekmiş, çok daha uygun fiyatlı Model T'lerin arasına karışmış bir şekilde yolda ilerliyordu. Herkesin ayrıldığı ve gideceği bir yer vardı ama yine de burası evi değildi. Mango ağaçlarını, parlak güneşi ve parmaklarımin arasındaki kili özlemiştim-

Başımı salladım. Bu çok tuhaftı.

Jack telefon konuşmasını bitirdi. Ayakkabıları yemyeşil halının üzerinde boğuk adımlar attı ve kollarını kavuşturarak pencereye yaslandı. Ben ıslak elbisemi çıkarıp kuru bir elbise giymiştim ama o o kadar aceleyle çıkmıştı ki sadece sırtındaki kıyafetler vardı. Gömleği, yeleği ve kravatı duşta kuruyordu, üzerinde sadece pantolonu ve kalçalarından sarkan askıları vardı.

Tam bir insan ihtişamı içindeydi, düzensiz bir görüntüsü vardı. Yalnız olduğumuzda bunu hiç sürdürmezdi. Büyünün altında dövmelerini bulabilecekmişim gibi tenini aradım, açıklayamadığım nedenlerden dolayı bu ortak görüntüyü arzuladım.

"Bir fikrim var."

Kapalı bitişik kapıyı başımla işaret ettim. "Lillian ve Violet'i geri getireyim mi?"

"Hayır, bunu yalnız konuşmak istiyorum." Bu iyi bir şey olamazdı. "Neden?"

"Çünkü bundan hoşlanmayacaklar." Bir elini yüzüne götürdü ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. Hareketi zevkle takip ettim.

"Bu kapılardan geçmenin tek yolu bir Şövalye olmanız ya da bir Şövalye ile birlikte olmanızdır. Kimse kendi başına geçemez. Eğer mümkün olsaydı, Morrigan bunu çoktan yapardı."

Başımı salladım, dudaklarına sabitlenmişim. Kokusuna. Cazibe, taze yağmuru ve zakkumu gizliyor, beni rahatsız ediyordu.

"Söylemeye gerek yok, geçmemize izin verecek birine ihtiyacımız var," dedi.

"Geçmeme izin verecek biri."

Bana baktı. "Bunu halledeceğiz."

Boynundaki sütunu aşağıya doğru takip ettim ve göğsündeki kasların kalın hatlarını izledim.

"Ve bunu kesinlikle iyi bir sebep olmadan yapmayacaklar. Kuruluşlarının eş ziyaretlerine izin verdiğinden şüpheliyim, bu da birimizin hücreye atılması, diğerimizin de pasifize edilmesi gerektiği anlamına geliyor. Senin hâlâ insan olduğunu düşündüklerine ve bunu kullanmamız gerektiğine göre, o kişi ben olacağım."

İrkildim, trans halimi unutmuştum. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Hayır."

Sandalyemden kalktım ve elimin tersiyle alnına bastırdım. "Yanıyorsun."

Elimi itti. "Ben Sidhe'yim. Ateşli koşuyoruz ve aklımı kaybetmiyorum. Teklifim şu. Bu gece geç saatlerde merkeze gel ve Ajan Rodney'le doğrudan konuşmak iste - bu tür bir yetkiye sahip olduğunu bildiğim tek kişi o. Ona kardeşinin planını bildiğini ama sen kaçamadan benim onu yakalayıp öldürdüğümü söyle. Seni buraya bir şey için sürüklediğimi söyle - bunu daha sonra ayarlayabiliriz - ve sen de gece kaçmayı başardın. Histerik davranın, ona sizi korumak için ne yapabileceği ve grup olarak ne tür önlemler aldıkları hakkında milyonlarca soru sorun. Bu çok önemli. Sizi yakalayabileceklerine ya da öldürebileceklerine

inanmadığınızda onu gerçekten ikna etmelisiniz.

Ben. Hapishane konusunu açana kadar bekleyin, ki eninde sonunda açacaktır çünkü beni içeri tıkmak için o kadar çaresizler ki, sonra az önce söylediğim her şeyi tekrarlayın. Hapishaneyi kendi gözlerinizle görene ve tüm protokoller anlatılana kadar onlara yerimi söylemeyeceğinizi söyleyin çünkü kaçmayı başarırsam sizi ve diğer herkesi kesinlikle öldürürüm. Seni aynayla bırakmaları mümkün değil ama... makyaj malzemelerini getirmiş olma ihtimalin var mı?"

Gözlerimi kırptım. "Makyajım mı?"

"Evet, kadınsı şeylerin. Kırmızı bok."

"Kızarmak mı?"

"Tabii, allık. Hayır, göz kapakların için olan şey."

Ağzım bir karış açık ona bakakaldım. "Göz farı

mı?" "Tabii, şu ışıltılı olan mı?"

Şimdi nereye varmak istediğini anlayabiliyordum. "Bu işe yaramaz."

Dizlerinin üzerine çöktü ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "İster kabul edeyim ister etmeyeyim, gölge konusunda şimdiye kadar gördüğüm en becerikli kişi sensin. Biz anlamıyoruz ama sen neredeyse her şeyin üstesinden gelebiliyorsun. Aldığın her pudranın aynasını çıkarırlar, ama eğer pudranın bir kısmını yere dökebilirsen, o zaman tekrar gölgelendirebilirsin."

Kalın ve güçlü ellerini benimkilerin üzerine koymasına baktım. Kaba nasırlar tenimi okşuyor, kollarımı ürpertiyordu.

"Addie?"

Başımı salladım. "Önce test etmemiz gerekmez mi?"

"Zaten yaptın. Pudrayı Lonca'da düşürdüm. Kimsenin onu gölgelendirmek için kullanamaması gerekirdi - paramparça bir aynanın içinden geçmek mümkün değil, ama sen yaptın. Makyajınızdaki parıltı, çok daha küçük parçalanmış cam parçalarından başka nedir ki?"

"Payet giyeceğim," diye mırıldandım. "Bu daha güvenli, çok ince yayılma şansı yok."

"Üzerinde yansıtıcı bir şey varken seni içeri almazlar."

"Elbette, iyi ama tüm bunlar zaten tartışmalı. Eğer oraya inmeyi başarabilirsem, tekrar gölgelenmeye gerek yok."

"Beni dışarı çıkarman gerekecek. Ayrıca, başka bir kaçış yolu olmadan içeri girmek aptallık olur."

Donup kaldım. "Seni neden dışarı çıkarayım ki?"

Elleri elimden kaydı. Eksik olan sıcaklığı arzuladım. "Az önce söylediğim her şey yüzünden. Dinliyor musun, Annwyl? Kendinde değil gibisin."

"Öyleyim. Sadece mantıklı konuşmuyorsun."

"Dediğim gibi, sana erişim izni verdikten sonra nerede olduğumu onlara söylemen gerekecek."

"Bunu neden yapayım ki? Aşağı iner, ihtiyacımız olanı alır ve ortadan kaybolurum."

Başını iki yana salladı. "Onlara istediklerini vermeden gitmene izin vermeyecekler."

"Göz farımla gölgelenmemi engelleyemezler."

"O zaman insan olmadığınızı anlarlar ki şu anda elimizdeki tek güvenlik önlemi de bu. Ayrıca, onlar sürekli tepenizde dolaşırken hiçbir şey başaramazsınız. Bir yeniden giriş olmalı. Gizlice."

"Bu yüzden onlara senin için yanlış bir konum vereceğim."

Başını bir kez daha salladı. "Yeterli zaman olmayacak. Yalan söylediğinizi anladıkları anda kapanacaklar ve eğer geri dönecekseniz orada kapana kısılacaksınız."

"Tanrı aşkına, zaman kazanacağız. On dakikadan kısa bir sürede banka soydum. Bunu başarabilirim."

"Annwyl, oraya yalnız gitmene izin vermeyeceğim."

Beyanı havada asılı kaldı. Dudaklarım tekrar kapanmak üzere aralandı, düşüncelerim kelimelere dönüşmeden kayboldu. Bana bakmayı reddetti.

"Korkuyorsun," dedim. Artık her şey apaçık ortadaydı. Yıpranmış hali -ne söylediğini unutmaması ya da yanlış şeyler söylemesi. Bitmek bilmeyen kıpırdanışları.

Gözlerini devirdi. "Ben iyiyim."

"Jack, bunu tek başıma yapabilirim. Lorvellian'la yalnızdım ve Morrigan'la da yalnızdım. Her ikisinde de tek parça halinde geri döndüm."

Elini dizime vurarak zıplattı. "Bu farklıydı."

"Morrigan bu pisliklerden çok daha güçlü." "Mesele o değil.

Mesele ..." Bir nefes bıraktı, koşarak

elini saçlarının arasından geçirdi. "O iki seferde de senin yanında olmalıydım. Şanslıydın ve bu senin yeteneğini ya da zekânı küçümsediğim anlamına gelmiyor çünkü her ikisine de fazlasıyla sahipsindir ama tüm bu kıl payı kurtuluşlarla bıçak sırtında yürümeye devam ediyoruz ve günün birinde bir hata yapacaksın ya da planlayamadığımız bir şey olacak ve o zaman tek parça halinde dönemeyeceksin. Morrigan bile bir kez yanlış hesap yapmayı başardı; seni hesaba katmadılar."

Elini tuttum. "Bunu unutamam, tamam mı? Her şey çok aceleyle geldi, çok duygusaldı. Başka bir yol buluruz."

"Hayır, bunu yapıyoruz."

"Yapmıyoruz-"

"Var." Elini sıktı ve dizini yere vurarak salladı. "Var çünkü son yirmi dört saatimi başka bir seçenek arayarak geçirdim. Arthur'u görevlendirdim, Will'i görevlendirdim, onca insan arasından kardeşinle konuştum ve başka bir çözüm yok. Kız kardeşlerin o kitaba ulaşamayacağından emin olmalıyız. Üzgünüm, keşke yapabilseydim ..." Yutkundu, kalın ses odayı doldurdu. "Seni yine hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Ben de yanlış hesaplardım. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyorum."

Jaevidan, çayırda yürürken. Neyi yanlış yapmış olabileceği, Annwyl'in işe yaramaz olduğu için ondan nasıl nefret etmiş olabileceği hakkındaki tüm o düşünceler. Görünüşe bakılırsa Jack değer verdiği kişiler için her zaman kendini kesip biçmişti. Ve bugüne kadar da durmamıştı.

Sesim bir suskunluğa dönüştü. "Beni ya da hiçbirimizi hayal kırıklığına uğratmadın."

Hüzünlü bir gülümseme. "Minnettarım sevgilim, ama seni nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı saymakla bitiremem. Hâlâ burada olmanın tek nedeni çoğunu hatırlayamıyor olman."

Sanki güneş artık onun için parlamıyor gibiydi. Seksen yıl önce, onu tamamen kıran bir şey oldu. Ama parçalar bundan çok daha önce kırılmıştı. Kardeşinin tacizi, onu terk eden ailesi, her hatası için sürekli kendini suçlaması. Çocukken bile kendini bir canavar olarak görüyordu.

Kısa bir süre önce ona söylediğim bir şey.

Jack ve Adeline, Jaevidan ve Annwyl'den çok farklı iki insandı. Başlangıçta yetişkindik ama artık desteğimiz vardı. İnsanlar. O iki çocuğun hiç sahip olmadığı arkadaşlarımız, hayatlarımız ve ailelerimiz vardı. Onların sahip olduğu tek şey birbirleriydi. Lillian sidhe'lerin bile büyüyüp değişebileceğini ama bazı şeylerin sonsuza dek kalacağını söylemişti. Violet bunu gösterdi. Ve Jack de şu anda kesinlikle bunu gösteriyordu, en sevdiği varlığı kaybetme korkusuyla onu yatıştırmak için yüzyıllardır duyduğu bu ihtiyacı.

Benim de vardı. Çünkü Annwyl ormanda tek başına dans etmeyi severdi. O dışlanmış biriydi. Çiçek toplamayı severdi. Kaç yıl önce Hindistan'da bir kadın dükkânını bitkilerden oluşan sallanan bir tavana dönüştürmüştü. Yüzünü gizler ve yalnızlığı tercih ederdi.

Şu anda bile mango ağacını görebiliyor, dilimde tadını alabiliyordum. Güneşin tenime vurduğunu, yumuşak kumaşın bacaklarımı okşadığını hissedebiliyordum. Jack'i duyabiliyordum - farklı bir zamandan, farklı bir yerden. Onun gülüşünü. Ve o zaman ona karşı hissettiklerim bu ana da yansdı. Öyle de oldu, çünkü tek düşünebildiğim onu çok sevdiğimdi. O kadar çok ki, bütün bir ömür yetmemiştir.

Avucumu yüzüne bastırdım, başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim. Alt kirpikleri parmak uçlarıma takıldı, narin bir fırça gibi tenime değdi. "Sen bir canavar değilsin."

İfadesiz bakışları benimkilere gömüldü. "Bilmiyorsun-"

"Dur," diye fısıldadım. "Şu anda elinden gelenin en iyisini yapıyorsun."

Görüntüsü titriyor, arka plan değişiyordu. Bazen bu otel odası, bazen sessiz bir çayır. Diğer anlarda ise kırmızı kilden bir duvar ya da portakal meyvelerinden oluşan yemyeşil bir orman. Çenesinde bir yara izi göz kırpıp duruyordu. Bazen taze yüzlü bir çocuk, bazen de bir adamdı. Ama dışarıda - etrafımızda, üzerimizde- ne değişirse değişsin, içim hep aynı kaldı. Beni kaybetmekten korkuyordu ve ben de onun incindiğini asla görmek istemiyordum.

Öne doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim.

TWENTY-TWO

ADELINE

HATAMI ÇOK GEÇ FARK ETTİM.

Anılardan gelen duygular zihnimi bulandırmış, başka bir zamandan bu ana akmıştı. İki yüzyıl önce bir kadının, dört yüzyıl önce de küçük bir kızın hissettikleri şu anda hissettiklerimle aynı değildi ama dudaklarım onunkilere dokunduğunda artık hiçbir önemi kalmamıştı.

O yaşamların kendi düşünceleri ve anıları vardı ama bu yaşamın da vardı. Bu beden. Onun tadını, sessiz nefeslerinin sesini hatırlıyordu. Dudaklarından sızan zehrin verdiği coşkuyu. Onu istemenin ne demek olduğunu hatırladım; doyumsuz, derinliksiz bir özlem havuzunu. Umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir şeyin beklentisi ve sonunda onu elde etmenin sarhoşluğu.

Jack de hatırlamıştı, çünkü dudakların fırçalanmasıyla başlayan şey, dudakların birbirine değmesine, ardından sarılmasına dönüştü ve Jack'in dili benimkinin üzerinden geçti ve elbisemi iki yumruğuyla kavradı. Sandalyeden kaydım ve onun

Kucak. Sırtım yere değdi ve ağırlığı bana baskı yaptı, sert elleri saçlarımı taradı.

İnledi ve karnım bu sesle gerildi. Bacaklarım onun güçlü kalçaları arasında sıkışmıştı, topuklarım deri ayakkabılarına çarpıyordu. Tırnaklarımı çıplak sırtında gezdirdim, sıcakın tadını çıkardım, zakkum ve yağmur kokusunun tadını çıkardım, hem bu yaşamdan hem de diğer yaşamlardan bu anın tanıdıklığının tadını çıkardım.

"Yatak," diye homurdandı, çoktan altıma uzanmıştı. Ama bunu durdurmak istemiyordum, aramızdaki herhangi bir boşluğun bir uçurum yaratacağından korkuyordum. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve ağzını tekrar kendime çektim.

Boğazından kısık bir ses çıktı ve yatak tamamen unutuldu. Elleri her yerdeydi; yüzümde, kalçalarımda, uyluklarımda. Elbisemin kenarından tuttu ve belime doğru itti. Kalçalarımın etrafındaki kuşak ona direnç gösterdiğinde, kuşağı ikiye ayırdı ve elbiseyi başımın üzerinden çekti.

Çıplak göğsü bana baskı yapıyordu ama arada hâlâ çok fazla kumaş vardı. O da aynı şeyi düşündü çünkü slip elbisem kalçalarımın altına doğru itilmişti ve altındaki bandeau hemen onu takip etti. Göğsümden aşağıya doğru bir ateş hattı yaladı, göğsümü ağzına alana kadar durmadı. Dişleri hassas derimi ısırды ve kollarımda şimşekler çıktı.

Bir anlık berraklığı süpürdüm. Bunu istiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki içim acıyordu. Soluk soluğa aldığım nefesler ve çırpınan nabzım arasında mantığa, akla ya da ne olduğumuza dair geçmiş anlaşmalara yer yoktu. Sadece şu an vardı, bedeni bedenime yaslanmıştı ve tadı dilimde tazeydi.

Göğüslerimin arasındaki bir çizgiyi öptü, dudakları göğüs kafesimin sertliğine karşı yumuşaktı. Elleri kalçalarımı yumuşattı ve beni zengin halıya sabitledi. Dilini göbeğimin etrafında dolaştırarak hemen altındaki yumuşak deriyi öptü.

Nedenlerini sorgulamama fırsat vermeden iç çamaşırlarımın dantel tülünü yırttı ve çoraplarımı indirdi.

Bedenime kazınmış anılara tepki verdim. Kalçalarım çoktan kalkmıştı, dilini bacaklarımın arasındaki o yasak yerde hissetmek için ağrıyan bir nabız atıyordu. Bacaklarımı omuzlarına asıp ağzını bana doğru bastırmadan önce kızarmak için zaman yoktu, edep için zaman yoktu.

Tanrım, o duyguyu özlemişim.

Bana alaycı bir yalama verdi, o kadar sert sallandığımda sırtarak beni yerinde tutmak zorunda kaldı. Ağrım bir zonklamaya dönüştü ve onu görmezden gelemeyecek kadar güçsüzdüm. Bağ kabul etmiş olmalıydı çünkü aramızda şaşırtıcı bir netlikle titreşiyordu. Artık derimin altında kendi arzularım değil, onun da hissettiği her şey yanıyordu; onun arzusu, çaresizliği, içimde olmak için duyduğu doymak bilmez ihtiyaç. Nefes nefese kalmıştım, daha fazlasını istiyordum - hayır, *açlıktan ölüyordum*. Bu özlemin ortaya çıkmasına izin verdim ve gözleri vücudumda benimkilerle buluştuğunda, her onsunu yerine getirdi.

"Annwyl," diye mırıldandı bana karşı, *sertçe* emerek. Sırtım yere doğru eğildi, dudaklarımdan gırtlaktan gelen bir inilti döküldü. Tekrar yaptı. Ve tekrar. Ve tekrar. Sonra parmakları içimdeydi ve o kadar ateşliydim ki düşünemiyordum.

Nemim dudaklarında parlıyor, duvarlarım parmaklarının etrafında sıkışıyor. Onu daha çok istedim, daha derine inmesini istedim, *onu istedim*.

"Becer beni," diye nefes aldım. Hareket etmediğinde, talebim daha da yükseldi. "Jack, *sik beni*."

Arzu beni öyle bir çarptı ki başım döndü. İğne ucu kadar bir zevke, inatçı bir susuzluğa düşmüştüm. Onu *hissedebiliyordum*. Beni ne kadar istediğini, bu arzunun ne kadar derine işlediğini. Kemerinin altındaki zonklayan acıyı, etinin altındaki sıcaklığın kızarmasını. Ben açlıktan ölüyorsam, o da ölüyordu ama görevinden geri adım atmadı.

Elini son bir kez itti ve bakışları benimkilerle buluştu. Büyüsü titriyordu, gözleri insan ve yılan gözleri arasında gidip geliyordu. Sıcak nefesler ve tek bir kelime. "Yalvar."

Anlayabilmem için bir an geçmesi gerekti. "Ne?"

"Yalvar," dedi, kelimeyi uzun ve yavaş bir şekilde sürükleyerek. "Beni ne kadar istediğini söyle."

Gözlerim kısıldı. "Siktir git."

Sırıttı, yırtıcı bir bakışla başını eğdi. Elini kalçamdan aşağıya doğru kaydırды ve yolundaki ateşi tutuşturdu. Bacağımın iç kısmına nazik bir öpücük kondurdu. "Bana söyler söylemez yapacağım."

"*Sikeyim*. Daha ne kadar açık olabilirim ki?" "Bunu tüm arkadaşlarına soruyor musun?"

Soğuk suya batırılmak gibiydi. Gerçekliğin vaftizi. Nefes alışım yavaşladı, kalbim normal hızına döndü. "Hayır, ben ... Yani..."

Bacaklarımı omuzlarından iterek benimle buluşmak için süründü. Gözleri gerçek şeklini aldı, dikey göz bebekleri yüzümden birkaç santim uzaktaydı. Dövmeli başparmağını dudaklarımda gezdirdi. "Ne istediğimi biliyorum," diye fısıldadı. "Peki ya sen?"

Gözlerindeki bakışa karşılık vermek istedim. Her şeyin çok daha basit olduğu zamanlara geri dönmek istedim. Bir düzine insan yerine tek bir insan olduğum, yüzlerce düşman yerine tek bir düşmanın olduğu zamanlara. Gece geç saatlere kadar yatakta sadece ikimiz olsak da fısıldaştığımız ve ilk kez aşık olduğumu düşündüğüm zamanlara.

Ama Jack beni ne paralel bağın ezici açlığıyla ne de tomurcuklanan bir romantizmin karasevdasıyla inceledi. Yüz ifadesi onun adına konuşuyordu, ben onun diğer yarısı ve en yakın arkadaşıydım ve benim için her şeyi yapardı ve beni bir yabancı gibi becermek istemiyordu çünkü karısıyla sevişmeyi tercih ediyordu.

Hiçbir şey söylemedim.

Yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve geri çekildi.

"Jack . . ." Ona doğru uzandım ama o çoktan ayağa kalkmış, saçını düzeltiyordu. Banyoya girdiğinde odayı sessizlik kapladı. Akan su boşluğu doldurdu ve o

elinde bir bezle döndü ve hiç bakmadan bana doğru fırlattı.

"Başka bir çiftin daha var, değil mi?" diye sordu valizimi karıştırırken. Yırtık iç çamaşırlarım yerden benimle alay ediyordu.

"Jack." Tamamen çıplak olduğumu görmezden gelerek ona doğru yaklaştım. Zaten her yerimi defalarca görmüştü. Bana bakmayı reddetti. İki parmağımı yanağına koyarak onu kendime doğru çevirdim.

Arzu, şiddetli ve hararetli bir şekilde bağdan aşağıya doğru dalgalandı. Bakışları bedenimde geziniyordu ve bir an için son dakikada olanları unutmaya hazırdım. Ne yazık ki, sonunda mantık galip geldi.

"Sana istemediğin bir şeyi asla yaptırmam," dedi, zar zor yakalayabileceğim kadar alçak sesle.

"Biliyorum," diye fısıldadım ve birden kendimi o kadar kötü hissettim ki nefes almakta zorlandım. En başından beri hep böyleydi. Bağla ilgili gerçeği öğrenip öğrenmemem hiçbir zaman önemli olmayacaktı ve bu sırları ve yalanları mazur göstermese de anlıyordum. Lillian haklıydı. Beni önemsiyordu ve bunun diğer benler ya da bu ben olması fark etmiyordu. O bir eş istiyordu, ben ise oyalanmak istiyordum. Bu ikimiz için de adil değildi.

"Özür dilerim," dedim. "Düşünemedim. Kendimi kaptırmışım-" "Daha gençsin." Dudakları espri yapmadan eğildi. "Bir bakıma öyle, ama bazen bunu unutuyorum. Hata yapmakta sorun yok, Adeline. Yapmalısın da. Şimdi bunu yapmanın tam zamanı."

"Söz konusu sen olduğunda değil." Alt dudağımdan endişelenerek, "İşleri kolaylaştırmak için arkadaş olmak istedim ve bunu mahvettim. Seni incitmek istemiyorum."

"Değilsin." Yanağımla öptü, dudakları tenimde kaldı. Tereddüt etti ve sonra ikinci bir öpücüğü kulağıma yaklaştırdı. "İnan bana sevgilim, kendi başımın çaresine bakabilirim. Bunu çok uzun zamandır yapıyorum."

Ormanda Jaevidan ve Annwyl'i düşündüm. O anda ona ne kadar ihtiyacı olduğunu ve onun da buna karşılık verdiğini. Ve

Hindistan anıları, birbirimize sarılmış kollar ve bir mango ağacının altında sessiz hıçkırıklar.

Dövmeleri ışığı yakaladı, Galce kelimeler parmaklarının üzerine kazınmıştı. *Bu hayatta ve ahirette*. Sonra göğsünde iki çocuk, şiddetli bir rüzgârda birbirlerine sarılmışlardı. Küçük oğlan başını kaldırıp bana baktı, küçük kız hâlâ ona sarılmıştı. Daha önce hiç fark etmemiştim ama o çocuklar, o sahne ...

En çok seni seviyorum.

Gözlerim onun tarafındaki savaşta gezindi. Her zaman ölmekte olan savaşçının eserin odak noktası olduğunu düşünmüştüm ama onun üzerinde beliren adama hiç dikkat etmemiştim. Yüzünü bir miğfer örtüyordu ama yapısı Jack'e aitti.

Elinin arkasındaki ağaç kümesi de Galler'deki bir ormandakilerle aynıydı.

Ve adamın pazusunun üzerinde masa üstünde dans eden kadın, tıpkı ... gibi görünüyordu.

"Dövmelerinizi ne zaman yaptırdınız?" diye sordum.

"Yapmadım," diye mırıldandı, hâlâ kulağıma dayalıydı. Ben daha fazla sorgulamadan, "Temizlenip giyinmelisin. Kızlarla konuşacağım ve sonra önümüzde uzun bir gece var."

Yerden kalktı. Düşüncelerime daldım.

Ben kendimi toparlarken JACK, Violet ve Lillian'a planlarımızı açıkladı, ancak geldiğimde itiraz etmedikleri için en kötü kısımları dışarıda bıraktığını varsaydım. Aslında Lillian memnun görünüyordu. Bu arada Violet köşede oturmuş, yüzünde beni kıvrandıran bir ifade vardı. Hâlâ birçok çekincem vardı -tabii bu doğru kelime ise- ama onu ikna etmenin ya da durdurmanın mümkün olmadığını biliyordum. Kendini öldürtmeye kararlıysa, onu Şövalyelerden uzak tutmak için Bogoranlıların kendileri gerekecekti.

Jack, Lillian'ı küçük bir keşif için gönderdi ve o daha da neşeli bir ruh haliyle döndü. Jack bu gece halka açık bir yerde olmamızı istedi.

Beni zorla Chicago'ya sürükledi. Jack'ten içki satın alan bir senatörün bu gece bir parti vereceği ortaya çıktı. Bir telefon görüşmesinden sonra coşkulu bir davet aldık.

Lillian ve Violet geride kalacaklardı -ilkinin üzüntüsü büyüktü. Jack her *ihtimale karşı* onların Chicago'daki varlıklarının gizli kalmasını istiyordu. Jack ve Lillian malzeme toplamak için dışarı çıkarken ben de göz farımla odalarımız arasında gölgeleme çalışması yaptım.

Harold, Violet'in boynuna sarılmıştı, hayatını çalmasına ramak kalmıştı. Onun altın başını okşuyor, gözlerinin önünde bir görünüp bir kaybolmamı izliyordu.

"Bu mümkün olmamalı, biliyorsun."

Yüzümden ter damlıyordu, nefesim kesilmişti. Bu beceride en az yirmi kez ustalaşmıştım ama Jack'in tek kaçış umudu buysa, bunu uykumda yapmaktan daha azını kabul etmezdim. "Hepiniz söyleyip duruyorsunuz."

"İyi bir sebepten dolayı." Harold'ın başını okşadı ve sevgiyle gözlerinin içine baktı. "Jack'le yalnız kaldıktan sonra Morrigan bağımızın biraz *gerginleşmesinin* özel bir nedeni var mı?"

Yanaklarım kızardı ve bu aşırı yorgunluktan değildi. "Hayır."

"Elbette," diye kestirip attı ve bir parmağını Harold'ın burnuna vurdu. "Sadece bir hatırlatma; kardeşim hakkında ne kadar atıp tutarsam tutayım, o hâlâ öyle biri. Eğer ona zarar verirsen, senin sonunu getiririm."

Artık ona o kadar alışmıştım ki sadece başımı salladım.

"Anlaşıldı."

Diğer ikisi birkaç saat sonra güneş alçalmaya başladığında geri döndü. Yeni silahları vardı - normal kurşun mermili iki tabanca, fazladan bıçaklar ve sihir gibi kokan bir şey kesesi, ama ne olduğunu söylemediler. Jack bana demir dolu tabancamla birlikte saklamam için bir tabanca ve özenle sarılmış bir kutu uzattı. "Bu gece için."

Odamızda yalnız başıma, ambalajı çıkardım. Ağırılığınca altın değerinde bir elbise bana bakıyordu. Yumuşak ipek parlıyordu.

Buzla karıştırılabilecek kadar soluk mavi, kumaşın her santimine dikilmiş, boynumdakiyle eşleşen ışıltılı elmaslar. Elbise üzerime tam oturmuştu; kalçalarımın üzerinde bol ve şık duruyor, baldırlarımın ortasına kadar iniyordu. Şifon bir eşarp boynuma dolanarak iki ucu da sırtımdan aşağı sarkıyor ve dirsek hizasında eldivenler takılıyordu. Kutunun dibinde ise takımın en önemli parçası olan elmaslarla süslü narin bir taç duruyordu.

"Sana bir tane alacağımı söyledim." Jack kapı aralığına eğilmiş, benim şaşkın ifademi inceliyordu.

Yaptığını. Baleye gittiğimiz gece, pek de şaka yollu olmayan bir şekilde, yasağın prensesi olabileceğimi söylemişti.

"Hâlâ bir prenses değil," diye nefes aldım, ince metali ikiye ayırmaktan korkarak.

Sırıttı, sessizce yaklaştı ve yavaşça başıma yerleştirdi. Elbisemin askılarını düzeltti, parmakları her bir elmasa takılıyordu. "Mükemmel."

"Bütün bunları yapmak zorunda değildin."

Başını yana eğmiş, yaptığı işi inceliyordu. "Hayır, ama istedim."

Yakında geri dönemeyeceğimiz bir çizgiyi aşmış olmaktan korkuyordum.

Lillian kendi olağanüstü standartlarını karşılayana kadar makyajımla uğraştı ve düzeltti. Violet veda etmeye zahmet etmedi. Sonra Jack ve ben lobide durduk, *şef garson* bize bir araba çağırırken o bir puro çiğniyordu.

Ne kadar tuhaf - ne zamandan beri bu kadar çok Fransızca biliyorum?

Başımı salladım ve Jack'e odaklandım. Bu gece kendisi de alışılmadık derecede şık görünüyordu; takım elbisesinin yerine şık, siyah bir smokin giymiş, kravatını fiyonk, şapkasını da melon şapka yerine kullanmıştı. Şimdi hafızama kazınan gümüş zincir yeleğinde, gümüş saat ise bileğinde asılıydı. İnsanın cazibesi ve keskin kıyafetleri arasında kim olduğu unutulabilirdi.

Bakışlarımı yakaladı, dudakları kalktı. Yine elmaslarla süslü topuklu ayakkabılarım mermer zeminde tıkırdıyordu. Bu kıyafetin maliyetini öğrenseydim, kesinlikle felç olurdum.

"Memnun görünüyorsunuz," dedi.

"Aklının onunla çalışmasına izin verme. Papyonun yamuk." Boynuna değdirmemeye dikkat ederek zaten kusursuz olan papyonunu hızla düzelttim.

"Çok geç. İkimizin de bildiği gibi egom sınır tanımaz."

"Talihsiz bir gerçek." Göğsünü okşadım. "Hatırlatsana, bu gece tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Arabada açıklarım," dedi, purosunu lobi kapılarının ötesinde durmakta olan Rolls-Royce'a doğrultarak. Eli sırtımın alt kısmına gitti ve yanaklarım kızardı. Biraz daha aşağıya inersek bu sabah odamızda aldığımız pozisyona tehlikeli bir şekilde yaklaşmış olacaktık.

Bu onu daha da memnun edince aklıma bir fikir geldi. Korkunç bir fikirdi ve şüphesiz beni daha kötü bir insan yapacaktı ama Jack'i mantıklı düşünmeye ikna edebilirdi. Birazcık acı onun hayatını kurtarabilirdi.

Günün yağmuru kalın tabakalar halinde iniyor, şehrin ışıklarını kaldırım boyunca dağıtıyordu. Şoför elinde bir şemsiyeyle yanımıza geldi, kapıyı açtı ve bizi arka tarafa götürdü. Fırtına çatıya ve pencerelere vuruyor, kapalı alanda kulakları sağır ediyordu.

Jack saçımın bir tutamını düzeltti. "Biraz ıslanmışsın, sevgilim."

Tüm dikkatimi ona vererek, dudaklarıma nazlı bir gülümseme yerleştirdim. "Senin yanında sık sık yaptığım gibi."

Durakladı, sarı kilidim iki parmağının arasına sıkışmıştı. "Egomun okşanmaya ihtiyacı olmadığı konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Eldivenli elimi kalçasında gezdirdim. "Biraz okşamaya hayır demem."

Ön tarafta şoför öksürdü. "Bu akşam nereye gidiyoruz?"

Jack'in gözlerinde bir parıltı belirdi. Gözlerini kırptırdı, kendini toparladı ve bir adres söyledi.

Deri koltuklara bastırdım, boynumu ve sırtımı uzun, yavaş bir esnemeyele kamburlaştırdım.

Küfürölü bir şeyler fısıldayan bir ipucu, dakikalar sonra bastırıldı. Jack'le yüzleştım, başım avucumun içindeydi. "Bir senatör mü?"

"Onun gibi bir şey," dedi cebindeki çakmakla oynarken. Bacak bacak üstüne atmıştı. "Önemli değil, gerçekten. Sadece başka bir iş ortağı. Bu gala karısının doğum günü için."

Dikkatle başımı sallayarak, "Bilmem gereken bir şey var mı?" diye sordum.

"Onlar her zamanki yılanlar. Uyum sağlamaya çalışırken her zaman yaptığımız gibi davranıyoruz."

Surat astım. "İkimizin de bildiği gibi, konuşmak benim güçlü yanımdır değil."

Bakışları tacımdan belime kadar gezindi. "Bunun bir sorun olacağından şüpheliyim."

"Memnun görünüyorsun."

"Yıkıcı bir şekilde öyle." Kelimeler nefes nefese ve tehlikeli derecede alçak sesle söylenmişti.

Daha yakına kaydım, yanaklarımı ısıtan kan tamamen gerçektir. Bacaklarımız birbirine değiyor, kumaş katmanlarına rağmen kavruluyordu. Arabada şapkasını çıkarmıştı ve ben de fırsattan istifade saçının bir tutamını döndürdüm. "Peki, bu senatörün karısının doğum gününü nasıl kutlayacağız?"

Sonunda bir şeylerin peşinde olduğumu anlayan şüpheli bir bakış. Kararsızlık gözlerinin arkasında savaşıyordu, ama umursayıp umursamadığı "Elbette aklındakinden çok daha az ilginç bir şekilde" sözleriyle belli oldu.

"Sence aklımda ne var?"

O bakışlı için ve ön koltuk ve ve sürücü dikkatle önüne bakıyordu. "Belki de daha sonra tahmin etmeliyim."

Eğildim, dudaklarım kulağına bir kıl kadar yakındı.

"Yalvarayım mı?"

Onun ayak dokunuldu a metodik
Ritim. "Ne o Bu ne

hakkında?"

"Düşünüyordum da ..." Saçlarıyla oynarken sesim kısıldı.

"Hâlâ kendim için karar vermem gereken çok şey var ama

istediğimi bildiğim bazı şeyler var. Ve bu süre zarfında kendimizi neden bunlardan mahrum bırakmamız gerektiğini bilmiyorum."

Daha iyi bir yargıya karşı, dokunuşuma daha derinden eğildi. "Nasıl?"

"Daha önceki eğlencemize devam ediyoruz." Kalın kirpiklerimin arasından baktım, dudaklarımda küçük bir sırıtış vardı. "Ne de olsa bu işte çok iyiyiz. Ve henüz denemediğimiz bazı şeyler olduğuna inanıyorum."

"Doğru," diye mırıldandı, ağzıma odaklanmıştı. "Ama bir şartım var."

"Ne isterse," diye nefes aldı.

Bir kez daha eğildim. Ya şimdi ya da asla. "Yaralanabileceğini, seni bu göreve gereksiz yere sürüklediğimi bilerek bu kadar rahatlayacağımı sanmıyorum. Peki bir teklife ne dersin? Şövalyelerle olan bu pis işi tek başıma halletmeme izin verirsen, gecenin geri kalanını ne istersen onu yaparak geçirebiliriz. ... ne istersen ..." Her kelimede saçlarını nazikçe çekiştirerek fısıldadım.

Acımasız bir gülümseme. "Sevgilim, bana şantaj yapmaya mı çalışıyorsun?"

Elim saçlarından bacaklarının arasına kaydı. "Bunun seni tahrik ettiğini sanıyordum."

Boğuk bir ses çıkardı ve sesini bastırmak için elinin tersini ağzına bastırdı. Şoför bir melodi ıslık çaldı. Yüksek sesle.

Dudakları kulağıma bastırdı, gırtlaktan gelen ses tonu duyularımı kızarttı. "Duyguların çok tatlı Annwyl ve endişeni takdir etsem de korkarım yanlış hesapladın. Sana daha önce de söylediğim gibi, sen nereye gidersen ben de oraya giderim. Ama bu küçük maskaralığa devam edersen seni hemen şimdi bu koltuğun üzerine yatırırım, tanıkların canı cehenneme."

Neredeyse düşünecektim. İlişkimizin geri kalanı hakkında ne dersiniz deyin; cinsel çekim konusunda hiçbir sıkıntı yoktu.

"Karınla böyle mi konuşuyorsun?" Fısıldadım.

Gerginleşti, çenesinde bir tik tüylendi. Acaba çok mu ileri gittim diye düşündüm ama dizimden tutarak beni deriye yapıştırdı. "Pazarlığa ne dersin?"

"Pazarlıklarınızın nadiren birbirinizin lehine sonuçlandığını artık biliyorum."

"O zaman bahse var mısın?" Çeneme bir öpücük kondurdu. Göz kapaklarım dalgalandı, az önce konuştuğumuz şeyi unuttum. "Bu senatörün oğlu son zamanlarda bana biraz sorun çıkarıyor, babasını ithalatlarını yerel bir yere taşımaya ikna etmeye çalışıyor. Daha yeni yargıç olarak seçildi ve korkarım bu yeni pozisyonu ona buradaki işimi kapatma olanağı verecek. Eğer onu ikna etmeyi başarırısan, gerçek yerimi Şövalyelere vermemiş olursun. Ama yapmazsan, sadece planıma uymakla kalmayız, aynı zamanda seni istediğim gibi beceririm.

... "Başparmağını alt dudağımda gezdirdi, gözleri parladı. " ... nereye istersem."

"Geldik," dedi şoför, fazlasıyla rahatlamış bir halde. Arabaların sıralandığı geniş dairesel yola baktım. Valeler arabaların arasına dalmış, şemsiyeleri devasa bir malikânenin altın ışığını yansıtıyordu. Beyaz taşlar birkaç kat, sütunlar ve bahçeye bakan balkonlar oluşturunuyordu. Tavandan tabana pencerelerden, en güzel kıyafetlerini giymiş insanlar ince şampanya kadehleri eşliğinde sohbet ediyordu. Şoför arabadan indi ve arabanın etrafında döndü. Kısa süren yalnızlık anında Jack, "Anlaştık mı?" diye fısıldadı.

Bir yargıcı kazanmak, ne kadar zor olabilir ki? Jack bunu her gün yaptı.

"Anlaştık."

Şoför kapımızı açtığında sihir havayı çatırdattı. Bunun bir pazarlık değil, bir bahis olması gerekiyordu, ama Jack yine de sihirle mühürleyebileceği bir şekilde ifade etti. Sinsi sırtışı derimin altına işledi.

Kahretsin.

TWENTY-THREE

ADELINE

Ben daha geri dönmeyi talep edemedim Jack bir şemsiye açtı ve arabadan inmeme yardım etti. Yağmurdan kaçmak için karıncalar gibi üşüşen diğer konukların arasına daldık. Çoğunun elinde davetiye vardı ama Jack'in tek ihtiyacı olan adıydı ve iri yarı bir kapıcı bizi içeri aldı.

Jack bile senatörün evinin aşırı ihtişamından etkilenmiş görünüyordu. Henry Foster'ın -geçen yaz evi bir phooka tarafından ele geçirilen druid- bu adamdan notlar aldığını hayal ettim, her ne kadar evi davetsiz misafir yüzünden korkunç bir bakımsızlık içinde olsa da. Fuaye, zemin kata bakan ikinci kat balkonuna çıkan muhteşem bir merdivenle bölünmüştü. Her köşede mermer heykeller yer alıyor ve her duvardan yaldızlı sanat eserleri sarkıyordu. Sol tarafımızda, muazzam bir balo salonuna açılan ve her biri karmaşık altın işlemelerle süslenmiş çift kapı ardına kadar açılmıştı. İki kapıcı gelenlere şampanya ikram ederek insanları içeri yönlendiriyordu.

Jack koluma girdi ve göz kırparak iki kadeh şampanya kaptı. İnsan çeşidiydi ve bu nedenle herhangi bir etki hissetmeden birkaç bardak içmemiz için güvenliydi. Gıcır gıcır beyaz keten masalar ve bunlara uygun kadife sandalyeler odanın bir tarafında sıralanmıştı. Diğer tarafta üç uzun masa her çeşit yiyeceklerle doluydu. Uzak köşede bir kuartet yaylı çalgılar çalıyordu ama kalabalık ya çok ayıktı ya da dans edemeyecek kadar sohbete dalmıştı. Bugünlerde senatörlerin standart maaşından emin değildim ama servetinin çoğunun daha az tuzlu uygulamalardan geldiğinden şüphem yoktu.

Ev sahiplerini selamlamak için uzun bir sıraya girdik. Her zamanki gibi, Jack hem kadınlardan hem de erkeklerden rahat olduğumdan daha fazla ilgi gördü. Ön tarafa ulaşana kadar en az yirmi kişiye onun misafiri olarak tanıtıldım, takip edemeyeceğim kadar çok isim ve yüz vardı.

Yine de aileye yaklaştığımızda Jack her zamanki gibi dinç görünüyordu. Senatör kısa boylu, iri yarı bir adamdı ve gümüş rengi kaygan saçları vardı. Gülümsemesi neşeliydi ama gözlerine ulaşmıyordu. Baştan aşağı bir politikacıydı.

Agresif bir şekilde Jack'in elini sıktı. "Gelebildiğiniz için çok mutluyum Bay Warren. Şehirde olduğunuzu bilseydim davetiniz daha erken gelirdi."

"Zahmet etmenize gerek yok. Bir son dakika gezisiydi. Adeline, bunlar Senatör Belmont ve sevgili eşi Clarissa. Bayan Colton bu akşamki konuğum."

"Memnun oldum," dedi senatör eldivenli elimi öperek. Güzel olmasına rağmen mermer evi kadar soğuk ve mesafeli görünen karısıyla yanaklarından öptüm. Yanında, aynı derecede güzel kıyafetler giymiş, gür kahverengi saçları çikolata rengi gözlerinin üzerinde parıldayan çok daha genç bir adam vardı.

"Bay Warren, oğlum Frederick'le tanıştığınızı sanmıyorum."

Jack genç adamın elini kesinlikle daha az istekle sıktı. "Tanımıyorum ama gazetelerde adınızı okudum. Yeni pozisyonunuz için tebrikler."

Genç Belmont başını salladı. "Teşekkür ederim." Dikkati bana kaydı. "Sizinle tanışmak da bir zevk, Bayan Colton."

Elimi ona uzattım, kararmış kirpiklerimi kırıştırdım. "O zevk tamamen bana ait."

Frederick bana iki gamzesi olan bir gülümseme fırlattı. Aslında oldukça yakışıklıydı, annesinin güzelliğini babasının ışıltısıyla birleştirmişti. Elimin üstünü öptü, bir an gereğinden fazla oyalandı. "Ne kadar büyüleyici bir aksanın var. Sanırım Appalachia'dan geliyorsun?"

Gülümsemem daha da genişledi. "Şimdi, nasıl tahmin ettin?"

Utangaç bir sırıtış. "Üniversiteden bir arkadaşımın o tarafta bir av kulübesi vardı. Korkarım becerilerim çok yetersiz olsa da manzara harikaydı."

Gittikçe daha da çekici hale geliyordu. "Eğer bu akşam vakit bulabilerseniz, bunu duymak isterim. Biriyle evim hakkında konuşmak her zaman bir zevktir."

Gözlerinde bir şey parlıyordu ve topluluğumun üzerinde duruyordu. "Buna güvenebilirsiniz, Bayan Colton."

Jack bana yan gözle baktı, kibar gülümsemesi köşelerde çatlıyordu. Ben de ona gülümsedim. "Bana eşlik ederseniz çok memnun olurum. Ne de olsa Bay Warren'ın tüm partileri iş girişimlerine dönüştürmek gibi olağanüstü bir alışkanlığı var. Korkarım gecenin ilerleyen saatlerinde kendimi sık sık yalnız buluyorum."

Senatör Belmont gülerek Jack'in omzunu sıvazladı. "Ve tabii ki onu bunun için seviyoruz. Şimdi lütfen bir şeyler yiyin ve keyfinize bakın. Arayı sonra kapatırız."

Jack, Frederick'e esprisiz bir gülümseme fırlattı. "Elbette." Elim tuttu ve balo salonuna doğru yürüdü.

Bir yemek masasının önünde durduk, Jack'in yüzünde gergin bir gülümseme vardı. "Hayatım, o da neydi öyle?"

Ağızma bir üzüm attım. "Onu kazanmamı söylemiştin."

"Bence bundan biraz daha fazlasını yaptın." Dudaklarımın her hareketini takip etti. "Gerçi senin de zarif bir şekilde ifade ettiğin gibi, aklında benim iş girişimlerimden başka şeyler de olabilir."

"Hiç şikâyetim yok. Bir dahaki sefere, bahislerimizi tam olarak nasıl kazanacağıma dair şartlar ekleyin."

Gerildi. "Sakın bana ilgilendiğini söyleme."

Omuz silktim, kayıtsızdım. "Neden olmasın? Yakışıklı, genç, yargıç ve görünüşe göre şiddet yanlısı biri değil. Benim için iyi bir değişiklik olabilir."

Sesi soğuk bir fısıltı halinde geldi.

"Hayır." "Öyle mi?"

"Hayır," diye tekrarladı, bir adım daha yaklaşarak. "Çünkü istediğimi elde ettiğimde, ki *edeceğim*, o sadece ve sadece benim olacak."

Dudaklarım eğildi. "Jack, kıskandın mı?"

"Kıskanç değilim, sadece ganimetlerimin tadını nasıl çıkarmayı planladığıma karar veriyorum." Kulağıma doğru fısıldadı. "Söyle bana, sevgilim. Ağzını mı yoksa kığını mı almalıyım?"

Ağına bir üzüm attım. "Bence boks maçlarında şike yapmaya devam etmelisin. Kaybedemeyeceğin bahisler oynamalısın."

Kaşlarını çattı. Muzaffer bir edayla ikinci bir kadeh şampanya aldım ve ortama karışmaya karar verdim.

Tahmin edildiği gibi, Jack'in zenginliği, gücü ya da genel olarak yaramazlığı için salyalarını akıtan adamlar tarafından sürüklenip götürülmesi uzun sürmedi. Frederick henüz beni bulmamıştı ama odanın içinde beni takip ettiğini hissedebiliyordum. Oyunu oynadım, o ilk hamleyi yapana kadar etrafta dolaştım. Yargıç bir avcı olmayabilirdi ama Lillian'dan bir şey öğrendiysem, bütün erkekler iyi bir kovalamacayı severdi.

Bu arada, kızıl saçlı arkadaşımın bir başka stratejisi olan kadınlarla sohbet etmeye çalıştım. Ne yazık ki çok az yararlı bilgi bulabildim.

Milanolu bir İtalyan model olan Giulia Mastrodoni iç geçirdi. "Neden hâlâ teklif etmediğini anlamıyorum."

"Çünkü henüz karısını terk etmedi." Hazel Whittaker, New

Yorklu bir aristokratın kızı, aynı zamanda ikinci

başka bir adamın karısına keman çalmak.

Giulia alay etti. "Cadı. Onunla sadece parası için birlikte olduğunu hepimiz biliyoruz."

Hazel kaşlarını kaldırdı. "Sen değil misin?"

Giulia sigara ağızlığını kaldırdı ve şık, siyah metalden uzun bir nefes çekti. "Hepimiz bunun kadar şanslı olamayız. Bu arada tebrikler. Bay Warren'ın yerel hükümetle bir sözleşme imzalayabileceğini duydum. Ve görünüşü kesinlikle çok güzel."

Masum numarası yaparak şampanyamdan bir yudum aldım. "Hangi sözleşme olduğunu bana hatırlatmanız gerekecek. Bay Warren'ın o kadar çok iş ortağı var ki başım dönüyor."

Kadınlar bilerek gülümsüyorlardı. Zalimce. Hazel içkisinden uzun bir yudum aldı. "Çok sevimlisin. Merak etme, eminim yakında toplumun tüm kurallarını öğreneceksin."

Bu elbisenin altında üç hançer olduğunu bilerek gülümsedim. "Oh, ne kadar tatlısın. Durun, aklıma harika bir fikir geldi. New York'a döndüğümüzde, ikiniz de sevgililerinizi Bay Warren'ın oteline davet etmelisiniz ve hep birlikte akşam yemeği yiyebiliriz. Açıkçası, ikinizden öğreneceğim çok şey var."

Özellikle Giulia bu espriye çok sert bir şekilde gülümsedi.

Sırada Boston'dan gelen ve her ikisi de üst çevrelerde tanınmış sanatçılar olan bir çift kız kardeş vardı. Garip bir şekilde onlar da beni tebrik ettiler. Önceki çiftten çok daha iyi bir arkadaş olmalarına rağmen, aynı derecede işe yaramazlardı.

Üçüncü tebrikte bir şeylerin yanlış gittiğinden şüphelendim.

Jack beni dokuza çeyrek kala buldu, ortam kesinlikle daha sarhoş bir hal almıştı. Partiye katılanlar dans pistine çıktılar, ancak şimdilik hâlâ katı valsler yapılıyordu. Masalar daha gürültülü, gülümsemeler daha hırçın hale gelmişti. Bir an durup gözlemlemek, kimin kiminle evli olduğunu ve kimin tam olarak metresi olduğunu ortaya çıkardı.

Jack hafifçe elini sırtımda gezdirdi. "Böbürlenecek biri değilim ama pek ilerleme kaydetmişe benzemiyorsun."

Odayı taradım ve Frederick'i tam olarak bıraktığım yerde buldum. Onu bakarken yakaladığımda, kızarak başını eğdi.

"Merak etme o küçük kafan. Onu tam istediğim yerde tutuyorum." Flütümü Jack'e doğru eğdim. "Peki, bu gece kaç adam ruhunu sana sattı?"

"Çok komik, Annwyl. Ben olsam kendi stratejin hakkında daha çok endişelenirdim."

"Bundan bahsetmişken." Kaşlarımı çatarak yaklaştım. "Sana tuhaf bir sorum var."

"Sık sık yaptığınız gibi."

"Hamile gibi mi görünüyorum?"

"O kadar da tuhaf değil." Elindeki içkiden sert bir yudum aldı. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı, sevgilim?"

Homurdandım. "Hayır, ama insanlar beni tebrik edip duruyor. Bu çok garip."

"Nasıl yapamazlar? Buraya benimle birlikte geldin."

Ona sert bir bakış attım ve başka bir varlık belirttiğinde hemen düzelttim. "Bayan Colton, parti nasıl gidiyor?"

Frederick'e gülümsedim. O meşhur ağırbaşlı, Güneyli gülümsemesi. "Oh! Sadece çok iyi vakit geçiriyorum. Ailen bir suarenin nasıl düzenleneceğini iyi biliyor."

Yemekler berbattı ve insanlar daha da kötüydü.

"Mükemmel, bunu duyduğuma çok sevindim." Jack'i inceledi, gülümsemesi titriyordu. "Özür dilerim, umarım rahatsız etmiyorumdur."

"Hiç de değil. Bay Warren kuzenlerinle kart oynamaya gidiyordu." Bardağımı Jack'in göğsüne doğru iterek geri uzandım. "Şimdi bana doğruyu söyleyin Yargıç Belton, bu benim bütün gecemi aydınlatacak. Dans etmeyi sever misiniz?"

"Lütfen bana Fred de," dedi kolunu benimkine dolayarak.

Jack'e göz kırptığımda, cinayete meyilli gibi bir hali vardı.

"Bir şeyi itiraf etmeliyim," dedi Fred, bizi odanın ortasına götürürken. "Dans etmeyi sevmeme rağmen, korkarım

becerilerim avcılık becerilerimle yakından paraleldir."

Kıkırdadım, kendimin bile midesini bulandırdım. "O zaman mükemmel bir çift olduğumuzu söyleyebilirim. Ben hayatım boyunca dans ettim. Kısa sürede adımları öğrenirsin."

"Gerçekten mi? Ne dansı?" Sağ elimi avucunun içine aldı, ben de diğer elimi onun koluna koydum.

"Bale."

"Şaşırdığımı söyleyemem."

"Nedenmiş o?"

Yanakları yeniden kızardı. "Hiçbir şey, sadece bunun için uygun bir fiziğe sahip olduğunuzu kastettim. Uzun ve ... güçlü."

Stars, bu çok kolay oldu. "Çok naziksiniz. Ayrıca çok uzun boylu ve güçlü olduğunuzu söylemeliyim."

Az önce aya asılmışım gibi sııttı. Döndük, tekrar bir araya geldiğimizde bir soruşturma bekliyordu. "İlginç bir arkadaş seçiminiz var."

Kaşlarımın çatılmasına izin verdim, sevimli bir şekilde kafam karışmıştı. "Bay Warren'ı mı kastediyorsunuz?"

"Tam olarak."

"Bu komik bir hikâye." Döndük. "Yan komşum onun sekreteri. Şehre ilk geldiğimde ofisinde daktilo işi bulmama yardım etti."

Beni, milyon dolarlık elbisemi ve ışıltılı tacımı değerlendirdi. "Bay Warren'ın tüm daktilolarıyla partilere katılmak gibi bir alışkanlığı var mı?"

Sırıttım. "Sana bir sır verirsem, paylaşmayacağına söz verir misin?"

Döndük, kollarımız bir kez daha birleşti. Gülümsemesi komplocu bir hal aldı. "Tabii ki."

Eğilerek, göğsüm ona birkaç santim yakındayken kulağına alçak sesle fısıldadım. "Bay Warren çok zeki bir işadımı, ama korkarım insanların, özellikle de kadınların yanında biraz utangaç oluyor. Ne zaman böyle bir partiye katılsa, ofisten bir kızın kendisine eşlik etmesini ister. Onun için havadan sudan konuşmak daha kolay, kadınlar içinse dışarıda bir gece. Kazan-kazan."

Daha da kızardı ve bunun az önce söylediklerimden kaynaklandığından şüpheliydim. "Gerçekten mi? Bu oldukça

şşırtıcı. Ben her zaman

Bir hanımefendinin erkeği olduğunu duydum."

Elimi sallayarak, az önce aptalca bir fıkra anlatmış gibi güldüm. "Bayım.

Warren mı? Hayır, asla. O bunun için fazla dindar." "Dindar mı?"

"Oh, evet. Bir Katolik. Çok dindar."

"Huh, kim bilebilirdi ki?"

Şarkı sona erdi. Hiç sormadan ikinci dans için pozisyon aldı. Balo salonunun öbür ucunda, Jack duvara yaslanmış sızlanıyordu.

Bu partiden gittikçe daha fazla keyif alıyordum.

"Komik, bir adamın nasıl bu kadar çok dedikoduya yol açabildiğini hiç anlamadım."

Frederick kaşlarını çatı. "Nasıl yani?"

"Eminim en saçma olanlarını duymuşsundur." Beklentiyle ona baktım, başını salladığında gülümsedim. "Gerçekten mi? Ne kadar hoş. Dedikodulardan uzak duran bir erkeği gerçekten takdir ediyorum. Bu iyi bir karakterin işaretidir."

Doğruldu, göğsü bir papağan gibi kabarmıştı. "Teşekkür ederim Bayan Colton. Hem sosyal hem de mesleki anlamda bir beyefendi olmaktan gurur duyuyorum."

"Lütfen, bana Addie de." Bir süpürme dönüşü daha. "Sanırım dedikodu değirmenini daha fazla öğütmem kötü oldu."

Dudakları kalktı. "Söylemeyeceğime söz veriyorum."

"Şey . . . Bu gece sana zaten bir sır verdim." Standart bir vals için gerekenden çok daha fazla ona yaklaştım. "Aslında insanların onun bir gangster olduğunu söylediğini duydum."

"Ah, şu söylenti." Gülümsemesi gerildi. "Yorum yapmam gerektiğini sanmıyorum. Kendini savunmak için orada bulunmayan bir adamı kesmek hiç hoş olmaz."

"Sakin bana buna gerçekten inandığını söyleme?" Kaşlarımı çatı. Beni hoşnut etmediği için yüzünde panik ifadesi belirdi. "Bu fikir çok saçma, ayrıca benim gibi birinin böyle bir adam için çalışmayı kabul edeceğini düşünebiliyor musun?"

Boğazını temizledi. "İnanın bana, bu sizi yargılamak değil. Ama bir kadının kendi iyiliği için bilmemesi gereken şeyler vardır. Bu erkeklerin işidir."

Boş ver. Artık yakışıklı değildi. "Birkaç çirkin işle uğraşmadığı söylenemez ama Chicago'yla kıyaslanamaz bile. Eminim bir yargıç olarak eliniz kolunuz doludur."

"Peki siz böyle şeyleri nereden biliyorsunuz?"

"Kardeşim, sağ olsun. Kendisi FBI'da çalışıyor ve biz her zaman oldukça yakın olduk."

Frederick başıyla onayladı. "İyi adam. Büyük saygı duyuyorum."

"Bunu takdir edecektir. Ama dediğim gibi, Bay Warren bir gangster olmaktan çok uzak. Hepimiz onun içki ve şarap ürettiğini biliyoruz ama bu gerçekten kapalı bir iş. Sadece arkadaşlarına ya da yerel halka satıyor ve açıkçası çoğu da ithal zaten." Sesimi alçalttım. "Duydunuz mu bilmiyorum ama yakın zamanda otelinde bir bombalama olayı oldu. Oldukça korkutucu ama suçluyu bulmak için polisle koordinasyon halinde. Buralardan biri olduğundan şüpheleniyorlar. Sizi bilmem ama ben arada bir akşam yemeği için biraz içki alacak olsam, standartları olan, hükümet ve yerel polisle iyi çalışan bir adamdan almayı tercih ederim. Kendilerine işadami diyen diğer içki kaçakçılarının aksine. Onların şiddet siciline bakılırsa bu büyük bir risk."

Sessizleştik, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Şarkımız sona erdi. "Beklediğim gibi biri olmadığını söylemek zorundayım."

Alt dudağımı ısırarak, yanaklarım kızarana kadar Jack'in *ağzı ya da kızı* yorumunu kendime hatırlattım. "Umarım hoş bir şekilde."

"Çok hoş," dedi bizi dans pistinden çıkarırken. "Aslında bana düşünecek çok şey verdiniz. Sizin gibi biri onun karakteri hakkında konuşabiliyorsa, belki de Bay Warren'la biraz daha görüşmeliyim."

Utangaç bir ifadeyle yere baktım. "Bana çok büyük saygı duyuyorsunuz, Yargıç Belton."

"Dediğim gibi, bana Fred de." Göz kırptı ve yanımdan geçen garsona bir kadeh şampanya daha uzattı. "Ama bu kadar arkadaşın yeter. Senin hakkında daha fazla şey duymak istiyorum."

Bardağımı onunkiyle tokuşturdum. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

Bir yemek çatalı cama çarptı. Balo salonu sessizliğe gömüldü ve senatörün karısıyla birlikte durduğu sahneye döndü. Jack bu fırsatı kullanarak bana yaklaştı, arkamdaki varlığını görmezden gelmek imkânsızdı.

"Lütfen, benim yüzümden durmayın. Sadece küçük bir açıklama yapmak istedim," dedi senatör, ancak yüz ifadesi dikkat çekmek istediğini gösteriyordu. "Bu gece geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Bir aile babası olarak benim için eşimin ve oğlumun mutluluğundan daha önemli bir şey yoktur. Bu gece sevgili Clarissa'yı kutlamak için bu kadar çok dostumuzu burada görmek gerçekten bir hediye."

Kibar bir alkış. Gülümsemesi hâlâ ne onun ne de karısının gözlerine ulaşmamıştı. Daha önce hiç bu kadar soğuk iki insan görmemiştim. Bu partinin sevgi dolu ailesinden çok senatörün kampanyası için olduğundan şüpheleniyordum.

"Hiçbir şey yanımdaki güzel kadından daha önemli olmasa da, kutlama için burada olduğumuzdan, bize yakın olan birkaç kişiye daha tebriklerimi sunmak istiyorum. Öncelikle oğlum Frederick'i yeni seçildiği yargıçlık görevinden dolayı kutluyorum. Önyargılı olabilirim ama onun bu şehrin şimdiye kadar gördüğü en iyi yargıç olacağına inanıyorum."

Bir alkış daha, bu sefer daha coşkulu. Frederick'e parlak bir gülümseme ve kendi sessiz tebriklerimi sundum. Tüm oda onu izliyordu ama gözleri bana yapışmıştı.

"Tabii ki sevgili dostlarımız Vali Powley ve Bayan Powley'e ilk torunlarının doğumu vesilesiyle. Ondan bir politikacı yaratacağız." Kibar kahkahalar ve senatör devam etti. "Bay Carson ..."

Geri kalanını duymazdan geldim, yeri geldiğinde alkışladım ya da güldüm. Jack yaklaştı, vücudunun sıcaklığı sırtımı yakıyordu.

"Ve son olarak, bu akşam haberdar olduğum küçük bir sürpriz." Senatör sırtarak bana, daha doğrusu arkamdaki adama doğru işaret etti. "Gerçi bunu adamın kendisinden duyamadığım için biraz kırgınım."

Kaşlarımı çattım. Jack de aynı derecede şaşkın görünüyordu.

"Bu kadar utangaç olma. Ne de olsa gazetelerde yazıyordu." Senatör içkisini kaldırdı. "Sevgili dostum Bay Jack Warren ve sevgili müstakbel gelini Bayan Adeline Colton için kadeh kaldırmak istiyorum. Birbirinizi en az benim ve sevgili Bayan Belmont'un sevdiği kadar sevmeniz ve değer vermeniz dileğiyle. Mutlu bir evliliğe!"

Herkes sessizliğini korudu ve bizim şaşkın ifadelerimizi değerlendirdi. Saniyeler geçti, uzayan sessizlik onları daha da meraklandırdı.

Jack kolunu belime doladı ve kadehini kaldırdı. "Sanırım o zaman kedi çantadan çıktı. Nazik sözleriniz için teşekkür ederim Senatör ve müstakbel Bayan Warren'a."

Kalabalık, fiyaskoyla sonuçlanan drama karşısında hayal kırıklığına uğrayarak kadeh kaldırdı.

Frederick ters ters baktı, kibarca başını salladı ve uzaklaştı.

Konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde Jack'e baktım.

Viskisinden uzun bir yudum aldı. "Sanırım bu benim kazandığım anlamına geliyor."

"ADDIE-"

"Benimle konuşma, bana bakma, şu anda lanet havamı bile soluma."

Yağmur yüzümden aşağıya doğru inerken, onun önünde ilerledim. Şoför çıkışımızı fark etti, elinde bir şemsiyeyle arabadan sendeleyerek indi. "Sorun değil, teşekkür ederim," dedim.

Emin olamayınca Jack'e baktı. *Nişanlım* iç çekti. "Kusura bakma delikanlı, bize biraz izin verir misin?"

Arabanın kapısını yırtarak açtım. Jack elini çarparak kapattı. Parmağımı yüzüne doğru sallayarak, "Bahsi

kazanmak için, Jack. *Lanet olası bir bahsi kazanmak için.* Bu senin için bile yeni bir alçaklık."

"Ben de aynı şekilde şok oldum, tamam mı?" Bir elini saçlarında gezdirerek nefesini dengeledi. "Neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Ne gazetesi, hiçbiri."

"Saçmalık," diye tısladım. "Tanrım, neden hep sana güvendiğimi bilmiyorum. Her seferinde doğru şeyi yapacağına inanıyorum ve bu beni tamamen mahvetmek için geri geliyor."

"*Bilmiyordum.*" Bir adım daha yaklaştı. "Gözlerimin içine bak, Addie. Yemin etmemi, yemin etmemi, Abstruse'da tekrarlamamı mı istiyorsun? Bilmiyordum."

"Her şeyi biliyorsun."

"Ben yapmadım-" Sustu, gözleri kapandı.

"Kahretsin." "Şimdi ne olacak?"

"Muhabir."

Yakalanması biraz zaman aldı. Muhabirler onu sinek gibi takip ediyordu. "Polis karakolundan gelen mi?"

"Evet."

Öfkemi yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. "Bana Violet'in halledeceğini söylemiştin."

"Kayıp kardeşin ve senin oteli havaya uçurman yüzünden biraz dikkatim dağıldı. Hikayeyi yayınlamış olmalı."

Öfkeden kudurarak yüzüne vurdum. "Bunu benim üzerime yıkma." "Y a p m a y a c a ğ ı m ." Sıcak nefesi dudaklarımın arasından fısıldadı.

"Bu sorunu daha sonra çözebiliriz ama şu anda daha önemli bir görevimiz var. Şövalyelerle işimiz bittiğinde ne yapabileceğime bakacağım."

"Ne yapmak? Görünüşe göre, lanet ülkenin yarısı artık biliyor. Her zaman korumamız gereken bir kamu imajımız olduğunu söyleyen sen değil miydin?"

"Evet, ama-" Yağmur yüzünden aşağı süzülüyor, cazibesi titriyordu. Dikey göz bebekleri evden sızan altın rengi ışıktaki parlıyordu. Şoför camdan bana işaret etti ama ben parmağımı kaldırdım. Şifon elbisem mahvolmuştu.

"Ne oldu?"

"Sana söyledim, ne istediğimi biliyorum." Çökmüştü, kelimeler yağmurda eridi. "Ve benim istediğimle senin istediğin farklı, hepsi bu."

"Ne istiyorsun?" Ama ben cevabı zaten biliyordum.

"Tek istediğim sensin," dedi kederle. Bu sözleri en son yine yağmur altında söylediğinde, benim mutluluğum bizi kelimenin tam anlamıyla havaya kaldırmıştı. Tüm yüksekler gibi bu da kısa sürdü. Gerçeklik bizi her zaman dünyaya geri sürükledi.

Bu yüzden onu hala istediğimi fark etmek benim için talihsizlikti. Seks için ya da geçmiş yaşamlardan hatıralar beni buna zorladığı için değil, basit bir nedenden dolayı. Desteğinin, beni bırakma isteğinin, bana duyduğu saygının, hayran olduğum yaramaz ve düşünceli kişinin bir araya gelmesi tek bir şeye işaret ediyordu. Kabul etmekten korktuğum bir şey çünkü acı bir gerçek daha vardı. Birbirimizi incitmekten başka bir şey yapmamıştık. Etrafımızdaki herkesi incitmiştik.

Şoför elinde bir şemsiyeyle dışarı çıktı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, özür dilerim, bir dakika daha," dedim.

"İleri gittiğim için beni bağışlayın ama siz ikiniz burada öleceksiniz."

Esprî yapmadan gülümsedim. "Ben ve Bay Warren oldukça dayanıklıyız ama yine de teşekkür ederim. Bir dakika daha lütfen."

Gençler hakkında homurdandı ama kapıyı kapattı.

"Seni önemsiyorum. Hem de uzun zamandır," dedim. "Ama gelecek çok belirsiz. Anıları tamamlamam ve senin kim olduğunu, *benim* kim olduğumu daha fazla keşfetmem gerekiyor. Ve kendi mutluluğumuzu bulmadan önce telafi etmemiz gereken çok şey var." Jack'in dudakları aralandı ama ben devam ettim. "Seni anlamam gerekiyor, Jaevidan. Bizi çok fazla kan dökülmesi izledi ve ben böyle biri olmak istemiyorum. Benim asla böyle biri olmadığımı çok iyi biliyorsun."

"Biliyorum." Boğazı düğümlendi, gözleri benimle buluşmayı reddetti. "Ve seninle toplumsal baskı ya da siyasi strateji yüzünden evlenmeyeceğim, evlenmeni de istemem. Daha önce hiç böyle olmamıştı."

Özlem kalbimi sıkıştırdı, bilmediğim hayatların déjà vu'larını yaşadım. Görünüşe göre, Jack ile evliymişim.

birçok kez. Dönmeye devam etmem bir şey ifade ediyordu.

"Neden?" Bilmem gerekiyordu. Bir şeyi kanıtlamam gerekiyordu. "Neden tüm bunları beni geri getirmek için yaptın? Neden hayatına devam edemedin?"

"Çünkü ..." Dudaklarını yaladı. "Çünkü sen bana hiçbir şey borçlu değilsin ama ben sana dünyayı borçluyum."

Kaşlarım çatıldı, başımı yana eğdim. "Bu ne anlama geliyor?"

"Öğreneceksin." Arabayı işaret etti. "Hadi gidelim. Şövalyelerle yapacağımız tüm bu şeylerden önce birkaç saat dinlenmeliyiz."

Hareket etmedim. "Gitmeni istemiyorum, Jack." İç çekti. "Sana izin vermeyeceğim-"

"Bahsi senin kazandığını biliyorum ama gitmeni istemiyorum. Sana bu kadar bağlıyken risk almaya değmez. Eğer bir şey olursa, düşük fae'leri kim koruyacak? Onların cazibesini kim sağlayacak? Kız kardeşine ve arkadaşlarımıza ne olacak?" Duraksadım, düşünmesine izin verdim. "Korktuğunu biliyorum ama bunu tek başıma yapmama izin vermelisin. Bu zor bir seçim ama doğru olan bu."

Çekingen bir an, onun endişesi aramızda yoğun. "İstediğin bu mu? Dünyayla tek başına savaşmak mı?"

Artık Şövalyeleri tartışmıyorduk. "Şu anda yapmak zorundayım."

Çenesini sıkarak başını salladı. "Tamam. Onlara nerede olduğumu söyleme." Benim için kapıyı açtı. "Sadece seni bekliyor olacağımı bil."

TWENTY-FOUR

JAEVIDAN

Peçe'den geçerken ellerim doluydu, çiçekler deri ciltli ellerimde kutsanmış bir şekilde canlılığını koruyordu. Ayın durumu ne olursa olsun uzun zamandır Peçe'den geebilmeme rağmen, bu gece insan gökyüzünün siyah ve boş olması bir tesadüftü. Annwyl'i ziyaret etmek için yaptığım bu yolculuk planlanmamıştı ama son zamanlarda hepsi planlanmıştı. Burada Gerenstad'da geçirdiğimden daha fazla gece geçirdim.

Toz-işaretli ilan edilmemin üzerinden dört yıl geçmişti. Glerim zerindeki kontrolüm oldukça gelişmişti ama insan dünyasındaki büyü seviyesinin daha düşük olmasından mı yoksa Annwyl'in varlığından mı bilinmez, burada daha iyiydim. Başımdaki bitmek bilmeyen ağrı, tahammül edilebilir bir gmbrtye dönüşmüştü ve insanlara zarar vermeden onlara dokunabiliyordum bile.

Bu akşamki planlarım için minnettar olduğum bir keşif. Hem Annwyl hem de ben son zamanlarda o kadar meşguldk ki görüşmelerimiz genellikle kısa sürüyordu. Gün içinde kaabildiğim nadir zamanlarda Annwyl yorulmak bilmeden kalede çalışıyordu. Lord birkaç ay önce bulaşıkçı olarak tam zamanlı bir iş teklif etmişti,

Sonunda onu manastırdan kurtardım. Daha mutlu görünüyordu ama kalenin çayırımızdan uzakta olması ve bitmek bilmeyen işler yüzünden benimle buluşması zordu. Sık sık kaleye kendim gizlice girmek zorunda kalıyordum, sayısız muhafızdan yanında çalıştığı diğer insanlara kadar her şeyin kılığına girerek cazibe konusunda ustalaşıyordum. Gece olduğunda, diğer hizmetçilerle birlikte büyük bir odada, birbirlerine dokunacak kadar yakın küçük hasır yataklarda uyurdu. Sıcak aylarda onu çayıra götürürdüm ama o kadar yorgundu ki çimenlerin üzerinde uyuyakalmadan önce sadece birkaç dakika konuşurduk.

Yani bu gece özel olacaktı. Ildathach'tan çiçek getirdim, insan dünyasında bulunmayan bir çeşit ay zambağı. Kardeşlerimin insanlara biraz çekingen davranmalarını istediklerinde verdikleri şarabı ve en iyisi de mutfaklardan iyi ruhlar için tılsımlı bir somun ekmeği temin ettim. En iyi hançerimi, yiyecekleri ve garip istekleri karşısında sessiz kalmaları için brownie'lerle takas ettim.

Ekmek kolumun altında sıcak ve dokunulmadan duruyordu ama bu gece zaten keyfim yerindeydi. Ekmek Annwyl'e çok ihtiyaç duyduğu enerjiyi sağlayacaktı ve nihayet birlikte birkaç saat kesintisiz zaman geçirebilecektik.

Mallarımı pelerininimin altına sakladım ve kendimi Sör Edmund olarak gizledim, görev yerlerinden çok masaların altında bulunan berbat bir sarhoş şövalye. Olması gereken yerde nadiren bulunduğundan, diğer muhafızlar arasında şüphe uyandırmadan taklit edilmesi en kolay kişiydi. Ayrıca mutfaklarda dolaşmak ve tüm hizmetçilerle flört etmek gibi can sıkıcı bir alışkanlığı vardı. Can sıkıcıydı, özellikle de Annwyl'e büyük bir ilgi duyduğu için. Bütün erkekler öyleydi.

On dört yaşındayken, Ildathach'taki geleneklere göre hâlâ bir çocuktuk. Ama insanlar daha hızlı yaşıyordu ya da belki de Annwyl'e sık sık yaklaşıldığı için umursamıyorlardı. Yeni göreviyle birlikte hayatında ilk kez iyi besleniyordu. Vücudu bu besin için minnettardı.

ve cömertçe ödüllendirdi. Boyu hâlâ küçük olsa da, kalçaları neredeyse bir gecede çocuk ya da çürümüş piçlerin aklındaki başka her şeyi alabilecek genişlikte gelişti. Bununla birlikte, uzun süredir giymediği elbiselerden dışarı taşan göğüsleri de ortaya çıktı. Ve yüzündeki son çocuk yağı kalıntıları da inceldiğinde, hiç şüphesiz onda gördükleri kızarmış bakire gibi görünüyordu.

Nedenini söyleyemesem de bu beni rahatsız ediyordu. Belki de henüz vücudundaki çocuksu özellikler gibi dökülmemiş olan sevimli masumiyetiydi. Ya da bu adamlar Annwyl'i tanımak ya da sevmek istemiyorlardı, sadece onu kullanmak istiyorlardı.

Kendi masumiyetim Zehirli Prens'in doğduğu gece öldü ama en azından Annwyl'e hak ettiği gibi davrandım. Ya da elimden geleni yaptım.

Şatonun mutfağı, acele eden hizmetçiler ve bunaltıcı ateşlerin telaşı içinde patladı. Yanan üç ocaktan dumanlar yükseliyordu, hepsi de kızartmalarla ya da fokurdayan yahnilerle doluydu. Etleri ya da sebzeleri doğrayan bıçakların sesi, "biraz daha tuz" ya da "bu tepsiyi efendimize getirin" melodisiyle sabit bir ritim tutturuyordu. Browniler habersiz insanların ayakları arasında uçuşuyor, gösterişten uzak gözleri göremiyordu. Drusilla adında bir bulaşıkçı bana zorlukla gizlenmiş bir kaş çattı.

"Sör Edmund. Korkarım bu gece sizin için içkimiz yok ama büyük salonda diğerlerine katılabilirsiniz."

Kaşlarımı çattım. "Annwyl nerede?"

Başındaki örtüden kurtulan terli bir saç telini geriye itti. "Nereden bileyim? Tanrı onu başka bir yere istedi, sanki bir çift el kaybetmeyi göze alabilirmişiz gibi." Elindeki bezle beni kışkırladı. "Hadi git o zaman. Gördüğünüz gibi ziyafet için elimiz kolumuz bağlı."

Ziyafet mi?

Kalbim sıkıştı. Birkaç saatlik kesintisiz zamanımız buraya kadarmış. Ama ben zaten buradaydım ve arkadaşımı görmek istiyordum.

I gizlenmiş kendim olarak Drusilla için girmek ve ama oda boştu. Sonra, tahılı denedim.

Dükkânlar ve ahırlar, ama Annwyl oralarda da yoktu. Üstümdeki katta bir yerde onun kokusunu aldığım da neredeyse kalenin yarısını dolaşmışım.

Yukarı doğru ilerledim, koku gittikçe güçleniyordu. İnsanların hepsi bana aynı kokuyu verirdi ama sihirle dokunulanların özel kokuları vardı. Kanlarından süzölen az miktardaki büyüün bir etkisi. Her biri benzersizdi ve insan burnunu, baskın insan kokusunun altındaki notaları algılayacak şekilde eğittikten sonra tanımlanması kolaydı. Annwyl'inkini uykumda bile tanıyordum. Çilek ve söğüt kabuğu.

Onu diğer kaldığı yerlerden çok daha güzel bir odada buldum. Bir hizmetçi sıcak maşayla saçlarını düzeltirken bir diğeri beline bir korse geçirmişti. Gerçek bir korse, yukarıda bahsi geçen göğüslerinin tomurcuklanmasından sonra kendi diktiği dayanıksız şeyler değil. Drusilla'nın cazibesine büründüm ve kadınlara elimle işaret ettim. "Mutfakta size ihtiyaç var."

"Biz bulaşıkhaneye hizmetçisini temizlemekle görevlendirildik, hizmetçi olmakla değil."

Zorlama sesime sızdı, hava büyüyle dalgalandı. "Mutfaklar programın gerisinde kaldı. Korkarım daha fazla ele ihtiyaçları var ve benimkiler bu görev için uygun değil. Küçük Annwyl ile işimi bitireceğim. Sen git."

Gözlerini kırıştırdılar, sonra da ipin ucundaki kuklalar gibi ellerindeki eşyaları bırakıp odadan kaçıştılar. Annwyl gülümsedi. "Sen olduğunu biliyorum."

Büyüyü bıraktım, eğildim. "Ben de aynı şeyi söyleyemem. Nedir tüm bunlar?"

Parmaklarını narin, uzun, sarışın ve güzel bir saç telinde gezdirdi. Yüzü buğday unuyla beyazlatılmış ve dudakları pembe merhemle bulandırılmıştı. Annwyl'i daha güzel yapmak için hiçbir kozmetiğe ihtiyaç yoktu ve birinin böyle düşünmesi gibi saçma bir fikir beni rahatsız ediyordu.

"Harika değil mi?" diye sordu yeni bir saç tutamını maşanın etrafında döndürürken. "Buna asla inanmayacaksın. Lordum

Beynon bu akşamki şölende sahne almamı istedi!"

Lordun adıyla birlikte istemsiz bir kaş çatma. "Gösteri mi?"

"Evet! Gördüğünüz gibi, bir gece ben ormanda akşam yürüyüşümü yaparken gezintiye çıkmaya cesaret etti. Beni çiçek perileriyle dans edip şarkı söylerken gördü - tabii ki onları duyamıyor ya da göremiyordu, aksi takdirde kıyaslandığımda sıkıcı görünürdüm. Ama o kadar güzel olduğumu söyledi ki, bu gece misafirlerine şarkı söylememi istedi. Hatta bir hanımefendi elbisesi giymem için ısrar etti!" Gardıropta asılı duran gülünç bir elbiseyi işaret etti. "Buna ben de inanamıyorum. Ben, soyluları eğlendiriyorum."

"Hiç sıkıcı görünmüyorsun," dedim, yanında duvara yaslanmış bir pozisyon alarak. Makyaj masasının üzerine benekli bir el aynası yerleştirilmişti ve o da kalan saçlarını titizlikle kıvırıyordu.

"Bağışla beni Jaevidan, ama önyargılı olabilirsin." Bana hoş bir gülümseme fırlattı. "Bu heyecan verici değil mi? Eğer iyi bir performans gösterirsem, bu benim konumumu yükseltebilir. Lordun kendisi de aynı şeyi söyledi. Gelecek bahar sezon başladığında beni saraya bile getirebilir!"

Bu bana heyecan verici ya da hoş bir şey gibi gelmedi. Sadece meşhur Hampton Court yakınlarındaki Peçe'de henüz bir mola bulamadığım için değil, *aynı zamanda Lord'a karşı da temkinliydim*. Annwyl'e olan ilgisi her geçen ay daha da artıyordu ve onunla evlenebilecek gibi de değildi. Evlenebilse bile, yaşlı bir aptaldı.

"Sizin adınıza sevindim. Bu gerçekten çok heyecan verici bir haber," diye yalan söyledim.

"Jaevidan, canım, lütfen gelip korsemi bağlar mısın? Korkarım o kadar uzağa yetişemem."

Karmaşık kurdeleler ve halkalar karşısında kafam karışmış bir halde arkasında durdum. Bana bilmiş bir sırıtışla talimatlar verdi. Eldivenleri takarken yaptığım ilk deneme işe yaramamıştı ama onlar olmadan Annwyl'e dokunmaktan korkmuyordum. Bir keresinde yanağıma dokunduğunda yüzünün yara bere içinde kalması bir daha asla yaşanmadı.

Parmaklarım çıplak sırtını, kremisi, beyaz tenini okşadı. Annwyl'i onlarca kez soyunurken görmüştüm, çocukluğumuzda yüzmeye gittiğimiz ya da çimenler arasında çıplak dolaştığımız günlerde. Hatta on birinci yaş gününden sonra, kadınlığı nedeniyle mütevazı giysiler giymekte ısrar ettiğinde bile. Ama bu uzun zamandır olmamıştı, özellikle de büyüdüğünden beri. Annwyl benim en yakın arkadaşım ve onu hep öyle gördüm ama ben bile ondaki değişiklikleri fark ettim. O bu kadar ... olduğu şeyken fark etmemek imkansızdı.

Korseyi beline doladıktan sonra şatafatlı elbiseyi giymesine yardım ederken bu düşünceler baş döndürücü dalgalar halinde geliyordu. Başka birinin üzerinde olsa düpedüz iğrenç olurdu ama Annwyl'in dolgun vücudu ve kızaran yanaklarıyla, daha önce onunla ilgili hiç aklıma gelmeyen birkaç düşünceyi canlandırdı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Kaşlarını çatı, aynada yüzünü kontrol etti. "Hasta mı görünüyorum?"

"Hayır, hiç de değil." Başımı sallayarak bu fikirleri kafamdan uzaklaştırdım. "Çok güzel görünüyorsun, söz veriyorum. Eğer sarayın gözlerini kamaştırmayı başaramazsan, kılıcımın üzerine düşeceğim."

"Böyle şeyler söyleme." Bir elini yanağıma koydu. "Senden bir şey isteyebilir miyim?"

"Herhangi bir şey."

Buğday unu katmanlarının altında bile yanakları pembeleşmişti. "Aslında oldukça utanç verici."

"Daha da iyi." Sırıttım ve kulağına bir fiske attım, o da kıkırdadı ve beni itti. "Ben ciddiğim, Jaevidan."

"Devam et."

"Şey... sanırım bir çocuk oldu." Yüzümdeki gülümseme eridi gitti.

"Çok yakışıklı. On yedi yaşında ve Sör Benedict'in yaveri. Onu tanıyorsun. Yakında tam şövalyelik unvanı alacağını söylüyorlar."

Bir sandalyeye çöktüm ve tırnaklarımı karıştırmaya başladım. "Kulağa bir yaldson gibi geliyor."

"Jaevidan! Bu kadar kötü bir dil kullanma, o hiç de öyle biri değil. Aslında, geçtiğimiz aylarda bana karşı çok nazikti." Altın rengi bir bukleyi parmağının etrafında döndürerek sırtmasını bastırdı. "Ve artık bulaşıkçılık yapmayacağım beklentisiyle, ... bilirsın ... ile ilgileniyor."

Gözlerimi ona diktim. "Hayır, bilmiyorum."

"Eğer iyi bir imaj çizebilirim, beni isteyebilir."

Gözlerim kıpkırmızı oldu ve yavaş yavaş taburesine tünemiş Annwyl'e geri döndüm. "Ne?"

"Şövalyelerin köylü bir kadınla evlenmesinin alışılmadık bir şey olduğunu biliyorum ama gerçekten Jaevidan, sanırım Emyr bana aşık olabilir. Teklif edecek çeyizim yok ama bu bile onu rahatsız etmiyor. Benim Galler'deki en güzel bakire olduğumu söylüyor ve önemli olan da bu."

Emyr gidip kendini becerebilir. Bir mızrakla. Kışından. "Hep güzelliğinden bahsederim Annwyl. Ve ben bir Prens."

"Evet, ama sen-" Elini salladı. "Sen benim en iyi arkadaşımsın. Bu sayılmaz."

"Bu sayılır."

"Benimle evlenmeyi planlamıyorsan, hayır."

Yapmamıştım, ama aniden bu ahmağı insanımdan uzak tutmak için yarım aklım vardı.

Annwyl'in evlenebileceği aklıma gelmişti ama insan gelenekleri bana çok yabancıydı. Hâlâ çok gençti, benim dünyamda bir kızdan başka bir şey değildi. On dört yaşındayken evlilik mantıksız olurdu. İçki, eğlence ve zina elbette, ama kesinlikle evlilik değil. Daha çok zamanımız olduğunu düşünerek bu konuya fazla önem vermedim. Onun mutluluğunu engellemek istediğimden değil, belki de böyle hissetmem bencillikti ama Annwyl evlendiğinde beni unutacaktı.

Ve onu tanıyordum. İnsan tanrısı ve kutsal olan her şey üzerine yemin ederdi. Bana güvence verirdi.

her zaman onun arkadaşı olacaktım. Ama bir insan yatağını arzularken geceleri onu nasıl ziyaret edecektim? Çocuk doğurduktan sonra benimle ormanda yürümek ya da peri şarkıları söylemek için nasıl zaman bulacaktı? Annwyl kıyaslanamayacak kadar güzeldi ve herhangi bir erkek onun her şeyine göz dikebilirdi. Günler haftalara, haftalar aylara dönüşürdü, ta ki bir gün yıllar geçene ve artık beni hiç düşünmeye kadar. Damadı yakışıklı bir şövalye ve onu meşgul edecek bir sürü küçük insan varken neden düşünsün ki?

Bir keresinde ben de Annwyl'e evlenme teklif etmiştim ama çocuktuk. Bu terimin ne anlama geldiğini zar zor anlayan çocuklar. Aptalca bir şakadan başka bir şey değildi, muhtemelen çoktan unutmuş olduğu küçük bir pazarlıktı.

Annwyl'e yatağında ihtiyacım yoktu. Sadece hayatımda ona ihtiyacım vardı.

Aptalca bir öfke kemiklerimin derinliklerinde ortaya çıktı. Her zaman ikimiz olmuştuk. Ben ve o, Jaevidan ve Annwyl. Kimsemiz yoktu, bu yüzden birbirimize sahiptik. Ama şimdi onun yüksek bir konumu, ona ilgi duyan bir lordu ve ufukta görünen olası bir damadı vardı. Benimse sahip olduğum tek şey bozulmuş büyü, bir öncekinden daha fazla nefret ettiğim prenseslerden gelen mektuplar ve aynı anda hem benden korkan hem de benden tiksinen bir aileydi. Benim dışımda bir hayat bularak aramızdaki sözsüz anlaşmayı bozdu.

"Jaevidan, sızıntı yapıyorsun."

Aşağıya baktım. Tahta sandalye kararmış ve altımda eğrilmişti. "Özür dilerim." Sakin kalmam gerektiğini kendime hatırlatarak ayağa kalktım. Bu yaver henüz ondan elini istememişti. "Yani, bu Emyr ..."

"Ah, evet. Henüz doğrulanmadı ama Drusilla Claudia'dan duymuş, o da Alys'ten duymuş, o da ahırdaki çocuklardan birinin bu gece beni öpmeyi planladığını söylediğine kulak misafiri olmuş."

"Emyr biliyor
mu?" "Evet,
başka kim
olabilir?"

Söyleyemedim, sadece cevabın değişeceğini umdum.

"Her neyse." İfadesi temkinli bir hal aldı, bana doğru endişeli bir bakış attı. "Sanırım için utanç verici kısmı bu, ama gerçekten sorabileceğim başka kimse yok. Manastırda bize çok az şey öğretiler ve soyluların nasıl olduğunu bilirsin, ama bir keresinde Drusilla'nın genç kızları öpücüklerle günaha girmemeleri konusunda uyardığını duymuştum."

Gözlerimi kıstım. "Öpüşmek pek de vahşi bir cazibe değil, Annwyl." "Öyle değil mi?" Dudağını çiğnedi. "Öpüşmenin Bebek yapmak, hem de evlenmeden önce, bu korkunç bir günah-" Elimi kaldırdım. "Yine mi geldin?"

Kızın boğazı parlak bir kırmızıya dönüştü. "Öpüşmek bebeklerin nasıl yapıldığını gösterir, değil mi?"

Yavaşça, onu yanlış duymadığımdan emin olmak için, "Hayır, Annwyl. Öpüşmek bebekler için uygun değildir."

"O zaman nasıllar?"

Farkında olmadan gözlerim göğüslerine kaydı.

Söyle ona, söyle ona, söyle ona.

Boğazımı temizledim. "Belki de bu konuşmayı Drusilla ile yapmalısın."

"Ama sen benim en iyi arkadaşımsın." "Tabii ki öyleyim, ama-"

"Sana her şeyi sorabilirim." "Evet, ama-"

"Drusilla bana sadece Havva'nın günahları hakkında ders verirdi ve diğer kızlara sorsam bilmeyebilirler. Ya da daha kötüsü, beni aptal yerine koyarlar."

"İyi, öyleyse-" Durdum. Annwyl nefesini tutmuş, gözleri parlayarak duruyordu.

Başımı salladım. "Bir daha düşündüm de, bunu sana söyleyecek en iyi kişi evlendikten sonra kocan olur. Genellikle her şeyi o açıklar."

"Sen nereden bileceksin ki? Siz ne insansınız ne de evlisiniz."

Doğru. Kahrolası kaderler üzerine.

"Peki, ama yaklaş. Bunu yüksek sesle söylemek istemiyorum, ne de sana bakabilirim."

Ben kulağına fısıldarken o sinsî bir sırıtışla kollarını bana doladı. Açıklamamı bitirdiğimde -ki itiraf etmeliyim ki gereğinden fazla detaylıydı- gözleri yemek tabakları gibi açıldı.

"Gerçekten mi?"

Bana bağılı olmayan ve göbeğimin altında kalan her şeyi düşünerek başımı salladım. "Gerçekten mi?"

"Ne kadar alçakça." Tüm vücudu ürpererek titredi. "Bir insan bunu neden yapmak ister ki? Sadece hayvanların yaptığını sanıyordum."

Elimi enseme gezdirdim. "Oldukça iyi hissettiriyor."

Ağzı, fazla büyük gözleriyle eşleşen mükemmel bir daire oluşturdu. Fısıltıdan daha alçak bir sesle, "Yaptın mı?" diye nefes aldı.

"Ben mi? Elbette, onlarca kez. Birçok kez." Bu doğrudan insan cehenneminin çukurlarından gelen bir yalandı.

Tırnağını ısırarak uzun kirpiklerinin arasından sırttı. "Yalancı."

"Sana yalan mı söylüyorum?"

Şimdi emin görünmüyordu. Suçluluk duygusu derimin altına işliyordu ve çocukça davrandığımı biliyordum ama aptal yaverini ve onun aptal öpücüğünü düşünmeden edemiyordum. Lordunu ve hayatının başlangıcındaki heyecanını da. Aramızda daha yaşlı olan bendim, her zaman onun bilge rehberi olan sihir doğumlu prens. Ona peri yollarını, okuma yazmayı ve görünüşe göre nasıl bebek yapılacağını ben öğrettim. Ama o hayatına devam ediyordu, benden önde gidiyordu ve ben de seçeneklerim olduğunu kanıtlamak istiyordum.

"Yani deneyiminiz var mı?" diye sordu. "Evet."

"Öpüşürken de mi?"

"Tabii ki."

"Bana gösterebilir misin?" Ağzım açık kaldı.

"Sadece öpüşme kısmı," diye kekeleydi, pembeleşmişti.

"Geri kalanını değil. O asla olmazdı... şey, o asla

elbette. Ama Emyr bu gece beni gerçekten öpecekse, bunun mükemmel olmasını istiyorum. Bu ona kur yapmak için tek şansım olabilir."

Bu asla olmayacak. Bu dört kelime beni olması gerekenden çok daha fazla rahatsız etti.

"Seni öpmeyeceğim, Annwyl."

"Neden olmasın? Sadece pratik yapmak için. İşte, otur." Beni taburesine itti ve yerde dizlerinin üzerine çöktü. "Bu tamamen eğitim amaçlı, tıpkı bana okumayı öğrettiğin zamanki gibi. Ama bu sefer bana ne yapacağımı göstermeni istiyorum. Bir erkek nasıl isterse."

Kaba öfke yeniden ortaya çıktı. "Bu iğrenç olurdu Annwyl ve senin bunu istemen daha da garip."

Gözlerini devirdi. "Siz gelmeden hemen önce nane yaprağı çiğnemiştım."

"Benim yaptığım bu değil-"

"Ayrıca, sadece biz öyle yaparsak garip olur. Sen benim için bir kardeş gibisin; bu bir dersten başka bir şey değil."

İrkildim. "Bir kardeş mi?"

"Tabii ki. Birbirimizi neredeyse bebekliğimizden beri tanıyoruz. Şimdi, saçmalamayı kes. Biri nasıl öpüşür?"

Yere güzelce tünemiş olan ona baktım. Gözleri mutlulukla parlıyordu, yakışıklı talibinin ve sonsuza dek mutlu yaşayacaklarının hayallerini kuruyordu. Neden bu kadar acı hissettiğimi söyleyemezdim. Neden birdenbire o yaveri boynundan yakalayıp kılıcımı ona saplamak istedim.

Ama gülümsemesi o kadar umutlu, o kadar tatlıydı ki, onu mahveden ben olamazdım.

"Başlamak için bu kadar hevesli görünmeyin."

Ciyakladı ve ellerini çırttı. "Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydım?"

Acı içimi ekşitti. "Çok hızlı hareket etmeyin - bu şekilde kafaları vurursunuz. Aslında, hiç hareket etme. Bırak sana gelsin."

"Bırakın bana gelsin, anlaşıldı."

"Um . . ." Terli avularımı kalalarımaya srttm. "Dürüst olmak gerekirse, çoğunlukla kızların sadece orada durup güzel görünmesi gerekir. Ne zaman pmek istediğini anlarsın."

"Ama nasıl?"

İçimi ektim. "Bilirsin işte, yüzünü avulayacak ya da eğilecek falan."

Beni yaklatırdı. "Göster bana."

Bunu gerçekten ama gerçekten istemiyordum ama insanımın ve onun kaprislerinin klesiydim. Daha da kötüsü, eğer bunu yapacaksam mükemmel yapmam gerektiği fikrine kapılmıtım. Annwyl gibi, yavere kur yapmak için tek şansını mahvetmekten korkuyordum.

Belki onu yeterince iyi persem fikrini değitirirdi. Zehirli dudaklarım onu ve geri kalan tüm diğer squireleri mahvedecekti. O zaman tüm bu evlilik meselesi kapanır ve her şey eskiden olduğu gibi devam ederdi.

Kararlılıkla kendimi onun önünde yere bıraktım. Meale ışığı duvarları yakıyor ama bizi gölgeler içinde bırakıyordu. Ben iyi görebiliyordum ama lo ışık Annwyl için mükemmeldi.

"İte böyle." Parmaklarımın ucuyla boynunu okadım ve bir tutam saçı omzunun üzerinden ittim. Birine dokunmanın, ona karşı deri yerine gerçek teni hissetmenin ne kadar güzel olduğunu sık sık unutuyordum. Onun Annwyl olması bu deneyimi daha da gzelletiriyordu.

Titredi. "Bu güzel bir his."

"Güzel." Gülümsedim. "Ya da belki saçlarını okar." Parmaklarımı kafa derisinden taze bir buklenin ucuna doğru gezdirdim. "Ya da çok yakınına eğilir."

ne doğru kaydı. Elimi omzuna koydum. "Sen değil, o. Unutma, tüm işi ona yaptırmak istiyorsun."

Kaşlarını attı. "Ama ya istemiyorsa?"

"O zaman seni yeterince sevmiyor ve sen zaten daha iyisini hak ediyorsun." Dudakları bükük kaldı ama ben devam ettim. "Güven bana. Sen kazanılması gereken bir dlsn, zafer

Bir avın sonunda. Sizi kazanmak, özel bir şey aldığını hissetmek istiyor. Değil mi?"

Başını sallayarak, "Bu mantıklı," diye fısıldadı.

"Her neyse." Dizlerimiz birbirine değecek şekilde yaklaştım. "Seni öpmek üzere olduğunu anlayacaksın çünkü eğilecek, belki de yüzüne dokunacak." Başparmağımı çenesinde gezdirdim ve kendi parmağımı çenesine daldırdım. "Bu kadar yaklaşmasını bekle ve gözlerini kapat." Daha önce onda hiç görmediğim bir sertlikle beni izledi. Gözleri dalgalanarak kapandı. Artık o kadar yakındım ki ateşli nefesleri dudaklarımı ısıtıyordu. "Ve seni öptüğünde, onunla birlikte hareket et. Sadece dudaklarını büz ve bu hissin tadını çıkar." Daha yakına eğildim, ağzım onunkinden bir saç teli kadar uzaktaydı. Parmaklarım çenesini kavradı, boynu sıkışmış bir nefesle geriye doğru büküldü. Bir saniye sonra dokunacaktık. Onun sıcak yumuşaklığını üzerimde hissedecektim. Onun *tadına* bakacaktım. Tenimde şimşekler çaktı, ağzım karıncalandı. Dudakları aralandı, dişlerinin arasından hafif bir iç çekiş geçti ve-

Boğazını temizledi ve arkasını döndü. "Sanırım buldum, teşekkür ederim" derken elim kıpırdamadan havada kaldı.

Elim düştü, kaşlarım çatıldı. "Bunu duyduğuma sevindim. Ziyafetine gidiyorsun o zaman?"

"Sanırım artık zamanı geldi." Ayağa kalktı, elbisesini düzeltti ve titrek hareketlerle saçını düzeltti. Birdenbire garip davranmaya başlamıştı, saniyeler aramızdaki mesafeyi daha da açıyordu. "Aşağı gelir misin? Kendini bir şövalye gibi gösterebilirsin."

Neden? Beyaz bir ata bindirilip götürülmesini bekleyen, ağzı sulanan bir oda dolusu erkeğe şarkı söylemesini izleyebilmek için mi? "Kutlamalardan hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Elbette." Yere bakarak ellerini sıktı. "O zaman neden burada kalmıyorsun? Bu odaya kimse girmeyecek, yemin ederim. Toplantı bittikten sonra geri döneceğim ve sana her şeyi anlatacağım. Belki sana şarkılarımdan birini söylerim."

"Tamam." Ona bakmayı reddettim.

"Güzel." Başını salladı. "Peki, birkaç saat sonra görüşürüz."

Ona gönülsüz bir el salladım ve bu kalede kalırsam birini öldüreceğime karar vermeden önce yerde yaklaşık on beş saniye geçirdim.

Ayaklarım zihnimden önce hareket etti, geldiğim yöne doğru sürünerek geri döndüm. Peçe'de durana kadar ne yaptığımı anlamamıştım.

Asla gitme demişti ama gitti.

Elimde kalan tek şey sensin, ama bu doğru değildi.

Annwyl yalancı olabilirdi ama bu benim de yalancı olmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Alçak yola çıkana kadar Darkwood'da dolaştım. Ama yolu eve kadar takip etmek yerine ormanın derinliklerine doğru yürüdüm. Şimdiden davul ve neşe seslerini duyabiliyordum. Şenliklerin hiç bitmediği bazı korular, bahçeler ya da kayalıklar vardı. Biz Fae'ydik. *Ben* Fae'ydim. Ve havasız insan meslektaşlarımızın aksine, vahşiydik. Özgürdük. Eğlenmek için evliliğe, kur yapmaya ya da aptalca kurallara ihtiyacımız yoktu. İstedikimizi almak için izne ihtiyacımız yoktu ve ben olmadığım halde insan gibi davranmaktan yorulmuştum.

Bir grup dryad ateşin etrafında toplanmış, şaraplarını yudumluyor ve flüt çalan bir faun eşliğinde dans ediyordu. Yüksek sidhe'ler çemberi dağıtmış, gece için kimin avları olacağına karar veriyorlardı. Sprite'lar havada uçuşuyor, sarhoş kanatlarıyla birbirlerini kovalıyorlardı. Hepsi varlığım karşısında eğilmek için durdu.

En yakın yaratıktan bir kova şarap aldım, evinden uzakta dolaşmış olması gereken bir kızıl kafa. Yaratık kaşlarını çattı ama karşı koymadı. Hepsi benim kim ve ne olduğumu biliyordu.

"Benim yüzümden durma," dedim ve uzun bir yudum aldım. Bu içkiyi daha önce hiç içmemiştim ve tadı da iğrençti ama bu, kolun yarısını bir kerede içmeme engel olmadı. "Prensiniz eğlence istiyor. Beni eğlendirin."

Birbirlerine baktılar, emin değillerdi. Dedikoduları duymuşlar, arkamda bıraktığım cesetleri görmüşler ve dahası, neşenin zıttı olarak ün yapmıştım. Ama ben

kolunu bitirip yakındaki bir spriggandan daha fazlasını talep ettikten sonra, genç prensi mahvedecekleri bir gecenin iyi bir zaman gibi göründüğüne karar verdiler.

Güzelce sarhoş oldum ve bu utanç verici derecede kısa bir zaman aldı. Dünya altımda eğildiğinde ve ateş bir ışık lekesine dönüştüğünde, çemberdeki en güzel dryad'ı işaret ettim. "Sen. Benimle gel."

Ayağa kalkmadan önce tereddüt etmedi. Teni huş ağacıydı ve saçları güneş ışığını andırıyordu. Utangaç bir gülümsemeyle, onu karanlığa doğru götürürken ellerini göğsümde gezdirdi.

Ancak altımda inlediğinde Annwyl'e benzediğini fark ettim.

TWENTY-FIVE

JAEVIDAN

Gece yarısını biraz geçe uyandım, başıma biri taşla vurmuş gibiydi. Huş ağacından bir kurbağa bedenime kıvrılmış, derin bir uykudaydı. Çıplak vücudum.

Sikeyim.

Doğruldum ve şakaklarımı ovuşturarak orman zemininden kıyafetlerimi aldım. Kurbağa gerindi ve bana uykulu bir sırıtış attı. "Başka bir yere gitmek ister misiniz Prensım?"

Birden kendimi iğrene hissettim. Kirli. Sanki bir ömür bu hatanın lekesini temizlemeye yetmeyecekti. Onunla ne olduğunu zar zor hatırlıyordum ama ne olduğundan emindim. İlk kez seks yapmanın benim için önemli olabileceğini çok geç fark ettim.

Mahvettiğim başka bir şey daha. Her zamanki gibi, hata tamamen bana aitti.

Baldırımı okşamak için uzandı. "Benimle uzan." "Hayır, üzgünüm, ben-" Geri adım attım. Bütün kıyafetlerimi geri çektim.

üzerinde. "Olmam gereken bir yer var."

Gülümsedi. "Ama sen Zehirli Prens'sin. Olmanız *gereken hiçbir yer yok.*"

"Özür dilerim, sadece ..." Ona bir şey vermem gerektiğini hissederek bir daire çizdim. Onu kullandığım için bir ödeme ya da başka bir şey, söyleyemedim. "Sadece ağacına dön ve iyi bir hayat yaşa. Teşekkür ederim."

Kaşlarını çattı ama ormana doğru koşmaya başlamadan önce itiraz edecek zaman bırakmadım.

Annwyl'i görmek istedim. Gülümsemesini ve bana şarkısını söylemesini istiyordum. Ona her şeyi anlatacaktım. Ne kadar aptal olduğumu itiraf edip bana sarılmasına, saçlarımı okşamasına ve bu yüzden beni daha az düşünmediğini söylemesine izin verecektim.

Ama odaya döndüğümde orada değildi. Saatlerdir kimse yoktu, taşlar soğuktu ve meşale ışığı sönmüştü.

Kendimi büyüledim ve büyük salona girdim ama birkaç ayyaş dışında salonda hayat yoktu. Sırada her zamanki odası vardı ama diğer hizmetçilerin hepsi derin uykundaydı ve yatağı boştu. Mutfakları, ahırları denedim, bir şövalye korkuluklarda ne yaptığımı sorduğunda neredeyse yakalanıyordum. Artık kalede olmadığından kesinlikle emin olduğumda, şövalyelere ait barakalara doğru yürüdüm.

Onunla birlikte olsaydı, muhtemelen onu öldürürdüm.

Neyse ki hıyar ağa için, kokusu binanın üzerinde ya da çevresinde hiçbir yerde yoktu. Onunla çayırdaki karşılaşabilirdim, yani geriye tek bir yer kalıyordu.

Artık bana rehberlik etmesi için vasiyetnameye ihtiyaç duymadan çalıların arasından ilerledim. Burası Annwyl'in en sevdiği yerdik ve soğukta bile onu sık sık orada uyurken yakalıyordum. Uzakta ağaçlar belirdi, peri ışıkları yaklaşmaktan korkar gibi geri çekilmişti. Bir grup browni bir çalının arkasından izliyor, kendi aralarında gergin bir şekilde konuşuyorlardı. Çiçek perileri ağaç dallarından nöbet tutuyor, birbirlerine sarılıp gözyaşlarını kuruyorlardı. Kulağıma boğuk hıçkırık sesleri geldi, ardından yoğun kan kokusu.

Çok fazla kan.

Bir peri aceleyle selam vererek yaklaştı. "Prens Jaevidan, denedik-"

Ona bir fiske vurdum.

Annwyl dizlerinin üzerine oturdu, süslü elbisesi parçalanmış ve çamurlanmıştı. Yüzünü ellerinin arasına almış, her hıçkırığında omuzları sarsılacak kadar çok ağlıyordu. Saçlarını tuttum, bukleler artık kan ve isle gevşemişti. "Annwyl, bana bak. Bütün bu kan nereden geliyor?"

Daha çok ağlayarak kendi içine gömüldü. Ellerini çekmeye çalıştım ama o karanlığa döndü.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, ciğerlerim sıkışlıyordu. Panik şu anda hoş karşılanmıyordu ama demir ve kan kokusu burnuma doldu. Derin bir nefes aldım, onun olmaması için dua ettim. Her nefes alışımnda ciğerlerime daha fazla çilek ve söğüt kabuğu doluyordu.

Bileğini yakaladım. "Annwyl-"

"Bana bakma." Dizlerini göğsüne çekerek yerde bir top gibi kıvrıldı. "Lütfen."

Bu kadar yeter. Onu kollarıma çektim. Yol boyunca çırpındı. Dudaklarından milyonlarca yalvarış döküldü ama hepsini görmezden geldim ve sonunda ellerini yüzünden çektim.

Nefes almayı bıraktım.

Hıçkırdı, sesi daha çok bir çığlık gibiydi. Yüzünde sümük, ter ve kan birbirine karışmış, dişlerinin arasına damlıyordu. Hepsini silmek için kolumu kullandım ama kan akmaya devam etti, yüzündeki yarıktan kıpkırmızı gözyaşları akıyordu. Bir yarıktan daha fazlası. Saç çizgisinden başlayıp burnunun köprüsünü keserek karşı yanağında son buluyordu. Bazı kısımlarda bıçak o kadar derine inmişti ki ağzını bile kesmişti.

"Özür dilerim," diye feryat etti. "Özür dilerim, özür dilerim-"

"Annwyl, dur." Gömleğimden bir şerit koparıp ağzını kanla dolduran yarayı sildim. "Annwyl, lütfen dur. Ağlamayı kes, durumu daha da kötüleştiriyorsun. *Dur.*"

Faydası olmadı. Bana doğru düştü, göğsüme doğru yığıldı. Ellerimi sırtında gezdirdim, gömleğimden ılık nem sızıyordu. "Bana ne olduğunu anlat."

Başını iki yana salladı.

"Annwyl, *şimdi* söyle bana."

Ürperdi ve kör edici bir öfkeyle kanın aktığı tek yerin yüzü olmadığını fark ettim.

"İstemedim," dedi, her kelimesi bir öncekinden daha fazla titreyerek. "Ona yapmamasını söyledim. Yemin ederim."

Ciğerlerim iflas etti.

"Beni mahvetmesine izin verdim." Hıçkırarak ağladı, o kadar çok titriyordu ki neredeyse onu yere düşürecekdim. "Ona yapmamasını söyledim. Kaçmaya çalıştım ama yüzümü kesti, beni öldüreceğini sandım ve-"

Zehir ellerimden sızdı. İsteyerek uzaklaştırdım, acı her şeyi tüketiyordu. "Efendi mi?"

"Hayır." Boğuk çığlığı göğsümde titreşti. "Hayır, hiç gelmedi bile." Ağlayan perilere ve gevezelik eden brownilere karşı başları öne eğikti. Sadece bir tanesi arkasına bakmaya cesaret etti, daha önce bana yaklaşan peri. Başını ciddiyle salladı ve asla unutamayacağım iki kelime söyledi.

Lord Beynon.

Tanrım. *Lanet olsun.* Beynon.

Adeline.

Elbisesindeki tutuşumu gevşeterek yüzünü bana doğru çevirdim. "Bana ne yaptığını söyle."

Adeline, uyan.

Başını iki yana salladı, gözyaşları yırtık yanağından aşağı süzülüyordu. "Onu defetmeye çalıştım, Jaevidan. Sana yemin ederim."

Adeline, bu acil bir durum. Hemen uyan.

Düşünemeyecek kadar öfkeliydim, kendimi durduramayacak kadar öfkeliydim. "Annwyl, bana ne yaptığını söyle."

Onun nesi var? Neden uyanmıyor? Bilmiyorum, hafıza elmasını dene.

"|-"

Yatağa doğru çırpındım, ter derimden aşağı akıyordu. Birinin elleri üzerimdeydi, boynuma uzanıyordu. Çığlık attım, ama ...

Haykırdı. "Lütfen, Jaevidan, yapma-"

Addie, bizi duyabiliyor musun?

Annwyl'in artık bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Addie-

Kan yüzüme sıçradı, tek ses yankılanan kahkahalarımdı.

Adeline, uyan artık.

"Lütfen," dedi. "Lütfen, her şeyi yaparım."

Bıçağımı boğazına sapladım. "Dünyada en çok neyden nefret ederim biliyor musun? Yalancılardan."

TWENTY-SIX

ADELINE

ELLER SAÇLARIMIN ARASINDAN GEÇTİ ve başım yatak başlığına çarptı.

Tekme atarak çığlık attım. Lillian kollarımı ve Violet bacaklarımı tuttu. Altımdaki çarşaf lar sıırıslıklamdı, neredeyse terden buharlaşıyordu. Kalbim bir sinek kuşu gibi gümbürdüyordu. Komodinin üzerindeki saat sabahın üçünü geçtiğini söylüyordu, dışarıdaki zifiri karanlık gökyüzü de bunu doğruluyordu.

"Bu da neydi böyle?" Violet çığlık attı.

Etrafımdaki kaosu inceleyerek onu görmezden geldim. Otel odasının içinden hortum geçmiş gibiydi, perdeler ve duvar kâğıtları yırtılmış, mobilyalar dökülmüştü, hatta bazı yerlerde halı bile kalkmıştı. Kıyafetlerim ıssız bir sahildeki karaltılar gibi odaya dağılmıştı, Jack'in saati uzaktaki duvara gömülmüştü ve valizim ikiye ayrılmıştı. Ellerimi yanağıma götürdüm ve kaynağını bilmediğim keskin bir acıyı ovuşturdum.

Violet ve Lillian suskun bir şekilde yere baktılar.

"Jack nerede?" diye sordum. İkisi de cevap vermeyince çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. "Jack hangi cehennemde?"

"Biz de sana aynı şeyi sormak istiyorduk." Violet bir mektubu yüzüme doğru itti. "Elimizdeki tek şey bu."

Bu benim mektubumdu, Chicago'ya kaçtığımızda ona bıraktığım mektup. Şiirin üç kez daire içine alınmış iki dizesi dışında her şeyin üzeri çizilmişti.

**Kahraman kalplerin eşit öfkesi,
Zaman ve kader tarafından zayıflatılmış, ama iradesi
güçlü**

Altında aceleci bir kalemle yazılmış bir mesaj vardı.

**Uzun süredir acı çeken bir alçaktan bazı tavsiyeler -
bir dahaki sefere sözlerinizi daha iyi ifade edin.
Ve hayatım, çok uzun sürmemeye çalış.**

**- Jaevidan
Not: Şifre Annwyl.**

Sikeyim.

Yataktan fırladım ve bulabildiğim ilk elbiseyi kaptım. Üç yerinden yırtılmıştı ama beni yeterince iyi örtüyordu. "Bensiz gitmiş."

İkisi de "Ne yaptı?" diye sordu.

"Gitti!" Ayakkabılarımı giydim, her seferinde bir ayağımın üzerinde zıpladım. "Ona gelmemesini söyledim, o da gitti ve teslim oldu."

Lillian başını salladı. "Kime teslim oldular?"

"Şövalyelere."

Violet öne doğru itti. "Lütfen bana bunun bir şaka olduğunu söyle."

"Hayır, başından beri asıl planı buydu. Göz farı ile onu gölgelememi istedi."

"Bunu neden yapsın ki?" Lillian sordu.

"Çünkü-" Donup kaldım. Neden? Bana içeri girip çıkmam için yeterli zaman vereceğini söylemişti, ama bunların hiçbirini

Nerede olduğu karşılığında hapishaneye giriş için pazarlık yapma şansım olmadan önce bensiz gitmesinin bir önemi yoktu. Gidip kendini yakalatacak kadar aptal olduğu söylenebilirdi, bu yüzden bana yardım etmesine izin vermekten başka seçeneğim yoktu, ama Jack pek çok şeydi. Aptal bunlardan biri değildi.

Boğazımda asılı duran elmasa uzandım ama yoktu. Violet'in elindeki bir parıltı bana onu kopardığını söyledi. O anının sonunda olanlar Violet ve Lillian tarafından kurcalanmış, farklı sahnelere atlanmış olmalıydı. Sadece anlık görüntülerdi, tutunacak önemli bir şey yoktu. Ama Jack'in sesini, vahşi kırmızı bir görüntünün içinden attığı manyak kahkahasını hâlâ duyabiliyordum. Ve şu son kısım. Kadının kim olduğunu söyleyemiyordum ama ne dediğini hatırlıyordum.

*Dünyada en çok neyden nefret ederim biliyor musunuz?
Yalancılardan.*

Annwyl olmalı. Başka kimse olamazdı.

Dehşet beni iliklerime kadar dondurdu. O yapamazdı, hayır, Jack yapamazdı.

Yapar mıydı?

O kadar dengesiz davranmıştı ki, sırf Annwyl bir yaveri öpmek istediği için içmeye ve zinaya gitmişti. Sadece on altı yaşındaydı ama yine de aşırı görünüyordu. Belki de. Fae'ler bizim gibi değildi, bu yüzden bir şey söylemek zordu, ama ya onu uçuruma sürükleyen bir şey olduysa? Ya Annwyl'i hayata döndürmesinin sebebi-

Hayır, bana Annwyl'in yirmi yaşında evlendiğini söylemişti. O anısında sadece on dört yaşındaydı.

Ama sondaki flaşlar farklı bir zamandan geliyor gibiydi. Muhtemelen farklı bir anıdan. Ve Jack her zaman yalan söylemiş olabilir.

"Violet, bu konuda konuşamayacağını biliyorum ama ilk hayatımda nasıl öldüm?"

Gözlerini kırptırdı. "Bunun konuyla ne alakası var?"

"Sadece cevap ver."

Kollarını havaya kaldırdı. "Yemin izim olmasa bile söyleyemezdim. Jaevidan'ı henüz tanıımıyordum, o ölene kadar. Annwyl ile hiç tanışmadım."

Lanet olası kaderler üzerine.

Lillian omuzlarımı tuttu. "Addie, neler oluyor?"

Başımı salladım. "Bunun bir önemi yok, şimdi olmaz. Jack'e ulaşmamız lazım, sonra cevapları alacağım." Odanın etrafına bakındım. "Göz farım nerede?"

Odayı aradık ama hiçbir yerde iz bulamadık.

"Burada değil," diye homurdandı Violet. "Yol üzerinde bir mağaza soyabiliriz. Haydi."

Burada değildi.

Diğer her şey buradaydı, göz farı neden olmasın?

"Geliyor musun?" Violet koridordan bağırdı.

"Jack aldı," diye nefes aldım. "Jack aldı. Tutuklandı ve paleti de yanında getirdi."

Lillian, "Ama o kullanamaz-"

Cümlesini bitiremeden banyoya doğru koştum. Yıldızlı aynadaki yansımam cehennemi bir niyetle çarpıtarak bana bakıyordu.

Elimi cama vurdum ve gölgeye girdim.

TWENTY-SEVEN

ADELINE

Her yönden kör edici ışıklar geliyordu. Bir an için bir hata olup olmadığını merak ettim. Yanlış yere mi girmiştım? Gözbebeklerim düzeldiğinde, ne kadar yanıldığımı görebildim.

Hapishanelerle ilgili tecrübelerim sınırlıydı. Yani daha önce hiç hapishaneye girmemiştım. Ancak gazetelerde resimler görmüş ya da başkalarından tarifler duymuştım. Karanlığı, küfü, çimento blokları ve sıra sıra parmaklıkları hayal etmiştım. Bu hayal edebileceğim bir şey değildi.

Üç duvardan aynalar parlıyordu, kesinlikle tek yönlü cam. Tavanın tamamı parlayan sarı ampullerle donatılmıştı. Dördüncü duvar hayal ettiğim parmaklıklı kapıydı ama yanlıştı. Demir olduğuna şüphe yoktu -sadece kokusundan bile bunu anlayabiliyordum- ama üzerlerini mumsu bir parlaklık kaplamıştı. Bunaltıcı ışıkta dalgalanıyor, yağ gibi gökkuşağı gibi parlıyordu.

Rahatsız edici bir sessizlik vardı.

Parmaklıkların üzerine kararsız bir el koydum, elimi bıraktıklarında minnettar oldum. Bu hücre ve karşımdaki hücre

Boş. Topuğum kaydığında kulaklarımı gererek herhangi bir yaşam belirtisi dinledim.

Yerde göz farı tozları bekliyordum. Onun yerine kan gördüm.

Büyük kan havuzları.

Nefesim kulaklarımdan tıslayarak geçti. Jack'in olup olmadığını anlamanın bir yolu yoktu ama uzaktaki aynada göz farımın parıltıları hiç şüphesiz onun burada olduğunu söylüyordu.

Eğer ölmüş olsaydı, onu tekrar öldürmek için geri getirirdim.

Ellerimi saçlarımdan arasında gezdirip düşündüm. Önümde ne olduğunu söylemenin hiçbir yolu yoktu ve buraya gelmek için acele ederken yanıma pek fazla silah almamıştım. Sadece genellikle bu elbiseye dikili olan bıçağı ve uyurken bile her zaman kalçama bağlı tuttuğum bir bıçağı yanıma almıştım. Silahları almak ve yardım etmek için her zaman geri dönebilirdim ama yerdeki kan Jack'e aitse, ne kadar zamanı kaldığını söylemek mümkün değildi.

Bu benim parlak planımdı. Jack'i bul, kitabı bul. Çık dışarı.

Ne yanlış gidebilir ki?

Bir kez daha dinledim ve köşede kimsenin gizlenmediğini doğruladım. Parmaklıkları iterek, gıcırdayan menteşelerden ürktüm. Koridorda ne bir ayak sesi ne de duvarlardan gelen bir silah sesi vardı. Kana son bir kez baktıktan sonra, kızılığın içindeki yansıma ile birlikte koridora süzıldüm.

Blok tamamen boştu, bu da sessizliği ve gardiyan eksikliğini açıklıyordu. Uzun koridor her iki yönde de bir kavşakla ve muhtemelen daha fazla hücreyle son buluyordu. Şansım varsa, hapishane bir daire şeklindeydi ve her iki yöne de gitmek beni gitmem gereken yere götürecekti ama şüphelerim vardı.

Sola dönmenin en iyi seçenek olduğuna karar vererek kaçtım.

Hava buz gibiydi. Garip bir şekilde, ölümsüz bedenim bile üşümeye başlamıştı. Fae'ler sıcaktan kaçır ve bu iklimi tercih ederdi, bu yüzden başka bir işkence şekli olmalıydı.

Bunun nasıl mümkün olduğunu merak ettim. Ayak seslerim karo zeminde tıkırdıyor, boş alanda çok yüksek ses çıkarıyordu. Ayakkabılarımı çıkarıp boş bir hücreye bıraktım ve daha sonra ayakkabıya ihtiyacım olmaması için dua ettim.

Koridorda ilerledim, sağa dönmeye karar vermeden önce köşeleri kontrol ettim. Boş hücrelerden oluşan uzun bir bölüm daha, ürpertici derecede soğuk.

Bu sıranın son hücresine yaklaştığımda tüylerim diken diken oldu. Damlayan suların yumuşak şırıltısı havayı dolduruyor ve sesleri boğuyordu. Saklanacak bir yer aradım ama kör edici ışıklar ve pürüzsüz, aynalı duvarlarla bu imkânsızdı. Sesler daha da yükseldi, ayırt edilebilecek kadar yakındı. En yakın hücreye daldım ve kendimi duvara yasladım. Dehşete kapılmış yüzlerce yansıma aynaları süslüyordu.

"... sence diğerleri biliyor mu?" "Bir şey söyleyemem."

Kavşaktan gelen ayak sesleri yaklaşıyordu. Ayna başımın arkasında inleyene kadar duvara yaslandım ve bu tarafa dönmemeleri için dua ettim.

"Tuhaf, öyle değil mi? Anlayamıyorum-"

"Önemli değil. Rodney'nin dediğini yap, belki bu gece eve gidebiliriz."

"Onu daha fazla sorgulamamız gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

Saklandığım yerden sadece birkaç adım ötede durdular. Birkaç santim daha yaklaşırsalar, başlarını çevirseler, yüzlerce aynadaki yansıma görecekti.

"Benim ne düşündüğümün bir önemi yok," dedi ikinci Şövalye, huysuz ve yaşlılıktan kalınlaşmış bir sesle. Yaşlı bir adam. "Sana talimatlar verildi; onları yerine getir."

"Ama-"

"Rodney'e emirlere uyamayacağını söylememi istemiyorsan tabii."

Sessizlik, avuçlarımdan damlayan terden daha ağır bir şekilde aşağı süzüldü. İlk Şövalye iç çekti. "Hadi şu işi bitirelim."

Dik koridorda ilerlemeye devam ettiler, ayak sesleri hızlandı.

Erkek. Bir *erkekten* bahsetmişlerdi. Bahse girecek biri değildim ama paramı Jack olduğuna yatırırdım.

Parmaklıkların arasından kayarak bitişikteki bir hücreye daldım. Sonunda sola döndüler ve ben de arkalarındaki boş hücreler arasında ileri geri koşarak onları takip ettim.

"Yakında bunlar sonsuza dek boş kalacak," dedi ilk Şövalye, ellerini çınlayan parmaklıklarda gezdirerek.

Hızlanmak için sesin örtüsünü kullandım.

İkincisi homurdandı. "O gün o gün olacak."

En az bir düzine kez döndüler, geçtiğimiz her koridorda ayaklar onları daha hızlı taşıyordu. Yeraltı hapishanesi bir labirent gibiydi, o kadar çok keskin dönüş ve dolambaçlı köşeler vardı ki kısa sürede ne kadar yürüdüğümü unuttum. Bu daha sonrası için bir sorun olacaktı. Bir ömür gibi gelen bir zamandan sonra, zakkum ve yağmur kokusu bir intikamla vurdu.

Şövalyeler bir hücreye girdiler ama bu diğerlerine hiç benzemiyordu. Diğer iki ajan asma kilitli demir bir canavar olan kapının dışında duruyordu. Bunun üzerinde parmaklık yoktu. Kapı aralık bırakılmıştı. Acaba kapı havayı engellemek için mi kapatılmıştı?

Fae'lerin de insanlar gibi oksijene ihtiyaç duyup duymadıkları bana hiç söylenmemişti ama bunu öğrenmek için beklemiyordum.

Kapıdaki iki şövalye yerlerinde kıpırdandı. Onlar bakmazken kendimi beş altlarındaki bir hücrenin içine attım ve nasıl geçeceğimi merak ediyordum. Ölümsüz gücüm iyiydi ama ben bile iki iri yarı, ağır silahlı adama karşı duramazdım. Silahım da yoktu; kapının arkasında varlığımdan haberdar etmek istemediğim iki Şövalye daha vardı.

Çıplak odayı değerlendirdim. Hiçbir şey yoktu, bir yatak, lavabo ya da tuvalet bile.

İki bıçak. İki bıçağım ve Will'in onları nasıl kullanacağıma dair birkaç haftalık eğitimi vardı. Biri seslenmeye vakit bulamadan her birini muhafızlara fırlatıp ikisini de ölümcül vuruşlar yapma şansım yok denecek kadar azdı.

Ne cazibem ne de zorlamam vardı, ikisi de burada bana yardımcı olmazdı. Tek sahip olduğum şey gölgeydi. Şövalyelerin henüz nasıl engelleyeceklerini bulamadıkları bir şey, dolayısıyla tek yönlü camlar.

Bir şey, herhangi bir şey bulmak için beynimi zorlarken, kesinlikle korkunç bir fikir aklıma geldiğinde nefesim kesildi.

Jack'in kanındaki yansımamın görüntüsü. Kıp kırmızı gözlerim.

Omuzlarımı yuvarladım. Jack bunun için bana borçlu olacaktı.

Hançerlerden birini alarak ön kolumu yere sürekli kan damlayana kadar kestim. Ne kadar derin kestiğimi görünce kısa bir an paniğe kapıldım ama birkaç dakika içinde iyileşecekti. Ölümsüzlüğün avantajları vardı.

Yeterli kan birikintisi yere yayıldığında nefeslerimi saydım. Nabzımı dengeledim. Bunu başarmak için sadece bir şansım vardı.

İkinci hançeri aldım ve içindeki yansımayı ezberledim.

Şövalyelerden biri ısıklık çalmaya başladı. Bunu kalın kapının arkasından gelen acı dolu bir homurtu izledi.

Parmaklıklardan çıktım ve ilk hançeri en yakındaki Şövalyeye fırlattım.

İkisinin de tepki vermesine fırsat kalmadan, bıçak daha hedefine varmadan, ikincisini aldım ve kan gölüne doğru fırlattım, gölgeye doğru yönlendirdim ve havada vızıldayan ilk bıçağın yansımasından çıkardım.

İki boğuk homurtu ve ardından sessizlik oldu. Yaram hâlâ iyileşmemişti ama vakit yoktu. Koşarken elbisemi yırttım ve kolumu sardım, çıplak ayaklarım taze kıp kırmızıya sıçradı. İlk bıçak Şövalye'nin gözüne, ikincisi ise arkadaşının boynuna saplanmıştı. Yoldaşı hâlâ hayattaydı ve boğazına dolan kanın içinde çırpınıyordu. Donup kaldım, acı ve çaresizliğin gözlerini bulandırmasını izledim. Bir kolu uzandı, parmakları merhamet için yalvarırcasına havayı kavradı. Sonra ölünün kalçasından bir silah kaptı.

İleri doğru koştum, kanının içinde kaydım ve üzerine düştüm. Elleri boynumu çevreledi, solgun ve nemli. Hâlâ boğazına saplı olan hançerle canımı sıkarken nefes almak için çırpınıyordum. Alnımı kabzaya çarparak bıçağı nefes borusunun geri kalanına gönderdim. Son bir seğirme ve yere yığıldı.

Hava göğsümde vınlıyordu ama hissedemiyordum. Tenim soğumuştı, zihnim ölü Şövalye'nin gözleri dışında her şeyi siliyordu. Kendi yaram kaba bandajından sızıyordu ve her nefes bir öncekinden daha çok acıtıyordu. Neden iyileşmiyordum ki? Panikledim, nefesim çok hızlıydı. Dikkatli olmazsam bayılacaktım.

Hayatta kal, dedim kendime. Hayatta kal, sonra tek başına ağılayabilirsin.

Tıpkı Lonca gibi.

Bu beni kendime getirdi.

Kolumu tutarak titreyen dizlerimin üzerinde yükseldim. Ölü adamların silahlarını ve temiz hançerlerini savurarak kapıya yaklaştım.

Acının, *ıstırabın* sessiz homurtuları demirin arkasından fısıldanıyordu.

Hem silahım hem de bıçağım hazırды ama kapıyı geçtiğimde başka bir koridordaydım.

Bu hapishane benim beklentilerime daha yakın görünüyordu. Duvarlardan zemine ve parmaklıklara kadar her şey demirden yapılmış ve o yağlı maddeyle kaplanmıştı. Aynı yağlı madde şimdi parmaklarımı ve kollarımı kaplamıştı. Bir anı beni rahatsız etti, Babd bizi kaçırdıktan sonra Tommy'nin söylediği bir şey. Üzerimde formüle edilmiş kurtboğan ve dişbudak kullandıkları için hemen gölgelenemediğimi söylemişti.

Bunun üzerinde duracak zaman yok çünkü arkamdaki hücrelerin aksine bunlar doluydu. Ağızına kadar doluydu. En az yirmi peri varlığımla irkildi, en yakındakiler parmaklıklarına tırmandı. Diğerleri demir kelepçelerle duvarlara zincirlenmiş, yüzleri demir ağızlıklarla dağlanmıştı.

Boyu belimi geçmeyen bir hobgoblin öne doğru sıçradı. "Sen-"

Parmağımı dudaklarıma götürdüm ve başımı sallayarak hücre sırasına doğru ilerledim. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. *Jack mi?* Diye mırıldandım.

Yaratık siğilli kafasını salladı. *Bize yardım edin.*

Bir daire çizdim. Buradaki perilerin çoğu zayıftı, ölmek üzereydi... bazıları çoktan ölmüş ve yaşayanların arasında çürümeye terk edilmişti. Zayıf ve kırıktilar, uzuvları garip açılardaydı ve kemikleri gergin deriden dışarı çıkıyordu. Hiçbirine ayakkabı verilmemişti ve sadece birkaç giysi vardı. Ayakta durmaya zorlananların ayakları demir zeminde çığ ve kan içindeydi. Dik duramayacak kadar bitkin olanlar yerde kıvrılmış, derileri altlarında eriyip gitmişti.

Bu tür fae'leri tanırdım. Eğer Şövalyeler birini avlayacak olsalardı, vahşi kızılkapaklar, kanatlı sluaglar ya da Kütüphaneci gibi efsane canavarları beklerdim. Ama bu perilerin hepsi iyilikseverdi, Jack'in otelinde yaşayanlar gibi yaratıklardı. Charlene gibi kürkleri yamalı ve kırılmış küçük browniler. Demir kafesler içindeki çiçek perileri. Ağaç gibi cesetleri öldükten sonra duvarlara çarpıp taşlaşan Spriggan adamları. Bu periler kimseye zarar vermiyordu. Zaman zaman yaramazlık yapabiliyorlardı ama uzun zamandır insanların arasında yaşıyor, yerleri süpürüyor ya da adaklar karşılığında iyi hasatlar sağlıyorlardı. Kötü niyetli olsalar bile, hiçbir canlı bunu hak etmiyordu.

Onları kurtaramam. Bu düşünce bir yük treni gibi çarptı. Hastaydılar, yaralıydılar, ölüyorlardı. Şövalyelerle benden daha fazla savaşamazlardı.

Ama gölge yapabilirim.

Hücre sırasına baktım. Burada kaç tane fae vardı, onlarca mı? Yüz mü? Binlerce mi? Bir seferde birkaç tanesini gölgeleyebilirdim ama bu ne kadar sürerdi? Tabii Şövalyeler'in formülü derime sızarken bunu yapabilirsem.

Jack ve ben birlikte daha güçlüydük. Bağımız ne kadar yakınsa, büyü de o kadar güçlü olurdu. Eğer onu bulabilirsem, gölge yapabilirim.

Ayakkabılarımı geride bıraktığım için kendime küfrederek hobgoblinin önünde çömeldim. "Beni dinleyin. Jack Warren'ı bulmam gerek, sonra hepinizi serbest bırakacağız. Ama o olmadan sizi serbest bırakamam. Onu nereye götürdüklerini gördün mü?"

Fae ileri atıldı, fısıltıyla söylediğim sözlere tırmandı. Hobgoblin sessizlik isteyerek onları geri salladı. "Bu kim olabilir?"

Lanet olsun. Bu fae insan dünyasına yeni gelmiş olmalıydı. "Jaevidan," dedim. Yanıt gelmeyince, "Valdivia Hanesi'nden Prens Jaevidan," dedim.

Hobgoblin geri çekildi. "Ama Zehirli Prens öldü."

Damarlarımda kan dolaşıyordu. Hayır, olamazdı-

"Yüzyıllardır," diye ekledi.

Yüzyıllar mı?

Bu pek mantıklı değildi. Jack yıllardır hayattaydı, iyiydi ve ortalığı kasıp kavuruyordu. Yıllar önce sürgün edilmişti ama ölmemişti. Tabii sürgün fae'ler için ölümün bir başka şekli olarak görülmüyorsa.

Yine de, Jack'in sevdiği duman karışımı gibi malları kaçıran peçeli kişiler vardı. Will'in bir keresinde bana açıkladığı gibi, sayıları çok azdı. Birkaçı dışında hiçbiri sürgün lanetini geçersiz kılacak ve Ildathach'a dönecek kadar güçlü olmadığından, sürgün edilen halk olamazlardı; zaten yakalanırlarsa öldürülürlerdi. Yani bu dünyaya mal kaçıranların hepsi peri tarafındandı ve kendi dünyalarına haber getireceklerini varsayıyordum. Yine de Jack'in onlarla etkileşime geçtiğini hiç duymamıştım. Birinin yaptığı tek şey Will'di. Muhtemelen Sürgünler Grubu arasında en az sevilen kişi olduğu için.

Jack'in dünyasını terk etmesinin üzerinden yüzyıllar geçmişti ve zaman gerçeği çarpıtmanın bir yolunu bulmuştu. Sürgün ölümüne, ölüm de efsaneye dönüşmüştü.

Ya da Jack hayatta olduğunu bilmelerini istemedi.

Bunu onun için büyüyen sorular listesine ekleyecektim. Parmaklıkların arasından uzanıp periyi daha yakına çektim. "O değil ve burada. Onu nerede bulabileceğimi bilen biri var mı, onu buraya getirdiklerini gören biri?"

Hobgoblin küfretti ve elini sallayarak beni başından savdı. "Umutlarınızı boşa çıkarın dostlarım. Bunun kafasına dokunulmuş."

Hepsi yenilgiyle yere yığıldı. Bazıları ağladı.

Lanet kaderler üzerine. "Daha sonra döneceğim, yemin ederim."

Ama hobgoblin geri döndü ve ağlayan brownie kalabalığına katıldı. Ayaklarımın üzerinde zıpladım. Bunun için zamanım yoktu ama bu fae'lerden biri benim yokluğumda düşüp ölürse kendimi asla affetmezdim.

Elbisemi yırttım, etek ucu iç çamaşırlarıma çok yakındı. İdeal değildi ama idare ederdi. "İşte, ben dönene kadar sırayla bunun üzerinde dinlenin. Herkesin bir şansı olduğundan emin olun."

Hobgoblin teklif edilen hediyeye bakakaldı.

"Al onu," diye tısladım.

Başını öne eğdi. "Tanrı sizi korusun. Bu bir hayat borcu."
."

Benim adımları beklediğini fark ettim.

"Annwyl." I düştü ve kumaş içine onun
Ellerini. "Ve
yerine getirildiğini düşünün."

TWENTY-EIGHT

ADELINE

Hapishaneyi aradıkça TERÖR beni ele geçirdi.

Ya Jack burada değildi ya da bu perilerin hepsi Ildathach'tan yeni gelmişti çünkü tek bir tanesi bile onun varlığından söz edemiyordu. Sıra sıra, blok blok ilerledim. Neyse ki başka Şövalye bulamadım, ama hapsedilmiş çok sayıda faenin sonu gelmiyordu. Dışarıdaki hücreler onları buraya çekmenin bir yolu olmalıydı, onları son dinlenme yerlerine sürüklemeyen önce tek yönlü camın içine hapsediyorlardı. Üzerinde durulamayacak kadar mide bulandırıcı bir düşünce.

Yabancı, adım benden önce geldi. O ilk hücredeki fae'ler şaşkın fısıltılarla tekrarladılar, sıralar boyunca orman yangını gibi yayıldı. Adil halk parmaklıkların arasından bana doğru uzandı ve bir dua gibi "Annwyl" diye seslendi. İki sıra ötede bir kurbağaya Jack'in nerede olduğunu sormak için durmuştum. O kadar çok hıçkırdı ki zorlukla konuşabildi ve altın tanrıçanın onları temize çıkarmak için geri döndüğünü ilan etti.

Karanlık fae'ler hapishanenin daha derinlerinde yaşıyordu, ancak çığlık atmadan konuşamayacakları kadar uzakta, birden fazla parmaklığın arkasında kilitliydi. Hücreleri aramak yirmi dakikadan fazla sürmemiştir ama bana bir ömür gibi gelmişti. Daha da kötüsü, hapishaneyi ne kadar uzun süre ararsam Jack'in kokusu da o kadar azalıyordu. Sonunda, artık onu hiç algılayamıyordum.

Durdum, nefes almak için ellerimi duvara yasladım. *Düşün Adeline, düşün.* Eğer Lonca'nın bir labirent olduğunu düşünseydim, bu dünyanın sonu olabilirdi. Zaten çok zaman kaybetmişim ve daha da yaklaştığımı gösteren hiçbir belirti yoktu. Parmaklıklardan uzak durmaya dikkat etmişim ve gücümün yavaş yavaş geri sızdığını hissediyordum ama kolumdaki yaradan hâlâ sürekli kan damlıyordu. Tek bildiğim, Jack'in gerçekten çoktan ölmüş olduğuydu.

Aklıma bir düşünce geldi, o kadar açıktı ki çığlık atmak istedim. İlk hücredeki kan havuzları. Eğer onun kanıysa, o zaman tekrar gölgelendirmem mantıklı olurdu. Her nerede yatıyorsa orada bir kan havuzu vardı.

Yansıma bıçağımın düz tarafına yansıdı. Normalden daha uzun sürdü ama sonunda metal eğilip bükülerek içeri girmeye hazır hale geldi. Ama uzanmaya çalıştığımda, diğer uçta hiçbir şey yoktu.

Bu iki şeyden biri anlamına geliyordu: Jack artık bir havuz oluşturacak kadar kanamıyordu ya da yeni hücresi yansıma yapamayacak kadar karanlıktı. İkincisi değil de birincisi olsun diye dua ettim.

Başka ne, başka ne, başka ne? Adımlarımı hızlandırdım. Giysilerindeki yansıtıcı maddeler çoktan gitmiş olmalıydı.

Gözler.

Gözler ruha açılan pencereydi. İnsanın kendi yansıması aracılığıyla kolaylıkla gölgeye girebilmesinin tek nedeni. Kaç kez Jack'in sarı gözlerine derin derin bakmış, sert bakışların ardındaki cevapları aramıştım?

Hançeri kaldırırken altın rengi gözbebeklerini, iki dikey gözbebeğinin sonsuz siyahlığını düşündüm. O parladığında

Gülümsedi, bir zamanların sevgi dolu bakışları bana parıldıyordu.

Bir odaya düştüm. Kolumdan kan fışkırdı ve sanki tüm sihrim gölgeleme görevine yönlendirilmiş gibi başım döndü.

Bir an için kimse beni fark etmedi. Biri meşhur Ajan Rodney olmak üzere beş şövalye oradaydı. Duvarlara doğru itilmişlerdi, zehirli duman dallarının etrafından dolanıyor ve dalıyorlardı. Silahları odanın ortasına yerleştirilmişti ama bu onları metal bir kafesin parmaklıkları arasından demir hançerler ya da uzun sivri uçlu mızraklar fırlatmaktan alıkoymuyordu.

Sis, içerde yatan şeyi bir anlığına görebilmeme yetecek kadar dağıldı. Kalbim kaburgalarımaya çarptı.

Gözleri dumanın içinde fener gibiydi, güneş olabilecek iki altın küre. Karanlık bir örtü gibi etrafını sarmış, gölgelerden oluşan bir kat onun emrindeydi. Cildindeki dövmeleler geceden daha siyahtı, renkleri o kadar yoksundu ki kalan ışığı emiyor gibiydiler. Fark ettiğimden çok daha fazlası vardı ve resimler o kadar canlıydı ki derisinden kalkıp boyut kazanıyor gibiydiler.

Köpek dişleri uzun sivri dişlere dönüştü ve çok yaklaşan herkese hırlayarak zehir saçtı. Kafes, bileklerini ve boynunu saran kalın demir kelepçelerle birlikte onu kontrol altında tutuyordu. Boxer dışında tüm giysilerini kesip atmışlardı, derisi demire değdiği her yerde kızarmış ve çiğ kalmıştı.

şövalyeler beni fark etti.

Biri haykırdı ve diğerleri de onu takip etti. Göz açıp kapayınca kadar Jack'e yöneltilen demir hançerlerden biri bana doğru savruldu.

Metal çok karanlıktı, herhangi bir şeyi gölgeleyemeyecek kadar donuk ve mattı. Yere düştüm, hava ciğerlerimi terk ederken homurdandım ve bıçak başımın üzerinde yükseldi, kafa derimi sıyracak kadar yakındı. Çalıntı silahı çıkardım,

uçuruma doğru körlemesine ateş ediyordu. Bir mermi metal duvara çarptı. Ardından vahşi bir çığlık geldi.

Biri bana doğru uzandı ama ben tekme atarak hançeri amaçsızca savurdum. Yumuşak bir şeye çarptı, bir acı çığlığı daha. Hançeri çıkarıp tekrar tekrar savurdum, yüzüme ve yere kan sıçrayana kadar durmadım. Başka bir Şövalye yaklaştı, ama devam eden sis harekete geçerek adamın boğazından aşağı ve burun deliklerinden yukarı yükseldi. Yüzü karardı ve soldu, yere yığılırken son çığlığı da kayboldu.

Bir mızrak önüme çıktı ama tam zamanında yana yuvarlandım. Ajan Rodney'nin gözleri odanın öbür ucunda benimkilerle buluştu; zehirli sis, görececek hiçbir şey kalmayana kadar yoğunlaşmadan önce bir kötülük titreşimi vardı.

Etrafımda toplandı, karanlık ve uğursuz. Duvara yaslandım, titriyordum. "Jack," diye seslendim. Daha yüksek sesle, "Jack."

Sis gittikçe yaklaşıyordu. Çıkışı aradım ama faydası yoktu. Artık etrafımda birkaç santimden fazlasını göremiyordum. Karanlık tavana değişiyor, ışığın son kalıntılarını da engelliyordu. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım ama bu sadece kaçınılmaz olanı geciktirecekti. Ölüm kefeni bana dokunduğunda, tenim de diğerleri gibi kararacak ve yanacaktı.

"Jaevidan," diye inledim, son bir yalvarış. İşte böyle ölecektim, beni öldürecek olan adamı kurtararak. Buraya gelmemeliydim. İçgüdülerime güvenmeli, ilk hayatımda bana ne olduğu, Annwyl'i neyin öldürdüğü gerçeğini kabul etmeliydim-

Sis tenime değdi, puslu yağmurun serin okşayışı. Nefes nefese titreyerek acının gelmesini bekledim. Ama gelmedi. Zehirli gaz, ürkütücü bir şekilde gölgeye benzeyen tenimde dönüp durdu.

Gözlerimi açtım.

Zifiri karanlıktı, derinliksiz bir gece yarısı. Elimi yüzüme götürdüğümde karanlıktan başka bir şey göremedim. Dehşet

düşüncelerimi ele geçirdi, sisin beni kör edip etmediğini merak ettim. Sıcak sıvı kolumu ve karnımı kapladı, ayaklarım dengesizdi.

İki ışıklar titredi içinde ve Karanlık,
altın Beni yaklaştıran işaretler.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, yürüyemeyecek kadar güçsüzdüm. Sıvı, avuç içimin çizgilerinden, çıplak ayak parmaklarımın arasından sızıyordu.

Altın gözler göz kırptı ve beni geçici olarak karanlıkta asılı bıraktı. Dikey gözbebekleri daralarak beni eve çağırdı.

Bana gel dediler. Bana sürün. Benim için kıvrın. Kendini taşların üzerinde sürükle.

Her seferinde acı veren bir santim ileri kaydım. Yaralı kolum ağırlığımın altında çığlık atıyor, baş dönmesi beni aşağı çekmekle tehdit ediyordu.

Daha yakın, o gözler fısıldadı. Benimle ol. Bana boyun eğ. İtaat et. Efendinin önüne düş ve kölem olarak diz çök.

Yerde kaydım.

Daha yakın.

Kan kolumdan aşağı fışkırdı ve parmaklarımın arasındaki boşluğu doldurdu.

Daha yakın.

Altın gözler sadece bir adım ötede geziniyordu. Benim kurtuluşum, karanlıktaki küçük güneşler.

KAPAT.

Başım çatlayarak açıldı ve mide bulantısı beni yere düşürdü. Karnımın altında sıvı birikti. Oradan bıçaklandığımı fark etmemiştim.

Keskin pençeler derimi çizdi, yıkık elbisemin kalıntılarına battı. Bağırdım ama beni ileri doğru ittiler. İki el yüzümü kavradı, kanla kayganlaşmış ve nasırlarla sertleşmişti. Bir çift dudak dudaklarıma yapıştığında başımı sallayarak ve hıçkırarak küfürler savurdum.

Coşku. Ağaçların arasından süzülen güneş ve rüzgârda şeftalilerin tatlı kokusu. Kavurucu bir yaz gününde ayak bileklerimden akan soğuk su. Kardeşimin kahkahaları ve babamın şarkısı, başımızın üzerinde tuz saçarken sırtışlarımız. Lillian'ın saçlarımda gezinen parmakları ve Violet'in

onaylayan gözler. Will'in hınzır gülümsemesi ve Arthur'un yakut rengi kızarması. Gölge; karanlık, sevimli ve güçlü, ben onun derinliklerinde gezinirken. Ve Jack. Jack korumuzda, kar ruhlarının şarkılarını söylerken. Çiftliğimizdeki Jack, karanlık ağaçların arasından beni izliyordu. Mango ağacının altında saçlarımı öpen Jack. Jack sırtarak Versailles bahçelerinde uzattığım elimi öpüyordu. Jack karşımda diz çökmüş, çayımı yudumlarken. Jack ormanda yanıma uzanmış, saçlarımı okşuyor. Jack, ve Jack, ve Jack, farklı zamanlarda, farklı tenlerde sonsuz bir anılar ve anlar döngüsü, ama sonunda-

Dudakları dudaklarımı terk etti. Acı azaldı, damarlarımda mutlu bir vızıltı dolaştı. Körü körüne uzandım ama tam olarak nereye dokunacağımı biliyordum. "Ne yaptın sen?"

"Bu acıyı sadece birkaç dakikalığına durdurur. Anahtarları al."

Kaşlarımı çattım. Karanlık ve inişli çıkışlı tepeler vardı. Jack'in genç yüzü başımın üzerinde bir saç teli sallandırırken benimkinin önünde yüzüyordu. "Jaevidan, hangi anahtarlar?"

"Kafesin anahtarları, Addie."

Görüntü değişti, bu kez gösterişli bir saray. Yanaklarım kızarıırken eline bir anahtar tutuşturdum. "Böylece beni ziyaret edebilirsin."

"Ne?" Omuzlarıma vurdu. "Addie, anahtarları Rodney'nin cesedinden al. Tam şurada."

Bir gondolda uzanmıştık, sıcak güneş üzerimize çökmüştü. Ayaklarımı suya daldırırken sırtarak bacaklarımı uzattım. "Kalbimin anahtarı mı diyorsun? Bundan çok daha fazlası gerekecek, Galli."

"Addie." Beni öyle şiddetli sarstı ki dişlerim ağrıdı. "Seni buradan çıkarmam gerek. Lanet olası anahtarları al. *Şimdi*."

Ortam tekrar değişti ve o gözlerin karanlıkta parıldadığı bir sahneye dönüştü.

"Anahtarları Rodney'nin vücudundan çıkar," dedi Jack. Zihnim o iki altın halkaya kilitlenmişti, Rodney'in bedeninde kalan tek şey.

Dünya. Sesi alçaktı, cehennemden gelen bir yaratık gibi kendi üzerine katlanmıştı. "Onları bana getirin."

Kesik kesik nefeslerim karanlığa, bir yanlılık hissine katıldı. Uzuvarım kendi iradeleri dışında hareket ediyor, kanım Jack'in kalbinin atışına göre atıyordu. Zorlama. Üzerimde zorlama kullandı.

Bunu bildiğim halde ileri atıldım. Ter yüzümde iz bırakıyor, dilimde tuz bırakıyordu. Uzakta bir klakson sesi duyuldu, sisin içinden kırmızı bir ışık sızıyordu.

Rodney'i buldum. Belki de. Ellerim buruşmuş bacaklarında ve kalçalarında geziniyor, aradığım şeyi buluyordu. Jack'in aradığı şeyi, ama onun arzularıyla benimkiler bir ve aynıydı. Anahtarlığı bir bilezik gibi taktım, sürünerek kafese geri döndüm.

"Evet, evet, teşekkür ederim." Onları uzattığım elimden aldı. Anahtarlar bileğimden sarkıyor, altın bileziklerin görüntüsü içinde eriyordu. Onları biraz salladım. "Merhaba yabancı."

"Merhaba Annwyl," dedi Jack. "Benim adım Jaevidan ya da yüzyıla bağlı olarak Jack. Tüm bunlar neden şimdi aklına geliyor bilmiyorum ama muhtemelen şu anda adının Sujana olduğuna inanıyorsun." Birkaç tıkırtı ve yere çarpan metal şingirtıları duyuldu. "Söylesene, evlendik mi?"

"Hayır." Başımı salladım. "Seni seviyorum ama burası benim evim."

"Aynı olmadığını biliyorum ama söz veriyorum Avrupa'ya bayılacaksın. Yeni bir yuva kurabiliriz," dedi saçlarımı düzelterek.

Başımı salladım, bu sefer kararlıydım. "Yapacağım-"

"-Seninle Galler'e dönmeyeceğim. Eğer beni seviyorsan, gerçekten seviyorsan, Chennai'de kalırsın."

"O tartışmayı hiç kazanamadım." Güçlü kollar bacaklarımın altından dolandı ve beni havaya kaldırdı. "Ama sen haklıydın. Chennai beni büyüledi."

Yanağımı çıplak göğsüne dayadım. Yapışkan ıslaklığı görünce irkildim. "Kanaman var."

"Sen de öylesin." Odadan çıktık, arkamızda sis çalkalanıyordu. Uyarı ışıkları loş fenerin yerini almış, her şeyi ürkütücü bir kırmızıya boyamıştı. "Hangi yoldan geldiğini hatırlıyor musun? Gözlerimi bağladılar."

"Ama ya Samuel duyarsa?"

"Bırak onu ben düşüneyim," diye nefes aldı, kendini içime sokarken. "Seni becerirken ondan bahsetme."

"Ama o benim kocam. O-"

"-bilecektir. İkimizi de öldürecek."

"Merak etme Lizzie, o çoktan gitti." Jack yanağıma dokunarak görüşümü şimdiki zamana geri getirdi. "Bana buradan nasıl çıkacağımı söyle."

Görüşüm bulanıklaştı, hapisane demir duvarlar ve kıpkırmızı bir dumandan ibaretti. Alarmlar duyularıma çarparak çalıyordu.

"Beni yere bırak,"

dedim. "Ama-"

"Lütfen."

Jack beni indirdi. Ona karşı tökezledim, dünyanın dönmeyi bırakmasını diledim. Başka sahneler geçti gözümün önünden, bu olmayan zamanlar ve yerler. Onları ittim, acı gözlerimin arkasında alevlendi. Koridorda takırtılar yankılandı, yardım çığlıkları ve acı dolu haykırıışlar.

"Onlara yardım etmeliyiz," diye mırıldandım. "Kime yardım edeceğiz?"

"Diğer mahkumlar."

Jack'in üzerinde iç çamaşırlarından başka bir şey yoktu, şekli rahatsız ediciydi. Hapishanedeki tüm koğuşlar yüzünden insanlığa dair her şey yok olmuş olmalıydı. Diğer yeteneklerini kullanmayı nasıl başardığı beni aşıyordu. Herkes Jack'in doğal olmayan bir şekilde güçlü olduğunu söylerdi, ama şimdiye kadar ne kadar güçlü olduğunu hiç fark etmemiştim.

"Zamanımız yok." Kolumdan tutup beni koridora doğru sürükledi.

Ayaklarımı yere gömdüm. "Hayır."

"Beni dinle." Yüzümü tuttu, gözlerimin derinliklerine baktı. Herhangi bir zorlamayı zayıflatmak için onları kapattım. "Biz

zamanımız var. Biz konuşurken şövalyeler akın ediyor. Daha sonra başka bir plan yapabiliriz ama *şimdi* gitmeliyiz."

Anlıyordum, aciliyetin farkındaydım ama yine Lonca'ydı. Biz kaçıyoruz, diğerleri ölüyor. Benim hayatım kurtarılırken bir sürü insan benim yerime öldü. Buna bir daha izin *veremezdim*.

"Hâlâ kitaba ihtiyacımız var," dedim. "Siktir et kitabı."

Beni ileri doğru itti ama ben yerimde durdum. "Druidlerin boşuna ölmediğini söyleyen sendin. Hak ettikleri kaderi paylaşmanın onlara borcumuzu ödemenin tek yolu olduğunu söyleyen *sendin*. Zor seçimler hakkındaki konuşmana ne oldu, dışarıdan baktıklarında herkesin mükemmel olduğunu söylemene? Eğer şimdi gidersek, bu bizi ne yapar?"

Violet hiçbirimizin iyi olmadığını söyledi ama bunun doğru olması gerekmiyordu. Görevimizi mahvetmesi umurumda değildi. Beni öldürse bile umurumda değildi. Jack insanlığımı asla kaybetmemem konusunda beni uyarmıştı. O ölümsüzlük bizi mahvedebilirdi. Sonsuza kadar yanlış tarafta yaşamaktansa şimdi doğru tarafta ölmeyi tercih ederim.

O da gördü. Yüzümdeki kararlılığı, bu sefer pes etmeyeceğim gerçeğini. Avuçlarıma iki hançer sapladı, kanla karışık ürpertici ışıktaki parlıyorlardı. "Ben dosyaları arayacağım. Onları gölgelemeye başla ve eğer herhangi bir Şövalye tarafından bulunursan, düşünme, arkana bakma, sadece buradan defol git ve geri dönme. *Bana yemin et.*"

Jack'e birçok söz vermiştim ve henüz bir tanesini bile bozmamıştım. Kendi onurumu korumadan onun onurunu korumak ikiye bölünmüştü, ama onu burada bırakacağımı, herhangi birini burada bırakacağımı düşünüyorsa, beni hiç tanııyordu.

Yanağına bir öpücük kondurdum. "Git."

Ben daha gözümü kırpamadan gitmişti. Dikkatimi çekmek için yarışan yaraları ve anıları görmezden gelerek gördüğüm ilk hücreye döndüm. Buradaki perilerin çoğu ölmüştü ama birkaç hasta kalmıştı. Ajan Rodney'den aldığım anahtarları kullanarak

bir iskelet anahtar bulana kadar. Kilit benim dokunuşumla açıldı. Mahkûmları kaptım ve yere bir bıçak attım.

Hasarlı halleriyle gölgede hayatta kalabileceklerini söyleyemezdim ama yapabileceğim en iyi şey buydu. Chicago'daki otel odasını düşündüm ama bu hepsini barındırmak için yeterli olmazdı. Gidecekleri güvenli bir yere, tüm ölmek üzere olanları alacak kadar büyük bir odaya ihtiyaçları vardı. Birinin onlara yardım edebileceği bir yere.

Yeteneklerimi test etme zamanı.

Üç yolcum vardı, planladığım mesafeyi bir kenara bırakın, birkaç mil yol alan büyük bir yük. Gölgeye doğru uzandım, sıvı akıntı bana direniyordu. Çırpınıyor ve kaynıyordu, bir akıntı beni geldiğim yöne doğru sürüklüyordu. Ama ben daha güçlüydüm. Daha hızlıydım. Onun efendisiydim.

Dördümüz Jack'in Manhattan'ın kalbindeki dairesinin üst katındaki balo salonuna indik. Tavan pencerelerinden yıldızlı bir gece manzarası görünüyordu, pencerelerden şehir akıyordu. Periler inledi, gürültünün arasından panik sesleri yükseliyordu. "Yardımla döneceğim. Bir yere ayrılmayın." Hapishaneye dönmeden önce bir durağım daha vardı.

Will'in dairesine indim. Karanlıktı ama asker hisleri onu hiç terk etmemiş olmalıydı çünkü oturma odasında belirdi, saçları uykudan dağılmıştı ve elinde bir kılıç sallıyordu. Beni tanıması için iki uzun, yavaş göz kırpması gerekti. "Addie, nesin sen-"

"Vakit yok." Kolundan tuttum ve balo salonuna döndük. "Yaralılar ve çok daha fazlası geliyor. Yardım çağırın ve iyileştirebildiğiniz kadarını iyileştirin."

Yerdeki çıplak, yarı yanmış fae'ye bakıp titredi. "Nedir bu?"

"Geri döneceğim." Yanağından öptüm ve atılan hançerin içinden geçerek hapishaneye döndüm.

Bir başka baş dönmesi dalgası beni dizlerimin üzerine çökertti. Başka bir anı su yüzüne çıktı, bu sefer daha önce hiç görmediğim bir hayata dair. Tozlu, eski bir meyhane, hayır, bir salon. Kıpırmızı bir adam

ter ve içki boş bir shot bardağını bar boyunca kaydırđı ...

Hayır, odaklan. Bir sonraki hücreyi buldum, tamamen yüksek sidhe ile doluydu. Son gruba ne yaptığımı gördüler ve parmaklıklara tırmanıp serbest bırakılmak için yalvardılar.

Onları balo salonuna getirdim ve geri kalanı için arkada gölgelendim. New York'a her geri döndüğümde, yaraları sarmak ve tonik vermek için otelden yeni bir fae geliyordu. Beşinci turda Arthur'la birlikte Guinevere de gelmişti. Sohbet edecek kadar uzun kalmadım. Her yolculuk yeni bir mide bulantısı dalgası getirdi, her yolculuk bir öncekinden daha uzun sürdü, ama durmadım. Blok tamamlandığında ilk Şövalyemle karşılaştım ama özgürlüğüne kavuşmuş fae'ler onu benim için indirdi, Annwyl için attıkları çığlıklar onun ölmekte olan çığlıklarına karıştı.

Bir sonraki blokta, tüm hücreleri aynı anda açtım. Birkaçı dışarı fırladı ama çoğu hareketsiz kaldı, hareket edemeyecek kadar korkmuş ya da yaralanmıştı. Onları ikna etmek çok uzun sürdü ama ikna ettiğimde arkamı kollayacak ya da iskelet anahtarı alıp daha fazla hücre açacak birkaç gönüllü buldum. Acımasız sis devam ediyor, sadece insan kanı taşıyanlara zarar veriyordu. Jack'in yaptığı şey imkânsız olmalıydı ama bunu sorgulayacak zaman yoktu.

Tam bir kaostu. Çığlık atan mahkûmlar, gırtlakları guruldayan ölümler, kırmızıya çalan havaya sıçrayan kanlar. Klakson çalıyor, kulak zarıma bir anıyı kazıyordu. Kırmızı şapkalılarla dolu bir hücreyi açtım ve Şövalyelerin yayılım ateşini durdurmaları karşılığında onlara sığınma teklif ettim. Rahatsız edici bir neşeyle kabul ettiler, yerdeki kanı emmek için pelerinlerini sürüklediler.

Anılar bana eziyet ediyor, kafatasıma çarpıyor ve içeri girmemi istiyordu. Bir ara gözümü kırptım ve kendimi sıyrıklarla dolu dizlerimin üzerinde, kan gölünün içinde bir gömleği yıkarken buldum. Başka bir an, biri beni sarsarak neden boş bir hücreye baktığımı sordu. Galler'de olduğumu, çorak, kışlık bir tarlayı seyrettiğimi düşündüm. Bir hançer kolumu kesti ama ben hissetmedim. Dumanların arasından bir mermi ateşlendi ve

ama düşünecek zamanım yoktu. Sadece hareket. Sadece gölge. Sadece mahkûmların bir sonraki turuna geçecektim.

Sürü halinde gelen fae'ler kapıdaki muhafızları alt ederek merdivenlere doğru kaçmak için çılglık attılar. Pek çok şövalye kaldı ama kısa sürede akın eden dalgalar tarafından ezildiler. Biri bana çarptı ve başım bir dizi parmaklığa çarptı. Biri adımı seslendi ama duyamayacak kadar uzaktaydılar. Yere yığıldım. Kaslarım ağrıyordu, yaralarım kan akıyordu ama bedenim onları iyileştiremeyecek kadar güçsüzdü. Bir kez daha. Bir kez daha gölgelenebilirdim.

Kıpkırmızı gürültünün içinden bir ses haykırdı. Adımın sesi kaostun üzerinde yükseldi.

Koşuşturan bacakların arasından kötü niyetli gözler benimkilerle buluştu. Bir adam silahını kaldırmış, sisin içinde ilerliyordu. Kıyafetleri simsiyah yanmış, derisi yağ ve kan damlalarıyla erimişti ama bir şekilde onu yine de tanıdım.

Ajan Robert Rodney.

Gürleyen klakson, ayak sesleri ve uğultular arasında kayboldu. Sesi sese dönüşmedi ama kanlı dudakları yedi kelime oluşturdu. *Bunun için cehennemde yanacaksın.*

Silah kalktı. Kemikten başka bir şey olmayan bir parmak tetiğin etrafında kıvrıldı. Nefreti bana Jack'in dün söylediği bir şeyi hatırlattı, o ve Şövalye'nin paylaştığı bir bildiri. *Eğer b a t a r s a n , ben de seninle birlikte batarım.*

Ama sonunda yine de ben kazandım.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı, kan ve demir dişlerimi kapladı. "Orada görüşürüz."

Bir kurşun ateşlendi. Elmas kolyemi tutarak yere yığıldım.

TWENTY-NINE

JAEVIDAN

ANNWYL, SADECE bana ne yaptığını söyle.

Bu sefer, yapmıştı. Ve dudaklarından dökülen her kelimeyle, her kanlı ayrıntıyla, öfkem kreşendo yaptı. Lord Beynon. Lanet olası Lord Beynon. Annwyl'i hiç umursamadı. Annwyl'in nazik, çalışkan ya da becerikli olduğuna asla inanmadı, oysa Annwyl bunların hepsi ve daha fazlasıydı. Tek istediği onu kullanmaktı. Onu kontrol etmek. *Tecavüz etmek.*

İnsanımı incitti. Benimkini.

Onu bırakarak ayağa kalktım. Aklımda tek bir şey vardı ve Annwyl bunu hissetti. Haykırdı. "Lütfen, Jaevidan, yapma-" Çığlıkları solmuş hıçkırıklara dönüştü, geri çekilirken yumruklarım bacaklarımı kavradı. "Ona zarar veremezsin. O benim lordum ve-"

"Aşağılık bir insanın unvanı zerre kadar umurumda değil," diye tersledim.

Hıçkırıkları kesildi, parmakları bacaklarımdan çözüldü. Titredi, gözlerini yukarı kaldırdı. İçlerinden korku fışkırdı. Gerçek korku.

Bana hiç öyle bakmamıştı. Bir kere bile.

Dizlerimin üzerine çöküp yüzünü avuçladım. Açık yarayı okşadığımda yüzünü buruşturdu ama kan, sınırların başladığı yeri gizliyordu. "Özür dilerim. Seninle bu şekilde konuşmamalıydım."

Alt dudağı titredi.

"Kimse senin efendin değil," diye fısıldadım. "Kimse senin efendin değil. Ben nefes aldığım sürece, tüm düşmanların *bana* hesap verebilir."

Boğazı düğümlendi, elleri kana bulanmış kucağında seğiriyordu. Kıpırmızı leke tüm öfkemi yeniden alevlendirdi. "O benim işimi sağlıyor. Yemeğimi, barınağımı. Eğer geri dönmezsem, gidecek başka bir yerim yok. Sen bile beni bundan koruyamazsın."

Bu beni uçurumun kenarına itti. Bu yaraya tuz basmaktı, kaynayan öfkem içinde gururuma bir bıçak saplamaktı. Annwyl'e gerçekten yardım edemediğim tüm o zamanlara geri döndüm. Ben zayıf ve büyüszken, o aç ve çaresizdi. Güçlerimin ortaya çıkması bu kadar uzun sürmeseydi, lorda olan saplantısı belki de hiç gerçekleşmeyecekti.

"Buraya gel," diye mırıldandım. Gözleri hâlâ korkuyu anlatıyordu ama Beynon onu değiştirmişti. Onu bu küçük şeye, itaat etmek ve memnun etmek için yetiştirilmiş bu küçük kuşa dönüştürmüştü. Kafama taş attığı ya da bana aptal dediği günler için acı çekiyordum. Kollarını boynuma dolayarak tekrar kucağıma süründü. Saç çizgisini öptüm, dudaklarımdan en küçük zehir dokunuşunun düşmesine izin verdim.

Bu, erkek kardeşlerimin kadınlar üzerinde kullandığı bir numaraydı ama onların niyeti benimki gibi değildi. Benimki tam tersiydi. Toksin dokunuşu acısını ve zihnini hafifletti. Bana doğru yığıldı ve onu tekrar öptüğümde koruluğumuz sessizliğe büründü.

Onu yere yatırdım. Bu onu gece boyunca baygın tutacaktı ama daha fazla zamana ihtiyacımız vardı. Onun iyileşmesi için, benim de harekete geçmem için.

Kurbandan yeterince uzaklaştığınızda zorlama artık işe yaramıyordu, ama ben tozla işaretlenmişim ve bu mümkündü

Eğer kişi karşı koymazsa büyüü tutmak için. Ona önümüzdeki birkaç gün boyunca uykuda kalmasını söylediğimde, uyurdu.

Yeterince cesareti olan periye bana yaklaşmasını işaret ettim. "Yeni kıyafetlere ihtiyacı var ve o yaraların dikilmesi gerekiyor. Yüzü için en iyi terzinizi seçin. Çok kan kaybetti, bu yüzden ben dönene kadar ağzına su ve et suyu damlattığınızdan emin olun."

Peri başını eğdi. "Biz Bannau Brycheiniog'lular Annwyl'i her zaman adil halkın iyi bir dostu olarak tanıdık. Ona bizden biriymiş gibi bakacağız."

"İyi," dedim geri çekilerek. "Çünkü eğer o ölürse, geri kalanınız da ona katılacak."

Çayırdaki tenim bir elek gibi zehir sızdırıyordu. İstesem de onu evcilleştiremezdim. Kanıma karışan tozu takip eden eşi benzeri görülmemiş öfke zirveye ulaşmıştı. İçimde bir yerlerde, yanlış yaptığımı biliyordum. Annwyl'in isteklerine uymam, intikam peşinde koşmak yerine onunla kalmam gerektiğini biliyordum. Ama duramazdım. İstesem de öfkemi disipline edemezdim. Dünya Annwyl'i yüzüstü bırakmıştı. *Ben* Annwyl'i yüzüstü bırakmıştım. Şimdi birilerinin bunu ödemesi gerekiyordu.

Donvidan ~~Tearachan'daydı,~~ artan gerilimi azaltmak için diplomatik bir elçiydi. İnsanlar ufukta savaşın görüldüğünü fısıldıyordu ve yanmış kardeşim itibarını yenilemenin bir yolunu arıyordu. Bunun bir önemi yoktu. Zaten istediğim kişi o değildi. Bana aptal, şiddet yanlısı ve emirlerimi yerine getirecek kadar benden korkan biri lazımdı.

Kalvidan ve Periwen'i bahçelerde, bir kurbağanın arpının pırıltısı eşliğinde şaraplarını yudumlarırken buldum. Çeşitli sarhoşluk hallerindeki periler etraflarında uzanmış, yollarına çıkan bir perinin kanatlarını koparıırken kıkırdıyorlardı. Güzel. Açıklamama ne kadar çok tanık olursa, gururunun geri adım atmasına izin verme olasılığı o kadar azalırdı.

Elimi arpa vurarak telleri susturdum. Kurbağa bana tısladı, kim olduğumu anlayınca çenesi gevşedi.

"Arkadaşlar. Kardeşim," diye seslendim. Sonuncusu beni yorgun bir şekilde izledi, parmakları kadehinin etrafında kaskatı kesilmişti. "Bir ikilem yaşıyorum ve korkarım biraz yardıma ihtiyacım var."

Birbirleriyle homurdanıyorlardı. Taşların üzerinde volta attım, bir kelpie'nin pençelerinden sprite'ı kaptım ve kanatlarını geri verdim. "Gördüğünüz gibi, bir insan bana hakaret etmiş gibi görünüyor. Bu iğrenç, değersiz yaratık kendine lord diyor. Neyin lordu olduğunu söyleyemem, muhtemelen bokun lordu." Periler kıkırdadı. Cinin uçup gidebilmesi için avucumu açtım. "Bu küçümsemenin fark edilmemesine izin veremem. Eğer bir adam benim adımları anmaya layık olduğunu düşünüyorsa, onu ziyaret edelim derim." Kalvidan'ı işaret ettim, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Ne diyorsun kardeşim?"

ÜÇ GÜN SONRA, sıradan bir savaş atı gibi görünecek şekilde büyülenmiş bir kelpie'yi insan topraklarına sürdüm. Her biri Gerenstad'ın sahip olduğu en iyi altın, mücevher ve şarapla dolu heybeler taşıyan bir sidhe maiyeti arkamda sıralandı. Yanımda, Kalvidan'ı şişman, beyaz bir midilliye bindirmiştim, insan soytarının kostümü güneşte parlıyordu. Parmakları gülünç bir trompetin etrafında kıvrılmıştı, kaşları çatıktı ve ılık havaya nüfuz ediyordu. Benim rolümü oynamak için ısrar etmişti ama zehrim etrafımızdaki her şeyi yaktıktan sonra, ne istersem yapmaya yemin etti.

Önemsiz bir şeydi ama bu bana yakışmazdı.

Dün, Akademisyen Rindshaw'dan yapabileceği en iyi duyuruyu kaleme almasını istedim. Zalimliğe olan ani eğilimimi anlamadı ama bu onu rahatsız etmedi. Hatta önerdiğim planı oldukça eğlenceli buldu ve bunu bir sonraki Felaket'te akşam yemeği sohbeti olarak kullanmam gerektiğini söyledi. Mektup Beynon Kalesi'ne gönderildi ve son hazırlıklar bu sabah tamamlandı.

Köyün içinde dolaşırken kendimi oldukça iyi hissediyordum. Köylüler sokaklara dizilmiş, biz geçerken çiçek atıyor ve tezahürat yapıyorlardı. Kendimi daha cömert hissederek bir paket börek çıkardım ve kalabalığa fırlattım,

Yıllardır biriktirdiğim birkaç şilinle birlikte. Yolumuza üşüştüler, hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve "iyi prens" çığlıklarıyla atımı okşuyorlardı. Gerçekte ne olduğumu göremediler. Atımın kükürtten gözleri ve bıçak gibi keskin dişleri olduğunu fark edemediler. Onlara göre biz, şimdiye kadar gördükleri en zengin ve en güzel insanlardan başka bir şey değildik. Sadece cazibeye kapılmış olanlar korkuyla sinmiş, tahta pencerelerdeki çitalardan bizi izliyorlardı.

Kalvidan biz kaleye yaklaşırken aptal trompetini çaldı. Çok aşına olduğum muhafızlar, yeni parlatılmış zırhlarıyla asma köprünün önünde sıralanmıştı. Lord Beynon, karısı ve üç oğlu, bir vezir ve yeterince önemli birkaç kişi daha ana kapının önünde duruyordu.

Gözlerim sadece bir adama odaklandı. Zehir eldivenlerimi terk etmekle tehdit ediyordu ama onu bastırdım. Volkanik öfkemi soğuk bir öfkeye dönüştürmek için üç günüm vardı. Uykuda yatan türden bir öfke, en çok acıtacağı zaman saldırmaya hazır dipsiz bir sabır kuyusu. Birini asla terk etmeyen türden bir öfke.

Bu adam Annwyl'i aşağılamıştı. Onu en mutlu anında, tüm hayallerinin gerçekleşmesi gereken anda almıştı.

Bırakalım da kendi pisliğinin tadını çıkarsın.

Kalvidan tantanasını tamamladı ve kalabalığa, "Arabistan Prensi Jaevidan, adının ilki, Altın Kral'ın Oğlu ve Kılıçların Efendisi" diye seslendi.

Kalvidan'ın dudaklarından daha da görkemli çıktı. Çok hoş. Bu insanların beni selamlamak için adeta kendilerinden geçmeleri, asla yeniden üretemeyeceğim şeytani bir neşe getirdi.

Lord öne atıldı ve kendini ikiye bölerek eğildi. "Selamlar, iyi prens. Mektubunuzu geçtiğimiz gün aldık ve gelişiniz için hazırlandık. Sizin gibi bir ticaret elçisini ağırlamak bizim için büyük bir onur-"

"Şarabınız var mı?"

Beynon gözlerini kırptırdı. "Evet, Prens Jaevidan, en iyisi-"

"Bana biraz getir."

Uzun bir sessizlik köprünün üzerinde yankılandı. Kenarları çatlayan gülümsemesiyle lord, hizmetkârlarından birine döndü. "Prense biraz şarap getirin."

"Hayır," diye seslendim, en kibirli huff'ımı toplayarak. Ayağımı üzengiden çekerek çamurlu bir çizme ile lordun göğsüne vurdum. "Ben sana sordum."

Yanakları bir kardinalin kışından daha kırmızı, dişlerini sıkı ve üstünkörü bir baş selamı verdi. "Elbette."

Tatmin olmuş bir şekilde atımdan indim. Seyis -adının Ifan olduğunu düşündüm- bir yay telaşıyla öne atıldı. Atımın batıya doğru işlemeyi sevip sevmediği dışında her soruyu sorduktan sonra hayvanı ahırına geri götürdü. Umarım gerçek atları yememiştir.

Lord gittikten sonra, kapıya doğru kasıla kasıla yürüdüm. Karısı ondan çok daha gençti, belki de benden sadece beş ya da daha fazla yaşlıydı. Yeterince güzeldi ama sadeydi. Oğullarının yaşı ona yakın olduğundan, annelerinin karanlığa katılmasından sonra ikinci gelin olduğu belliydi.

Elini elime aldım ve parmak eklemlerini gereğinden uzun süre öptüm. "Peki siz kimsiniz?"

Yanakları tehlikeli bir pembeye döndü. Reverans yaptı. "Leydi Beynon, Prens."

"Leydi Beynon," diye tekrarladım, şiir gibi okuyarak. "Söyleyin bana, topraklarınızdaki tüm kadınlar sizinki kadar güzel bir yüze sahip mi?"

Beynon'un en büyük oğlu bana yan gözle baktı. Ona dişlerimi gösterdim.

"Çok nazıksınız." Tekrar reverans yaptı ama dizleri titriyordu. Bu adamı öldürmeden önce karısını becermeli miyim diye düşündüm.

Nasıl tepki vereceğine dair fantezilerim, lord şarap kadehimle döndüğünde sona erdi. İçkiye duyduğum tiksinti üç gündür değişmemiştir ama onun bana hizmet edişini izlemek iştahımı kabartmıştı. Kadehi elinden çekip alarak ilan ettim,

"Leydi Beynon beni gezdirecek. Adamlarımı kamaralarına götürün ve bu gece tanışma faslına devam edelim."

"Ama-"

Işıl ışıl parlayarak hanımefendinin koluna girdim. "İngiliz gülü diye bir şey duymuştum ama gerçekten de siz çok zarıfsınız.

.."

Lord arkamdan homurdandı. Uzaktan bakan sprite'lar çınlayan kahkahalar atıyordu.

Leydi Beynon yüzü kadar sade biriydi ama söylediği her kelimeyi zevkle dinledim. Bana sorular sordu, ama ben kendimden çok onunla ilgileniyormuş gibi yaparak sadece birkaçını yanıtladım. Evet, ben gerçekten bir Arabistan prensiydim. Evet, ticaret yapmak istiyorduk. Onların topraklarını ziyaret etmeyi seçtim çünkü Galler'in güzelliğine dair hikâyeler duymuştum ve İngiliz kralıyla görüşmek için batıya dönmeden önce denizi görmek istiyordum. Evet, evcil hayvan olarak kobra besliyordum ve evet, çok zehirliydim.

Batan güneş ziyafet vaktinin geldiğini ilan edene kadar Beynon'un karısıyla birlikte gün boyu çalıştım. Sarayım yemek yerken ve insanlarla sohbet ederken Kalvidan kendi rolünü oynayacak ve bizi eğlendirecekti.

Hizmetkârların odasına girmek için Drusilla'nın cazibesine bürünerek kısa süreliğine sıvışmayı başardım. Brownie'ler Annwyl'e uygun bir şeyler bulabilirlerdi ama onun kendi elbisesini isteyeceğini biliyordum. İnsan kokusu beni sardı ve odadan sesler yükselirken kapının girişinde durdum.

Gerçek Drusilla, isimlerini bilmediğim iki genç scullion'la birlikte duruyordu. İçlerinden biri, "Ama hâlâ dönmedi," diye fısıldadı.

Drusilla omuz silkti. "Belki de kaçıp gitmiştir, ama bu seni ilgilendirmez. İkinize de mutfakta ihtiyaç var."

İkinci kız dudağını çiğneyerek yaşlı hizmetkârından başka bir yere bakmadı. "Böyle şeyler hakkında konuşmamamız gerektiğini biliyorum ama sanırım yaralandı. O gece bir çığlık duydum. Annwyl'in sesine benziyordu."

Kanım dondu, daha da yaklaştım.

"Her ne olduysa kendi başına geldi," diye tersledi Drusilla. "Havva'nın günahlarına ortak olmayı seçti. Yanından geçen her erkeğe kızardı. Siz ikiniz gevşek ahlaklı kızların başına gelenler konusunda uyarılmalısınız. Annwyl tam olarak hak ettiğini buldu."

"Evet, Drusilla," diye mırıldandı kızlar. Gölgelelerin içine çekildim.

Döndüğümde lord iyi ve sarhoştı. "Onur konuğumuz! Sizinle konuşmayı çok isterim."

Gözlerimi oymayı tercih ederdim ama onun yanındaki koltuğa oturdum. "Konuşabilirsin."

Gülümsedi ama gözlerinden hoşnutsuzluk okunuyordu. Onun gibi adamlar kendileriyle konuşulmasına alışık değildi. "Yemek masasında politika yapmaktan nefret ederim, ama görüyorum ki çok meşgul bir ... adamsınız." Yüz ifadesi benim hakkımda tam olarak ne düşündüğünü ortaya koyuyordu, peri şarabı kontrolünü engelliyordu. Huysuz bir çocuktı ve ona hizmet etmek zorundaydı. "Yeni dostların ruhuna uygun olarak, size öğütlerimi iletmek istiyorum. Yüce Kralımız aptal değildir ve güveninizi kazanmadan hiçbir ticaret yapmayacaktır. Windsor Kalesi gerçekten de hain bir yer olabilir, ancak yanınızda bir hemşerinizi varsa, her iki güzel bölgemize de uyacak bir anlaşmaya varılabileceğine inanıyorum."

Benim bir aptal olduğumu düşünüyordu. Politik tartışmalardan aciz, şımartılmış bir prens. "Ve sanırım siz de kendinizi öneriyorsunuz?"

"Uzun zamandır Kral'ın güvenini kazanmış durumdayım. Çocukken birlikte okuduk ve onun tavsiyesi üzerine Galler'i fethettikten sonra lordluk elde ettim. Fikirlerime büyük saygı duyulur ve kaynaklarım sizin için değerli olabilir."

Saçmalık. Kimse bu lordluğu istemedi. Tüm güç Cardiff'in elindeydi. Bu topraklar çoraktı, yağmurla ıslanmıştı ve ötesindeki vahşi orman ve dağlarla sınırlıydı. Beynon buraya ya ceza olarak ya da insan mahkemelerinde itibar görmediği için gönderilmişti.

Ben de eşlik ettim. "Hangi değerden bahsediyorsun?"

"Benim topraklarımda hasat bereketlidir. Kereste, ekin, sığır

. . . sadece fiyatınızı söylemeniz yeterli. Tüm lordluklar gibi biz de kraliyet vergilerine tabiyiz. Yabancı bir elçi olarak, ihracat ücretleri ve hükümdarın kendi vergileri kendi kârınızı azaltacaktır. Ama ben dostlarıma iyi bakan bir adamım Prens ve benzer çıkarlara sahip insanlar arasında sessizce bir alışverişin gerçekleşmemesi için hiçbir neden göremiyorum. Diplomasi adına, iyi kalpli Kralımıza yapacağınız bir teklifte sizi de temsil edebilirim. Benimle daha çok şey kazanırsınız."

Ve tacına ihanet etti. Çok hoş. "İlgimi çektin."

"Güzel." Zampara gözleri neşeye parlıyordu. "O halde büyük bir ittifakın başlangıcına kadeh kaldıralım. Huzzah!"

Kadehimi havaya kaldırdım ve kendi kendime gülümsedim.

"Huzzah."

Lord açgözlülükle içti ve şarabının son damlalarını da yuttu. Onunkinden tek bir yudum almadan önce halkımın içkisini bitirmemiz için ısrar etmiştim. Tüm insan sarayı kadehlerine gömülmüştü. Her şeyi şimdi bitirebilirdim, ama onun bunu içine çekmesini istedim.

Karşımızdaki masada oturan yaşlı bir adama başıyla selam verdi. Adam kadehini kaldırdı ve bana kadeh kaldırdı. Çok geçmeden lordun başarılı dolandırıcılığının haberi ziyafet boyunca yayıldı. Hiç şüphesiz tüm bu gösteriş budalalarının gözlerinde altın vardı, lordlarının kendilerine sunduğu yeni zenginlik ve statüyü nasıl kullanacaklarına dair planlar yapıyorlardı.

Beynon'un zafer anıydı. Sarayı ona tapıyor ve saygı duyuyordu. Sadece kralının gözüne girmekle kalmayacak, insan saraylarında da koz sahibi olacaktı. Ticaret anlaşmamızı doğru yaparsa kraliyetten daha zengin olacaktı. Gözden düşmüş bir asilzadenin isteyebileceği her şey kapısının önüne düşmüştü. En çılgın hayalleri gerçek olmuştu.

Yapılacak tek bir şey kalmıştı. Hepsini alıp götürmek.

Drusilla obur hayvanlar için daha fazla meyve ve etle salona girdi. Annwyl gibi kızların topladığı meyveler, kulübelerinde açlıktan kıvranan köylülerin yetiştirip kestiği

etler. Ne elbiselerinde toz, ne de ellerinde nasır vardı. Kendilerini diğerklerinden üstün görüyorlardı. Onların düşük doğum

Köleler onların altında sadece birer nesneydi. Biri onları uyarmalıydı. Kimse benden üstün değildi.

I yalın doğru Beynon. "Nerede I gel dan, o ziyarete gelen konuklara eğlence sunmak gelenekseldir."

Hevesli bir köpek gibi başını sallayarak, "Bağışlayın beni Prens.

Bunu sağlayabiliriz. Ne tür bir eğlence arıyorsunuz?"

"Kadınlar," diye mırıldandım sırtarak. "Ülkenizin sahip olduğu en iyi teklif etmek için."

Havlayan bir kahkaha attı. "Bu hiç sorun olmayacak. Drusilla!"

Scullion bize doğru geldi. "Evet, lordum?"

"İyi misafirimiz refakatçi istiyor. Kızlarınızdan birini ya da ikisini seçin ve üst katta onunla buluşun."

Başını salladı. "Elbette lordum."

Bunu teyit ettikten sonra ayağa kalktım. "Bir dakika bekleyin. Yapmam gereken bir duyuru var."

Emin görünmüyordu ama bir prence itaatsizlik etmesi zordu. Toplanan insanlar ve gerçek sarayımın üyeleri benimle yüzleşti. Şarap etkisini çoktan göstermişti. Annwyl'e asla peri yiyeceği ya da içeceği vermememin bir nedeni vardı. İnsanları köleleştirmek gibi sinir bozucu bir alışkanlığı vardı.

Tanrı için geldim ama hepsi suçluydu. Yetimler manastırlarda açlıktan ölürken şişmanlayıp açgözlülük yapan sefil canavarlar. Annwyl yıllarca acı çekerken, sofralarındaki kırıntılar için yalvardı. Sahip oldukları her şey için altlarındakileri kullandılar, sonra da onları çöp gibi attılar.

Zehirli bir gülümseme dudaklarımı gerdi. Fae neşeyle titredi. Masanın üzerine çıkarak kadehimi havaya kaldırdım. "Dostlarım," diye seslendim. "Bu gece neden ziyaret etmeyi seçtiğimi biliyor musunuz?"

Soylular kaşlarını çattı. Niyetimin belli olduğunu düşündüler. "Hayır mı?" Ben sordum. "Nedeni çok basit aslında. Hakarete uğradım. Bana ait olan bir şey alındı." Tahtadan aşağıya doğru yürüdüm, kadehleri ve tabakları

tekmeledim.

Bir kenara. "Sevgili lordunuz bunun hesabını vermeli. Çaldığı şeyi arıyorum."

Beynon ayağa kalktı. "Ne-"

Parmaklarımı şıklatarak topuklarımın üzerinde döndüm.

Dudakları kaynakla kapandı. Homurdanarak, artan panikle yüzünü tırmaladı. Sırıttım. "Otur ve o bok çukurunu kapat." Kıcı yaldızlı koltuğa çarptı, gözleri yaşardı. Ama Annwyl'in gözyaşları onun için hiçbir şey ifade etmiyordu ve onunkiler de benim için hiçbir şey ifade etmeyecekti.

"Sözüm kabaca kesilmeden önce de söylediğim gibi." Bir soylunun parmaklarının üzerinde tepindim. Çığlık attı ama hiçbir hareket yapmadı. İnsanların hiçbiri hareket etmedi, atılmış kuklalar gibi sandalyelerine esir olmuşlardı. "Lordunuzun bu gece ölmek zorunda olması büyük talihsizlik. Bir şartla geri kalanınızın canını bağışlamayı düşünürüm; benden alınan bulursanız gazabımla karşılaşmazsınız. Adil bir pazarlık mı dostlarım?"

Kalvidan kısık sesle güldü. Onu da öldürmeyi aklımdan geçiriyordum ama henüz değil. İnsan sesleri sağır edici bir gürültüyle yükseldi. Kapıların yanında duran Şövalyeler ileri atıldılar ama kendi divanım onları geri çekti. Sessizlik için bir elimi havaya kaldırdım.

"Beni bu kadar zalim sanma," dedim. "Görevini basitleştireceğim. Beynon, seni sefil pislik, neden bizim adımıza konuşmuyorsun? Benden çaldığın şeyi mahkemeye bildir ki geri alabilsinler. Senin hayatın onlarınki için."

Konuşmasına izin vererek tersledim. Dilinden küfürler döküldü, öfke ve korku. "Nesin sen, iğrenç yaratık?"

Büyü gücüm düştü. İnsanlar uludu, yanlarındaki adam ya da kadın gerçek formlarında göründükçe dehşetleri arttı. Periler bundan zevk alıyor, masaların üzerinde bana katılıyor, tabak çanağı ya da ellerini yere vuruyorlardı. Büyü havayı kirletti, dilimde metalik bir tat bıraktı. Elimi kaldırdım. "Sessizlik." Yıkım yolları topukladı, tüm gözler üzerimdeydi. Sadece lord için bir tane vardı. "Söyle onlara Beynon. Onlara ne aldığını söyle."

Başını iki yana salladı. "Senden hiçbir şey çalmadım. Defol, cehennem yaratığı. Burayı terk et."

Kan kulaklarımda kükredi, ölüm arzusu. Zehrimi akıtarak ona doğru yürüdüm. Acı olmadan daha hızlı hareket ettim, her adımda daha kararlıydım. Yaşadığı dehşetin etkisi masanın üzerinde akan her damlayı besliyor, ölümcül itüzümü ardımda çiçek açıyordu. Önünde diz çöktüm ve hançerimi burnunun ucuna dayadım. "O kadar mı önemsiz ki çoktan unuttun?"

Leydi Beynon'u aradı. "İstersen onu alabilirsin."

"O değil." Eğildim, damarlarının nabzını görene kadar durmadım. Kokuşmuş nefesi burnuma dolana kadar. "Annwyl."

Nefesler kesik kesik geliyordu. "Kim?"

Kırıldım.

Elim boynunu yakaladı, derisi parmak uçlarımin altında kararıyordu. Kan boğazına doldu, zehrimin yakıcılığı derinleştikçe kulaklarıma ölümcül hırıltılar geliyordu. Onun kıvranışını izleyebilmek için büyüü bozdum. Onu havaya kaldırırken çaresizlikle tekmelemesini ve pençelemesini izledim. Son nefesini vermeden önce onu odanın ortasına yolladım. Kollarımı iki yana açtım. "Lordun artık konuşamaması geri kalanınız için talihsizlik gibi görünüyor. Gerçi bunun hiç önemi yok. Gördüğünüz gibi, çaldığı şey geri getirilemez. Bu, adil halkın gazabına dayanabileceğini düşünen herkese bir uyarı olsun. Dayanamazsınız." Gülümseyerek başımı yana eğdim. "Ve sarayıma -kadın yok, çocuk yok, düşük doğumlu yok. Geri kalanlarla ne yaparsanız yapın."

Masadan aşağı atladığımda çığlıklar yükseldi. Beynon'un göğsüne kondum ve diz çökerek yanağını okşadım. "Korkma. Birazdan senin için geri döneceğim."

Drusilla'yı buldum.

Bir masanın altına büzülmüş, tahta bir haç sallıyordu. Bir sandalyeyi kenara fırlatarak bileğinden yakaladım ve onu dışarı sürükledim. Onu ayağa kaldırırken küfürler savurarak çığlık attı. Dişlerim yüzünün birkaç santim ötesinde kırıldı. "Annwyl'e ne yapacağını biliyor muydun?"

"Cehennem çukurlarında yanacaksın." Tükürük yanağıma çarptı.

Ne kadar da küstah. "Yüksek bir olasılık var. Şimdi soruma cevap verin."

Direndi ama benim zorlamama karşı koyamadı. Çenesi gevşemiş ve gözleri cam gibi olmuş bir halde itirafını mırıldandı. "Tabii ki yaptım. Lord yıllardır beni kendisine kız bulmakla görevlendirdi. Bu hizmet için bana para ödüyor, ben de istenmeyenleri mutfaklardan ayıklayabiliyorum. Bu ikimizin de işine geliyor." Onu serbest bıraktım ve bıçağımı çektim. Dizlerinin üzerine çöktü, yalvarıyordu. "Hayır, bağışla beni, iyi sidhe. Sana yalvarıyorum. Kız kendini çoktan lekelemişti. Hepimiz onu her gece gizlice ormana, kim bilir kimlerle fahişelik yapmaya giderken gördük. Bunu kendi başına getirdi. Ben yanlış bir şey yapmadım."

Gözlerim kısıldı, sesim yumuşadı. "Yalvar. Annwyl'in yaptığı gibi yalvar."

"Lütfen," dedi. "Lütfen, her şeyi yaparım."

Boğazını kestim. "Dünyada en çok neyden nefret ediyorum biliyor musun? Yalancılar."

AYAKLARIM ÇİMLERE VURDU, kollarımda ağır bir tahta sandık vardı. Fae'ler eğlencelerini bitirdikten sonra, kalan insanları katliama serserilerin neden olduğunu düşünmeleri için büyüledik. Hediye sunmak için uygun bir kutu aradım ve Kalvidan ile arkadaşlarına eve gitmelerini emrettim. Düzenbazlığın başarısı ve bu gece saldıgım zehir sayesinde moralim çok yüksekti. Yapılacak tek bir şey kalmıştı.

Ağızıma kan damlarken lanet ettim. Tırnaklarımın altında birikti, tenimi boyadı ve saçlarımı kararttı. Soyluların domuzlar gibi davranması ne tuhaftı. Onlar gibi kanıyorlardı da.

Will-o-wisps orman kenarı boyunca daireler çiziyordu ama artık yolu bulmak için onların ışığına ihtiyacım yoktu. Annwyl'in ne durumda olduğunu görmek için ormanda hızla ilerledim. İleride, ağaçların hemen dışında küçük bir ateş yanıyordu. Brownie'ler odunla ilgileniyor, bir kurbağa da kestane kavuruyordu. Bana etkileşime girdiğim son kurbağayı hatırlattı.

dudaklarım çatıldı. Ama yanında kimin oturduğunu fark ettiğimde bu his dağıldı.

Annwyl bir pelerinin altına büzülmüş, ellerini alevlere doğru tutuyordu. Yıkanmış ve beslenmişti, yüzündeki yarık iplikle dikilmişti. Yara için daha fazla bir şey yapılamazdı ama yine de korkunç görünüyordu. Yara izi ömrünün sonuna kadar kalacaktı.

Onlar varlığını fark etmeden önce sinirlerim beni durdurdu, Annwyl'in hediyesi ellerimde ağırdı. Yeterli olması için dua ettim. O gece neler olduğunu öğrendiğinde beni affetsin diye.

İçten içe ben de kendimi sorumlu hissediyordum. Annwyl vahşice öldürülmüştü, muhtemelen kalenin içinde olduğumu bildiği için gelip onu kurtarmamı bekliyordu. Bu arada ben de sarhoş olmuştum. Bir yabancıyla sevişmiştim ama hemen unutmuştum çünkü bir yaveri öpmek istemesine kızmıştım. O gece ona seksi anlatmıştım ama yokluğumda acımasız bir ders almıştım.

Onun yerinde olsaydım, kendimi asla affetmezdim.

Üç gece önceki çiçek perisi başımın üstündeki dala kondu. Başını eğdi. "Geri döndünüz, Prens Jaevidan."

"Evet." Annwyl kuruağaya gülümsedi, bu mesafeden duyamadığım kelimeler değiş tokuş edildi. Kurbağa saçlarıyla oynadı, sarı örgülerin arasından çiçekler ve otlar ördü. İnsanım, fae'nin onunla ilgilenmesine bayılırdı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu, ifadesi boştu.

"Dün uyandı. O zamandan beri ona eşlik ediyoruz."

Utanç derimin altına işledi. Ona eşlik eden ben olmalıydım. Arkadaşa hiç gerek olmamalıydı. Yutkunarak periyi işaret ettim. "Teşekkür ederim. Bunun için sana borçluyum. Buna yemin ederim." Büyü omurgamdaki yemini mühürledi.

Gözlerini kırptırdı, yakalamayı bekliyordu. Zalim bir gülümseme ve hayatına yönelik başka bir tehdit için. "Onur duyduk, Prensım."

"Onunla yalnız konuşabilir miyim?"

Peri başını eğdi. "Sabah geri döneceğiz."

İlerlemek için ağaçların arasından rüzgârın fısıltısından başka bir şey gelmeyene kadar bekledim. Annwyl yukarı, aşağı ve tekrar yukarı baktı. "Benim için ayağa kalkma lütfen," dedim titreyerek yükselişini durdurarak. "Kan benim değil."

Yere çöktü ve tırnağını çiğnemeye başladı. "Ne oldu Jaevidan? Neredeydin?"

Tahta sandığımı ateşin yanına koydum ve dizlerimin üzerine çöktüm. Yakından bakınca, yaranın düşündüğümünden daha kötü olduğunu gördüm. Bir mucize eseri sağ gözünü ıskalamış ama kaşını ortadan ikiye bölmüştü. Yarık burun köprüsünün üzerinde derinleşti ve çene kemiğinin yakınında tekrar derinleşti. Her yemek yediğinde acıyordu. Her konuştuğunda.

Eğildim ve sandığı ona doğru yaklaştırdım. "Senin için." "Neredeydin, Jaevidan?"

Boğazımda safra birikti. "Eğer beni asla affedemeyeceksen, anlarım."

Güzel kaşları kaymıştı. "Seni ne için affedeyim?" "Seni kurtaramadığım için."

Başını iki yana salladı. "Sadece son birkaç gündür nerede olduğunu sordum. Senin için endişelendim."

"Benim için nasıl endişelenirsin?" Sanki onun tüm tuhaf insani kavramlarını çözebilecekmişim gibi ona baktım. Onun ruhuna nüfuz eden ve benimkini unutan iyiliği bulabilirmişim gibi. "O gece ayrıldım, Annwyl. Kızgındım ve aptalca davrandım. Orada olmalıydım. Bunu durdurabilirdim."

Dudakları aralandı ama göğsünü öne doğru ittim. "Yapılanları geri alamam ama kefaretinin ödemiş."

Yaklaşarak yavaşça mandalı açtı. Gözleri ifadesiz bir şekilde içerideki sunuda gezindi. Annwyl kalbini koluna takmıştı ama derin bir nefes aldığı anda kasları kaskatı kesilmişti, artık hiçbir şey anlayamıyordum.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Bağışlanmanız için bir adak." Başımı eğdim. "Ve böylece sana bir daha asla dokunamayacağını biliyorsun."

Sandığı itti. Hediyeim içimi titretti - Lord Beynon'un bilekten kesilmiş elleri, ben onları kendim kesmeden önce ölmek üzere olan yumruklarına kıvrılmıştı.

Sesi alçaktan geliyordu, bir uyarı gibiydi. "Ve sen bunu isteyeceğimi mi düşündün?"

Kelimeler kifayetsiz kaldı. Başka ne isteyebilirdi ki? Kan borcu ödendi, onuru onu kıran ellerle geri verildi. Sidhe'nin yolu buydu.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve sivri yaraya takıldı. "Seni aptal çocuk. Ne yaptın sen?"

Geri çekildim. "Ne demek istiyorsun?"

"Beni hiç tanıyor musun?" Tırtıklı bir nefes aldı, sesi titriyordu. "Benim adıma kan dökmek. İstedığimin bu olduğunu mu sanıyorsun?"

"Başka ne isteyebilirsin ki?"

"Unutmak istiyorum." Nefesi kesildi. "Ve başka bir adamın işlediği dehşet için seni suçlamıyorum. Nerede olursan ol, asla suçlamadım ve suçlamam da. Ama intikam almak istemiyorum. Hayatıma devam etmek istiyorum. Bu acı veriyor." Parmakları yüzünü okşadı. "Zaten çok fazla acı var. Daha fazla acı çektirmeye gerek yoktu."

"Annwyl, o adamın sana ne yaptığına bir bak. Ölmeyi hak etti."

"Buna karar vermek bana düşmez."

"Hayır, benim içindi," diye tersledim. Kızmaya hakkım yoktu ama kızmıştım. Kızgın Annwyl bunu basitçe kabul etti. Kızgın Annwyl *bana* kızgın değildi. Onun öfkesini, kinini, zehrini istiyordum, çünkü bunu hak eden biri varsa, o da oydu. Onun yaralarının altında ezilmesini izlemeyi ve boktan kaderini kabullenmeyi reddettim. O *daha fazlasını* hak ediyordu. Benim verebileceğimden daha fazlasını.

"Benim içindi," dedim, daha karanlık, daha yavaş, sesim tanımadığım bir ton aldı. "Seni korumak benim için, Annwyl. Canavar olmak, seni en çok sevmek benim için. Eğer sen olamazsan, o zaman ben senin şiddetin olacağım."

Yapraklar tembel bir esintiyle sürükleniyordu. Onları takip etti, kırmızı ve sarı küçük kıvrımlar ateş ışığını yakaladı. "Eğer sen benim şiddetimsen, o zaman ben ne olmalıyım?"

Ona gerçeği söyledim. "Diğer her şeyim."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Ateş çıtırdıyordu. Kan ve büyü ile ıslanmış bir rüzgâr odunların arasından süzülüyordu. Hayatım boyunca benimle kalacak bir andı, unutmak isteyeceğim bir anı. Geleceği göremiyordum ama her şeyin değiştiğini biliyordum.

Sözcükleri zayıf ve çekingen geliyordu. "Beni hiç öpmedi." "Beyefendi mi?" Ben sordum.

"Lord." Gözlerini ateşe dikti, altın ışık gözbebeklerinden yansıyor. Sonsuz, umutsuzca siyah. "Her şeyimi aldı ama ilk öpücüğüm hâlâ bende."

"Sakla onu. Hak eden birine ver."

"Kimin almasını istediğimi biliyorum. Onun yanında daha güvenli olacaktır."

Kıskançlık nefesimi kesti. Büyük ihtimalle onun yaveriydi ama bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini söyleyemezdim. Üç gün öncesine kadar Annwyl'i öpme düşüncesi aklımın ucundan bile geçmemişti. Şimdi ise tüm düşüncelerime musallat olmuştu.

Ama zaten ondan çok şey alınmıştı. Kendi bencil arzularımın burada yeri yoktu. Bu yüzden başımı salladım ve elini tuttum. "O ne isterse."

Döndü, yüzünde daha önce görmediğim bir ifade vardı. Annwyl'i bir kitap gibi okuyabildiğimi sanırdım ama artık o benim için bir gizemdi. Daha yakına kaydı ve dizlerinin üzerine yükselirken battaniye omuzlarından düştü. Yüzümü tutup bana doğru eğildiğinde bir kez olsun konuşmadan donup kaldım.

Dudakları benimkilere değdi, ürkek ve emin değildi. Küçük bir fırça darbesi sayılmazdı, bu yüzden geri çekilip dudaklarını yaladığında onu gerçekten öptüm.

Yumuşak ve güzel, tıpkı onun gibi. Çilek ve söğüt kabuğu notaları, kan hâlâ tenimi kaplıyordu. Beline dolandım, boynu geriye doğru kıvrılırken onu göğsümle aynı hizada tuttum. Ağzıma karşı iç çekti ve büyüü bozdu,

alnını benimkine bastırıyordu. Gözleri kapalıydı. Benimkiler genişti ve onu tüketiyordu.

"Benim için güvende tut, tamam mı?" Derin bir nefes aldı ve beni mahvetmemiş gibi geri çekildi. Gecenin geri kalanını bağlanmış bir sessizlik içinde geçirdik.

Hediyesi o zamanlar yıldızlardan gelen bir lütuf gibi görünüyordu. Gerçekte, bu bir alametti. Annwyl'i ilk öptüğümde tadı kan gibiydi.

Sonuncusu da öyle.

THIRTY

ADELINE

Uyandığımda, cehennemde olmalıydım.

Kan çanağına dönmüş gözlerimi açarak kendimi soğuk ve sert zeminden kaldırdım ve başımı ovuşturdum. Vücudum yanlış hissediyordu. Tüm oranlar bozuktı, elim her yatıştırmaya çalıştığım da şakağımdan geçiyordu. Yüzüm farklıydı, kaşlarım olması gereken yerden biraz uzaktaydı, dişlerim yanlış bir şekilde birbirine uyuyordu. Acı bedenimde dolaşıyordu ama hapishanede aldığım tüm yaralarım yok olmuştu.

Tenim bile farklı görünüyordu, alt tonları alışılmadık bir renkteydi. Ellerim daha küçüktü; kalın parmaklarım ve kemikli bileklerim vardı. Ellerimi arkadan avuç içine doğru çeviriyor, bu kadar küçük yara izini ne zaman aldığımı merak ediyordum.

Etrafımı inceledim. Burası kesinlikle hapishane değildi ama tanıdığım başka bir yer de yoktu. Sivri dikişlere ve taş kaplayan sisli çiğ e bakılırsa bir mağaraydı. Arka planda şırıl şırıl akan su, zemini sıvazlayan sonsuz yoğunlaşma damllarına katılıyordu. Bir yerden berrak, beyaz bir ışık geliyordu. Arkama baktım. Arkamdaki

Mağaranın ağzı ileride bekliyordu, güçlü bir şelale zayıf ışık dışında her şeyi engelliyordu.

Dizlerimi iterek, boyumun da değiştiğini fark ettiğimde tökezlememeye çalıştım. Daha kısa. Ağırlık merkezim değiştiğinden, her adım bir meydan okumaydı. Yönümü bulana kadar ellerim nemli duvarlarda sürüklendi, yavaşça mağaranın ağzına ve muhtemelen özgürlüğe doğru yol aldım. Kenara ulaştığımda dik bir iniş bekliyordum ama pürüzsüz zemin, gürül gürül akan suyun altında devam ediyor ve başka bir odaya açılıyordu. Suyun nereye gittiğini söyleyemedim. Yere çarptı ve düz, gri taşların arasında kayboldu.

Şelalenin etrafından dolaşmanın bir yolu yoktu ama bu mağarada kalmayacağıma da emindim. Nefesimi tuttum, güçlü gelgit üzerime çarptıkça kaslarım çığlık atıyordu. Bu sonsuza kadar sürdü, sonunda açık havayı solumadan önce cildim saldırıyla yanıyordu.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. Uzun saçlar. Belime kadar uzanıyordu. New York'a taşındığımdan beri saçlarım kısaydı.

Gözlerimdeki suyu ovuşturarak odayı inceledim.

Lonca'nın ana salonu gibi büyük ve daireseldi. Ancak burada duvarlar ve zemin siyah taşlardan yapılmıştı. Her on metrede bir, muhtemelen daha fazla mağara saklayan başka bir şelale vardı. Tavan o kadar yüksek ve karanlıktı ki tepesini görmek imkânsızdı ve suyun kaynağına dair hiçbir belirti vermiyordu. Parıldayan büyük bir havuz odanın ortasını kaplıyordu. Bulanık, gri ışıkta parlıyordu ama bunun da bir kaynağı yoktu. Tek bir pencere, lamba ya da kaçış işareti yoktu.

"Hoş geldin, kardeşim."

Sanki bir perde kalktı, diğerleri göründü. İlk başta tek gördüğüm beyazdı. Onlarca, belki de yüzlerce kadın, giysileri, tenleri ve saçları aynı ağartılmış renkteydi. Bazıları tanınabilir kıyafetler giyiyordu, flapper elbiseleri ya da gece vardiyaları. Diğerleri geniş balo elbiseleri, Doğu'dan gelen cüppeler ya da

tanıyamadı. İçlerinden biri neredeyse çırılçıplaktı, göğüsleri serbestti ve belinde küçük bir bezden başka bir şey yoktu.

Wraithler havuzun kenarına oturdular, her birinin yanında bir yığın giysi vardı. Her bir parçayı yıkadılar, kumaştaki yarıklardan ya da deliklerden gümüş ışık akıyordu. Memnun olduklarında, giysileri cam gibi suyun üzerinde havuzun ortasına doğru yüzdürdüler. İki kadın çıplak ayaklarıyla orada duruyordu.

Cüppeleri de beyazdı ama bedenleri yaşamın lekесiz solgunluğuna sahipti. Etraflarını saran parlayan kumaştan ağızları ve ayak bileklerinden fazlasını göremiyordum ama ilki, pembe dudaklı, mermer gibi solgun, zayıf bir kadındı. Diğeri daha uzun boyluydu, koyu teni cübbesine karşı ayın üzerindeki gece yarısı gibiydi.

Ve onların üzerinde bir şey vardı.

Neredeyse havuz kadar genişti, yukarıdaki sonsuz karanlıktan açılmış bir parşömen gibi sarkıyordu. Bir duvar halısı, ama daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Her bir iplik sihirle dalgalanıyor, tellerin arasından dokunan resimlere hayat veriyordu. Binlercesi, *milyonlarcası*, canlı kumaşın içinde hareket ediyor ve kendi hayatlarına bürünüyorlardı. Kadınların durduğu dibe yakın yerlerde tanıdıklarım bile vardı.

Bir küme savaş sahnesi bir ayak yüksekliğinde uzanıyor ve kumaşın tüm genişliğini kaplıyordu. Savaş uçakları birbirlerinin yanından zumlayarak geçiyor, tanklar çorak topraklarda yuvarlanıyordu. Ellerinde alev makineleri olan Alman askerleri bir siperin çukurlarına ateş püskürtüyordu. Kumaşın her santimi daha fazla ölüm sahnesi, çığlık atan askerler ve patlayan bombalar getiriyordu. Hıçkırarak mektup alan kadınlar ve kangren olmuş elleri üzerinde dualar fısıldayan çocuklar. Sadece tek bir sırada milyonlarca ölü.

Altında daha tanınabilir sahneler vardı. Oy kullanma hakkı verilirken tezahürat yapan kadınlar. Bir sahnede caz müziği çalan erkekler. Dörtnala giden bir ata binen bir adamın filmi. Aralara serpiştirilmiş unutulmuş anlar, kimsenin hatırlayacağından şüphe duyduğum küçük anılar - oğlunu banyoda yıkayan bir kadın, iskambilde kaybeden sarhoş bir

adam, bir çift

Dudakları birbirine kenetlenmiş, yatağın iki yanında birbirlerini görmezden geliyorlardı.

Tanıdığım başka bir sahne, gazetelere çıktığı ya da fotoğraflarını gördüğüm için değil. O bendim.

Ben ve Jack, daha doğrusu. Sinemanın dışındaki ara sokakta. Yağmur saçlarımızı yüzümüze vuruyor, ayak parmaklarım yerden kalkarken dudaklarımız birbirine sürtünüyordu.

"Yaklaş, kardeşim." Kahverengi tenli kadın bana bir işaret yaptı ve eğilerek sudan bir elbise çıkardı. Elbiseyi kaldırdı ve keskin bir pençe kumaşı ikiye böldü. Her şey bittiğinde, parmağına tek bir iplik dolandı. Goblenin yıpranmış, bitmemiş uçlarına dönerek, tek ipliği usta elleriyle dokudu. Parlayan dal, kendisi gibi milyonlarca diğerinin yanında salındı.

Kelimeler boğazımda düğümlendi. Öksürdüm, tekrar denedim. "Kimsin sen?"

"Bize *beandishe derler*. Banshee'ler, ölüm habercileri. Kaderler," diye aynı anda cevap verdiler. Solgun kadın eliyle kendini işaret etti. "Ben Kocakarı'yım, o da Anne. Bize katılabilirsin, Bakire."

Wraithler çalışmayı bıraktı, dikkatleri benim soğuk formuma sabitlendi. Kaderlerin gözlerini göremesem de onları üzerimde hissedebiliyordum.

"Bana bir kocakarı gibi görünmüyorsun."

İkisi de güldü ve birlikte "Bunlar unvanlar" dediler. "Ben öldüm mü?"

"Hayır, ama sana dokunuyor," dediler, sesler üst üste biniyor ve birbirini çalıyordu. Bir çocuğun ağlama sesi ve dul bir kadının tıkırdayan nefesleri. Ağaçlardaki taze yapraklar ve karın altında gıcırdayan çıplak dallar.

"O zaman ben neden buradayım?"

Anne elini bana doğru uzattı ve iki kıvrık parmağıyla işaret etti. "Gel."

Başka bir seçenek göremeyince ileri doğru adım attım. Ayaklarım sert taşlara basıyor, havuza yaklaştıkça ısınıyordu. İki Wraith kenara çekilerek bana bir yol açtı. Ayak parmaklarım

Suyu fırçaladım ve hem sıcaklığı hem de kalitesi beni şaşırttı. Sıcak ve yapışkan, evimin yanındaki dereye ya da sabahları yüzüme sıçrattığım serin suya hiç benzemiyordu.

I gözlü ve Wraith'in çalıntı Giysiler, ve Gümüş Her bir parçadan sıvı akıyor.

Aramızda sağlıklı bir mesafe bırakarak tekrar sordum:

"Neden buradayım?"

"Bu oldu zaman," ve Crone dedi, sunan Hayır başka bir açıklama.

"Ama neden şimdi?"

Anne sudan başka bir giysi çıkardı. Bir bebeğin geceliği. Kumaştan bir iplik çekerek onu goblenin içine ördü. "Tüm anıların olmadan, sen eksiktin. Gölgeye dokunduğunda bile sana ulaşamadık. Ama şimdi tamamlandın ve ölüme bu kadar yakinken ..." Bitmemiş kelimelerin kendi adına konuşmasına izin verdi.

"Yani anılar mıydı?"

"Kader böyleymiş," dedi Kocakarı. Sudan kendi ipliğini çıkardı, bu seferki bir adamın sigara ceketinden. "Her şeyde olduğu gibi."

Goblen hissedemediğim bir esintiyle dalgalanıyor, resimler birbirinin etrafında dönüyordu. Kaderler bana birçok şekilde tarif edilmişti. Ölüm, kader, belirleyiciler... Ama bunların hiçbiri şu ana kadar bir anlam ifade etmiyordu. Önümde dünya, tüm dünya ve onu işgal eden tüm yaşamlar duruyordu.

"Siz tanrıça mısınız?"

"Hayır," dediler, sesleri birbirine karışarak. "Biz kaderleriz. Varaxes tarafından yaratıldık, üçüncü düşen yıldız tarafından görevlendirildik. Biz yaşamı ve ölümü öreriz."

Varaxes. Jack ve ben Estheria'yı ziyaret ettiğimizde kendine bu ismi vermişti. Yıldızlar anlamına geliyor olmalı.

Sesim içi boş bir fısıltıyla çıktı. "Tüm bunları sen mi belirliyorsun? Eğer durum buysa, bunu neden örüyorsunuz?"
Elimle

Büyük Savaş'ın tasvirleri, sonra onun altında birkaç tane daha. Beşiğinde ölen bir bebek. Üç kişinin hayatına mal olan bir araba kazası. *Her şeyi* belirleme gücüne sahipken, neden daha iyi bir dünya yaratmayalım?

Crone, "Buna karar vermek bize düşmez," dedi.

Anne, "Dokumacılar tasarım yapmaz, sadece bizden istenen iplikleri diker," diye ekledi.

"O zaman kim tasarlıyor?" ikisi de cevap vermedi.

"Kendinizi havuzda yıkayın. Elbiseni bize bırak." Hangisinin konuştuğunu artık tasvir edemiyordum. Bu bir ricaydı, ama onlara yakın olma dürtüsü daha da güçlendi, aramızdaki dallar daha da sıkılaştı. Ayaklarımı yere bastırdım.

"Bunun üzerimde kalmasını tercih ederim, teşekkürler."

Ağızları kaşlarını çatmış, alınlarını birbirine bastırmışlardı. İkisi arasında fısıltılı sözcükler uçuşuyordu, azgın şelalelerden duymak imkânsızdı.

Doğruldular, ikisi de bana döndüler. "Vakit geldi Annwyl."

Adımın -ilk hayatımın adının- kullanılması beni şaşırttı. Jack beni binlerce kez bu isimle çağırmıştı ama bu farklıydı. Geri çekildim ve havuzdaki yansımamı yakaladım.

Dudaklarım aralandı ama onlar benim dudaklarım değildi. Ellerim yüzüme geldi, ama onlar benim ellerim ya da benim ifadem değildi. Boynuma dökülen uzun sarı saçları çektim. Benim değil, Annwyl'in.

Anılarda o hâlâ bir kızdı. Onu bir yetişkin olarak hiç görmemiştim ama şimdi bana bakan yüzün o olduğunu biliyordum. Gözlerinin kenarları kırışmıştı, yüzünde korkunç bir yara izi vardı. Yirmili yaşlarının başından daha büyük olamazdı.

Titreyen ellerimi yüzümden çekerek, "Neden böyle görünüyorum?" diye fısıldadım.

Anne kaşlarını çattı. "Kendin gibi görünüyorsun."

"Hayır, ben Annwyl'e benziyorum, yaklaşık dört yüzyıl önce Galler'de ölen bir kıza. Adeline Colton'a benziyorum."

Hayaletler tısladı. Tüylerim diken diken oldu.

"Adeline kader değildi," dedi Anne, Wraithlere sakın olmalarını işaret ederek. "Onun hiçbir zaman var olmaması gerekiyordu, bu yüzden de yok. Senin şu anki bedeninin de tasarıma katılmaması gerekiyordu."

"Ama ben tam orada, senin gobleninin içindeyim."

"Bir iğrençlik," dedi Kocakarı, içeriğine rağmen yatıştırıcı ve nazik bir sesle.

"Eğer ben bir iğrençliksem, neden sizden biri oldum?"

Tekrar birbirlerine baktılar. Düşünceli bir sessizlik ve sonra Anne konuştu. "Yaklaşık dört insan yüzyılı önce öldün. Bir sidhe bir Bogoran'a ruhunu parçalaması için yalvardı, böylece hayatına devam edemeyecektin. Parçalar bir hayalet oluşturdu, geri kalanlar ise başka ruhlar için tasarlanmış bedenlere yerleşti. Bu hayatların asla örülmemesi gerekiyordu ama ne yazık ki var oldular. Son Bakire karanlığa katılmayı seçtiğinde, selefini bulmakla görevlendirildi. Wraith'iniz onun konumunu istedi ve bu dünyada dolaşmaması gerektiği için son Bakire bunu kabul etti."

Aralarına baktım. Kaderlerle ilgili bildiğim birkaç şeyden biri de onların wraithlerden yaratıldığıydı. Arthur bir keresinde bunu açıklamış, bir wraith'in devam edemeyen farklı ruhların yontulmuş parçaları olduğunu söylemişti. Birleşerek yeni bir varlığa dönüşüyorlardı. Benim Wraith'im bir istisnaydı. İğrençlik. Teknik olarak birçok farklı yaşamdan oluşmuş olsa da, bu yaşamların her birinin yalnızca bir ruhu vardı. Benim ruhum. Her öldüğümde kendimden bir parça kaybediyordum ama onlarla tekrar birleştiğimde artık tamamlanmıştım.

Bu da önümdeki iki kaderin birçok insanın karışımı olduğu ve yeni bir şey yarattığı anlamına geliyordu. Bir zamanlar Wraith'lerdi ve şimdi bu oldular. Ama bu hale geldiklerinde, tüm wraithler gibi çoktan ölmüşlerdi.

Ölüme yeterince yaklaşıp kadar bana ulaşamayacaklarını söylediler. Bu bilgiyi daha sonrası için sakladım.

"Karanlığa katılmak mı?" Kaçış planları yaparken oyalanarak sordum.

"Hepimizin bir gün yapacağı gibi." Kocakarı bir iplik daha üretti, konuşurken bir yandan da çalışıyordu. "Wraithler eksik parçalarını bulduklarında ve tamamlandıklarında katılabilirler ve biz de ipliğimizin bittiğini hissettiğimizde bunu yapabiliriz. Yeni bir kader bizim yerimizi alır ve biz de bu dünyadaki diğer herkes gibi karanlığa katılırız, yıldızların arasındaki ebedi istirahatimizde."

Estheria'nın bahsettiği başka bir şey daha vardı; babamın ruhu karanlığa katıldıktan sonra onlar için şarkı söylüyordu.

Kaçış unutuldu, nefes aldım, "Öbür dünya mı?"

"Bu dünyadakiler için," dedi Anne. "Orada, şu şelalenin hemen arkasında." Diğerleri kadar mütevazı olan mağaralardan birini işaret etti. Kalın su duvarının ardında hiçbir şey görünmüyordu ama şimdi o söyleyince bir şeyler hissedebildim. Bir çağrı. Sonsuz huzur ve neşe vaadi, rahatlık ve yıldızların sıcak kucaklaması.

Sözleri beni rahatsız etti. Ne olduğunu bulana kadar onları evirdim çevirdim. "Peki ya diğer dünyalardan olanlar?"

Donup kaldılar, iki çift el ölülerin giysilerinin etrafında kaskatı kesilmişti. "Onları mecbur kaldığımızda dokuyoruz," dediler.

"Ama nereye gidiyorlar?"

Kocakarı başını çevirdi ve bir şeyi ele vermeden önce durdu. Artık çok geçti. Bedeni arkasındaki şelaleye doğru kaydı. O da tanıdık geliyordu. Ayaklarımın etrafında biriken sızıdan çok daha fazlası.

"Bogoralılar, yıldızların yarattığı etten ve tozdan çocuklardan farklı olarak kendi çocuklarını yarattılar," dedi.

Evet, bunu biliyordum. Estheria bir zamanlar fae'lere yeğenleri, cazibe ve kanın çocukları derdi. Jack'e göre Bogoranlar yıldızların kardeşleriymiş. Yıldızlar her neyse onun bozulmuş versiyonu.

"Ama büyüleri bozulmuştu. Çocukları da öyle. Ve bu yüzden bizim dokumamız için tasarlanmamıştı. Ruhları karanlığa katılmıyor ama sefil formlarının onları tutabileceği bir yere yönlendiriliyor."

O mağaranın beni neden çağırdığını, neden bu kadar tanıdık geldiğini anladım.

Nefes nefese, sesim düzensiz bir fısıltı halinde geldi. "Gölge. Bu ne, senin cehennem versiyonun mu?"

"Büyü ve kandan gelenlerin yatabileceği yer burası," dedi Anne. "Sen bu yüzden seçildin. Çünkü Kocakarı ölüm, Ana ise yaşamdır; ama Bakire bu ikisi arasındaki her şeyle görevlidir. Bu dünyada alınan yolları örür ve diğerlerinde gölgenin ruhlarını yönetir. Büyü ve kandan bir oğul seni yaratmamız için bize meydan okudu ve bu yüzden kefaretin onun iplerini örmek olacak."

Tanrım, ben de kendimi önemsiz sanırdım. "Peki ya reddedersem?" "Reddetmek diye bir şey yok," dediler.

"Sen seçildin ve sen de öyle olacaksın."

Bir wraith havuza adım attı, kemik beyazı balo elbisesi dalgaların arasında dalgalanıyordu. Bir başkası da ona katılarak yaklaştı.

"Ama sen tasarlamıyorsun," dedim. "Kaderimi sen belirlemiyorsun. Ben belirlerim."

Anne elini uzattı. "Biz hayat verimiz ve onun sona ermesi için çağrıda bulunuruz, ama ruhlar ölümlü ovada kendi yollarını seçerler. Senin olman gerekmiyordu, bu yüzden kalırsan seni yıkım takip edecek. Bize katılmalısın kardeşim. Çok geç olmadan."

Geri adım attım. "Ama beni henüz yapamazsın, değil mi? Hâlâ hayattayım. Hâlâ bir bedenim var. Kader olabilmek için ölmüş olmak gerekir."

İkisi de kabul etmedi ama Kocakarı sertleşti. "Elbiseni bize ver, Bakire, böylece ipliğini tamamlayabiliriz."

Havuza daha fazla hayalet katıldı, her adımlarında su şırıldıyordu. Geri çekildim ve goblende ilk kez tuhaf bir şey fark ettim. Alt kısma yakın küçük bir köşe dışında tamamı insan yaşamıydı. Orada, bazıları Ildathach olması gereken yerlerden olmak üzere, tüm fae resimleri yer alıyordu. Ama onların köşesi aniden sona erdi, resimler karanlığın içinde eridi. Alttan siyah iplerden başka bir şey sarkmıyordu, sanki biri alev almış gibi yanmış ve yıpranmıştı. İplere bir mum tutturulmuştu.

Bir mum.

Şelaleye doğru sürüklendim.

"Kaderden kaçma, Bakire." Bu Anne'ydi, işini unutmuştu. Bir adım öne çıktı, etrafını bir yığın hayalet sarmıştı. "Varakslar böyle olmasını istemişti."

Ama hayır, bu doğru değildi. Estheria bana kendisi söylemişti. *Jaevidan'a güvenmelisin. Işığın içinde kalmanın tek yolu bu.*

Bir hortlak bana doğru hamle yaptı, keskin pençeleri elbisemi yakaladı. Çığlık attım, onu tekmeleyerek uzaklaştırdım ve parçalanmış kumaşı çekerek yaklaştırdım. Tanımadığım bir elbiseydi, daha önce hiç giymediğim bir şeydi. Beyaz dantelli bir elbise, tıpkı-

Başka bir Wraith saldırdı ama ben daha hızlıydım. Geldiğim şelalenin etrafında toplanmış, dönüşümü engelliyorlardı. Her an üzerime çullanabilirlerdi, üstesinden gelemeyeceğim kadar çoktular.

"Sekizinci düşen yıldızı tanıyorum. Bana verdiği yol bu değil," diye bağırdım.

İşe yaramazdı. Kaderler havuzun üzerinde süzülüyordu, cüppeleri etraflarında sürüklenirken elleri kenetlenmişti. "Bize katıl, kardeşim."

Koşmaya başladım.

Bu bir önseziydi ve eğer yanılıyorsam, mahvolmuştum. Wraithler peşime düştü, ulumaları ve çığlıkları arkamda çığlık çığlığa yankılanıyordu. Kaderler çığlık atıyor, mağarayı sarsıyordu.

Dikitler yerde çatlayıp parçalandı. Şelaleler dalgalanıyor ve havuza su püskürtüyordu. Hayaletler beni pençelerken ve kaderler ölüm feryatlarını duyururken koşmayı bırakmadım. Koştum, bu farklı formda yeterince hızlı değildim ama hiçbirini beni yakalayamadan parmaklarım kararan şelaleye değdi.

Kafa üstü gölgeye yuvarlandım.

THIRTY-ONE

ADELINE

O zaman, Jack'in yatağında uyandım.

Her şey son hatırladığım gibi görünüyordu, o kadar ki son birkaç günün bir rüya olup olmadığını merak ettim. Ocakta yanan ateş, bacadan duman ve kül püskürtüyordu. Her zaman var olan sarmaşıklar duvarlar boyunca ve yatağın altında kıvrılıyordu. Dolap ikimizin de eşyalarıyla dolup taşmıştı, taşımak istediğim eşyalar hâlâ yere saçılmıştı. Koyu renkli çarşaf lar bacaklarımın arasında kıvrılıyordu, üzerimi örtecek bir gecelikten başka bir şeyim yoktu. Jack yanımda uyuyordu.

Dövmeler derisi boyunca kayıyor, parlak siyah saçlarının arasından sivri kulakları görünüyordu. Tüm bunların bir rüya olup olmadığını merak ederek ona dokunmak için uzandım. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Lanet olası kaderler üzerine."

Beynimin algılayabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde üstüme çıktı ve başımı çevirdi. "Gerçekten uyanık mısın?"

Gözlerimi kırptım. "Evet."

"Nasıl hissediyorsun? Bir sorun mu var?"

Ellerini ittim. "Ben iyiyim. Biz nasıl-"

Beni bir öpücükle kesti, yağmur ve zakkum tüm duyularımı dolduruyordu. Parmakları saçlarımın arasında dolaşıyor, teni benimkine değerek kavruluyordu. Düşünmeden onun altında hareket ettim.

"Bir daha asla," diye fısıldadı dudaklarıma. "Bir daha asla, anlıyor musun?"

Hava alacak kadar uzun süre ara verdim. "Sen neden bahsediyorsun?"

Onu durdurmak mümkün değildi. Beni öptü, ellerini vücudumun her kıvrımında ve eğiminde gezdirdi, hiçbir anlam ifade etmeyen şeyler fısıldadı. Onu nazikçe geri itmeden önce bir dakika geçmesine izin verdim. "Jack, pek bir şey hatırlamıyorum, o yüzden beni bilgilendirmen gerek. Buraya nasıl geldik? Hapishanede ne oldu?"

"Önemli değil." Eğildi ama ben onu geri ittim.

"Dianomican'ı aldın mı?"

Gerildi, bu konuşmanın şu anda yapmak istediği bir şey olmadığı açıktı. "Evet, ama-"

"Peki ya mahkûmlar? Serbest bırakıldılar mı?"

Gözleri yumuşadı, köşedeki kırıksıklıklar gerçek yaşını ortaya çıkardı. "Evet," diye nefes aldı. "Hepsini kurtardın, Addie. Her birini."

Bazı nedenlerden dolayı, bu beni kırmak için bardağı taşıran damla oldu.

Boğazımdan iniltili bir çığlık çıktı, onu tutmak için gösterdiğim tüm çabalar boşa gitti. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve yanaklarımdan aşağı süzüldü. Jack yanıma yerleşti, çıplak kolumu okşadı ve onları öpüp uzaklaştırdı.

Dudaklarının her dokunuşu bir damla zehir bırakıyordu, o kadar azdı ki fark edemiyordum. Beni uyuşturuyordu, acımı hafifletmek için küçük dozlarda coşku veriyordu. İğrenç olmalıydı ama yine de yapmasına izin verdim.

Yeterince sakinleştüğimde yanağına doğru konuştum. "Yaraları nasıl? Bir şey var mı?"

"Her şey koordine edildi." Bir damla gözyaşını öptü, dudakları benimde kaldı. "Will ve Guinevere iyileşme sürecini devraldı. Lillian bir sonraki adımları belirlemek için liderleriyle birlikte çalışıyor ama burada oldukları sürece başımızın üstünde yerleri var.

ihtiyaçları var. Öngörülebilir gelecekte balo salonumu kullanmayacağım, sayenizde."

Boğazımdan titrek bir kahkaha yükseldi. Dudakları tenime karşı bir gülümsemeye dönüştü.

Neşe geldiğinden daha hızlı akıp gitti. "Peki ya Şövalyeler?"

"Şu anda bunu tartışmamıza gerek yok."

"Hayır." Onu kendime doğru çevirdim. "Bilmek istiyorum."

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek arkasını döndü. "Görünüşe göre kötü niyete karşı bu korumaları alt edebiliyorsun. Sen ve ben kendi başımıza büyük bir kısmını bertaraf ettik ama geri kalanını mahkûmlar halletti."

"Öldüler mi?"

Omuz silkti. "Chicago'dakiler, evet. Ama dünyanın dört bir yanında hâlâ çok sayıda var. Yeniden toparlanmaları uzun zaman alacaktır ve açıkçası bunun insan yetkililere nasıl açıklanacağından emin değilim ama şimdilik onlar için endişelenmemize gerek yok."

Bundan büyük bir sevinç duymalıydık. Şövalyeler uzun zamandan beri sürgün edilmiş fae'lerin başına bela olmuşlardı, planlarımızı her seferinde cayır cayır durduran öldürülemez bir düşmandılar. Ama bir adamın öfkeli gözleri görüş alanıma girdi, kaçınılmaz olana karşı savaşırken nefes nefese kalmıştı.

Bir yandan, iyi ki kurtulmuşuz. Düşük fae'lere ne yaptıklarını gördükten sonra, sahip olabilecekleri herhangi bir insanlık fikrini ortadan kaldırmak kolaydı. İnsan gibi görünüyorlardı ama canavarlardı. İşkence ve zalimlik başka nasıl haklı gösterilebilirdi ki?

Ama bir de Tommy vardı, öz babam. Babamın onlarla olan geçmişi hakkında çok az şey biliyordum ama kendisi de onlardan biriydi. Babam pek çok şeydi ama onu asla kötü biri olarak görmezdim. Şövalyelere katılmasına izin verilmesinin nedeni intikam almaktı ama ailesine duyduğu sevgi yolunu değiştirdi. Ve Tommy asla o dünyanın bir parçası olmak istemedi. Bana kafasına silah dayadıklarını ve ya varsın ya da yoksun dediklerini söyledi.

Onların pençesinden kurtulabilmesinin nedeni benim aracılığımla kendini Fae'lerle aynı hizaya getirmesi idi.

Öldürdüklerimin davalarına inanıp inanmadıklarını ya da koşulların kurbanı olup olmadıklarını bilmenin hiçbir yolu yoktu. Eşleri, çocukları ya da arkadaşları olup olmadığını bilmenin hiçbir yolu yoktu. Eğer birileri bir yerlerde ölü bir adam için ağlıyorsa ve tüm suç benimse.

Jack bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Şu anda ne hissedersen hisset, bunu asla unutma. Bu seni iyi yapar."

Belki de hatırlamıyordum. Hapishaneden ayrıldığımı hatırlamıyordum ama sonrasında olanları hatırlıyordum. Önce Jack'in anısını ve şimdi ondan şüphelendiğim için duyduğum suçluluk duygusunu. Annwyl'i o öldürmemişti ve içten içe asla öldüremeyeceğini biliyordum. Bunu kendisi söylemişti. Annwyl onun her şeyiydi.

Bu da sonrasında söylemeyi zorlaştırıyordu. Sanki gerçeği havaya göndermek onu öyle yapacaktı gibi.

Kader beni çağırmıştı. Kader, onun dört yüz yıl önce yaptığı şey için beni cezalandırmak istiyordu. Ve onlara göre, Jack ve ben birlikte olamazdık.

Getireceği tek şey yıkımdı. Başından beri şüphelendiğim gibi.

Geceliğimin eteğiyle oynayarak bakışlarından kaçındım. "Jack, sana söylemem gereken bir şey var."

Gözleri daraldı, altın rengi keskinleşti. Açıklamak için cesaretimi topladım ama bunu yapamadan kapı çalındı.

Will içeri girdi, pozisyonumuzu fark edince durakladı. Jack kollarını bana dolamıştı, yüzlerimiz birbirine yakındı. O yarı giyinikti, benim üzerimde ise sadece şeffaf bir elbise vardı.

"Uyanmışsın," dedi, kelimeleri bulmaya çalışarak. "Bir şeyi mi bölüyorsunuz?"

"Hayır." Jack doğrulup oturdu, omuzları kaskatı kesilmişti. "Onu kontrol etmeye mi geliyorsun?"

Will başını salladı, kaslarının her biri gerilmişti.

Çarşafı göğsüme çekerek ona el salladım, gerçi Will beni daha önce de taviz verirken görmüştü. Bir şifacı olarak

bölge. "Kendimi iyi hissediyorum Will. Eminim yukarıdaki herkesle çok meşgulsündür."

Yatağın benim tarafıma oturarak başını salladı. "Merak etme aşkım, artık her şey kontrolümüz altında. Ben daha çok senin için endişeleniyorum."

"Dediğim gibi, kendimi iyi hissediyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim ama vurulmuştun Addie. İki hafta baygın kalmandan bahsetmiyorum bile."

İki *hafta* mı?

Jack kollarını kavuşturmuş, kapıya doğru rahatça eğildi. Sakin havası bir yalandı. Saldırmak için kıvrılmıştı, sanki bedenime sorunu ortaya çıkarmasını emredebilecekmiş gibi bakışlarıyla beni süzüyordu.

"Bu imkânsız. İki hafta olamaz. Sadece bir süreliğine gitmiştim-"

Buz damarlarımı diken diken etti. Ajan Rodney'nin silahını görmemle gölgeye dalmam arasında geçen süre en fazla bir saat gibi gelmişti. Gördüklerimi hatırlayınca en fazla bir gece uyuyabilirdim.

Kararmış parmak uçlarıma baktım. Karanlık yayılmıştı. Artık bileklerime ulaşmıştı.

Jack nefes aldı ama önce Will konuştu. "Jack, odayı alabilir miyim?"

İtiraz etmek istedi ama başını salladı ve kapıyı arkasından kapattı. Doktorun emirleri her şeyden üstündü.

Will de rolünün hakkını veriyordu. Göz kamaştırıcı formunda, gerçek doğasını söylemek imkansızdı. Yeleğinin ceplerinden dil bastırıcılar ve şırıngalar çıkmış, boynundan da bir stetoskop sarkıyordu. "Tüm bu insan eşyaları benim için mi?" diye sordum.

"Ne? Oh, hayır." Stetoskobu kulağına yerleştirip kalbimi dinledi ve mırıldandı: "Sihir her şeyi çözemez. Bazen insanlar doğru fikre sahiptir."

Bundan daha fazlasıydı ama zorlamadım. Gözlerinin altında kalın torbalar vardı. Hayal görmüş olabilirim ama onu son gördüğümünden beri daha zayıflamış görünüyordu. Will'in yakınlığı iyileştiriciydi ama güçleri tükeniyordu. Jack'in bile sınırları vardı, bir keresinde neredeyse onu öldürene kadar kendini zorlamıştı.

Suçluluk duygusu midemde kaynıyordu. Will'den çok şey istemi tim ve fiziksel olarak iyileşmesinin ne kadar süreceğini kim bilebilirdi? Ya da zihinsel olarak. İyileştirme yeteneği bir sırdı, Will'in geçmişi nedeniyle grubumuzun gıpta ettiği bir sırdı. Yukarıda binlerce Fae olmalı. Artık bir sır değildi.

Kalbimin yağmur gibi attı ına karar vererek arkasına yaslandı ve stetoskobu boynuna doladı. "Konu ."

Gözlerimi kıstım.

Gözlerini kısarak baktı. "S ylemedi in bir şey var ve bunun Jack yüzünden mi yoksa benim yüzümden mi olduğunu bilmiyorum ama önemliyse söyle."

Başımı salladım. "Ben-"

"Gizlilik yemini ettim, değil mi?" Dudakları neredeyse gülümseyerek kıpırdadı. "Tıp diplomam olabilir ama şu anda sahip olduğunuz en iyi doktor benim. O yüzden konu un."

"Nasıl hissediyorsun?" Onun yerine

ben sordum. "Oyalanıyorsun."

 yleydim. Olan biten her şeyi, kadere dair öğrendiğim her şeyi formüle edecek sözcüklere henüz sahip değildim. Anlamalı olan tek şey gölgeye  ekilmemdi. Sözde, onu ben y netiyordum.

 nsezim de doğru olmalıydı. Kader benim gibi bir şeyle hiç kar ıla mamı tı, bu yüzden hayatta olduğuma dair küçük bir hı kırı ı tahmin edememi lerdi. Bu beden beni gerçek dünyaya ba ladı, eri ilmez kıldı.

Onlar beni öldürene kadar.

Eğer yapabilselerdi. Kaderler, dokumacılardan başka bir şey olmadıklarını itiraf ettiler. Ama yine de ölümü belirlediler ve benimkini de belirleyebilirlerdi.

"Lillian'a ihtiyacım var," dedim.

İ   ekti. "Sen uyurken anılarını çekmiş."

Tarafından onun tavır, l biliyordu

Orada oldu bir şey sakladı. "Ve?"

Gözlerime bakmayı reddederek dudaklarını yaladı.

"Onların sana ait olduğunu biliyorum ve bir par an her zaman

onlar olmadan eksik, ama gittiler. Tamamen gittiler. Onları yok etti."

Acı, hiç beklemediğim bir şekilde göğsümü kemirdi. Artık anıları hatırlayamıyordum, yani bu bir özlem değil, bir boşluktu. Gitmiş ve asla geri gelmeyecek bir şey için keder. Sonsuza dek elimden alınmış bir fırsat.

Duygularımın yerini endişe aldı. Kader, beni çağırmaları için tamamlanmış olmam gerektiğini söylüyordu ama anılarım yokken bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Bu dünyaya zarar vermeden kalamayacağımı söylediler ama onlara da inanıp inanmayacağımdan emin değildim. Eğer onlara dönersem, bu ölüm yoluyla olacaktı, tabii şimdi dönebilirim.

"Onunla konuşmak istersen hemen dışarıda," dedi. Konuştum ama anılar hakkında değil. "Bırak da giyineyim."

Jack, Lillian ve Will ateşin etrafında uzanmışlardı. Arthur kitaplığa yaslanmış, ben içeri girdiğimde dikkat kesilmişti. Guinevere de oradaydı ve odanın arka tarafında yüzünde sıkışık bir ifadeyle volta atıyordu. Benim varlığımla bir kanepeye yerleştiler, birincisi kıvranıyor, ikincisi ise taştan kesilmişti. Arthur'u görmeyeli yıllar olmuş gibiydi ve her şeyle nasıl başa çıktığını sormak istiyordum ama bunu sonraya saklayacaktım. Özel olarak. Her zamanki gibi, Guinevere'in sade varlığından ya da neden aniden bu kadar sık etrafta olduğundan pek bir şey çıkaramadım.

Violet görünürde yoktu ama beklemediğim biri şezlongda kıpırdanıyordu. Kardeşim.

Ayağa fırladı. Lillian onun yanında irkildi, yüzünde tedirgin bir ifade vardı. Tommy, "Uyanmışsın," dedi.

"Ve artık bir hücrede değilsin," diye karşı çıktım.

Lillian bana zayıf bir gülümseme sundu. "Thomas ve ben sen iyileşirken biraz sohbet ettik. Bir anlaşmaya vardık."

Jack gözlerini devirdi. "Anladığım kadarıyla Lillian dışında kimseyle konuşmayı reddediyor."

Şüpheli bakışlarım Tommy ile onun arasında gidip geldi. Boğazını temizledi ve "O bir barışsever" diye mırıldandı.

"O da kızıl saçlı," dedi Jack.

Tommy'nin yanakları pembeye boyandı. "Gerçekten mi? Fark etmemiştim." "Jack, sevgilim, neden her zaman tüyleri diken diken etmek zorundasın?"

Lillian ayaĝa kalktı ve omzunu sıkarak bana doĝru yürüdü. "Daha iyi görünüyorsun."

Will bir sandalyeyi işaret ederek, "Ama hâlâ iyile medi," dedi. "Kendi akıl saĝlıĝım için bile olsa otur lütfen."

 ki haftalık bilin sizliĝime raĝmen çok yorgundum.  imi  ektim. "Birazdan geleceĝim ama Lillian, sana bir şey sormam gerekiyor."

Kolumu sıktı. "Bunun için  zg n m-"

"Sorun o deĝil."

Başını salladı. "Benim de bazı haberlerim var ama belki daha sonra. Bazı şeyleri teyit etmem gerekiyor."

Bunu söyleme şekli di lerimi kenetledi ama her seferinde bir kriz. "Bu gece konu abiliriz." Sesimi alçalttım ve bizi herkesin meraklı gözlerinden uzakla tırdım. "A ıklamam biraz zaman alacak ama tüm kıyafetlerimi yakmamız gerekiyor. Şimdi."

THIRTY-TWO

JAEVIDAN

SON YAKLAŞMIŞTI. Bilgin Rindshaw, Donvidan'ın Tearach'la yaptığı başarısız diplomasi görüşmelerinin her birini acı verici ayrıntılarla anlatarak bunu doğruladı. Bu tür görüşmelere kalkışmak başlı başına bir zayıflıktı ve Tearachanlar kan kokusu alan Dearg gibiydiler. Annemin tahtı bu kadar uzun süre kralsız elinde tutmasıyla saraylarımızda yaşanan kargaşayı biliyorlardı. Onun ölümünden sonra yapılacak avlar için iyi bir aday olmadığını biliyorlardı. Kalvidan son delegasyonda bir züppe olarak ününü sağlamlaştırmış, Donvidan araya girmeden önce neredeyse kellesini bir grup sıkılmış kırmızı şapkaya kaptırıyordu. Donvidan'ın kendisi de bir zamanlar en güçlüsü olarak görülüyordu ama yüzünü lekelediğimden beri gözden düşmüştü. Güçlüler zayıflara saygı göstermezdi.

Kendime gelince, görevlerimi çoğu zaman savsaklayan iflah olmaz bir vahşi olarak ün kazanmıştım. Türümü hor görmem benim suçum değildi; ne de olsa beni bu hale onlar getirmişti. Ancak diğer krallıklar güce saygı duysa da, gücün fazlası diye bir şey vardı.

Boyum uzadıkça ve genişledikçe, silahlarımda ustalaştıkça, her işbirlikçi prenesten daha da tedirgin oldum, dış dünya Zehirli Prenses'e karşı daha da temkinli oldu.

"Neredesin?" diye sordu bilgin. Tuhaf bir soruydu. Salonumda karşılıklı oturuyorduk, dinleyen kulaklardan uzak tek güvenli yerdi. Donvidan son başarısız elçiliğinden sonra taşınmış, babamızın eski odalarına yerleşmişti. Kral'ın salonuna. Bilgin Rindshaw çok öfkelenmişti. Bunun hem kral olarak verdiğim söze hem de halkımızın geleneklerine bir hakaret olduğunu söyledi. Daha az umursayabilirdim ama danışmanım eylemsizliğimin beni güçsüz göstermesinden korkuyordu. Ya da daha kötüsü, kardeşimin taht için cüretkâr iddialarını sessizce onayladığımı düşündü.

"Beynin kafatasının içinde yumuşuyor, yaşlı adam. Salonumda senden önce oturuyorum."

Yemi görmezden geldi. Hem onun sabrının hem de benim küstahlığının bir göstergesiydi ki henüz onu çatlatamamıştım.

"Peki senin beynin nerede, evlat?" Küstahlık her kelimeye sinmişti, ince ama mevcuttu. Zaferle gülümsedim.

"Artık bir prens değil miyim?"

"Biri gibi davranmadığın zaman değil." Uzun, soluk bir iç çekiş ve soğukkanlılığını yeniden kazandı. "Aklın başka yerlerde geziniyor. Tearach kazanmaya hazır olmadığımız bir savaşı ilan etmekten bir müttefik uzakta. Liderlikten yoksunuz Prenses Jaevidan. Annenizin tahtından feragat etmeyi reddetmesi ve oğullarının koltuk kavgası yüzünden orduları birkaç gün içinde üzerimize yürüyecek ve kaleyi ele geçirecek. Yine de bundan rahatsız olmuşa benzemiyorsun. Daha cesur bir adam olsaydım, memnun olduğunuzdan bile şüphelenirdim."

Cam bir topu parmaklarımın arasında gezdirdim, parmaklarımın arasını ipek gibi suya daldırdım. Silah ustası bunun ince el becerisi için en iyi egzersiz olduğunu iddia etmişti. Ben bunu bir salon numarasından başka bir şey olarak görmüyordum. "Kraliçe kemik köprüyü yakmadan önce

bir ordunun geçmesine izin verir. Dağlar ve büyük nehir bizi burada, sarp vahamızda koruyor."

"Kuşatma altına alacaklar." Yumruğunu masaya vurdu, o sessiz ve ölçülü adamın her türlü görüntüsü kaybolmuştu. "Ve bu, Gerenstad'ın büyük topraklarını harap ettikten sonra olacak. Halkınız acı çekecek Prensım. Dryadlar ağaçlarında yakılacak, çocuklar köleleştirilecek, erkekler güçleri için öldürülecek. Tüm bunlar olurken yüksek saray bu duvarların ardında yavaş yavaş, açlıktan ölecek."

Bırak gitsinler, diyecektim neredeyse. Bu şehvet düşkünü domuzlar benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Spor olsun diye birbirlerini öldürüyorlar. Bir bahçe oyunu olarak kardeşlerinin kanatlarını koparıyorlar. Ama bir düşünce beni duraksattı. Uyanışımdan sonraki uzun günlerde beni endişelendiren, hizmetkârlarımı yanlışlıkla zehirleyen ve Annwyl'in misillemesinden korkan aynı düşünce. Brownie'leri onun işini bedavaya yapmaya zorladığımda ya da saldırısından sonra peri hayatını tehdit ettiğimde onun hoşnutsuzluğunu düşündüm. Halkıma böyle bir zulüm yapılmasına izin verdiğim için beni asla affetmezdi. Onları hiç tanımamış olsa bile. Dünyamıza girmesi halinde ona çok daha kötüsünü yapacak olsalar bile.

"O yüzden sana bir kez daha soruyorum," dedi her kelimenin altını çizerek, "neredesin? Son aylarda aklın neredeydi? Çünkü ne beyniniz ne de bedeniniz pek varlık gösteremedi ve başkaları konuşmaya başladı."

Ben de biliyordum. İnsan dünyasına yaptığım ziyaretler benzersiz oranlarda artmıştı, ancak kimse her gün nereye kaçtığımı bilmiyordu. Savaş sadece ilgimi çekmiyordu, aynı zamanda Annwyl'di. Onun için duyduğum korku. Lord Beynon'un öldüğü geceden beri değişmişti.

Bir daha öpüşmemiştik ve öpüşeceğimizi de hiç sanmıyordum. Çok sık gülümsemiyordu ve geçen aydan itibaren hiç gülümsemedi. Verdiğim sürekli besine rağmen her gün bir öncekinden daha da kemikleşiyordu. Periler bana artık ormanda onları ziyaret etmediğini söylediler ve browniler onun her gece saman yatağında ağladığını duydular. Varlığım bile onu etkilemek için çok az şey yapmıştı. Artık bana

Çayırdaki çiçeklerin isimlerini. Şakalarım ya da esprilerime gülmedi. İki hafta önce ona Lord Beynon'un canavarlığını utandıracak kadar lüks bir elbise hediye etmişim ama o mutfaklara çekilmeden önce sadece sessizce teşekkür etmişti.

Lord Beynon ve maiyetinin öldürülmesinden sonra Leydi Beynon İngiltere'ye dönmüştü. Bazı uzak kuzenler kale üzerinde hak iddia etmeye çalıştılar ancak Kral'a direnen yerli Gallerliler tarafından kısa sürede gasp edildiler. Gallerliler de topraklara yeniden düzen getirmek için gönderilen başka bir zavallı aptal tarafından gasp edildi. Annwyl'in yeni lordu sessiz ve ciddi biriydi, kafatasçılara fazla aldırış etmeyecek kadar iç karışıklıklarla meşguldü. Aynı zamanda katı bir ahlak ve gelenek adamıydı, alt sınıfların birbirine karışmasını yasaklıyor ve bunu deneyen şövalyeleri veya soyluları cezalandırıyordu. Bunun onu memnun edeceğini düşündüm. Onun yönetimi altında daha güvendeydi. Ama odaya her erkek girdiğinde irkildi. Ne zaman bir çocuk ya da sarhoş bir ahmak yarasına dikkat çekse gözlerindeki ışık kayboluyordu. Bunun onu korkutucu ve güzel yaptığını düşünüyordum. İnsanlar aynı fikirde değildi ve periler yara izini onarmada ne kadar becerikli olsalar da, yara izi onun teninde açık bir hakaret olarak kalmaya devam etti.

Benim Annwyl'ime benzemiyordu. Pembe yanakları solgun ve cılızdı. Dolgun göğsü ve kalçaları bir deri bir kemiğe dönüşmüş, dudakları kalıcı bir çizgi halinde düzleşmişti. Bu beni dehşete düşürüyordu ve onu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Beynon'un geride bıraktığı görünmez yaraları iyileştirmek için. Kendine zarar verebileceği korkusunu inkar ederek her gün ona eşlik ettim. Ama bunun bile hoş olmayan etkileri oldu. Diğer scullionlar onun görevlerini savsakladığından şikayet ediyorlardı. Küçümseyen bir cadı bizi kalenin dışında birlikte gördü ve son lordu baştan çıkardığı söylentisiyle Annwyl'i yerel fahişe ilan etti.

Bu yüzden kötü ruh halim daha da kötüleşti, sabrım çok azaldı. Bilgin Rindshaw benimle ilgilenmem için yalvarırken bile, sabah insan dünyasına doğru yola çıkmayı planlıyordum.

"Peki insanlar ne diyor?" Hissettiğim kadar ilgisiz bir şekilde sordum.

Cesur, yeşil gözler beni taradı. Bilgin Rindshaw basit bir adam değildi ve değerlendirmesi beni sarstı. "Neredeyse her gün Darkwood'a gittiğinizi söylüyorlar. Bazıları onun çalılıkları arasında yozlaşmış güçlerle cilveleştiklerinden korkuyor. Diğerleri ise dönüşünüzde yanınızda taşıdığınız farklı kokudan bahsediyor."

Homurdandım. "Bu kokunun ne olabileceğini söyler misiniz?"

"İnsan." Ellerini kucağında kavuşturdu. "Ve size daha yakın biri için -hipotetik olarak, benim gibi biri için- bu özel kokunun belirli bir insana ait olduğu açık. Belki de büyülenmiş birine?"

Kanım buz gibi bir çamura dönüştü. "O zaman ben de o varsayımsal kişiyi lanet bir aptal olarak görürdüm."

"Dilini tut, evlat. Henüz erkek değilsin." Büyük bir yorgunlukla iç çekti. "Müttefiklere ihtiyacımız var Prensim. Kalvidan boşa nefes tüketiyor ve Donvidan da kitleleri etkilemekte başarısız oldu. Açık yüreklilikle konuşacağım ki, siz kendinize pek iltifat etmiyorsunuz ama isminiz güçlü. Toz iziniz de öyle. Diğerleri derisinden zehir sızan gizemli prensten korkuyor ve merhametiniz ve gücünüz karşılığında kılıçlarını size ödünç vermeye hazırlar. Taht senin olabilir ama ödünler verilmeli. Yemeklere katılınmalı. Krallar memnun. Prenseslere kur yapılır. Bu işlerden hoşlanmamanız ve isteksizliğiniz gafil bir çocuğun öfke nöbetleridir. Bir erkek gibi konuşmak istiyorsanız, önce bir erkek gibi davranın. Savaşlar savaş meydanlarında kazanılmaz; yemek salonlarında ve yatak odalarında kazanılır." Cübbesinden bir parşömen çıkardı. "Bu Ond Kralı Areignas'tan bir mektup. Bakmadan yakacağınıza göre, ayrıntıları ben vereyim. Emrinize amade beş bin kılıç ustası, elli şifacı, Tearach'a giden ve ikmal hattı olarak kullanılabilecek korunaklı bir yol ve dilediğiniz gibi seçebileceğiniz üç kızı var. Karşılığında tek istediği kuzeydeki rakibinin ortadan kaldırılması ve torunlarının sizin adınızı taşıması. On gün içinde onun salonlarında buluşacaksınız."

pazarlık yap ve gelinini seç. İki hafta içinde onunla evlenecek, soyunu onun rahminde güvence altına alacak ve Tearach'a yürümeye hazırlanacaksın. Bir erkek böyle yapar. Krallar böyle yapar."

Parmaklarımdan sızan zehir masayı kararttı. Bilgin Rindshaw yerinden kıpırdamadı, gözleri taş gibi sertti. Tuhaf bir rahatlık. Annwyl dışında benden korkmayan tek kişi oydu. Belki de beni gerçekten tanıyan tek fae.

Bu onu aynı zamanda tehlikeli de yapıyordu, gerçi bilgin bana hiç ihanet etmemişti. Ama o adil bir insandı ve ben de bunu ona yakıştıracak kadar akılsız değildim.

"Kuzeydeki düşmanını öldüreceğim ama kızıyla evlenmeyeceğim."

"Çoğundan çok daha gençsiniz ama savaş geleneklerle bir arada var olamaz. Deneyimli bir prenses tahta geçişinize yardımcı olacak ve yetkin bir hükümdar olarak iddialarınızı güçlendirecektir."

"Kimseyle evlenmeyeceğim ya da yatmayacağım," diye tekrarladım. Son yatağımın ardından sürünen tiksinti benimle alay ediyordu. O zamandan beri bu eylemi tekrarlamamıştım ve tekrarlamak için de çok az isteğim vardı. Anlaşıldığı üzere, kardeşlerimin anlamsız sevgiye duydukları iştahı paylaşmıyordum.

İç çekti. "İnsan mı?"

"Hayır. İnsan sevgili ya da şüphelendiğiniz başka bir şey yok." Bu bir yalan değildi. Annwyl beni asla bu şekilde istemedi ve istemeyecekti. Beni bir kardeş, bir arkadaş olarak görüyordu. Ve şu anki durumunda, bir daha asla kimseyi arzulamayacağından korkuyordum. Beynon'un yüzünü kestiği gece romantizm fantezileri yok olmuştu.

Parmaklarını masaya vurdu. "Zevk meselesi mi? Eğer tercih ettiğiniz bir erkekse, evlilik yatağınızda bir tane bulundurabilirsiniz. Bu ilk kez olmaz ve bir kez mirasçılarınız olduğunda, evlilik görevleriniz tercih edilenler için savsaklanabilir."

Kaşlarımı çattım. "Bu seni ilgilendirmez ama benim de erkeklerden hoşlandığım söylenemez."

Bilgin beni değerlendirdi. Bakışları altında kıpırdandım. "Ah, şimdi sorunu anlıyorum." Küçük bir kahkaha attı ve avucunu masanın üzerinde düzleştirdi. "Bazen gençliğini unutuyorum. Önemli değil, bu durum kolayca düzeltilebilir."

"Ne olabilir?"

Omzumu tutarak ayağa kalktı. "Endişelenmeyin Prensım. Yolculuk için hazırlanın, geri kalan düzenlemeleri ben halledeceğim." Kapı aralığında durdu, düşünüyordu. "Size bir zamanlar bir oğlum olduğumu söylemiş miydim?"

Konuşmanın değişmesiyle kafam karıştı ve başımı salladım.

"Ben yaptım." Başını salladı, elini kapının pervazında gezdirdi. "Adı Barnag'dı. Bir bakıma bana onu hatırlatıyorsun."

"Nasıl yani?"

"O bizden daha iyiydi. Yumuşak Spriggan kabilesini gururlandıran asil bir adamdı. Halkına ve ailesine değer verirdi. Başkaları onu bu yüzden zayıf görse bile, şiddetle severdi. Yaşasaydı, iyi bir bilgin olurdu. Adil biri. Belki de daha fazlası olabilirdi."

Yutkundum, zaten cevabından korkuyordum. "Ona ne oldu?"

"Lughnasadh'da bir yangın. Bazı sidhe soyluları sıkıldı ve yeşil etinin yanıp yanmayacağını görmek istedi." Bana baktı. "Sizi bebekliğinizden beri tanıyorum Prens Jaevidan. İlk beşiğinize büyü yapmıştım. Geçirdiğin on yedi yıl boyunca, ister haklı olarak ister eğlence olsun, bir kez bile alçak fae'lere zarar verdiğini görmedim. Bundan hiç zevk almıyorsunuz ve korkarım ki bu gerçekten de nadir görülen bir şey."

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. "Ben tozla işaretlendim, Bilge Rindshaw. Bozulmuş ve doğası gereği yanlış."

"Evet, iddia ettikleri şey bu, değil mi?" Durakladı. "Ve son bir öğüt, insan sevgili olmadığına inanıyorum. Böyle bir birliktelik sana yakışmaz. Ama şunu söyleyeceğim."

-Önem verdiğiniz, sevdiğiniz bir şey varsa, onu geride bırakın. Değerli şeyler erdemli insanlar için uzun sürmez. Onları mahveden silahlara dönüşürler." Başını öne eğdi. "İyi uykular Prens Jaevidan. Önümüzdeki günlerde konuşacak çok şeyimiz var."

UYKU ANLAMSIZDI. Bir o yana bir bu yana dönüp durdum, bilgenin sözleri zihnimde dönüp duruyordu. Oğluyla ilgili hikâyeyi. Yaşlı adamın ateş bayramından neden benim kadar nefret ettiği şimdi daha iyi anlaşılıyordu ama benim nedenlerim farklıydı. İnsan kölelerin işkence gören yüzleri bana hep Annwyl'i hatırlatıyor, alevler içinde yanarken çıkardığı sesler kâbuslarıma giriyordu. Tanınmaz hale gelene kadar derisinin kemiklerinden nasıl eriyeceğini. Yıldızın çocuklarının kötü durumuyla o kadar meşguldüm ki, kaç tane düşük fae'nin benzer kaderler yaşadığına hiç dikkat etmemiştim.

Âlimin hikâyesinden ne çıkarmamı beklediğini söyleyemezdim, hele onunla ne yapmamı beklediğini hiç söyleyemezdim. Önemsiz bir ölüme duyduğum tiksinti bana sidhe'ler arasında saygı kazandırmayacağı gibi, bunu iddia etmek de benim zaferim değildi. Ben sadece Annwyl sayesinde bu hale geldim. O olmasaydı, ben de diğerleri kadar acımasız olurdum. Daha da kötüsü, damarlarımda dolaşan güç yüzünden.

Umarım ağlamak yerine uyuyordur. Ond'a gitmeden önce brownie'lerle konuşmam gerekecekti, ben yokken arkadaşları ve dikkatli gözleri olduğundan emin olmalıydım.

Ben evliyken.

İrkildim. Rindshaw ne kadar itiraz ederse etsin böyle bir şey olmayacaktı. Ayrıca, bu onun değerli ittifakını bozabilirdi. Zehir üzerindeki kontrolüm en iyi durumdaydı ama içinde olmayı hiç istemediğim bir yatak odasında onu evcilleştirebileceğimin garantisi yoktu. Düğün gecemizde yanlışlıkla kızını karartırsam Kral Areignas'ın bana kılıçlarını ödünç vereceğinden şüpheliydim.

Biri kapımı çaldı.

Hançerime uzandım, kapı gıcırdayarak açıldığında yatağımın yarısına gelmişim bile. Menteşeleri, biri kapıyı açtığında korkunç bir şekilde sızlanacak şekilde efsunlamıştım. Kim olduğunu gördüğümde kısa bir rahatlama anı yaşadım; o kadar boş kafalıydı ki Kalvidan'ın artık burada yaşamadığını unutmuş olmalıydı. Gülümsedi ve bir adım öne çıktı. Üzerinde hiçbir giysi olmadığını da geç de olsa fark ettim.

"Özür dilerim, Prensım. Sizi uyandırmak istememiştim." Sesi özür dilemekten başka her şeye benziyordu. Göğüsleri ortadayken ona bakmak da imkânsızdı. Hiç düşünmeden, çıplak göğsümü örtmek için çarşafı yukarı çektim.

"Kalvidan güney kulesinde."

"Biliyorum."

Etrafı işaret ettim. "O zaman burada ne halt ediyorsun?"

Sanki bir fıkra anlatmışım gibi kıkırdadı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Bir elini çıplak kalçasında gezdirerek yaklaştı. "Biliyor musun, sadece birkaç saat önce çok tuhaf bir konuşmaya kulak misafiri oldum. Seni sürekli kaçıran o aşağılık, yaşlı spriggan ile iki sidhe kadın arasında."

Uyarılar kafatasımın içinde çınladı. "Oh?"

"Evet, onlar için bir ... görevi vardı." Gülümsedi. "Ama sizi uzun yıllardır tanıyorum Prens Jaevidan. Ve Talia bana ikinizin birkaç ay önce ne kadar eğlendiğinizi anlattı. Bu yönden kardeşlerine benziyorsun; Sidhe senin için yeterince egzotik değil." Örtülü kucağıma baktı. Takdirle. "Yine de, Talia'ya göre, daha heyecan verici olanlarda onlardan çok farklısın."

Boğazıma safra kaçtı. "İyi geceler, Periwen."

"Benim yanımdayken utanmana gerek yok." Ellerini yatağa yasladı. Onlardan kaçınmak için ayaklarımı açtım. "Sizi ne zamandır tanıyorum, Prensım? Size rehberlik ettim mi? Bu görev için uygun biri varsa, o da sizi her zaman beslemiş, bir erkeğe dönüşmenizi izlemiş bir kadın olmalı değil mi?"

Şimdi gerçekten kusacaktım. Farklı bir taktik denedim. "Peki ya Kalvidan?"

Gözlerini teatral bir şekilde devirerek ofladı. Yatağa tırmandı ve yaklaştı. "Kalvidan, Kalvidan, Kalvidan. Eğlendik ama dürüst olalım. O kral olmayacak."

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"Her şey, efendim." Kalçama uzandı. Bacaklarımı daha geniş açtım, bu da kasıklarımın doğrudan bir yol açmak gibi talihsiz bir sonuç doğurdu. "Avları kimin kazanacağını hepimiz biliyoruz. Yakında kimin hükmedeceğini. Uzun zamandır tacın hizmetindeyim. Peki ya krallar?" Dudağını ısırdı, parmaklarını bacağımın gezdirdi. "Krallar istedikleri *her şeye* sahip olabilirler."

Yataktan sıçradım ve çarşafın arasında yere düştüm. Onu da kendimle birlikte aşağı indirirken inledi. Zehir kumaşı karartmıştı ama yolunu kesemedim. Kıvranan kurbağayı iterek kapıya doğru koştum.

"Jaevidan! Nereye gidiyorsun?"

Üzerimde ince bir sütyenden başka bir şey olmadan salondan fırladım. Ben koridorda hızla ilerlerken bir manga asker kahkahalarla uludu. Her adımında güzelavrat otu çiçek açıyordu ama kontrol altındaydı. En azından yukarıdaki kattan Periwen'in tiz öfke çığlığını duyana kadar. Kaleden çıkarken de, kemik köprüyü iç çamaşırlarıyla geçerken de durmadım. Oradaki muhafızlar da güldüler ama benim sert bir bakışımla ortalık sessizliğe büründü.

Ayaklarım benden önce beni nereye götüreceğini biliyordu. Bir an Darkwood'da yürüdüm; bir an sonra insan dünyasının çorak çayırlarında. Yürüyüşümü kısaltmak için gölgede yürümeyi denedim ama nafile. Bir yıldır pratik yapıyordum ve hâlâ bu konuda çok kötüydüm.

İnsan kalesinde her şey sessiz ve karanlıktı. En iyi tahminime göre saat gece yarısını çoktan geçmişti ve bunun ne kadar saçma olduğunu fark ettim. Periwen iğrenç bir yaratıktı ama başa çıkamayacağım bir şey değildi. Bilge Rindshaw benden kralları dolandırmamı, orduları yönetmemi ve toprakları fethetmemi istiyordu, ama ben

küçücük bir dryad'ı etkisiz hale getiremez miydi? Onu gözlerim kapalı öldürebilirdim. Hayali cinsel arzularımla iyilik arayan diğer kadınlara bir uyarı gönderdim.

Yine de bu düşünce nedense beni hasta ediyordu. Daha önce de öldürmemiş değildim, hem de çok daha korkunç bir şekilde. Ama en büyük günahlarım Annwyl'i savunmak içindi. Başkalarına ona yaptıklarının bedelini ödetmek için. Kendi onurumu korumak yerine onun onurunu korumak bana daha haklı geliyordu.

Saçmalıyordum. Hiçbir şey olmamıştı, Annwyl'in başına gelenlerle kıyaslandığında gerçekten hiçbir şey. Gece yarısı ziyaretlerini hak eden oydu. Rahatlatıcı sözler ve güvenceler. Kardeşimin eski aşkı bacağıma dokunduğu için bu kadar yolu geldiğimi bilse hakkımda daha az düşünürdü şüphesiz. Bu arada, gerçek ve mecazi anlamda ömür boyu yara almıştı.

"Jaevidan?"

Gözlerim büyüdü ve kalbim sıkıştı. Annwyl hizmetkârların odasına açılan tek pencerenin önünde durmuş, geceliğinin içinde titriyordu. Saçları çözülmüş ve kalçalarına dökülmüştü, kollarını göğsüne dolamıştı. Diğer kızları uyandırmayacak kadar alçak sesle, "Seni duyduğumu sandım. Bu saatte burada ne yapıyorsun? Ve kıyafetlerin nerede?"

Kollarımı kavuşturdum, dişlerim takırdıyordu. Ben de kendi sorumla karşılık verdim. "Bu saatte neden uyanıksın?"

"Kötü rüyalar," dedi, o kadar zayıftı ki rüzgâr onu yuttu. "Orada kal. Sana battaniyemi getireceğim."

"Hayır, Annwyl, öyle-" Sözlerimi bitiremeden karanlık pencereyi doldurdu.

Elinde yırtık pırtık bir yün battaniyeyle, soğuktan titreyerek göründü. "Neden geldin?"

Omuz silktilim, neredeyse bir dişim kırılacakken bile battaniyeyi reddettim. İnsanların iklimine alışmıştım ama bu gece hava çok acıydı.

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır, ben sadece ..." Söyleyecek bir şeyi yoktu ama eve dönme arzusu da yoktu. Çayırda ya da ağaçların arasında birlikte uyumayı önerirdim ama onun zayıf hali beni endişelendiriyordu. Vücut sıcaklığını paylaştık bile bu gece çok soğuk olacaktı.

Boş pencereye baktı. "İçeri girebiliriz."

Biri uyanıp itibarını teyit etsin diye mi? "Ben giderim."

"Hayır, gel." Bileğimden çekştirerek beni geriye, hizmetkârların girişine doğru götürdü. "Sadece kendini büyüle ve sessiz ol. Kimse bilmeyecek."

Görmezden gelinemeyecek kadar cazipti. Daha iyi bir insan olsaydım, onun onurunu korurdum ama onunla birlikte olmayı o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu. Ayrıca, kabuslar onu yine rahatsız ediyordu. Onun da bana ihtiyacı vardı.

Rutubetli merdivenlerden geçtik ve kadınlar bölümüne girdik. On kafadar samanların üzerinde mışıl mışıl uyuyordu, tek ışık sönmekte olan bir ocaktan geliyordu. Annwyl alevleri körükledi ve beni yatağına götürdü. Lifler tenime sert geliyordu, oda soğuktu, yatak bedenime göre çok küçüktü ama yanıma tırmanıp battaniyeyi başımıza sararken başka hiçbir yerde olamayacaktım.

Uyuyormuş ve yalnızmış gibi görünmemiz için bizi büyüledim, herhangi bir sesi engellemek için havayı büktüm. Dolunay ince yünün arasından ışık sızdırıyordu ve onu da bükerek boynumuzda küçük bir ışıltı topu oluşturdum. Kollarımı ona doladım ve donmuş parmaklarının her birine masaj yaptım, artık tamamen kemik ve sinirdendi.

Diğer eli ışıkla oynadı, gözleri gümüş parıltıyı yansıtıyordu. "Ne kadar güzel," diye fısıldadı.

Dudaklarım yukarı kalktı. İşte eski Annwyl. Işığın şekil değiştirmesini istedim - gümüşü ışıktan bir ovada yeleleri rüzgârda uçuşan bir grup at.

Aygırı avucunun içine alarak gülümsedi. "Seninle her gün yeni bir mucize."

"Seninle olduğu gibi." Annwyl'in büyüü yoktu ama bana başkalarının veremeyeceği hediyeler verdi. Gülümsemesi çok güzeldi.

Bu dünyadaki tüm altından, büyüden, güçten daha değerli, onun iyiliği benimkinde nadir bulunan bir şey.

Yumruğunu kapattığında ışık söndü. Avucunu açtığında at dans eden bir çifte dönüştü, ay ışığıyla aydınlanmış yüzleri bizimkine benziyordu.

Parmakları göğsümün üzerinde dans ediyor, harflerin izini sürüyordu. Yüzünü boynuma gömerken sarı saçları burnumu gıdıkladı ama ben kıpırdamadım. Eğer Periwen'in dokunuşu iksir gibiyse, Annwyl'inki de bal likörüydü. Tüm yaralarımı cilalayan coşkulu bir sıcaklık.

"Bana ne olduğunu anlat," dedi. Ve ya onu Beynon'dan bahsetmeye zorladığım için ya da onun tüm kaprislerine karşı zayıf olduğum için anlattım.

Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Ne korkunç bir kadın. Neden, eğer ben ..." Burnu kırıştı. "İğrenç düşüncelerimi söyleyemem. Cehennemden daha beterini hak ediyor."

Annwyl'in cennet ya da cehennem versiyonunun var olduğuna inanmıyordum, ama onun kini beni endişelendiriyordu. Hiç ona göre değildi. "Benim için endişelenme. Dryad'ı yumuşatabilirim."

"Bunu asla yapmamalısın. Biri seni nasıl böyle incitebilir? İstemediğin halde seni almaya çalışır? Buna ne hakkı var? Gelmene şaşmamalı." Bana sıkıca sarıldı ve kendimi tamamen aşağılık hissettim. Buna hakkım yoktu. Annwyl'in yaşadıklarıyla kıyaslanamazdı.

"Önemli bir şey değil."

"Ama bu doğru değil. Ve kendini benimle kıyaslama. Yaptığını biliyorum." Yüzümü avuçladı. "İncinmeye hakkın var, Jaevidan. Başkasının talihsizliği seninkinden daha kötü görünse bile."

Böylesine sevimli bir yaratığın sevgisini kazanmak için ne yapmıştım? Hem Periwen'den hem de Annwyl'e bu kadar ihtiyaç duyduğum için utançtan gözlerim yaşardı. O benim verebileceğimden daha fazlasını hak ediyordu. Ev diyebileceği güvenli bir yer, onu sevebilecek ve geçimini sağlayabilecek bir adam. Dünyadaki tüm konfor ve iyilikleri. Getirdiğim tek şey kendi mutsuzluğum, onu kendim için arzulayan bencil arzularımdı. Bilge'nin sözlerine kulak vermeliydim.

ve onu sonsuza dek geride bıraktım. Yıllar önce uyanışımın sonra bir şansım vardı. Ama Annwyl olmadan ben bir hiçtim. Bu yüzden gözyaşlarımı silip bana sarıldığında, hediye kabul etmekten başka bir şey yapmadım.

"Başkalarının bizi neden bu kadar derinden yaraladığını düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Odanın öbür ucunda bir kadın horluyordu. Bir diğeri pipetini savurdu. Etrafımızdaki cazibeyi kontrol ettim ve başımı salladım. "Neden onlar ya da neden biz?"

"İkisi de," dedi, sesi kısık. Kırılmış. Bunu düzeltmek için hayatımı verirdim.

"Söyleyemem." Benim gerçek cevabım onun duymayı göze alabileceği bir cevap değildi. Bana göre, çünkü dünyalarımızda iyilikten çok kötülük vardı. Onunki benimkinden fersah fersah öndeydi ama insanlar da zalimliği en az benim kadar yakından tanıyordu. Neden bizim olduğumuza gelince, çok basitti. Ben zayıftım ve Annwyl bu varoluş için fazla iyiydi.

"Bazen kaçıp gitmeyi hayal ediyorum," diye fısıldadı. "Ufukta, şimdiye kadar bildiğimiz her şeyden uzakta, çok daha iyi bir yerin beklediğini. Ama her sabah uyandığımda gerçeği fark ediyorum. Böyle yerler sadece çocukların kalplerinde ve aptal hayallerinde var."

"Ya da henüz bulamadık." Annwyl'e umut vermek boşunaydı ama bir zamanlar olduğu gibi gözleri parlayan o kız için acı çekiyordum. Böyle yerlerin her yerde var olduğuna inanan kız. "Belki de rüyaların önsezileridir. Bana onlardan bahset."

Başını iki yana salladı. "Onlar aptal."

"Yine de söyle bana."

Mektuplarına devam etti. "Şey . . . Hep bu kulübeyi hayal ederim. Çayır ve orman arasında bir yer, yakınında yüzmek için güzel bir dere var. Brownie'lere süt verecek bir düve ve en renkli çiçeklerle dolu bir bahçe var. Periler pencerelerin altında şarkılarını söylüyor ve sprigganlar ayın altında dans ediyor. Ve sen ve ben ve ... ve dünyanın gidecek hiçbir yeri olmayan diğer tüm kızları ve oğlanları. Tarlalarımızı ekeriz ve hiç kimse

Açız. Kışın kimse üşümez ve kar ruhları şarkı söylerken ateşin yanında uyuruz. Kimse birbirini incitmez. Çalışkan ve mutlu olmaktan başka bir şey yapmıyoruz. Huzur içindeyiz." Yutkundu, gözyaşları boynumu ıslattı. "Bu ne kadar aptalca?"

"Aptalca değil." Parmaklarımı saçlarında gezdirerek yağlı telleri yumuşattım. "Belki bir gün onu buluruz."

Nefes nefese bir kahkaha. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Hayır. Muhtemelen. Umuyordum. Hayal gibiydi ama imkânsız değildi. Ve şimdi fısıldandığına göre, onu her şeyden çok arzuluyordum. Ildathach'taki savaşı ya da Gerenstad'daki tahtı değil. Annwyl yavaş yavaş yaşlanıp ölürken, ben aynı kalırken her yıl daha da yaşlanırken, insan dünyasına yaptığım ziyaretleri de değil. Ama onun tarif ettiği yer, sıcak bir kulübe ve basit bir hayat. Dans ederken, ziyafet çekerken, şarkı söylerken ve dünyanın diğer tüm çocuklarına yollarımızı öğretirken yanımda olan sevgili insanım. Hayatın korkularını bilmeyen bir aile. Onun rüyasının benim versiyonunda biraz daha büyük olmamız dışında. Ve tüm o çocuklar Annwyl'in saçlarına ve benim gözlerime sahipti. Ateşin etrafında uykuya daldıktan sonra onları sıcak yataklarına yatırdık ve sonra Annwyl'i odamıza götürüp onu ne kadar derinden sevdiğimi gösterdim.

Onu o kadar çok istiyordum ki nefes almayı unutmuştum. Acı göğsümü doldurdu, ruhumu çatlatacak kadar derin bir özlem. Fae'lerin kendilerini neden dizginleyemediklerini şimdi anlıyordum. Kan dökmeye ve ahlaksızlığa duydukları şehvet doymak bilmezdi, benim Annwyl'in tarif ettiği hayata duyduğum şehvet de öyleydi. Onsuz huzur bulamazdım.

Ona aşık olduğumu fark ettiğimde çok üzülmüştüm. Derinden, geri dönülmez bir şekilde ona aşıktım. Başka hiç kimse onunla kıyaslanamazdı.

"Hadi kaçalım." Sözcükler ben onları durduramadan, bu plandaki tüm boşlukları fark edemedi geldi.

Başını iki yana salladı. "Yapamayız."

"Ama yapabiliriz." Yüzünü kendime doğru çevirdim. "Yapabiliriz, Annwyl. Unvanımdan feragat edeceğim. Zaten bunu hiç istemedim. Burada, insanların dünyasında bir hayat kurabiliriz. İlk yıllar zor olacak ama benim büyüüm var. O kulübeyi istediğin yere inşa edebiliriz, ben de onu güvende tutarım. Yiyeceklerimizi yetiştirebilir, ateşlerimizi yakabilir ve dilediğimiz herkesi bize katılmaya davet edebiliriz. Hayaline inanıyorum, Annwyl. Bunu yapmalıyız."

Kirpiklerinde gözyaşları parlıyordu. "Peki ya on yıl? Yirmi yıl? Tahtından feragat edemezsin, Jaevidan. Ben de yaşlanacağım, diğer tüm insanlar da. O zaman yalnız kalacaksın."

"Ama . . ." Annwyl büyülenmişti. Bir druid yapılabilirdi. Annwyl'i memnuniyetle aralarına alırlardı.

Tabii ki onu değiştirecek bir Bogoran bulmamız gerekecek. Çok az kişi kalmıştı. Bazıları hiç kalmadığına inanıyordu.

Sonra onu Ildathach'a geri götürürdüm. Orada hiçbir şey yaşlanmaz, insanlar bile. Ama unvanımdan feragat edersem, onu korumak için hiçbir imkanım kalmazsa...

Göğsümü okşadı. "Kendini üzme, Jaevidan. Belki bir gün."

"Bir yolunu bulacağım." Yaklaşan itirazlarını susturdum. "Sana yemin ederim, bunu başaracağız. Hazırlanmak için sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Solgun gülümsemesi bana inanmadığını gösteriyordu ama bunu ona kanıtlayacaktım. Ond'a gidip krallarıyla konuşmayacaktım. Tearach'a karşı savaşmayacaktım. Onu dönüştürecek bir Bogoran bulacaktım ve insan dünyasının en uzak köşelerinde, kimsenin bizi bulamayacağı bir yerde saklanacaktık. Annwyl iyileşecek ve ben de her zaman istediğim her şeye sahip olacaktım.

Bu bizim hayalimizdi. Bu benim planımdı.

Ancak savaş ertesi gün geldi ve kaderin başka planları vardı.

THIRTY-THREE

ADELINE

Kıyafetlerimi yaktıktan sonra planımız, sonraki adımları konuşmak için Silvertongue Speakeasy'de buluşmaktı. Lillian, Tommy ve Will Violet'i getirecek, Jack ve ben de benden kısa bir süre sonra çalışma odasından ayrılan Arthur'u getirmeyi kabul edecektik. Tommy ve Lillian'ın canavarı dürtmek yerine büyücümüzü uyandırmayı tercih edeceklerini düşünmüştüm ama Will Violet'i getirmesi konusunda ısrarcıydı.

Gölgelikten geçip Arthur'un karmakarışık dairesine indik. Kareli fayanslar ayaklarımın altından geçiyordu, yontulmuş ve bilinmeyen bir maddeyle parıldıyordu. Havada tozlar uçuşuyor, yere atılmış giysiler göze çarpıyordu. Yalnızca yeşil bir lamba açık bırakılmıştı ve normal mobilyalar yerine çalışma masalarının kaotik dağınıklığını aydınlatıyordu. Laboratuvar ekipmanlarının çoğu, işaretli sayfaları açık düzinelerce dergi için bir kenara atılmıştı. Bir masada her zamanki gibi kadeh ve Şövalye'nin miğferi, diğerinde ise şüpheli bir şekilde esrar gibi kokan bir kâse dolusu tütsülenmiş bitki vardı.

Kaşlarımı kaldırdım. Jack içini çekti ve başını salladı. Lonca'nın çöküşünden beri Arthur'u çok az görmüştüm ve endişe içimi kemiriyordu. Druid'in standartlarına göre bile daire felaketti.

Mutfakta hayat yoktu, tabii lavaboda büyüyen küfü saymazsak. Ya da içine bakmaya cesaret edemediğim bir teneke kutudan gelen şüpheli tıkırtı. Yatak odası da öyle. Koridorun sonundaki ofisinden alçak bir ses geldiğinde topuklarım fayansların üzerinde tıkırdadı. Kapıya iki kez vurup iterek açtım. "Arthur, sen-"

Bir çığlık attım. Yüzüme kan hücum etti ve Jack arkamdan kahkahalarla uludu. Arthur buradaydı, tamam. Yeni druid müttefikimiz Guinevere de öyle.

Ve çıplaktı.

Arthur çığlığımla sıçradı, gözlükleri düşmüştü. Yarı giyinik bir halde kalın, deri bir koltuğa uzanmış, çıplak Guinevere'i kucağına oturtmuştu. Hareket onu yere yuvarladı, kaşları çatılmıştı.

"Özür dilerim, özür dilerim. Aman Tanrım, öyle demek istemedim-" Guinevere gözlerini devirdi. Jack hala arkamdan kıkırdıyordu, Arthur benden daha çok kızardı. "Bu önemli olsa iyi olur," dedi.

Jack sonunda yönünü buldu ve parmaklarını şıklattı. Önünde ipek bir cübbe belirdi. Bir şey söyleyemeyecek kadar şok olmuş bir halde druidlerin arasına baktım ve bu gelişmenin ne zaman gerçekleştiğini merak ettim.

Arthur kendini topladı, pantolonunun düğmelerini ilikledi ve sandalyeden kalktı. Soluk göğsü loş lambanın ışığında parlıyordu. Guinevere cüppesini çekiştirerek üzerine geçirdi ve bağlamaya zahmet etmedi. Odada volta atarak bir ağızlık içinde sigara çıkarırken, göğüslerinin arasındaki ve altındaki her şeyin solgun teni tümüyle gözler önüne seriliyordu.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye kekeledim, yanaklarım kızarmıştı. "Hepimiz kırmızı odada buluşuyoruz."

"Doğru, elbette. Sadece biraz ... bulmama izin ver." Arthur etrafına bakındı ama hiç giysi bulamadı. Kıpırdanmaya başladı.

yatak odasının kapısında yanımızdan geçip gitti. Jack yine bıyık altından güldü.

Guinevere sandalyeye çöktü, bacak bacak üstüne attı. Ne o ne de Jack çıplaklıktan rahatsız olmuşa benziyordu ama ben hâlâ sandığımdan daha fazla insandım.

Sessizliği doldurmaya çalışarak, "Demek sen ve Arthur ..." dedim.

"Boşanmış."

Ona baktım. "Yine mi geldin?"

"Biz boşandık," dedi yavaşça. "Yaklaşık beş yüz yıl kadar önce. Yine de zaman zaman eğleniyoruz, değil mi tatlım?" Arthur odaya yeniden girdiğinde yüzü kızardı.

"Oh." Aptalca, "Yani evli miydiniz?" diye sordum.

Omuz silkti. "Beni güldürüyor."

Arthur bana paniklemiş bir bakış attı. "Beni korkutuyor."

Guinevere'in sırtıttığını hiç görmemiştim. Arthur'un dehşete düşmesi mantıklıydı. "Bu arada, gitmeliyiz."

"Geliyor musun?" Jack, görünüşe göre Arthur'un eski eşini işaret ederek sordu. Lillian bu dedikoduyu bana nasıl olup da sarhoşken hiç söylememişti, hayretler içinde kaldım.

Guinevere bir duman üfledi, çıplak teni ışıkların altında altın rengindeydi. Onu dikkatle inceledi. "Senden hâlâ nefret ediyorum."

Jack sırttı. "Komik, benim eski karım da öyle. Belki ikiniz bunu çay içerken tartışabilirsiniz."

Şimdi beni dikkatle inceliyordu. Uzun bir süre sonra sigarasını söndürdü. "Arthur, bana giyecek bir şeyler bul, olur mu?"

"Evet, sevgilim." Oda yanıyormuş gibi koşarak uzaklaştı.

"SİZİ KÜÇÜMSEMIYORUM," dedim. Silvertongue Speakeasy bu gece tüm hızıyla devam ediyordu. Jack kapıda parolamızı verdikten sonra dördümüz duman ve sefahat salonuna girdik. Her zamanki gibi, her şeyin eksantrik bir karışımıydı

modern insan ve eski fae. Yüksek sidhe'ler payetli ve püsküllü elbiseler giyiyor, etek uçları dizlerinin çok üzerinde kesiliyordu. Uzun paltolar giyen ve bowling oynayan adamlar, vermillion dumanı tüten purolarını üflüyorlardı. Brownie'ler ellerinde absent flütleriyle bacaklarımızın arasında dolaşıyordu - ya da buralarda peri şarabı. Trompetler ve davullar enerjik havayı cazla dolduruyor, sprigganlar ritüelistik bir dansla yalnız bir dryad'ın etrafında melodiye zıplıyordu.

"Sonra ne olacak?" Jack bir orman trolünü kenara iterek mırıldandı.

İyi bir cevabım yoktu ama utanç beni tüketiyordu. Tüm uyarılara ve Jack'in geçmişteki suçlarına rağmen, onu kınamak için herhangi bir neden arıyordum. Tüm varsayımların doğru olduğunu, onun düşündüğüm kadar kötü olduğunu kanıtlamanın herhangi bir yolunu. Sondan ikinci anıya, hapishanede baygın gördüğüm anıya kadar aklıma gelmemişti. Annwyl'i öldürdüğüne o kadar ikna olmuşum ki başka hiçbir seçeneği düşünmemiştim.

Tamamen iyi miydi? Hayır, hiç de değil. *Senin şiddetin olabilirim.* Ama o da yanlış değildi. Aynı anda hem derinden kusurlu hem de derinden takdire şayandı. İronik olarak, bu onu daha insan yapıyordu.

Kırmızı odaya açılan yakut perdelerin önünde durup Arthur ve Guinevere'in geçmesine izin verdik. Ellerini paltosunun cebine sokmuş, omuzlarını dikleştirmiş, soğukkanlı ifadesinin altındaki tüm şüpheleri maskeleymişti. Ama diğerlerinden saklanabilirdi. Benden saklanamazdı. Pek çok yönden hâlâ o güvensiz çocuktu; hayatındaki tüm yıkımların kendi suçu olması gerektiği için sürekli kendini suçluyordu.

"Seni hor görmüyorum." Elim yanağını okşadı, sıcaklığın tadını çıkardım. Aşinalığın. "Sadece kim olduğunu öğreniyorum."

Döndü ve avucumun ortasını öptü. Tüm bu çılgınlık içinde yeri olmayan samimi bir jest. Başka bir şey söylemeden perdelerin arkasına geçti.

Herkesi burada tekrar görmenin ne kadar iyi hissettireceğini fark etmemiştim, ailem Tommy'nin zıplamasıyla tamamlandı.

gergin bir şekilde masanın altına diz çöktü. Beni orada ayakta görünce rahatlamış görünüyordu, yanındaki boşluğu alabilmek için kabinin yerini değiştirdi. Arthur ve Guinevere onun karşısında yan yana oturuyorlardı. Will bir ileri bir geri volta atıyor, tepemizde nereden geldiği belli olmayan gül yapraklarına vuruyordu. Lillian köşedeki sandalyeye bağdaş kurmuş, şarap kokuyordu. Violet ise tahta masanın üzerine yüzüstü uzanmaya karar vermişti; ayaklarını kışına doğru eğmiş, bir yandan kitap okuyor, bir yandan da dalgın dalgın Harold'ı okşuyordu.

"Yeterince uzun sürdü," dedi ve kitabını kapattı. Peri dilini çok iyi konuşamıyordum ama kitabın adının erotik bir şey olduğunu anlayabiliyordum.

Will üzerime atladı. "Dinlenmen gerek," diye azarlayarak beni Tommy'nin yanındaki açık alana götürdü. Dikkati Violet'in etrafında kıvrılmış yılanı odaklanmıştı ve yılan ona doğru tısladığında irkiliyordu.

"Ben iyiyim Will. Yüzüncü kez söylüyorum." Jack duvara yaslandı ve şifacı da ona katıldı. Lillian köşede yüksek sesle hıçkırıyor, tutarsız bir şeyler mırıldanıyordu.

Masanın etrafına bir göz attım. "O iyi mi?"

"Fiziksel olarak iyileşecektir. Duygusal olarak, gardırobunu yaktığın için seni affedeceğinden şüpheliyim," dedi Violet. Çenesini katlanmış kollarının üzerine koydu ve sırtıttı. "Şimdi, neden beni yataktan sürükledin?"

"Bir sorunumuz var."

"Bizde çok var," diye karşı çıktı.

"Kader beni çağırdı."

Oda sessiz bir uçuşuma sürüklendi. Violet'in şeytani sırtışı bile eriyip gitti. "Ve?"

Her birine baktım. Bunu nasıl açıklayacağımdan, tüm düşüncelerimi tutarlı bir cümleye nasıl dökeceğimden emin değildim. "Senden bile daha şirretler." dedim.

Kıkırdadı. Başka kimse gülmedi. Guinevere öne doğru eğildi, bilgi avındaki bir druid gibi. "Nedir bunlar?"

En baştan başladım, mağaranın içinde uyandım ve sonra ev dedikleri büyük salonu buldum. Havuz

Kanlı çamaşırları yıkayan wraithler ve ölüm perilerinin başlarının üzerindeki devasa goblen. Sonra bana tasarım hakkında söyledikleri, nasıl karar verici değil de sadece dokumacı oldukları ve en kötüsüyle bitirdikleri. "Bence gölge cehennem."

Uzun bir süre kimse konuşmadı. Sonra Violet omuz silkerek sırt üstü yuvarlandı. "Ne büyük hayal kırıklığı. Bundan daha yaratıcı olacağını düşünmüştüm."

"Ve hepiniz oraya gidiyorsunuz. Tommy hariç," diye ekledim.

Will köşede başparmağını çiğniyordu. "Bunu duymak ne kadar cesaret kırıcı olsa da, şaşırtıcı değil. Fae'ler ölümden nadiren bahsederler, ölümlle birlikte ya hiçbir şeyin ya da hiçbir iyiliğin gelmeyeceğini bilirler. Ölümsüzlüğün bedeli."

Jack sessizce başıyla onayladı.

"Ayrıca," diye ekledi Lillian, denizdeki bir gemi gibi sallanarak, "eğer şimdi gölgenin kraliçesiysen, bunu iyi yap. Eğer istekleri kabul ediyorsan, öbür dünyada bir kaplıca ve şarap nehri isterim."

Arthur gergin bir kıkırdama çıkardı. "Hazır başlamışken benim için de bir kütüphane aç."

Violet, "Ben bu halini seviyorum," dedi.

"Belki yapabilirim, ama sadece ..." Parmaklarımı masaya vurduğum, bu kısmı açıklamam gerekip gerekmediğinden emin değildim. Kaçış nedenimi, kıyafetlerimi yakmamı ve Lillian'ın anıları geri almasından duyduğum rahatlamayı kasıtlı olarak açıklamamıştım. Nasıl tepki vereceklerini bilemezdim ve en olası iki ihtimal de hoşuma gitmiyordu. Öfke olabilirdi - bize yardım edebilecekken gerçekliğe geri döndüğüm için bencil olduğuma inanabilirlerdi. Herkesin kaderi yerine kendi hayatıma değer verdiğim için beni bencil bulurlardı. Ya da rahatlatma olabilirdi ki bu daha kötü bir şeydi. Beni onların elinden sonsuza dek kurtarmak için planlar yapıldı ve uygulandı. Varlığım uğruna beni yine herkesten üstün tutmak. Sonsuza kadar gitmeyeyim diye beni yine işe yaramaz bir yük haline getirmek.

Jack'in nasıl hissedeceğini biliyordum.

Ve bunun onu yok edeceğini biliyordum. Beni geri getirmek, korumak ve sevgili Annwyl'iyle yeniden bir araya gelmek için yaptığı onca şey boşa gitmişti. Violet'in bir ömür önce ona söylediği sert sözler aklımdan geçti. *Zamanını doldurdun*. Ama Jack bunu böyle görmezdi ya da bunun için daha fazla minnettar olmazdı. Benim bir hayatım olmasını istiyordu. Bana şimdi seçim yapma fırsatı vererek geçmişimde ne olduysa telafi etmek istiyordu. Bu onun en büyük saplantısı haline gelmişti ve bir kez daha başarısız olursa -beni farklı bir köleleştirmeden uzak tutamazsa- ne yapacağını kimse bilemezdi.

On altı yaşındayken bana zarar verdiği için bütün bir sarayı öldürdü ve bir insan lordunun ellerini kesti. Bu öfkenin büyük bir kısmı kendisine yönelikti; aceleci bir genç olduğu ve en kötüsü olursa diye geride kalmak yerine öfkeyle çekip gittiği için. Beni bir kader haline getirme kararı bir cezalandırmaydı. Onlara karşı işlediği bir hakaretin cezasıydı. Ben bunun onun suçu olduğunu düşünmüyordum ama o düşünüyordu. Her şeyden nefret eden ve her şey için kendini suçlayan o genç adam.

Jack'i incitmek istemedim ama bu bizden daha büyük bir şeydi. Şu anda sahip olduğum tek şey gölge ve kararsız bir ölüm çılgılığıydı ama kaderlere kalıcı olarak katılırsam gerçek bir güce sahip olacaktım. Tasarımda bir rolleri olmadığını iddia ediyorlardı ama ben buna inanmıyordum, tam olarak değil. Ve gölge benim egemenliğimdeyken, gerçekten de bir şarap nehri, bir kütüphane ya da ölümsüzlükleri gerçekleştğinde tüm arkadaşlarımı zalim bir kadere maruz bırakmayacak başka bir şey ekleyebilirdim.

Ve geçecekti de. Yenilgi ihtimali hepimizin üzerinde ağırlığını hissettiriyordu. Şansımız azalıyordu. Babd ve Nemain'i, tüm sürgün edilmiş dünyayı alaşağı edemezsek, mahvolacaktık. İnsanların sonu gelmişti.

Ama kaderlerini değiştirebilirim olmaz.

Her birine baktım. Sarhoş Lillian köşede kendi kendine kıkırdıyordu. Arthur, gergin tiklerini gizleyemiyor, masanın altında dalgın Guinevere'in elini tutuyordu.

Will'in endişeyle çatılan kaşları. Violet'ın elini Harold'ın zarif vücudunda gezdirirkenki sessizliği. Ve Jack. Her zaman Jack, her hareketimi hesaplıyor, bakışları sanki ruhumu görebilecekmiş gibi içime işliyordu. Her nefes alışımında kıvrılıp gerilmesi, güneşin parlamasının durmasını izlemesi, beklemesi.

Onlara söyleyemedim.

Jack "Bana yalan söyleme" dediğinde bu kararı kalbimde kesinleştirdim.

"Ben bir şey söylemedim."

"Ama gerçeği saklıyorsun. Ve bunu en son yaptığında, Şövalyelerin arasına sızmak için kaçmıştın. Bu yüzden bir sonraki intihar görevini önceden bilmeyi tercih edersem beni affet. Bir şehide ihtiyacımız yok, Annwyl. Bize bir plan lazım."

Violet masanın üstünden bana yan yan baktı. Jack ve benim gibi birbirimize bağlı değildik ama o hâlâ Morrigan'ımızdaki kız kardeşimdi ve birbirimizi anlamaya başlamıştık. *Bu ödemeye razı olduğun bir bedel mi, diye sormuştu bir keresinde. Tüm zor seçimlerimi savunurdu.*

"Hepiniz çok ürkütücüsünüz," diye söylendi. "Ve bu konuşma beni sıkıyor. Sevgili Adeline'in durmadan saçmalamasını dinlemek. Şimdi hepimiz yatağa kaçsak ya da daha iyisi, nasıl olsa hepimiz boku yediğimize göre birer içki içsek nasıl olur?"

Will, "Addie'nin ne düşündüğünü bilmek istiyorum," dedi. Ona ters ters baktım. Hâlâ onun hastası olduğumu söyleyen sert bir bakışla karşılık verdi.

"Druidlerin ölüm perileri hakkında ne düşündüklerini biliyorsun. Biz her zaman senin yanındayız," diye ekledi Arthur, Guinevere'e başını sallayarak. Onlardan aldığım onca şeye rağmen sessizliği beni onaylıyordu.

Kardeşimin sessizliği dikkat çekiciydi. Violet uzun bir iç çekti. "Siz erkekler ve sık ölçme yarışmalarınız. Bu sefer zor durumdaki genç kızı kim kazanacak? Eğer paylaşmak istemiyorsa, o zaman siktirin gidin. Addie büyük kız külotunu hak etti; kendi başının çaresine bakabilir."

"Violet," diye uyardı Jack.

Onu işaret etti, teninden sis gibi karanlık sızıyordu. "En çok da seni."

Gerginlik odanın havasını vakumladı. Violet'ın içinden akan her neyse, göz açıp kapayıncaya kadar geri çekildi. Will bir adım öne çıktı, sonra daha iyi düşünerek onu kendi haline bıraktı.

En derinden kesen Tommy oldu. Sesi odamda söylediğimiz ninniler gibi yumuşak ve soluk geliyordu. "Bunu sensiz yapamam."

Ona bakmayı reddettim. Tommy her zaman zırhımdaki bir çatlak olmuştu. Beni tüm yanlış yollara sürükleyen değişken çünkü onu başka hiçbir şeyi umursamayacak kadar çok seviyordum. Beni bundan vazgeçirebilecek biri varsa, o da oydu.

"Bunu sensiz yapamam Ads," diye tekrarladı. "Yapabileceğimi sanmıştım. Yapamamak beni öldürüyor ama burada ne halt ettiğimi bilmiyorum ve senin yardımın olmadan uzun süre hayatta kalamam. Artık tüm güç sende. O yüzden ne düşünürsen düşün, yanına kimi aldığını unutma."

Violet ona kaşlarını çattı. İçimi çektim. "Violet haklı. Tüm bu melodrama bir son verebiliriz. Söyleyecek bir şey yok."

Jack, "Bu işin peşini bırakacağımı düşünüyorsanız, beni çok iyi tanıyorsunuz demektir," dedi.

Hayır, onu çok iyi tanıyordum. Sorun da buydu. Aramızdaki fark buydu. Ben dünyayı kurtarmak için kendimi yakardım. Jack beni kurtarmak için dünyayı yakardı.

Bu işin peşini asla bırakmayacaktı, ben de duymak istediği çerçeveyi çizerek gerçeği söyledim. "Şu anda gerçek bir *Beansidhe* değilim. Bu daha önce hiç olmamıştı ve hazırlıklı değillerdi ama onlara gerçekten katılamam ya da kaderde önemli bir değişiklik yapamam çünkü hâlâ hayattayım. Bir bedenim var. Beni bu dünyaya bağlı ve onların alanından ayrı tutuyor. Sana söylemek istemedim çünkü bu aslında yardım edemeyeceğim anlamına geliyor. Yapabileceğim hiçbir şey yok."

Tatmin olmamıştı. "Yoksa?"

Cahil numarası yaparak ellerimi havaya kaldırdım. "Emin değilim, Jack. Sanırım ölmediğim sürece."

"Bu bir seçenek değil," diye tersledi.

"Öyle olduğunu söyledim mi?"

Hepsi tedirginlikten yorgunluğa ve rahatlamaya kadar çeşitli ifadelerle izlediler. Bunu düşündüğümü düşünenlere karşı düşünmediğime inananlar. İkinci grup daha küçüktü.

"Bu konuşma henüz bitmedi," dedi.

"Öyle. Daha önce de söylediğim gibi, söyleyecek başka bir şey yok."

Lillian köşeden bir kahkaha attı ve aramızdaki tecrübeli kişileri bile yerinden sıçrattı. Ele geçirilmiş bir kadın gibi kıkırdıyor, her geçen saniye daha da histerikleşiyordu. "Lanet olası kader, inanamıyorum. İnanamıyorum ... canlarım, biriniz bana bir içki daha bulabilir mi?"

Gözleri kan çanağına dönmüştü ve burnundan sümük akıyordu. Onu hiç böyle görmemiştim. Ne kadar içmişti? Will başını salladı, hayal kırıklığı yüzünü buruşturmuştu. "Sanırım yeterince içtin, Lillian."

Sallanıyordu, bardak parmaklarının ucundan tehlikeli bir şekilde devriliyordu. Mania dudaklarını vahşi bir sırıtışa dönüştürdü. "Hayır, içmedim. Dünyada yeterince içki yok. Hele bizim eski dünyamızda hiç yok."

Violet kaşlarını çatı. "Oh? Neden geri kalanımızla paylaşmıyorsun?"

Lillian kıkırdayarak başını salladı. "Bunu neden yapıyorsun? Sanırım bu gece yeterince acı çektik. İçmeyi tercih ederim."

İlginç bir şekilde, kabinden kalkıp önünde diz çöken ve ellerini sıkan Tommy oldu. "Size son derece saygı duyduğumu biliyorsunuz Bayan Carter, ama Will haklı. Bu gecelik bu kadar yeter. Neden sizi eve götürmüyoruz ve sabah konuşmuyoruz?"

"*Bayan Carter*. Bu benim gerçek adım değil. Senin insan dilin bunu telaffuz edemez." Gülümsemesi zalim ve alaycı bir hal almıştı, eskiden olduğu gibi cani bir kraliçeydi. Öne doğru eğildi ve saf küçük bir çocukmuş gibi burnunu Tommy'ninkine sürttü. "Ama yakında kimse öğrenemeyecek, o yüzden neden

Bir denesen olmaz mı Thomas? İşte, kulağına fısıldayacağım, ancak seni uyarmalıyım ki hiçbir ölümlü bunu duymadı ve tekrarlayacak kadar uzun yaşamadı."

Jack sözünü sakınmadan onun boş bardağını kaptı ve Arthur'a uzattı. Druid kaşlarını çatarak kokladı. "Bunda garip bir şey yok. Sadece şarap."

Will, Tommy'nin yakasına yapışarak onu Lillian'ın pençelerinden kurtardı. O bir askerdi, bir zamanlar Lillian'ın askeriydi, ailesinin ona ettirdiği korkunç bir yeminle ona bağlıydı. Yıllarca onu hor görmüştü ve şimdi gözlerinde iki asırlık kefaretle ve güvenin tamamen çözüldüğü görülüyordu. Onu ilk kez hırçın, Will'i de ilk kez öfkeli görüyordum. "Senin derdin ne, Lillian?"

"Hadi, benimle oyna. Addie yaramazlık yaptığında hepimiz ona karşı nazik davrandık." Bana göz kırptı. "Beni hâlâ seviyorsun, değil mi?"

"Var ama bu şekilde değil," dedim.

"Addie zavallı, hüngür hüngür ağlayan bir aptaldı. Lanet bir deli değil," diye tersledi Violet. "Ve eğer hatırlarsan *hayatım*, ben kimse için istisna yapmam."

Jack uzaktaki duvara yaslanarak usulca mırıldandı. "Sana karşı her zaman nazik oldum, Lillian. Her zaman. Ama yarın sabah uyandığında şu anda olduğun kişiden nefret edeceksin çünkü sen bundan daha iyisin. Sana bu lütfü göstermemin tek nedeni bu. Eğer diğerleriyle konuşmayacaksan, en azından benimle konuş."

Gülümsemesi soluyor, gözleri parıltıyor, sanki tüm cevaplar ondaymış gibi ona bakıyordu. Sanki o her zaman bir cevapmış gibi. Artık onu sevmediğine yemin etmişti ama ben bir parçasının her zaman seveceğine inanıyordum.

"Anladım," dedi, dudakları gülümseme ve yüz buruşturma arasında seğiriyordu, kıkırdamalar hıçkırıklarla kesiliyordu. "Ben senin mükemmel, küçük casusunum. Bana ne kadar mükemmel olduğumu söyle, Jaevidan."

Buzdan daha soğuk bir sesle, "Ne buldun?" diye sordu.

"Morrigan'ın ne istediğini. Ne yapmayı planladıklarını. Neden." Her bir maddeyi, sanki içindeki kuyuyu kurutmuş gibi, en ufak bir duygu belirtisi olmadan sıraladı.

"İlkinden başla."

"Ama hikayeyi bilmek istemiyor musun? Uzun hikâyelere *bayılırsın*, Jack." Vahşi sırtışı geri döndü. "İşte oradaydım, sen ve Addie'nin kurtardığı mahkûmlarla konuşmalarına devam ediyordum. Bu arada umarım otelde daha çok odanız vardır. Her neyse, barış antlaşmaları, sadakat ve her zamanki gibi pek çok şey yaptık ama hepsinin bizden sakladığı bir şey olduğunu söyleyebilirim. Birçoğu beni tanıdı, biliyorsun. Bana akraba katili derler. Kulağa hoş geliyor ama avlarda insanlar birbirini öldürdüğünde kimsenin kılını kıpırdatmamasını çok ironik buluyorum. Ama konudan sapıyorum. Biraz casusluk yaptım ve aradığım bilgiyi buldum. Mülteci liderlerimizden biri, sırları Morrigan'a sızdıran bir ispiyoncuymuş. Aklından geriye hiçbir şey kalmamış. Gurur duymalısın. Yeminimi bozmadan öldürmeyi öğrendim. Akıl hocalığının bana iyi hizmet etti."

Jack'in gözleri hançer gibi keskinleşti, kollarını kavuşturdu ve sesini alçalttı. "Ne gördün?"

"Ne istiyorlar?" dedi, bir parmağını işaretleyerek. "Tüm Dianomicanları istiyorlar ve üçünüzü de öldürmek istiyorlar. Kendi Morrigan'ınızın bir Bogoran'ın gücünü taşıdığını biliyorlar ve Dianomican bir kez daha tamamlandığında, bu gücü sizden çalabilirler. Elllerinde altı tane var."

Bizi öldürmek istediklerini zaten biliyorduk. Bu yeni bir şey değildi. Ama tüm Dianomicanları toplamak? Kitapları bir araya getirmek?

Jack hiçbir şeyi kaçırmadı. "Devam et."

"Yapmayı planladıkları şey," diye devam etti ikinci bir parmağını işaretleyerek. "Sanırım yarısını zaten açıkladım. Kitapları bir araya getirmek, hepimizi öldürmek, Adeline'e ne halt ettiysen onu yapmak ve ölü kız kardeşlerini geri getirmek, sonra da ölü tanrılarımıza en yakın şey olduktan sonra dünyayı yönetmek."

Violet esnedi. "Dünyayı yönetmek istediklerini zaten anladık, Lillian. Bir kez olsun bize biraz daha faydalı bir şey ver."

"Bu dünya değil."

Kimse nefes almıyordu. Bir toplu iğnenin düşüşünü duyabilirdiniz. Jack duvarı itti, kollarını kavuşturdu. "Ildathach neden bu kadar umurlarında? Bin yıl önce sürgün edildiler. Bir zamanlar insanlar burada onlara tanrıça olarak tapıyordu."

Üçüncü bir parmağı işaretledi. "Neden? Bu işin komik kısmı." Kıkırdamaları hıçkırıklara dönüştü. Korkunç, sarsıcı hıçkırıklara.

Tommy bana baktı, sonra ayaklarını sürüyerek ilerledi. Fae'lere bu kadar güvenmeyen biri için Lillian'a çok güveniyordu. Özellikle de şimdi. Başparmaklarını yanaklarında gezdirip çenesini hafifçe kaldırdı. Alkolden mi yoksa duygusal durumundan mı bilemiyordum ama içinde bir şeyler kırılmıştı. İpekten daha yumuşak bir sesle, "Kaç yaşındasın Thomas?" diye sordu.

"Otuz iki," diye yanıtladı, hiç tereddüt etmeden.

Başını salladı. "Ben senin yaşındayken bütün kardeşlerimi öldürdüm. İçlerinden biri sadece iki yaş büyüktü. Bizim için bu neredeyse ikiz demek."

Yer değiştirdi ama yüzünü düşürmedi. "Yirmi bir yaşındayken ben de bir sürü insan öldürdüm. İkisi babaydı. Üniformalarının ceplerinde çocuklarının resimleri vardı. Hepsi birinin kardeşi ya da oğluydu. Hâlâ telafi etmeye çalışıyorum ama bu beni kötü yapmaz."

"İnsanları işte bu yüzden çok seviyorum." Bana baktı. "Zamanınız yok, bu yüzden affetmeyi öğreniyorsunuz. Her zaman devam edersiniz çünkü devam etmeme lüksünüz yoktur." Tekrar Tommy'ye döndü. "Ama benim türüm affetmez ve asla unutmaz. Bir zamanlar tanrılarımız vardı ve hepsini öldürdük. Jack ve Violet bir tanesini öldürdü. Ama benim türüm ölümsüzlükte öngörüyü unuttu, ona hiç ihtiyacımız olmayacağını düşündü. Tanrılar tarafından yaratılan bir dünya onlarsız yaşayamaz."

Violet ayağa kalktı. Tüm öfkesi gitmiş, bir uyarı gelmişti. "Ne diyorsun, Lillian?"

"Ildathach ölüyor." Tommy'den uzaklaştı, sanki kefareti bunu tek başına konuşmakmış gibi. "Aslında çoğu zaten öldü. Hiçbir şeyi. Batı yıldızlarından Gerenstad'a kadar her şey akıp gidiyor. Dört yüz yıldır dünyamız yavaş yavaş karanlığa sürükleniyor ve bunu kabul edemeyecek kadar gururlular. Bu yüzden her şey çok fazla gelene ve bir anda dağılana kadar parçalanmasını izlediler. Geriye sadece dağlar ve Jaevidan'ın toprakları kaldı. Evimdeki herkes öldü. Tek bir kişi bile kaçamadı. Peçe yakınlarında yaşayan birkaç kişi buraya kaçtı. Neden tüm mahkûmların bu dünyada yeni olduğunu düşünüyorsun?" Ondan mizahtan yoksun küçük bir kahkaha yükseldi. "İşte sevgili dostlarım, bu yüzden kaybedeceğiz. Çünkü Morrigan'ın kitapları var, takipçileri var, unseelie'leri var ve bizim sahip olduğumuz nefrete sahip değiller. Aralarında bir akraba katili yok, fae'lerin tanrılarımızı yok etmekten sorumlu tuttuğu iki kişi yok, ya da kutsal kız kardeşlerden birini öldüren Kader yok. Diğer sürgünler onların arkasında toplanmadılar çünkü düşmanlarını yakın tutmak istiyorlar. Morrigan'ın bayrağını sallıyorlar çünkü üçünüzden elde ettikleri ve edecekleri güçle Ildathach'ı geri getireceklerini söylediklerinde onlara inanıyorlar. Ve her şey bittiğinde, sürgün edilenlerin bile geri dönmesine izin verilecek. Planları asla tüm insanları öldürmek ve dünyanızı kendi dünyamız yapmak değildi. Planları, zamanı geldiğinde herkesi kurtaracak güce sahip olacakları ve insanları sonsuza kadar yalnız bırakacakları kadar teknolojiyi yok etmektir. Ve tüm bu zaman boyunca, gücümüzün azalmasının tek sebebinin teknoloji olduğunu, kaynağın tükenmekte olduğunu düşünmeyerek onları engelledik. Morrigan kardeşlerin hükmetmek isteyen güce aç tanrıçalar olduğunu, herkesi kurtarmaya çalıştıklarını değil. Başından beri haklıydın, Addie. Biz kötü adamlarıyız. Seni yanlış yönlendirdiğim için özür dilerim."

Kimse konuşmadı. Jack dışında kimse. "Eğer Ildathach ve onunla birlikte kaynak da ölürse, bize ne olacak?"

Guinevere cevap verdi. "Bu dünyada Bogoralıların öldüğü yeraltı çatıları, otelinizin altındaki de dahil olmak üzere, muhtemelen sonsuza kadar devam edecektir. Güç enerjidir, yok edilemez. Bu enerji kullanıldıktan sonra yeraltı depolarına geri akar. Ve Yıldızlar'ın buradaki varlığı da bir miktar sağlayacaktır. Hepiniz eskisinden çok daha az güçlü olurdunuz ve ölümsüzlük üzerindeki etkilerinden söz edemem ama biz yine de var olurduk."

Jack Violet'e baktı. Violet omuzlarını geriye atıp gözlerini çıkışa dikene kadar anlamadığım bir soru vardı gözlerinde. "O zaman bırak çürüsün derim."

Dışarı çıktı. Perdenin kısa aralığından gürültü akıyordu, kahkahalar, müzik ve neşe. Hiçbirimiz kımıldamadık ve hepimiz sessiz kaldık. Will içini çekene kadar aradan yıllar geçti. "Bir daha düşündüm de, sana o içkiyi getireyim."

THIRTY-FOUR

JAEVIDAN

1 HAZİRAN 1548

Sevgili Jaevidan,

Mektubunuzu Parsna'dan aldım (ve çoktan unuttuğunuzu bildiğimden, o sizin çalıştırdığınız köydeki brownie). Okuduğumda hissettiğim sevinci anlatamam. Her gece senin için dua ediyorum, benim ve senin tanrına. Umarım iyi besleniyorsunuzdur ve şiddetten uzak tutuluyorsunuzdur. Aklınıza ve liderliğinize ihtiyaç var, kılıcınıza değil. Benden daha önemli görevleriniz olduğunu biliyorum ama haftalar ya da aylar süren sessizlik beni çok endişelendiriyor. Her gün Parsna'nın yıkıcı haberlerle döneceğinden korkuyorum. Sana bir şey olursa kalbim dayanmaz.

Ama son mektubunuzda daha mutlu şeyler duymak istediğinizi söylemiştiniz, o yüzden şimdi onları yazacağım. Tanrı iyi davrandı ve kale sessiz. Çoğu günümü mutfakta geçiriyorum. Alys geçen ay evlendi ve şimdi bir çocuğu var, bunun için hepimiz heyecanlıyız. Çocukla birlikte

Yaz yaklaşıyor, tarlalar bereketleniyor ve karnımız doyuyor. Eğer yakında izin alırsan, on sekizinci yaş gününü kutlamalıyız. Senin için harika bir hediyem var.

En önemlisi, lütfen güvende olun. Şimdi kahraman olma zamanı değil. Bunun beni bencilleştirdiğini biliyorum ama tek umursadığım tek parça halinde dönmen. O zamana kadar, seni çok seviyorum.

**Saygılarımla,
Annwyl**

Savaş çadırı kaosla çalkalanıyordu ama mektubunu okumak için sessiz bir köşe buldum. Parsna dışarıda cevabımı bekliyordu ama onu çabucak kaleme almam gerekiyordu. Yarın sabah yapılacak savaş için hâlâ çok hazırlık gerekiyordu.

Tearach, Annwyl'e kaçacağımıza söz verdiğim günün ertesinde savaş ilan etmişti. Ben geldiğimde kale darmadağınktı, planlar yapılmış, mektuplar yazılmış ve askerler silahlanmıştı. Tearach'la sınırlarımızdan kısa bir mesafede, İsimsiz Tarlalar'da karşılaşmış ve pusuya rağmen kazanmıştık.

Savaştan hiç hoşlanmıyordum ama bu konuda çok az seçeneğim vardı. Ülkemi terk edip insan dünyasına kaçmayı düşünmüştüm ama beni aksi yönde ikna eden Bilge Rindshaw ve Annwyl oldu. Kelimelerle değil ama hikâyeler ve hayallerle. Oğlunun başına gelenlerden daha kötü sonlar savaş cephelerinde yakalanan halkımızın başına geldi. Ormanların ve köylerin parçalandığını ve kardeşlerimin onları durduramadığını gördüm. Annwyl'in hayali, dünyadaki tüm çocukların güvende olabileceği daha mutlu bir yerdi. Ama benim çocuklarım yataklarında yakıldı, bu yüzden onun kutsaması ve geri dönme sözüyle, olmamı bekledikleri adam oldum.

O zamandan beri, annemin ordusu savaş hatlarını geri püskürtmek için yorulmadan çalışıyordu. Ordu ikiye bölünmüştü.

üç, oğullarının her birine bir ordu verildi. Kalvidan güney cephesinde Tearach'ın müttefikleriyle savaştı. Donvidan topraklarımızın batı sınırlarını ele geçirdi. Ben de ordularını kuzeye doğru ittim ve bir zamanlar Ond Kralı Areignas'ın bana söz verdiği yol boyunca zafer üstüne zafer kazandım. Üç ay önce Silasar'da öldürüldü ama oğlu Detres benimle geçici bir ittifak yapmayı kabul etti.

Detres şimdi savaş odasında volta atıyor, harita masasının üzerinde çalışan bilginlere havlıyordu. Bizimle birlikte hareket etmesi için büyülenmişti, kardeşimin ordularının konumlarını gösteriyor, ele geçirilen krallıkları siyaha çeviriyor ve ele geçirdiklerimizin üzerinde altın rengi parlıyordu.

Yarın, kuzeye devam eden ikmal hatlarımız için hayati önem taşıyan iki kıta yolu üzerindeki küçük bir krallık olan Petuaria'ya yürüyecektik. Altı ay önce Tearach'ın sancaklarını yükseltiler. Şimdi bunu kanlarıyla ödeyeceklerdi. Girdiğimiz her savaşta yaptığım gibi ön saflara katılacaktım. Onları bulduğumda adamlarımın akıllı ve ruhu zayıftı. Donvidan ve Kalvidan, hücumlarımızı ölüme gönderirken geride kalmışlardı ama ordumun bu kadar başarılı olmasının tek bir sebebi vardı; yanlarında savaşan Zehirli Prens'in arkasında toplanmışlardı.

Ben bir kalem alırken kılıçlar keskinleşti ve adamlar üşüştü.

**Sekiz Temmuz 1548,
Sevgili Annwyl,**

Seni her geçen gün daha çok özlüyorum ve sadece senin sözlerin beni rahatlatıyor. Ayrıca bu savaşın bir an önce bitmesi için tanrılara ve hatta sana dua ediyorum. Söz verdiğim gibi, yapacağım ilk şey seni ölesiye sıkmak ve yememiz için Galler'deki tüm badem ezmelerini satın almak olacak.

İyi haberler duyduğuma çok sevindim. Bu mektubu Alys için sağlıklı bir doğum vaat eden bir tonikle birlikte geri göndereceğim. Ayrıca bir zamanlar Ferasha'nın Büyük Kraliçesi'ne ait olan bir yüzüğü de senin için ekledim. Bu yüzük

Bu savaş ganimetlerini kraliçe ve prenseslerimize hediye etmek adettendir. Kalbime hükmettiğın gibi, o da senin olacak.

Kuruyan mürekkebin üzerinde durakladım.

Ve lütfen, kendinizi bu kadar endişelendirmeyin. Doğrusu bu savaş benim için son derece sıkıcı oldu. Tüm heyecan cephelerde yaşanırken, ben savaş hatlarından uzakta akademisyenler ve generallerle tartışmak zorunda kalıyorum. Eğer bana kullanmamız gereken kalkan taktikleri hakkında bir parşömen daha tavsiye edilirse, gözlerim kanayabilir.

Tekrar şarkı söylediğini duyacağım günü özlemle bekliyorum ve söz veriyorum yakında olacak. O zamana kadar mutlu yerimizi hayal et ve Parsna'nın gönderdiği erzakları yediğinden emin ol. Gücünü yeniden kazanmana yardımcı olacaklar. Seni çok seviyorum.

**Saygılarımla,
Jaevidan**

**YIRMI IKINCI OCAK, 1549
Benim Yaramaz Prensım,**

Hediyelerini saklayacak yer bulmakta zorlanmaya başladım. Önce bir kraliçe yüzüğü, sonra da doğum günüm için bir taç. Bir taçla ne yapacağım, seni aptal çocuk? Sonrasında da tüm o takılar ve biblolar. Keşke gönderecek bir şeyim olsaydı, ama tek sahip olduğum şey aşkım. Ziyarete gelme fırsatın olduğunda bunu düzeltmeliyim. Bu yıl sensiz çok boş geçti.

Güvende kalmaya devam etmenize sevindim. Savaş yakında bitecek gibi görünüyor. Bu haber için hem gece hem de gündüz dua ediyorum. O zamana kadar kendinize iyi bakın ve sizi çok seviyorum.

**Tüm sevgimle,
Annwyl**

ON DOKUZ MART, 1549

Benim tatlı insanım,

Bir sonraki savaşta her şey yolunda giderse, yakında döneceğim. Bölgenin dışında, Peçe'de sizden çok da uzak olmayan bir açıklık var. Bu bilgiyle size bir zafer vaat ediyorum ve bahşedeceğim hediyelerle kendinizden geçeceksiniz.

Ben iyiydim. Harthon (hatırlarsanız komutan) dün gece benimle biraz sorun yaşadı. Hikâyeyi anlattığımda kahkahalarla güleceksiniz. Diğer adamlar da iyi ve Draaph bir kez daha gizemli mektup kızıma selamlarını gönderdi.

Aslında, tüm komutanlarım gizemli mektup kızıma selamlar ve bazı daha kaba mesajlar gönderdi. Bunları Annwyl'e asla tekrar etmeyeceğimden değil. Geçtiğimiz aylarda ne yazık ki hoşlandığım bir sidhe olan Draaph, bir şifacı bacağıma yama yaparken bana baktı. Piç Tearchan'ın biri dün gece beni bir dişbudak okuyla yakaladı, ben de bacağım yamanırken zamanı Annwyl'e yazmak için kullandım. Ne zaman kalem ve mürekkep çıkarsam, tüm oğlanlar ben onlara defolup gitmelerini söyleyene kadar ölüm perileri gibi ulumaya başladılar.

Belki bir gün hepsiyle tanışırsınız. İnanıyorum ki onlar da seni en az benim kadar sevecekler.

Sidhe askerlerimin nasıl tepki vereceğini bilemezdim ama bu başka bir günün meselesiydi.

Ve sevginiz her zaman alabileceğim en büyük hediye olacak. Ama bana bir şey göndermek istersen, elbisenden bir parça gönder. Kokunu özlüyorum ve iyi şans getirmesi için zırhıma katlamak istiyorum.

En çok seni

seviyorum. Seni

düşlüyorum,

Jaevidan

"BAKIN PRENSES İÇİN NE GELDİ!"

Hepimiz bir mürver ağacının gölgesinde dinleniyor, hasarlarımızı sayıyorduk. Bir gece önceki çatışmadan dolayı hâlâ kan içindeydim. Tearach tüm gücüyle gelmiş ve hatlarımızı neredeyse Petuaria'ya kadar geri itmişti. Altı bin adamımızı, erzağımızın yarısını, en iyi savaş büyücülerimizi kaybetmiştik ama yine de tek hissettiğim, Peçe'deki yarığa ulaşamamanın verdiği büyük hayal kırıklığıydı. Annwyl'i ziyaret edememek.

Corin, Draaph'ın kardeşi ve aynı zamanda benim silah arkadaşım, havada bir mektup sallıyordu. Havada sallanan bir diğer kişi de Parsna'ydı ve mektubu tüylü elleriyle neredeyse ikiye ayırıyordu. Mektubun gelişle suratımız asıldı.

"Sorun yok, Parsna." Kaşlarını çattı ve yere düştü. Ertesi gün yiyeceğim son brownie için ekmek yaptım. Son bir buçuk yılda bunu fazlasıyla hak etmişti.

"Ve söylemeliyim ki, bugün *berbat* kokuyor." Corin katlanmış parşömenle kendini yelpazeleyerek kıkırdadı. "Lanet olası kaderler, gizemli kızın hangi bataklıktan geliyor?"

Bütün adamlar uludu.

Mektubu parmaklarının arasından aldım.

Yirminci Nisan, 1549

Diğer Yarım,

Dün gece rüyamda seni gördüm, mektubun gelmeden hemen önce. Kulübemizdeydik ama farklıydı. Duvarlar kırmızıydı ve tavandan daha önce hiç görmediğim çiçekler sarkıyordu. Sen yanımda uzanırken ben bir vazoyu boyuyordum ve hiç duymadığım bir dilde konuşuyorduk. Çok mutlu görünüyordun.

Geçmişte önsezilerden bahsetmiştiniz, bu yüzden bunun iyi bir talihin işareti olduğuna inanıyorum. Bir gün, çok uzaklarda bir yerde, birlikte olacağız ve bir daha asla birbirimizden bu kadar uzun süre

ayrılmayacağız.

İstendiği gibi elbisemden bir parça gönderdim. Peki ya bahsettiğiniz zırh? Savaş masalarında yaptığınız tüm savaşlar için oldukça aptalca görünüyor. Gelenekleriniz benim için her zaman bir gizem olmuştur.

Savaş kazanılır kazanılmaz haber gönder, ziyaret edebilirsin. Her gün pencerenin önünde senin gelmeni bekliyorum, heyecandan leceğim. Ama o zamana kadar, en iyisi olduğunu iddia ettiğin için işte ikinci hediyen.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni bugün, yarın ve sonsuza dek seviyorum. En çok seni seviyorum.

Yakınd

a,

Annwyl

Kumaş kuağıma düştü. Mektubu düşürdüm, kumaşı kurumuş kanla kaplanmış bir yumrukla kavradım. Yüzüme tuttum ve derin bir nefes aldım. ilek ve sgt kabuğu, tıpkı hatırladığım gibi.

"Annwyl nedir?" Harthon sordu. Mektubu incelemek için hepsi üzerime eğildi. Mektup bizim dilimizdeydi - Annwyl biraz biliyordu ve Parsna bir mektubun kaybolması durumunda tercüme edilmesine yardım ederdi, böylece kimse bir insandan geldiğini anlamazdı. Sözlerinde suçlayıcı bir şey yoktu ama sessizlikleri beni tedirgin etti. Bu sidhe kardeşlerle kendi trmle olabileceğimi düşündüğümden daha fazla yakınlaşmıştım ama onlar insan değildi. Anlayamazlardı.

Bilgin Rindshaw son zamanlarda beni zorluyordu. Daha iyi bir dünya, zalimliğe izin vermeyen bir hükümdarı olan bir Ildathach hakkında fikirler fısıldıyordu. Düşük fae ve sidhe'lerin barış içinde yaşadığı, karşılıksız şiddetin geçmişte kaldığı bir yer. Ben bunun aptalca bir hayal olduğunu düşünmüştüm, ama Annwyl kendi hayalini kurmuştu. Hiçbir zaman kral olmak istemedim, ama eğer bu savaş kazanılır ve avlardan önce yerim güvence altına alınırsa, eğer bilgin haklıysa ve bu yeni düzen var olabilirse, o zaman Annwyl

için güvenli olacaktı. Birlikte olmak için Bogoran'a
ihtiyacımız olmayacaktı ve onun

iyi çocukların kulübesi bir kale olabilirdi. Beni her savaşa sürükleyen bu hayaldi.

Ama paylaşmak için henüz çok erkendi. Kağıda zehir akıttım, ta ki ufalanan tozdan başka bir şey kalmayana kadar. Adamlar sessizdi. İlk olarak Draaph konuştu ve beklenmedik sözler hem Annwyl hem de Bilgin Rindshaw için içimi umutla doldurdu. "Güzel olmalı."

Artık resmen Ond'un kralı olan Destres -her ne kadar hepimiz ona kral demeyi unutmuş olsak da- kıkırdadı. "Kız kardeşimle evlenmeyi reddetmene şaşmamalı."

Corin, Harthon ve son komutanım Frae güldüler. Ama ses düşünceli, belki de biraz kıskançtı. Çoğu kişinin aksine, bunda bir zayıflık bulmadılar.

Parsna eğildi. "Yazışmalara geri dönecek misiniz, Prens Jaevidan?"

Bırakın kalem ve parşömeni, yiyecek hiçbir şeyim yoktu. Ordumun geri kalanı tepeden aşağı uzanıyordu. Annem ve evdeki savaş konseyi ne olduğuna dair cevaplar isteyecekti, benim veremeyeceğim cevaplar. Açtık, yaralıydık ve neredeyse bir yıldır kaydettiğimiz tüm ilerlemeyi kaybetmiştik. İnsan savaşları hakkında konuşamazdım ama peri savaşları bir ömür boyu sürebilirdi. Bu gelgitin ne kadar süreceğini kimse bilemezdi, krallık üstüne krallık için savaşıyor, kendimizi tedarik yolunda daha da ileriye itiyorduk. Ve bunların hepsi önümüzdeki haftalarda hayatta kalabilirsek olacaktı. Eğer Tearach parçalanmış ordumuza saldırmaz ve bizi topraktan sonsuza dek silmezse.

Parsna ellerini ovuşturdu. "Ona neler olduğunu anlatabilirim.

Dönmeniz biraz zaman alabilir."

Dikkatle beni dinleyen arkadaşlarımdan çekinerek başımı salladım. Ama şu anda hepimizin umuda ihtiyacı vardı. Şansa. "Ona sadece onu sevdiğimi söyle. Ve onun hayallerine her zaman inandığımı."

Bana hüznü bir gülümseme verdi. "Elbette, Prensım."

"Ya Parsna?" Brownie'nin geri çekilmesini durdurarak seslendim. Döndü. "Bugünlerde nasıl görünüyor? Dürüst olmak gerekirse."

Brownie rahatsızlıkla büzüştü. "Daha fazla yiyor ama çok değil. Elimizden geleni yapıyoruz ..." Sözcüklerini seçerek komutanlara baktı. "Köy ve orman sensiz çok farklı. Siz eve döndüğünüzde o yine bizim kızımız olacak."

Ne Gerenstad ne de doğduğum kale. Kendi dünyam bile değil. Evim, Galler'deki Bannau Brycheiniog ormanının sınırında, altın saçlı bir insan kızın dans etmeyi sevdiği, nemli bir kalenin yanındaki yoksul bir köydü. Orası benim gerçek evimdi, kendi kanımın toprağı beslediğı bu toprak değil.

Ama burası olmadan Annwyl'e sahip olamazdım. Onu koruyamazdım. Onun ve Rindshaw'ın hayallerinin peşinden gitmeden hak ettiğı adam olamazdım. Bu yüzden bu krallık için, özlemini çektiğim Peçe'nin karşısındaki çorak çayırımı gibi savaşıacaktım.

Onu kovdum ve bundan sonra çok az zaman harcadım. Yapacak planlarımız, kazanacak savaşlarımız vardı ve Peçe'yi geçmeme izin verecek toprakları kuşatana kadar başka hiçbir şey düşünmeyecektim.

Ayağı kalkıp komutanlarıma baktım. Silah arkadaşlarıma. Dostlarıma. "Bir ay içinde Hearel'e ulaşmak istiyorum ve bunu on iki saat içinde yapmak için bir plan istiyorum."

Hearel'e ulaşmamız dokuz ay sürdü.

Annwyl ve ben yoğun bir şekilde yazdık. Parsna'nın savaşın parçaladığı topraklarda sık sık gidip gelmesi gerektiğı için zor oluyordu ama artık başkaları da bana yardım ediyordu. Buraya ilk geldiğimde, ordumun ruha ihtiyacı vardı ama ben bile fae kardeşlerimin bundan ne kadar yoksun olduğunu anlamamıştım. Bizim dünyamızda sevmek zayıf bir şeydi. Önemsemek zayıftı. Bilgin Rindshaw bile bir keresinde değerli olan her şeyi geride bırakmam konusunda beni uyarmıştı.

Ama fae'ler ve hatta sidhe'ler mektuplarımin ve onları yazan gizemli kızın hikâyeleri için birbirleriyle yarıştılar. Kardeşlerimin orduları güneyde ve batıda hiçbir ilerleme kaydedemezken, benimkiler bir amaç uğruna ilerledi. Korkudan savaşmadılar.

ya da sadece şiddeti arzuladıkları için savaştılar. Savaştılar çünkü aralarına Bilge Rindshaw'ın rüyasının tohumlarını ektiler.

Ve onlara hikayeler anlattım. Hiçbiri Annwyl adını daha önce duymamıştı, ben de onu efsanevi bir kadın olarak resmettim. Savaşta yüzünde bir yara izi olan vahşi ve nazik bir ruh. Dokuma altın saçları ve erkekleri ağlatan güzelliğiyle bir bakire. Kar ruhlarıyla nasıl şarkı söylediğini ve kendisine nezaket gösteren herkese nasıl adaklar bıraktığını. Bir gün, dünyadaki tüm iyi varlıkları kutsayacak ve onları sevgisi ve barınağıyla ödüllendirecekti.

Bir gün müttefik bir ordudan bir general ciddi bir şekilde Gerenstad'ın benim krallığımda nasıl olacağını sordu. Ona Annwyl gibi olacağını söyledim.

Bundan sonra adı umutla eşanlamalı hale geldi. Dünyayı yakıp küllerinden yeniden diriltmek isteyen Zehirli Prens'in hikâyeleri yayıldı. Askerler iltica etti ve saflarıma katıldı. Çoğu düşük fae'ydi, ama sidhe'lerimizi de topladık. Yürüyüşlerimizde sesleri yükseldiğinde, Gerenstad ya da ailemin adı için ilahi söylemediler. Onların savaş çığlıkları Annwyl içindi.

Bilgin Rindshaw bir gece beni kenara çekip elini omzuma koyduğunda doğru şeyi yaptığımı anlamıştım. Leonta'yı yeni kazanmıştık. Arkamızdaki altın salonlarda askerlerim Altın Tanrıça'nın şarkılarını söylüyordu.

"Beni gururlandırdın, oğlum," dedi ve soğukkanlı doğasına hiç benzemeyen bir anda beni sıkıca kucakladı. "Yaşlı bir adamı çok gururlandırdın."

Sonra bana babamla ilgili hikâyeler anlattı. Alışık olduğum türden değil, korku dolu fısıltılar. Ama güzel hikâyeler, esprili olanlar. "Onda senin bilebileceğinden çok daha fazlası vardı," dedi kolumu okşayarak. "Ama bu gece için emekli olma vaktim geldi."

Ama bunların hiçbiri Hearel'i fethettiğimiz günün ertesi sabahı hissettiğim sevinçle kıyaslanamazdı. Destres kendi adamlarını, Corin de benimkileri yönetirken, ben aradan geçip

Peçe. Kendimi Bannau Brycheiniog'un diğerk tarafında buldum ama ölümsüz bacaklarım beni hızla taşıyabiliyordu, damarlarımdaki coşku alevleniyordu. Üç saat sonra Annwyl'in köyüne vardım. Yokluğumda geçen üç yıl boyunca hiç değışmemiştik.

Korkunç bir koku alıyordum ama zırhımı temizlemekle vakit kaybetmek istememiştik. Uzun kılıcım kalçamdan sallanıyordu ve saçlarım miğferimden garip açılarla sarkıyordu. İnsan gibi görünmek için kendimi büyüledim ama yabancı kıyafetlerimi saklayamayacak kadar bitkin düşmüştüm. Kirli gümüş, Ildathach'takine kıyasla çok sönük olan ögle güneşini yansıtıyordu. Burnuma tezek ve sidik, insanların çürümüşlüğü ve teri sızıyordu. Daha önce hiçbir kokudan bu kadar keyif almamıştım.

Ilık bir bahar günüydü. Kalenin güney cephesinde, kafatasçılar taştan bir havuzun etrafını sodalı suyla çeviriyor ya da yıpranmış iplere taze çamaşır asıyorlardı. Annwyl sicimin üzerine bir çarşaf sermişti, esinti nemli bezi söğüt gibi gövdesinin etrafına sarıyordu. Sarı saçları külden kararmış, elbisesi tozdan ve çok fazla yıkanmaktan dolayı kirli bir griye dönmüştü. Tırnakları çentik çentikti, ağzının etrafında sadece on sekiz yazlık kaş çatma çizgileri vardı, yara izi yüzünde mor bir öfke çizgisiydi. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Yukarı baktı, aşağı baktı ve tekrar yukarı baktı. O iri gözler yüzünü yuttu. Elleri çarşafın etrafında titredi. Boğazından insanlık dışı bir ses çıktı ve diğerk hizmetçilerin dikkatini çekti. Sonra koşmaya başladı, elbisesi inciklerine dolanıyordu, kolları iki yanında sallanıyordu ve kollarıma atlarken dikkatli gözlerle onu izlemelerini umursamadım. Onu döndürdüğümde kahkahası kulaklarımı doldurdu, saçlarını ve yanaklarını öptüm ve orada mutlu bir adam olarak ölebilirdim. Kokusu içime doldu, kolları boynuma dolandı ve eğer insan cenneti var olsaydı, o an benim olurdu.

"Geri döndün." Gözyaşları yüzünden akıyordu. Sanki gerçek olduğuma dair kanıta ihtiyacı varmış gibi benimkini tuttu.

"Tabii ki yaptım." Burnumu onunkine değdirdim. "Her zaman sana geri döneceğim."

Ziyaretimiz kısa sürdü. Hearel, Tearach Krallığı'ndan önceki son engelimiz olduğu için yapacak çok şey vardı ama ben zamanımızın çoğunu değerlendirdim. Ormanı gezdik ve en korkunç detayları dışarıda bırakarak maceralarımı anlattım. O da kaledeki sakin hayatını ve savaş bittiğinde bizim için yaptığı tüm planları anlattı. Karanlık çok erken çöktü ve geri dönmek zorunda kaldım. Tüm hikâyelerinde şövalyelerin yaptığı gibi diz çökerek elinin üstünü öptüm. Bana armağanı bir tutam saçı. Onu göğüs zırhımın arkasında güvenle sakladım.

Sadece bir savaş kalmıştı. Yakında her şey bitecekti.

Ancak Tearach kuşatması aylarca sürdü ve Annwyl'in mektupları gelmemeye başladı.

THIRTY-FIVE

ADELINE

O zaman bırakalım çürüsün derim.

Yatakta uzanırken Violet'in soğuk sözleri aklımdan çıkmıyordu. Jack'in yatağı. Abstruse haftalar süren bilinçsizliğimde onarılmış olmasına rağmen, geri dönmek doğru gelmiyordu. Belirli bir nedeni yoktu. Her şey açıklayamadığım duygularıma geri dönüyordu.

Violet'in ayrılmasından sonra kimse fazla kalmadı. Tommy hariç, hepimiz birer kadeh peri şarabı yudumladık ve sessizce geceyi bitirmeye karar verdik. Zindandan çıktığından beri kardeşim Will'lerde kalıyordu. Lillian'a göz kulak olabilmeleri için kanepeyi alması konusunda ısrar etti ve asil bir şekilde oturma odasının zeminini talep etti. Jack ona Abstruse'u ya da kendi otel odasını teklif etti ama kardeşimin hâlâ kin tuttuğunu hissediyordum. Onu tamamen suçlayamazdım. Guinevere, Arthur'la birlikte Bogorans'a bilmem ne yapmak için döndü ve Jack'le ben de eve döndük. Birazdan geleceğini söylemişti ama bu saatler önceydi. Kısa süreli dinlenmenin ardından uyandığımda Jack'in yerdeki boşluğunu gördüm.

Şöminenin yanındaki karmakarışık battaniye ve yastık yığınınına baktım. Şimdi her şey ne kadar önemsiz geliyordu. Jack'e olan kızgınlığım, kaderle ilgili endişelerim, uyurken beni ziyaret eden anılar. Kendi dünyalarında kaç kişinin öldüğünü kim bilebilirdi ki? Daha kaçının öleceğini kim bilebilirdi?

Violet doğduktan saatler sonra, bir kız ve ikiz olduğu için insan dünyasına terk edilip atıldığından beri Ildathach'a gitmemişti. Bu yüzden artık hiçbir şey hissetmemesine şaşırdığımı söyleyemezdim. Ama nasıl hissettiğini tam olarak anlamıyordum. Tüm suçluluğu ve öfkesi Bogoranlara yaptıklarında yatıyordu. Utançtan dolayı yeteneklerini asla kullanmayacağına dair kişisel bir yemin etmişti. Fae dostlarına olan tutkusu neredeydi? Yine de, onu reddedenler Bogoranlar değildi.

Jack'in nasıl hissettiğini bilmiyordum. Evine olan sevgisini de kaybetmemişti, izlediğim her anıyla daha da belirginleşiyordu, belki sonuncusu hariç. Ama aynı zamanda düşük fae'leri korumak için kendini yavaşça öldürmeyi seçen de oydu. İnsanlar arasında barış içinde yaşamayı kabul ettikleri sürece hepsini kanatları altına alan kişiydi.

Lillian'ın kabulünden sonra benim kader olma durumum tamamen unutulmuştu. En azından şimdilik. Hem dehşete kapılmış hem de rahatlamıştım. Dürüst olmak gerekirse, bir parçam Jack'in beni ikna etmesini ya da zorlamasını umuyordu. Bedenim yeniydi ama zihnim insandı ve ilkel duyularımızın tek istediği hayatta kalmaktı. Sonsuza kadar o mağaraya hapsolma düşüncesi hiç de mutlu düşünceler getirmiyordu. Uğruna çok mücadele ettiğim hayatımı geride bırakma düşüncesi bana her şeyden çok yenilgi gibi geliyordu.

Ama şimdi gölgenin içinde acı çeken milyonlarca ruh vardı. Buz gibi karanlıkta yapayalnız. Birinin onlar için şampiyonluk yapması gerekiyordu. Kader, benim rolümün Jack'in günahları için bir ceza olduğunu söyledi, o zamanlar bunun komik ve önemsiz olduğunu düşünmüştüm. Öyle değilmiş. Jack'in son Bogoran'ı yok etmesi

üzerimize. Herkesin üzerine. Eğer bir şey varsa, ceza merhametliydi. Ben de giderdim ama henüz değil.

Bunu itiraf etmenin verdiği garip bir huzur vardı. Artık suçluluk ve utanç içinde kıvrınmama, tüm doğru soruları sorup cevaplarını inkâr etmeme gerek yoktu. Hatalıydık. Başarısız olduk. Yarattığımızdan daha fazlasını yok ettik. Eğer en kötüsü zaten gerçekleşmişse, o zaman artık hiçbir şey tehlikede değildi. Kaybedecek bir şey kalmamıştı.

En azından benim için. Benim zamanım dolmuştu. Kader beni çağırdığı anda bunu anlamıştım, henüz anlamamış olsam bile. Ama hâlâ korumam gereken hayatlar vardı. Jack ve diğer herkes ölecekti. Hikayelerde kahramanlar hep ölürdü çünkü kendilerini daha büyük bir iyilik için feda ederlerdi. Ama ben bir kahramana aşık olmadım. Kendimi başka bir şeye verdim.

Ona güvenmenin bir önemi yoktu. Günahlarının kefaretinin ödemek önemli değildi. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Kız kardeşlerin onu ya da sevdiğim başka birini öldürmesine izin veremezdim. Jack ve Violet bir Bogoran'ın gücüne sahipti ve Morrigan gittiğinde, tüm kitapları toplayabilirlerdi ve diğer herkesin onları takip etmekten başka seçeneği kalmazdı. İkizler dünyalarını yıkmışlardı, bu yüzden onu düzeltecek olanlar onlardı. Bunu istemediler, bu da onları en çok hak eden kişi yapıyordu. Dünyalarına yeniden başlayabilir, tıpkı Bilge Rindshaw'un bir zamanlar hayal ettiği gibi yaşayanlar için daha iyi bir varoluş yaratabilirlerdi. Ve uzaklarda bir yerde, ben de ölümler için aynısını yapardım.

Bu benim planımdı. Benim kaderim. Jack ve Violet'i Ildathach'ta yeniden başlamak için ikna etmek. Dünyayı Babd ve Nemain'den kurtarmak. Sonra da karanlıkta kız kardeşlerimin yanında yerimi alacaktım.

Bir kahraman kendini ve sevdiği diğer her şeyi feda ederdi. Bir kahraman Morrigan'ın yapılması gerekeni yapmasına izin verir, bu arada bir savaştan ve sayısız ölümden kaçınırdı. Ama benim düşüncem de Lillian'inkini yansıtıyordu. Kötü olanlar bizlerdik. Jack bana iyi rehberlik etmişti.

Yaşayanlar arasındaki günlerim sayılıysa, pişmanlık duymadan, her şeyi fazla düşünmeden tadını çıkaracaktım. Yataktan kalkıp yepyeni geceliğimi üzerimden çıkarıp yanması için ateşe atarken kendime böyle söyledim. Kaderle savaşmayı bırakana kadar bu benim yeni rutinim olacaktı. Giydiğim her şeyin etiketi yeniydi ya da bana ait değildi ve işim bittiği anda hepsi küle dönüyordu.

İç çamaşırım yoktu. Onlara ihtiyacım yoktu. Dolaptan Jack'in elbise gömleklerinden birini çıkardım ve kollarımı içine soktum. Yumuşak, beyaz kumaş dizlerimin yakınında bitiyordu ve kolları çok uzundu. Onları sarkık bıraktım, düğmeleriyle de uğraşmadım.

Açık tarafları göğsüme sardım ve çalışma odasına doğru ilerledim. Sarmaşıklar ayaklarımın yanında sürünerek yolumdan çekildiler. Ateş bu gece devasa boyutlardaydı ve odayı turuncu ışıltısına boğuyordu. Jack bir koltukta ele geçirilmiş bir adam gibi oturuyordu, bacaklarını açmış ve ateşe o kadar yakındı ki yanmış olmalıydı. Parmakları alçak bir bardağı kavriyordu ve yanındaki boş sürahiye bakılırsa bu onun ilk kadehi değildi. Cazibesi gitmişti, onu nasıl da tercih ederdim. Bakışları boş bir şekilde yanan ocakta kalmıştı ama ben odaya adımımı attığım anda tüm dikkati bana yöneldi.

Beni bir hayaletmişim gibi izledi, uzun zamandır avuçlarından uzak tuttuğu acılı bir arzunun hayaleti. Yaklaştım, ayak seslerim taşlara çarpıyordu. Bir yırtıcının dikkatiyle beni takip etti, doğaüstü durgunluk etimi kaldırdı. Adımlarımla birlikte sadece gözleri hareket ediyor, geri kalanı saldırmak için kıvrılıyordu. İşte bu anlarda -bu basit, beklenmedik anlarda- onun tam olarak ne olduğunu hatırladım.

Dizlerinin arasında durarak gömleğinin açılmasına izin verdim.

Ateşten gelen sıcaklık sırtımı yaladı, gözlerinin değdiği her yerdeki sıcaklığa rakip oldu. Tüm duyguları bağın ardına gizlenmişti. Ses yoktu. Söz yoktu. Sadece öne doğru eğildi ve nasırlı elleriyle baldırlarımı kavradı.

Daha yukarılarda gezindiler, pürüzlü derileri dizlerimin arkasını, kalçalarımı süpürdü, inciklerim sandalyesine bastırana ve parmakları popomu kazana kadar beni daha da yaklaştırdı.

Alnını karnıma yasladı. Uzun, hırıltılı nefesi göbeğimin altındaki deriyi ısıttı. Bunu daha önce de yapmıştık. Artık anılarıma sahip olmasam da bunu ruhumda hissediyordum. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve şefkatle geriye doğru düzelttim.

Uzaklaşırken gözleri kızarmıştı. Onu tanıyordum, bu yüzden sarhoşluktanmış gibi davranırdım. Jack asla ihtiyacı olanı istemezdi ve ben de çoğu zaman fazla gururluydum. Bu yüzden gömleğin omuzlarımdan kaymasına izin verirken yoruma yer bırakmadım ve "Ağız" diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı.

"Bahsimiz," diye nefes aldım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimi güçlü kalçalarında gezdirdim, kumaş parmak uçlarımin altında yumuşadı. "Ağız seçiyorum."

"Bahsi unut, Annwyl."

"İstemiyorum." Yeleği ve kravatı yoktu, sadece benim arkamdan attığım gömleğe benzer düğmeli bir gömlek vardı. Kemerini çözdüm, altındaki tokaları serbest bırakmak için zaman ayırdım. Bana yardım etmedi ama istediğim şeyi ortaya çıkarmak için giysilerini aşağı çekerken beni durdurmadı da. Bu sefer bana emin olup olmadığını sormadı. İstedığimin bu olup olmadığını. Burada sadece ben ve şeytan vardı.

Ben onun sikini kavrarken dövmeli ellerim kolçakları kavradı. Aramızdaki bağı susturmaya yönelik tüm çabalar yok oldu ve bir anda aramızdaki bağ alevlendi. Teni yumuşaktı, uzunluğu sertti, ucunda bir damla nem boncuklanırken yüzümü ısı dolduruyordu. Gözlerim onunkileri buldu ve yalayarak uzaklaştırırken orada kaldı.

Hâlâ donuktu, dişlerinin arasından tırtıklı bir nefesten başka bir şey geçmiyordu. Bacaklarımin arasında ılık bir nem toplandı. Onun arzusunu hissedebiliyordum. İhtiyacını hissedebiliyordum. Kafasını saran kirli düşünceleri gözümde canlandırabiliyordum. Onu tekrar yaladım, yavaşça, karşılık veren titremesine dudaklarımı çekerek küçük bir sırıtışla.

Bir elimle okşayarak onu tamamen ağzıma aldım. Yağmur ve zakkum burnumu doldurdu, tuzun ve insanın tadı dilime dolandı. İçimde karanlık bir zevk yuvarlandı ve o koptu.

Sert parmakları saçlarımın arasında dolanıyordu, hışırtılı sesi "Al şunu" diyordu. Boğazıma doğru itti, sonra yavaşça geri çekti. Tekrar. Gözyaşları gözlerimi yaktı ve nefes almak için boğuldum, ama sıcaklık cildim boyunca tırmandı. Karnımda birikti. Tıpkı söz verdiği gibi ağzımı sikerken dizlerim haliya gömüldü.

"Benim için çok iyisin, dizlerinin üzerine çöküyorsun." Kalçalarını itti, boğazım uyuştı. Benim sulu bakışlarım onun kararmış bakışlarıyla buluştu. Çekildi, tükürüğünü sikiyle dudaklarım arasında küçük bir ip oluşturdu, başparmağı dudaklarımın üzerinde gezindi. "Bu benim," diye gürledi, hem bir söz hem de bir tehdit.

"Senin," diye nefes aldım. Her zaman öyleydi. Neredeyse dört yüz yıl önce dudaklarımı kendi dudakları olarak kabul etmiş, kanlı bir öpücükle mühürlemişti. Jack tattığım ilk erkekti. Aynı zamanda sonuncusu da olacaktı.

"Hepiniz," dedi ağzımın içine doğru bastırarak ve tüm itirazları susturarak. "Sen benimsin. Her zaman benim oldun ve paylaşmıyorum Annwyl. Anlıyor musun?"

Biliyordum. Lonca'da ondan kaçmamın ve şimdi onunla savaşmayı bırakmamın nedenini. Ben onundum. Ben her zaman onun olmuştum, o da her zaman benim. Yüzyıllar boyunca dökülen kanlar ve çekilen acılar anlaşılmamızı mühürlemişti. Geride bıraktığımız tüm yıkıma rağmen, sonunda tek bir garanti vardı. Nereye gidersem gideyim, o beni her zaman bulacaktı.

Cevabım kelimelerle değil, onu daha sert okşayarak, daha derine götürerek oldu. Altımda kırıldığını hissetmek istiyordum. Boşalmasının tadını dilimde hissetmek istedim. Ama bu yeterli değildi. Bir an önünde, halının üzerinde diz çöktüm; bir an sonra taşların üzerinde diz çöktüm.

Bize gölge yapmıştı ama yatağa değil. Daireyi yerle bir ettiğimde üç katmanlı devasa aynası paramparça olmuştu, aynısının aynısı henüz duvara asılmamıştı. Violent

Elleri belimi arkadan kavradı, aynadaki yansımalarımız yerdeki kitap raflarına yaslanmıştı. Pantolonunu dizlerine kadar iterken başımı yana doğru çekti, dişleri boynumdaki deriyi işaretledi. Tüm kıyafetleri hâlâ üzerindeydi.

"Bana bak," dedi, bakışlarımız aynada çarpıştı. Dudaklarım şişmiş, saçlarım acımasızca sıktığı için dağılmıştı. Dizini dizlerimin arasına soktu ve onları birbirinden ayırmaya zorladı, nefes nefese göğsünü sırtıma bastırdı. Mürekkep ellerini döndürdü ve boynu boyunca kıvrıldı. Karanlık prensimin işareti olan o korkunç gözler, bana yansıyan etin her santimini ele geçirmişti. "Sana kim dokunabilir, Annwyl?"

Eli karnıma yaslandı, aşağıya doğru kayıyordu. Nefesim sıkılmış dişlerimin arasından geçti. "Sen. Sadece sen."

Beni iki parmağıyla ödüllendirdi ve kalçalarımın arasındaki ıslaklığın içine girdi. "Senin içinde kim olabilir?"

"Sen," diye nefes nefese kaldım. Bağın artık merhameti yoktu, nefes alamayacak kadar sıcaktı.

Eli gitti, yerine başka bir şey geldi. Boyu ıslaklığıma değiyordu ama içime girmiyordu. "Sen benimsin," diye tekrarlardı, gözbebekleri siyah bir uçurumdu, karanlık tenini öpüyordu. "Seni beceriyorum. Sana tapıyorum. Senden zevk alıyorum. Seni seviyorum ve başka kimse sevemez. Bunun için bana yemin et."

Gözlerim dalgalanarak kapandı. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Artık ikimiz arasında karar verilmesi gereken bir gelecek yoktu. Tüm bahisler kapandığına göre, ben ona sahip olabilirdim ve o da verecek bir şey kalmayana kadar istediğini alabilirdi. "Yemin ederim."

İçime doğru itti. Ürkek bir nefes aldım, kaslarım gerildi ve içimi doldurdu. Bu hissi unutmuştum ama bedenim nasıl uyum sağlayacağını hatırlamıştı. Acı veren bir coşku tenimde dalgalandı ve karnımı sıktı. Başım omzuna düştü, dudaklarımdan nefessiz bir inilti döküldü.

Çenemi kavradı. "İzlemeni istiyorum, Annwyl. Bana ait olanı almamı izle."

Gördüm. Yavaşça, işkence edercesine kılıfını açarken karanlık gözleri benimkilerle buluştu, onu ne kadar çok istediğim gerçeği teninde parlıyordu. İçine girdi, diz çökmek için mücadele ederken dizlerim büküldü. Eli belimden aşağı kaydı ve uyluğumun yumuşak alt tarafını kavradı, beni yukarıda tuttu ve yerime kilitledi. Hareket edemiyordum, istesem bile beni vahşice sahiplenmesini durduramıyordum. Duygularım iğne ucu kadar azalmıştı. Çaresiz inlemeler ve sonsuz zevk. Kavurucu sıcaklık ve derinliksiz arzu. Hep daha fazlası, daha fazlası, daha fazlası için yalvarıyordum. Aynada beni izliyordu, yüzünde bir sırıtma vardı. Dudakları kulağıma değdi ve sıcak nefesi "Benim için gel" dedi.

Büyü ağzımı doldurdu, zorlamanın keskin metali. Şok dalgaları tenimde dolaştı, duvarlar onun etrafında sıkılaştı. Zihnim parçalandı, bedenim onun kölesi oldu. Derin ve çarpık bir coşku iliklerime kadar işledi. Beni trans halinde sikmeye devam ederken düşünmeyi unuttum, nefes almayı unuttum.

Alçak, zehirli bir kıkırdama ve dişleriyle kulak mememi çekiştirdi. "Bu sefer daha sert."

Görüşüm karardı, çıkarabildiğimi bilmediğim seslerle ona karşı kıvrandım. Kulağıma doğru inledi, beni o kadar sıkı tutuyordu ki canım acıyordu. "*Siktir*, Annwyl." Nefes nefese kalışı benimkiyle eşleşti. "Ne kadar sıkı olduğunu biliyor musun?" diye homurdandı. "Etrafımda biterken ne kadar iyi hissediyorsun?"

Tek cevabım gırtlaktan gelen bir inilti oldu. "Yine" diye mırıldanmadan önce nefesimi toparlamak için bir anım vardı.

Her şey çok fazlaydı; zevk, acı. Altında darmadağın olmuştum, inleyen bir harabe yığınıydım. Yine de öpmeye, ısırmaya, dokunmaya, becermeye devam etti ve dudakları benden başka bir talepte bulunmak için ayrıldığında, başımı çevirdim ve onun yerine dudaklarını öptüm.

"Hadi Annwyl," diye mırıldandı.

"Hayır, yapamam-"

"Neredeyse iki ay oldu, sevgilim." Alt dudağımla dişlerinin arasına aldı ve cevap olarak suratımı asmam karşısında

inledi. "Biz

telafl edecek çok Şey var. Bir kez daha," diye fısıldadı. Sözcüklerin arasında hiçbir zorlama yoktu ama bedenim beklentiyle gerildi. "Bunu kaldırabilirsin. Benim için bir kez daha."

Büyüye gerek yoktu. Yorgunluğuma, bunaltıcı hislerime rağmen bana bir Şey yaptı. Derin ve doğası gereğı yanlış bir Şey, ruhumda onun için acıyan bir iz. Bitirdiğimde ona doğru yığıldım, enerjim tükenmişti. Çıkardığım sesler, yarı mutluluk yarı yakarış, içimde işini bitirirken çıkardığı vahő iniltilerle boğuldu. İçimi doldururken titredim, sıcak sıvı iç uyluklarımı kapladı. Güldü ve yanağımdan, dudaklarımın köşesinden öptü, çekildi ve beni kollarının arasına aldı.

"Benden bu kadar," diye ağıt yaktım göğsüne karşı. Gömleğı yanağımlı çizdi. Beni yatağı götüreceğini düşünmüştüm ama Abstruse'a ve bitiőindeki banyoya girdik. Patlamadan sonra tamamen yenilenmişti, küvetin boyutu neredeyse iki katına çıkmıştı.

Bakışımı yakaladı ve kıkırdadı. "Banyoyu sadece bir tanesine uygun hale getireceğimi söylemiştim." Parmaklarını dizlerimin altında şıklattı ve küvet suyla doldu, lavanta ve okaliptüs kokusu buhardan süzüldü. Beni yavaşça küvete bıraktı ve kalan giysilerini çıkardı.

Ilık su tam da ihtiyacım olan merhemdi. Tabii ki bunu düşünenekti. Suyu omuzlarımda gezdirirken bana katıldı ve ışıkları bir kez daha kararttı.

"Neden hep böyle yapıyorsun? Çıtlatmayı?" diye sordum.

"Odaklanmama yardımcı oluyor. Özellikle daha karmaşık görevlerde

ya da gölge için kullandığım yansımalar çok iyi değılse."

Tekrar şakladı, küvetin kenarında bir mum belirdi. Aynayı kullanmamıőtı, tüm dikkati benim üzerimdeydi.

Bu beni meraklandırdı. Derin nefes alarak gözlerimi kapattım. Yansımalar gölgeye açılan kapılardı ama teorik olarak onları kullanmak için görselleőtirmeye gerek yoktu. Gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açtığımda odaya yayılmış en az yirmi mumla karşılaşınca sııttım.

Jack sııttı. "Gösteriş."

"Zorlama ya da büyü kullanamam."

"Çünkü sen Fae değilsin. Sen daha iyi bir şeysin." Yaklaştı. Ellerini saçlarımda gezdirerek, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Ne için?"

"Bana geri dönüyorsun." Yanaklarıma, gözlerimin arasındaki boşluğa iki hafif öpücük kondurdu. Tek hissettiğim utançtı. Pişmanlık. Ben ona ait değildim.

Tenime doğru fısıldadı. "Saçını yıkamama izin ver." "Ne için?"

"İstiyorum."

Bunu sorgulamadım, sırtımı ona döndüm ve başımı suyun altına soktum. Saçlarım ensemin yarısına kadar uzamıştı ve kesmeye ne zamanım ne de imkânım vardı; herkesin yalanlarının yerle bir olduğu o korkunç geceden beri hayatlarımızın ne kadar kaotik olduğunu hatırlatıyordu.

Parmaklarını yavaşça kafa derimde gezdirerek her bir saç tutamını yumuşattı. Bu duyguyla mırıldandım, sıcaklığın tadını çıkardım. Kibarlığın. Onunla çok nadir olabilirdi.

"Benim geldiğim yerde birinin saçını yıkamak kutsal bir eylemdir. Bu onları derinden önemseydiğiniz anlamına gelir."

Lillian bir keresinde saçımı yıkamıştı. O zaman bunu pek düşünmemiştim, ama bu onun için kalbimin daha da kırılmasına neden oldu. Memleketinden gelen haberler onu derinden yaralamıştı. Will'in aksine, buraya kendi isteğiyle gelmemişti. Ve ne Violet'in ne de Jack'in özleyecek çok şeyi vardı. Bir yanı hep bir gün geri dönüp kendini halkına affettirmeyi ummuş olabilir.

"Böyle jestler yapmanıza şaşırdım," dedim. "İldathach'taki sidhe'lerin aşkın ne olduğunu bilmediğini sanıyordum."

"Elbette vardı, ama aşk orada nadir bulunan bir şeydi. Özel bir şeydi. Etrafımız bu kadar zalimlikle çevriliyken onu büyütmek zordu." Sesi yumuşadı. "Ve bunu ilan etmek

her şeyden çok bir tehlikeydi. Bu yüzden ritüellerimiz, kelimeler yerine jestlerimiz vardı. Bunu hep sevmişimdir, içindeki kırılganlığı."

"Nasıl savunmasız?"

Sabunu boğumlu bir düğümün içine köpürttü, şüphesiz dakikalar önceki savunmasızlık jestimizden kaynaklanıyordu. "Saçını yıkayan birine sırtını dönmek zorundasın. Gözlerinizi kapatın. Size zarar vermek istemediklerine güvenin ve vücudunuzun korunmasız kısımlarına dokunmalarına izin verin."

Aramızdaki farkların bir başka hatırlatıcısı. Violet fae'lerin insanlar gibi sevemeyeceğini söylemişti ve haklıydı. Fae'ler için aşk en büyük fedakarlıktı. Bir zayıflık. Bunu ilan etmek için yaptıkları uygulamalar bile teslimiyet gerektiriyordu, birinin güveninizi size karşı kullanmasına izin verme riski.

Bırak çürüsün, dedi Violet. Çünkü ona göre kurtarılmaya değer hiçbir şey yoktu. Ama hâlâ Jaevidan ve mektupları vardı. Alçak fae'ler ve hatta sidhe'ler arasında, birilerinin aşkın korkusuzca var olduğu bir dünya inşa edebileceği umudu yeşermişti.

Görevini sessizlik içinde bitirdi. Geç olmuştu ve Jack henüz uyumamıştı ama ayağa kalktığımda kolları belimi sıkıca sarmıştı, göğsünün her yükselişi omurgamı ısıtıyordu. Başparmağı karnımın üzerinde yavaş daireler çiziyordu. Yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve alçak sesle fısıldadı. "Seni seviyorum."

Sertleştim. Düşündüğü sebeplerden dolayı değil. Yansımalarımız mum ışığıyla aydınlanan banyodaki makyaj aynasında geri yansıdı. Jack her zamanki gibi görünüyordu, çenesini omzuma dayamıştı. O bendim. Benim yüzüm değil, Adeline Colton'ın yüzü, Annwyl'in yüzü. Yüksek elmacık kemikleri ve keskin çenesi. Yüzündeki yara izi. Tek fark gözleriydi; gözbebekleri ya da irisleri olmayan saf yumurta kabuğu beyazı. Elimi yanağıma götürdüm, Jack'in o üç kelimeyi tenime miras bıraktığı noktayı fırçaladım. Aynanın görüntüsü hareketi yansıttı. Gözlerimi kırptım ve bir kez daha Addie ve Jack'i gördüm.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," diye fısıldadı. "Sadece bilmeni istedim."

"Biliyorum." Bunun aşk mı yoksa saplantı mı olduğu inekler eve gelene kadar tartışılabilirdi ama sonuç aynıydı. Aşk tehlikeliydi, özellikle de şimdi. Gelecekte ikimizin de oynaması gereken roller vardı ve aşkın her iki senaryoda da yeri yoktu.

"Ne düşündüğünü biliyorum."

Beni de yanına alarak küvetin kenarına yaslandı. Yanağını göğsüne yasladım, yan tarafındaki savaşı ve kılıcını kaldıran savaşçıyı izledim. "Ne düşünüyorum ben?"

"Kader sana sahip olamaz," dedi.

Aynaya tekrar baktım. Hâlâ Addie ve Jack vardı. "Bu sefer başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

"Bir yolunu bulacağım. Her zaman bulurum." Elleri karnımın üzerinde geziniyor, aşağılara iniyordu. Ama seks bu sefer dikkatimi dağıtmayacaktı. Parmaklarımı onunkilere geçirerek inişini durdurdum. Sıkıca sıkı. "Estheria ile konuşabiliriz," dedi. "Başka bir selef seçebilirsin ve tüm bunlar unutulur. Paralel bağ sayesinde hâlâ ölümsüz olacaksın. Gölge üzerindeki hâkimiyetini kaybedebilirsin ama bu ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyor. Sana bu hayatın senin olacağını ve kimsenin bunu elinden alamayacağını söylemiştim. Yemin ederim."

Çünkü Jack dünyayı yakabilirdi. Tanıştığımız anda bundan şüphelenmiştim. Her odayı ateşe vermesinin bir sebebi vardı.

"Ya tamir ettiysen?" diye sordum. "Yapmayı planlıyorum."

"Bir *beansidhe* olarak statüm değil." Ona bakmak için başımı eğdim. "Biz bir Morrigan oluşturuyoruz Jack. Bogoranlar'ın gücüne sahibiz. Kitaplar elimizde olsaydı, bu yanlış kendimiz düzeltebilirdik. Ildathach'ın kız kardeşlere ihtiyacı yok. Biz varız."

Konuşmadı, yüzünde bu hayatta çok az gördüğüm ama anıları sayesinde birçok kez hissettiğim bir ifade vardı. O benim şiddetimdi, ben ise her şeyim. Ödül olarak

Uzun ve zorlu bir savaşın sonu. Gözlerinde hürmet ve saygı vardı. Ve nedense, çenesini eğdiğinde ne söylemek istediğini zaten biliyordum. "Ya Ildathach bunu hak etmiyorsa?"

"Bunu nasıl söylersin?"

"Olan oldu. Dünyamı eski haline getirmek kaybedilen lleri geri getirmeyecek. Hayatta kalanlar burada ve kalmak isteyenler seçimlerini yaptılar."

"Nasıl hissettiğini biliyorum, ama-"

"Yorulдум, Annwyl." Kelimeler göğsünün derinliklerinde gürledi, ağır ve boştu. "Ben senin gibi değilim. Yanlış nedenlerle iyi şeyler yapıyorum. Tek nemsediğim şey burada bir hayat kurmaktı. Aynı korumaları arkadaşlarıma da sağlamak ve seninle birlikte olmak." Parmaklarıyla yanaklarımı okşadı. "Orada benim için hiçbir şey kalmadı ve tamamen dürüst olmak gerekirse, daha fazla fedakârlık yapmaya değecek çok az şey var. İlerlemek, yanlışlarımızı düzeltmek, kendi tanrılarımızı öldürmekten vazgeçmek için binlerce yılımız vardı ama yapmadık. Bu, seçimlerimizin doğal evrimiydi. Bunu hak ediyoruz."

Hayır, Jack bunu hak *ettiğini* düşünüyordu. Beni bir kaide üzerine yerleştirdi, ama insanları da. Zihninde ve kalbinde, kendisi de bir insan oldu, daha iyi olanın ne olduğu fikri için gerçek doğasından vazgeçti.

Ama Estheria bana bir seçenek sundu. Bana uyarılarda bulundu ve karar vermem gereken bir yol olduğunu ima etti. Kaderler tasarımcı olmayabilir ama yıldızlar da olamazdı. Bize zgr irade verdiler, aksi takdirde böyle bir vahşetin örülmesine asla izin vermezlerdi. Bu zgr irade bizi iyi yapan, karanlığa katılmayı hak etmemizi sağlayan şeydi. Zor bir seçim yapana kadar herkes mükemmeldi. Bunlar bizi tanımladı.

"Aşk var. Az önce bana söyledin." Jack başını salladı ama ben devam ettim. "Zalimliğin onu geliştirmeyi zorlaştırdığını kendin söyledin, ama ya büyümek için yer olsaydı? Anılarını gördüm. Hayatını. Burada her zaman ne olduğunu, diğerlerinin ne hayal ettiğini biliyorum." Avucum göğsünde düzleşti. "Benden önce bile tek istediğin bir aileydi ve

Arkadaşlar. İçinde yaşadığınız dünya bunu elinizden aldı. Ama bu yeniden başlamak için bir şans. Sizin vizyonunuzu paylaşanlarla ve sizin gibi insanlar arasında yaşamış olanlarla yeni bir başlangıç yapmak için. Ildathach'ı eski haline getirmemize gerek yok. Onu daha iyi bir hale getirebiliriz."

Cevapları bulmak için gözlerini tarayarak bağı hissettim. Duygular süzüldü. Acı ve çekingenlik, özlem ve pişmanlık. Kaç yaşında olduğunu unutmak kolaydı. Üzerinden kaç yüzyıl geçmişti. Bu dünyada ve diğerinde kaç savaşa tanık olmuştu, kaç ceset gömülmüştü, kaç fedakârlık yapılmıştı, verecek bir şey kalmayana kadar insan kendinden ne kadar çok şey koparabilirdi. Jack'in yaptığı da buydu. Kendini her seferinde bir parçaya ayırdı, her şeyi sıyrıp attı. Bunun bencilce nedenlerle olması önemli değildi. Sonuç aynıydı.

"Bana öyle bakma," dedi. "Ne gibi?"

"Sanki iyiymişim gibi." Eli karnımdan aşağı indi ve kalçama yerleşti. "Çünkü değilim, Annwyl. Anıları bitir, o zaman anlayacaksın. İstedğim tek bir şey vardı. Ve artık ona sahip olduğuma göre, gerisi boşa gidebilir."

"Ama sen bilmiyorsun." Onunla yüzleşmek için doğruldum. "Bana sahip değilsin çünkü ben farklı bir yol seçiyorum. Bir kader olarak yardım edebilirim. Gölgeyi iyi bir şey haline getirebilir ve her şeyin gidişatını değiştirmede pay sahibi olabilirim. İstedğim bu değil ama yapacağım şey bu. Kendin hakkında ne istersen söyle ama ben senin de kim olduğunu biliyorum. Düşük fae'leri korumak için neredeyse ölüyordun. Kız kardeşlerin insanlara ya da bu dünyaya zarar vermesine izin vermedin. Bu yüzden belki de yarattığın şeyler için kendine daha fazla, yok ettiğin şeyler içinse daha az kredi vermelisin."

"Yorgunum." Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Bunu daha fazla yapamam Annwyl." Bunu kısa bir süre önce yatak odasında da söylemişti ama bu sefer farklıydı. Her kelimenin etrafında uyarı zilleri çalıyordu.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sen lanet olası Jack Warren'sın.

Her şeyi yapabilirsin."

"Yıldızların insanları ölümlü yapmasının bir nedeni var." Beni daha yakına çekerek dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Sana karşı dürüst olmamı istedin, ben de olacağım. Bunu uzun zamandır yapıyorum. Çok uzun zamandır. Hiçbirini istemedim ama yaptım. İyi ya da erdemli olduğum için değil, senin için. Çünkü sen beni hep daha iyi yaptın. Beni her zaman dürüst tuttun ve doğru yolda ilerlemeye zorladın." Beni tekrar, daha derinden öptü. Sıcaklık vücuduma yayıldı, baş döndürücü bir sis gibi. "Ama sen olmasaydın, bunların hiçbirini yapamazdım. Nefret ettiğim her şeye dönüşürdüm."

"İşte bu yüzden sana şimdi bu kadar çok ihtiyaç var," diye mırıldandım. "Sen tam tersi olabilirsin. Burada onları birden fazla şekilde kurtarmak için bir şansımız var."

"Ama ben istemiyorum. Bunu sonsuza dek bitirmek istiyorum." Yanağımdan öptü. "Bu yüzden seni kaderden kurtaracağım. Kız kardeşleri öldüreceğim. Dianomicanları yok edeceğim, böylece bir daha asla kullanılamayacaklar. Ve Fae'lere ne olursa olsun olacak, ama bu artık benim yüküm değil. Senin de değil."

"Daha iyisini yapabiliriz, Jack."

"Yapamam." Bunu söyleme şekli, onu tamamen *Jack* yapan her şeyden yoksun oluşu dişlerimi kenetledi. Planım kaçmak, kaderime razı olmak ve Jack'in rolünün daha sonra yerine oturmasına izin vermektir. Ama şimdi bu plandaki çatlakları görüyordum. Omuzlarında ne kadar büyük bir yük taşıdığını ve benim kararımın onu çökerteceğini gördüm. Fae'leri bensiz kurtaramazdı, belki benimle bile kurtaramazdı. Ve söylediklerine rağmen, bunun benden daha fazlası olduğunu biliyordum. Bu bir ömürdü.

"Konuş benimle," dedim.

Beni değerlendirdi. Banyo suyunun ılıklaşmasına, mumların sönmeye yetecek kadar uzun bir süre. Ellerimi saçlarında, omuzlarında gezdirdim.

Ben buradaydım. Ama sonunda sadece "Soyut'ta sana yalan söyleyemem" dedi.

Başımı salladım.

Kalın kalın yutkunarak başını salladı. "Belki bir gün."

Cevap vermeye fırsat bırakmadan beni kollarına aldı ve bizi yatak odasına götürdü. Parmaklarını bir kez daha şıklattı ve kuruduk ama giysilerimiz çoktan unutulmuştu. Yastıkları ve yerdeki battaniyeleri bırakıp yanımdaki yatağa girdi. Ben de ona izin verdim. Her zaman aklım sorularla dolup taşıyordu. Bir gün ne olacaktı? Bana yalan mı söyleyecekti yoksa bilmem gerekenleri mi anlatacaktı? Ama birkaç dakika içinde, kolunu belime dolamış ve yanağını göğsüme bastırmış bir şekilde uyuyordu. Bu cevaplar beklemek zorundaydı.

THIRTY-SIX

ADELINE

Yapmamız gerekenden çok daha uzun süre uyuduk ama Jack'in dinlenmeye ihtiyacı olduğunu hissettim. Ayrıca uyandıktan sonra gelen şeye de ihtiyacı olduğunu düşündüm - yüzü bacaklarımın arasına gömülmüştü, sonra beni öperken dudaklarında kendi tadım vardı. Beni sertçe becerdi, her vuruşu bana ettirdiği yeminleri hatırlatıyordu. Memnun etmek onun göreviydi. Onun olacaktım. Sevmesi için. Onu seveceğime dair henüz söz vermemiş olsam bile.

Dün gece kendimden çok emindim ama Jack'le konuştuktan sonra her şey değişmişti. Bana sahip olmak için neleri yok edeceğini zaten biliyordum ama bunu düşünmek ve kelimeleri yüksek sesle duymak farklıydı. Tüm planım ona bağlıydı, ben gittikten sonra parçaları toplamaya ve yapması gerekeni yapmaya istekli olmasına bağlıydı. Bu süreçte onu kırabileceğim hiç aklıma gelmemişti.

Estheria bir keresinde Jack'in benim için her şeyi yapabileceğini, bunun harika ve korkunç bir sorumluluk olduğunu söylemişti. Ne kadar haklıydı.

Bu yeterince korkutucuydu ama son anılardan korkmamın başka bir nedeni daha vardı. Beni Jack'ten uzaklaştıracaklarından değil, bizi yakınlaştıracaklarından. Son duvarı da yıkacaklarından ve onun beni istediği gibi ben de onu isteyecektim. Çünkü bunun olmasına izin verirsem, zamanı geldiğinde yapmam gerekeni yapabileceğimden emin değildim. Bu kadar çok hayat tehlikeyken aşka ve bencil arzulara yer yoktu. Jack'in zaten ikimiz için çok fazla hayatı vardı.

Bu yüzden bana dokunmasına izin verdim. Beni öpmesine izin verdim. Bacaklarımın arasında bitirmeden önce beni boşaltmasına izin verdim, sadece beni ters çevirip sürece yeniden başlaması için. Ben sırtüstü uzandım, o dizlerinin üzerinde içime tekrar tekrar girerken. Dövmelerini inceledim, onları nasıl yaptırdığını tekrar merak ettim. Elleri tenimin her santimini okşuyor, bakışları içime giren aletin, altındaki çıplak bedenimin görüntüsüyle ziyafet çekiyordu ki tuhaf bir düşünce belirdi. Ziyafet gecesi Annwyl'in görüntüsüyle nasıl içki içtiğini hatırladı. Onun göğüslerine ve kalçalarına nasıl da salyalarını akıtmıştı, benim bu hayatta doğuştan sahip olmadığım şeylere.

"Yüzündeki o ifade de ne?" Jack iki dirseğinin üzerinde öne doğru eğildi ve boğazımı öperken ritmini yavaşlattı. Başımı salladım, durmasını istemiyordum.

Dudaklarına karşı miyavlayıp, biraz sürtünme için kalçalarımı yuvarladığımda bile caymadı. Yüz ifadesi, sorusuna cevap verene kadar başka bir şey almayacağımı söylüyordu. İçimi çektim, güvensizliğimden duyduğum utanç kadar tatmin etmediği acıdan da rahatsız olmuştum. "Annwyl'e pek benzemiyorum."

Lillian anılarımı benden almış olabilirdi ama hapisyanede sıraladığı isimleri hatırlıyordum. Lizzie ya da Sujana'ya benzediğimden de şüpheliydim.

İnleyerek derinlere itti ve boynuma karşı mırıldandı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Dün geceki aynadaki yansımam aklımdan çıkmıyordu. Annwyl göğsünde ama gözleri

Bir Wraith.

"Ben en çok burada ne olduğuyla ilgileniyorum," dedi ve eğilip kalbimin üstünü öptü. "Ve bunlar," diye ekledi sinsi bir sırıtışla, meme uçlarımın her birine hak ettikleri ilgiyi göstererek.

"Ama bir tür ... tercih yok muydu?" Elbette, içinde yaşadığım her bedenden etkilenmiş olamazdı. En azından bir versiyonum arzu edilenden daha az çekici olmalıydı. Ya da, en azından, şu anda sahip olmamamı tercih ettiği nitelikler vardı. Gençlik anılarına bakılırsa, büyük göğüsler bunlardan biriydi.

Beni uzun ve yavaş öptü. Yüzümü kavrayarak ruhuma baktı. "Seni her bulduğumda daha da güzelleşiyorsun. Ciddiyim."

Sırıttım. "Yalancı."

Alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve içime doğru sallanırken inledi. "Kanıtlamamı ister misin?"

Bunu kanıtladı. Daha sonra o duş alırken ben de onun gömleklerinden birini giydim. Saat neredeyse on birdi ama Charlene'in hazırladığı meşhur kahvaltıyı yapmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Çalışma odasına girdiğimde son düğme de yerine oturdu. . ve neredeyse yerimden fırlayacaktım. Will yemek masasında oturmuş, çayını yudumluyordu.

Büyü yoktu, ki bu onun için alışılmadık bir durumdu. Sivri kulakları koyu renk saçlarından dışarı çıkmış, başı belirgin bir şekilde fae tarzında eğilmişti. "Komik. Son zamanlarda ikinizin sadece arkadaş olduğunuzu duymuştum."

Kıyafetlerimi, çıplak bacaklarımı incelerken yanaklarım kıpkırmızı oldu. Beni çok daha kötü kıyafetler içinde görmüştü ama o zamanki ortam daha tıbbi bir ortamdı.

"Bütün kıyafetlerimi yakmak zorunda kaldım."

"Uh-huh." Sinsi gülümsemesi tek kelimesine bile inanmadığını gösteriyordu, ancak Jack'in bir dakika sonra gömleksiz olarak içeri girmesiyle daha da kötüleşti. Jartiyerini çıplak göğsünün üzerine çekerken ıslak saçları alnına dökülmüştü. "Oh, Will. Seni beklemiyordum."

Will kaşlarını kaldırdı. "Bu sabah alışılmadık derecede neşeli bir ruh hali içindesin."

Bu doğruydu. Jack aptal gibi sırttı, dikkatini açgözlülükle bacaklarıma verdi. "Çok güzel bir gün."

"Sevgili Adeline da tam sizin platonik dostluğunuzun tadını çıkardığınızı söylüyordu."

"Elbette öyleyiz." Jack kollarını bana doladı ve beni ateşli bir öpücüğün içine daldırdı.

Hava almak için ayağa kalktığında Will başını salladı. "Beni asla böyle öpmezsin."

Jack gülümsedi. "Buraya gel o zaman." Sadece bir adım atabilmişti ki Will kafasına bir kaşık fırlattı.

Lillian gözlerinin altındaki torbalara rağmen küçük bir gülümsemeyle, "Jack'in onun için biraz tatlı olduğundan hep şüphelenmişimdir," dedi. Bir koltuğa yığıldığını fark etmemiştim. Giysileri dağınıktı, saçları yamuk yumuktu. Gözlerini lambalardan koruyarak şakaklarını ovuştururken başının ne kadar ağrıdığını tahmin edebiliyordum.

Yanına oturdum, biraz edepli olmak için kucağıma bir battaniye katladım. Mesafesini korudu, sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçalttı. "Seninle konuşmam gerek."

"Özür dilemek zorunda değilsin," dedim. Ağzı buruştu, kirpiklerinde gözyaşları birikti. Bir kolumu ona doladım ve saçlarını okşadım.

"Jack haklıydı. Kendimden nefret ediyorum," diye fısıldadı.

"Herkes için kötü bir gündü," diye mırıldandım. "Senin gerçekte kim olduğunu biliyorum. Hepimiz biliyoruz."

Başını salladı ve yanaklarını sildi. "Kardeşin bu sabah bana güzel bir fırça attı, bunu söyleyebilirim."

"Nerede o?"

"Geride kaldı. Yanıkları onu yine rahatsız ediyordu." Tommy'nin eski savaş yaralarından dolayı kötü ağrılar çektiğini biliyordum ama bir kez olsun bundan bahsettiğini duymamıştım. İkisinin ne zaman bu kadar yakınlaştığını tekrar merak ettim.

"Her neyse..." Başını omzumdan kaldırdı ve Jack'e başıyla selam verdi. "Hepimiz bu yeni

gelişim."

Sanki dünyanın sonu on iki saat önce gelmemiş gibi, Jack bir yemek sandalyesine yerleşti ve bir hamur işi aldı. "Tartışacak bir şey yok."

"Ama-"

"Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Size ihtiyaç duyulduğunda haber vereceğim."

Will bile irkildi. Lillian'ın davranışlarından dolayı ona soğuk davranmadığını biliyordum ama o bunu yapmazdı. Ayağa kalktım ve kollarımı göğsüne dolayarak kulağına, "Ona kızgın olduğunu düşünüyor," diye fısıldadım.

"Sana kızgın değilim, Lillian," diye seslendi. İçimi çektim. "Her şeyi hallettim. Şimdilik eskiden olduğu gibi devam ediyoruz."

Will havaya bir elma fırlattı ve onu yakaladı. "O zaman paylaşmak ister misin, sevgilim?"

"Hayır." Jack bana sert bir bakış attı ve fincanından bir yudum aldı.

Lillian masada bize katıldı. "Peki ya ev?" "Burası evimiz," dedi huysuzca.

Will dikkatli davranarak kaşlarını çattı. "Herkes seninle aynı fikirde değil, dostum."

"Öyle mi?"

"Henüz karar vermedim ama gerçek şu ki çürümesine izin veremeyiz." Bunun üzerine Lillian'ın gözleri kısıldı. O ve Violet son zamanlarda gerçekten de anlaşmazlığa düşmüşlerdi.

"Şu anda elimizde yeterince şey var. Önce kız kardeşleri öldürelim ve Addie'ye yardım edelim," dedi Jack, ses tonundan bu tartışmanın bittiği ve sabrının tükendiği anlaşılıyordu.

Diğer ikisi bana baktı. Sanki Jack'i sapkınlıklarından vazgeçirebilirmişim gibi. Ama cevaplar için bana yalvarmaya devam ettiklerinde, bunun başka bir şey olduğunu fark ettim. Jack'i kendi taraflarına çekme beklentisi değil, fikrimi söyleme beklentisi. Bir karar oluşturmak. Ne zaman Jack kadar lider olduğuma emin değildim.

"Hâlâ seçeneklerimizi değerlendirmemiz gerekiyor," dedim. "Bu haber her şeyi değiştiriyor. Kız kardeşleri sizin kadar tanımıyorum ama daha diplomatik bir yaklaşımı hiç düşündük mü? Artık aynı hedeflere sahibiz. Belki bizimle birlikte çalışırlar."

Ne yazık ki Lillian bile bunun üzerine başını salladı. "Onların üçüzünü öldürdün, Addie. Bu olmasa bile, kız kardeşler gücü paylaşacak kişiler değil. Her şeye hükmetme fırsatına sahipler ve hedeflerine yönelik her türlü tehdidi ortadan kaldıracaklar."

"Bu onların dünyasını kurtarmak anlamına gelse bile mi?"

Will'in dudakları hüznü bir gülümsemeyle inceldi. "Daha az Fae düşünen birine sahip olduğumuz için şanslıyız ama kız kardeşler bizim gibi değil. Elleriindeki gücü bırakmaktansa dünyanın sonunun geldiğini görmeyi tercih ederler. Sadece asil nedenlerden dolayı olsaydı, en başta sizi öldürmeye çalışmak yerine üçünüzü arayıp bulurlardı."

Bundan zaten şüphelenmiştim ama denemeye değerdi. "O zaman Jack haklı. Önce kaderler hakkında endişelenmeli ve Babd ile Nemain'i alaşağı etmeliyiz."

Jack mırıldanarak başını içkisinden kaldırmadı. "Daha önce de söylediğim gibi, bu işi hallettim."

"Kader değil," dedim.

"Onlar da." Koltuğunda arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. "Estheria ile çoktan konuştum."

Şaşkınlık içimde titreşti. "Ne zaman? Dün gece planladığını söylemiştin."

"Uzun bir gündü. Çoktan geçirdim demek istedim." Pantolon askısından bir iplik koparmakla meşguldü. "Sen Gümüşdil'den sonra uyurken, ben yolculuğa çıktım. Bana neye ihtiyacım olduğunu söyledi. Babd ve Nemain'i öldüreceğiz ve gerisi çorap söküşü gibi gelecek."

Ona ters ters baktım. "Neden bana söylemedin?" "Sana söylediğim gibi, uzun bir gündü."

"Size göre bugün çok güzel bir gün, peki o ne dedi?"

Bana sert bir bakış attı. "Şimdi olmaz."

Dün hissettiğim tüm korku geri geldi. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Bana güveniyor musun?" Masanın öbür ucuna uzanıp elimi tuttu. Bu konuşmayı tanıklarla yapmamak için çaresizce bir ricada bulundu. "Seni ya da bir başkasını asla tehlikeye atmam, o yüzden lütfen. Hadi yemek yiyelim." Elimi bıraktı ve önüme bir tabak itti. "Ayrıca, ikna etmen gereken ben değilim. Violet."

Dün gece ikna edilmesi gereken kişi oymuş gibi geliyordu ama bunu özel bir mesele haline getirecek kadar ona saygı duyuyordum. "Asla taviz vermez. Eğer bunu yaparsak, sen ve ben olacağız."

Başını iki yana salladı. "Ona ihtiyacın var." "Ona ihtiyacın var."

Biz yerine siz.

Will başını salladı. "Onunla konuşabilirim."

Jack masadan kalkarak, "Addie olmalı," dedi. "Bu arada benim de halletmem gereken bazı işler var. Lillian, yeni gelişmeler için kulaklarını açık tut. Will, bütün gün ne yapıyorsan onu yap."

Will sırtıttı. "Charlene'e işkence etmek mi? Memnuniyetle."

JACK sadece-tanrının-bildiği yere doğru yola çıktıktan sonra, Lillian beni Violet'in evine götürmeyi teklif etti. Tüm Sürgünler Grubu içinde evine hiç gitmediğim tek kişi oydu. Son on yılın çoğunu otelde yaşayarak geçirmişti ama ben ilkbaharda geldikten kısa bir süre sonra bloğun aşağısına taşınmıştı. Kimse nedenini tam olarak anlamamıştı ama kimse Violet'i de pek anlamıyordu.

Kaldırıma adım attığımızda Lillian sessizdi. Tatilin yaklaşmasıyla birlikte şehir bir kış harikalar diyarına dönüşmüştü. İnsanlar koşuştururken kol kola girerek yüzlerimizi paltolarımızın içine soktuk. Kalın gri gökyüzü sert havanın yakında geleceği konusunda uyarıyordu. Çelenkler kapıları, çobanpüskülleri de vitrinleri süslüyordu. Polis atlarının koşum takımlarından çanlar çalıyor ve bir grup rahibe sokağın köşesinde durup yerel yardım kuruluşuna bağış çağrısında bulunuyordu.

Yetimhane. Onlara iki dolar ve Jack'in kartvizitini bıraktım ve J.W. Enterprise'in bu yıl tüm çocuklara oyuncak alacağı sözünü verdim. Saçma sapan servetimizle yapılacak en doğru şey buydu ve ayrıca Jack'in itibarının her zaman biraz desteklenmeye ihtiyacı vardı.

"İnsan çocukları genellikle hediye olarak ne alır?" Biz uzaklaşırken Lillian sordu.

"Duruma göre değişir ama çoğu kitaplardan ya da oyunlardan hoşlanır. Yeni ayakkabılar ya da saç kurdeleleri. Babam bir keresinde bana porselen bir bebek almıştı. Bir yıl boyunca her gün saçlarını taradım."

Lillian başını salladı. "Döndüğümüzde bu geleneği sürdürmeliyiz. Kendi çocuklarımız için."

Daha iyi bir dünya için demek istiyordu. Çocukların, etraflarındaki yetişkinlerin acımasızlığına boyun eğmeden, sadece öyle olabilecekleri bir yer. Artık savaşların ya da onları zamanlarından önce olgunlaştıracak sürekli tehditlerin olmadığı bir yer. Güzel bir düşünceydi ama gerçekçi değildi. Roma bir günde inşa edilmedi, Ildathach da öyle. Tabii görevimizde başarılı olabilirsek.

On dakika sonra yıkık dökük bir mahalleden geçtik. Aziz Nick'in ruhu buralara dokunamamıştı. Erkekler karmakarışık sokaklarda, tahta pencerelerin altında sigara içiyordu. Kadınlar donmuş çamaşırları yıpranmış iplere asıyor, kirli çocuklar yolun yukarısındaki fabrikaların isinden simsiyah olmuş yüzleriyle evlerinin önünde oturuyordu. Aç gözler ve solgun yanaklar adımlarımızı takip ediyordu. Bir zamanlar ben de onlardan biriydim. Geçmiş bir hayatın kalıntılarına bakmak hâlâ gerçeküstüydü. O kirli çocuklardan biri olduğumu hatırlamak, korkmuş ve yalnız.

Violet'in neden onların arasında yaşamayı seçtiğini merak ettim. Jack'i bu dünyada bulmadan önceki kayıp ve yalnız yıllarının tanıklığı mıydı yoksa sürekli olarak kendine getirdiği bir kefaret miydi? Belki de içlerinde en harap olanı olan binasının önünde durduğumuzda düşüncelerim daha karanlık bir yere yöneldi. Ahşap temel tehlikeli bir açıyla eğilmiş, yanındaki binaları devirmekle tehdit ediyordu.

Bu. Birinci katta geçmişte çıkan bir yangından kalma yanık izleri vardı. öp ve is kaldırımını kaplamış, kırık camlar her pencereyi erevelemişti. Dış duvarların geniş çıtaları arasından buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Bazı sakinler soğuktan korunmak için duvarları battaniyelerle örtmüştü, ancak diğerkleri içeride yatan yoksulluğaa bir göz atma zahmetine girmemişti.

"En üst katta," dedi Lillian. "İçeri gelmiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Bugün olmaz."

Kolunu sıktım. "İkinizin arasında bir şey mi oldu? Son zamanlarda birbirinize karşı oldukça tuhaf görünüyorsunuz."

Lillian omuz silkerek gümüş bir kutudan bir sigara çıkardı. Toplum içinde sigara içmek onun yapacağı bir şey değildi. "Yıllar içinde hepimiz birbirimize gelip gideriz. Bu kadar uzun yaşayınca bu kaçınılmaz oluyor."

Daha fazlası gibi geldi. Son zamanlarda hepimiz çok paralanmıştık. Bunun sebebinin ben olduğumu varsaymak küstahlık olurdu, özellikle de paylaştıkları yüzyıllık geçmişe bakınca, ama Jack'le benim bir rolümüz olduğunu biliyordum. Hepsi ona bakıyordu ama o benimle çok meşguldü. İlk gelişim herkesi bir araya getirmişti, ortak amaç beni fae'lere asimile etmek ve Delsaran'ı alt etmeye hazırlanmaktı. Kız kardeşler de aynı olmalıydı ama bir şeyler değışmişti.

"Seni bekleyeceğim," dedi.

"Emin misiniz?" Etrafa tedirgin bir bakış. "Eve gölge yapabilirim. Burası aylaklık etmek için iyi bir yer gibi görünmüyor."

"Hava almaya ihtiyacım var." Başımı salladım ve çürük merdivenlerden yukarı çıkmadan önce kolunu sıktım.

Dördüncü kata çıkarken merdivenler ayaklarımın altında inliyordu. Geçen kapıların altından kokular yayılıyordu, yıkanmamış bedenler ve için için yanan ateşler. Binanın alevler içinde patlamasına ramak kalmıştı. Son merdiven bir sahanlığaa değil, yeşil boyası soyulmuş tek bir kapıya açılıyordu. Kapının ardında Violet'in varlığını hissedebiliyordum; dişlerimi kenetleyen bir karanlık ve sefalet seli.

Ben daha yolu yarılamaadan kapıyı açtı, dudaklarından bir sigara sarkıyordu. Saçları parmak dalgalarıyla tutturulmuştu, üzerinde fildişi bir brasserie ve kalçasının ortasına kadar inen saten bir eteklikten başka bir şey yoktu. Altın rengi gözleri beni bir aşağı bir yukarı taradı, şişkin kırmızı damarlarla doluydu. "Burada ne işin var lan senin?"

Söyleyeceğim her şeyin öfkeyle karşılanacağını bildiğimden, çantamdan bir şişe şarap çıkardım ve ışığa tuttum. Will'in ağzından kaçırdığı İtalya'dan bir insan çeşidi, onun suçlu zevkiydi.

Etiketi taradı. "Ne kadar da manipülatifsin." Kapıyı daha geniş açtı. "Buna hayranım."

"Ben de öyle düşünmüştüm." İçeri girebilmem için kapı aralığından çekildi. Paltomu çıkarırken yarı yolda durdum. Binanın durumuna rağmen, Violet'in kendi evinin sefaletin üstünde küçük bir cennet köşesi olacağını düşünmüştüm. Daha fazla yanılamazdım. Ahşap duvarlar ve zeminler ruhu boğan bir griye dönüşmüştü. Duvarlardaki çitalar kapatılmamıştı ve daha da kötüsü, hava akımına ve sızan neme izin veren deliklerle doluydu. Eşyaları daha iyi bir doğaya sahipti ama yakın zamanda tahrip edilmişti - tüy gibi bir patlamaya dönüşmüş gül rengi bir şilte, camı kırılmış resim çerçeveleri, korkutucu açılarla bükülmüş tek kişilik bir yatağın dövme çerçevesi. Ama hiçbirinin kadının kendisi kadar şok edici değildi.

Onu hiç bu kadar çıplak görmemiştim ve şimdi nedenini biliyordum. Jack'in yaraları vardı. Will, Lillian ve Tommy'nin de yara izleri vardı ama hiçbirisi onunki gibi değildi. Derin yivler her iki pazısını kolluk gibi çevreliyordu. Bir diğeri boynunun etrafında, omurgasının tüm sütunu boyunca uzanan korkunç bir yaranın tepesinde bir hale oluşturunuyordu. Kötü dikilmiş iki et halkası daha kalçalarını çevreliyordu. Sanki Shelley'nin romanındaki yaratık gibiydi, uyumsuz vücut parçalarıyla bir araya getirilmiş bir canavar. Ya da biri onu demir bir hançerle her seferinde bir cerrahi bölüm olmak üzere derisini yüzmüştü.

Dönüp bana baktı ve gövdesindeki kalın yara izlerinden birini daha ortaya çıkardı. Derisinden koyu bir sis sızıyor, sonsuz gölgeleri köşelerden çekiyordu. Gözleri daha da

büyüdü,

yabancı ve doğal olmayan. Geri adım attım, yüzünü buruşturdu, başını salladı ve normale döndü. "Daha iyi bir konaklama bekliyorsan, defol git."

"Ne oldu sana?" Ben sordum.

Zalim bir gülümseme. "Sanki o tatlı, küçük çiftlik veledine kalbimi dökecekmişim gibi."

Yeterince şarapla içeceğini umuyordum. "İçelim mi o zaman?"

Sanki hizmetçisiymişim gibi parmaklarını salladı. Dolaplarına baktığımda sadece iki yontulmuş kase ve bir çuval un buldum. Buzdolabı da boştu. Ne halt yiyordu?

Yıkık yatakta ona katıldım. Bükülmüş çerçeveden ortaya doğru kaydık ve sırayla doğrudan şişeden içtik. Yerde bir sıçan sıçradı. Harold onu kovalamak için duvardaki bir delikten çıktı.

Şişenin yarısı bittiğinde, "Umurumda değil" dedi.

"Ben bir şey söylemedim."

"Bu, gevezelik etmek üzere olduğun şeye verdiğim önleyici yanıtı. Neden burada yaşıyorum? Çünkü umurumda değil. Şezlongumu neden parçaladım? Çünkü umurumda değil. Neden Ildathach'ı kurtarmak istemiyorum? Çünkü *gerçekten umurumda* değil. Sizin bu konudaki kutsal yaklaşımınız da umurumda değil."

"Hangisi?"

"Çok açık. Olan bu." Kadın homurdandı. "Ne yazık ki seni iyi tanıyorum. Druidlerin[SD1] zamansız ölümü, Macha'nın öldürülmesi, hapisane, hepsi sahip olduğun o kırılgan ahlakı yiyip bitiriyor, değil mi? Demek kendini böyle affettiriyorsun. Dur tahmin edeyim, bu dünyadan kaderine terk etmeden önceki son dileğin beni ve Jack'i bu görevi üstlenmeye ikna etmek, sen sana verilen sorumluluk yükünü asilce kabul ederken insanoğlunu kurtarmak." Başını iki yana salladı. "Her zamanki gibi acınası haldesin."

"Peki sen değil misin?" diye sordum. Başka birine karşı asla bu kadar kaba davranmazdım ama bu Violet'ti. Yatıştırıcı sızlere ne ihtiyaçı ne de saygısı vardı. "şu haline bak. Bunların hiçbiri seni rahatsız etmiyormuş gibi davranıyorsun. Evini yıkıp kendini sefalet içinde bir yere kapatıyorsun ęünkü belli ki umurunda değil. Sanki üç buçuk asır önce işlediğin bir suğtan dolayı güçlerini asla kullanmamaya yemin eden sen değilmişsin gibi. Will'i nasıl uzaklaştırdığını fark etmediğimi sanma. O adam sana tapıyor ve senin tek yaptığın onu kullanmak."

şişeyi düşürdü ve vahşi bir tıslamayla beni yatağa yapıştırdı. Dişleri yüzümdede gıcırdadı. "Beni tanıdığını sanma sakın. Tanımıyorsun. *Hiçbir şey bilmiyorsun.*"

Gözleri altından siyaha doğru titriyordu, sonsuz ve tüketici. Alnım ter içinde kaldı, köpek dişleri yüzümden birkaç santim uzaktayken kalbim küt küt atıyordu. Karanlık onun etrafında toplandı ama o güldü ve karanlık dağıldı. Kısık sesle güldü, sonra beni itti ve şarabıyla odada volta attı.

"Will'i bunun dişında bırak." Omuzları öne doğru eğilmiş, omurgası garip bir açıyla kıvrılmıştı. Sanki kemikleri derisinden kurtulmak için can atıyordu. Gözlerimi kırpıtm ve o da doğruldu.

Yataktan kalktım ve duvara yaslandım, atmosfer bozulmaya devam ederse yansıtıcı bir yüzey arıyordum. "Peki, Will yok. Ama fikrimin arkasındayım."

Daireler ęizerek döndü, şişenin boynu parmaklarının arasında sallanıyordu. "İkiyüzlü. Sanki kardeşimi kullanmıyorsun. Ya da beni."

"Ben kimseyi kullanmıyorum. Sizi kendimizin ötesini düşünmeye ikna etmeye ęalıřıyorum."

"Affedersiniz. Mükemmel, fedakâr prensesle konuştuğumu unutmuşum."

"şu lanet kompleksini bir kez olsun aşar mısın?" Tersledim. Bana ters ters baktı. "Haklısın. Kendimi suçlu hissediyorum. Yaptığımız tek şey işleri daha da kötüleştirmekmiş gibi hissediyorum. Jack ve benim mutluluğu hak ettiğimizi düşünmüyorum ęünkü dünyaya ne yaptığına bir bak. Ne ettiğimize bir bak." I

dairenin etrafını işaret etti. "Tam bir yıkım. Ama bu kendimizi affettirmek için bir şansımız olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Sen güçlüsün, Violet. Ne kadar güçlü olduğundan emin değilim ama Jack gibiysen neredeyse durdurulamazsın. İşe yaramaz ve zavallı olduğum için beni durmadan yargıladın ama bir de kendine bak. Dünya parmaklarının ucunda ve sen kendi sefaletinin içinde debelenmeyi tercih ediyorsun."

Parmağıyla beni işaret etti. "Varsayımlarda bulunmayı bırak." "O zaman anlamama yardım et."

"Fae'ler bizim için ne yaptı, hm? Doğduğum andan itibaren beni terk etmekten başka ne yaptılar? Sence bunlar insanlar yüzünden mi var?" Korkunç yara izlerini işaret etti. "Bir de senin hayatına bak. Yirmi yılını bizden korkarak geçirdin. Kötülüğümüzü, şiddetimizi, Bogoranların bizi yaptığı her şeyi gördün ve birkaç nazik sidhe sana yol gösterdi ve şimdi birdenbire yardımına ihtiyacı olan zavallılar mı olduk? Birkaç druid öldürdünüz, kendiniz de birkaç boğaz kestiniz ve şimdi bizi anlıyorsunuz, sevgi dolu rehberliğinizle düzeltilebilir olduğumuzu mu? Saflığın en kötü ortağı kibirdir. Tebrikler, ikisini de başardın."

"Ama bu doğru değil. Bir zamanlar daha iyi bir dünya hayal eden başkaları da vardı, yeniden yaratılabilecek bir dünya. Geçmişini biliyorum Violet. Dünyanın sana ne kadar kötü davrandığını biliyorum.

."

"Hayır." Başını sallayarak dişlerini sıktı ve korkunç bir gülümseme takındı. "Sadece Jack biliyor ve bu sırrı paylaşmak bizim görevimiz. Mezara kadar götüreceğimiz. Diğer her şeye sahipsin ama buna sahip olamazsın."

Tek ses, çukurlu duvarların arasından ısıklık çalan rüzgârdı. Zaman her yarayı iyileştirmez; bazıları daha karmaşık hale gelir. Lillian ne kadar haklıydı.

"Onun umurunda olan tek şey sendin," diye tısladı. "*Ben* onun kız kardeşiyim. Onun ikiziyim. Onun *kanındanım*. Geride hiçbir şey bırakmadım, hatta onun sahip olduğundan bile daha az şey. O yeminler etti

Ben de, ama artık bunların ne önemi var ki? Her zaman istediği şeye sahip. Sence onu ilk ben bulmuş olsaydım seni hiç umursar mıydı?"

"Evet." Cevap hiç düşünmeden geldi. Haftalarca anılarını araştırdıktan ve paylaştıklarımızı gördükten sonra, Jack'in beni yine de isteyeceğini biliyordum, sadece yalnız ya da çaresiz olduğu için değil. Çünkü ben ona ihtiyacı olan başka bir şeyi vermiştim. İyilik, umut, sevgi. Çünkü acımasız dünyalarımız ve acımasız hayatlarımız boyunca o benim şiddetim, ben de onun mutluluğuydum. Violet'in anlayamayacağı kadar kırılmış bir şekilde birbirimizi tamamladık. Jack'in zalimliğe ya da kan davalarına olan tutkusuna ihtiyacı yoktu. Onun dünyadaki Will'lere, Arthur'lara ve Lillian'lara ihtiyacı vardı.

Ve onlara ihtiyacımız vardı. İstemedikleri halde sorumluluk alanlara. Zor kararları vermeye ve doğruyu söylemeye istekli olanlara... Böylece geri kalanımız da bize yardım edebilecek insanlar olabilirdi.

"Aşk sınırlı değildir," diye fısıldadım. "Sınırlı bir kaynak değildir, Violet. Herkese yetecek kadar var. Ve hepimiz bunu sana vermeye hazırız, ama bunu istemelisin. Kendinin ve diğerlerinin daha fazlasını hak ettiğini kabul etmelisin."

"Hiçbir şeyi hak etmiyorlar." Kelimeler boş ve soğuk bir şekilde etrafımızda dönüyordu. "Çık dışarı."

Dudağımı ısırdım. "Violet-"

Gözleri yine karardı, köşeden köşeye simsiyahtı. Dün gece aynadaki yansımamın folyosu, bir hayaletin yumurta kabuğu gözbebeği. Sanki evren bize ne kadar zıt olmamız gerektiğini göstermek istiyordu.

Kollarımdaki etler kalktı. Başını yana eğdi, titreyen parmağıyla kapıyı işaret etti. Onu bu şekilde bırakmaktan nefret ediyordum ama Violet'e nüfuz etmek imkânsızdı. O sadece Jack'e güveniyordu, Jack sadece bana güveniyordu ve ben de sadece ona güveniyordum. Hiçbir yere varmayan kısır bir döngü.

"Will'i çağırayım mı?" Ben sordum.

"Hayır." Sesi kendi üzerine katlanmıştı, Jack'in zorlama kullandığı zamanların cehennem ikiziydi. Gözlerini kırıştırdı ve gözleri

normale döndü, omuzları çöktü. "Artık sabrım kalmadı. Sadece git."

Tüm sağduyuma rağmen omzunu sıktım. "Birkaç gün içinde geri geleceğim."

"Yapma," dedi ama her zamanki ısrırganlığından eser kalmamıştı, tamamen tükenmişti.

Bunun kötü bir fikir olup olmadığını düşünerek kapı aralığında durakladım. En azından Will'le konuşması için ısrar edemeden donakaldım. Karanlık bir kez daha etrafını sarmış, parmak uçlarında toplanıyordu. Bir an için, kaynayan derinliklerde görüntüler görebildim - hayatının anlık görüntüleri, bilinmeyen zamanlar, yıldızlı bir gece gökyüzünün kasvetli parıltısı.

"Violet?"

Dönmedi.

Sesim titredi, açıklayamadığım ilkel bir korku vardı içimde. "Violet ... senin yakınlığın tam olarak nedir?"

Bana haince sırtacak kadar boynunu büktü. "Dua et de asla öğrenmeyesin."

THIRTY-SEVEN

JAEVIDAN

Tearach'taki kuşatmamızın yirmi yüz seksen dokuzuncu günüydü ve annem onu ziyaret etmeye karar vermişti. Yaklaşık dört yıl önce Gerenstad'dan ayrıldığımdan beri onu görmemiştim ve şimdi onu savaş hattına getiren şeyin ne olduğundan korkuyordum. Geldiği haberi kampta yayılınca, daha fazla bilgi edinmesi için Draaph'ı gönderdim. Gönderildim

birinci ve üçüncü parmaklarını geri çekti.

Çamur ve sefaletle delik deşik olmuş çadırların arasından geçtim. Tearachanlar çok daha kötü durumdaydı ama erzaklarımız burada azalmaya başlamıştı. Düşmanlarımızın Allie[SD1]'leri rastgele saldırıyor, her pusuda kaydettiğimiz tüm ilerlemeyi yok etmekle tehdit ediyorlardı. Askerlerim zayıf ve bitkin durumdaydı ve Kraliçe'nin gelişi onların mizacına hiç de iyi gelmemişti.

Annwyl'den gelen azalan mektuplar da öyle. Gerenstad'dan Tearach'a mektup taşımak için gönüllü olan diğerlerine rağmen ondan en son altı ay önce haber almıştım. Bu süre içinde Parsna'yı da görmemiştim.

mektupları Peçe'den geçirmeyi bekliyordum. Evden bir kekle pazarlık yapacak kadar umutsuzluğa kapıldım, sessizlikleri için onlara bir yemin işareti zorladım, ama onlar da geri dönmediler.

Bu vadinin diğer tarafında, gökyüzünden büyü ve okların nöbetleşe yağdığı çorak bir arazide Peçe'de bir kırılma vardı. Orayı geçmeyi başaramamıştık, insan dünyasının uzaktan gelen uğultulu görüntüsü her gün benimle alay ediyordu. Bulduğum yerden yarım mil ötede Annwyl'i bulmak, sessizliğine neyin sebep olduğunu görmek için bir yol vardı.

En kötüsüne inanmayı reddettim.

Savaş çadırımın girişinde iki nöbetçi duruyordu, göğüs zırhlarında Gerenstad'ın arması vardı. Kraliçe'nin kraliyet muhafızları. Beni durdurmak için mızraklarını oynattılar ama zehir adımlarımı kararttı. Onları iterek geçtim.

Altın kumaşın arkasında her zamanki manzaralar vardı: harita masası ve dağınık sandalyeler. İkinci zırhım temizlenmişti ve tamire ihtiyacı olana kadar giydiğim zırhın yerini almaya hazırdı. Draaph -yıldızlara şükürler olsun ki hayattaydı- duvara yaslanmış, yaralı elini kucaklıyordu. Hocalarım Corin ve Destres de oradaydı. Ama baş koltukta, derinliği olmayan siyah zırhlı bir elbise giymiş olan annem oturuyordu. Yanında altı kraliyet muhafızı vardı.

Eğilmedim. Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı.

Bilgin Rindshaw yanıma geldi ve belinden eğilerek selam verdi. "Prens Jaevidan, ben-"

"Sessiz ol, seni aptal." Kraliçe parmaklarını şıklatarak Bilgin Rindshaw'a kenara çekilmesini emretti. Yeşil gözlerinin ardında bir uyarı, yalvaran bir bakışla ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Ona geri çekilmesini işaret ettim ve beni doğuran kadınla yüzleştim.

Birbirimize hiç benzemiyorduk. Uzun, beyaz saçları Kalvidan'ınkilere benziyordu, gözleri çarpıcı bir menekşe rengiydi. Yokluğumda geçen dört yılda o değişmemişti ama ben değişmiştim. Ölümsüzlük ne kadar tuhaf olabilirdi. Yüzyıllarca daha yaşlı olmasına rağmen, aşağı yukarı aynı yaşta görünüyorduk.

Bu onu daha az korkutucu yapmıyordu. Sadece zaman ve yıkım onun gözlerindeki derinliği yaratabilirdi, kanımı donduran soğuk bir sertlik.

"Oğullarımdan birinin öldüğü haberini aldım. Sen olduğunu umuyordum."

Ne kardeşlerimden birinin öldüğü haberi için ne de onun nefreti için hiçbir şey hissetmedim. Tozla işaretlendiğim günden beri bana karşı ne hissettiğini biliyordum.

"Hayal kırıklığınız için özür dilerim."

Sevinçten yoksun bir şekilde gülümsedi. "Daha iyisinin savaşta öldürülmesi umurunda değil mi?"

"Hangi kardeşlerimin karanlığa katıldığını bana söylemediniz."

"Kalvidan," dedi ve ben kendi hayal kırıklığımı hissettim. Zalim bir aptaldı ama bunca yıl sonra bile utançla ürperdiğim bir aptal değildi.

Başımı öne eğdim. "Bogoralılar ona karanlıkta rehberlik etsin."

"Umurundaymış gibi davranma." Oturduğu yerden kalkarak masanın etrafında döndü. "Kalvidan benim en tatlı oğlumdu. Benim zavallı, küçük aptalım. Böyle bir şekilde ölmek onun kaderi değildi."

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Bogoralılar, kaderler, bana gülüyorlar," dedi. "İyiliklerimi elimden aldılar ve ben karşınızda dururken gülüyorlar. Benim iğrençliğim. Tek gerçek pişmanlığım."

Draaph başını salladı. Bilgin Rindshaw'un duruşuna ihtiyat sinmişti. Beni kızdırmak istiyordu ama artık savaşa gönderdiği o aceleci genç değildim. Öfkem tam da onun istediği şeydi, bu yüzden onu almayacaktı.

"Başınız sağ olsun," dedim açıkça.

"Sen de benimle alay ediyorsun." Burun buruna durduk, muhafızları yaklaşıyordu. "Yozlaşmışlığıyla benimle alay ediyorsun. Alçak babanın gözleriyle. Benim adıma yürüttüğün bu sonuçsuz seferle, ordumuz bu korkak kuşatma sırasında yok olurken topraklarımıza utanç getirdin."

Başımı öne eğdim. "Haritayı incelerseniz, ordumun Kalvidan ve Donvidan'ın toplamından daha başarılı olduğunu görürsünüz. Kendi kayıplarımızı azaltmak için kuşatma yapıyoruz ve ordumuzun-"

Bana tokat attı. Ağzıma kan doldu, botlarımdan zehir sızdı. Kendisine yaklaşmakta olan siyaha baktı ama geri çekilmedi. "Onun adını ağzına alma." Kükredi. "Saldırgan dilinle onun şerefini lekeleme. Seni daha beşiğindeyken bıçaklamalıydım."

Boynumu kırarak yere kan tükürdüm. "Eğer onun adını anmazsam, o zaman babamdan da bahsetme."

Sırıtarak geri çekildi. "Senin hakkında fısıltılar var. Kendim görene kadar anlayamadığım yalanlar." Bir elini kaldırarak bir muhafızı öne doğru itti. Muhafız parşömeni kadının uzattığı ele verdi ve kadın yüksek sesle okudu: "Benim Güzel Annwyl'im ..."

Varlığımın her zerresi çığlık attı.

"Güzel Annwyl ..." diye tekrarladı, alaycı bir ses tonuyla. "Bir süredir senden haber alamadım ve sessizliğin beni endişelendiriyor. Lütfen iyi olduğunuza ve son mektubumu aldığınıza beni temin edin. İki hafta önce sizi ziyaret etmeye çalıştım ama düşmanlar sürekli etrafımızda dolaşıyor. En içten umudum bu yazışmanın gizlice geçirilebilmesidir."

Deri elbisesi kaval kemiklerini tokatlayarak odanın etrafında döndü. "Lütfen yakında size döneceğimi bilin. Beni her savaşa sürükleyen, soğuk gecelerde beni sıcak tutan ve her şey kaybolmuş gibi görüldüğünde kalbimi dolduran bu umuttur. Ve bil ki ben tek değilim. Bize cesaret veren yalnızca sensin. Etrafımdaki adamlara daha iyi günlerin hayalini kurduran sensin. Altın Tanrıça'nın şarkılarını söylüyorlar, bir gün daha iyi bir dünyayı müjdeleyecek olan merhametli Annwyl'in. Sana inanıyorlar, sevgilim. Seni seviyorlar. Seni en az benim kadar seviyorlar." Gözleri parladı. "Kral olduğumda, hayallerini gerçeğe dönüştüreceğim. Arzu ettiğin her şeyi sana vereceğim, bir zamanlar var olduğunu hayal ettiğin yeri sana göstereceğim ama iyi olduğunu bilmeliyim. Lütfen cevap ver ve tüm korkularımın gerçek olduğuna dair beni temin et.

sorunlu bir zihnin saçmalığı. En çok seni seviyorum." Mektubu avucunun içinde buruşturdu. "Söyle bana evlat, böyle biri var mı, yoksa bu da senin oyunlarından biri mi?"

Sessizlik oldu. Rahatlayarak ağlayabilirdim. Mektubu bulmuştu ama Annwyl'i bulamamıştı.

Yoksa öyle miydi?

Draaph köşeden hırladı. "Kralıma saygıyla hitap edeceksin."

Bir gardiyan boğazına bıçak dayadı. Hem annem hem de ben ona topuklaması için işaret ettik. Ona döndü, ifadesi soğuktu. "Bu unvanı hak etmediği halde ona kral diyorsun. Neden?"

Bana baktı. Başımı salladım ama o, sonuna kadar inatçı bir piç kurusu olarak benimle boy ölçüşemeyecek bir hürmete sahipti. "O senin tüm saltanatın boyunca olduğundan daha iyi bir hükümdar. Büyük oğullarının olmayı umabileceğinden bile daha fazla. Artık kendi kocasını öldüren kötü bir kraliçeyi, onun küstahlığını yansıtan ve bizi yıkıma sürükleyen oğulları takip etmeyi seçmiyorum. Zehir Kral'ı ve onun Altın Tanrıçası'nı takip ediyorum. Uzun süre hüküm sürsünler."

Annem bir adım öne çıktı. "O zaman bir hain olarak öl."

"Hayır-" Artık çok geçti. Muhafız demir bir hançerle Draaph'ın boğazını kesti ve onu yerde kanlar içinde bıraktı. Corin ağarmış parmak eklemleriyle masayı kavradı, kan çanağına dönmüş gözlerini ölü kardeşine dikti.

"Cesedini kargalara bırakın," dedi ve küstah bir el hareketiyle muhafızı başından savdı.

Sesime öfke doldu, sahip olduğumu bilmediğim şeytani bir ses. "Ona dokunursan bu odadaki herkesi öldürürüm."

Muhafız durdu. Kraliçe bir uyarı gibi ters ters baktı ama adam kıpırdamadı. Ona doğru yaklaştım. "Hadi, dokun ona. Bakalım ne olacak."

Annem döndü. "Senin kral olduğunu görmektense ölmeyi tercih ederim. Avlardan sağ çıkmak için yaratılmamışsın."

"Av falan olmayacak," diye tersledim. "Artık kan dökülmeyecek. Kardeşler kardeşlere karşı. Bu benim seçtiğim dünya değil."

ve beni bunu yapmaktan alıkoyamazsınız."

Güldü, sesi ruhumu diken gibi battı. "Kendini güçlü mü sanıyorsun? Zeki mi? Tam olarak neyin kralı? Açlıktan ölen, aptal askerlerin." Başını eğdi. "Toz işaretin aklını kirletiyor. Bizim yöntemlerimiz hakkında, nasıl liderlik edileceği hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Burada seni izliyorlar ama başka kimse izlemeyecek. Her zaman Donvidan'ın yönetmesi gerekiyordu, öğütlerime kulak veren tek oğul. Onu yaratan kadının tahtını korumak için, sarsılmaz sadakati olan bir adam. Faerie'nin gerçek kralı." Elini yüzümde gezdirdi, yüzümdeki his zehir gibiydi. "Ve her zaman olması gerektiği gibi öleceksin."

Fark etmemiştim. Elindeki hançerin keskin ucu karnıma saplandı ve yumuşak etimi oydu. Kan gömleğimin önünü boyadı, acı dayanılmazdı. Ama düşmedim. Onun huzurunda bunu yapmayı reddettim.

Uzaklaştı. Annem, etim ve kanım, düşmanım. "Tearach seninle şafakta tarlada buluşacak. Casuslarım bana güvence verdi. Gerisi senin seçimin. Savaş alanında onurunla öl ya da gazabıma uğramak için evine dön." Muhafızlar onun etrafında dönerek çadırdan çıktılar. "Akıllıca seç."

Kaba saha dikişlerimden kan sızdı, demir yara iyileşmeyi reddediyordu. Bu hiçbir şeyi durdurmadı. Ölümümün üzerinde dans eden yıldızların altında zırhımı giydim ve atımın üzerine sıçradım.

Bilgin Rindshaw atının yanına koştu. "Ne yapıyorsun?"

"Savaştan önce keşif." Buna pek de gerek yoktu. Annem ölümümü garantilemek, sadık kuklası oğlunu tahta oturtmak için her ne yaptıysa aşağılık bir şekilde eksiksiz yapmıştı. Dolunay tepemizde parlıyor, alanda toplanan Tearchan askerlerini aydınlatıyordu. Sayıca bizden beşe bir üstündüler.

"Savaş için uygun değilsin, Jaevidan."

"Başka bir seçenek göremiyorum." Ellerini tekmeleyerek uzaklaştırdım ve daha fazla dikişi yırttım. Canavarın yelesine yapıştı ve

savaş atı şaha kalkarak durdu.

"Eğer şimdi savaşırsan, ölürsün."

"Eğer yapmazsam, hepimiz ölürüz." Kampımızı işaret ettim, adamlarımızın acınası durumu önümüzde uzanan tarlayla kıyaslanıyordu. "Benden ne yapmamı istiyorsun? Geri çekilecek, kaçacak hiçbir yer yok. Ya burada ya da Gerenstad'da son bir duruş sergileyeceğim."

"Sen dövüşmezsin." Bacaklarımı tuttu, eldivenlerimin altındaki kumaşı pençeledi. "Adamların ileri gitmesine izin ver ve geride kal. Bu onların savaşı, senin değil."

"Ben altımdakileri yalnız ölmeye göndermem." Atımı ileriye doğru sürdüm.

"Annwyl ne olacak?"

Durdum. Bilgin Rindshaw arkamdan sertçe nefes aldı. "Onun var olup olmadığını, mektupların ve hikâyelerin bir strateji olup olmadığını bilmiyorum ama onun özü bir bedende ya da senin zihninde yaşasa da yaşamasa da onun gerçek olduğunu ve onun için yaşamam gerektiğini biliyorum. Elimizde kalan tek umut o ve sen de onun elçisisin."

Yutkundum, Peçe'nin aralığını buldum. Kısır gecede parlıyordu, iki devasa ağacın arasında uzanan bir geçit.

Bir adım öne çıktı. "Ama o gerçek, değil mi?"

Yavaşça başımı salladım.

"Onu görebilirsin." Sesi çaresiz bir hal aldı, bir yalvarış. "Bu zaferi güvence altına alabiliriz ve ikiniz tekrar birlikte olabilirsiniz. O kraliçe olabilir Jaevidan, ama bunu yaparsan olmaz." Son kelimedeki kırıldı, çatlağı acı kapladı. "Zaten bir çocuğu gömdüm. Yaşlı bir adam için bir sebep gör, sana yalvarıyorum."

Ama hiçbir nedenim kalmamıştı. Burada ona yer yoktu. Diğerleri bensiz savaşmayacaktı ve ben de ilerlemeden Annwyl'i bir daha asla göremeyecektim.

"Özür dilerim," dedim atımı koştururken.

Corin beni gecenin ilerleyen saatlerinde buldu. Savaş çadırından diğerlerini yönlendirdim ve onlara sabah savaşıma hazırlanmalarını söyledim. Dikişlerimi üç kez onarmıştım ama her bükülme ya da

Vücudumun kıvrımı onları tekrar yırtarak açtı. Pantolonumun önünden aşağı kan damladı ve siyah kumaşı kararttı.

Yaralarımı değerlendirdi, gözleri kırmızıydı. Onun eti ve kanı bu gece ölmüştü. Daha iyi bir adam olsaydım, onu teselli ederdim. Bunun yerine, alevleri körükledim.

"Savaş bittiğinde, Kraliçe için bir av partisine liderlik etmeni istiyorum."

Eğildi. "Peki onu yakaladığımızda ne yapacağım?"

Ne kadar sefil olursa olsun, kendi kanımdan ve canımdan birini öldürme emri vermezdim. Ama Kraliçe uzun zamandır kendisine ait olmayan bir tahtı elinde tutuyordu, eğer daha iyi bir dünyamız olsaydı bunu yapamazdı. Bu yüzden Corin'e hançerimi uzattım ve "Ne yaparsan yap" dedim.

Parmakları kabzanın etrafında kıvrıldı. Bir intikam sözü.

Şafak söktüğünde, vadinin tepesinde toplandık. Tek kelimesini bile hatırlayamadığım harika bir konuşma yaptım.

Neredeyse önemli - çoğu bunu tekrarlayamadan ölmüş olurdu.

Sargılarımın hâlâ yerinde olduğundan emin olduktan sonra kılıcımı kınından çıkardım ve ön saflara geçtim.

Pembe güneş ışığı, kan vadiyi kızıla boyamadan önce ağaçların tepelerini zar zor taradı.

Düşünecek zaman yoktu. Tek hareket. Kılıcımı bu tarafa savur, kaç, saldır. Çok fazla asker aynı anda saldırdığında etrafımdaki tarlaları zehirle. Bir baltadan kaçmak, adamları kılıçlarının üzerine düşmeye zorlayan savaş büyücüsünden kaçınmak. Bağırsaklarımı mideme geri sok. Hareket etmeye devam et. Öldürmeye devam et. Gözlerimdeki kanı sildim ve ok yağmuruna karşı kalkanımı gökyüzüne fırlattım. Frae öldü, bedeni kırmızı ve gri yığınlara karıştı. Güneş bir kez daha battı ve ben kan kaybından yan yattım. Biri bana vurdu ama kılıcımı kaldırdım. Gün bitmişti ama savaş devam ediyordu. İnsanların çığlıkları karanlıkta çok daha kötü geliyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm, ayakta durmak için kendimi zorladım. Yerde kalmak ölüm demekti, ya çiğnenecek ya da katledilecektim. Eğer çamura düşersem, bir daha asla kalkamazdım. Ama çok yorgundum. Boğazım yanıyordu. Sıcak nem tüm vücudumdan sızıyordu.

giysilerim ve bağırsaklarımın yine dikişlerin arasından düşmesinden korktum. Ayaklarımın yanına bir ok düştü. Kalkanımı kaldırmam gerektiğini bildiğim ama bunu yapacak gücü kendimde bulamadığım için sadece göz kırpabildim.

Ayağa kalk.

Gözlerim kapandı, çenem aşağıya doğru indi.

Kalk ayağa, seni piç.

Parmaklarım çamurda ezildi. Kılıcım zırhıma çarptı.

Seni aptal çocuk, diye fısıldadı bir başkası, burada olmasını dilediğim bir hayalet. Asla gitmeyeceğine söz vermiştin. Her zaman bana geri döneceğine yemin etmiştin.

Kanlı bakışlarım Peçe'yi buldu. Kılıcımı otların arasında sürükleyerek ayağa kalktım. Harthon'un lejyonu neşeliydi; surları aşmışlardı, adamlar istilamız için kale kapılarını ardına kadar zorluyordu. Etrafıma üşüştüler, yapraklar hızlı bir akıntıyla zaferimizin ağzına doğru savruldu. Şimdi hızlı olacaktı. Bunu görecektik kadar uzun yaşayamayabilirim.

Geride kalıp diğerlerine şan ve şeref için önderlik edebilirim ya da şimdi ayrılıp Perde'yi geçebilirim.

Peçe'yi seçtim.

Ve ölümle ıslanmış gecede, kimse ölmekte olan bir askerin ağaçların arasından kaydığını görmedi.

THIRTY-EIGHT

JAEVIDAN

Bir elim karnımda, insan sokaklarında sendeleyerek ilerliyordum. Eğimli çatılar arasında yıldızlar göz kırptıyor, havayı tuz kokusu sarıyordu. Arkamdan yükselen sesler, kızgın bir denizin çalkantısına karışıyordu.

Zırhımın parçalarını düşürdüm, onları kimin aldığını umursamadan. Çöplerle dolu sessiz bir sokak bulduğumda yere yığıldım ve yaralarımı dikerek kapattım.

Bu iş bittiğinde, başımı boş bir kulübenin taşlarına yasladım. Serin bir esinti başladı, yaklaşan bir fırtına. Ama başka bir şey daha vardı, o kadar zayıftı ki sadece ben algılayabiliyordum. Çilek ve söğüt kabuğu.

Nerede olursam olayım, Annwyl yakınımdaydı.

Ara sokakta onun çağrısını takip ettim. Deniz tuzu onu güçlendirip bastırdı ve beni üç çıkmaz sokağa gönderdi. Ama onu tekrar yakaladığımda, beni kıyıya yakın küçük bir taş işletmeye götürdü. Kapının yanında titreyen meşaleler kayalık sahile turuncu bir ışık saçıyordu. Gemiler limandaki siyah dalgaların üzerinde sallanıyor, direkleri sarkaç gibi sallanıyordu.

Dışleri kararmış yıpranmış adamlar dışarıda dolaşıyor, tahta fincanları kaldırıyor ve geçmişteki gemi enkazlarının şarkılarını söylüyorlardı. Kapının üstünde, taşa kazınmış bir isim vardı: *Warren*.

Yüreğim boğazıma düğümlenerek kapıdan içeri girdim.

Meşaleler ve gürül gürül yanan bir ocak, açık odayı sıcak renklerle yıkıyordu. Yıpranmış masa ve sandalyeler, çamurla dolu zemine atılmış oyuncaklar gibi dağılmıştı ve her biri kabadayı bir denizciyle doluydu. Taverna kızları labirentin içinde korse ve çoraplarla dolaşıyordu, bazıları daha az. Bira, davul ve zurna çalan ozanların titrek notalarıyla mayalanıyor, patronlar da kızlar ve denizciler hakkında müstehcen ezgiler söylüyordu. **Kendini** kaptırmış denizciler barmaidleri bellerinden kavırıyor, göğüs dekoltelelerinin arasına ve önlerine farthingler atıyorlardı bir dizi çürük basamaktan yukarı.

Çilek ve söğüt kabuğu duyularımı kaplayarak gözlerimi odanın ortasına çekti.

Erkekler ışığı arayan böcekler gibi ona doğru akın etti. Sandalyelerinde dönüyorlar, daha iyi görebilmek için yaklaşıyorlardı. Kalabalığı iterek geçtim, kulaklarımda kan uğulduyordu. Sarhoşun biri yüzüstü yere düşerek görmemi sağladı.

Annwyl bir masanın üzerinde durmuş, çıplak ayaklarıyla müziğe ayak uydurmaya çalışıyordu. Kolları başının üzerinde sallanıyor, sarı saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Etekleri kısaydı ve çamurla kaplanmıştı. Neşeli gülümsemesine, tezahürat yapan denizciler için yaptığı dansa rağmen gözleri boştu. İçi boştu. Onu şimdiye kadar gördüğüm en zayıf haliydi.

Ayrıca üstünü aşağı doğru itmiş, göğüslerini tamamen ortaya çıkarmıştı.

Baldırlarına uzandılar ve masanın üzerine bozuk para attılar. Gözleri kapalıydı, sadece onun için olduğunu bildiğim bir nabız vücudunu titretiyordu. Vuran davulları ya da asi denizcileri değil, kar ruhlarının şarkısını duyuyordu. Çocukken söylediğimiz sessiz sözleri.

Şarkı bitti ve kadın törenle selam verdi. Alay ettiler ve bir dans daha istediler. Gözleri uydurma bir neşeyle parlıyordu, bir daire çizerken pembe ağzını bir gülümseme geriyordu. Bakışları benimkini bulduğunda gülümsemesi kayboldu.

Birbirimize baktık.

Müzik yeniden başladı, adamlar yeni bir türkü tutturdular. Ayakları düz bir şekilde tahtaya bastı, kolları göğsünü gizlemek için yukarı kalktı. Burnu seğirdi ve kaşları yaşlılıktan bembeyaz olmuş yara izinin etrafında çatıldı. Müşteriler onu fark etmiş, oyunlarını bozan şeyin ne olduğunu görmek için görüş alanını takip etmişlerdi.

Göğüslerini topladı ve bir elini havaya kaldırdı.

Ozanlar sustu, toplanan kalabalık sessizliğe gömüldü. Topuklarının üzerinde sallandı, dudaklarını sinsî bir gülümseme kapladı. Etrafını işaret etti. "Endişelenmeyin, çünkü yakında tekrar dans edeceğim. Ama önce bir haber vermeliyim. Siz iyi adamlara söylemem gereken iki şey var, biri iyi biri kötü. Bu gece size ait olduğu için, önce hangisini duyacağınızı seçmenize izin vereceğim."

"Haberler iyi, Annwyl!"

"Hayır, her zaman önce kötüyü duyarsınız." "Katılıyorum, bize kötüyü anlat, Annwyl."

Kaşlarını kaldırdı. "Önce kötü haber o zaman? Madem hepiniz ısrar ediyorsunuz." Dönen elini bana doğru uzattı, ayakları tahtayı süpürüyordu. "Görünüşe göre sevgilim geldi."

Dikkatleri beni buldu, siyah zırhım kan kokuyordu. Bazıları kalçamdaki uzun kılıç karşısında geri adım attı. Diğerleri beni değerlendirdi, gözlerinde altın vardı.

Annwyl sırtıttı. "Ve şimdi iyi şeyler için, ama önce bir hikâye gerekli. Ne dersiniz denizciler, hikâyemi dinlemek ister misiniz?"

Bira kokusuyla birlikte gürültülü tezahüratlar yükseliyor, ozanlar neşeli notalar çalıyordu. Bir barmaid beni bir koltuğa itti ve kulağıma alçak sesle fısıldadı, "Meyhaneci bu gece sorun istemiyor. Kılıcını belinde tutarsan kalabilirsin."

Başımı salladım, tüm dikkatimi masanın üzerinde dönen Annwyl'e vermiştim.

O başladı. "Bir zamanlar kasvetli bir yaz mevsiminde, iki yalnız çocuk bir çayırda karşılaşmış. Altın saçlı küçük bir kız ve aynı gözlere sahip küçük bir oğlan. Dünyada başka kimseleri olmadığı için birbirlerini seçmişler. Ve böylece aşk ve kan üzerine yemin ettiler, hiçbir şey onları ayıramayacaktı."

Odanın arka tarafından bir denizci güldü. "Annwyl, bunun bir romantizm olduğunu söyleme! Bize erkekler için bir masal anlat. Ya da daha iyisi, bize göğüslerini tekrar göster." Birkaç kişi daha aynı fikirdeydi ama çoğu onu susturdu.

Sessizliği beklerken ozanlara eliyle işaret etti. Sonraki sözleri müzikle birlikte geldi, hikâyesini örerken vücudu sallanıyordu. "Ama küçük kız bu çocuk hakkında bir şeyler biliyordu, onun aslında bir çocuk olmadığından şüphelenmişti. Ormanda dolaşan yaramaz yaratıkların, peri halkının uyarılarıyla büyümüştü. Çok geçmeden onun sadece korkunç Sidhe'den doğan bir çocuk değil, tüm fae'lerin prensi olduğunu itiraf etti."

Ellerim kenetlendi ama denizciler sadece güldüler. Öncekiyle aynı iffetsiz herif seslendi: "Prens mi? Belki de mahremiyet prensi!"

Kaşlarımı çattım ve Annwyl devam etti. "Ama küçük kız zekiydi, onun peri oyunlarına kolay kolay kanmazdı. Onunla evlenmek istediğinde, bunun yerine bir pazarlık önerdi. Henüz onunla sihir diyarına dönmeyecekti ama ona dostluk teklif etti. Prens onna derinden aşık olması için yeterli zaman vardı, böylece zamanı geldiğinde onu güvende tutacaktı. Ancak kız yirmi yaşına geldiğinde prens bir kez daha onun kalbini arayabilir, kutsal evlilik için elini tutabilir ve onu kötü halkının prensesi yapabilirdi."

Özlem nefesimi kesti, daha basit günler ve çocuksu fikirler için. Her dolunayda çayırda buluştuğumuz ve geride kalan dünyada hiçbir savaşın kalmadığı zamanları. Annwyl'in hoşnutsuz olduğu ama manastırında güvende olduğu zamanları.

kirli masa üstlerinden bakan adamlar. Doğrusu, yıllar önce yaptığımız pazarlığı unutmuştum. Onun da unuttuğunu sanıyordum.

"Küçük kız için hayat devam etti ve yakışıklı prensi her dolunayda onu ziyaret etti. Büyüdüler, prens daha korkutucu, kız ise daha güzel oldu. Pek çok kişi onun iyiliğini istedi, ama o kaderini asla unutmadı. Prens bir gün ödülünü almaya gelecekti ve ne bu dünyada ne de kendi dünyasında hiçbir güç onu durduramayacaktı. Ama parlak bir gecede prens gelmedi. Ne bir sonraki ay, ne de bir sonraki. Haber almak için ormanda dolaştı, ruhunu tanıdığı yaratıklara pazarladı. Prens ona sevgisini hatırlatan mektuplar göndermiş. Her zaman onun kalbine giden yolu bulacağına dair verdiği sözü. Ama mektuplar bile gelmemeye başladı ve artık genç bir kadın olan kız, prensinin öldüğüne ve pazarlığının da sona erdiğine inandı."

Oda, ocak ve yer değiştiren barmaidler dışında sessizdi. Çılgılık atmak, olanları açıklamak istedim ama Annwyl henüz sözünü bitirmemişti.

"Kız evinden atılmış, ülkesinin vahşi doğasında dolaşmaya gönderilmişti. Çok geçmeden kayalık kıyılarda birayla ve en iyi denizcilerle dolu bir şehre rastladı." Kalabalık ayaklarını yere vurarak güldü. "Ama tüm zekâsına rağmen unutmuştu. Fae'lerin yollarını, büyülerini unutmuştu. Ölümünden sonra bile hiçbir pazarlığın tamamlanamayacağını. Bu yüzden, fırtınalı bir bahar gecesi Cardiff'e geldiğinde, karanlık prensin iyiliğine karşılık vermemenin gazabına uğramamak için ona bu hikâyeyi anlattı." Gözleri benimkileri buldu, kederle delik deşik olmuştu. Barmaidler bile bu tuhaf hikâyenin ne anlatacağını merak ederek dinliyordu.

"Yani yirmi yaşında, sonsuza dek onun olacağım. Bu dünyadan başka bir dünyaya sürgün edildim, tüm kötü yaratıkların prensesi ve ruhumu arayan Zehirli Prens ... ama kaderim boşuna değil. Ve şimdi de iyi haber." Dudakları kurnaz bir gülümsemeye dönüştü. "Görünüşe göre Leydi Şans bu gece denizcilerini kutsuyor, çünkü ben sadece on dokuz yaşındayım."

Kahkahalar ve alkışlar gürültülü bir sevinçle patladı. Denizciler kadehlerini masaya vurarak başka bir taverna şarkısına başladılar. Eğildi. "Ve sadece altı peni karşılığında, size arzu ettiğiniz her şeyin prensi diyeceğim." Uludular, taverna kaosa dönüştü. Ozanlar neşeli bir şarkı çaldı ve diğer barmaidler de alkışlayarak eşlik etti. Biralar yuvarlandı ve yumruklar havada uçuştı. Annwyl masadan zıplayarak indi ve kollarını kavuşturarak beni karşıladı.

Sadece onu izleyebiliyordum, geçen yılki kızın bu solmuş kabuğunu. Wan dudaklarını bir çizgiye bastırmış, sürekli hüznü kaşlarının çatık çizgilerine işlemişti. Karnımdaki keskin acıyı görmezden gelerek ayağa kalktım. "Artık senin sevgilin miyim?"

Mizahtan uzak bir gülümseme. "Seni seviyorum. Hâlâ bile." "Annwyl, mektuplar-"

Kır saçlı, dolgun bir kadın elleri kalçalarında ileri atıldı. "Annwyl bu gece çalışıyor. Onun zamanını istiyorsan, parasını ödersin."

Siktir git ile biten harika bir konuşma hazırlamıştım ama Annwyl benim yerime konuştu. "Sadece gidiyordu."

Yaşlı kadın beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ödemeyi tercih eder gibi görünüyor. Şuradaki zırha bakılırsa bunu karşılayabilir." Burnunu çekti. "Sana ne diyorlar şövalye? Tavernacılar etrafta isimsiz adamların olmasından pek hoşlanmazlar."

Annwyl'in beni neden göndermek istediğini merak ederek düşüncelerim dağıldı. Ben daha kabul edilebilir bir insan ismi bulamadan, "Jack" diye mırıldandı.

Kadın bekledi. Kaşlarımı kaldırdım.

"Jack . . ." Annwyl etrafına bakındı ve tavernanın isminin taşa kazınmış olduğunu gördü. "Warren. Galler'den Jack Warren."

Kadın yere tükürdü. "Ne kadar orijinal. Ya paranı öde ya da defol, Gallerli Jack Warren."

Annwyl'i tatmin etmek için para kesesine uzandım ama elini koluma koydu. "Beni ara sokakta bekle. Yakında buradaki işimi bitireceğim."

Erkekler ona bakıyor, yaklaşılabilmek için bu konuşmanın bitmesini bekliyorlardı. Burada ne tür bir iş yaptığına dair hiçbir soru işareti yoktu. Dudaklarımdan protestolar yükseldi, ama onun ifadesi beni durdurdu. Müdahale etmemi istemiyordu. Artık istemiyordu.

Başımı salladım. "Çok uzun sürmemeye çalış."

Annwyl'in Warren'ın yanındaki ara sokakta, delik deşik olmuş bir şalı tutarken görünmesinden saatler önceydi. Denizden esen ısırgan rüzgâr saçlarını yüzünün etrafına savuruyordu. Topuzlu parmakları soğuktan bembeyaz kesilmişti, kederli bakışları içeri çekilmeyi tercih ettiğini gösteriyordu. Ama ne olduğunu anlamam gerekiyordu. Bana neden öyle baktığını.

"Su kenarında oturalım," dedi ve ben daha sıcak bir yer önermeden döndü.

Sarp kıyıya yerleştik, ay onun kara gözlerinde parlıyordu. Ben daha tek kelime edemeden fısıldadı: "Benim seçimlerimi yargılama, ben de seninkileri yargılamayacağım."

"Hangi seçenekler?" Vücudundan yayılan kokuları görmezden gelerek ona yaklaştım. Hastalık ve eski yaralar, tenindeki diğer erkeklerin kokusu. "Gerçekten öldüğümü mü sandın?"

"Hayır." Dudaklarını büzerek gözlerini denize dikti. "Ama son mektubundan sonra öyle de olabilirdin. Zaten şüphelenmiştim."

"Ne şüphesi?"

"Bana o kadar az mı saygı duyuyorsun ki şimdi bana tekrarlatıyorsun?" "Neyi tekrar ettiriyorsun?" Dişlerini gıcırdatarak

Arkamızda kahkahalar, onları sıcak tutması için Annwyl'i çağırarak ölüme meydan okuyan adamlar. "Gönderdiğim son mektup cevabınız için yalvarıyordu. Son on mektup. Neredeyse bir yıldır senden haber alamıyorum Annwyl. Parsna'yı bulmaya çalıştım ama-"

"Parsna Ildathach'ta öldü. Diğerleri bana söyledi." Şalını daha sıkı çekti, soğukta dişleri gıcırdayıyordu. "Ve yalan söylememeni tercih ederim. Mektup sekiz ay sonra geldi ve

benim senin için bir hiç olduğumu söylüyordu. Kendine layık
bir prenses bulunduğunu

ve kış sonuna kadar evleneceğini söyledi. Artık seni beklemeyeceğim." Kayıtsız bir şekilde bana baktı. "Peki şimdi benimle hangi yalanları konuşacaksın? Dudaklarından hangi hayali sözler, tutmak istemediğin sözler çıkacak? Çünkü aynısından daha fazlası olursa, gidebilirsin."

Öfke iliklerime kadar işledi. "Sana böyle bir mektup göndermedim, Annwyl."

"Senin mührünle geldi, senin elinle yazıldı."

"Ben böyle bir mektup göndermedim." Ne olduğundan şüphelenmiştim ama tüm öfkemi sorumlu kadına yöneltemiyordum. Mektuplardan bahsederek, Annwyl'in adını başkalarına bildirerek ne kadar akılsızca davranmıştım. Bunun geri dönüp bize zarar vermeyeceğini nasıl düşünmüştüm, anlamsızdı. Lanet bir aptaldan başka bir şey değildim.

Ayağa kalktı. Onu tekrar yanıma çektim. "Beni dinle, Annwyl. Kraliçe mektuplarımdan birini ele geçirmiş. Bizden başkası tarafından açıldığında yanması için çoğunu büyülerim ama büyüyü bozmuş olmalı. Sana sayısız mektup gönderdim, her lanet gün senin için endişelendim. Buraya gelip seni bulabilmek için bağırsaklarımdan yarısı dökülürken çetin bir savaş verdim. Bu mektubun nereden geldiğini söyleyemem ama Kraliçe'den gelmiş olmalı. Sen bizim için bir efsane oldun, onun gücünü tehdit eden bir umut ışığı. Biri bana ihanet etmiş ve sözlerimi sahteleriyle değiştirmiş olmalı. Ama sana yemin ederim, iyi olan her şey üzerine yemin ederim, prenses yok. Kalbimde seni kaybetme arzusu yok. Düşüncelerimi işgal eden tek kişi sensin. Her gün eve, sana dönmek için savaştım."

Annwyl başını salladı. "Ben artık küçük bir kız değilim, Jaevidan."

"Neden buradasın?" Sesim kesildi, müşterilerinin kokusu burun deliklerimi yakıyordu. Ay ışığında parlayan yara izi, erkeklerin acımasızlığının soluk bir hatırlatıcısıydı.

Kirpiklerinden yaşlar süzülüyordu. "Gerçekten umurunda mı, yoksa sadece benimle ilgili düşüncelerini doğrulamak mı istiyorsun?"

"Umursuyorum, Annwyl." Sesim azgın denizle savaşarak yükseldi. "O kadar önemsiyorum ki şu anda sana bakmak canımı acıtıyor. Seni böyle görmek. Söyle bana, seni Cardiff'e, bu iğrenç yere ne getirdi?"

Arkasını döndü. "O mektup beni mahvetti, Jaevidan. Aptallık ettim, diğerklerine ve gönderdiğin hediyelere o kadar dikkat etmedim. Bir scullion onları buldu, herkese dillerde yazdığımı ve ormanda karanlık güçlerle oynaştığımı söyledi. Beni yaktıramadan kaçtım." Uzun bir nefes aldı. "Ve sen sormadan söyleyeyim, ateşten kaçan yaralı bir kadın için çok az iş var. Warren'daki hayatım hakkında kötü konuşabilirsin ama ya bu olacaktı ya da açlıktan ölecektim."

"Neden Fae'lerden yardım istemedin? Ormandakiler seninle ilgilenirdi."

"Parsna benim için öldü. Onlardan daha fazlasını isteyemezdim." Öksürdü, kemiklerini titreten kuru bir sesti bu. "Ayrıca, şövalyelerin beni bulması çok uzun sürmezdi. Tüm köy, aralarındaki cadının peşine düştü."

Kesik kesik öksürmeye devam etti, soğuk havada hastalığının kokusu yükseliyordu. Ciğerkleri fae kulaklarıma hırıltılı geliyordu, kalbi zayıflamıştı. Ne kadar zamandır bu durumdaydı? İnsan vücudu bu koşullar için uygun değildi.

Kan avucuna sıçradı. Kanı saklamaya çalışarak bir taşın üzerine sürdü. "Yakında emekli olmalıyım."

Oraya geri dönmesine izin vermeyi reddettim. "Bir han bulalım."

Başını iki yana salladı. "Eğer geri dönmezsem benden iki kat oda ve yemek ücreti alacaklar."

Ama ben y ı l m a d ı m . Çığlık atan yarama rağmen onu kollarıma aldım ve kıyıya doğru yürüdüm. Hiçbir şey söylememesi ne kadar kötü hissettiğinin bir göstergesiydi. Şehrin kenarında sessiz bir han buldum, pencerelerinde altın mumlar titriyordu. Atlar bir direkte kişniyor, tavuklar ağıllarında uyukluyordu. Kapıyı iterek açtım. Omzumda, girişteki tuz çemberine bakarak kaşlarımı çatıyorum.

Beyaz saçlı bir kocakarı ateşin önünde uyukluyordu. Başımın üzerinde çalan bir zil onu ayağa kaldırdı. Sürtünerek

Gözlerinden uyku akarken, tökezleyerek girişe doğru yürüdü. Durdu.

Kokusu bir insan kokusuydu ama içinde büyü notaları da vardı. Tarçın ve karanfil. Üzerimde sihir vardı ama yaşlı kadın beni incelerken bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyordum, sihirle dokunmuş gözler ince illüzyonun arkasını görüyor, ne olduğunu anlıyordu.

Başını öne eğdi. "Umarım tuzum sizi aşılamamıştır, iyi sidhe."

Başka bir insan, saçları ateş gibi olan küçük bir kız, merdiven boşluğundan dışarı baktı. Yaşlı kadın bakışlarımı takip etti, sesi alçaldı. "Eğer sen gerekir cezalandırmak Biz, yedek ve Kızım. Benim torunumda görme yetisi yok. Bunun için sana yemin ederim." Yutkundum. "Hakaret etmiyorum, sana zarar vermek de istemiyorum.

Tek istediğim bir oda."

Kollarımdaki gevşek kadına bakarak tereddüt etti. Annwyl'in nefesi zayıf hırıltılarla geliyordu, gözleri sımsıkı kapalıydı. Küstah bir hareketle, "Onunla ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Ben de ona zarar vermek istemiyorum."

"Burası kötülük için kullanılmayacak."

"Bu kadına zarar gelmeyecek. Ölsem daha iyi." Küçük kız titredi, alev almış gibi merdivenleri koşarak çıktı. İçimi çektim. "O hastalandı. Oda, yemek ve sessizliğinize ihtiyacımız var."

Kocakarı beni değerlendirdi. Buna altıncı odada gerginlik vardı ama testini geçmiş olmalıydım. Bir kez daha eğildi. "Mared! Misafirlerimiz için üst katta bir oda hazırla." Yaşam alanına doğru yürüdü. "Onun için banyo suyunu ısıtacağım. Gücünü yeniden kazanması için temiz giysilere ve yiyeceğe ihtiyacı olacak." "Teşekkür ederim," diye mırıldandım, Annwyl kollarımdayken ateşin yanına yerleştim. Sıcaklığın etkisiyle kıpırdandı, kollarımın arasında daha da kıvrıldı. tutun.

Kocakarı etrafımızda çalışıyor, arkamda bakır bir banyo için su ısıtıyordu. Adil halkın yöntemlerini biliyordu ve onu ilaçlarımız arasında yaygın olan çiçekler ve yağlarla

doldurdu. I

Annwyl'i uyandırmaya çalıştım ama ya çok hastaydı ya da göz kırpmaktan ve hızla rüyalarına dönmekten fazlasını yapamayacak kadar bitkin. Elbiselerini çıkardım, buharlı suya inerken bu hareketimde bir hata bulmaması için dua ettim.

Onu ilk gördüğümde kirli olduğunu düşünmüştüm. Çamura bulanmış kirli küçük bir kız. Şimdi ise sefil bir hayatın tüm izlerini taşıyan kirli bir kadındı. Çatlamış derisi ellerini ve ayaklarını kaplamıştı, kırık tırnakları hilal şeklinde siyahtı. Cildini temizlerken göğsü usulca inip kalkıyor, kollarındaki küçük, irin dolu yaralara zarar vermemeye özen gösteriyordu. Saçlarını en sona bıraktım, evimdeki ritüellerin ve ne anlama geldiklerinin bilincindeydim.

Boğumlu kökleri üzerinde çalışmaya başladım. Görevi tamamladığımda banyo soğumuştı, ancak bit istilasına uğradığını fark ettim. Suyu bir kez daha ısıtmak için büyü kullandım ve hain böcekleri temizlemek için katman katman özenle çalıştım.

Yarı yolda, umutsuz sesi kulaklarımla buluştu. "Benim hakkımda daha az mı düşünüyorsun?"

O kadar odaklanmıştım ki uyandığını fark etmemiştim. Kocakarı artık soğumuş olan banyonun yanına yiyecek ve bira koymuştu. Annwyl'e ekmek uzattım. Almayı reddetti.

Başının ucundaki taburede oturmaya devam ettim ve saçlarını taradım. "Neden yapayım ki?"

Ellerini çıplak vücudunda gezdirerek kalçalarına yapışmış lavanta yapraklarını sıyırdı. "Çünkü sen ölümsüz bir prensessin. Bense bitli bir fahişeden başka bir şey değilim."

"Sen hayatta kalan birisin," dedim. Suçluluk duygusu ciğerlerimdeki havayı emdi, kelimeler dalgalandı. Kendimden nefret ediyordum. Türümden nefret ediyordum. Yaptığım her şeyden, Annwyl'le tanışmış olmaktan bile nefret ediyordum. Diğerlerinin bir cadı olarak ondan korkmasına neden olan benim varlığımdı. Diğerlerinin onu yaralamak için silah olarak kullandığı benim sevgimdi. Savaşa hiç gitmemeliydim. Şansım varken onunla kaçmalıydim ve şimdi halimize bak. Bakın ne oldu.

"Sen hayatta kalan birisin," diye tekrarladım. Yanağımı saçlarına yasladım ve kollarımı kemikli omuzlarına doladım.

"Sen

Annwyl, tanıdığım en cesur, en nazik ve en güçlü kadın. Eğer biri bir başkası hakkında kötü düşünecekse, o da beni küçümseyen sen olmalısın."

Gözyaşları yanaklarından süzülerek kollarıma damladı.

"Ama ben zayıfım. O kadar zayıfım ki sensiz hayatta kalamıyorum." "Ama hayatta kalıyorsun," diye fısıldadım.

"Ve ben ne yapardım ne yaptın? Sen olmasaydın ben nerede olurum Annwyl?"

"Bir kalede ya da kendi dünyanızın ormanlarında. Ziyafetlerin tadını çıkarmak ve prensesleri eğlendirmek. Aşağılık bir insanın terini ve pisliğini temizlemek dışında herhangi bir şey."

"Eğer o şeyleri isteseydim, onlara sahip olurum." Çenesini kavradım ve bana bakmaya zorladım. "Ben prensesler istemiyorum. Şatoları, ihtişamı ya da altını istemiyorum. Ben seni istiyorum. Her zaman seni istedim, başka hiçbir şey istemedim. Seni *seviyorum*, Annwyl. Seni ilk gördüğüm günden beri çok seviyorum. Bunu daha kaç şekilde söyleyebilirim? Sensiz hiçbir şeyim olmazdı, hiçbir şey olamazdım."

Gözleri dudaklarıma düştü, istekten yoksundu. Sevinçten boş. "Seni aptal çocuk," diye fısıldadı, dökülmemiş gözyaşlarıyla titriyordu. Gözyaşlarının düşmesine izin verdim ve onları yıkadım. Saçlarını bitirdim ve banyodan çıkmasına yardım ederek kalın bir bornozu omuzlarına sardım. Dişleri takırdıyordu ve cılız bacakları güçsüzdü. Onu kollarıma aldım ve üst kata taşıdım.

Annwyl yol boyunca öksürdü. Ildathach'ta bir şifacıya danışmam gerekecekti, hem de yakında. Oda yanan ocakla birlikte sıcaktı ama Annwyl'in titreyişinden bunu anlamak mümkün değildi. Onu kuştüyü yatağa yatırdım ve elimden geldiğince kuruladım. Kalın battaniyeler ve ayaklarının dibindeki ısıtılmış tuğla bile bir işe yaramayınca kıyafetlerimi çıkardım.

"İstersen giyinebilirim ama vücut sıcaklığına ihtiyacın var Annwyl."

Hiçbir şey söylemedi, ben onun yanındaki yatağa tırmanırken bakışları boştu. "Hiçbir art niyetim yok. Seni asla kullanmam," dedim, hiçbir güvence istememiş olmasına

rağmen. Ama kötü adamlar hayatı boyunca onu yaralamıştı ve benim de aynı şeyi amaçladığımdan korkmasına izin veremezdim.

"Biliyorum." Bana doğru bastırđı, göğüsleri göğsümde, nefesi boynumda. Bacaklarını kendi bacaklarıma sardım, elimi sivri omurgasında gezdirdim. Başka bir hayatta, burada uzanır ve mutlu olurduk. Gece boyunca ve sabahlara kadar onunla sevişir, o bıkana kadar yarasız bedenini öperdim.

Ama bu hayatta battaniyeyi başımızın üzerine çekti. Ateş ışığını büyüledim, iki titrek çocuğı yüzlerimiz arasındaki boşluğı heceledim. Küçük bir oğlan ve küçük bir kız, çayırdaki koşarken el ele tutuşuyorlardı.

Kızı avucunun içine aldı, gözbebeklerinde kırmızı ve turuncu parılıyor, sessiz gözyaşları altın kristaller gibi yanaklarına yapışyordu.

"Gerçekten prenses yok mu?" diye sordu.

Başımı salladım, kız ve oğlanı birer yetişkin haline getirdim. Kalesini ziyaret edip onu kollarıma aldığımında biz. "Hiç kimse olmadı, Annwyl."

"Elbette en azından bir ya da iki güzel kız olmalı."

"Hayır." Büyü titreyerek yatakta uzanırkenki görüntümüze dönüştü. "Ben ne istediğimi biliyorum."

Gözyaşları daha hızlı akıyor, başımızın altındaki çarşafı lekeliyordu. "Ben de istiyorum."

Beni öptü.

Bu kez kan tadı değil, tuz ve yağ tadı almıştı. Söylenmemiş sözler ve sonsuz pişmanlık. Dudakları benimkilere karşı ölçülü bir alıştırmaıyla, bunu her gece yapan birinin düşüncesiz hareketleriyle hareket etti.

"Benim, Annwyl," diye fısıldadım. "Ben Jaevidan."

Boğazı gözyaşlarıyla tıkanmıştı, öpücükleri çılgınca ve çaresizceydi. Onu itmeye çalıştım, ama o bana yapıştı, acımasız bir denizde kalan sal. Elleri saçlarımdan geçerken benimkiler de yüzünü, sırtını ve belinin dik yamacını kavradı. Aramıza uzandı, parmakları sikimi okşuyordu ama bileğini yakaladım ve üzerine yuvarlandım.

"Bu şekilde değil," diye nefes aldım. Tenim öylesine kızarmıştı ki zorlukla düşünebiliyordum, zonklayan ereksiyonum daha fazlası için ağrıyordu. Annwyl'in içinde olmak, kendimi sık sık tatmin ettiğim bir gece fantezisiydi. Ama bu şekilde değil. Gözyaşları şilteyi ıslatırken, boş nefesleri ateşli ciğerleri tırmalarken değil. Karnımdaki dikişler yırtılırken ve düşüncelerimi sıcak bir acı sararken değil. Onu aldığımda, bu ikimizin de hayatının en mutlu anı olacaktı. Kasvetli varoluşumuzdan bir kaçış yolu değil.

"Mahvoldum mu?"

"Hayır," dedim, çok sert bir şekilde. İrkildi. Saçlarını düzelttim, yüzüne hayranlıkla baktım. O kocaman gözleri ve korkunç yara izi. Yanaklarının üstündeki güneş lekeleri. "Seni daha önce hiç olmadığı kadar çok istiyorum, ama bu şekilde değil."

"Bana asla yalan söylemeyeceğine yemin etmiştin."

Elini tutarak aramıza bastırdım. Parmakları sikimi okşarken neredeyse teslim oluyordum, arzu o kadar şiddetli bir şekilde tırmanıyordu ki fiziksel acıya neden oluyordu. Ama sadece şöyle dedim: "Açıkçası seni arzuluyorum Annwyl. Ne kadar olduğunu açıklayamam ama sen hastayken olmaz. Gözlerinden yaşlar dökülürken olmaz." Her birinin köşesini öptüm ve mırıldandım: "Sen ağlarken seni asla almayacağım. Sen incinmişken."

Gözlerini kaçırdı. "Peki ne zaman?"

Yanaklarından öptüm. "Dediğin gibi yirmi yaşına geldiğinde."

Sessizlik aramıza girdi, gözyaşlarının tadı dilimdeydi. "Ama bu asla olamaz."

"Olabilir. Olacak." Aklıma kanımı donduracak kadar korkunç bir düşünce geldi. "Sen istemediğin sürece."

Belki de küstahça davranmıştım. Ben ona yıllar önce aşık olmuşum ama belki de o hiçbir zaman aynı şeyleri hissetmemiş, aramızdaki bağdan ve dostluktan memnun kalmamıştı. Belki de hâlâ o aptal yaveri ya da benden daha çok hak eden başka bir adamı arzuluyordu.

"Bu bir istek meselesi değil," diye fısıldadı. "Bu her zaman bizim kaderimizdi, Jaevidan. Biz sadece şimdiki zamana sahibiz."

Korkularıma rağmen gerçeği söyledim. "Seninle evlenmek istiyorum, Annwyl. Şimdi ve sonsuza dek yanımda olmanı istiyorum."

"Ama sonsuzluk diye bir şey yok," dedi, yeni bir hüzün dalgası tenini ıslatarak. "Sen ölümsüz bir Fae prensisin. Ben ise insanım. Bizim için mutlu bir son olmayacağını ne zaman anlayacaksın? Ben yaşlanıp öleceğim ve sen hep aynı kalacaksın." Bir elini yanağıma koydu, titremeleri tenimde titreşiyordu. "Bundan bin yıl sonra, benim var olduğumu bile unutabilirsin. Sen benim tüm hayatım olacaksın ama ben seninkinde sadece bir an olacağım."

"Sen benim tüm hayatımsın," dedim.

"Birkaç yıl içinde, olmayacağım."

"Ama bu doğru değil." Daha yakına eğildim, burnum onunkine değdi. "Tearach'ı fethettik Annwyl. Topraklarıma yönelik tehditleri ortadan kalktı. Kraliçem yakında beni takip edecek ve Donvidan'ın avlarda bana karşı hiç şansı yok. Seni asla yaşlanmayacağını ve ölmeyeceğın Faerie'ye geri götüreceğim. Seninle evleneceğim ve seni kraliçem yapacağım. Sonsuzluk ufukta görünüyor. Senden çok şey istediğimi biliyorum ama sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Kraliçeniz olamam," diye mırıldandı.

"Sen zaten öylesin. Halkım sana inanıyor. Senin rüyana inanıyorlar. Zehirli Prens ve onun Altın Tanrıçası için şarkı söylüyorlar. Seni tahtta istiyorlar."

"Çünkü benim ne olduğumu bilmiyorlar." Başını salladı, acı bir gülümseme dudaklarını gerdi. "Bana hayalperest diyorsun ama ben onların aptal olduklarını hep biliyordum. Bir insanı asla kabul etmeyecekler. Burada öleceğim gibi Faerie'de de öleceğim, sadece Ildathach'ta olursa seni de yanımda götüreceğim."

"Bunu sana kanıtlayacağım," dedim. "Yemin ederim, Annwyl. Tenimin üzerine yemin ederim. Seni her zaman koruyacağım ve onlar da seni olduğun gibi sevecekler. Artık her şey yerli yerine oturuyor. O daha iyi hayata çok yakınız ve ona sahip olacağız. Lütfen biraz daha güçlü ol. Seni bir daha asla yüzüstü bırakmayacağım."

"Asla tutamayacağınız sözler vermemelisiniz."

"Ve asla yapmayacağım." Parmaklarını, avuç içini, burnunun ucunu ve gözlerinin arasını öptüm. "Bundan başlayarak bir daha asla o geneleve dönmeyeceksin. İstedğin ve ihtiyacın olan her şey burada sağlanacak ve elimden geldiğince çabuk senin için geri döneceğim ve bir daha asla ayrılmayacağız. Tek endişelenmen gereken gelinliğinin ne renk olmasını istediğin."

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü, eskiden olduğu gibi bir hayalete. Ama görecekti. Zamanla ve benim ona olan sevgimle kendine gelecekti. Önünde iyi şanstın başka bir şey yoktu, yazlık hayalleri nihayet gerçek olacaktı. Her şeye ve daha fazlasına sahip olacak, bir gün yara izini bir onur nişanı gibi taşıyacaktı.

"Beyaz," diye fısıldadı.

"Beyaz mı?"

"Elbisem için. Bu kadar saf bir rengi temiz tutmak için daha önce hiç imkanım olmamıştı."

"O zaman bembeyaz giyineceksin." Onu öptüm, göğsümden uzun zamandır acı çeken bir ağırlık kalktı. Yaralarımın kırık etine ve Annwyl'in iyileşmek için kat ettiği uzun yola rağmen, yıllardır hissettiğim en hafif duyguyu hissediyordum. Belki de tüm hayatım boyunca.

Beni değerlendirdi. "Ve gerçekten elimi tutacak mısın?"

"Elini alacağım, kalbini alacağım, rahmini alacağım, hepsini alacağım. Seni karım ve kraliçem, çocuklarımın annesi yapacağım. Seni yıldızlar gökten inene kadar seveceğim, bir an bile erken değil. Hayatta çok az söz veririm, ama bunu sana veriyorum."

Sesi ürkek ve alçak, korkmuş ama umutlu geliyordu. "Ve sana sahip olabilir miyim, kalbimle, bedenimle ve ruhumla? Her şeyden sonra, bunca zaman sonra bile mi?"

Gözlerimde yaşlar oluştu ama bunlar onunkiler gibi değildi. İyi türdendi. "Eğer bana sahip olacaksan, Annwyl, o zaman seninim."

THIRTY-NINE

ADELINE

Kanepede Jack'in beni hafifçe sarsmasıyla uyandım. Violet'le ziyaretimden sonra boş bir daireye dönmüş, Arthur'un günlüklerinden birini gözden geçirmek için çalışma odasına geçmiştim. Görünüşe göre, uykumdan sıkılmışım.

Esneyerek kollarımı uzattım. "Saat kaç?"

"Geç oldu," diye fısıldadı. "Yürüyüşe hazır mısın? Sana göstermek istediğim bir şey var."

Göz kırptım. "Sanırım. Bırak da giyineyim."

Kaldırımında elimi tuttu ve bizi boş sokağa doğru götürdü. Açık bir kış göğü tepemizde uzanıyor, demir elektrik direklerini parıltılı bir don kaplıyordu. Jack şehri dolaşırken sessizdi, sadece Central Park'a vardığımızda durakladı. Girişte, karla kaplı bir patikayı kaplayan fenerler yanıp sönüyordu.

"Ayakların yeterince sıcak olacak mı?" diye sordu, çoraplarıma ve topuklu ayakkabılarıma bakarak.

Ona uykulu bir gülümseme verdim. "Artık soğuğu nadiren hissediyorum."

"Bu sana zarar vermeyeceği anlamına gelmez." İcini çekti ve beni yine de kenara çekti, ağaçlara giden yolumuz için kaldırımı terk etti.

Park sessizdi, sadece karlı bir gecenin olabileceği şekilde sessizdi. Yürüdükçe daha çok insan ortaya çıkıyordu.

-İnsan doğasından değil, Jack'in türünden. Cerulean salkımları soğukta sallanıyordu, küçük gözleri çıplak dallardan ve kar yığınlarından bakıp geçişimizi izliyordu. Yolumuz uzadıkça ağzıma daha çok metal doluyor, büyüünün tadı dilimde keskinleşiyordu. Şehir insanlar için olabilirdi ama bu doğa vahasında periler evlerini bulmuşlardı.

Bir açıklığa gelene kadar devam ettik, kar o kadar kalındı ki inciklerime kadar ulaşıyordu. Jack parmaklarını şıklattı ve gölgelikten bir battaniye aldı. Onu yüksek bir yaprak dökmeyen ağacın altına sererek oturdu ve beni de yanına çekti.

Sadece biz vardık ama bu yerle ilgili bir şey saygı gerektiriyordu. Sessiz bir hürmet. "Neden buradayız?" diye fısıldadım.

"Göreceksin." Kollarını bana doladı ve ben de göğsüne yaslandım. *Çünkü üşüyoruz*, dedim kendi kendime. Neden yalan söyleme zahmetine girdiğimi bilmiyordum.

Başparmağı ön kolumun üzerinde yavaş daireler çizdi, deri eldivenler yün koluma tısladı. "Sen New York'a gelmeden önce burada çok zaman geçirdim."

"Neden?"

Durakladı. "Bana seni hatırlatıyor. Daha iyi günleri."

Boş koruyu incelediğimde nedenini anlayabiliyordum. Ağaçlar yaprak dökmüyordu ve çember daha genişti ama uzun zaman önceki başka bir açıklığı anımsatıyordu. Bir kızın dans etmeyi sevdiği ve altın gözlü bir oğlanın onu çok sevdiği bir Galler ormanını.

"Burası düşünmek için iyi bir yer," diye devam etti. "Son zamanlarda bunu yapmak için çok zamanım oldu."

"Söylediklerim hakkında düşündün mü?"

Başını salladı, çenesini tepeme dayadı. "Diğer şeylerin yanı sıra bu da var."

Kolunu sıktım. "Bir şeyler yapmalıyız Jack. Bunu 1500'lerde de istedik ama belki o zaman buna gücümüz yoktu. Artık var ve yüzyıllar önce hayalini kurduğumuz farkı yaratabiliriz."

Uzun bir süre dalgın kaldıktan sonra sonunda, "Annwyl demedin," dedi.

"Ne?"

"O zamandan her zaman Annwyl ve Jaevidan olarak bahsediyorsun. Onların eylemleri, düşünceleri." Durakladı, yutkundu. "Ne değişti?"

Emin değildim ve bu sürçmeyi kendim de fark etmemiştim. Annwyl'i ne zaman kendim gibi düşünmeye başlamıştım? Ayrı bir varlık, geçmişte kaybolmuş bir kız değil, şu anda olduğum kişinin eski bir versiyonu. Benzer umutları ve hayalleri, istekleri ve arzuları olan biri. Derinlerde bir yerde, hep biliyordum. Jack'in bakış açısından bile anılar yankılanıyordu, çünkü ben onların içindeydim. Farklı görünüyordum, farklı ses çıkarıyordum ama önemli olan

En çok da bendim.

"Sanırım sonunda onunla ilişki kurabildim."

Bana daha sıkı sarıldı, saçlarıma doğru uzun bir iç çekti. "Ne kadar uzağa gittin?"

"Cardiff'in kenarında bir han. Ve neden Jack adını aldığını şimdi anlıyorum." Annwyl'e daha bağlı hissetmemin bir başka nedeni de buydu. O hanı tanıyordum. Yüzyıllar içinde çok değişmişti, artık neredeyse hiç tanınmıyordu ama Tommy'yle Ildathach'tan kaçtıktan sonra bulduğumuz han olduğunu biliyordum. Tesadüflere inanmıyordum, artık inanmıyorum. İçimden bir ses orada güven bulabileceğimi söylüyordu. Zamanın ötesine geçen bir anı. Hatta ölümle bile.

Parmakları kollarımda sıkılaştı, sesine bir titreme girdi. "Oh."

"Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Hiçbir açıklama yapılmadı, sadece konuşmada bir değişiklik oldu. "Bunun hakkında düşünüyordum. Ildathach, kız kardeşler, her şey. Her ne kadar hepsini unutmak istesem de, bu hiçbir zaman gerçek bir seçenek olmadı."

Dönmeye çalıştım ama beni sabit tuttu. "Ama bu biraz karışık, Addie."

"İşler ne zaman basit oldu ki?"

"Bu farklı," diye fısıldadı. "Ama seni buraya getirmemin nedeni bu değil."

"O zaman neden yaptın?"

"Ağaçlara bak." Başını eğerek kulağıma mırıldandı. Daha önce binlerce kez duyduğum ama hiçbir zaman kelimelerle ifade etmediğim bu ninninin zihnimde yer etmesi bir an aldı. O zamanlar telaffuz etmek çok zordu, insan dilim tüm harfleri karıştırıyordu. Ama bu melodiyi binlerce uykusuz gecede, vahşi yaratıklardan oluşan bir seyirci kitlesi için ormanda dönerek söylemişim.

Bunlardan ilki Jack'in alçak sesiyle belirdi. Ne kadın ne de erkekti, şekilsiz bir bedeni ve yüzünde altın bir örtüsü vardı. Yaprak dökmeyen bir yaprağın dallarından ısıltılı bir el uzandı, parmakları şarkıyı yaklaştırmak istercesine kıvrıldı. Altın ışık, minyatür bir güneş gibi karları yıkıyor, donmuş koruyu parlak bir ısıltıya boğuyordu.

Jack daha yüksek sesle mırıldanarak kar ruhunun açıklığa girmesini sağladı. Çok daha küçük ve çok daha az zarif olan bir başkası ona katıldı. Ayaktan ayağa zıplıyor, fısıltıyla söylenen şarkıya heyecanla eşlik ediyordu. Güldüm, büyük olanın bir elini onun minik omzuna koyup nasıl hareket edeceğini göstermesini izledim.

Şarkının etkisiyle daha fazlası katıldı. Küçük açıklığı doldurdular, mükemmel bir senkronizasyon içinde dönüp durdular, bir saatin uyumlu bir şekilde dönen dişlileri gibi. Peçeleri esintiyle havalandı ve parmakları gökyüzüne uzandı. Döndüler, birbirlerine daldılar ve ellerini birbirine kenetlediler, hareketlerin içinde anlaşılması amaçlanmayan bir hikaye vardı. Kendilerinden başka kimsenin sevinmemesi ve başkalarının saygı duyması için.

Çok geçmeden melodiyi kendim mırıldandım. Artık hatırlıyordum. Her bir notayı, dudaklarımın durma korkusuyla hissizleştiğini, gitmelerini istemediğimi. Gözyaşlarım yanaklarıma geliyor, altın ışıklarını yansıtıyordu. Devam etmek istedim,

Ama nefesim kesildi ve ruhum durdu. Jack uzun zaman önce sessizliğe gömülmüştü. Şarkı söyleyen bir tek ben kalmıştım.

Küçük olan da dahil olmak üzere hepsi döndü ve eğildi.

Ve böylece ağaçların arasında bir sıra oluşturdular. Teker teker karanlığa sürüklendiler, parıldayan ışıktan oluşan ruhani bir geçit töreni. En son küçük olan gözden kayboldu ve rüzgârda kaybolmadan önce zıplayıp el sallayarak veda etti.

Geceyi aydınlatmak için aydan başka hiçbir şey kalmamıştı. Soğuk bir meltem esiyordu, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde içi boştu. Jack yanaklarımı öptü, her bir gözyaşını düşmeden önce dikkatle yakaladı.

Bileklerini sıkıca tuttum. "Özür dilerim. Neden bu kadar duygusal olduğumu bilmiyorum."

"Seni hep böyle yaptılar," diye mırıldandı, dudaklarını kaçan bir damlaya bastırarak. "Onları ortaya çıkarabilen tanıdığım tek kişi sensin."

"Az önce yaptın."

Başını salladı. "Sadece seninleyken dans ediyorlar."

Gözlerimi kapatarak uzun bir nefes aldım. "Beni bu yüzden mi buraya getirdin? Ruhumun değişmediğini kanıtlamak için."

"Hayır," dedi, "bundan çok daha basit. Sadece dünyada her zaman iyi şeyler olduğunu hatırlamanı istedim." Dudaklarımın köşesini öptü. "İşler ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın, gelecek ne kadar kasvetli görünürse görünsün, her ölüm için bir yaşam vardır. Tüm acılarımıza rağmen Central Park'ta dans eden altın ruhlar var."

Duygular boğazıma düğümlendi ve "Teşekkür ederim" demekten başka kelime bulamadım.

Sesi yumuşadı, nazik bir okşamaydı. "Bana asla minnet borçlu değilsin."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Başparmağı yanağımda gezindi, aynı anda hem sert hem de şefkatliydi. Yaptığı her şey gibi bir paradoks. "Dün gece de söylediğim gibi, sana zaten çok şey borçluyum."

Ona baktım. Karanlık ormanda donuklaşan altın gözlerine, soğukta solgunlaşan bronz tenine. Dudakları, güzel tadı

Asla unutamayacağım bir şey. Beni ileriye çağırın, ona dokunmam, onu içime çekmem, vazgeçmeden düşmem ve asla arkama bakmamam için yalvaran o yumuşak his.

Benden önce eğildi. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Tüm sıcak, bastırılmış duygularım dağıldı, yerini keskin ve soğuk bir şey aldı. "Ne oldu?"

Cevabının gelmesi uzun bir süre aldı, her geçen saniye nefesimi daha fazla alıyor, bu soğuk geceye daha fazla ürperti katıyordu. "Kaderler ve Ildathach hakkında söylemem gereken bir şey var. Yapmak istediğim bir seçim. Ve bu konuda senin de fikrini almak istiyorum ama ancak anıları bitirdikten sonra. Artık sonuna geldin. Bunu hissedebiliyorum."

Başımı salladım. "Neden?"

"Çünkü bana cevabını vermeden önce anlamayı istiyorum." Çenemin alt kısmını, boğazımın kıvrımını okşadı. "Bu hayatın kaderine karar vermeden önce o hayatın nasıl sona erdiğini bilmeni istiyorum."

Soğuk, kış havasının ulaşamayacağı kadar derinden derimin altına sızdı. "Ne oldu Jack?"

"Göreceksin," diye fısıldadı dudaklarımdan öperek. Bu bir teselli gibi hissettirmedi. Bir elveda gibi hissettirdi.

Daha sonra sessizce çalışma odasına çekilerek bizi evde gölgeledi. Onu takip edebilir, bu son ana yanımda onunla birlikte tanıklık edebilirdim ama ilkel bir his bunu yalnız yapmam gerektiği konusunda beni uyardı. O yapmıştı ve benim de aynısını yapmam gerekiyordu.

Ateşin yanındaki sıcak koltuğuna yerleştim. Elmas parmaklarımla arasındayken, onun son anılarına daldım.

FORTY

JAEVIDAN

SONRAKİ BİRKAÇ AY, sonunda beni neyin beklediğini bildiğim için acı verici bir şekilde yavaş geçti. Annwyl'e bakma sözümü yerine getirdim ve Bannau Brycheiniog'un fae'leriyle konuştum. Annwyl'in aceleyle ayrılışına çok üzüldüler ve dönüşüne yardım etmekten çok mutlu oldular. Birlikte dağların derinliklerinde, insanların onu bulamayacağı küçük bir kulübe inşa ettik. Çiçek perileri toprağı her zaman yiyecek yetiştirecek şekilde büyüledi ve efendilerinden hoşnut olmayan bazı browniler köyden tavuk ve bir düve çaldı. Hobgoblinler köyü sıcak tutacaklarına, kurbağalar da toprağı koruyacaklarına söz verdiler. Fazla bir şey yoktu ama temiz, sessiz ve en önemlisi güvenliydi. Annwyl ona gösterdiğimde yine bir çocuk gibi gülümsedi, beni öyle derinden öptü ki sprigganlar bile kızardı.

Corin ve diğer komutanlarım Ildathach boyunca annemin peşine düştüler ve sonunda onunla İsimsiz Tarlalar'da karşılaştılar. Savaş üç hafta sürdü ama sonunda zafere ulaştılar. Corin sol yüzük parmağını

Ödül. Bana kellesini teklif ettiler ama midem kaldırmadı. Onu Kalvidan'ın yanına uygun bir şekilde gömdüm ve ondan daha iyi olacağıma yemin ettim. Beni öldürmek istediği dünyayı yaratmak için.

Donvidan bulunamadı, av çağrısıyla birlikte vahşi doğanın derinliklerinde kayboldu. Teknik olarak henüz kral olmasam da öyle muamele görüyordum. Bilgin Rindshaw bana politikada rehberlik ederek hem yurt içinde hem de yurt dışında tahtımı güvence altına aldı. Bana hâlâ prens diyorlardı ama bilgin bunun yakında değişeceğine dair bana güvence verdi. Donvidan'ın bir gün ortaya çıkması gerekecekti ve onun ölümü ve benim zaferimle sınırlarımızın güvence altına alınmasıyla, uzun bir barış ve refah dönemi yaşanacağını tahmin ediyordu.

Bir gece çok fazla şarap içtikten sonra taht odasında durduk. Sabah hazine konseyimle görüştüktükten sonra Annwyl'i ziyaret edecektim ama şimdi dikkatimi ona vermiştim. Her nasılsa, bilgin ve ben yine oğlu konusuna girmiştik. Bu bende babamı görme arzusu uyandırdı. Kaleyi geri aldıktan sonra ilk emrim, tüm portrelerinin bir kez daha asılmasını emretmek oldu.

"İyi gidiyorsunuz Prens'im," dedi kadehini portreye doğru eğerek. Babamın neşeli gözleri, bugünlerde benimkilerin bakışını yansıtırcasına aşağıya bakıyordu. "Onun ruhu karanlıktan size gülümsüyor."

Başımı salladım. "Ama hâlâ yapacak çok şey var."

"İşte orada." Bana baktı. "Rahibeler bugün yine bana geldiler. Kraliçenizi ne zaman seçeceğinizi bilmek istiyorlar."

"Yakında," dedim.

"Tozlu, yaşlı bir bilgin tam olarak neyi beklediğinizi merak ediyor."

Fincanımın içine sııttım. "Bir pazarlık yapacak kadar aptaldım."

"Ah." Şarabından uzun bir yudum alarak güldü. "Kadınlar hepimizi aptal yerine koyuyor ama düğünün ne zaman yapılacağını söylerseniz bana çok yardımcı olursunuz."

İyi haberler savaştan sonra bir gerekliliktir ve hepimiz kutlama yapmak için bir şeyler kullanabiliriz."

"Düğün olmayacak. Sadece Annwyl, ben ve bir rahibenin katılacağı özel bir tören olacak." Daha görkemli bir şey yapabilirdim - gelinim bunu kesinlikle hak ediyordu. Ama hâlâ onun insan doğasını ortaya çıkarmamıştım ve bunu fae'lerle dolu bir salonda yapmak dar görüşlülük olurdu. Ayrıca, Donvidan hala yakalanamamışken, ikimizin de ne zaman ve nerede olacağımızı pek duyuramazdım.

Ancak Bilgin Rindshaw bilgeydi ve mahremiyet isteğimin duygusal olmadığını biliyordu. "Çünkü o bir insan," dedi.

Artık yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Çünkü o bir insan." "O zaman seçiminin akıllıca olduğunu düşünüyorum." Elimi sıktı.

omzuna vurarak uzaklaştı. "Sana güvenilir bir rahibe bulacağım ve sonrası için güvenlik hazırlıkları yapacağım."

Döndüğümde koridorun yarısına gelmişti. "Bilgin Rindshaw?"

Durdu.

Birden kendimi yeniden çocuk gibi hissettim. O bana sabırla yol gösterirken cümlelerimi yazıyor, hayal kırıklığına uğramamak için tavsiyelerine kulak veriyordum. Ondan öğrenmek, ona saygı duymak, cübbesine sarılamayacak kadar yaşlanana kadar ne kadar çok şey yaptığının farkına varmamak. Üstümde babamın portresi varken bu garip bir düşünceydi ama ne yaptığımı sormamın nedeni buydu. "Günü geldiğinde hançerinizi kullanmaktan onur duyarım."

Fae'ler arasında evlilikler nadirdi ama uzun süredir devam eden bir gelenektir. Oğullar tören için babalarının kılıcını kullanırdı.

Gözleri parladı, dudakları sulu bir gülümsemeye dönüştü. Belinden eğildi. "O zaman senindir."

Aylar geçti. Annwyl'in doğum gününü yaz mevsiminde ilan ettiğim için kendime lanet ettim ama sonunda Lughnasadh geldiğinde hazırlıklıydım. Bilgin Rindshaw bana bir rahibe buldu. Sürprizi seveceğini umarak Annwyl'in elbisesini diktirdim. Corin ve diğer rahiplerimle konuştum.

eski komutanlarım, adamlarımın en sadık olanları, tören için onlardan bir iyilik istedim.

Kulübeye vardığımda Annwyl bahçede çorap örüyordu. Verdiği tüm kiloları geri almış, kıvrımları ve eğimleri yeniden belirginleşmişti. Teni yeniden renklenmişti ve yeniden gülümsüyordu -sık sık ve sadece bazen gözlerine ulaşamadan.

On dört yıl önce söz verdiğim gibi ona kur yapmayı planlamıştım. Ama onu gördüğüm anda, saçları güneşte parlıyor ve yanakları pembeleşiyordu, aptalca "Bu gece evlenmeliyiz" dedim.

Kaşlarını kaldırdı, yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Öyle mi?"

Boynumun arkasını ovuşturdum, sinirlerim avuçlarımın nemlenmesine neden oldu. "Eğer kabul edersen tabii."

Düşünerek çenesine vurdu. "Giyecek bir şeyim var mı?"

"Tabii ki."

"Törene nezaret edecek biri bulundu mu?"

"Bir rahibe, evet."

Başını eğdi, yüz ifadesinden dünyadaki tüm sevgi fışkırıyordu. "O zaman neden olmasın?"

O kendini hazırlarken ben bahçede volta attım. Yerel dryadlar onu giydirmek için ısrar ettiler ama tek bir şartımı kabul ettiler; kozmetik ya da tılsım kullanmak yok. Annwyl'i kendinden başka birine benzetecek hiçbir şey. Güneş dağların arkasından tembel tembel alçalmaya başlamıştı ki Annwyl ışıltılı parlayarak ortaya çıktı.

Elbise söz verildiği gibi beyazdı, ipekten sade bir elbise ve arkasında uzun bir tren vardı. Eşleşen ipek terlikler, ormanda rahatça dolaşmasını sağlayacak kurdelelerle sabitlenmişti. Ve benim en sevdiğim kısım, başının üzerine örtülmüş ve altın bir halkayla sabitlenmiş dantel bir duvak. Güzelavrat otu ile çiçek açan bir asma şeklinde kalıplanmış dairesel bir bant olan bu tacın yapımını bizzat ben denetlemiştim. Kraliçeye layık bir taç. *Benim* kraliçeme.

Elinde bir buket uha çiçeği tutuyordu, pembe allık düşen güneş rakipti. O kadar güzeldi ki, bir an için nefes almanın ne demek olduğunu unuttum.

Bakışları aşığıya kaydı, gün batımı allığı yakuta döndü. "Onaylıyor musun?"

Yanağından, dudaklarının köşesinden öptüm. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin."

Çayıra doğru glgelendik. Bu konuda daha iyiydim ve Annwyl ile birkaç kez alıştırma yapmıştım, böylece o da bu hisse alışabilecekti. Ayaklarının üzerinde sallanıyordu ama ben belinden tutarak bizi ileriye doğru yönlendirdim. Bunca yıl boyunca Annwyl evimi hiç görmemişti. Endişe ayaklarımı yavaşlattı ama Annwyl bizi ileriye doğru çekti, sevinçli gülümsemesi karanlık gökyüzünü aydınlatmaya yetti. Kapıda durduk, yeni dünyasından bir adım tedeydik. Umarım onu sevmiştir. Umarım dünya da onu sevmiştir.

"Hazır mısınız?" diye sordum.

Başını salladı ve tereddüt etmeden Perde'den içeri adım attı. ayırımnda belirdik, gökyüzü onun ayı olmadan karanlıktı. Ama yıldızlar yeterince ışık sağlıyordu, yanardöner ve kendi dünyasındakinden daha yakın parıldıyorlardı. Zümrüt imenleri ayaklarımızın altında sallanıyor ve fildişi yaprakları havada süzülüyordu. Döndü, yüzüne öyle derin bir gülümseme yayılmıştı ki dişleri yıldız ışığında parlıyordu.

İnanılmaz bir kıkırdama patladı. "Bu gerçek mi?"

"Elbette." Elimi havada gezdirdim. "Ve yakında, hepsi senin olacak."

Bir elini dudaklarına götürdü, dikkati sallanan salkım sğtlerden rüzgârda birbirini kovalayan perilere kaydı. Melodik bir esintinin ninnisi ve dağlardan gelen kadim sesler. Ama benim gözlerim sadece onu görüyordu, tıpkı onun varlığı burayı kutsayana kadar buranın güzelliğini hiç takdir etmediğim gibi.

Ellerini tuttum. "Gel, tanışmanı istediğim biri var."

Seçkin birkaç kişi dışında kimse bu gece ne olacağını bilmiyordu, bu ikimizin de güvenliği için bir nlemdi. Ama ben Sidhe'ne güveniyordum.

Silah arkadaşları törenin yapılacağı yerin çevresinde devriye gezip gezemeyeceklerini sormuşlardı. Biri çayırın sonunda durmuş, eli kılıcının kabzasındaydı. Annwyl'i arkama aldım ve Corin görüş alanıma girene kadar ilerledim.

Sinsi bir sırıtışla eğildi. "Bu gece iyi görünüyorsun, Jaevidan."

"Nasıl olmayayım?" Annwyl arkamdan dışarı baktı. Başiboş bir aptal olmasına rağmen, onun için korkutucu bir görüntü olurdu. Çoğu insandan daha uzun ve genişti, yüzünde demir yara izleri vardı ve yüksek fae'lerin siyah zırhını giyiyordu. Sadece kılıcı bile onun boyunun yarısından fazlaydı ama dostça bir gülümsemeyeyle kolumu kavradı.

"Bu Corin, ordumdaki ilk lejyonun komutanı ve muhafızlarımın başı." Onu onayladım. "Ve Corin . . . bu Annwyl."

Bakışlarıyla onu inceledi, kaşlarının arasında küçük bir çatık belirdi. Bu ilk testti. Eğer Annwyl'i olduğu gibi kabul edemezse, o zaman kimse edemezdi.

"Annwyl," dedi, bir soru gibi telaffuz ederek.

"Altın Tanrıça'nın kendisi."

Annwyl kızardı ve başını salladı. "Çok saçma şeylerle geliyor." Başını eğdi ve reverans yaptı. "Sizinle tanışmak bir zevk. Jaevidan'ın mektuplarından pek çok hikâye dinledim."

Uzun, kuşkulu bir an daha ve sonra karşılığında eğildi. "Umarım aşağılayıcı olanlardan değildir."

Güldü. "Sanırım öğreneceksiniz. Ama sizi uyarmalıyım, bana karşı her zaman oldukça açık sözlü olmuştur."

"Çürümüş piç kurusu." Corin gülümseyerek onun elbisesini inceledi. Başının etrafındaki altın halkayı. "Ve asla eğilmenize gerek yok, Prenses Annwyl. Şimdi ve sonsuza dek hizmetinizdeyiz."

Ona başımı salladım, minnettarlığım bu jestin içine işlemişti. Annwyl unvanı duyunca irkildi ama alışacaktı. Yollarımızı ve geleneklerimizi öğrenecekti,

Ben ve Bilgin Rindshaw ona öğretirken, bir gün iyi bir kraliçe olacaktı. Bu kolay bir yol olmayacaktı ama bizim için hiçbir şey kolay olmamıştı. Yine de onun burada olmasını istedim.

Bu düşünceyle Corin'e iyi geceler diledik ve topraklarımın derinliklerine doğru yola çıktık. Karaorman'a değil ama onun dışındaki yeşil ve altın rengi ormana. Yolculuk saatler sürdü, çoğunlukla Annwyl geçtiğimiz her yeni harikaya hayranlıkla bakmak için durdu. Düşük fae'ler fark etti ve onun adını s yledi imi duyduklarında, çobanlarına giden koyunlar gibi bize akın ettiler. Onları eve götürecek yol gösterici ışık. Periler onun örtüsüyle oynadı ve vasiyetler onun yolunu aydınlattı. Dryadlar yeni prenses hakkında fısıldadı, browniler, troller ve goblinler onu görebilmek için kayaların ve ağaçların arkasından baktı. Annwyl hepsine gülümsedi ve ona yaklaşacak kadar cesareti olan birkaçına nazik sözler söyleyerek kutsamasını istedi. Vardı ımızda oldukça büyük bir topluluk olu turmu tuk. Annwyl'in yakında kendini tanıtaca ı sözünü vererek onları sessizce ormana geri gönderdim.

Bir rahibe  imenli bir uçurumun önünde durmuş, vahşi doğaya ve  otesindeki krallı a bakıyordu. Annwyl'in göremeyeceği kadar karanlık olacaktı ama sabah olduğunda güzelliğini takdir edecekti. Artık ona ait olan bu korkunç ve güzel dünyanın. Rahibe, şu anda içinde bulunduğumuz ormanda işlenmiş zümrüt ve altın rengi cübbeler giyiyordu. Düşük kukuletası gözlerini kapatıyor, gümüş bir mum avuçlarının içinde eriyordu. Önümüzde eğildi, Annwyl'i görünce sadece bir anlığına kasıldı. Ama insanım bunu fark etmedi ve rahibe kısa sürede rahatladı.

Ellerini tuttum ve rahibe ayınlerine ba ladı. Tek bir kelimesini bile hatırlayamıyordum, bu birle melerin nadir güzelliği ve Bogoralıların kutsamaları hakkında bir şeyler söylüyordu. Bunların bir önemi yoktu. Bu sadece bir gelenektir, tüm gerçek sözlerim sadece Annwyl ve kendim içindi. Ne kadar güzeldi, incecik elleri benimkilere ne kadar mükemmel uyuyordu. Yutkunurken boynunun kıvrımı, gözlerinin parıltısı

beni karanlıkta buldu. Bunlar benim taptığım şeylerdi, Altın Tanrıçam dua ettiğim tek ilahtı.

Rahibe bir kadeh şarap ve ben de Bilge Rindshaw'un hançerini getirdim. Annwyl ve ben çimlerin üzerine diz çöktük ve sırayla birbirimizin avuçlarını kestik. O kadar gergindi ki neredeyse elimi çekecekti ama ben güldüm ve ona rehberlik ettim. Sıra ona geldiğinde, kesiği olabildiğince sığ yaptım ve kulağına bunun onu ilk ve son kez incitişim olacağına dair yemin ettim.

Kanımızı şaraba damlattık ve kadeh boşalana kadar sırayla yudumladık. Rahibe sözlerine ve şarkılarına devam ederek ellerimizi bağlamak için uzun bir altın kurdele teli çıkardı. Benim yaram onunkine yapıştı, karışan kan bileklerimizden aşağı damlıyordu. Ama bunu önceden tahmin etmişim ve beyaz elbisesinin onun için ne anlama geldiğini bildiğimden, herhangi bir leke tutmaması için onu büyüledim.

Rahibe eğildi. "Aynım tamamlandı Prens Jaevidan. Siz ikiniz burada kalacaksınız ve şafakla birlikte karı koca olarak bilineceksiniz."

"Teşekkür ederim. Artık bizi yalnız bırakabilirsiniz."

Hâlâ dizlerinin üzerinde olan Annwyl sırtıttı. "Bütün gece böyle mi kalacağız?"

"Bu bir gelenektir." Bağlı ellerimizi göğsüme götürdüm ve alnından öptüm. "Şafak sökene kadar birlikte diz çökmek, böylece zorluklar erkenden aşılır ve kalan birliktelik keyifli olabilir." Dudaklarını öptüm. "Ama çoğu bu zamanı daha zevkli şeyler için gizlice kaçmak için kullanır."

Aklımda yaklaşık üç yüz tane şey vardı, en başta da giydiği tüm beyaz kumaş parçalarını çıkarmak. Annwyl bana bir daha seks için yaklaşmamıştı ve ben de bunu önermemiştim. Evlenene kadar beklemekten ve işleri düzgün bir şekilde yapmaktan mutluydum, ama şimdi tören tamamlandığına göre, düşünebildiğim tek şey buydu.

"Hayır, burada kalmalıyız," dedi. "Eğer bu sizin geleneğinizse, bunu doğru şekilde yapmalıyız."

Geceyi çimlerin üzerinde, ellerimiz birbirine bağlı geçirdik. Mutlu şeylerden, dört gözle beklediğimiz her şeyden bahsettik. Kaleyi ve kalacağımız odaları, tanışacağı tüm fae'leri anlattım ve ileride doğacak çocukların nerede yaşayacağına dair ince bir imada bulundum. Anılarından bahsetti, ilk öpüşmemiz sırasında ne kadar sert olduğuma kıkırdadı. Birkaç saat sonra yorgunluk çöktü ve bütün gece burada diz çökmenin saçmalığına kahkahalarla güldük. Annwyl benim için şarkı söyledi ve ben de onun sesi kısılana ve güneşin ilk ışıkları tepelerin üzerinden kırılana kadar peçenin altından saçlarını okşadım.

Sonra onu kollarıma aldım ve sessiz bir ağaç korusuna götürdüm. Burada rahatsız edilmeyecektik ve onu dalgalanan çimlere yatırdığımda sabrımın sınırına ulaştım. Altın rengi gün doğumu saçlarını tutuşturdu ve gözlerindeki yeşil benekleri ortaya çıkardı. Onu derinden, şefkatle ve on dört yıllık sevgi ve istekle öptüm. Taçlarımız çimenlere düştü ve duvak başından kaydı. Beyaz elbisesini vücudundan aşağı doğru çekiştirdim, çıkarmak için can attığım ipeği el yordamıyla bulmaya çalıştım. Ben küstah bir kurdeleye küfrederken o güldü ve ben elbiselerimi çıkarırken kendisi de çıkardı.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, boynuna doğru sertçe nefes aldım. "Emin misin? İstersen daha uzun süre bekleyebiliriz." Onu o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu ama hazır değilse olmazdı. Eğer seks unutulmaz anılardan başka bir şey getirmiyorsa olmazdı.

"Sana güveniyorum," diye fısıldadı. "Ve şimdi kocamın benimle sevişmesini istiyorum."

Öptüm. Saçlarını ve boğazının güzel kıvrımlarını öptüm. Güzel göğüslerini ve karnının yumuşak etini. Bundan zevk almasını, böyle bir zevki binlerce ömür boyu yaşayabileceğimizi bilmesini istedim. Bu yüzden ayrılmış kalçalarının arasını öptüm, sırtı yere doğru eğilirken kan aşağı doğru akıyordu. Parmaklarını saçlarıma geçirip adımı sayıklarken. Ve karım -benim güzel, altın karım-

Altımda kıvrandı ve bitti, göğsümü onunkine yaklaştırdım ve yavaşça içine girdim.

O ana kadar gerçek mutluluğu tatmamıştım.

Annwyl omuzlarıma sıkıca tutunmuş, dudaklarıma karşı inliyordu. Uygur zihnimi yok etmeden önce hiç tatmadığım bir zevkle tekrar tekrar içine doğru sallandım. Ondan başka hiçbir şey yoktu, vücudum sıcacık ve sımsıkı sarılmıştı. Çıkardığı mutluluk dolu sesler ve sırtımı okşayan tırnakları. Onu daha derinden, daha sert becerdim, ellerimden zehir sızıp çimleri yakarken onu ne kadar sevdiğimi, onu ne kadar istediğimi gösterdim. Kontrol edemiyordum ama buna gerek de yoktu. Bu Annwyl'di ve derin büyü bile ona dokunursa misillememden korkuyordu.

"Annwyl," diye inledim ve sırf bacaklarının arasına girerken kulağa çok hoş geldiği için tekrar söyledim. "Benim güzel karım. Benim Annwyl'im. Ben seninim."

"Ve sen benimsin," diye nefes aldı. "Her zaman öyleydin."

Bir kez beni doyurmak için yeterli değildi. Bir ömür -bir düzine ömür- yetmeyecekti ama güneş zirveye ulaştığında ve altımızdaki çimenler ısındığında, gelinliğini giymesine yardım ettim. Havuzdaki yansımasına, vahşi saç karmaşasına ve şişmiş dudaklarına güldü. Bu hoş ses doğrudan sikime gitti ve onu tekrar çimlere çektim.

Nihayet ayrıldığımızda güneş ağır ağır alçalmaya başlamıştı. Bunu yapmak bana acı veriyordu ama kaleye dönmem gerekiyordu. Evlendiğim için siyaset durmamıştı ve birlikteliğimizi duyurmadan önce yapmam gereken çok şey vardı. Annwyl eşyalarını toplamak ve Galler'in güzel halkıyla vedalaşmak için birkaç günlüğüne kulübeye dönecekti. Üç gün sonra onu geri alacaktım ve bir daha asla ayrılmayacaktık.

Onu Darkwood'un yanında öptüm, seyircilerimize rağmen arzu mantıklı düşüncelerin önüne geçti. Corin bir ağaç dalından uludu, Harthon altında birbirimizi boğmadan önce hava almamız için bağırdı.

Annwyl geri çekildi, yüzü kıpkırmızıydı. Ona gülümsedim ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "O çürümüş piçlere aldırma. Ben hiç aldırmam."

Corin dalından aşağı atladı. "Bu gördüğüm bir gülümseme mi?"

Bir günlük evlilik ve zavallı çocuk yumuşadı."

"Siktir git," diye mırıldandım. O ve Harthon deli gibi güldüler.

Sesimi sadece onun duyabileceği şekilde alçalttım. "Artık bir prensessin, yakında kraliçe olacaksın. Sen dönene kadar resmi duyuruları yapmak için bekleyeceğim ama bazıları zaten biliyor. Aklını başına topla ve hiçbir şey için Corin'in yanından ayrılma. O seni güvende tutacaktır."

Söz konusu adam aşırı hevesli bir şekilde eğildi. "Benim yerime sevgili Annwyl'e hiçbir zarar gelmeyecek. Sizi temin ederim." Bir aptal gibi sırtarak onun koluna girdi. "İtiraf etmeliyim ki dünyanızı hiç ziyaret etmedim Prens. Söyleyin bana, çürümüş bir piç kurusu Peçe'nin ardında içmek için ne bulabilir?"

"Su," dedim. "Beni buna pişman etme."

Annwyl yanıma döndü ve yanağımı tuttu. "Çok fazla endişeleniyorsun." Beni öptü ve yaklaşan yokluğuyla ilgili birkaç pişmanlık daha uyandırdı. "Görevlerine odaklan ve bu kadar endişelenmemeye çalış. Corin ve ben gayet iyi idare edeceğiz."

"Senin için hep endişeleniyorum."

"Dört yılımızı ayrı geçirdik. Üç gün senin bildiğinden daha çabuk geçecek." Elini kalbimin üzerine koyarak beni bir kez daha öptü. "En çok seni seviyorum."

Dudaklarım onunkilere değdi. "En çok seni seviyorum."

ANNWYL öyle olmak istememişti ama korkunç bir yalancıydı. Günler, her biri bir öncekinden daha ıstıraplı bir şekilde, öz suyundan daha yavaş akıp gidiyordu. Tüm görevlerimin gerisinde kaldım, konsey toplantılarını zar zor dinledim, sabırsız bir çocuk gibi dizlerimi zıplattım. Birkaç saat daha geçsin diye uyku için dua ettim ve ikinci gece tamamen bittim. Annwyl'in eşyalarını toplaması ve vedalaşması için yeterli zaman olmuştu. En kötü ihtimalle, Gerenstad bir süre

daha hayatta kalacaktı.

tek bir gece bensiz. Giyindim ve Darkwood'a doğru yola çıktım, çayıra ulaştığımda tam bir koşuya başladım.

Perde'nin ötesinde, insan ayı ince bir hilaldi. Yine de bir festival olmalı, çünkü köy altın alevlerle parlıyordu. İlerledim, bulabildiğim ilk yansımayı aradım.

"Merhaba, bücür."

Omurgamdan aşağı buzlar süzüldü. Bunca yıl sonra bile, toz izimle bile, o ses rüyalarımın giriyor, beni yine küçük bir çocuk gibi korkutuyordu. Döndüm ve Donvidan'ı bir kayanın üzerinde dinlenirken gördüm. Bacağı yan taraftan sarkmış, tembelce sallanıyordu. Duruşu rahattı ama kaslarının kıvrımı öyle değildi. Elinde bir hançer parlıyordu.

Bıçağa bakarak, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. Omuz silkti.

"Annem öldü. Avı çağırdılar," dedim.

"Farkındayım." Gözleri demir gibi sertleşti, harap olmuş yüzü tiksintiyle buruştu. "Bunun nasıl biteceğini ikimiz de biliyoruz."

Her şeye rağmen içimden pişmanlık akıyordu. Donvidan korkunç ve acımasızdı, tüm hayatım boyunca öyleydi ama yine de benim kanımdan biriydi. Kardeşimdi. Değişebileceğini ummak çocukçaydı ama annemizin etkisi olmadan belki değişebilirdi. Eğer kabul ederse, yeni dünyamda onun için de bir yer vardı.

"Seni öldürebilirim," dedim yavaşça. "Ama başka bir yolu daha var. Planlarım var, Donvidan. Büyük planlar. İstersen saraya kardeşim ve ikincim olarak geri dönebilirsin. Bu gece kan dökmeye gerek yok."

Kaşlarını çattı. "Ve bunun beni tatmin edeceğini mi sanıyorsun? Yozlaşmış bir ahmağa kulak vermek, bir bücür tahtıma otururken ikinciliği kabul etmek." Neşeden yoksun bir şekilde güldü. "Ölüm bile buna tercih edilir."

"Bu şekilde olması gerekmiyor."

"Ama öyle." Aşağı sıçradı, ayakları çamurda ezildi. "Benden her şeyimi aldın. Tahtımı, ailemi.

yüzünü." Bıçağı parmaklarının arasında döndürdü. "İtibarım, saygınlığım mahvoldu. Yapacak tek bir şey kaldı." Hançeri sapından tutup havaya kaldırdı. "En azından yolsuzluğunuzu kullanmama onurunu bana bahşedin."

Başımı salladım. "Akrabalarımı öldürmeyi reddediyorum. Eğer aradığın kader buysa, bunu kendin yapabilirsin."

Dudakları korkunç bir gülümsemeye dönüştü, köyün ateş ışığı gözlerine yansıdı. "Beni bu kadar zavallı sanma küçük kardeşim. Ben hâlâ onurumla ölürüm. Savaşmadan asla ölmem. İntikamımı almadan."

Kanım dondu. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu arada nikâhınız için tebrikler." Gülümsemesi daha da genişledi. "Ne kadar kısa olursa olsun."

Onu gömleğinden yakaladım, zehir ellerimden süzülüyordu. "Ne yaptın sen?"

Ama o sadece güldü. Ve güldü, güldü ve güldü. Ses ruhumu parçaladı. Kulaklarımda kan uğuldadı.

Boynunu kırdım.

Ve olayın dehşeti geçmeden bıçağının yassısını kulübeye doğru gölgelendirmek için kullandım.

Pencereler soğuk ve karanlıktı, kapı menteşesinde sallanıyordu. "Annwyl." İçeri koştum, yıkıma baktım. Perdeler yırtılmış, az sayıdaki mobilya devrilmişti. Duvarlara kan sıçramış ve kırık bardaklar yere saçılmıştı. Sesim kendi üzerine katlanmıştı, onun adının tekrarlayan çığlığı. Ama onun kokusunu alamıyordum, onu duyamıyordum-

Yatak odasından biri inledi.

Annwyl de orada değildi ama Corin oradaydı. Ağzından kan sızıyordu ve gözleri şişmişti. Bileklerine ve ayaklarına saplanmış bıçaklarla duvara sabitlenmişti. Kan yere akıyordu.

Omuzlarından tutarak bıçakları çıkardım. Boş gözleri beni buldu, kırık dudaklarından kelimeler mırıldanıyordu. "Çok üzgünüm, Jaevidan."

"Nerede o? Annwyl nerede?"

Kesik kesik bir nefes aldı. "Denedim ..." Ama başka bir şey yoktu. Bakışları soğuk ve boştu, başı yana eğikti. Karanlıkta Draaph'a katılmaya gitmişti.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ama zaman yoktu. Panik göğsümü ateşe verdi. Belki kaçmıştı; belki bir yere saklanmıştı. Diğer fae'lerden hiçbiri etrafta yoktu, belki de onu ormana götürmüşlerdi. Ama Donvidan'ın kahkahası kulaklarımı doldurdu, bakışlarındaki ateş yanıyordu. Köy.

Hayır.

Olabildiğince yaklaşarak gölgelendim ve çamur dolu sokaklarda daha önce hiç koşmadığım kadar koştum. Çığlıklar ve sloganlar kulaklarımı doldurdu, kadın çığlıklarının unutulmaz sesi. Ateş ciğerlerimi doldurdu ve acı bacaklarımdan aşağı vurdu. Kalabalık ileride yoğunlaştı, köylüler ellerinde meşalelerle gökyüzüne bakıyordu. Aralarına daldım, burun deliklerim onun kokusunu almak için alevlendi. Tek bulduğum duman ve yanan etin kömürüydü.

Yanımda bir adam çığlık attı. "Cadıları yakın!" Bir diğeri, "Onları cehenneme geri gönderin!"

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Bir grup kadın başlarını tespihin üzerine eğmiş dua ediyordu. "*Cennetteki babamız...*"

"Annwyl!" Bir daire çizerek döndüm, bedenlerin eziciliği bunaltıcıydı, duman burnumu tıkiyordu. "Annwyl, neredesin? Lütfen cevap ver bana."

Bir kavga çıktı ve bir grup adam yere yığıldı. O karmaşanın içinde onu gördüm.

Altı ateş yakılmış, haçlar alevler içinde kalmıştı. İlk dördüne asılan kadınlar kararmış kabuklardan başka bir şey değildi, ancak sonuncusu en son yakılmıştı. Ateş vücudunun yarısına kadar ulaşmış, çığlıkları gecenin içinde yankılanmıştı.

Son on yılımı toz izimi kontrol etmeye çalışarak geçirdim. Bozulmuş yakınlığımı. Artık böyle bir şey yapmıyordum.

İnsanlar etrafıma düştü. İçlerinde bir savaş yolu açtım, karanlığın dokunduğu her şeyi yok etmesine izin verdim. Kadınlar uludu ve erkekler kanlarında boğuldu. Haykırıışlar yükseldi

Kül rengi rüzgâr, Lucifer'in intikam almak için geldiğine dair çığlıklar. Bana ne dedikleri, hangi sahte insan tanrıyı benimle karıştırdıkları umurumda değildi. Yoluma çıkmaya cüret eden herkesi öldürdüm.

Ateşin üzerine çıkıp Donvidan'ın hançerini ayaklarının etrafındaki iplere saplarken hiçbir yanık hissetmedim. Bu yeterli olmadı ve alevler kısa sürede elbisesini tüketti. Ben ipleri zehirle parçaladıkça o hıçkırarak ve çığlık atarak tekmeliyordu. Ellerimin arkası su topladı ve giysilerim alev aldı ama durmadım; sonunda onu keserken acı hissetmiyor, ıstırap ve öfkeden başka bir şey hissetmiyordum.

İnsanlar çığlık attı. Alevleri söndürmek için bizi çimenlere yuvarladığımda dirgenler ve bıçaklar üzerimize doğru geldi. Kan vardı, çok fazla kan vardı. Annwyl'in iniltileri kulaklarımı doldurdu.

Baldırıma bir bıçak saplandı, bir adamın şeytanı ortadan kaldırmak için attığı çığlıklar. Hırladım, yılan gözlerim ortaya çıktı. Zehir etrafımda patladı. Ölüm çemberi onları geri itti, sürünerek ilerledi ve yoluna çıkan her şeyi çürüttü. Uzandığımız küçük alan hariç hepsini. Annwyl'i kollarıma aldım.

"Annwyl-Annwyl, bana bak. Nefes almaya çalış." Gözleri benimkilerle buluştu, acıyla irileşmişti. Dudakları titreyerek konuşmaya çalıştı ama gücünü boşa harcamasını istemediğim için onu susturdum. Bir dirgen yanıımızdaki çimenlere saplandı. Görmezden geldim, hasarı inceledim. Beyaz elbisesi yanmıştı, çok sevdiği gelinliği, karnı kabarcıklı yanıklardan oluşan kanlı bir karmaşaydı. Ve bacakları, onlar ... onlar

Çok azı kalmış olsa da gömleğimi çıkardım. Yaralarım iyileşmeye başlamıştı, derim yeniden pürüzsüz ve altın rengini almıştı. İnsanlar çarpık etime bakıp ağladılar, kara büyü, kara büyü dediler, hiçbir fikrim yoktu. Karnına, daha üç gün önce öptüğüm göğüslerine dokundum. Dudaklarından kan damlıyordu. Onu düşürmem için yeterince sert sallandı.

"Her şey yolunda. *Sorun yok. Geçti.*" Kaşındığım her yara için üç tane daha kanıyordu. Kalbinin gümbürtüsü, ciğerlerinin boğulma sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Ama en kötüsüne inanmayı reddettim. Bizi buradan çıkarabilir, onu uygun bir şifacıya götürebilirdim. Bacaklarını iyileştirebilirlerdi. Tekrar yürüyebilirdi. Tekrar şarkı söyleyebilirdi. İyi olacaktı. *Çok iyi olacaktı.*

"Jaevidan." Sesin ondan geldiğini fark etmesi bir an aldı, ölü yaprakların kayalara sürtünme takırtısıydı bu. "Jaevidan . . ."

"Gücünü boşa harcama." Yanaklarını öptüm, acısını dindirmeye yetecek kadar zehir aşıladım. "Sadece gözlerini açık tut. Bana bak."

Başını salladı. Etrafımızdaki zehir azaldı, insanlar yaklaştı. Taşlar sırtıma çarptı. Annwyl'i onlardan korumak için üzerine süründüm. Omuzlarımin arasına bir bıçak daha saplandı, dudaklarımdan bir homurtu tıslayarak geçti. Kükreyen ateş ve eriyen çığlıklar tek sestti, Annwyl'in tırtıklı nefesleri altımdaydı.

Ağlıyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp onunkilere damlıyor, kan ve is tabakalarının arasından süzülürken pembeye boyanıyordu. Buraya dönmesine izin vermeseydim, onun yanında kalsaydım, Donvidan'ı ikna etmeye çalışarak zaman kaybetmeseydim, eğer, eğer, eğer.

"Senin . . . gitmen gerekiyor," dedi.

Şakağıma bir taş çarptı. Siyah görüşümü engelledi. "Seni bırakmayacağım."

"Seni öldürecekler."

"*Seni terk etmiyorum.*" Dişlerim birbirine çarptı, tuz, ter ve kan dilime dolandı. Onu kollarımin arasına aldım, zehri dışarı göndermeye odaklandım, Peçe'ye geri dönmemiz için bize bir yol açtım. Sadece biraz daha dayanması gerekiyordu. Bunu yapabiliirdim. Bunu yapabiliirdim.

"Lütfen git."

"Her şey yoluna girecek, Annwyl. Söz veriyorum." Onu öptüm, çilek ve söğüt kabuğu kanla bastırılmıştı.

"Tekrar et, Annwyl. Yemin et. Bana sonunda her şeyin yoluna gireceğini söyle."

Ama o sadece bana baktı. Yanaklarındaki renk solmuş, iri gözlerinin ardındaki ışık sönmüştü. "Seni aptal çocuk."

"Söz veriyorum-" Kelimeler boğazımda düğümlendi. Boynu koluma doğru gevşedi, gözleri bulanık ve boştu.

Annwyl, dedim. Söylediğimi sandım. Yüksek sesle mi yoksa kafamın içinde mi söylediyimi anlayamadım. *Annwyl, dur.*

Kulak zarımı delen bir çınlamayla onu sarstım. *Annwyl, bu hiç komik değil. Bana baksana.*

Bana bak, Annwyl.

Bana bak.

Çınlama daha da arttı ve diğer tüm sesleri bastırdı. Çığlıklar, haykırışlar, başımın üstünde kükreyen alevlerin gürültüsü. Annwyl'i salladım, öfkem artıyordu. *Benimle taşak geçmeyi bırak, Annwyl. Yukarı bak.*

Göğsüm kabardı, kaslarım kilitlendi. Gözlerimi kapattım. *Bu gerçek değil. Bu gerçek değil. Bu gerçek değil.*

Çayırdaki uyuyoruz. Saman bir yatakta yün bir battaniyenin altında yatıyoruz. Cardiff hanının sıcaklığında güvende, onun teni benimkine değişiyor. Çimenlere uzanmış sevişiyoruz. Bu kötü bir rüyadan başka bir şey değil. Sadece kötü bir-

Başımın arkasına bir taş çarptı.

Gözlerim açıldı ve Annwyl ölmüştü.

En yakın arkadaşım. İlk ve tek aşkım. Karım . . . ölmüştü.

Ayağa kalktım ve sonra ne olduğunu hatırlamıyorum. Tek bildiğim hepsini öldürdüğüm.

Ateşlerin gecenin bir vakti yandığını ve geriye ufalanan küllerden başka bir şey bırakmadığını biliyorum.

Ertesi sabah uyandıgımda, Annwyl'in cesedi yanımdaydı, köy sessiz ve boştu. Cesetler etrafımızda bir mandala şeklinde yere kıvrılmıştı, evleri boş ve griydi.

Annwyl'i kollarımın arasına aldığımı ve çığlık atarken saçlarını okşadığımı biliyorum.

Ve kardeşimin bıçağını külün içinde bulduğumu, onu karanlıkta karıma katılmak için kullandığımı biliyorum.

İnsan ruhları ile peri ruhlarının kaderlerinin aynı yerde olmadığını HATIRLAMALIYDIM. Ama gözlerimi açıp kasvetli çevreye bakarken bunun pek önemi yoktu. Gri taş duvarlar ve gri taş zeminler. Kül gibi. Ağzıma nem doldu ve başka bir şeyi çok geç hatırladım. Kendi boğazımı kesmiştim.

Boynuma uzandım ve bir sıra dikiş buldum.

Görünüşe göre boktan bir iş çıkarmışım.

Bilgin Rindshaw hayalimde belirdi ve ellerimi savuşturdu. "Beni duyabiliyor musun?"

Ona baktım.

"Bunu teyit olarak kabul ediyorum."

"Neden yaşıyorum?" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyordum, sesim çatlaklar ve fısıltılardan oluşan dalgalı bir karmaşaydı.

"Çünkü kılıç kullanmakta çok daha iyisin, işte bu yüzden." Sesi düzdü ama gözleri öyle değildi. Boğazıma merhem sürerken ellerindeki titreme de öyle.

Onu ittim. "Annwyl nerede?"

Tereddüt etti. Gece, zihnim henüz bir araya getiremiyormuş gibi anlık olarak geri geldi. Donvidan, kulübedeki Corin, Annwyl ve yanmış gelinliği hakkında bir şeyler. Kafam samanla dolmuş gibiydi, anılar içeri girmek için pençeliyordu ama ben onlara geçit vermiyordum. Şu anda hissizleşmekten başka bir şey hissetmiyordum. Uyuşukluk iyiydi. Uyuşukluk tercih edilebilirdi.

Ta ki bilgin konuşana kadar. "Onu rahibelere getirdik. Onu gömmek için hazırlıyorlar."

Hiçbir şey yoktu. Uzanıp dikişleri yırtarken tek bir duygu bile hissetmedim.

Bilgin Rindshaw yüzüme vurmadan önce üç tanesini atlatmışım.

Ağızıma kan doldu. Kırık bir dişimi ısırdım. "Bırak da öleyim."

"Böyle bir şey yapmayacaksın." Elleri öylesine titredi ki merhemi bıraktı ve bu girişimden tamamen vazgeçti. Başımın yanındaki tabureye oturdu ve yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Annwyl'in unvanının tüm haklarını talep ettim ve rahibeler de kabul etti. Ailenizin bahçesinde, bir kraliçenin tüm onuruyla gömülecek. Kardeşin öldürüldüğüne göre, artık resmen kralısın Jaevidan. Taç giyme törenin altı gün içinde, cenazenin hemen ardından yapılacaktır."

"Hayır. Karım öldü ve şimdi onunla birlikte olmak istiyorum." "Gençsin," diye yalvardı. "Çok az yılın var Arkanda. Artık varlığın sona ermiş gibi hissediyorsun ama sana yemin ederim Jaevidan, onsuz da bir geleceğin var. Bir gün bu acıdan kurtulacaksın. Bundan bin yıl sonra, bir anıdan başka bir şey olmayacak."

Başımı salladım. "Anlamıyorsun."

"*Oğlumu kaybettim.*" Sertçe nefes aldı, yeşil gözleri öfkeyle çılgınlık atıyordu. Acıyla. "Benim için dünyadaki en önemli şeyi kaybettim. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum ama ben yoluma devam ettim. İlgilenecek başka şeyler buldum ve onları korudum. Elimden gelenin en iyisini yaptım." Bir ebeveynin çocuğuna yapacağı gibi saçlarımı düzeltti. Ama ailem bana böyle bir rahatlık vermemişti. Sadece Annwyl vermişti.

"Anlamıyorsun," diye fısıldadım. "Özür dilerim."

O zaman gördü. Gözlerimdeki bakışı, sözlerimin ardındaki gerçeği. Her şeyim Annwyl sayesindeydi. Gördüğüm her rüyayı onunla paylaştım. Bir taç istemedim. Onur ya da şan istemedim. Zenginlik istemedim. Artık bir aile bile istemiyordum. Tek istediğim oydu ve artık o da yoktu.

Yirmi iki yazım boyunca ilk kez Bilgin Rindshaw'un ağladığını gördüm.

Gözyaşları bile yeşildi. Çocukluk halim çok sevinirdi.

Başını iki yana salladı. "Elimde kalan tek şey sensin. Birçoğumuzdan geriye kalan tek şey. Bir şeyleri değiştirmen gerekiyordu, Jaevidan. Dünyayı değiştirmen gerekiyordu."

Gözlerim yandı ama kendi gözyaşlarımı dökmedim. Hiç gözyaşım kalmamıştı. "Tahtımdan feragat ediyorum."

"Hayır."

"Tahtımdan feragat ediyorum," diye tekrarladım. "Artık kral değilim. Halefim olarak seni seçiyorum. Sen zaten siyaset konusunda çok daha başarılısın."

Güldü. "Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor? Bunun kırık kalbimi rahatlatması mı gerekiyor?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ama yapamam. Bunu onsuz yapamam."

Sessizlik. Sonra onun için çalışan bir kurbağa içeri girdi. Taze sargı bezi ve su taşıyordu ama Rindshaw onu gönderdi. Birbirimize baktık. Işık duvar boyunca kayıyordu, güneş dağın yamacının arkasına iniyordu. Kısa ve acınası saltanatıma iniyordu.

"İnsan dünyasının dağlarında hala bir Bogoran yaşıyor" dedi.

Bakışlarım daraldı. "Şimdi ne işime yarayacaklar? O öldü."

"Bu daha önce hiç yapılmadı," diye devam etti. "Denemenin aptalca olup olmadığını söyleyemem, ama bir Bogoran'ın gücünün tek sakini olarak, bir tanrının iradesine sahip olacaksınız. Değiştirme, yaratma, hayat verme yeteneğine."

Gözlerimi kırptım. "Ne diyorsun sen?"

"Hançerimi al," dedi ve yatağın üzerinde yüzümün yanına koydu. "Madem bu kadar çok ölmek istiyorsun, o zaman bunu yapmak için hançerimi kullan. Zamanın geri kalanı için ölümünü taşımamı sağla. Ama savaşmaya, Annwyl'in istediği gibi başka bir yol aramaya istekliysen, o zaman bu riski al. İnsan topraklarına dön ve Bogoran'ı bul. Öldür ve onu geri getir."

"Bu mümkün değil."

"Bir şeyin hiç yapılmamış olması onun imkansız olduğu anlamına gelmez."

Bunun ne olduğunu biliyordum. Aptalca bir görev. Dikkatimi dağıtmak, bana umut vermek için bir yol, böylece Bilge Rindshaw beni kalmaya ikna etmek için zaman kazanabilirdi. Kral olmak için. Hem de herhangi bir kral değil, yüzyıllardır gelmiş geçmiş en güçlü kral. Belki de var olmuş en güçlüsü. Daha zeki bir adam yalanı anlar ve reddederdi. Basit bir adam ona inanır ve kabul ederdi. Ama ben çaresiz bir adamdım, hem de en tehlikelisinden.

"Diğerlerine ne söyleyeceksin? Eğer şimdi gidersem, tahttan çekildiğimi ilan edecekler."

"Onlara senin öldüğünü söyleyeceğim." Alay etti ama gözleri yaşlarla doldu. "Zaten öyle olduğuna inandığın için. Ve tanrılarımızın gücüyle, kraliçenizle döndüğünüzde, her şeye inanacaklar. Zehirli Prens her şeyi kandırabilir, ölümü bile."

Teklif havada asılı kaldı, zehir gibi bir tadı vardı.

Başka bir hayatta olsam, reddederdim. Tanıdığım tek baba olan âlime hayatıma devam edeceğimi söyledim. Yaşardım. Bu tahtı alır ve her gün beni öldürse bile rüyamızı ve Annwyl'in rüyasını devam ettirirdim. Düşük Fae'leri kurtaracak ve bu dünyaya adaleti getirecektim. Özverili olsaydım yapardım. Nazik olsaydım. İyi olsaydım.

Ama ben bunların hiçbiri değildim. Annwyl öyleydi. Şiddetten başka bir şey değildim.

FORTY-ONE

ADELINE

HAFIZA ELMASI, avucumun içinde donuklaşıp grileşmeden önce son bir ışık patlamasıyla parladı. Gözyaşlarım kirpiklerimi ıslattı. Nefesim kesik kesik geliyordu. Ne olduğunu anlamadan önce, vücudumu sarsan hıçkırıklarla sarsıldım.

Sadece en yakın arkadaşını kaybeden çocuk, karısını kaybeden adam için değil, Estheria'nın elmasın içine yerleştirmiş olması gereken diğer hediye için de. Çünkü Jack'in son anısı biter bitmez, ben de kendi anılarımdan parçalar hatırladım.

Ayaklarım donmuş çamurda, Peçe'nin yanında dolunayın altında bekliyorum.

Böğürtlen dikenleri battıktan sonra parmağımı emiyorum.

Sıska bir yaver mutfakta benimle konuşuyor, güveç için havuç doğrarken yakınıma eğiliyordu.

Lord Beynon'la geçirdiğim o iğrenç gece, gözlerimi kapatıp bitmesini beklemek.

Jaevidan ile çayırda uyumak, ısınmak için birbirlerine sokulmak.

Onu ilk öptüğüm an ve başka kimseyi sevmeyeceğimi nasıl bildiğimi.

Kaledeki o uzun günler ve her gün içimi kemiren korku. Warren'daki o uzun geceler, benden nefret etmesi için ne yaptığımı merak etmek. Neden artık ona layık olmadığımı. Mektuplarından birini almanın mutluluğu, sayfadan yayılan yağmur ve zakkum kokusu. Kulübenin bahçesinde kollarının bana sarılışını ve onun yokluğunda uykularımın kaçtığı yıldızlarla bezeli gece yarılarını. Ildathach'ın güzelliği. Düğün törenimiz sırasında ne kadar sessizdim çünkü beni sevdiğine, en büyük dileğimin gerçekleştiğine hâlâ inanamıyordum. Corin bana ormana doğru koşmamı söylediğinde yaşadığım korku. Köylüler beni çimenlerin üzerinde sürüklerken saçlarımdaki eller. Ateş, yanma ve o kadar derin bir acı ki ölümün beni serbest bırakmasını diledim. Her şeyin bitmesi için yalvarmıştım, tek pişmanlığım Jaevidan'ı bir daha asla göremeyecek olmamdı.

Gözyaşlarım durmuyor, acı dolu hıçkırıkları odanın içinde yankılanıyordu. Kapı çatırdayarak açıldı ve Jack orada gömleksiz bir şekilde durup bir tehdit aradı. Ama sadece ben vardım, anılar fırtına sonrası bir nehir gibi geri akıyordu. Gözleri beni, elimdeki ölü elması buldu. Sözsüzce beni kollarına aldı ve odasına götürdü.

Yatakta uzanmıştık, tek ses şömine çıtırtıları ve benim boğuk gözyaşlarımdı. Saçlarımı okşadı. Ona sarıldım ve dört yüz yıldır bildiğim yağmur ve zakkum kokusunu içime çektim.

"Nerede bitti?" diye sordu, sessiz odada sağır edici bir sesle.

"Ben öldükten sonra. Bilgin Rindshaw ile."

Başını salladı. "Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm." "Ben de bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Parmakları saçlarımda durakladı. Dizlerimin üzerine çöktüm, onu değerlendirdim. Göğsündeki ve kollarındaki dövmele, hepsi o ilk hayattan kalmaydı. Şiddetli bir rüzgârın içindeydik, o kılıcını kaldırıyordu.

Tearach savaşında. Warren'daki masanın üzerinde dans eden ben, bir elimi kaplayan ağaclar ve diğlerinin üzerinde yanan bir ateş.

Elimi tuttu, başparmağı her bir eklemimin üzerinde oynuyordu. "Sana şimdi bir şey söylemek istiyorum."

"Estheria ne dedi?"

Bana bakmayı reddederek başını salladı. "Abstruse dilinde konuşalım."

Odada durduğumuzda nedenini soracak zaman yoktu, etrafımızda ipek perdeler uçuşuyordu. Parmaklarımı şeffaf kumaşın üzerinde gezdirdim, Jack'in görüntüsü bir görünüp bir kayboluyordu.

"Burada size yalan söyleyemem," dedi ve bizi yatağa oturttu.

"Biliyorum."

"İşte buranın büyüğü bu. Kimse gerçek dışı konuşamaz ve bu güç diğlerinin üstesinden gelebilecek kadar güçlüdür. Pazarlıkların bile. Yemin işaretlerini bile."

Kalbim kaburgalarımaya çarptı. "Burada geçmiş yaşamlarımdan bahsedebilir misin?"

Yutkunarak, "Evet, bunu birçok kez düşündüm ama önce anıları görmeyi istedim. Anlatmak başka bir şey, anlamak başka bir şey. Ve ben senin anlamaynı istedim. Bu yüzden şimdi size üç şey anlatacağım ve sizden bir şey söylemeden önce bitirmeme izin vermenizi rica ediyorum."

Gözyaşları, anılar, unutulmuş dört yüz yıl... Başımı salladım. "Tamam."

"İlk olarak, geçen gece banyoda söylediğim her şey." Bana bilmiş bir gülümseme attı. "Hepsi doğruydu. Burada olmak zorunda. Yani içten içe benim türümün kefareti hak etmediğini hissediyorum. Güvende ve mutlu olduğunu biliyorum ve benim için en önemli şey de bu. Tüm bunlardan gerçekten yoruldum ve artık bunu yapamam.

"Ama reddettiğim için değil," dedi. "Bu da beni ikinci noktaya getiriyor. Estheria ile konuştum ve sana ya da diğlerine söylemediğim bir şey var. Orada bir

Ama *Beansidhe'nin* en çok istediği şey kefarettir. Estheria bile onları bundan mahrum edemez, artık çok güçlüler. Nefretlerinin sebebi onlara meydan okumam, seninle değil, ama bana ulaşamadıkları için bir sonraki en iyi şeyi seçtiler. Tüm tarafları tatmin eden bir anlaşmaya vardık. Yeteneklerin, gücün ve ölümsüzlüğün sende kalabilir ama karşılığında ben de onlara kendiminkileri vermeliyim. Tüm niyet ve amaçlar için, beni insan yapıyorlar."

Gözlerimi kırptım. "Ve sen onlara hayır dedin, değil mi?"

"Onlara düşünmem gerektiğini söyledim. Kararımı vermek için Yeni Yıl gece yarısına kadar vaktim var. Eğer o zamana kadar kader rolünüzü kabul etmezseniz, pazarlık sona erecek."

Başımı salladım. "Jack, yapamazsın-"

"Lütfen bitirmeme izin verin," dedi ellerimi tutarak. "Sana söylemem gereken bir şey daha var ve bu en uzun kısım, bu yüzden bana katlan." Uzun bir nefes aldı. "Şimdiye kadar bildiğin gibi, dört yüz yıl önce korkmuş, yalnız bir çocuktum. Hiçbir şeyim yoktu ama sen vardın." Gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdı. "O zamanlar bunu anlayamayacak kadar tükenmişim, ama geriye dönüp baktığımda başka şeyler de buldum. Arkadaşlar edindim, takipçilerim oldu ve ... ve Rindshaw'a sahip oldum. Ama uzun süre boyunca benim için önemli olan tek şey sendin. O *haklıydı*, ben gençtim. İkimiz de gençtik. Ve gençlikte, diğer her şeyi gözden kaçırmak çok kolaydır. Bu yüzden sen öldüğünde, yapmamam gereken birçok şey yaptım."

Görüşüm bir kez daha bulanıklaştı.

"Hatalı olup olmadığımı kendime en az bin kez sordum. İlk seferinde seni rahat bırakıp yoluma devam etseydim. Kaçmak yerine unvanımı kabul etmeli miydim diye. Ildathach, bu çöküşten çok önce yaptıklarım yüzünden şüphesiz daha kötü bir yer oldu. Her şeyi değiştirebilecek gücüm ve imkânım vardı ama bunu yapmamayı seçtim.

"Reenkarne olduğunu ilk öğrendiğinde, sadece senin geçmiş versiyonlarını sevdiğimden ya da

onlardan o kadar uzaklaşmıştım ki, bunun pek bir önemi yoktu. Bazı açılardan haklıydın, bazı açılardan ise hâlâ Galler'de tanıştığım kızın aynısısın. Ama ben de değiştim. Büyümek ve her zaman daha iyi bir adam olmamakla birlikte kesinlikle farklı bir adam olmak için dört yüz yılım oldu. Artık o korkmuş, yalnız çocuk değilim. Doğasına rağmen benim için her zaman dünyalara bedel olacak kız kardeşimi buldum. Lillian'la tanıştım ve hem ona hem de kendime aramızdaki en kötülerin bile kendilerini affettirebileceğini kanıtladım. Canavar olmayı ya da olmamayı seçebileceğimizi. Will'de en iyi arkadaşımı buldum. Arthur hizmetime girdi ve hayatta herkes için bir yer olabileceğini fark ettim, daha önce başarısız olanlar için bile. Ve birçok farklı zamanda ve birçok farklı şekilde sana sahip oldum. Kimi iyi, kimi kötü, kimi seninle hiç tanışmamış olmayı dilediğim, kimi de sana neden aşık olduğumu hatırladığım. Senin için insan dünyasını dolaştım, sevinç, üzüntü ve bunların arasındaki her şeyle dolu on hayat yaşadım. Ve sen olmasaydın bunların hiçbirine sahip olamazdım, çünkü senin ölümün ve sonrasında olanlar olmasaydı, Ildathach'ta kalır ve çok farklı bir deneyim yaşardım. Kendi ailemi kurdum, tıpkı bir zamanlar benden istediğin gibi tüm kayıp kızları ve oğlanları yanıma aldım. Sayısız fae'nin insan dünyasında güvenli ve tatmin edici bir varoluş bulmasına yardım ettim. Seninle daha fazla zaman geçirdim ve seni bir düşesten bir zanaatkâra ve bir *fasulyeciye* kadar her şey olarak gördüm. Bunlar için hiç pişman değilim.

"Ama geçmiş şimdi beni avlamak için geri geliyor." Başparmakları gözlerimin altını yumuşattı, tuzlu ıslaklık yanaklarıma yayıldı. "Her şeyin bir bedeli vardır ve ben sonunda benimkini görüyorum. Gerçek şu ki, bizi öldürseler bile, kitaplarla bile, Babd ve Nemain evimi geri alamayacaklar. Bundan zaten şüpheleniyordum ve Estheria da bunu doğruladı. Ve ne sen ne de ben bunu yapamayacağız. Violet'e ihtiyacımız var." Dudağını çiğneyerek yere baktı. "Ama Violet asla ikna edilemez. Onu ne kadar sevsem de hatalarını anlıyorum. Ve sen de anlamalısın ki

Bizim gibi. O hiçbirimize benzemiyor ve onun hayatı kimsenin başına gelmesini isteyeceğim bir hayat değil. Yardım etmeyi kabul etmeyecektir ama eli zorlanabilir. Hayatımın sonuna kadar benden nefret edecek ama yeminini bozacağı tek kişi Will ve benim. Yani ölümsüzlüğümü kaybedersem ve burada kalmam yaşanıp ölmem anlamına gelirse, bunu engellemek için her şeyi yapar. Hatta onunla kalabilmem için Ildathach'a dönüp dünyamızı geri getirmek bile."

Başımı salladım. "Ona ne planladığını söylersen, mantıklı düşünecektir. Bunu yapmana gerek yok."

"Ama var." Başparmağı boş sol yüzük parmağımın üzerinde gezindi. "Tahtımdan feragat ettim Annwyl. Ayrıldım ve son Bogorani da yanımda götürdüm. Beni her zaman istediğim gibi seven birini terk ettim. Seçimlerimi uzun zaman önce yaptım ama şimdi onların sorumluluğunu almak istiyorum. Kader seni istiyor çünkü beni istiyor ve benim yerime bu kadere yaşarsan kendimle yaşayamam. Düşük fae'lerle yaptığım tüm çalışmaların bir önemi olmadığını bilerek devam edemem çünkü asla kendilerine ait bir evleri olmayacak. Ailemin bu yüzden parçalanıp dağıldığını görmek istemiyorum. Senin her zaman olman gereken Altın Tanrıça olduğunu görmek istiyorum. Artık gerçeği bildiğine göre yeniden denemek istiyorum ve ne olduğumu ya da diğer tüm yaşamlarda nasıl biri olduğunu saklamak yok. Ama istediğin bu değilse, bunu da anlarım. Haklısın, sen farklı bir insansın ve bana hiçbir şey borçlu değilsin. Ve tüm evlilikler yıllar içinde değişime uğrarken, umut değişmek ve hala birbirini sevmektir. Ama eğer sevmiyorsan, bunun için seni suçlayamam."

Başımı salladım. "Jack, bu-"

"Neredeyse bitirdim." Utanç dolu bir gülümseme. "Diğer gerçek ise şu: Ben bencil bir adamım. Kaderin pazarlığını kabul etmem için iyi ve asil nedenlerim var ama dürüst olmam gerekirse, yine de seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Her zaman açgözlü bir piç oldum ve on üç ömür yetmedi, çünkü en kötü zamanlarında bile -benden nefret ettiğin zamanlarda bile

Bütün gece kavga ettik, tekrar öldüğünde ve seni bir, iki, on iki kez gömmek zorunda kaldığımda - yine de en çok seni sevdim. Her zaman sevdim. Seni en kötü halinle de gördüm, en iyi halinle de gördüm ve sana yaklaşabilen başka kimse yok. Seninle yaptığım şeyleri başka hiç kimseyle yapmadım. Bana aşkın ne olduğunu sen öğrettin. Bana bir canavardan fazlasıymışım gibi davranan ilk kişi sendin. Hayatımda aldığım tek ilk öpücük, uğruna savaştığım tek öpücük sendin. Seninle evlendim çünkü seni seviyordum ve bunu üç kez daha yaptım çünkü hiç durmadım. Seni kötü bir kocadan çaldım. Seninle okyanusa açıldım. Venedik kanallarında şarap yudumladım ve Güney Amerika ormanlarını yanımda seninle gezdim. Seninle bahçelerde, gemi ambarlarında ve kraliyet yatak odalarında seviştik. Sana tüm anadillerinde güzel diyebilmek için bir düzine dil öğrendim. Seninle güldüm ve seninle çığlık attım ve kederden ağladım ve sevinçten ağladım. Seni binlerce gökyüzünün altında öptüm ve diğer erkeklerin de aynısını yapmasını izledim. Benim olmayan çocuklarını kucağıma aldım, sen ölürken elini tuttum ve sen çekip giderken bıraktım. Ve tüm bunlar hala yeterli olmasa da, seni mutlu eden buysa yeterli olacaktır. Senin için tek istediğim buydu."

İstesem de gözyaşlarımı durduramazdım. Söylenecek çok fazla şeyle dolu olarak öne doğru koştu. Biz bir karmaşaydık, belki de var olmuş en karmaşık karmaşa, ama artık ikimizin de Galler'le ilgili anıları vardı. Ben olmasaydım, Zehirli Prens'in en kötü versiyonuna dönüşeceğini biliyordum. O olmasaydı, ben de acı çeker ve kırılırdım. O bana sevgisini gösterdi, ben de hayal kurdum ve karşılığında o da bu hayali gerçeğe dönüştürdü. Ben ölmemiş olsaydım daha iyi bir dünyamız olacaktı ve diğer her şey sadece ayrılık yüzünden acı çekti.

Ve bu yaşamımda bile, fae'lerden korkuyor ve nefret ediyordum, ama Jack bana onları farklı bir ışık altında gösterdi. İnsanları ve düşük fae'leri kurtarmak istiyordu ve bunu sadece paralel bağımız sayesinde yapabildi. Bana olan sevgisi

dünyasını yok etmişti, ama şimdi onu kurtaracak şey olabilir. Violet ile paylaştığı sevgi, tüm Sürgünler Grubumuzla paylaştığı sevgi. Bunların hepsi vardı çünkü en başta ne olduğunu birbirimize öğretmiştik. Ve onun Ildathach hayali, ikimiz de içinde olmadan var olamazdı. Biz birbirimizi bunu hak eden insanlar yapmadan.

Jack ve benim yaptığımız tek şeyin yok etmek olduğuna inanarak çok zaman geçirmiştik ama Estheria'nın bizi birlikte istemesinin bir nedeni vardı. Yıkıcı olduğumuz için değil, birbirimizi daha iyi hale getirdiğimiz için. Birbirimizi ışığın içinde tuttuk.

"Her şeyden sonra bile mi?" diye sordum. "Bunca zaman sonra, tüm yaşadıklarımızdan sonra, beni hala olduğum gibi mi seviyorsun?"

Gülümsedi. "Evliliğin komik yanı da bu. Birini sonsuza dek seveceğinize söz verirsiniz ve bazen de seversiniz."

İhtiyacım olan tek şey buydu. Sahip olduğum tek şey. Kollarımı boynuna doladım ve onu dört yüz yıllık aşkla öptüm. İyi, kötü ve aradaki her şeyi isteyerek. O benimdi, ben de onun ve birlikte ışığın içinde kalabilirdik.

Kolları içgüdüsel olarak bana dolandı. Dudakları daha önce binlerce kez olduğu gibi benimkilerle birlikte hareket etti. Sırtım çarşafıya değdiğinde ve üzerime tırmandığında ortaya çıkardığı bir gerçek vardı; bu asla basmakalıp ya da sıkıcı olmadı. Yüzümü, gözyaşlarımı, boynumu öptü, bu şimdiye kadar ulaştığım tanrısallığa en yakın duyguydu. Onu o kadar çok istiyordum ki, şimdi ve sonsuza dek canım acıyordu.

"Annwyl," diye inledi, elbisemi omuzlarımdan aşağı kaydırıp belime doğru itti. Birbirimizin kıyafetlerini çıkarmak için acele ederken kollarımız birbirine dolandı. Alnımız birbirine çarptı ve ben güldüm, tenindeki lekeyi ovuşturdum. Gülümsedi, o kadar hayat doluydu ki daha önce onun gerçekten gülümsediğini nasıl düşünmüştüm bilmiyorum.

İçime girerken o sırtışın dönüşümünü izledim. Tıpkı ilk seferinde yaptığı gibi beni ne kadar sevdiğini, beni ne kadar istediğini gösterdi. Ben de karşılık verdim.

Tüm hareketleri, gözlerindeki bakış, dün gece bana ettirdiği tüm yeminleri tekrarlaması.

Ama bu sefer, ben de onu seveceğime söz verdim.

Durduğumuzda şafak sökmüştü, Abstruse'da memnun bir sessizlik içinde uzanıyorduk. Jack saçlarımı okşadı ve mırıldandı: "Artık arkadaş olmadığımızı varsayabilir miyiz?"

Güldüm. "Evet, seni aptal."

"Seni uyarmalıyım, her zaman kolay olmayacağım." "Şu anda olduğun gibi mi?"

"Oh, çok daha kötüsü var." Sırıtarak her iki yanağımı da öptü. "İkimizin de bildiği gibi, yanlış kararlar vermeye oldukça yatkınım."

"Ona göz kulak olacağımı biliyorsun."

"Viskinin en sevdiğim insan icadı olduğunu keşfettim ve eğer bu dünyaya geri dönersek, sinemada aşk filmi izlemeyi reddediyorum."

Dudaklarımı büzdüm. "Sana çift kişilik bir film ayarlayacağım."

Devam edin."

"Çok fazla küfür ederim, ailem oldukça tuhaftır, evime kedi girmesine asla izin vermeyeceğim ve korkarım ki dış macunu bittiğinde yerine koymayı unutmak gibi talihsiz bir alışkanlığım var."

Başımı salladım. "Kedi anlaşmayı bozabilir." İç çekti. "Tamam, bir kedi. Ama bundan hoşlanmayacağım."

"Bir köpekle yetineceğim. Ne de olsa onlar insanın en iyi dostudur." Gülümsemem soldu, aklıma başka bir düşünce geldi. "Bunu gerçekten yapıyor musun? Yıldızların seni insan yapmasına izin mi veriyorsun?"

"Biliyor musun, sanırım her zaman bir kadın olmam gerekiyordu." Dudakları hüzünlü bir gülümsemeye dönüştü, parmakları saçlarımı kenara çekti. "Dediğim gibi, biraz yorgunum sevgilim. Bir kez olsun acı çekmeden uyanmak, bir daha zehir için endişelenmemek güzel olacak. Ve bir zamanlar olduğumdan biraz daha az olsam bile Ildathach'ta iyi bir hayatımız olabilir."

"Emin misin?"

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Burnu benimkine değdi, dudaklarımın köşesine yavaşça bir öpücük kondurdu. "Ama bu bir

Karımla birlikte olmayalı uzun zaman oldu ve onu tekrar memnun etmeyi gerçekten çok istiyorum."

"Teknik olarak sadece nişanlıyız. Gazetelere göre öyle."

"Bu düzeltilebilir." Çenemi ısırđı ve kulağıma doğru nefes aldı. "Ne diyorsun, sevgilim? Beşinci seferde şansın yaver gider mi?"

Gözlerimi devirerek, "Şey, sen böyle söyleyince.

.."

Dudaklarının bir köşesi kalktı, gözleri dans ediyordu. "En çok seni seviyorum."

Onu kendime çektim. "En çok seni seviyorum."

FORTY-TWO

ADELINE

Plan bundan sonra oldukça basitti. Jack'in pazarlığı başlayana kadar birkaç haftamız daha vardı, yani bu süre zarfında tek yapmam gereken hayatta kalmaktı. Kız kardeşlerden ve diğer sidhe'lerden sessizlikten başka bir şey gelmiyordu, hatta ikisi de bilgi peşinde olan Guinevere ve Lillian'a göre bile.

Planı aramızda tuttuk ve herkese söylemek için en uygun zamanın pazarlık tamamlandıktan sonra olacağına karar verdik. Böylece kimse önceden müdahale edemeyecek ya da daha da önemlisi Jack'in sakladığı şey hakkında Violet'e bir şey sızdıramayacaktı. Herkesin arkasından iş çevirme fikrini sevmiyordum ama bunun gerekliliğini anlıyordum. Ve Jack'in sırlarını herkes öğrendiğinde keşfetmek yerine bir kez olsun öğrenmiş olmak güzeldi. Ona kendiminkilerden birini verdim ve Annwyl olarak geçirdiğim zamanı hatırladığımı söyledim. Zamanla diğerlerine de haber verecektim ama şimdilik her iki hayatımı da özel olarak uzlaştırdığım için mutluydum. En hafif tabiriyle tuhaftı ama Jack bana büyük bir özenle destek oldu.

Hapishanedeki perilerin yerleşmesiyle birlikte Jack ve ben işe odaklandık ve ayrılışımız için her şeyi hazırladık. J.W. Enterprise Ocak 1927'de resmen tamamen halka açılacak ve yalnızca bir yönetim kurulu tarafından yönetilecekti. Hisselerin yaklaşık üçte birini elimizde tutmaya devam edecektik, bu da insan dünyasına döndüğümüzde ya da dönersek bizim için ve geride kalmaya karar veren herkes için gelir garantisi olacaktı. Jack ve ben Noel'den kısa bir süre önce, sadece ikimizin, bir nikah memurunun ve Lillian'ın şahitlik ettiği gizli bir nikah töreniyle evlendik. Planlayacağı resmi bir düğün olmayacağını öğrendiğinde perişan oldu ve adliyeye yaklaşırken bile kafamda haklı olup olmadığını sordu; ancak endişelerini Yeni Yıl'dan sonra büyük bir etkinlik planlayabileceğine söz vererek yatıştırdım ve nerede yapılacağını uygun bir şekilde belirttim. Tommy'den benimle meşhur koridorda yürümesini istedim. Jack'le aceleyle evlenmekten pek heyecan duymadı ama düğün günümde yanımda olmasının benim için ne kadar önemli olduğunu söylediğimde kabul etti. Bu hayatta sadece bir kardeş olsa bile, o hala benim kanımdan biriydi ve onu eskisinden daha az sevmiyordum.

Sade beyaz bir elbise giydim ve annemin inci kolyesini taktım. Jack en iyi takım elbisesini giydi ve yol boyunca yüzükler aldık. Bu formaliteden başka bir şey değildi, dedikodu gazetelerini yumuşatmak ve Jack'in girişiminde bana yasal haklar vermek için bir duyuru. Avukatı Bay Theodore King, Jack evlilik öncesi anlaşmayı reddettiğinde neredeyse felç geçirecekti, ardından Jack'in işletmeleri, mülkleri, banka hesapları ve diğer tüm varlıkları üzerinde bana eşit mülkiyet ve karar hakkı veren belgeleri imzaladığımızda göğüs ağrısı hissetti ve bir avuç hap kapsülü aldı. Diğer endüstri adamlarının benim statümü onurlandırıp onurlandırmayacağını zaman gösterecekti, ancak Jack'in ölümsüzlüğünü kaybetmesiyle, insan dünyasını uzun süre ziyaret etmesi riskli olacaktı. Bakım gerektiğinde, bunu halletmek için geri dönecek olan ben olacaktım. Violet'e gitmesi gerekip gerekmediğini sordum.

zaten yıllardır onunla ortaktı. Ancak Jack, Violet'in de Ildathach'tan uzun süre ayrılamayacağı konusunda ısrar etti. Nedenini sordum ama sadece kız kardeşine yakınlığı ve geçmiş hakkında verdiği sözlerden belli belirsiz bahsetti. Bu onların saklaması gereken bir sır olduğu için başka soru sormadım.

Sulh yargıcının önünde durduğumuzda sırtımı ve saçlarımı okşadı. Yanağımı omzuna yasladım, yargıcın standart yeminlerini zar zor duydum. Jack için hiçbir insanın anlayamayacağı kendi yeminim vardı ama parmağıma yüzüğü takarken Lillian gözyaşlarına boğuldu. Tommy başını salladı ama küçük gülümsemesi ben mutluyсам onun da mutlu olduğunu gösteriyordu. Yargıç bizi yasal olarak karı koca ilan etti ve kocam gelinini öptü.

Ona gülümsedim. "Ölüm bizi ayırana kadar mı?" Jack göz kırptı. "O kadar bile değil."

Bitmek bilmeyen evrak işlerini halletmediğimiz ya da yönetim için hızlı düzenlemeler yapmadığımız zamanlarda Jack'in fae olarak geçirdiği son günlerin tadını birlikte çıkardık. Sinemayı sık sık ziyaret ettik ve kısa sürede korku filmlerini midemin kaldırmadığını fark ettik, ancak ikimiz de komedilere bayıldık. Paramount'ta *Fındıkkıran* balesine katıldık ve ben Ildathach'a götürmek üzere yeni pointe ayakkabılar satın aldım. İçkili mekanlarda içki içtik ve Ellington'ın piyano çalışını bir kez daha dinlemek için Cotton Club'a döndük. Noel için tüm ailemizi bir araya getirdik, ya da Fae'lerin dediği gibi Yuletide, hediye alışverişinde bulunduk ve çalışma odasında kafayı bulduk. Violet bile katıldı, ancak gecenin büyük bölümünde köşede alışılmadık bir şekilde sessiz kaldı.

Herkes uyuduktan ya da akşam için evlerine döndükten sonra beni yatak odamıza götürdü ve elbisemi çıkardı. Saçlarımı ve boynumu öptü ve sadece birkaç metre uzakta olmasına rağmen yatağa hiç varamadık.

Dürüst olmak gerekirse, hayatımızın geri kalanını bu yarı kaygısız durumda geçirebilmeyi diledim, ancak Yeni Yıl Arifesi sabahı geldi ve tüm korkularım geri geldi. Jack'in bundan pişmanlık duyacağı, bana kızacağı, Estheria'nın

Violet ve benim Ildathach'ta hiçbir fark yaratmayacağımızı düşündü. Violet ne Jack'i aldattığı için ne de beni bunu yapmasına izin verdiğim için asla affetmeyecekti. Planlarımızı öğrendiğinde içinde kırılan her ne varsa onarılamaz hale gelecekti.

Lillian'ın eve dönmekten mutlu olacağını biliyordum ve Will'in bu konuda oldukça kayıtsız olduğunu, her iki şekilde de gitmekten mutlu olduğunu hissettim. Arthur ve Guinevere insan dünyasında kalmayı tercih edebilirlerdi ama onlara Lonca'yı yeniden inşa edebilecekleri, hem diğer insanlardan hem de bu dünyada onları avlayanlardan korunabilecekleri bir yer sunarsak fikirlerini değiştirebilirlerdi. Kardeşim ise tamamen başka bir karmaşaydı. Onun da gelmesinde bir sakınca yoktu ve kalan Tapınak Şövalyeleri'nin onu tekrar keşfetmesi ihtimaline karşı bu muhtemelen en akıllıca yol olurdu ama bundan memnun olmayacağını biliyordum. Onu terk ediyordum gibi hissedecekti. Bir bakıma öyleydin de.

Bir de sonrasında yaşanacaklar vardı. Gün kurtarıldığında herkes kendinden geçecek olsa da, diğerlerinin ben, Jack ve Violet'in yönetimde olmasından pek memnun olmamaları uzun sürmeyecekti. Düşen tahtlara sahip çıkmak için çatışmalar çıkacak, çıkarmayı planladığımız birçok yasa protesto edilecek ve bazıları da değişimden memnun olmayacaktı.

Ama Lillian ve ben Abstruse'da hazırlanırken bu düşüncelerin aklımdan çıkmasına izin vermemeye çalıştım. Jack bu gece için bir yılbaşı balosu planlamıştı, önümüzdeki birkaç yılın tüm kaosundan önce son bir eğlence. Jack'in benim için Chicago'dan aldığı ve sekizinci katta yaşayan bir grup kek tarafından özenle onarılan elbiseyi giydim. Gardırobumun geri kalanını yakmıştım ama elbisenin yeni bir parça olarak kabul edilebilecek kadar değiştiğini düşünmüştüm. Brownie'ler eşyalarımı karıştırmış, Estheria'nın elmasını ve Atlantik kraliçelerinden şans getirmesi için aldığım madeni parayı dikmişlerdi. Şifon eşarp boynuma dolandı ve taş başımda parıldadı.

Jack odada belirlediğinde Lillian elbisesine uygun bir broş almak için aceleyle eve gitti. "Yukarı çıkmaya hazır mısınız?"

Başımı salladım, sinirlerimi gizlemeye çalıştım ama başaramadım. Jack hiç konuşmadı, ben de bu pazarlığın onu ne kadar değiştireceğini merak ettim. Büyü ve ölümsüzlük olmadan hâlâ fae gibi mi görünecekti yoksa taktığı glamour kadar insan mı görünecekti. Derisindeki dövmele kivrınamaya ve dans etmeye devam edecek miydi yoksa normal mürekkeple düz duracak mıydı? Onu olduğu gibi seviyordum ve aynı kalmasını tercih ediyordum ama bu onun vereceklerinin yanında küçük bir fedakârlıktı.

Yanağımdan öptü. "Sorun nedir, sevgilim?"

"Hiçbir şey." Gülümsedim ama inandırıcı olmadığını biliyordum. "Hadi, misafirlerimiz var."

Güneş yeni batmaya başlamıştı ama parti çoktan başlamıştı. İnsanlar ve onların kılığına girmiş Fae'ler pistte dolaşıyor, yeşil şampanya kadehlerini yudumluyor ve grubun enerjik caz müziğı eşliğinde dans ediyorlardı. Düzinelerce tebrik mesajı ve "aceleyle getirilmiş" ve "beklenmedik" nikâhla ilgili daha da fazla soru aldık. Karnıma o kadar çok dikkatle bakılıyordu ki sonunda her konuşmanın başında hamile olmadığımı açıkladım.

Fae'ler de daha az meraklı değildi, sadece başka şekillerde. Çoğu Gerenstad'dan gelmişti ve aralarındaki yaşlı olanlar Kral Jaevidan ve Altın Tanrıçası'nın hüznü hikâyesini biliyordu. Aniden yeniden ortaya çıkışımız meraklı sorulara ve saygılı, yorgun bir tür hürmete yol açtı. Ildathach için planlarımızın ne olduğuna dair bitmek bilmeyen sorular sordular, biz de her şeyin yakında belli olacağını söyledik. Bu onları tatmin etmek için hiçbir şey yapmadı ve sadece efsanevi varlığımızı daha da gizemli hale getirdi.

Saat dokuz civarında grup romantik bir melodiyle yavaşladı. Sürgün Grubu bir masada içiyor, aylardır görmediğim bir rahatlıkla gülüyor ve sohbet ediyordu. Tommy bile Lillian'ın ısrarıyla onlara katıldı, alkolü bıraktı ama Will'in anlattığı teatral bir hikâyeye gülümsedi. Guinevere geldi ve Arthur'un yanına oturdu.

Gülümsemesi sert dış görünüşüne nüfuz ediyordu. Violet'in olmadığı fark ediliyordu ama Jack kolumdan tutup beni dans pistine götürürken endişeli görünmüyordu.

"Havadan sudan konuşmaya biraz ara vermem gerek," dedi elimi avucunun içine alarak. Ben de kabul ettim. Gösterişli insanlar ve daha gösterişli sidhe'ler arasında yorulmuştum.

O bana dönerken ben de aile masasına baktım. "Biliyor musun, Arthur ve Guinevere'in isimlerinin ardındaki hikâyeyi hâlâ duymadım."

Jack güldü. "Bunu sana anlatmasına izin vereceğim. Eğer vaktin varsa çok güzel bir hikâyeye."

Ve şüphesiz tüm unutkanlığı ve geri dönüşleriyle bir ömür boyu sürecekti. Sırıttım. "Eninde sonunda zamanımız olacak."

"Yapacağız."

Müzik eşliğinde sallandık. Artık çok geçti ama daha önceki tüm endişelerim, yani Jack'le ilgili olanlar su yüzüne çıkmıştı. Bu yolu pişmanlık duymadan, tüm kalbiyle kabul ettiğine hâlâ inanamıyordum. Kendimi suçlu hissetmeyeyim diye sadece dışa vurduğundan korkuyordum.

Ona iyice yaklaştım. "Bundan emin misin?"

Beni bir çemberin içinde döndürdü. "Cevabım değişmedi, Annwyl."

"Biliyorum, ama-" Dudağımı çiğnedim. "Artık bunu tartışmak için fazla zamanımız yok ama kesinlikle emin olduğunu bilmek istiyorum. Çok fazla şeyden, bildiğin tüm varlığından vazgeçmek üzeresin."

"Ve sen de aynısını yapmadın mı?" Bakışları üzerime yerleşti, ciddiye. "Bir düzine farklı hayat yaşadın ve bu hayatta başka bir şeye dönüşmeyi seçtin."

"Evet, ama dönüşümüm bana güç ve ölümsüzlük verdi. Hepsini alıp götürmedi."

"Birkaç hafta önce söylediğim gibi, sanırım hoş bir sürprizle karşılaşabilirim. Artık acı yok, yeteneklerimi saklamak için sürekli dikkat çekmek yok. Ve dürüst olalım, çok daha az sorumluluk."

Kaşları çatıldı. "Bu krallığı tek başıma mı yöneteceğim?"
Sinsi bir gülümseme. "Sana izin vermeyecektim, ama şimdi sen söyleyince ..."

Koluna vurdu. Güldü ve devam etti. "Çok geç, Annwyl. Bu fikri aklıma sen soktun. Sanırım emekliliğin tadını çıkaracağım."

"Emekli olmuyorsun," diye kestirip attım.

"Neden olmasın? Bütün gün hiçbir şey yapmadan uzanır ve muhteşem kraliçemin tüm büyük sorunları halletmesini izlerim. Bir sonraki viski sevkiyatım ve akşam eve geldiğinde nereyi yalayacağım dışında endişelenecek bir şey yok."

Gözlerimi devirdim. "Aklını kaçırmadan önce huzur ve sessizliğin tadını çıkarmak için beş dakika harcardın. Şimdi görebiliyorum, konsey toplantılarının kenarında gezinip hiçbir rol almak istemediğini söylüyorsun, ama ufacık bir öneride bulunabilirsen, falan filan olursa işlerin *gerçekten* daha düzgün gideceğini düşünüyorsun."

Kaşlarını salladı. "Sana bu izlenimi veren nedir?"

"Dayanılmaz derecede yaramaz ve huzursuz olduğunu." Dudaklarının köşesini öptüm. "Ve seni bunun için seviyorum, ama tüm bu lanet olası karmaşanın kontrolünü ele almama yardım etmezsen aklımı kaçıracacağım."

"Elimden geleni yapacağım." Beni öptü, uzun ve yavaş. "Ne yazık ki balayına pek çıkamadık. Aklımda birkaç huzursuz ve yaramaz şey var."

Sırıttım. "Ne kadar yaramaz?"

"Şey, şöyle diyelim..." Gerisini kulağıma fısıldadı. Yüzüm kıpkırmızı oldu, ayak parmaklarım elmas işlemeli topuklu ayakkabılarımın içinde kıvrıldı.

Biri omzuma dokundu. Soğuk bir his beni yuttu, karanlık bir boşluğun önsezisi. Birden dikkat kesildim ama karşımdaki her zamanki siyah giysileriyle Violet'ti.

Jack ona göz kırptı. Dudakları kaşlarını çatarak, "Bu dansı bana bırakın," dedi.

Geri çekildim ama o başını salladı. "Annwyl ile."

Tedirginlik omurgamdan aşığı süzüldü. Ne Jack ne de ben ona bu anıları geri aldığımı söylememiştik ve o da bana daha önce hiç ilk hayatımdaki adımla hitap etmemiştii. Belki de tesadüftü ama onda bir şeyler tuhaf görünüyordu.

Jack başını salladı ve bu tuhaf isteği anlayışla karşıladı. "Zaten bir içki iyi gelirdi." Dudaklarımı öptü, sonra Violet'i yanağından nazikçe öptü. "İyi misin?" diye sordu ona.

Başını salladı ve gitmesini işaret etti.

Daha önce hiçbir kadınla yavaş dans etmemiştim ve eğlenen bakışlardan payımıza düşeni aldık. Her zamanki gibi göz kamaştırıcı olsa da Violet'in siyah elbisesi buruşmuştu ve uyumlu çoraplarında küçük bir yırtık vardı. Kırışıklıklar siyah ipek eldivenlerini dalgalı bir deniz haline getirmişti ve saçlarını taramadığından oldukça emindim. Harold ortalıkta yoktu, muhtemelen kemirgen avlıyor ya da insan misafirleri korkutuyordu. Elini tuttum, daha uzun olmasına rağmen erkek pozisyonunda ilerledim.

"Bok gibi görünüyorsun," dedim hoşbeşi es geçerek.

Ellerine bir titreme yerleşti, ağzı sıkıştı. "Öyle hissediyorum." "Var sen alındı Hasta mısın?" Ben de asla görüldü onu çok karmakarışık, Hatta ve Akşam Ben olsam harcandı at onun dairesine. Birkaç kez geri dönmeyi denedim ama kapıyı girişime kapattı. Onun sessiz varlığının yanı sıra Yuletide, o zamandan beri onu görmemiştim.

"Onun gibi bir şey." Sanki bedenler arasındaki karanlık boşluklarda iblis arıyormuş gibi etrafına bakındı. "Bu gece ters giden bir şeyler var."

"Bunu sana söyleten ne?" Jack'in yaklaşan pazarlığını, Morrigan ve ikiz bağlarının değişmek üzere olduğuna dair uyarısını hissedip hissetmediğini merak ettim. Ben böyle bir şey hissetmemiştim ama o da Jack'in kanından geliyordu ve belki de büyüü onu da alarma geçirmişti. Jack'e dönüşümünün teknik olarak Morrigan'ımızı bozacağı, Violet ve benim artık Ildathach'ı geri getirecek kadar güce sahip olamayacağımız konusundaki endişelerimi dile getirmiştim. Sadece Estheria'nın bunun yapılabileceğine dair güvence verdiğini söylemişti.

Sessizce, ona hiç benzemeyen bir ses tonuyla, "Havadan"

diye fısıldadı.

"Hava mı?"

"Sanırım aklımı kaçırıyorum."

Bir adım uzaklaştı ama ben onu daha sıkı kavradım. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Yapamam-" Gözleri parladı, dişleri birbirine çarptı. Gözleri yine o rahatsız edici siyaha döndü. "Neden bu kadar acıdığını bilmiyorum."

Sesim yumuşadı, yüzünü hiçbir insan görmesin diye bizi döndürdü. "Ildathach'a ne oldu?"

Uzun, yırtık pırtık bir nefes. "Anlamıyorum. Böyle olmaması gerekiyordu."

Jack ve ben diğerlerine -en çok da Violet'a- hiçbir şey söylememe konusunda anlaşmıştık ama onun ifadesi kafamda alarmlar çalmasına neden oldu. Bunu düşündüğümüzden daha kötü idare ediyordu. Ayrıca, gece yarısına sadece üç saat vardı. Müdahale etmesi için çok az zamanı vardı.

"Henüz bir şey söylemek istemedik ama Jack ve benim bir planımız var. Her şey eskisi gibi olmayacak ama bunu düzelteceğiz. Hepimiz geri döneceğiz ve siz de evinizde, gerçek evinizde yaşama şansına sahip olacaksınız. Sadece bu sefer, orada kabul edileceksiniz."

"Beni asla kabul etmeyecekler."

Will bizi görünce kaşlarını çattı ve oturduğu yerden yavaşça kalktı. Başımı salladım ve "*Henüz değil*" dedim.

"Hepsi de beni kabul etmeyecek ama yeterince kabul edecek.

Ve aileniz her zaman yanınızda olacak."

"Ailem öldü," dedi, soğuk, cansız ve Violet'e hiç benzemeyen bir sesle.

"Ağabeylerin ve ebeveynlerin öyle ama Jaevidan her zaman yanında. Ve ben, her ne kadar üzülsem de." Gülümsedim. O gülümsememe karşılık vermedi. "Ve bizim ayak takımı grubumuz artık senin ailen. Bunu hep birlikte yapıyoruz."

Kayarak durdu, gözleri normale döndü ama titreme kollarına doğru ilerliyordu. "I . . . Ben ... yapmıyorum," diye kekeledi, sanki havasız kalmış gibi nefes alıp veriyordu.

Ciddi bir sorun vardı. "Sanırım hastasın, Violet. Hadi oturalım."

Başını iki yana salladı.

"Bu senin güçlerin mi?" Denedim. Jack'in yakınlığı ona fiziksel acı veriyordu; belki onunki de öyleydi. "Jack'i çağırayım. O sana yardım edebilir."

"Yapamaz. Sana ihtiyacım var." Tırnakları omuzlarıma battı, derimde küçük yarım aylar bıraktı. Kavrayışından kurtulmaya çalıştım ama beni daha sıkı tuttu. "Tanrı beni korusun. Bunu bir kader olarak yapabilirsin."

"Neyin var senin? Kendin gibi davranmıyorsun." "Sadece dinle-" Gerisini duymadım, tüm dikkatim balo salonunun köşesindeki garip sahneye kaynak yapıyordu. O kıyamet hissi yeniden ortaya çıktı, şimşek çakmadan önce toplanan enerji. Müzik arka planda kayboldu, keskin renkler kasvetli siyahın içinde eridi. Başımı eğerek Violet'in elinden kurtuldum.

İki kuş bir şekilde balo salonunda bitmişti. Parıldayan tüyleri olan iri, siyah kargalar. Pervazda yan yana duruyorlardı, siyah gözleri yerde geziniyordu. Beni buldular ve saçma olsa da gözlerinde zeki bir kötülüğün dolaştığına yemin edebilirim.

"Dinliyor musun?" Violet çığlık attı. Çiftler etrafımızda geri sıçradı, müzik bir sessizliğe büründü. Will oturduğu yerden tökezledi ve Jack bardan koşarak geldi.

"Annwyl, ihtiyacım var-"

"Bu kuşlar nereden geldi?"

Döndü, kaşları çatılmıştı. "Lanet olsun." Oda karanlığa gömüldü.

Gece yarısı yatak odasının ya da ayın altında parlayan bir ormanın karanlığı değil, gerçek, sonsuz bir karanlık. Violet gözden kayboldu, dans eden çiftler ve Jack odayı geçtiler. Bir an için kör olduğumu sandım.

Sonra insanlar çığlık attı.

İnsanlar çıkışa doğru tökezlerken camlar kırıldı, onlara yol gösterecek ne bir lamba ne de bir mum vardı. Enstrümanlar cızırdadı

Yere düşen ya da panikleyen konukların ayağına takılan ölmekte olan notlar. Violet'e tutunarak grubun masasının genel yönünü bulmak için kalabalıkla mücadele ettim. Ama itilip kakıldık ve ne tarafa bakacağımı bilemeyecek hale gelene kadar etrafımızda döndürüldük.

Çığlıklar kabaran bir dalga halinde yükseldi, düşüncelerimi temizleyen sağır edici bir beyaz gürültü. Jack için havayı hissettim, aramızdaki bağı kullanarak beni ona geri götürdü. Violet omurgamı titretti. "Ve Tanrı dedi ki, ışık olsun."

Ateş odanın çevresini sarmış, duvarları sarmıştı ama insanlar bunu bilmiyordu. Turuncu alevler gözlerimi yaktı, göz bebeklerim kör edici manzaraya uyum sağladı. Violet'e uzandım ama artık orada değildi.

"*Lanet olsun.*" Küfür kaotik odada kayboldu. Gözlerim nihayet alıştığında nedenini anladım.

Nemain karşımda duruyordu, beyaz elbisesi hayalet bir esintiyle sürükleniyordu. Pençeleri elbisemin önünü kaptı, korkunç gülümsemesi görüş alanımı doldurdu.

"Merhaba, Prenses."

O pençeler kalktı ve boğazımı kesti.

Ben tepki veremediğim gölgeye girdik. Karanlık etrafımızda kıvrılıyordu, eskiden olduğu gibi ısıricı ve soğuktu. Karanlığa uzandım ama bana boyun eğmeyi reddetti, parmaklarım yapışkan kandan başka bir şey bulamadı.

Çığlık attım ama sesim artık işe yaramıyordu. Tekmeledim ve çırpındım, sonunda gölgenin derinliklerinde bir tutamak buldum. Bizi balo salonuna geri götürmeye çalıştım ama onun yerine buzlu bir rıhtıma indik.

Ay yukarıdan göz kırptıyor, yıldızlar berrak kış gecesini dağıtıyordu. Kar ipek elbisemin içine sızdı ve rıhtımın tahtaları boyunca kırağı süzüldü. Kanamayı durdurmak için boğazımı tuttum, sıcak sıvı parmaklarımın arasından sızıyordu. Derindi ama öldürecek kadar değil, sadece sesimi kullanamayacağımdan emin olmak için.

Çığlık atamayacağımdan emin olmak için.

Kristal gecede korna alarak bir gemi geçti. Güverteden altın ışıklar bizi yıkıyor, geveze insanlar yeni yıla hazırlanıyordu. Nemain beni saçlarımdan yakaladı, yüz ifadesini öfke kaplamıştı. Yüzlerimizi birbirine yaklaştıarak tısladı: "Şimdi ölmek mi istiyorsun? Misafirim ol."

Elbisemin altındaki hançere uzandım ama artık çok geçti. Kaburgalarımı kıracak kadar güçlü bir tekme attı. Hudson Nehri'ne daldım.

FORTY-THREE

ADELINE

ALTIN GEMİ VE gümüş ay, renk çizgilerinden başka bir şeye dönüşmedi. Buz gibi su beni sardı, ölümsüz kemiklerime kadar üşüttü. Pençeleri demirden değildi ama bunun bir önemi yoktu. Her türlü keskin nesne tarafından öldürülebilirdim.

Boynumdan kan akıyordu ve kırık kaburgalarım çığlık atıyordu. Nasıl yüzüleceğini biliyordum ama ayaklarım kurşun da olabilirdi. Elbisem su topladı ve beni bulanık derinliklere doğru sürükledi, şifon eşarp boğazıma bir ilmik gibi dolandı. Göğsüme nehir suyu ve kan karışımı sıvılar doldu. Çığlık attım ama kükreyen akıntıda boğulmaktan başka bir şey yapamadım.

Jack, ama o burada değildi. Burada kimse yoktu, hepsi Babd'ın hepsini katledeceği ateşli balo salonunda geride kalmıştı. Bu düşünce bana bir güç patlaması yaşattı ama çok hızlı kan kaybediyordum. Akıntı beni nehir yatağına sürükledi ve kayaların ve molozların üzerinden yuvarlandım. Aniden, hiç ışık yoktu, karanlıktan ve etimi tüketen ölümcül soğuktan başka bir şey yoktu.

Jaevidan, ağladım. Sessiz, acınası gözyaşları. Ben ölecektim. O da ölecekti. Herkes ölecekti. Her şey, dört yüz yıllık arayış, hepsi bir hiç uğruna.

Bir el kolumu kavradı, sümüksü ve pullarla kaplıydı.

Ağızımdan ve boğazımdan baloncuklar fışkırdı, ayaklarım beni inine geri çeken yarattığı tekmeledi. Ayağım yumuşak bir ete çarptı ve ardından kan dondurucu bir tıslama duyuldu. Tekmelediğim elin yerini dört el daha aldı.

Hayır, uzaklaşın! Ama boğazımdan hiçbir ses çıkmadı, kıvrılan kırmızı bir akıntıdan başka bir şey olmadı. Hıçkıra hıçkıra ağladım ve çırpındım, ay geri döndüğünde ve beni tutsak edenleri bir anlığına gördüğümde daha çok mücadele ettim.

Belli belirsiz kadınlara benziyorlardı ama bu benzerlik çabucak sona erdi. Uzun yosun saçları başlarından bükülüyor, ruhsuz siyah gözleri etraflarını saran sudan daha koyu renkteydi. Derileri yanardöner pullarla parılıyordu, karada yaşayan benzerlerine kıyasla göğüsleri düz ve pürüzsüzdü. Belleri, tırnaklarının sivri pençelerinin ve her biri üç sıra olan dişlerinin tırtıklı kenarlarının aksine yumuşak ve kıvrımlı, kabarık, siyah yüzgeçlere doğru sivriliyordu.

Tekmeyle kaçtım ama bir diğeri arkamdan geldi ve beni yerimde tuttu. Daha küçük bir tanesi elbisemi yırtarak açtı, ellerini harap olmuş kumaşta gezdirdi. Görüşüm karardı, kenarlar yaklaşıyordu. Ciğerlerim yandı ve acı tüm sinirlerime yayıldı. Yaratık elbisemi yırtmayı bıraktı, onun yerine uzanıp ağızımı yırttı.

Dişlerimi birbirine kenetledim, dudaklarımı aralarken başımı döndürdüm. Yorgunluk üzerime çöktü, ani ve amansız. Bir an daha geçse ölmüş olacaktım. Beynimi besleyecek oksijen kalmamıştı. Görüşümde altın parladı ve karanlığın içinde eridim, suyun beni o tırtıklı dişlerden önce alması için dua ettim.

Bir şey dişlerime çarparak ağızımı metal tadıyla doldurdu. Derin bir nefes aldım, kaygan bir el dudaklarıma bastırıyordu.

Derin bir nefes aldım.

Derin bir nefes aldım.

Gözlerimi açtım, tuz retinalarımı yakıyordu. Yaratıkların sesleri etrafımda yükseldi, dikkat isteyen melodik bir şarkı.

"O ne?"

"Söyleyemem ama Whydah Gally'nin bir sikkesine sahipti."

Neredeyse gülüyordum, sonra ağladım ve tekrar güldüm. Ağzıma soktukları şey buydu. Atlantik kraliçelerinin saçma teklifi, brownie'ler tarafından şans getirsin diye elbisemin içine dikilmişti. Nefes almamı sağlayan şey buydu.

Grillow'u bir daha görsem, tam ağız yarıklarından öperdim.

"Oldukça çirkin, sence de öyle değil mi?" Üçüncü bir yaratık saçlarımı kenara iterek açık gözlerimi irkiltti. "Uyanıyor."

"Konuşma," diye tembihledi bir diğeri, eliyle dudaklarımı birbirine bastırarak. "Etin hâlâ kanıyor."

Bir elimi boğazıma götürdüm, suyun kanımı inceltmesi işe yaramadı.

"Seni şimdi yüzeye çıkaracağım," diye şarkı söyledi. Gözümü kırptım ve akıntının içinden geçtik.

Belirsiz bir şekilde rıhtıma atıldım ve bozuk parayı buzla kaplı tahtaya vurdum. "*Teşekkür ederim*," diye mırıldandım, hiçbir şekilde duyulmuyordu.

Üç çift siyah göz sudan onları izledi. Sessizce, yavaşça yüzeyin altına çekildiler.

Sınırlı tecrübelerime dayanarak, karada yaşayan fae'leri tercih ettim.

Ama bu aniden aklımdaki son şey oldu. Soğuk, ıslak ve açıkta kalan tenimi yalamaya başlamıştı. *Hissetmiyor olmanız size zarar vermeyeceği anlamına gelmiyor.* Ayakta duramayacak kadar titriyordum, boğazımdan kırmızılar fışkırıyordu. Hâlâ hayatta olduğuma o kadar inanamıyordum ki. Otele dönüp Will'i bulmam gerekiyordu. Yapmam gereken-

Kız kardeşler. Babd ve Nemain gelmişti.

Gölgeye girdiğimde göğsüm kabardı, nefesim kesildi.

Balo salonunun kırık cam ve molozlarla dolu zeminine yayıldım. Salon boşaltılmış ve yangın söndürülmüştü. Masalar ve sandalyeler yan yatmış, portreler parçalanmış ve yüzüstü yere serilmişti. Grubun bas davulu tekmelenmiş ve bir trompetin yarısı erimişti. Ne burada ne de altımdaki katta yaşam belirtisi yoktu.

Kuru giysiler için odamıza girerek daireye doğru ilerledim. Mavi parmaklarım düğme ilikleyemediği için kravat gerektirmeyen bol bir elbiseyle yetindim. İnce bir eşarp kaparak, yaranın kanamasını önleyecek kadar sıkı bir şekilde boynuma sardım.

Ayakta duramayacak kadar yorgun olduğum için yere yığıldım. Bağa uzanarak Jack'in hâlâ otelde olduğuna dair herhangi bir işaret ya da ipucu aradım. Ya o ya da Violet, ama hiçbir şey hissedemiyordum.

Sessizdi, rahatsız ediciydi.

Yanlış hissediyordum.

Sendeleyerek ayağa kalktım, ayak parmaklarımın altındaki halı ıslaktı. Abstruse en güvenli yerdin ama aynı zamanda caddeye bakan bir penceresi vardı. Belki de itfaiye çağırılmış, insan misafirler yola tahliye edilmişti. Ağır bir şekilde duvara yaslandım, parlak bir perdeyi kenara fırçaladım.

Sokak bomboştu, her türlü yaşamdan yoksundu. Kaldırımlarda dolaşan partililer, hareketli taksiler ve işten eve geç dönenler bile. Karşıdaki binanın tüm pencereleri karanlık ve boştu. Aslında, tüm blok boyunca tüm pencereler karanlık ve boştu.

Kar toprağı tozlandırırdı, çalkantılı bir sisin içinden kül gibi gri yağdı. Siyah ve yeşil arasında tuhaf bir renge bürünen kar, zemini kaplıyordu. Pusun içinde titreyen mumlar vardı. Yüzlercesinin tepesinde küçük gümüş alevler vardı.

Tökezleyerek geri çekildim ve odadan kaçtım.

Merdivenlerden düşme korkusuyla inerken en az üç kez kaydım ve beşinci kata yakın bir yerde bir sahanlığa çakıldım. Aşağıdaki lobide hiç kimse yürümüyordu, kapılara çarpan sis ve tüketen sessizlikten başka bir şey yoktu. Dişlerimin arasından pürüzlü bir nefes çıkıyordu, yaradan gelen ıslak bir törpü

boğazıma kadar. Cam kapıları iterek açtım ve kaldırımda yalınayak durdum.

Sis ayak seslerimle geri çekildi. Şimdi boyumdan daha uzun olan sis, Kızıldeniz gibi yarıldı ve beni caddenin boş bir bölümüne doğru yönlendirdi. Bir trafik lambası köşedeki direğinden yanıp sönüyor, kırmızı yanıp sönerек gözden kayboluyordu.

İnsan yoktu, sadece mumlar vardı. Mumlar asfaltın üzerinde erimiş, her alevden örümcek ağı gibi balmumu yayılmıştı. Beyaz şamdan, tek bir dikdörtgen boşluk dışında kırmızı rünlerle oyulmuştu. Tıpkı Lonca'dan çaldığım mum gibi. Ama bunların üzerinde dikdörtgen bir boşluk vardı ve her birinin üzerinde siyah bir isim yazılıydı.

Helen Cross.

Solomon Levy.

James McNally.

Sonuncusuna uzandım, nefesim ciğerlerimde titriyordu. Ama parmaklarım balmumuna dokunmak yerine soğuk ve yumuşak bir şeye değdi. Elimi geri çektiğimde parmak uçlarımı kan kaplamıştı.

Ne haltlar dönüyordu?

"*Annwyl.*"

Birden dikkat kesildim ve Jack'e tüm gücümle çarptım. Kollarıyla belimi sardı, vahşi bakışlarıyla etrafımızdaki manzarayı inceledi. Siyah paltosu karla tozlanmış, gömleği yırtılmış ve kanla lekelenmişti.

"Lillian, Will'le birlikte sokağın aşağısında. Başka kimseyi bulamıyorum ama seni buradan çıkarmamız gerekiyor," dedi.

Kulak zarımı çınlamalar, uzaktan gelen çığlıklar ve sessiz hırıltılar deldi. *Neden bahsediyorsun sen?* Diye sordum ama kelimeler boğazımdan çıkmayı reddetti. Boğuk hırıltılar ve tırmalayıcı bir tıslamadan başka bir şey yoktu.

Bizi kenara çekti ama orada hiçbir şey yoktu. Uzaktan, daha fazla cephane çağrısını duydum.

"Sesinin nesi var?" Yaramı görünce taşa dönerek eşarbını yırttı. "Lanet olası

Kaderler," diye nefes aldı, beni otelin içine geri sürükledi ve öfkeyle boynumu sildi.

Ne oluyor? Diye bağırdım, ama o çılgınca benimle ilgilenmekle meşguldü, solgun dudaklarından küfürler dökülüyordu. Belki de düşündüğümden daha kötüydü.

Elini tuttum ve ağzımı işaret ettim. *Neden burada kimse yok?*

Başını iki yana salladı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Her yerde insanlar var. Tam bir kaos."

Lobi etrafımızda boş ve sessiz uzanıyordu. Yerde birkaç mum vardı, gümüş alevler cereyanda dans ediyordu.

Başımı salladım. *İnsan yok. Sadece mumlar. Sis.*

"Ne?" Yüzümü tutarak soldu. "Ne kadar kan kaybettin?"

Kapıyı işaret ettim. *Sadece mumlar ve sis. Ne görüyorsun?*

"Kız kardeşler herkesin üzerine cehennemi saldı. Bütün şehir cesetlerle doldu. Olayları kontrol altına almak için sokaklara barikat kurmaları için polis çağırdık ama herkesi öldürüyorlar. İnsanlar, fae-siktiğimin silah seslerini duymuyor musunuz?"

Başımı salladım. *Dışarıda kimse yok.*

Kolunu belime dolayarak beni ayağa kaldırdı. "Seni Violet'e götüreceğim. O seni Ildathach'a götürecektir." Uzakta çanlar çalıyordu, on bir vuruş. Bu kadar zaman nasıl geçmişti? Ayaklarımı mermere vurdum, titriyordum. Kafamda. *Gece yarısı insan oluyorsun. Bizimle gel.*

"Önce sen ölürsen olmaz," diye tersledi ve cam kapılara öyle sert bir tekme attı ki kapılar kırıldı.

Bu sefer sis ve mumlar yoktu. Nefesim kesildi, felaketi kavradım.

Kırık camlar karda parıldıyor, otomobillerden ve kararmış binalardan ateşler fıskırıyordu. Etrafımızda silah sesleri, kılıç ve hançerlerin kulakları sağır eden çınlamaları duyuluyordu. İsimlerin kazılı olduğu mumlar yoktu ama sokakta yüzüstü yatan bükülmüş, kanlı bedenler vardı. Trafik lambasını ve mumu aradım.

Altında. James McNally. Siyah saçlı bir adam yan yatmış ve boğazı parçalanmıştı.

İnsanlar araçların altına saklandı ve karanlık müttefiklerinden çılgınlık yükseldi. Metal havayı delip geçiyordu, büyü'nün tadı o kadar yoğun ki zorlukla nefes alabiliyordum. Tanıdığım Fae'ler ve tanımadığım yaratıklar sokaklarda birbirleriyle savaşıyordu; bazıları uzun zaman öncesinin silahlarını, bazıları demir yüklü silahları, bazıları da karanlık güçleri kullanarak rakiplerini ateşe veriyor ya da ciğerlerindeki havayı çökertiyordu.

Uzuvlarım kilitlendi, başım döndü. Jack'e doğru tökezledim. Kolumu tuttu ve bitişikteki bir binaya doğru koştu. Bir ofise.

Lobide daha fazla ceset vardı. Gözümü kırptım ve onların yerini mumlar, gece yarısı mürekkebiyle kazınmış isimler aldı. Bir kez daha göz kırptım ve yine ceset oldular. Neler olduğunu anlamıyordum ama bunun kaderle bir ilgisi olmalıydı. Druidler tarafından bana hediye edilen obje. Ama sisle ilgili bir şeyler yanlış görünüyordu, *beansidhe*'yi itecek şekilde bozulmuştu. Uzanıp ona dokunmak için sadece bir anım vardı, sonra gözden kayboldu ve yerini bir kez daha gerçek dünyaya bıraktı.

Neler olduğunu biliyordum.

Ölüyordum.

Ayaklarım altımda tökezledi. Jack beni belimden tutup sürükledi ve arka kapıya doğru koşarak bizi bir sokağa attı. Bir phooka yediği sidhe'den başını kaldırdı ve saldırdı. Jack'in zehri önce ona ulaştı ve yere yığıldı. Bir sonraki blok bir öncekinden daha iyi değildi, daha fazla dehşete düşmüş insan ve savaşılan fae ile doluydu. Kırmızı bir ışık gözümü aldı. Kızıl saçlar. Yanındaki koyu tenli adam bir kılıç kullanıyordu.

Jack beni Lillian'ın yanına bıraktı ve Will'in bir paket kırmızı şapkayı öldürmesine yardım etti. Teni fildişi rengine dönmüştü, titreyen elleri boğazıma doğru gidiyordu. "Aman Tanrım..." Çantasından Kızıl Haç'ın ordu sağlık görevlilerine verdiği türden bir ilk yardım çantası çıkardı. A

İğne ve iplik elinde titriyor, gözleri başlamak için bir yer arıyordu.

"Will! Will, sana burada ihtiyacımız var!"

Gözümü kırptım ve Lillian kayboldu. Sis etrafımda toplanmıştı, boya gibi kalındı. Solumda ince bir yol açıldı, köşeyi dönünce Park Caddesi'ne çıkıyordu.

Will kanlar içinde ve ter damlayarak yüzümün önünde yüzüyordu. Elleri boğazıma dolandı, sesi titriyordu. "Aman Tanrım, Addie. Nasıl yürüyorsun?"

Gözlerinin neden gümüş alevlerle parladığını merak ederek ona baktım.

"Neden çalışmıyor?" Jack çığlık attı, kendisine doğru uçan bir hançeri kıl payı kaçırdı.

Kız kardeşler nerede? Ağzımı açtım.

Will başını salladı. "Ne soruyor lan bu?"

Bir otomobil alev alarak patladı ve hepimizin eğilip başımızı örtmesine neden oldu. Elbisemin önünden kan damlıyordu, yaram eskisinden daha az değildi. Garip bir şekilde, hiç acı hissetmedim. Hiçbir şey hissetmedim.

"Addie, bana bak," dedi Jack. "Gözlerini açık tut, sevgilim, lütfen."

Will ellerini havaya kaldırarak tekrar denedi. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Onu her zaman iyileştirebildim. Neden işe yaramadığını bilmiyorum."

Biri çığlık attı ve bir kurşun elektrik direğine çarptı. Jack elinde parıldayan bir kılıçla sokağın aşağısına doğru koştu. Ucu yerde sürüklendiğinde kaldırım boyunca kıvılcımlardan oluşan bir çizgi çiziyordu.

Sis geri döndü, daha ısrarcıydı. Park Avenue'ye doğru bakana kadar yüzümü dürttü.

Gitmeliyim, diye mırıldandım.

Lillian hıçkıra hıçkıra ağladı. "Seni anlayamıyoruz, sevgilim. Hareket etmemeye çalış. Çok kan kaybediyorsun."

Ayağa kalktım. *Tommy'yi bul. Onu güvende tut.*

Biri bana uzandı ama ben kaçtım. Bir çığlık hızla eterde kayboldu, muumlardan başka bir şey yoktu ve

Sis şirket için ayrıldı.

Sessizlik rahatlatıcıydı, sis daha fazlaydı. Neden bu kadar tanıdık geldiğini söyleyemiyordum, sanki eski bir dost bana eve dönmem için rehberlik ediyordu.

Park Avenue'den sola, Yirmi Altıncı Cadde'ye döndüm ve Doğu Nehri'ne kadar takip ettim. Gece sessizdi, mumlar daha azdı. Suyun kenarında boş bir depo duruyordu, pencereleri eski bir fabrika yangınından kahverengi ve çarpıktı. Ön kapı gıcırdayan menteşeler üzerinde açıldı, sis beni içeri çağırıyordu.

Eskiden et paketlenme fabrikasıymış. Ne kadar ... şeytani, yine de sise güvenebileceğimi biliyordum. Bana fabrikanın zemininde rehberlik etti. Metal kancalar ay ışığında parlıyor, zincirler esintiyle birbirine çarpıyordu. Bıçak izleriyle çizilmiş masalar zemine yayılmıştı, sanki güçlü bir rüzgâr onları istediği yöne savurmuştu, ortadaki bir masa hariç hepsi damlayan, akmış mumlarla kaplıydı, yüzlercesi yıpranmış ahşap üzerinde balmumu diktlerden oluşan bir zemin oluşturuyordu. Gümüş mumların ışıltısının ortasında, bağdaş kurmuş, sutyeni ve eteği dışında her şeyi çıplak olan Violet duruyordu.

Başını eğdi, siyah gözleri tacımdan ayaklarıma kadar gezindi. "Yeterince uzun sürdü."

Elimi çorak fabrikaya doğru salladım, bir soruydu bu.

Doğruldu ama hareketi tamamen yanılttı. Tek bir yumuşak hareket yerine, saatin akrep ve yelkovanı gibi parçalara ayrılmış bir şekilde ayağa kalktı. Zemini kaplayan siyah sis o kadar yoğundu ki ayaklarımı göremiyordum.

Dudakları bir gülümsemenin içinde ve dışında seğirdi. "Bok gibi görünüyorsun." Buraya gelmekle hata mı ettim diye düşünerek geri adım attım. "Gerçi sık sık öyle görünüyorsun." Eğer gözleri pürüzsüz olmasaydı siyah, onları yuvarlayacağını hayal ettim.

Çıplak karnını işaret ettim. *Kıyafetleri mi bitmiş?*

Kafamın içinde kaynaşan sesiyle, "*Bu sadece saçmalık,*" diye cevap verdi. Şakağıma vurdum, sesi uzaklaştırmak istercesine derimi ovuşturdum. Gözlerimin arkasında ateş patladı ve dizlerim büküldü.

"Zavallı," diye homurdandı ve parmaklarını şıklattı. Acı hiç var olmamış gibi gitti, yerini boğazımda garip bir his aldı. Elimi uzatıp yaramı okşadım, pürüzsüz bir deriden başka bir şey hissetmedim.

"Nasıl . . ." Boğazımı temizledim, ağzıma kan sıçradı. "Bunu nasıl yaptın?"

"Bunun bir önemi yok. Yara hala orada."

"Ne?"

"Yara hala orada," dedi, sanki anlamakta yavaşmışım gibi çizerek ve telaffuz ederek. "Ben sadece bu konuşma için yeni bir versiyon yarattım."

"Ne diyorsun lan sen?" Nefes aldım, etrafıma bakındım. "Burada ne halt ediyoruz, neler oluyor?"

Etrafını saran sis, parıldayan yıldızlar ve dalgaların oluşturduğu siyah bir pelerini andırıyordu. Gümüş mumlar parlayarak tenini hastalıklı bir beyaza dönüştürdü. "Babd sekiz dakika yirmi üç saniye içinde varacak."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Hayır, kırk dokuz dakika ve on yedi saniye." Başını tuttu. "*Kahretsin*. On bir dakika, on üç milisaniye." Homurdandı, göremediğim bir şeye -ya da birine- bakıyordu. "Siktirip gider misin?"

En yakın yansıtıcı yüzeyi aradım. Başını bana doğru öyle bir çevirdi ki boynunu kırmış olmalıydı. "Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Ayaklarım yere sağlam basıyor, ilkel bir his zihnimin arkasından çığlık atıyordu. Bir yırtıcı hayvanın inine girmiştim ve artık tek umudum hızlı bir ölümdü.

Yere düştü, sinsice yaklaştı. Uzuvarları kırık bir kukla gibi sarsıldı, omurgası yuvarlandı ve düzleşti. Geri çekildim. "Violet, senin neyin var böyle?"

Biri iplerini çekmiş gibi sarsılarak durdu. "Eğer onu on dokuz dakika içinde öldürürsek, Will ve Jack yaşayabilir."

Birlikte oynamaya karar vererek, "Peki ya geri kalanı?" diye sordum.

"Lillian her zaman yaşar. Kaltak." Violet güldü, sesi ensemenden aşağı süzüldü. "Ve Arthur ile Guinevere tarafından hızla yeni Lonca'ya götürülen sevgili kardeşin. Askerleri toplayıp Thomas'ın geride kalmasını sağlayacaklar. Guinevere on dokuz dakikalık zaman çizelgesinde ölür ama Arthur bir yüzyıl kadar daha yaşamaya devam eder."

Titrek bir nefes aldım. "Herkes hangi senaryoda yaşıyor?"

"Hiçbiri. Karışan amcıklar." İkiz orta parmaklar tavana doğru tutuldu.

Geri çekildim. "Tamam, peki *ben* hangi senaryoda yaşıyorum?"

Violet kaşlarını çattı, başını bana doğru salladı. Çenesi doğal olmayan bir açıyla eğilmişti, saçları gözlerine dökülüyordu. "Sen zaten ölüsün."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Sen zaten ... ölüsün." Sırıttı, sanki bu aptalca bir hataymış gibi omuz silkti. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. *Kader* böyleymiş."

"Şu anda hayatta olduğumdan oldukça eminim." Suratını astı. "Peki ya sen?"

İçimden bir ürperti geçti, kanımı donduracak kadar derin bir soğuk. Başım öne eğildi, boynumdaki kaslar çalışmayı reddediyordu. Ellerimi yüzümün önüne getirdim, solgun ve mor çürüklerle delik deşikti. Boğazıma uzandım, elbisemin yakasından sarkan eti hissettim.

Çığlık atmaya çalıştım ama sesim çıkmadı.

Violet parmağını tavana doğru sallayarak güldü. "Henüz değil, sizi aşağılık cadalozlar."

Tersledi ve ben nefes nefese kalarak normale döndüm. "Az önce ne *halt ettin* sen?"

"Sakin ol. Sana sadece gerçekte olduğun gibi gösterdim. Bir kapı çivisi kadar ölü, ne yazık ki. Gerçekten boğazını kaybedip Hudson'da boğulmaktan kurtulabileceğini mi düşünüyorsun? Ben de kendimi bir şey sanıyordum."

Dizlerim birbirine çarptı, bir adım daha geri atarken ayaklarım tökezledi. "Burada durmuş seninle konuşuyorum, Violet. Ben

yaşıyorsun ve sen delisin."

"Sadece seni burada tuttuğum için." Dudakları korkunç bir gülümsemeyle gerildi. "Ve sana söyleyeyim, ölüm perileri çok kızgın."

"Ne diyorsun sen?" Nefes nefese kaldım.

Uzun kollarını başının üzerinde bükte, etleri esrarengiz uzunluklara uzanıyordu. "İşte işin özü. Sen teknik olarak ölüsün. Bu yüzden mumları görmeye devam ettin, başka bir düzlemde bir görünüm ve tüm bunlar. Ama seni biraz daha burada tutacağım çünkü ne derler bilirsin: Kalbin durduğu için işin de durmaz." Güldü. "Çok zekiyim amına koyayım. Her neyse, Babd gelene kadar hâlâ on yedi dakikamız var, neden bana gününden bahsetmiyorsun?"

Avuçlarımı açarak onunla aynı hizaya geldim. "Neyin var bilmiyorum ama sen hastasın. Yakınlığın aklını falan karıştırıyor, emin değilim. Ama ben ölmedim. Ölmüş olsaydım bile, beni burada *tutmanın* hiçbir yolu yoktu. Hiçbir şey böyle bir güce sahip olamaz."

"Ama Annwyl, ben her şeyi yapabilirim." Gülümsemesi eriyerek yüzünü buruşturdu, ellerini huysuz bir çocuk gibi iki yana açarak tavana doğru bağırdı. "Sadece bu *lanet şeyde* değil."

Tüm korkumu kanaldan aşağı göndererek bağı hissettim.
Jack, sana şimdi ihtiyacım var.

"Jack, sana *şimdi* ihtiyacım var," diye alay etti. "Sana daha iyi öğretemedim mi? Kahrolsun ataerkillik. Kadınlar artık oy kullanabiliyor falan."

Ağzım açık kaldı. "Aklımı mı okudun?"

"Sana söyledim, her şeyi yapabilirim," diye tersledi. "Lanet olası zaman çizgilerini kontrol etmek dışında her şeyi. Bu işin neden verildiğini anlamıyorum. On beş dakikamız ve beş buçuk saniyemiz var."

"Violet," diye fısıldadım, sesim her hecede titriyordu. "Violet, senin yakınlığın ne?"

Yüzü buruştu. "Gerçekten mi? Hâlâ anlamadın mı? Daha önce üç kez anladın ve o zaman da zar zor anladın."

Uzakta bir şey patladı ve fabrika zeminine sıcak bir hava dalgası gönderdi. Zincirler birbirine çarptı, toz ve is çimentoyu dağıttı.

"Neredeyse geldik," diye mırıldandı. "On dört dakika içinde bir tane daha olacak. Bu bizim işaretimiz."

"*Yakınlığın*," diye bağırdım.

Öfkelendi. "İşte bu noktada yan çiziyorsun hayatım. Kare bir çiviye dairesel bir deliğe sokmaya çalışıyorsun. Asla kutunun dışında yeterince düşünmüyorsun. Bir yakınlığım olduğunu hiç söylemedim. Söyledin. Benim sidhe güçlerim olduğunu kim söyleyebilir?"

Ama başka ne olabilirler ki? O Sidhe'*ydi*, Jack'in ikizi.

Hiçbir anlamı yoktu, bir seçenek bile değildi, bu yüzden neden sorduğumdan emin değildim. Neden sorumu gerçekliğe meydan okuyacak kadar değiştirdiğimi. "Violet, nesin sen?"

Sırıttı. "Asıl soru bu değil mi? Biliyorsun, o işbirlikçi küçük ahmak Estheria sana Jaevidan'ın bir anısını daha verdi. Hapishaneden önce elması bana bıraktığında onu rahatlıkla çıkardım."

Kanım dondu. "*Nesin* sen?"

Omuz silkti. "Ne olacak ki? Zaten on üç dakikamız kaldı." Tersledi. "Gösterinin tadını çıkarın."

FORTY-FOUR

JAEVIDAN

İnsan dünyasının dağlarında bir Bogoran hâlâ yaşıyor.

Bilge Rindshaw'ın bana söylediği son sözlerle mahzenlere indim. Rahibeler Annwyl'in bedenini tıpkı onun söz verdiği gibi gömülmek üzere hazırladılar. Hepsini gönderdim, onu fildişi bir kefene sararken ölümden acı çeken yüzünü görmezden geldim. Kıyafetleri çıkarılmıştı ama elinde tek bir çan çiçeği kalmıştı, birinin onu oraya koyduğu günkü kadar canlı ve güzeldi. Onun aksine, sonsuza dek yaşayacak, buradaki her şey gibi zamanda donacaktı. Onu avucunun içine bıraktım, cenazenin başındaki sargıyı evlilik halkasıyla sabitledim. Beyazlar içinde, altınla taçlandırılmış yüzsüz bir ceset.

Sonra onu göğsüme bastırdım ve insan dünyasına doğru yola çıktım.

Bir Bogoran'ı öldürmenin birkaç yolu vardı ama ben bir tanesini biliyordum. Onlar tanrılardı, yıldız tozundan ve maddeden yaratılmışlardı ve bedensel bir formları yoktu. Varlıkları inançtan geliyordu.

Tapanlarının onlara miras bıraktığı güç. Bu enerji toprağa gömülür ve onları her zaman için tek bir yere köklendirirdi. Eğer yardımcıları isterse başka bir yere taşınabilirlerdi ama bu ritüel uzun ve yavaştı, çoğu zaman birçok can alırdı. Çoğu yaratıldıkları yerde kalır ya da gökyüzünden düşerdi.

Bu da onları öldürmeyi kolaylaştırıyordu ki bu da başka bir uzun ve zorlu süreçti. Bogoran'la haftalarca, aylarca, hatta bazen yıllarca birlikte kalmak, onun varlığını görmezden gelmek ve emirlerini reddetmek gerekiyordu. Onu var olmadığına, gücünün bir hiç olduğuna, sonunda enerji dağılana kadar hiçbir şey *ifade etmediğine* ikna etmek. Ölmek için iç burkan, ruhsuz bir yol.

Çayırıları geçerken, kül rengi köyden geçerken ve ötesindeki uyuklayan ormana doğru ilerlerken bu işlemi kendi kendime tekrarlardım. Gölgelemek tanrıyı varlığımdan haberdar edecekti, bu yüzden yürüyecektim. Gelinimi dağların arasından geçirecek, onu yaratıcımın ayaklarının önüne serecek ve ondan çalınan hayatı geri verecektim.

Görevimi boş ve acı gecelerde, acınası bir ateş ve soğuk, ölü karımdan başka ısınacak bir şey olmadan tekrarlardım. Uzun günlerde Bannau Brycheiniog'u geçtim, onu kollarımda taşıırken kayalara takılıp tökezledim. Isıran yağmur, solgun kara dönüştüğünde. Kayalık dağ yamaçlarında yiyecek azaldığında, sonra da hiç kalmadığında. Kaburgalarım derime baskı yaptığında, zehir bile savaşma gücünü kaybettiğinde, mağaralarda ve arduvaz grisi bir gökyüzünün altında titrediğimde, zihnimi yediğime ikna etmek için ot çiğnediğimde.

Annwyl o haftalarda acı çekmedi. Sadece ben çektim.

Yaklaştıkça metal havayı karartıyordu. Ayaklarımın altındaki gücü hissettim, Cardiff'i çevreleyen gelgitler gibi dalgalanıyordu. Beni çağırıyordu, ağına girmem için hipnotik bir çağrı.

Mağarasına geldiğimde kaç gün geçtiği belli değildi. Girişten bir karanlık sızıyordu,

yıldızlarla dolu sonsuz bir gece yarısı. Girişte bir yardımcı duruyordu-

Altın cübbesi güneşten solmuş bir druid. Ölen kardeşleri yere saçılmıştı, donmuş elleri hâlâ demir mızrakları tutuyordu. Bu çorak, donmuş topraklarda hiç asalet yoktu. Yaşayanlar ve ölüler eski dostlar gibi bir arada yatıyordu.

Onun önünde durdum. Silahının ucu boynumu dürttü. "Hiçbir Sidhe beni geçemez."

"Size zarar vermek istemedim," dedim. "Sadece tanrımdan bir iyilik istemeye geldim. Geçmemize izin verin."

Dişlerini gıcırdattı, donmuş elleri mızrağın etrafında titredi. "Ben son Bogoran'ın son yardımcısıyım. Ben hâlâ nefes alırken kimse geçemeyecek."

Kalan zehrimi parmaklarımın arasında toplayarak Annwyl'in kefenini kararttım. "Bana kendini öldürtme."

Girebilir, dedi zihnimin içinden bir ses ve rüzgârda yankılandı. Ne genç ne yaşlı, ne kadın ne erkek, dağları yerinden oynatacak ve yıldızlar kadar parlak yanacak güce sahip. Yardımcı titredi, mızrak boğazımda sallanıyordu. *Büyü ve kanın çocuğunun geçmesine izin ver.*

Mızrağı indirdi. Gözleri kısıldı, korkunç bir korku onları kırmızı ve çürümüş hale getirdi. Yapılacak başka bir şey yoktu; bunu hem o hem de Bogoran biliyordu. Eğer akıllı olsaydı, tanrısının ona verdiği merhamet armağanını kabul eder ve giderdi.

Mağarada hiç ışık yoktu, yıldızların serabından bile. Ama sıcaktı. Tavandan sonsuz bir gürültüyle su damlıyordu. Pürüzsüz zemin ayaklarımın altında devam ediyordu ama ben körlemesine yürüyordum. Yeterince ilerlediğimde sis yoğunlaştı, siyah bir duvar daha fazla ilerlememe izin vermedi. Annwyl'i yere bıraktım ve secdeye kapandım.

"Senden bir iyilik istemeye geldim."

Yalan söylüyorsun, dedi ses. *Böyle bir iyilik yapmadığımı biliyorsun. Aradığın şeyin yapılmadığını biliyorsun. Büyü ve kandan başka bir şey olmadığını unutarak gücümü çalmak istiyorsun.*

Sis dalgalanıyor, karanlık derinliklerindeki sahneleri gösteriyordu. Annwyl ve benim çocukken tanışmamız, çayırdaki geçirdiğimiz birçok gece.

Bunlar sadece aldatmacadır.

Görüntüler değişti, Beynon'u öldürürkenki kanlı yüzüm. Saray uğuldayıp etrafıma düşerken.

Çocuklarım vahşidir. Hastalık ya da ölüm nedir bilmezler. Küçükleri yönetmek için yaratıldılar, efendilerine tapınmak için ilahi yardımcılar. İşte sen busun, varlığını aşağıladığın tozun toprağın çocuğu değilsin.

"O bir kraliçe."

Ses güldü. *Bir tacın içindeki çürümüş ette.*

Sis yoğunlaşarak bir sidhe şeklini aldı. Onu bir portreden tanıdım, bir zamanlar yaşayan en güçlü sidhe olduğu düşünülen, uzun zaman önce ölmüş bir Tearach kralıydı. Etrafını karanlık bir aura sarmıştı, gözleri tamamen siyahtı. Ses, hiçbir yere çıkmayan boş bir boşluk olan ağzından geliyordu. *Bana gerçekten ne aradığını, bu insan yaratığın sana ne getirebileceğine inandığını söyle. Güç mü? Kral gülümsedi ve ülkesinin yakut tacını başına yerleştirdi.*

Zafer mi? Kral eriyip gitmiş, yerini zırhıyla Corin almıştı. Tearach'ın kapılarını açmaya çağıran adamların tezahüratları mağarada yankılandı.

İntikam mı? O bendim, Drusilla'nın boğazını keserken gözlerim çukur gibi siyahtı.

Ya da belki daha ilkel bir şey, dedi ses, Annwyl'in mükemmel bir taklidi. Bogoran, saçının farklı tonlarına kadar her şeyiyle onun şeklini aldı. Tamamen çıplak olan hayalet kalçalarını sallayarak ilerledi. Çenemi kaldırarak önüne düştü. Bir iblis sesini kullandı ama ben yine de eğildim ve mırıldandı: "Senin için acı çekiyorum Jaevidan.

"Yeter," diye tersledim.

Sahte Annwyl gülümsedi. *Benimle ilgili anılarını alabilirim. Bir daha asla böyle bir şey istemeyeceksiniz.*

"Bu etten daha fazlası," dedim.

Hiçbir şey değil. Annwyl kayboldu, yıldızlı bir sise dönüştü. Benden başka bir şey yok.

"Sen bir hiçsin," diye tısladım, her kelime bir öncekinden daha alçaktı. "Sen yoksun."

Biliyorum, dedi Bogoran, ama ses artık hiçbir şey ve her şey değildi. Biçimi için fazla gerçek bir nitelik kazanmıştı, her yanından hüznün akıyordu. Çünkü ben sonuncuyum ve yakında öleceğim. Şimdi senin tarafından değilse bile, çok geçmeden. Hiç akrabam kalmadı. Yardımcım yakında soğuğa yenik düşecek. Sis içinde kaybolacağım, taşınacak ve toprağa geri dönecek çürümüş bir ceset olmayacağım. Varoluş, gerçek olduğunu onaylamaktan başka nedir ki? Benimkini doğrulayacak kimse kalmadı.

İçi boş sözler duvarlarda yankılanıyor, kafatasımın içinde sekiyor ve tekrarlanıyordu. Annwyl'in bedeni önümde yerde yatıyordu, Bogoran'ın düşünceleri kadar boş bir kabuk. Ama o nezaket, anlayış ve bu dünyadaki tüm iyi şeylerdi. Karanlıktan bu tanrının acısını duyabilseydi, zamanın sonuna kadar ağlardı. Durmam için çığlık atardı. Onun şiddeti olmaya yemin ettim ama Annwyl beni lekeledi. Ona haksızlık edenleri öldürdüm, başka bir şey yapmadım. Savaşlarda dövüştüm ama savaşta her şey adıldı. Masum bir can alabileceğimi düşündüm. Annwyl'e olan aşkım beni her şeyi yapmaya iterdi.

Ama bunun için beni asla affetmezdi.

Gözlerimden tuzlu yaralar damlayarak şırıldayan suya katıldı. Gölgeler yeniden biçimlendi, iki ayaklı karanlık bir yaratık, ne erkek ne kadın, ne sidhe ne de insan, doğmamış bir ruhun hayaletimsi silueti. Avını gözleyen bir akbaba gibi etrafımda bir daire çizdi.

Neden ağlıyorsun?

Sessiz kaldım.

Cevap ver bana, cazibe ve kanın oğlu.

"Çünkü yapamam," dedim. Annwyl'in bedeni rüzgârda sallandı.

Neyi yapamazsın?

"Seni öldüreceğim," dedim, kelimeler o kadar zayıftı ki ses çıkmıyordu.

Senin farkın ne? diye sordu gölge, çemberi bir ilmik gibi daralarak. Senden önceki herkes akrabalarımı öldürdü. Neden buraya geliyorsun ve yapamayacağın söylüyorsun?

"Onun yüzünden," diye fısıldadım Annwyl'e uzanarak. "Çünkü bir başkasının onun yerini almasına izin vermektense ölü kalmayı tercih etti."

Peki ya sizin istekleriniz?

"Onlar önemli değil. O artık acı çekmiyor, bu yüzden onun yerine ben çekeceğim. Ben onun şiddetiyim. Bu her zaman bizim kaderimizdi."

Ama bunu nasıl seçebildin? Gölge önümde durdu, o kadar yakınımaya eğildi ki soğukluğu tenimi okşadı. Cazibe ve kanın çocukları kurban edilmek için yaratılmamıştır. Yıldızların çocuklarının bencil kaprisleri için değil. Sen bu şekilde yaratılmadın.

"Belki de çocuklarınız sonunda ebeveynlerinin hatalarını öğrenmişlerdir."

Gölge geri çekildi, cam gibi yüzü bir şekilde kederli görünüyordu. *Anlıyorum. Bu bir numara.*

"Bu bir numara değil," dedim. "Şimdi seni istediğin gibi ölmeye bırakacağım." Annwyl'i kollarımın arasına alarak ayağa kalktım ve çıkışa yöneldim. Gölgeyi kullanırsam eve dönüş yolculuğunda hayatta kalabilirdim. Bilge Rindshaw'ın söz verdiği gibi bir kraliçe olarak gömülecekti. Onun yanında bir mezar hazırlayacaktım. Son tanrılarım gibi ben de zaten ölmüştüm.

Henüz benden dönme, cazibenin ve kanın oğlu.

Dondum kaldım, kör edici beyaz sabah hemen önümdeydi.

Ölmek istemiyorum ama burada kalırsam öleceğim.

"Nereye gidersen git, eninde sonunda bulunacaksın. İkimiz de sadece kaçınılmaz olanı erteliyoruz."

Saklanabilirsem olmaz, diye tısladı. Yürümem için ayaklar, koşmam için bacaklar verilirse olmaz.

Başımı salladım. "Size yardım edemem."

Ya onu geri getirirsem?

Nefesim boğazımda düğümlendi, kan kulaklarımda zonkluyordu. "Yapabilir misin?"

Benim tarafıma dön de görelim.

Büyük ihtimalle eski bir tanrı tarafından hazırlanmış aptalca bir tuzaktı. Ama kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Uğruna yaşanacak başka bir şey yoktu. Annwyl hayallerini de beraberinde karanlığa götürdü. Beni de götürdü.

Gölge yanımda yere oturmuş, tüm hareketlerimi taklit ediyordu. Puslu siyahın esrarengiz bir ikizi. Elimi kaldırdığımda o da aynısını yapıyor, benimki avucuma düştüğünde parmaklarını kıvırıyordu. Ama gölgenin bir şekli yoktu ya da belki de Bogoralılar bizden çok farklıydı. Hareketlerin her biri sendeliyordu, ya çok hızlı ya da çok yavaştı, yarattığı şeyin kötü bir taklidiydi.

Ruh eşi diye bir şey duydun mu?

Başımı sallayarak uzun bir nefes verdim. "Beni kandıramazsın. Ruh eşlerini biliyorum. Onlar sadece paralel bir bağla var olurlar, Annwyl ve benim asla sahip olmadığımız bir şey."

Gölge kıkırdadı. *Çocuklarım ne kadar da aptal. Paralel bağ diye bir şey yok, sizin anladığınız gibi değil. Ama bu başka bir zamanın konusu. Ruh eşleri gerçektir, verili ya da doğuştan değil, yaratılmışlardır. Annwyl'e eliyle işaret etti, kolu yanlışı yöne gitti. İnsanları bu kadar zayıf yapan şey budur. Hayatlarından beslenen, ölümlülüklerini kısaltan şey. Ne kadar çok severlerse, o kadar çok paylaşırlar, o kadar çok verirler. Özlerinin parçaları başkalarına aittir. Başkasına kendinden yeterince verirsen, o da kendinden yeterince verir ve bir noktada ruhları birbirine karışır. Birbirlerinin orijinallerinin eşit yarıları. Bu yüzden ebeveynler çocukları öldüğünde eski benliklerine geri dönemezler. Bu yüzden sevgililerden biri yaşlanıp öldüğünde, diğeri de onu takip eder. Bir insan, özü bu düzlemde yaşıyorsa yaşayabilir, ancak pek çok parçası karanlığa katıldığında uzun süre yaşayamaz.*

Göğsümü işaret etti. *Nasıl olduğunu söyleyemem ama bu insan gibi sen de verdin. Ondan çok şey sende kaldı, ama sen de kendinden çok şey verdin, büyüünün ve kanın oğlu. Karanlığa gittiğinde, senden kalan parçalar*

onunla birlikte gitti. Bu yüzden ölmeyi bu kadar çok istiyorsun. Bu yüzden sadece yarım bir adam gibi hissediyorsun, çünkü artık öylesin.

Ama devam etti, bu artık amaçlarınıza hizmet edebilir. Onu burada tutmak için içinde yeterince şey kaldı. Karanlığa tamamen katılamaz. Ruhunun büyük bir kısmı göğsünün arkasında hapsolmuşken, kendisi de bir hayalete dönüşecek. Ama korkma, çünkü sadece hayaletlerle konuşabilirim. Kaderler ya da yıldızlardaki sefil kardeşlerim beni ele geçirdiğinde, insanlar için yapabileceğim hiçbir şey kalmaz.

Teklifim şu: İkimiz de bu mağaradan istediğimizle ayrılabiliriz. Annwyl'in ruhunu geri getirip, zamanı geldiğinde başka bir beden bulmasını sağlayabilirim. Seni hatırlamayacak ama yine de burada olacak. En azından derinlerde. Bunu on iki kez yapacağım ve sana onunla geçirmen için on üç hayat vereceğim. Bundan daha fazlasını teklif edemem. O hâlâ bir insan, yani hâlâ ölecek. Ve her öldüğünde, daha fazlası onu terk edecek. Ruhundan daha fazla parça sana gidecek ve daha fazla parça onun hayaletine katılacak. On üçüncü kez öldüğünde, geri getirmek için çok az şey kalmış olacak.

Umut göğüs kafesimin arkasında filizlendi, şu anda küçük ve kararsızdı ama giderek büyüyordu. Annwyl'e tekrar sahip olabilirdim. Onun şarkılarını duyabilir, onu kollarımda tutabilirdim. Farklı görünecekti, hatta belki öyle davranacaktı ama sonuçta yine o olacaktı. İyilik ve iyilik dolu bir ruh. Başka bir hayat için şansımız vardı, birçok hayat için.

Ve eğer onu Ildathach'a geri götürürsem, hiç ölmeyecekti.

"Karşılığında ne istiyorsun?"

Bir beden, çünkü bunu yoktan var edemem, dedi. Hava protesto edercesine titredi. Ve sen benim yardımcımsın, şimdi ve sonsuza dek. Sen güçlüsün, büyüünün ve kanın oğlu. Bir toz izi, hiçbir çocuğumun sahip olamayacağı bir güçle sineni bozuyor. Ama bununla beni koruyacak, saklayacak ve aradığım bedeni yapacak araçlara sahip olacaksın.

"Size hizmet edeyim mi?" diye sordum.

Evet, diye tısladı Bogoran, sesi her kelimeyle daha da güçleniyordu. Benimle kalacaksın, her zaman koruyucum olmaya yemin edeceksin. Akraba olacağız, kardeşlerin benim ne olduğumu anlamasın diye sonsuza dek bu dünyada kalacağız.

Başımı salladım. "İldathach'a dönmem gerekiyor."

İnsanın sonsuza dek yaşasın diye mi? Ağgözlü olma. Sana on üç hayat öneriyorum. Bu ve daha fazlası değil. Bu nimeti şükranla kabul edecek ve tanrının bahsettiği güce saygı duyacaksın. Ya bu ya da hiçbir şey, ve eğer bana karşı gelersen, bu kadar iyilikseverce sunduğum şeyi alırım.

Bir yolunu bulurdum. Annwyl'i korumak için bir tanrıya meydan okuyabilirdim ama bunun beni kandırmak anlamına gelmediğinden emin olmak istiyordum. "Yeniden doğduğunu nasıl anlayacağım?"

Gölge bir an düşünür gibi oldu. Bedeninde *bir mürekkep resmi belirecek. Bir kez daha öldüğünde, görüntü hareket edecek.*

"Peki onu nasıl bulacağım?"

Omuz silkti, omuzları düzensizdi. *Onu bulmak senin görevin olacak. Bunu aşkınızı kanıtlamak için bir görev olarak düşünün. Ve sen sormadan söyleyeyim, sana yardımcı olamayabilirim. Hangi bedende ya da nerede yaşayacağını seçemem, sadece bir kez daha dönmesini sağlayabilirim.*

Başımı salladım. Aptalca bir pazarlıktı ama yapardım. Annwyl'i geri getirmek için her şeyi yapardım. Yalan söylemediğimi, onu her zaman koruyacağımı kanıtlamak için her şeyi yapardım. Bogoran'ın uyarılarına rağmen şimdi ve sonsuza dek koruyacaktım. Annwyl'i bir daha asla yüzüstü bırakmayacaktım.

Memnun olduğunuzu söyleyebilirim. Şimdi başlayacağız. Mağaranın ağzına doğru sarsak bir bilek uzattı. Sana yiyecek getirmesi için yardımcımı göndereceğim, çünkü buna ihtiyacın olacak. Bu arada kraliçenizi gömebilirsiniz. O ateşin içinde ondan geriye hiçbir şey kalmadı ve artık amaçlarımız için çok bozulmuş durumda. Bedenim tamamlandığında, onun hayaletini geri çağıracağım. Ve sen ve ben zamanın sonuna kadar birlikte kalacağız.

"Bu vücudu nasıl yapacağız?"

Bogoran güldü, gölgeli bedeni korkunç bir gülümsemeye dönüştü. *Cevabını istemediğin sorular sorma.*

Metalik büyü mağarayı doldurdu, daha önce hiç tatmadığım kadar güçlüydü. Şekil aldı, boğazımın içinde sertleşti ve kalan tüm havayı boğdu. Geldiği gibi hızla gitti, etime taze bir pazarlık izi mühürlendi.

Bogoran karanlığa çekildi ve beni yalnız bıraktı. Annwyl'i emredildiği gibi gömdüm, donmuş toprağı tırmalayan parmaklarım kırıldı. Yardımcı ertesi sabah bir ziyafetle döndü. Bogoran'ın gölge formu ben hepsini tüketirken zevkle izledi.

Sonra, mürekkepli derinliklerinden bir hançer yarattı, siyah bıçak şimdiye kadar tuttuğumdan daha keskindi. *Ellerle başlayacağız.*

Bir çift el bütün gecemi aldı. Bogoran'ın ete ihtiyacı vardı, ben de verdim. Sağ elim bileğimden kesildi, Lord Beynon'a karşı işlediğim suçlar için şiirsel bir adalet. Sidhe güçlerim ölmeme izin vermedi ve Bogoran yaradan bana yeni bir sağ el yaptı. Eşleşen bir çift istedi, ben de sol elimi verdim. Kanlı bir bilekle ateşin yanında çığlık atarak yatarken, tatmin olana kadar eski takımımı dönüştürdü ve mutasyona uğrattı.

Gecenin bir vakti, acının beni bilinçsizliğe sürüklemesinden çok sonra bedenimi iyileştirdi. Gölge formu beni ertesi gün uyandırdı, tek sözleri şuydu: *Bugün bana kollarını vereceksin.*

Ben de öyle yaptım, acı dolu bir gün ve korkunç bir gece daha geçirdim, acıya boyun eğdim, kendimden parçalar sunarken nefes aldım, ruhumu Annwyl'e ve bedenimi bir tanrıya sundum. Yardımcım daha fazla yiyecekla döndü ama tadı kül gibiydi. Sonraki üç gece uyku beni ele geçirdi.

Çığlıklarından bıktım, bir hafta sonra dedi. *Bu yüzden bugün bana dilini vereceksin.*

Devam etti. Günler birbirine karıştı, mağaranın karanlığı kararlıydı. Zaman sadece

Vücudumdan kestiğim parçaları Bogoran istediği şekle sokuyordu. Sapkın et karşımda ateşin yanında yatıyordu, gece uyandığımda Bogoran'ın gölgesi üzerinde duruyordu. Kasılmış gölgeleri kollarımı, ellerimi okşuyor, izlemediğimi sandığında onu sevgiyle okşuyordu.

Gözlerimi istiyorum, dün istedi.

Ve dişlere ihtiyacım olacak, bugün söyledi.

Yarın sadece senin saçların olacak, diyordu ateşin yanında, sadece acolyte yemeğin tadını çıkarabilirdi. Çıplak diş etlerim ağzımı kanla doldurdu, bu gece tüketeyeceğim tek şey. *Beslenmeden iyileşemezsin ve ertesi gün için gücüne ihtiyacın olacak.*

Kalbimi istiyordu. Beni öldüreceğini söyledim ama Bogoran, çaldığı organın yerine yenisini koyacak kadar uzun süre beni hayatta tutacağını garanti etti. Buna inandım çünkü vücudu yarımdı. Kendisi tamamlanmadan benimkinin yok olmasına izin veremezdi.

Kendimi kaburgalarımın arasından bıçakladığımda, Annwyl'in öldüğünü görmekle aynı hissi yaşadım.

Uyanmamı sağlayan tek şey oydu. İlk başta, derimdeki güçlü mührün pes etmeme izin vermeyeceğini bilmek bir pazarlıktı. Ama mağarada kaldığımız süre uzadıkça, onun yerine ölümü daha çok diledim. Düşüncelerim çarpıklaştı, sonsuz karanlık ve sadece sessiz druid ve öfkeli tanrı tarafından çarpıtıldı. Birçok kez, çoktan öldüğüme, Annwyl'in insan cehenneminin var olduğuna ve şimdi içinde yaşadığıma ikna olarak uyandım.

Bu gerçeklikle birlikte Annwyl'in anıları geriye kalan tek şey oldu. Eğer şimdi pes eder ve karanlığa yenik düşersem, sonsuza dek bir hayalet olarak kalacaktı. Bu yüzden ağladım ve kestim. Çığlık attım ve derimi sundum.

Bacaklar, bir sabah kırıldı, vücut tamamlanmaya yaklaştıkça sabırsızlanıyordu.

Karaciğere ihtiyaç var mı? diye sordu bir sonraki. Hıçkırarak ve sessizce "Evet" diye cevap verdim.

Sonra bir gün uyandım ve Bogoran benimle hiç konuşmadı. Mağara boştu, ateş soğuktu. Sabahın erken saatlerinde titreyerek kalktım ve yavaşça ışığa doğru yürüdüm.

Bogoran'ı bulduğumda yaz mevsimiydi. şimdi ise bahardı. Buzlu dağ yamacı her zamanki gibi duruyordu ama aşağıdaki tepelerde çiçekler ve çimler açmıştı. Yukarıdan hoş bir güneş ışıldıyordu. Yardımcı görünürde yoktu ama Bogoran oradaydı. Gölge formunda ya da puslu yıldızların göz kırpışında değil, benden çaldığı bedende. Yeni bedeni bir kayanın üzerine çömelmiş, çıplak ve dizlerini göğsüne çekmiş titriyordu. Siyah saçlarım uzamıştı, koyu renk bukleler beline kadar iniyordu.

"Bana katıl," dedi. Artık bir tanrının sesi değil, zamanın ötesinden gelen bir fısıltıydı. Rahatsız edici bir şekilde, normal bir kadından başka bir şeye benzemiyordu.

Yanındaki kayanın üzerine oturup battaniyemi uzattım. Bogoran, yaptığı beden donar ve pazarlığını yerine getiremeden ölürse bana bir faydası olmazdı. Bir keresinde, bedenine yerleştikten sonra ölürse ölüp ölmeyeceğini sordum ama söylemeyi reddetti. Gerçek onun sessizliğinde yatıyordu. O artık ne tanrı ne de sidhe'ydi, ikisinin arasında bir şeydi. Daha önce hiç var olmamış bir şey, etrafımızdaki havayı iten bir sapkınlık. Cesaretimi toplayarak onu değerlendirdim. Aylar önce eski bedenimin neye dönüştüğünü görmek istemediğim için artık bunu yapmayı reddetmiştim. Bunun bir şeyleri değiştireceğini zaten biliyordum, birbirimizin aynısı olmayacağımız için garip bir rahatlama hissetmiştim ama yine de ürkütücü bir şekilde birbirimize benziyorduk. Aynı bedenden doğmadıysak bile, yakın akrabaydık. Bizi gerçekten ayıran tek şey tanrının yaptığı tuhaf bir seçimdi.

"Neden bir kadın?" Kıvrak vücudunu, yumuşak kıvrımlarını ve pürüzsüz tenini gözümün önüne getirerek sordum, eski uzuvlarımı diktiği yer hariç.

"Doğru hissettirdi." Elini yüzünün önünde tuttu ve avuç içinden sırtına doğru çevirdi. "Soğuk neden acıtıyor?"

"Sen söyle. Bizi bu hale sen getirdin."

"Seni ben yaratmadım," diye fısıldadı. "B y klerim yaptı, daha önce gelenler. İlkinizi yaratan aynı tanrılardan doğdum, tanrıların çocuğuyum ama yine de bir tanrıyım."

"Ailen var mıydı?"

Başını salladı. "Beş, ama şimdi hepsi öldü. Benden burada saklanmamı istediler ve yardımcıları onları buradaki insanların yeni dünya olarak adlandırdığı uzak bir diyara götürdü. O kıyılara ulaştıktan kısa bir süre sonra yok oldular."

"Bu ne kadar önceydi?" diye sordum. Gerçekten bilmek istemiyordum ama yarattığım bu canavar hakkında daha fazla bilgi edinmem gerektiğini biliyordum.

"On altı yaz," dedi. "Ben yapıldıktan kısa bir süre sonra."

Gözlerimi ona diktim. " ocuk olduğunuzu söylemek istemezsiniz, değil mi?"

Başını yana eğdi, s z len bir kuşun kavisini takip etti. "Eğer insan on yedi yazında bir  okuksa, o zaman evet. Ama senin olgunluk kavramını benimkiyle karıştıрма," diye devam etti. "Biz aynı değiliz ve asla olmayacağız. Ben bir tanrıyım, geriye kalan son tanrıyım. Sen bir sidhe ve benim  ğrencimsin, sadece korumak ve tapınmak için yaratılmışsın. Bunu yapacağına dair bana yemin ettin." Sert görünmeye çalışıyordu ama ya sesini henüz ayarlayamamıştı ya da korkusunu gizleyemiyordu. Farklı olduğunu iddia ediyordu ama  ocuk çocuktu ve o da korkuyordu. Yalnız bir  ocuk.

Bir keresinde onlardan biriyle tanışmıştım.

"Edeceğim," dedim kararsızca. "Ama sana yardım etmemi istiyorsan, önce benim öğrencim olmalısın. Sidhe gibi hareket etmiyorsun, bizim gibi konuşmuyorsun. Sende farklı bir şeyler olduğunu anlayacaklar. Varlığın ve göz önünde saklanman için bir hikâyeye ihtiyacımız var."

Bu beni acımasız yapıyordu, ama aynı zamanda gizli bir nedeni de vardı. Bogoran her zaman benimle kalmak istiyordu ama ona yeterince şey  ğretebilirsem, düşmanlarının kültürüne sorunsuzca uyum sağlamasına yardımcı olabilirsem, yeterince zaman geçtiğinde artık bana ihtiyacı kalmayabilirdi. Kendini korumak için her türlü imkâna sahip olduğu için artık ona ihtiyacım ya da faydam

olmazdı.

"İnsanlar, soylarından her zaman korumaları gerekenler olduğunu söyler. Çoğunlukla anneler ve babalar."

"Sana babalık ettiğimi başkalarına söylemeyeceğim." Bu düşünce bile beni ürpertti.

"Senden bunu istemedim." Boynunu yana kırarak bana baktı. Doğal olmayan bir açıyla yığıldı, sanırım kaslarına henüz alışmamıştı. "Biz ikiz olacağız."

Başımı salladım. "Bu tehlikeli sonuçlar doğurur." "Ama biz bu y u z , " diye ısrar etti. "Başka ne olabilir ki? Benim Güç şimdi senin içinden akıyor, bir başkasıyla paylaşıyor ve her ikisini de geliştiriyor. Aynı bedenden birlikte yeniden doğduk, aynı rahimden çıktık." Mağarayı işaret etti. "Ve büyük kardeşler korumak içindir, sana verdiğim görevin ta kendisi. Bu yüzden önce sen doğacaksın, sonra da ben. Doğduğumuz için dünyamızdan sürüldüğümüzü söyleyebiliriz ve güçlerimi bir daha asla kullanmadığım sürece, kimse eskiden ne olduğumu bilmeyecek."

"Ama yapacaksın," dedim, sonuçlarına dair söz vererek. "Annwyl'i geri getireceğine yemin ettin."

"Zaman zaman istisnalar yapabilirim." Dizlerini dürttü ve kaşlarını çatarak derisini kaplayan küçük yarım aylara baktı. "Yani sen ve ben olacağız. Ve Annwyl, o geldiğinde."

Karın içinden altın bir yılan tıslayarak ayağını dürttü. Ben de tısladım ama Bogoran güldü. "Ve tabii ki sen de Harold."

Gözlerimi kırptım. "Harold?"

"Yardımcım," diye nefes aldı, devasa yarattığı kollarının arasına alarak. "Benden ayrılmayı reddetti ama diğerleri onu tanıyacak ve ne olduğumu bileceklerdi. Ben de ona yeni bir et verdim." Yarattığın burnunu okşadı, burnu da kendi burnuna değince şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Bu beden garip şeyler hissediyor."

"Onlara alışacaksın," dedim ayağa kalkarak. Bogoran kıyafetlerini bulmam gerekiyordu, sonra da bu mağaradan mümkün olduğunca uzaklaşmayı umuyordum. Artık dışarı çıktığıma göre, beni geri dönmeye ancak ölüm ikna edebilirdi.

"Bana öğreteceğin için mi Jaevidan?"

"Başka seçeneğim var mı?" Çok sertti ama bu şeye karşı hiç sevgi beslemiyordum. Amacına hizmet etmişti, hepsi bu. Şimdi beni kardeşi olarak kabul etse bile. Kardeşlerle çok fazla deneyimim olmuştu. Tekrarlamak istediğim bir şey değildi.

"Hayır," dedi, "değilsin." Sesinin bilerek mi kederli çıktığını bilmenin bir yolu yoktu ama yine de kendimi suçlu hissettim. Annwyl ona nazik davranacaktı. En azından ona bir şans vermeliydi.

"Eğer sizi koruyacaksam, size Tanrı ya da Bogoran diyemem.

Bir isme ihtiyacın var," dedim. Bir barış teklifi. "Bir isim mi?"

"Kendini çağırmak için bir şey, evet."

Renkli yamaçları, çivit rengi korularda yetişen kır çiçeklerini taradı. Dudaklarına bir gülümseme değdi, zalimce mi yoksa sevinçli mi olduğunu söylemek zordu. Tanrı bana baktı, yansımama o kadar benziyordu ki neredeyse gerçek ikizler olduğumuza inanacaktım. Bahar güneşi battı, yeni bir hayatla dolup taşan bir esinti dağın zirvesine dokundu ve son Bogoran adını ilan etti.

"Bana Violet diyebilirsin."

FORTY-FIVE

ADELINE

VIOLET kulağıma fısıldadı, "Dört dakikamız var."

Göz kırptım. Balmumuyla kaplanmış masanın üzerinde birbirimizin yanına kıvrılmış yatıyorduk. Gümüş mumlar başlarımızın etrafında, bükülmüş dizlerimizin ve çarpık dirseklerimizin arasında titriyordu, bedenlerimiz bükülmüş bir yapbozun son parçaları gibiydi. Siyah gözleri benimkileri taradı, yüzü o kadar yakındı ki nefesini duyabiliyordum.

Kan kafatasıma çarptı. "Sen lanet olası bir Bogoran'sın."

Sırıttı. "Sürpriz!"

Masadan yuvarlandım, ne mumların etimi yaktığını ne de yere düştüğümde başımın çarpışını hissettim.

Elleri kalçalarında, ayağa fırladı. "Haydi, Annwyl. Her zaman bende bir sorun olduğunu söylüyorsun."

Ellerimin üzerinde geri çekildim. "Sen bozulmuş bir tanrısın, yıldızların kötü niyetli versiyonusun. Bedenin için Jaevidan'ı kestir."

Tırnaklarını karıştırdı. "Teknik olarak, bunu kendisi yaptı."

"*Sen ikiz bile değilsin.*"

Gözleri kısıldı. Gözlerimi kırptığımda yerdeydi, sürünerek yaklaşırken sarsıcı hareketler yapıyordu. "O benim kardeşim. Birbirimizi sahiplendik."

"Senden öğreniyordu. Onu neredeyse köleleştirmiştin."

"Jaevidan bunu atlattı. Ona karşı büyüdüm." Gülümsemesi gerildi

Bir kuklanınki gibi, canlı bir şeyin iğrenç bir canlandırması. "Ama sorun şu Addie. Ben de ona biraz fazla düşkün oldum. Bu yüzden kaderi daha fazla kızdırmamam için verdiğim *tek emre karşı geldiğinde*, buna izin verdim. Ve o da seni .

. . bu." Parmakları bana doğru kıvrıldı. "Peki o aşağılık amcıklar ne yaptı? Yaktılar."

"Ne?" Nefes aldım.

"Mumlar," diye tısladı. "Druidlerden aldığın. Her kaderin bir tane vardır, sonuncusu hariç hepsinin. Senden önceki. Yanlış olduğunu bildiği için kendininkini kullanmayı reddetti. Peki diğer ikisi ne yaptı? Onu yok ettiler."

Başımı salladım. "Karanlığa katılmayı seçti."

"*Yalanlar*," diye tersledi, sesi Jaevidan'ın anısında duyduğum niteliğe bürünmüştü. Bir iblisin, var olmaması gereken bir şeyin sesi. "Onu yok ettiler. Geriye kalan tek iyi kişiyi. Sonra da mumlarını gobleni yakmak için kullandılar, benim lanet dünyamı yok etmek için. *Benim dünyamı.*"

Kaderler salonundaki duvar halısı. Köşedeki siyah yanık izini görmüş, bunun ne anlama geldiğini ben de merak etmiştim. Ama bu önümdeki iblis hakkında hiçbir şey açıklamıyordu. "O yeri hiç ziyaret etmedin bile Violet. Hiçbir şeyi kendin yaratmadığını itiraf ettin. Bırakalım çürüsün diyen sendin."

"Üzerine hiç oturmadığınız için bir taht sizin olmaktan çıkar mı?" Öne doğru eğildi. "Bir çocuk, kendileriyle hiç tanışmamış babalar tarafından yaratılmaz mı? Irkımı öldüren Sidhe'lere karşı bir sevgim yok ve dediğim gibi onlar çürüyebilir ama benim topraklarım değil. Aşağı Fae'leri değil. Benim doğuştan hakkım değil."

Nabzım boğazımda düğümlendi. "Yani tüm bunlar Jack beni ölümsüz yaptığı için mi? Kader bütün bir ırkı yok etmek istiyor.

Dünya ne için, senden intikam almak için mi? Ildathach'ın Bogoranlar gittiği için öldüğünü sanıyordum."

"Sana gitmiş gibi mi görünüyorum?" Sırttı. "Hedeflerinde bundan daha fazlası var ama zamanımız tükeniyor. Yıldızlar bile onları durduramadı, tıpkı Bogoralılar gibi çocukları da onları terk etti. Sence Estheria neden Jaevidan'la kalman için sana yalvardı? Senin için ne planladıklarını biliyordu, neye dönüşebileceğini biliyordu. Bunun senin büyük aşkına duyduğu hayranlıkla bir ilgisi yoktu. Kaderlerle yıldızları yok etmek arasında sadece tek bir şey kaldı, onlarla her şey üzerindeki mutlak güç arasında sadece tek bir şey."

Sürünmesi ayaklarımın dibinde durdu, çenesi dizlerimin üzerine geldi. "Ben-" Başını eğdi. "-ve-" Gölgeler onun etrafında toplandı. "-Sen."

Dondum kaldım, göğsümü kaldıran ağır nefesler hariç.

"Nasıl?" "Önce Babd ve Nemain'i öldüreceğiz. Kaderin tek yolu bu.

bizim lehimize çalışır."

"Neden şimdiye kadar yapmadın?"

"Başkaları benim ne olduğumu bilsin diye mi?" Dudakları korkunç bir küçümsemeye dönüştü. "Beni avlasınlar ve gücüm için öldürsünler diye mi? Türümün geri kalanına yaptıkları gibi beni de yok etsinler diye mi?"

Ailem öldü, demişti. Jack'in ailesini kastettiğini sanmıştım.

"Bu kadar uzun süre hayatta kalmamın tek nedeni bu." Korkunç bedenini işaret etti. "Başka her yolu düşündüm. Kader farklı bir yol çizdiğinde Jaevidan'a ne zaman harekete geçmesi gerektiğini söyledim ama hepsi boşunaydı. Kaderlerin kendi planları vardır. Delsaran Babd ve Nemain'in kuklasıydı, onlar da *Beansidhe'nin*. Seni de kullanabileceklerini düşündüler ama beni hafife aldılar. Dünyamı yakmanın gücümü azaltacağını düşündüler ama tek yaptıkları bu bedeni zayıflatmak oldu. Saklanmamı, beni engelleyen duvarların içinde kalmamı zorlaştırdı." Güldü. "Üç yüz elli yıldır olduğum en güçlü halimdeyim.

yıllarca. Bana ne olduğumu açıklamaktan başka seçenek bırakmazlarsa, o sürtükleri de kendimle birlikte cehenneme sürükleyeceğim."

"Ne istiyorlar?"

"İlk olarak, Ildathach'ın yok edildiğini görmek istiyorlar. Fae'lerin tüm dünyalardan silinmesini. Yıldızların yerine hükmetmek, sadece yaşamı ve ölümü değil, her şeyi dikte etmek istiyorlar. Sahip olduğum şeyi istiyorlar."

"Ama neden?" diye sordum. "Daha da iyisi, ne istiyorsun?" Kaşlarını çatı. "Seni daha önce hiç yoldan çıkardım mı?"

Ona baktım. Beni kurtarmak için trende bir grup kırmızı şapkalıyı öldüren Violet. Beni kabuğumdan çıkmaya zorlayan, kendimi savunmamı isteyen Violet. Beni gömmekten sıkıldığını itiraf eden Violet, Jack'in beni elinde tutmasına sadece ona değer verdiği için değil, istemeyerek de olsa bana değer verdiği için izin verdiğini söyleyen bir şey. Yüzlerce yıldır ben, o, Jaevidan ve Harold vardı. Violet, kayınbiraderim. Benim huysuz ve oldukça kötü arkadaşım. Korkunç geçmişlerine rağmen Jack'in çok sevdiği biri. Bir sidhe olan Will'e sadece kendi istediği için değer veren biri.

Jack'in kaderinde korkunç bir şey vardı ama büyüdü ve daha iyi biri olmayı öğrendi. Birlikte geçirdikleri yüzyıllar boyunca o da aynısını yapabiliirdi. Zaman tüm yaraları iyileştirmez; bazıları daha karmaşık hale gelir. Ama Jack ona güvendi. Ailem ona güvendi. Ben hep güvendim.

İçimde buna pişman olacağıma dair bir his vardı ama bu beni "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sormaktan alıkoymadı.

Yüzünü hınzır bir gülümseme kapladı. "Ruhun hâlâ parçalanmış durumda, tam bir kadere dönüşmek için çok fazla. Lillian anılarını ve onunla birlikte ruhunun büyük bir kısmını yok etti ama senden parçalar taşıyan başka biri daha var."

"Jack," dedim.

"Ve ben." Dudakları aşağı döndü. "Kız kardeşleri öldürdükten sonra elimdekileri geri vereceğim. Bunu seninle düzeltebilirim, hâlâ bu bedenin içindeyken mümkün olduğunca çok şeyi onarabilirim. Ama kadere ulaşamam. Sadece sen ulaşabilirsin."

Başımı salladım. "Peki onlara ulaştığımda ne yapacağım?" Göz kırptı. "Öğreneceksin."

"Jack bunun olmasına asla izin vermez. Tekrar ölmeme izin vermeyecek."

"Sen zaten ölüsün," diye fısıldadı. "Sana söylemiştim. İçinde yaşadığın ceset hareket edecek kadar kan pompalıyor, kalbin sadece ben emrettiğim için atıyor. Bunu bir kez Jaavidan'la yaptım ama o bir sidhe. Kendimden olmayan çocukları geri getiremem. Bir insanın ölümü bir Bogoran tarafından geri alınamaz. Bunu sadece yıldızlar yapabilir, ama onlar da ölümün gücünü kaderlere verdiler."

Kalbim paramparça oldu, görünüşe göre zaten parçalanmış olandan daha fazla. "Hiç geri dönebilecek miyim?" diye sordum.

"Henüz bilmiyorum."

Gözlerim yandı, ağzım sıkıştı. "Ama herkes güvende olacak? Yaşayacaklar mı?"

"Eğer bunu yaparsak, evet." Ayağa kalktı ve ellerimden tutarak beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. Duvarlar etrafımızda sarsıldı, Violet'in beklediği ikinci patlamaydı. İşaretimiz.

Ama görünüşe göre ölümden düşündüğümde daha fazla korkuyormuşum. Daha önce bu pozisyonu kabul etmeye çok hazırdım ama bir şeyler değişmişti. Ben değişmiştim. Artık geçmişime dair çok şey hatırlıyordum. Sonunda ruh eşimi geri kazanmıştım. "Onu terk etmek istemiyorum Violet. Bunun bencilce ve yanlış olduğunu biliyorum ama yapamam. Bunu yapamam. Onu daha yeni geri kazandım."

Yakınıma eğildi, dudakları kulağımı okşadı. "Bir sır bilmek ister misin?"

Tavan tıkırdıyor, toz ve döküntüler saçlarımıza düşüyordu. Gümüş alevler düzensiz bir dans sergiliyor, şingirdayan et kancaları diğer tüm sesleri bastırıyordu. Tırnakları kollarıma battı, güç damarlarıma hücum etti. Yansımam bir pencereden bana bakıyordu, kırık parçaların arasında bembeyaz olmuş gözlerim. Ayaklarım hafifledi, sonra yerden kalktı. Violet da benimle geldi, ikimiz de tavana doğru süzüldük.

Saçlarıma doğru fısıldadı. Bir sır, hepsinden önemli bir sır.

Her Şeyi değiştiren bir sır. "Söz ver

Bana ve başkasına söylemeyeceğine yemin et," diye bitirdi.

Beyaz gözlerim yaşlarla parıldadı ve onun siyah gözlerinin ışıltısına yansıdı. Başımı salladım, üzerimde yemin izi yoktu ama tenimde hissediyordum. "Söz veriyorum."

"O zaman sana güç vereceğim," dedi tırnaklarını daha derine sokarak. Önce yavaşça damladı, sonra damarlarıma aktı. "Yapılanları düzeltebiliriz. O zaman kaderleri bulacak ve çağırma cevap vereceksin. Estheria'nın sana söylediklerini asla unutma. Seni ışıktta tutan şeyi."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı, küçük yaralar ellerine damladı. "Yapmayacağım."

Başını salladı. "O zaman yapalım şu işi."

Gözümü kırptım ve artık depoda değil, şehrin bir caddesinin bir düzine metre üzerinde yüzüyorduk. Çatışma daha da şiddetlenmiş, Babd ve Nemain'in takipçileri asfalta doluşmuştu. Diğerleri onları zor da olsa zapt etmişti. Çığlıkları soğuk gecede yankılanıyordu. Kan kırmızı bir nehir gibi akıyordu. Altımızda Jack, siyah paltosu rüzgârda dalgalanan bir çift sidhe ile dövüşüyordu. Kılıcı hüzünlü gecenin içinde sallanıyor, ay bıçağının ucunda parlıyordu. Dans ediyordu, nefesimi kesecek kadar ruhani ve güçlüydü. Will onun yanında durmuş, Lillian'ı koruyordu. Öldüremiyordu ama ona dokunmaya cüret eden herkesin anılarını çalıyordu. Ama hiçbirisi Violet ve benim görebildiğimizi göremiyordu, görüş açımız sokağın aşağısında neyin beklediğini gösteriyordu -Babd ve Nemain fae'leri kağıt gibi kesiyor, ailemize doğru bir ölüm yolu açıyorlardı.

Karanlık Violet'in etrafında toplanmıştı ama benim için ışıktı. Ne kar ruhlarının altın rengi, ne düğün çiçeklerinin tatlı yumuşaklığı, ne de bir bebeğin elbisesi. Kör edici bir ışık, ölümün simgesi. Kader mumlarının gümüşü ve soğuk çeliğin parıltısı. Violet'in kollarıma attığı güçle beslenerek tenimden fişkırdı. Altımızda bir sessizlik oluştu, kılıç şakırtılarının yerini korkulu nefes alışlar aldı, herkes durup üzerlerindeki ilahi manzarayı izledi. Babd bile sokağın sonunda durmuş, ağzı hırıltılı bir şekilde kıvrılmıştı.

Violet'in pençesinde çırpındım, güç beni tarifsiz bir acıyla doldurdu. Ateşten daha beter, Jaevidan'ın parçaladığı etten daha beter. Güldü, çığlığı gecenin içinde yankılandı. Kaçmaya çalıştım ama tırnakları etimi kesti.

Burnumdan kan damladı, boğazımı öğürme ile doldurdu. Bu çok fazlaydı, onun gücü ölümlüler için değildi. Kader olarak bile bu bedene uygun değildi.

"Yapabilirsin," diye bağırdı. "Bu senin kaderin. Babanın sana söylediği değil, kaderin sana söylediği değil, Jack'in sana söylediği bile değil. *Bu senin kaderin.* Bana söz verdin."

Başımı salladım, görüşüm kararıyordu.

"Sen Gallerli Annwyl'sin," diye kükredi rüzgârın üzerinde. "Savaşta yüzüne bir yara izi aldın. İnsanlar senin adınla şan buldu. Bir düzine şekilde öldün ve bir düzine kez geri döndün. Sen benim kız kardeşimsin ve bunu yapabilirsin."

Bana söz ver, dedi Violet.

Tommy, *bunu sensiz yapamam.*

Will, *sana sahip olduğumuz için şanslıyız.*

Ben de seni özledim, Lillian güldü.

Biz her zaman senin yanındayız, dedi Arthur. Guinevere onun yanında başını salladı.

Ben daha çok burada ne olduğuyla ilgileniyorum, diye fısıldadı Jack, kalbimin üzerinden öperek. *En çok seni seviyorum.*

Gözlerimi açtım. Siyah ve yeşil sisten başka bir şey yoktu- Violet'in gücü etrafımızda dönüyordu. Yıldızlar karanlıkta binlerce mum gibi göz kırpyordu, onun türünün geldiği gece göğü. Dişlerini sıkarak alnını benimkine bastırdı.

"Sen kadersin, ben de tanrıyım," diye fısıldadı. "Şimdi, ışık olsun, Her Şeyin İmparatoriçesi."

Çıglık atmaya gerek yoktu. Artık yok.

Derimden gümüş fışkırdı. Hiç acı yoktu, hiçbir şey hissetmiyordum. Tamamen, dünyayı sona erdiren bir sessizlikten başka bir şey yoktu, kör edici ışık benimle birlikte gezinen Violet hariç her şeyi tüketiyordu.

Sonra, o gitti. Sessizlik, beyaz ve benden başka bir şey
yoktu.

Ben ve Violet'in sırrı.

Hediye ettiği güç. Ve

her şey.

EPILOGUE

THE LAST BOGORAN

Çoğu zaman hayatta olduğumu unuttum.

Çoğunlukla uyuduğumda, rüyalarım gece gökyüzüyle doluyordu. Diğerlerinin karanlığı benimkinin içinde eriyor, güç patlayan ışığa, nebualara ve galaksilere dönüşüyordu. Ama tekrar bu hapsedilmiş tene uyandım, et beni yere bağlıyor, olabileceğim her şeyi engelliyordu. Bir bedeni hayatta tutmak zor işti. Onu beslemek gerekiyordu ama çok fazla değil. Yıkamalı ama çok sık değil. Yüzeyin altında bir yerlerde, iyi bir neden olmaksızın bir şeylerin korkunç bir şekilde yanlış gittiğini gösterebilecek garip sesleri ve ağırları dinleyin. Bu bir zayıflıktı, çürümeyi bekleyen kokuşmuş bir ceset. Ondandır, cazibeli ve kanlı çocuklarımdan nefret ettiğimden daha çok nefret ediyordum.

Çoğu zaman
unutuyordum. Şimdi
unutmadım.

Annwyl'in ışığı şehrin dört bir yanında patladı. Kör edici, sağır edici, *güçlü*. Ellerini bıraktım ve caddeye düştüm, asfalt altımda kayıyor ve inliyordu. Yangınlar söndü ve devrilen arabalar kendilerini düzeltti.

Ölü insanlar yerden yükseldi, ürkütücü beyaza göz kırptı. Camlar kaldırımdan yükseldi ve pencerelere dönüştü, kan kalktı ve gerçek sahiplerine geri döndü. O kaderdi, ben de tanrıydım ama zaman çizgilerini sadece kader kontrol edebilirdi.

Sadece kader onu geri döndürebilirdi.

"Bir sır öğrenmek ister misin?" Saçlarının arasına fısıldadım.

Dehşete kapılmıştı. Üzerindeki kokuyu alabiliyordum, kendiminkine karşı titreşen enerjiyi hissedebiliyordum. Bu bana güç veriyordu. Bağlılık bize güç verirdi, saygı duyardık ama hiçbir şey bir Bogoran'ı korku kadar besleyemezdi. Gözleri *fasulyenin* beyazına dönmüştü, gücü varlığıma tepki veriyordu. Dehşeti iyiydi. Dehşeti ona güvenebileceğim anlamına geliyordu. Zaten güvenirdim ama teminatımın olması her zaman güzeldi.

"Bana söz ver, başkasına söylemeyeceğine yemin et," dedim.

Verdi. Sonra onu şehre geri götürdüm ve ona bir tanrının gücünü verdim. Ve o ışık her şeyin üzerine patladığında, her şeyi değiştirdi. Her şeyi eski haline döndürdü. Dünyadaki tüm iyi kalpli ve sevgi dolu insanları kutsadı ve onlara evlerine dönmeleri için rehberlik etti, tıpkı her zaman yapması gerektiği gibi.

Jaevidan altın bir tanrıça yaratmıştı.

Ama ben gümüş bir tane yaptım.

Benim için çağlar geçti, ama diğerleri için karanlıkta bir parıltıydı. Işık söndü ve Annwyl sokağa düştü. Ödünç verdiğim güç bana geri aktı ve karanlığıma yeni bir hayat verdi. Uzun süre kapana kısılmış olmanın verdiği keyifle bedenimin etrafını sis kaplamıştı. Kardeşimin gözleri sisin içinde altın renginde parlıyordu ama bundan sonra olacakları görmesini istemiyordum.

Annwyl tamir etti. Yok ettim. Ne de olsa Bogoranlar bozulmuş yıldızlardı.

Bize kılıç kaldıran herkes ölümle tanıştı. Kanla ya da demirle değil, sadece benim isteğimle. Sadece huysuz olduğum ve fitneleri beni kızdırdığı için. Babd ve Nemain dışında hepsi gözlerini yumdular. Onları sona saklamıştım. Kız kardeşlerin gözleri büyüdü, düşünceleri zihnime üşüştü.

Bir Bogoralı yaşıyor.
Eğer gücünü alırsak-
Onları susturdum.

Tanrılar yaratır, tanrılar yok eder. Benim türüm bu çocukları bu dünyaya getirdi ve ben onları bu dünyadan çıkardım.

İşe yaramaz bedenim çılgılık attı, bu tür bir güç için uygun değildi. Yola yığıldım, nefes nefese kaldım.

Aptal. Lanet olası. *Vücut.*

Bir araba korna çaldı. İnsanlar etrafımı sardı, iyi olup olmadığını sordular. Her şeyi kendimce yeniden düzenledim, hepsinin beni unutup gitmesini, tüm bloğun evlerine dönüp kapılarını kapatmasını diledim. Milyonlarca ruhun duaları zihnime doldu ve başımın ağrmasına neden oldu. Şakaklarımı ovuşturdum ve hepsine siktirip gitmelerini söyledim.

Sonra ayağa kalktım.

Sessiz hıçkırıklar sokakta yankılandı. Onları kimin yaptığını biliyordum. Lillian ve Will etraflarını sarmıştı, Zehirli Prens ve kıymetli Annwyl. Sonra bana, gözlerimi kaplayan siyaha baktılar. Ne olduğumu biliyorlardı, yakında anlayacaklardı. Ne yazık ki bu kaderdi. Lillian çıldıracaktı ama Will yine de beni kabul edecekti. Bana hâlâ aşık olduğunu, bunun ne anlama geldiğini bilmediğini söyleyecek ama hep yanımda kalacaktı. Her zaman öyle yaptı, ne zaman gerçeği öğrense ve ben ona unuttursam. Her seferinde onu pişmanlıkla uzaklaştırdım. Bu kısa güç patlamaları tehlikeliydi, onu hissedebilen herkesi yanına çekiyordu ama bilgi çok daha tehditkârdı. Bilgi onun ölümüne neden olabilirdi, her zaman çizgisinde olduğu gibi. Sadece Jaevidan benim ne olduğumu bilebilirdi, şimdi de Annwyl.

Parmaklarımı zihinlerinin, fiziksel güçlerinin iplerinde gezdirdim. Evlerine dönecekler, uykuya dalacaklar ve burada ne olduğunu hatırlamayacaklardı. Tek bildikleri Babd ve Nemain'in öldüğü ve Annwyl'in de onlarla birlikte olduğuydu.

Etrafıma baktım. Yaşam iplikleri görüşümün içine doluştu - zihin iplikleri, fiziksel iplikler, bir milyon sinir bozucu lanet iplik, değişen bir dünyanın tüm olasılıkları. Ama bu dünyayı yönetmek bana düşmezdi. Bu dünya yıldızlara aitti. Can sıkıcı piçler.

Göz kırpmamla Bogoran görüşüm kayboldu ve yerini bir sidhe'nin standart görüşüne bıraktı. Çoğu gün bunu tercih ederdim, tıpkı sessizliği tercih ettiğim gibi. Yaşayanlar ne zaman çenelerini kapatacaklarını asla bilemezlerdi.

Bir kilise çanı on iki kez çaldı. İnsanlar mutlu bir yeni yıl için çığlık atıyordu, Jaevidan hariç herkes. Annwyl bir kaderdi ve o hâlâ bir sidhe.

Benden nefret ediyordu. Bunu hissedebiliyordum.

Diz çöktü, onun parçalanmış bedenini göğsüne bastırdı. Bir kaderin gözleriyle ölmüştü ama artık insan gözleri takıyordu. Geceye boş ve kırışımadan bakıyorlardı, yırtılmış boğazından son kanı sızıyordu. Bunun bir önemi yoktu. Düşerken boynu cansız bir açıyla kırılmıştı.

Başımı eğdim. Aslında o kadar da kötü görünmüyordu.

"Neden?" diye sordu, onu deli gibi sallayarak. Ruhu göz kırptı altında onun kanlı Gömlek, yarı gitmiş Şimdi ile

Annwyl'in ölümü, tam da beklediğim gibi.

"*Bir planım vardı,*" diye homurdandı. "Estheria ile konuştum. Ne yapacağımızı biliyorduk. Neden müdahale ediyorsun? *Neden?*"

"Nedenini biliyorsun," dedim.

Çığlık ile hıçkırık arasında bir ses çıkardı. Ruhu derinliksiz bir siyaha dönüştü. Yakında bozulacaktı. Çok yakında.

İç çektim. Bedensel varlıklar çok dramatikti. "Onu geri getireceğimi biliyorsun."

Duaları zihnimi doldurdu ve baş ağrımı yeniden alevlendirdi. Bunu bilerek yaptı, beni ne kadar rahatsız ettiğini biliyordu. Küstah budala. "Bana yalan söyleme, Violet. Artık onu sen bile geri getiremezsin."

"Sızlanmayı keser misin? Çok sinir bozucu." Önünde çömelmiş, aynı altın rengi gözlerimizin içine bakıyordum. "Söz verdim

o alçak kaderleri avlamak için, ve avlayacağım. Eğer onu almalarına izin vereceğimi düşünüyorsan, o zaman kafanı kontrol ettir. Her zaman üçümüz vardık ve senin de çok iyi bildiğin gibi, değişimden hoşlanmam. Ve hatırlarsan, sen de bana sözler vermiştin. Senin için bir planım var. Hep vardı."

Dişlerini sıktı. "Hayır."

"Oh, evet." Burnuna dokunarak gülümsedim. "Haydi, ağabey. Ayağa kalk. Zaman kimse için durmaz, benim için bile."

Onun yerine gözyaşlarına boğuldu. Acınası, ruhunu yok eden gözyaşları. Parmaklarını Annwyl'in saçlarına geçirdi, hıçkırıkları Annwyl'in donmuş yanaklarında boğuldu.

İşte bu yüzden büyüklerim duygusuz bir ırkın kendilerine tapmasını istiyordu. Sevgi çok zahmetli bir şeydi.

Bunca yıl sonra bile duygular benim için yeniydi. Onları her zaman anlayamıyordum, beynimin onları neden ürettiğine anlam veremiyordum. Dağınık ve karmaşıktılar, hak edilmedikleri halde acıya neden oluyorlardı. Hoşuma giden hisler de vardı; küfürlü kelimeler kullanmak, seks, Will'in kendi şakalarına güldüğü zamanki garip köpürme. Ama çoğundan nefret ediyordum. Şu anda bu beden bana üzgün olmam gerektiğini söylüyordu. Yumuşak olmalıymışım. Suçluluk hissetmeliymişim. Ama bunlar sorunlarımızı çözmeyecek, Annwyl'i geri getirmeyecek ya da Jaevidan'ın parçalanmış ruhunu iyileştirmeyecekti. Sadece eylem iyileştirebilirdi. İşte bu yüzden beyinler aptal ve işe yaramazdı.

Yine de sesimi alçalttım ve Lillian'ın her zaman kullandığı yatıştırıcı tonu taklit ettim. "Sana yemin ederim, onu geri getireceğim." "Tek i s t e d i ğ i m o," dedi. "Her şeyi yaptım. istedin. Seni korudum, sakladım, hatta seni gerçek bir kardeş gibi sevdim. Karşılığında tek istediğim Annwyl'di."

Onun ruhunu kırmanın nasıl bir sürtüklük olduğunu anlıyor muydu? Kaderi sürekli engelleyip onu geri getirmenin? Başından beri on üç hayat teklif ettiğimi biliyordu. Hepsini aldı. Ne kadar nankör.

İnledim. *Nazik ol Violet. Bedenliler gibi düşün.* Duygularını ve hislerini *kullan.* Siktiğimin saçmalıkları. "Sözlerimi tutmadım. Güven bana."

"Yemin eder misin?"

Şükürler olsun, sonunda bir yerlere varıyorduk. "Bana güveniyor musun?"

O yapmadı. Ben onun üzerinde *büyüdükten* sonra bile hiçbir zaman gerçekten olmadı. Onun yöntemlerini öğrendikten ve bu hayata adapte olduktan sonra. Bana güvenmek istedi çünkü çekincelerine rağmen beni seviyordu. Hem de çok. Birlikte yüzyıllar geçirmiştik, bu kaçınılmazdı. Ne olduğumu unuttu çünkü bunu saklamakta çok iyiydim, Bogoran olduğumu tamamen unuttuğu günler, haftalar ve aylar geçti. Beni ikizinden, arkadaşından başka bir şey olarak görmüyordu, ta ki gecenin köründe soğuktan uyanıp organlarını sökerek geçirdiği yılı hatırlayana kadar.

Asla itiraf etmese de onu korkutuyordum. Bildiğimi bilmiyordu, nerede olursa olsun bunları hissedebileceğimi, dua etmeseler bile duvarlardan yankılanan düşüncelerini duyabileceğimi düşünmüyordu. Güvenmek istiyordu, çekinmeden sevmek istiyordu ama derinlerde bir yerde benim onun gibi olmadığımı fark etti. Asla olamayacağımı biliyordu. Bir tanrıyla yaptığı dansın geri dönüp onu mahvetme ihtimali her zaman vardı.

Ama ona asla zarar vermeyeceğimi bilmiyordu. Bu beyin çok fazla kimyasal madde üretiyordu, hissetmemem gereken şeyleri hissetmeme neden olan çok fazla sinyal vardı. Çok fazla önemseyen tek kişi o değildi.

Doğrudum. "Gel sevgilim. Otele geri dönelim. Değerli Annwyl'ini de yanına al. O vücudu sevdiğini biliyorum, ayrıca yeni bir tane bulmak baş belası olur."

Jaevidan kaşlarını çattı ama itaat etti. "Sonra ne olacak?"

Parmak eklemlerimi kırdım, bu da hoşuma giden bir başka duyguydu. Çok tatmin ediciydi. Yüzümde bir gülümseme belirdi, eğer yüzünü buruşturmasının bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa *yanlış bir gülümseme*ydi, ama hiçbir şey

Şimdi beni aşağı indir. Tüm taşlar yerine oturuyor, uzun zamandır beklediğim planlarım meyvelerini veriyordu. Topuklarım buzlu kaldırımda tıkırdayarak ilerledim.

"O zaman senin ve benim yapmamız gereken bazı işler var."

Acknowledgements

Her Şeyden 6nce, bu seriyi okumak için zaman ayıran ve Jack ile Addie'nin yolculuğunu takip eden herkese teŐekk6r ederim. Her zaman kolay olmasa da, onların hikayesi kalbime yakın olan ve uzun zamandır kalbimde olan bir hikaye. Umarım bu kitabı beęenmiŐsinizdir ve 66nc6 kitapta g6r6Őmek 6zere!

One Love Editing'den Sandra'ya her zamanki gibi berbat yazım hatalarımı temizleyerek harika bir iş çıkardığı için teŐekk6r ederim.

Rin Mitchell'e g6zel kapağı ve muhteşem i çizimleri için teŐekk6r ederim. Bu kitapta en sevdiklerimden birkaçı yer alıyor ve d6nyanın artık onları g6rebileceği için çok heyecanlıyım.

Menajerim Susan Velazquez'e bu kitapların dünyaya açılmasındaki tüm yardımları ve saçma sapan yayıncılık sorularımı yanıtladığı için teşekkür ederim.

Ve aileme, özellikle de kocama ve kız kardeşlerime, tüm destekleri, telefon görüşmeleri, gece geç saatlerde plan yapma seansları ve aradaki her şey için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunların hiçbirini yapamazdım.

Also By Marilyn Marks

Fantastik Romantik

Yasak Prensi Şiddet Peçesi

Her Şeyin İmparatoriçesi - *çok yakında!*

Mallory Hart'tan Karanlık Aşk

İşaretli

Vuruş

İkinci Oğul